Lương Vũ Sinh

Đại Đường Du Hiệp Ký

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Lương Vũ Sinh

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Lời Người Dịch

Nói tới văn đàn tiểu thuyết võ hiệp Trung Hoa, phải kể tới "năm đại gia" là Lương Vũ Sinh, Kim Dung, Cổ Long, Ngọa Long Sinh, Ôn Thụy An hay khác hơn là "ba đại gia" Lương Vũ Sinh, Kim Dung, Cổ Long. Nhưng nhiều người biết về Kim Dung, Cổ Long và phần nào là Ngọa Long Sinh, song ít người biết tới Lương Vũ Sinh và Ôn Thụy An, trong khi Lương Vũ Sinh là một trong những người mở đầu cho tiểu thuyết võ hiệp hiện đại.

Lương Vũ Sinh tên thật là Trần Văn Thống, sinh năm 1922, người huyện Mông Sơn tỉnh Quảng Tây, học ngành kinh tế đối ngoại ở Đại học Lĩnh Nam Quảng Châu. Năm 1949 ông qua định cư ở Hương Cảng, đầu tiên làm việc ở Đại công báo, về sau chuyển về Tân văn báo. Năm 1953, La Phù, chủ Tân văn báo mở chuyên mục "tiểu thuyết võ hiệp nhiều kỳ", và người mà La Phù "đặt hàng" đầu tiên là Lương Vũ Sinh. Nhận được sự ủng hộ từ tòa soạn, Lương Vũ Sinh bắt tay vào việc viết tiểu thuyết võ hiệp, với tác phẩm đầu tiên là Long hổ đấu kinh hoa được đăng suốt hai năm, có tiếng vang lớn, số lượng báo in tăng vọt. Các báo khác thấy vậy tranh nhau đặt hàng Lương Vũ Sinh, ông không đáp ứng nổi nhu cầu nên mời Kim Dung giúp đỡ (tác phẩm đầu tiên của Kim Dưng là Thư kiếm ân cừu lục trong thời gian 1955 – 1956 là viết theo đơn đặt hàng này). Ngoài Long hổ đầu kinh hoa, ông còn có nhiều tác phẩm khác như Đại Đường du hiệp ký, Long phụng bảo thoa lục, Bình tung hiệp ảnh lục, Thất kiếm Thiên Sơn, Giang hồ tam nữ hiệp...

được nhiều người đọc lớn tuổi ở Hương Cảng, Đài Loan ưa thích.

Tương tự Kim Dung, phần lớn tác phẩm của Lương Vũ Sinh cũng lấy đề tài lịch sử. La Lập Quần trong bài Cổ Long - quái hiệp(Thay lời tựa tác phẩm Cổ long), in trong Huyết anh vũ của Nhà xuất bản Châu Hải, Đài Loan, 1995 từng so sánh:

"Lấy nội dung sáng tác mà bàn, thì tiểu thuyết võ hiệp của Lương Vũ Sinh, Kim Dung chú trọng biểu hiện hoàn cảnh lịch sử, dựa vào lịch sử, từ đó sáng tạo, mở ra một câu chuyện hư cấu xuyên suốt.

Nhưng từ việc sử dụng tư liệu lịch sử mà nhìn, thì giữa hai người có sự khác biệt rất rõ ràng, Lương Vũ Sinh hư cấu nhân vật và sự kiện, đặt vào bối cảnh lịch sử, lấy đó để gia tăng không khí lịch sử, Kim Dung thì trực tiếp lấy nhân vật và sự kiện lịch sử phô diễn thành tiểu thuyết võ hiệp, các nhân vật, sự kiện lịch sử mà Kim Dung viết rất có mức độ, thường có thể lấy giả làm loạn thật".

Về khuynh hướng sáng tác, thì La Lập Quần nhận định "Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Lương Vũ Sinh mang đậm màu sắc đạo đức phân chia tà chính rạch ròi, nội hàm xã hội của nhân vật phong phú nhưng tính cách nhân vật đơn điệu, có thiếu sót khái niệm hóa, công thức hóa nhân vật".

Trên cùng đường hướng nhận định này, Trần Hiểu Lâm trong bài Thử bàn về chức năng của sự ngẫu nhiên" trong tiểu thuyết võ hiệp - lấy tác phẩm của Kim Dung, Cổ Long và Lương Vũ Sinh làm ví dụ in trong Đại địa phi ưng, Công ty xuất bản Phong vân thời đại, Đài Bắc, 1999 cũng nhận xét:

"Trong các tác phẩm Thất kiếm hạ Thiên Sơn, Giang hồ tam nữ hiệp..., sự đối lập nhị nguyên và đấu tranh qua lại giữa chính tà, đen trắng, thiện ác, thị phi vẫn là mạch chủ yếu thúc đẩy tình tiết của câu chuyện, thể hiện rõ việc Lương Vũ Sinh kế thừa tiểu thuyết võ hiệp truyền thống... Trong thực tế, nếu xâu chuỗi tác phẩm của Lương Vũ Sinh lại, thì sẽ hình thành một phổ hệ

hiệp nghĩa thảo dã phát triển song hành với lịch sử chính thống. Từ phổ hệ hiệp nghĩa thảo dã ấy nhìn lại vương triều chính thống tranh giành nhau vì quyền lực dục vọng, rõ ràng ta thấy nó toát lên sự giải thích và châm chọc lịch sử Trung Quốc. Cho nên ý đồ ngẫu nhiên hóa lịch sử chính thống của ông là điều dễ nhận thấy. Về mặt này, Lương Vũ Sinh và Kim Dung khác đường cùng đích, hai người đều tạo ra một thế giới tưởng tượng riêng, lấy thế giới tưởng tượng ấy soi rọi lại lịch sử Trung Quốc, rất nhiều cay đắng máu lệ tự nhiên hiện rõ giữa những dòng chữ và phía sau tác phẩm".

Về yếu tố "võ công" đặc trưng của tiểu thuyết võ hiệp, thì ba đại gia Lương, Kim, Cổ đều có phong cách riêng. Võ công trong tác phẩm của Kim Dưng thì mang tính văn hóa - triết lý, thậm chí tiếng sáo điệu đàn cũng có thể trở thành phương tiện chuyển tải nội lực đả thương đối phương, võ công trong tác phẩm của Cổ Long thì mang đậm dấu ấn kỹ thuật hiện đại, "có thức không chiêu, còn võ công trong tác phẩm của Lương Vũ Sinh vẫn mang nhiều yếu tố truyền thống:

La Lập Quần nhận xét "Võ công trong tiểu thuyết võ hiệp của Lương Vũ Sinh tính tả thực trong hư ảo rất mạnh, một chiêu một thức rõ rõ ràng ràng, tinh tế mà lại giống như thật, khẩn trương kịch liệt, khoa trương tới mức tột cùng. "Võ công" của Lương Vũ Sinh cũng mang tính khuynh hướng, có võ công của chính phái, cũng có võ công của tà phái, lực đạo võ công của chính phái nhu hòa, tượng trưng cho sự thiện lương, nhân từ vừa tiện lợi trong việc tấn công phòng thủ, lại có ích cho việc tu tâm dưỡng tính, mà võ công của tà phái thì vô cùng bá đạo, tàn độc hung dữ, đầy ý vị tà ác...".

Đặt cạnh Kim Dung và Cổ Long, Lương Vũ Sinh ít nhiều mang dáng dấp một tác gia "cổ điển" trong dòng tiểu huyết võ hiệp. Ông vẫn rung cảm với các giá trị trung hiếu tiết nghĩa "phi chính thống", vẫn đề cao tinh thần thượng võ và hào hiệp của những hiệp khách chống triều đình, vẫn dùng

tiểu thuyết võ hiệp như một phương tiện để khẳng định cái Chân, cái Thiện, cái Mỹ. Trong ý nghĩa này, có thể nói Đại Đường du hiệp ký là một tác phẩm tiêu biểu của Lương Vũ Sinh.

Cao Tự Thanh

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 1
Chén rượu kết giao vui đạm bạc
Chiếc thoa làm lễ định lương duyên

Chúc mừng năm mới, năm mới đại cát!.
Hôm ấy là ngày mồng một Tết năm Thiến Bảo thứ bảy nhà Đại Đường.
Ở một sơn thôn cách Trường An sáu mươi dặm có một gia đình, chủ nhân họ Sử, tên Dật Như, thi đỗ Tiến sĩ năm Khai Nguyên thứ hai mươi hai, nhưng không muốn làm quan trong triều, nên chưa đến tuổi trung niên đã về quê ở ẩn, người làng tôn trọng y là một bậc quân tử có học thức, vừa sáng ra đã tới chúc Tết y.
Sử Dật Như theo tục lệ chúc Tết người làng một lượt, đưa khách về xong, lại lắc lắc đầu chép miệng khẽ than :
- Thế đạo thế này, có gì mà mừng?.- U oa, u oa, trong hà vang ra tiếng trẻ khóc, hòa lẫn vào tiếng pháo bộc can tạch tạch đùng đùng (Theo phong tục người thời Đường ngày đầu năm lấy tre tươi đốt cho nổ, gọi là bộc can, khác với loại bộc trượng về sau. Bài thơ Tảo xuân của Lai Hộc có câu :
- Vừa xem lịch mới được vài trang, sân nhỏ còn vun tro bộc can, tức là vịnh chuyện ấy).
Sử Dật Như trên mặt thoáng nét tươi cười, nghĩ thầm :
- Nếu nói có chuyện mừng, thì chính là bắt đầu từ hôm nay có thêm một đứa nhỏ, trong nhà có thể náo nhiệt hơn một chút.
Y sai đứa thư đồng đang đốt bộc can trước thềm :
- Những lễ vật ngươi thu nhận, lấy ra cho ta bốn hộp bánh trái mang tới nhà Đoàn đại gia, mời y qua uống vài chén rượu, trong lòng hơi thắc mắc :
- Mồng một hàng năm người tới chúc Tết sớm nhất là y, sao năm nay lại tới muộn thế này?.
Đứa thư đồng dạ một tiếng, nhưng lại chợt cười nói :
- Lão gia, không cần đi mời nữa, người xem, không phải là Đoàn đại gia đã tới kia rồi sao?.
Chỉ nghe có người cao giọng ngâm :
- Phong cảnh tháng ngày không chịu đợi, ruộng dâu bể biếc thoắt đổi dời. Nhà ngọc thềm son ngày trước đâu, đến nay chỉ thấy cỏ xanh bãi. Vắng vẻ tịch mịch Sử quân tử, năm dài sách vở không rời tay. May có cố nhân còn gặp gỡ, gà vàng rượu trắng cùng nhau say.

Sử Dật Như hô hô cười nói :
- Bài thơ của Lư Chiếu Lân bị sửa thành một bài thơ tức cảnh rồi. Đoàn huynh, gà vàng rượu trắng đã chuẩn bị sẵn, chờ huynh cùng say một bữa, sao bây giờ mới tới?.
Người mà Sử Dật Như gọi là :
- Đoàn huynh tên Đoàn Khuê Chương, là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo vạm vỡ, ăn mặc theo lối võ sư, Sử Dật Như lại là một thư sinh ôn nhu văn nhã, từ tướng mạo mà nhìn thì hai người tựa hồ không thể thân thiết như thế, nhưng thật ra hai người lại là bạn thân sớm tối qua lại với nhau, nguyên Đoàn Khuê Chương không những tinh thông võ nghệ mà còn có biệt tài về thơ văn. Y vốn là người nơi khác, dời nhà tới đây ở chưa đầy mười năm, Sử Dật Như cũng chưa biết rõ lai lịch của y, chỉ là kính trọng y lòng dạ ngay thẳng, văn võ toàn tài, hai người ý khí hợp nhau, bên thành tri kỷ.
Đoàn Khuê Chương nghe Sử Dật Như có ý trách móc như thế, bèn cười nói :
- Sử huynh, hôm nay tiểu đệ tới muộn, là có lý do. Sử Dật Như hỏi :
- Vì chuyện gì vậy?. Đoàn Khuê Chương mặt mày rạng rỡ nói :
- Tối qua tiện nội có thêm một đứa nhỏ. Sử Dật Như cả mừng nói :
- Ha ha! Đây đúng là không lẻ thì có đôi, con huynh là trai hay gái thế?
Đoàn Khuê Chương nói :
- Là một thằng tiểu tử thối tha, à mà huynh hỏi như thế, chắc là tẩu phu nhân cũng mới sinh phải không?. Sử Dật Như nói :
- Ta thì sinh được một con nhóc vô dụng. Đoàn Khuê Chương cười lớn nói :
- Hô hô, là một cô nương, vậy thì đệ phải chúc mừng huynh gấp đôi. Sử Dật Như hơi kinh ngạc, không hiểu ý y. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Chắc Sử huynh đã nghe chuyện trong Trường An gần đây rồi chứ? Hoàng thượng cướp Dương Thái Chân - là vợ của Thọ vương Lý Mạo rồi phong làm Qúy phi, đó là chuyện năm Thiên Bảo thứ tư. Dương Qúy phi rất được sủng ái, đến nay không đầy ba năm, ba người chị của nàng đều được phong là Phu nhân, tháng trước tin tức trong kinh đồn ra, ngay anh họ của nàng là Dương Quốc Trung cũng được làm Tể tướng, đúng là một nhà phú quý, không ai sánh được. Vì thế phong khí trong kinh thay đổi hẳn, vừa nghe có ai sinh con gái là thân thích bạn bè tranh nhau chúc mừng, ai cũng nói thế đạo hiện nay là không trọng sinh trai, trọng sinh gái. Ngô huynh sinh được một tiểu thư, há không phải đáng chúc mừng hai lần sao?.
Sử Dật Như không vui, nói :
- Nếu ta muốn cầu công danh phú quý, thì mười năm nay đã không cam tâm ẩn dật ở thôn quê, ta là vì không quen nhìn tiểu nhân nắm quyền, gian tà đầy triều nên mới bỏ cái mũ sa đen, chẳng lẽ ta lại học theo lối của bọn tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như Dương Quốc Trung à?.

Đoàn Khuê Chương vội nói :
- Chúng ta kết giao mười năm, lẽ nào tiểu đệ lại không biết Sử huynh là người ra sao? Câu ấy chẳng qua chỉ là nói đùa cho vui thôi, rồi lại thở dài nói :
- Chúng ta đem phong khí kinh đô ra làm chuyện cười, chứ thật ra chuyện ấy đủ cho những kẻ có lòng hiện nay phải khóc đấy! Phong khí ngày càng tệ, việc nước ngày càng suy, sắp tới thật không biết sẽ ra thế nào nữa!.
Sử Dật Như cũng thở dài nói :
- Truyện cười mà, thật càng lúc càng chẳng ra sao! Nào nào, chúng ta cứ say khướt một phen, mặc chuyện đời sẽ ra thế nào!.
Hai người đối ẩm được vài chén, Sử Dật Như trong lòng ngứa ngáy, cầm cái như ý gõ vào mâm hát :
- Sầm phu tử, Đan Khâu sinh, rượu sắp thuốc, ly đừng dừng. Cùng huynh ca một khúc, xin huynh vì ta nghe tới cùng:
Chuông trống thức ngon không đáng quý, chỉ mong say khướt không cần tỉnh. Hô hô, chỉ mong say khướt không cần tỉnh.
Bài Tương tiến tửu ấy của Lý Thái Bạnh thật rất đúng ý ta, thi nhân trên đời hiện nay ta chỉ khâm phục có y và Lão Đỗ thôi, nghe nói y hiện đang ở Trường An, tiếc là thường bị hoàng đế giữ lại trong cung, nếu không quả thật ta cũng muốn tới Trường An gặp y một lần.
Đoàn Khuê Chương như bị động chạm, chợt lại cười nói :
- Sử huynh, ta nói huynh có thêm một tiểu thư, thật đáng chúc mừng gấp đôi, cũng không phải là nói đùa đâu. Ngươi khâm phục Lão Đỗ không phải là vì bài thơ Binh xa hành sao. Bài thơ ấy làm xong là giá giấy ở Lạc Dương tăng vọt, trong đó có mấy câu thế này:
Mới biết sinh trai dở, chẳng bằng sinh gái tốt. Sinh gái còn gả cho láng giềng, sinh trai cỏ nội vùi xương cốt. Hiện nay nước nhà chinh chiến liên miên, vả lại dấu hiệu loạn lạc dường như đã hiện rõ ra rồi, sinh được một thằng tiểu tử thối tha quả thật không bằng sinh được một đứa con gái đâu.
Sử Dật Như uống cạn một chén rượu đầy, dằn mạnh chén một cái, nói:

- Chuyện đàn bà con gái, chúng ta có quản được bao nhiêu? Đúng là câu thơ của Đỗ Phủ mà huynh mới đọc lại khiến ta nghĩ tới một chuyện. Đoàn Khuê Chương hỏi :
- Chuyện gì?. Sử Dật Như nói :
- Sinh gái còn gả cho láng giềng, chúng ta tuy không phải là láng giềng nhưng cũng là cùng thôn, chẳng lẽ lại vừa khéo như thế, hai đứa nhỏ đều sinh đúng ngày ba mươi Tết, chúng ta cứ kết duyên Tần Tấn, ý huynh thế nào?.
Đoàn Khuê Chương cả mừng nói :

- Ta vừa nghe nói tẩu phu nhân sinh được một tiểu thư là đã sớm có ý ấy, chỉ là không dám mở miệng, chúng ta là bạn tâm giao, nay lại làm thông gia với nhau, đúng là không gì tốt hơn. Vừa khéo ta có mang theo một chiếc thoa ngọc, thôi thì lấy đó làm sính lễ vậy. Sử Dật Như vừa nhìn thấy chiếc thoa ngọc, bất giác sửng sốt. Chỉ thấy chiếc thoa ngọc ấy lóng lánh tươi nhuận, chính là loại ngọc Hòa Điền hạng nhất, phía trên đầu khảm một hạt minh châu, đẹp rực rỡ, xem ra quả thật giá trị không nhỏ. Sử Dật Như không kìm được nghĩ thầm :
- Y làm sao có được vật báu vô giá như thế?. Nên biết Đoàn Khuê Chương từ khi tới ở thôn ấy, sinh sống bằng việc dạy võ cho một số thiếu niên trong thôn, nhà rất nghèo, mỗi khi gặp chuyện khó khăn Sử Dật Như còn thường phải giúp đỡ y, bây giờ lại thấy y lấy chiếc thoa ngọc ra làm sính lễ, cảm thấy rất kỳ lạ. Có điều Sử Dật Như hiểu rõ Đoàn Khuê Chương là người hào hiệp, quang minh chính trực, nên tuy cảm thấy rất kỳ lạ nhưng không hề nghi ngờ chiếc thoa ngọc ấy của Đoàn Khuê Chương là có lai lịch bất minh. Đoàn Khuê Chương như cũng biết ý, không đợi Sử Dật Như hỏi, lập tức nói ngay :
- Ông cố ta vào năm Trình Quan từng theo Đại tướng quân Lý Tĩnh viễn chinh Đột Quyết, tới Hòa Điền lấy được một cặp thoa ngọc, về sau luận công xét thưởng, lại được Thái tông hoàng đế thưởng cho hai viên minh châu Nam Hải, người bèn tìm thợ khéo khảm minh châu lên thoa, giữ lại làm vật báu gia truyền, nên tiểu đệ bất kể gia đạo khó khăn thế nào cũng không nỡ bán cặp thoa ngọc này.
Sử Dật Như nới :
- Té ra Đoàn huynh là dòng dõi nhà tướng, thảo nào mà mười tám ban võ nghệ đều tinh thông. Không còn nghi ngờ gì về lai lịch của chiếc thoa ngọc nữa, nhưng trong lòng Sử Dật Như lại dấy lên một mối ngờ vực:
thân thuộc dòng dõi nhà tướng, là điều vinh dự, mà tại sao trước nay Đoàn Khuê Chương không hề nói tới?
Đoàn Khuê Chương uống một chén rượu, nói tiếp :
- Tiểu đệ trong nhà không có vật gì đáng giá, chỉ có chiếc thoa ngọc này là vật quý, nên trước nay lúc nào cũng mang theo bên người. Cặp thoa ngọc này, một chiếc chạm rồng, một chiếc chạm phụng, gọi là Long Phụng bảo thoa, bây giờ ta đưa chiếc Phụng thoa này cho lệnh ái làm sính lễ.
Sử Dật Như nói :
- Ngô huynh đem vật báu gia truyền làm sính lễ, trịnh trọng như thế, tiểu đệ vô cùng cảm kích. Y vốn không dám nhận, nhưng nghĩ tới con gái về sau gả về cho con trai Đoàn Khuê Chương, chiếc thoa ngọc này vẫn là vật của nhà y, nên cũng không từ chối nữa.
Y đón lấy chiếc thoa ngọc nhìn qua một lượt, chỉ thấy trên chiếc thoa dài

năm tấc quả nhiên cỏ chạm hình một con chim phụng xòe cánh bay cao, khéo léo tinh tế, thần thái sinh động, dáng vẻ giống như núp trong chiếc thoa ngọc, và như muốn bay ra. Có điều vì chiếc thoa ngọc này chỉ có năm tấc (tấc =, cm), con phụng chạm ở giữa, phải nhìn kỹ mới có thể thấy rõ.
Sử Dật Như tấm tắc khen ngợi, Đoàn Khuê Chương nói :
- Còn chiếc chạm rồng này, cũng mời ngô huynh thưởng lãm. Dật Như nhìn tới chiếc Long thoa, kiểu dáng cũng giống chiếc Phụng thoa, trên cũng có khảm một viên minh châu, chỉ khác là trên chạm một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt, chạm trổ cũng rất tinh xảo.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hiện nay kẻ gian trị nước, mối loạn đang sinh, tương lai thế đạo ra sao, không ai dám nói trước Tiểu đệ đem chia tách Long Phụng bảo thoa, lấy chiếc Phụng thoa làm sính lễ, là còn có ý.... Nói tới đó thì hơi ngần ngừ, dường như có điều gì e ngại, Sử Dật Như nói :
- Còn có ý gì, xin được thỉnh giáo. Chúng ta đã là thông gia, còn có chuyện gì không nói ra được chứ?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Huynh là bậc đạt nhân, vào ngày đầu năm ắt không kiêng kỵ, tiểu đệ nói ra lời không may. Ta nghĩ tương lai hai nhà chúng ta nếu vì loạn lạc chia lìa, thì đôi vợ chồng chưa cưới chứng nó cũng có thể mỗi đứa giữ một chiếc thoa xem như là vật làm tin.
Sử Dật Như hô hô cười rộ nói :
- Huynh cũng lo xa quá!, lòng nghĩ thầm :
- Hai nhà chúng ta ở cùng một thôn, cho dù gặp lúc loạn lạc mất mùa, cũng nhất định phải cùng chia hoạn nạn, làm sao mà chia lìa được. Nhưng thấy Đoàn Khuê Chương nói rất trịnh trọng, trong lòng bất giác cảm thấy có điềm chẳng lành bên cố gắng nói cười vui vẻ, xua đi không khí nặng nề. Vừa nói chuyện vừa đưa trả chiếc Long thoa cho Đoàn Khuê Chương, còn chiếc Phụng thoa thì nâng niu cất giữ.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Tiểu nhi còn chưa đặt tên, huynh học rộng tài cao, xin đặt giúp cho một cái tên được không?.
Sử Dật Như cười nói :
- Con gái của ta cũng chưa có tên. Ngoài cửa hoa tuyết như lông ngỗng đang tơi xuống, mấy gốc lạp mai trong sân đang nở rộ trong tuyết, Sử Dật Như uống cạn một chén đầy, ngẩng lên cười nói :
- Ta rất thích hoa mai khinh tuyết ngạo tuyết, con gái ta cứ dặt tên là Nhược Mai vậy. Ngừng lại một chút lại nói tiếp :
- Cho dù khinh tuyết ngạo tuyết cũng chưa đủ. Thế sự hiện nay, gian tà đầy đường, trang nam nhi phải có khả năng lên ngựa múa gươm, xuống ngựa

múa bút mới phải. Được, ta có ý này, bạo gan thay huynh đặt tên cho hiền lang, gọi là Khắc Tà thì thế nào?.
Đoàn Khuê Chương vỗ tay cười nói :
- Hay, hay lắm! Đoàn Khắc Tà, Sử Nhược Mai, hai cái tên ấy gói ghém tiết tháo và mong muốn của chúng ta. Chỉ mong sau này chúng nó khôn lớn thành người, đừng quên kỳ vọng của cha mẹ vào chứng nó.
Đúng lúc hai người đang nói cười thắm thiết, chợt nghe thấy tiếng tù và tu tu, tiếng la thét hòa với tiếng trẻ con kêu khóc. Sử Dật Như kinh ngạc nói :
- Ngoài kia có chuyện gì vậy, chẳng lẽ là nha lại xuống bắt phu, trưng thu lương thực sao? Chúng ta ra xem đi.
Nhà họ Sử cách đường không quá mươi bước, hai người ra tới cổng lớn, ngước mắt nhìn ra, chỉ thấy bụi bay mù mịt, một toán quan quân từ đầu thôn phóng mau tới, giáp trụ sáng loáng, người mạnh ngựa khỏe, người cưỡi ngựa đi đầu vung một lá cờ to, thêu một chữ :
- An bằng kim tuyến lớn, bay phần phật trước gió. Tiếp theo là hai kỵ mã, mỗi người cũng cầm một lá cờ to, trên thêu quan hàm, một lá đề :
- Bình Lô Tiết độ sứ, một lá đề :
- Bình Dương Tiết độ sứ. Tiết độ sứ là quan trấn thủ một phương của nhà Đường, trong phạm vi địa phương mà y cai quản thì việc quân việc dân đều do một tay y nắm giữ, cũng như một vương quốc nhỏ, uy phong không ai sánh được. Một người mà kiêm làm Tiết độ sứ tới hai nơi, lại càng là chuyện trước nay chưa từng có.
Sử Dật Như sửng sốt, nghĩ thầm :
- Té ra là An lộc Sơn!. Cái tên An Lộc Sơn thì người đương thời không ai không biết, nhưng Sử Dật Như là lần đầu thấy mặt, chỉ thấy y là một gã to béo như con heo mập, mặc áo giáp đính ghim vàng, khệnh khạng ra vẻ, oai phong lẫm liệt ngồi trên một con ngựa cao lớn, giữa đám quân sĩ tiền hô hậu ủng vung roi quát :
- Quân đâu, mặc kệ bọn khỉ gió trên đường, đạp chết thì thôi, phóng ngựa cho nhanh, hôm nay chúng ta phải tới Trường An để chúc Tết Qúy phi.
Nguyên là năm trước An Lộc Sơn tới Trường An, ra sức lấy lòng Dương Qúy phi, mặc dù y lớn tuổi hơn Dương Qúy phi rất nhiều, nhưng lại được Dương Qúy phi nhận làm con nuôi. Y được nếm mùi ngon ngọt, nên năm nay lại tới chúc Tết Dương Qúy phi, y một mình kiêm chức :
- Tiết độ sứ hai trấn Bình Lô, Phạm Dương còn chưa thoa? mãn, lại muốn luồn lọt cửa Dương Qúy phi để được kiêm chức Tiết độ sứ Hà Đông! Y sốt ruột cầu cạnh, nên dọc đường cứ thúc hối xe ngựa đi mau.
Ngày mùng một Tết, nhà nông đều mặc sức vui chơi, những người nhàn rỗi tụ họp ở đầu làng cuối thôn rất đông, nhất là bọn trẻ con, giống như bầy khỉ sút chuồng, nô đùa khắp nơi, lúc ấy lại có một bọn trẻ trên dư mười tuổi

đang đánh đáo trên đường.
Đoàn tùy tùng của An Lộc Sơn rầm rập phóng tới, vung roi ngựa đốp đốp chát chát đánh bửa ra, bọn người nhàn rỗi cạnh đường cũng có vài kẻ bị đánh trúng, hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, đâu còn ai dám xông ra đường che chở cho bọn trẻ con.
Đám trẻ con hoảng sợ kêu cha gọi mẹ, dồn thành một đám hỗn loạn, những đứa can đảm lanh lợi vội vàng bỏ chạy, nhưng có ba đứa nhỏ tuổi nhất, có lẽ vì sợ quá nên nhũn người ra, bò lê bò càng trên đường, vẫn chưa bò ra khỏi đường, rõ chắc sẽ bị thương dưới vó ngựa của đoàn thiết ky!
Đột nhiên bóng người chớp lên băng ngang qua đường, nhanh như ưng cắt, chỉ thấy hai tay y quờ một cái túm lấy hai đứa nhỏ ở giữa đường vung tay ném ra xa, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, con ngựa đi đầu đã phóng tới, trên đường vẫn còn một đứa nhỏ, người ấy vừa bế nó lên thì con ngựa cao to chỉ còn cách y ba thước, chỉ nghe :
- roát một tiếng, kỵ sĩ trên ngựa vung roi đập xuống, con chiến mã bị y cản đường đứng thẳng trên hai nhân sau, hai cái móng sắt vó trước bổ xuống người y.
Đúng vào chớp mắt cực kỳ nguy hiểm ấy, chỉ thấy y ôm đứa nhỏ điểm mũi chân xuống đất chênh chếch bay ra, chiếc roi da rát một tiếng lướt qua đánh rách một mảnh trên vạt áo y nhưng không đánh trúng đứa nhỏ, con chiến mã hai vó bổ xuống đúng vào chỗ y vừa đứng, sự việc diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt!
Sử Dật Như ngỡ rằng người ấy là Đoàn Khuê Chương, sau mới nhìn kỹ lại, thì ra là một thiếu niên nhà quê, mặc một chiếc áo bông màu xám, không ngờ thân thủ lại mau lẹ như thế! Trong nháy mắt đoàn thiết ky đã phóng qua, thiếu niên kia buông đứa nhỏ xuống, nói :
- Bọn nhỏ bị hoảng sợ, xin vị thúc bá này đưa chúng về nhà giúp.
Người nhà của ba đứa nhỏ kia vừa khéo cũng có mặt ở đó, vội vàng chạy tới nhìn, chỉ thấy bên ven đường có một đống rơm, hai đứa nhỏ lồm cồm bò ra, nức nở gọi :
- Mẹ Ơi, mẹ Ơi!, chính là hai đứa nhỏ y vừa ném ra, rơi xuống giữa đống rơm, tuy bị hoảng sợ nhưng không hề bị thương.
Mọi người vội vàng xúm lại xem xét hai đứa nhỏ, trong tiếng kêu la ầm ĩ, thiếu niên nhà quê kia đã lặng lẽ bỏ đi,đến khi người nhà của bọn trẻ sực nhớ ra, định cảm tạ ân nhân, thì đã không còn thấy thiếu niên nhà quê ấy đâu nữa...
Sử Dật Như trú ngụ Ở thôn này mười mấy năm, người trong thôn y đều biết mặt, mới rồi trong lúc căng thẳng không kịp nhận mặt, lúc này nhớ lại diện mạo của thiếu niên kia, mới phát giác ra y không phải là người trong thôn, Sử Dật Như vô cùng kinh ngạc, hỏi :

- Đoàn huynh, huynh có biết người ấy không?. Y e là mình nhìn không rõ, nên lại hỏi Đoàn Khuê Chương lần nữa, nhưng không nghe trả lời, chợt phát hiện ra Đoàn Khuê Chương đã không còn đứng bên cạnh!
Sử Dật Như giật nảy mình, lúc đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Đoàn Khuê Chương đang đi mau về phía trước, bẻ cái cổ áo da dê lên trùm đầu, dường như sợ gió lạnh, lộ ra vẻ co ro cóm róm. Nhà họ Sử chỉ cách đường mươi bước, lúc ấy y đã đi tới dưới một gốc cây ngoài hiên nhà.
Sử Dật Như vốn định lớn tiếng gọi y, chợt nghĩ lại, nảy ý nghi ngờ :
- Đoàn đại ca lúc bình thời hay trượng nghĩa phù nguy, hoàn toàn không phải là một kẻ hèn nhát, mới rồi mấy đứa nhỏ suýt nữa bị ngựa xéo bị thương, với bản lĩnh của y thì cũng có thể cứu, nhưng y lại không ra cứu, đó đã là một chuyện lạ, bây giờ lại rón rén bỏ đi, cũng không nói với mình câu nào, tại sao lại thế? Thêm nữa, y là người luyện võ lẽ ra không sợ lạnh như thế, sao lại bẻ cổ áo lên trùm đầu lộ ra dáng vẻ co ro cóm róm như vậy? Chẳng lẽ y sợ người ngoài nhận ra y sao?. Sử Dật Như là người đọc sách, tâm tư tinh tế, vừa nảy ý nghi ngờ liền lập tức không gọi y nữa, cũng vội vội vàng vàng trở vào nhà.
Đoàn Khuê Chương đã bước vào tới nhà họ Sử, đợi Sử Dật Như bước vào, y lập tức đóng chặt cổng lớn, hạ giọng hỏi :
- Quan quân đi qua hết rồi chứ?. Sử Dật Như nói :
- Qua hết rồi. Đại ca, huynh....
Đoàn Khuê Chương nói :
- Vào trong hãy nói, để đề phòng trên vách có tai, tiết lộ phong thanh.
Sử Dật Như vô cùng nghi ngờ, hai người cùng nhau bước vào sảnh đường, Đoàn Khuê Chương còn hết sức cẩn thận đóng cửa phòng lại.
Sử Dật Như không nhịn được hỏi :
- Đoàn huynh, chẳng lẽ trước đây huynh đã làm chuyện gì phạm pháp sao?.
Đoàn Khuê Chương cười gượng một tiếng, rót đầy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, khẽ nói :
- Chắc đại ca nghi ta phạm vào vương pháp phải không? Ta chưa từng phạm pháp, chỉ là từng xúc phạm một gã thiếu niên vô lại.
Sử Dật Như càng thêm kinh ngạc, nói :
- Đại ca, huynh không phải là một kẻ nhát gan, cho dù từng xúc phạm một gã thiếu niên vô lại, thì huynh võ nghệ như vậy, cũng có gì phải sợ chứ?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nói ra dài lắm. Huynh nói gã thiếu niên vô lại ấy là ai nào? Chính là vị Tiết độ sứ Bình Lô kiêm Tiết độ sứ Phạm Dương mà huynh vừa nhìn thấy đấy.
Sử Dật Như kêu lên thất thanh :
- Hả, An Lộc Sơn à?.
Đoàn Khuê Chương nói :

- Trong bấy nhiêu năm ta chưa từng nói với huynh về lai lịch của ta, bây giờ thì có thể nói rồi. Ta vốn là người U Châu, dời tới quý thôn chính là để tránh xa gã An Lộc Sơn ấy.
Đoàn Khuê Chương lại uống một chén rượu rồi nói tiếp :
- Tiên tổ ta lập nhiều quân công, làm tới chức Binh mã sứ U Châu, tính ra cũng là một chức võ quan không vừa. Tiên phụ bất hạnh mất sớm, ta kế thừa di ấm tổ phụ, không biết trời cao đất dày, kết giao với một bọn thiếu niên nhàn rỗi lêu lổng, thường ngày chuyên quản chuyện không đâu trong làng xóm, dẹp nỗi bất bình, tự cho là mình trượng nghĩa. Thật ra trong bọn thiếu niên ấy có quá nửa là kẻ vô lại, vì muốn kiếm rượu thịt nên kết giao với ta mà thôi. Trong đó có một gã, chính là An Lộc Sơn, mà lúc ấy thì y còn chưa mang họ An.
Đoàn Khuê Chương ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- An Lộc Sơn là người Hồ ở Tây Vực, vốn họ Khang, mẹ là người Đột Quyết, về sau tái giá với tướng Hồ, An Diên Yển, y mới đổi mang họ An. Sử Dật Như cười nói :
- Bất kể y vốn họ gì, nhưng mọi người hiện đều biết y là An Lộc Sơn, thì cứ gọi y là An Lộc Sơn thôi. Về sau giữa huynh với An Lộc Sơn phát sinh chuyện gì vậy?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- An Lộc Sơn thông hiểu ngôn ngữ Lục phiên, lúc ấy làm Hỗ thị lang ở U Châu. Ở U Châu người Hán người Hồ xen lẫn, Hỗ thị lang là một chức quan nhỏ chuyên trách quản lý thương vụ của người Hán người Hồ ở chợ, gặp lúc đôi bên ngôn ngữ bất thông thì kiêm luôn việc phiên dịch. Y thường nhân đó trục lợi, lừa dối các thương nhân lương thiện, nhưng bề ngoài thì tỏ vẻ phóng khoáng, thích kết giao với các hảo hán. Ta thấy y biết vài đường quyền bổng, lại thông hiểu ngôn ngữ Lục phiên, nhất thời không xem xét, cho rằng y là một nhân tài, bèn kết bạn với y.- Dần dần ta phát giác ra hành vi của y không chính cương, cũng từng khuyên nhủ y, y bề ngoài nghe theo nhưng bên trong thì làm trái lại, thay vốn thêm lời, có lần y ngụy tạo giấy nợ, sách nhiễu một thương nhân, bắt ép họ đưa con gái cho y trừ nợ, ta biết được chuyện ấy, trong lúc nóng giận đánh y một trận no đòn, từ đó tuyệt giao. An Lộc Sơn giữa chợ đông người bị ta mắng cho một chặp, đánh cho một trận, không còn mặt mũi nào tới đó nữa, hôm sau mất tăm luôn, không biết đi đâu.- Qua vài năm, chợt nghe nói y làm tới chức Binh mã sứ quân Bình Lô, thì ra y được cha dượng tiến cử, vào làm Tróc sinh tướng dưới trướng U Châu Tiết độ sứ Trương Hữu Khuê. Quân ở biên cương trọng dụng tướng Hồ, y lại giỏi luồn lọt, lại thêm cũng vài phen lập được công lao, nên được thăng chức rất mau, sau khi làm Binh mã sứ, không đầy hai năm lại được thăng làm Phó Tiết độ sứ Bình Lô, rồi dẫn quân về đóng ở U Châu.-

Lúc ấy một chút của cải tiên tổ để lại ta đã vung phí hết sạch, thất thểu bơ vơ, bọn bạn bè ngày trước cũng tan đi hết. Ta biết An Lộc Sơn là một kẻ tiểu nhân báo thù từ một cái lườm một cái nguýt.
Sau khi y làm quan to, những chuyện tác oai tác phúc của hắn ta cũng đã nghe không ít. Đoán chắc là sau khi y trở về U Châu nhất định không bỏ qua ta, mà ta đối với cố hương cũng đã không còn gì để lưu luyến, nên lập tức xa lìa đất cũ, phiêu bạt vài năm, mới tới ở nơi này, không ngờ hôm nay lại gặp y ở đây. Sử huynh, chỉ e hôm nay đã là ngày chúng ta chia tay rồi.
Sử Dật Như nói :
- Ta cứ cho rằng huynh đã gây ra họa lớn tày trời gì, thì ra chỉ là lúc trẻ từng đánh một gã vô lại mà thôi. Chuyện đã lâu năm, An Lộc Sơn cũng chưa chắc còn nhớ đâu.
Đoàn Khuê Chương nói :
- An lộc Sơn coi chuyện ấy là mối sỉ nhục lớn nhất trong đời, e đến chết vẫn còn chưa quên, nếu ta không chạy, nhất định sẽ gặp mối họa lớn, ta chết không đáng tiếc, chỉ là sợ liên lụy tới vợ con bè bạn. An lộc Sơn hiện nay khí thế ngất trời, hôm nay chẳng phải huynh cũng đã chính mắt nhìn thấy y thị uy sao?.
Sự tàn bạo vô đạo của An Lộc Sơn thì Sử Dật Như hoàn toàn không phải không biết, nhưng y không nghĩ sự tình lại nghiêm trọng tới mức như thế, y kết giao với Đoàn Khuê Chương nhiều năm, quả thật không thể xa nhau một ngày, vì thế nên khuyên giải :
- Hôm nay ở ven đường có rất đông người, An Lộc Sơn giữa đám tiền hô hậu ủng, mau lẹ phóng ngựa, chắc gì y đã nhận ra huynh trong đám đông?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Người xưa nói rất hay, là đề phòng tai họa từ lúc chưa xảy ra. Sự tình phải nghĩ tới chỗ xấu nhất, nhỡ khi tai họa đột ngột xảy ra, lúc ấy ta muốn ẩn núp cũng không còn kịp nữa.
Huống chi từ khi An Lộc Sơn bợ đỡ Dương Qúy phi năm trước, sắp tới nhất định thường tới Trường An, chỗ này cách Trường An rất gần, thế nào cũng có một ngày bị y phát hiện ra.
Sử Dật Như nói :
- Hai người chúng ta tình như thủ túc, bây giờ lại kết thành thông gia, lẽ ra phải hoạn nạn có nhau, muốn đi thì hai nhà chúng ta cùng đi.
Đoàn Khuê Chương tỏ vẻ lúng túng, hồi lâu mới nói :
- Huynh cao nghĩa, thật đáng khâm phục. Chỉ là tẩu phu nhân vừa sinh nở, như thế thì coi sao được?.
Sử Dật Như cười nói :
- Thế tẩu phu nhân không phải cũng vừa sinh nở sao?.
Đoàn Khuê Chương nói :

- Tiện nội biết chút võ nghệ, thân thể khỏe mạnh, việc đến lúc nguy cấp, muốn đi cũng không khó. Tẩu phu nhân lại là khuê tú danh môn, làm sao phiêu bạt sinh nhai, dầm mưa dãi nắng được?.
Sử Dật Như nói :
- Theo ta thấy, muốn đi cũng không phải vào lúc này, thiết nghĩ An Lộc Sơn vào tới Trường An, ít nhất cũng phải qua Nguyên Tiêu mới về lại U Châu. Tẩu phu nhân tuy thân thể khỏe mạnh, nhưng vừa sinh nở xong, vậy cũng không nên đi xa. Theo ta thấy, chẳng bằng cứ chờ thêm mươi bữa nửa tháng, lúc ấy hai nhà cùng đi, há không phải hay hơn sao?.
Đoàn Khuê Chương nghe Sử Dật Như nói rất có lý, lại nghĩ tới việc hứa hôn lúc nãy, nếu hai nhà chia tay ngay trong hôm nay, tuy nói có Long Phụng bảo thoa làm tin, nhưng về sau có thể gặp lại nhau không thì chỉ còn cách thuận theo mệnh trời. An Lộc Sơn vào tới Trường An, không tránh khỏi rất nhiều quan lại thù tạc, trong kinh phú quý phồn hoa, y lại vừa nhận Dương Qúy phi làm mẹ nuôi, cũng sẽ tự đắc hưởng lạc một phen. Cho dù y nhận ra mình, muốn trả cái thù bị nhục năm xưa, thì chắc cũng phải đến lúc sau khi y rời Trường An trở về, lại đi qua thôn trang này chăng?
Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng Đoàn Khuê Chương nghe theo lời khuyên của Sử Dật Như, quyết định trước ngày Nguyên Tiêu một hôm, hai nhà sẽ cùng xa chạy cao bay.
Sử Dật Như hỏi Đoàn Khuê Chương có nhận ra thiếu niên nhà quê kia không, lúc ấy mới có cơ hội nói tới. Đoàn Khuê Chương nghe xong rất kinh ngạc, nói :
- Có một người như vậy sao? Lúc ấy ta vừa nhìn thấy cờ hiệu của An Lộc Sơn là vội trùm đầu tránh đi. Té ra ầm ĩ cả lên là vì chuyện ấy.
Sử Dật Như nhìn thấy thần sắc Đoàn Khuê Chương có vẻ khác lạ, nghĩ thầm :
- Thiếu niên nhà quê kia bản lĩnh quả thật hơn người, không trách gì Đoàn đại ca nghe thấy phải kinh ngạc.
Đoàn Khuê Chương ngồi thêm một lúc, đoán là đoàn người ngựa của An Lộc Sơn đã đi xa hơn mười dặm, mới cáo từ Sử Dật Như, hẹn Sử Dật Như ngày mai tới nhà y chơi.
Đoàn Khuê Chương về rồi, Sứ Dật Như vào nhà trong thăm vợ và đứa con gái vừa sinh, vợ y còn rất yếu, tình thần vẫn chưa hồi phục, con gái thì như một khối phấn chạm ngọc, cực kỳ khả ái. Sử Dật Như sợ vợ lo lắng, nên định đến khi nàng nghỉ ngơi khỏe rồi, trước lúc lên đường mới nói việc cả nhà đi xa với nàng. Còn chiếc Phụng thoa Đoàn Khuê Chương đưa làm sính lễ thì lấy ra đưa cho vợ xem.
Vợ Sử Dật Như họ Lư, là đại tộc ở Hà Đông, con nhà phú quý nhưng thấy chiếc Phụng thoa cũng tấm tắc khen ngợi, vội hỏi từ đâu ra. Sứ Dật Như nói

:
- Là của Đoàn đại ca. Lư thị hỏi :
- Là Đoàn Khuê Chương Đoàn đại ca phải không ?. Sử Dật Như cười nói :
- Còn có vị Đoàn đại ca nào khác nữa chứ?. Lư thị nói :
- Ờ, cũng lạ thật. Đoàn đại ca lại có được chiếc thoa quý giá trị liên thành này. Sử Dật Như cười nói :
- Còn có chuyện lạ hơn, là ngày ba mươi Tết hôm qua Đoàn đại ca cũng sinh được một đứa con, có điều chúng ta sinh được con gái, còn y sinh được con trai. Lư thị nói :
- Lại có chuyện vừa khéo thế à! Các huynh là bạn thân, con cái cũng cùng sinh ra một ngày? Phu quân, thiếp nói đùa một câu nhé hai đứa nhỏ này giống như một đôi trời sinh vậy. Sử Dật Như hô hô cười rộ nói :
- Không phải nói đùa đâu, việc hôn nhân đã định rồi. Chiếc Phụng thoa này chính là sính lễ Đoàn đại ca đưa con gái chúng ta đấy. Có lẽ nàng cũng không chê nhà họ nghèo chứ?.
Lư thị nghĩ ngợi một lúc, nói :
- Đoàn đại ca, Đoàn đại tẩu đều là người tốt, hàng trăm người không có được một người như họ, Đoàn đại ca lại là văn võ toàn tài, thiếp thấy thế đạo hiện nay, chỉ e tương lai khó tránh khỏi đại loạn, con gái gả cho nhà họ, so với gả cho con em nhà thư hương, quan lại nào cũng hay hơn nhiều. Chỉ là thiếp có chút lo lắng.... Sử Dật Như vội hỏi :
- Lo lắng chuyện gì?. Lư thị nói :
- Đoàn đại ca nhà nghèo, mà lại có chiếc bảo thoa này.... Sử Dật Như cười nói :
- Chẳng lẽ nàng ngờ chiếc thoa này lai lịch bất minh à?. Lư thị lắc đầu nói :
- Không phải ý ấy. Với con người của Đoàn đại ca, thì cho dù là vật đáng tiền hơn thiếp cũng không nghi là của cải bất nghĩa.
Nhưng xét từ việc y có chiếc bảo thoa, thì nhất định y không phải là người tầm thường, nếu không phải ông cha từng làm quan to thì bản thân y ắt là nhân vật loại Kinh Kha Nhiếp Chính. Mà y lại cam tâm sống vô danh trong thôn nhỏ này, theo như thiếp thấy, chỉ e có quá nửa là y trốn tránh tai họa gì đó, lánh nạn mà tới thôi!
Sử Dật Như ngấm ngầm khâm phục sự hiểu biết của vợ, nghĩ thầm :
- Lúc mình vừa nhìn thấy chiếc bảo thoa này cũng từng thầm nghi ngờ, nhưng không suy nghĩ được trọn vẹn như nàng, đoán một lần là ra ngay.
Nhưng y sợ vợ vừa sinh xong lo nghĩ quá độ, nên vẫn giấu diếm chưa nhắc tới chuyện Đoàn Khuê Chương kết oán với An Lộc Sơn, chỉ nói :
- Nàng đoán không sai, y đúng là dòng dõi nhà tướng, chiếc Phụng thoa này là lúc tiên tổ của y theo Lý Tĩnh Lý Đại Tổng quản Tây chinh lấy được. Đoàn đại ca là người hiếu nghĩa, có thể cũng đắc tội với vài kẻ tiểu nhân,

nhưng chắc không đến nỗi có tai họa gì lớn đâu. Lư thị nói :
- Chỉ mong không có là hay.
Sử Dật Như đưa chiếc thoa cho vợ cất, ra ngoài đi chúc Tết mấy người trưởng bối; lại đi một vòng từ đầu thôn tới cuối thôn, thấy người trong thôn đều nhao nhao bàn tán chuyện sáng hôm nay, chửi mắng An Lộc Sơn coi mạng người như rác, khen ngợi thiếu niên vô danh kia ban lĩnh phi phàm. Sử Dật Như qua lời bàn luận của họ biết sau chuyện ấy hoàn toàn không có người lạ nào vào thôn, mới yên tâm nghĩ thầm :
- Nếu An Lộc Sơn nhận ra y, nhất định sẽ phái người tới nghe ngóng, còn đã không có ai tới, thì không cần phải lo lắng.
Chiều tối y về nhà, vì vợ trong thời gian nghỉ ngơi sau khi sinh nở, theo tập tục phải mời bà đỡ tới bầu bạn qua đêm, y ăn cơm tối xong, qua thăm vợ một lúc, rồi tới thư phòng nghỉ ngơi. Lúc ấy đã gần đến canh hai, y bước vào thư phòng, vừa thắp nến lên, đột nhiên thấy một người lạ mặt đang ngồi trong thư phòng của mình bèn giật mình hoảng hốt. Trong ánh nến chập chờn, chỉ thấy người kia là một võ quan trên mặt đầy râu, toàn thân khoác áo da, viên võ quan ấy không đợi y mở miệng đã lập tức đứng lên đón, ôm quyền cười nói :
- Làm khách không mời, đang đêm tới thăm, thật rất mạo muội! May là Đoàn tiên sinh lại là hiệp sĩ giang hồ, những chuyện thế này cũng đã thường nhìn thấy, nghĩ chắc không đến nỗi trách móc.
Sử Dật Như tuy là một thư sinh yếu ớt, nhưng vốn gan dạ, tuy vì bất ngờ nên giật nảy mình, nhưng đến khi thấy rõ khách là một võ quan, trong lòng đã hiểu một nửa, lúc ấy lại nghe viên võ quan kia gọi mình là :
- Đoàn tiên sinh thì đã hoàn toàn hiểu rõ sự tình, nghĩ thầm :
- Sáng nay Đoàn đại ca núp vào nhà mình, không hỏi cũng biết, gã này tưởng mình là Đoàn đại ca đây!.
Sử Dật Như định thần xong, y tuy trong lòng hiểu rõ nhưng làm như không biết gì, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi :
- Tôn giá là ai, tới đây có ý gì? Xin được cho biết.
Viên võ quan kia nhìn Sử Dật Như một cái, Sử Dật Như tuy nói đã hơi định thần nhưng dáng vẻ hoảng sợ rốt lại cũng không che giấu được hết, viên võ quan kia nghĩ thầm :
- An đại soái nói y tinh thông võ nghệ, bản lĩnh phi phàm, tại sao lại có dáng vẻ thư sinh thế này, vừa nhìn thấy mình đã hoảng sợ run bắn cả người? Hay y là kẻ đại trí nhược ngu, đại dũng nhược khiếp, thân mang tuyệt kỹ, mà cố ý làm ra dáng vẻ như thế chăng?.
Viên võ quan kia ngồi xuống, nói :
- Tiểu nhân là Phiêu kỵ tướng quân dưới trướng An đại soái, họ Điền tên Thừa Tự, Điền trong điền thổ, Thừa trong phụng thừa, Tự trọng thừa tự Y

nói rặt giọng Sơn Đông, dường như sợ Sử Dật Như nghe không rõ, vừa nói vừa dùng ngón tay chấm nước trà viết ra trên bàn, trên bàn xuất hiện ba chữ Điền Thừa Tự, giống như thợ mộc dùng đục đục vào, sâu tới ba phân.
Điền Thừa Tự vốn xuất thân là giang hồ đại đạo, trước kia có thể nói là một nhân vật không ai không biết trong hắc đạo, y tự báo tính danh, lại bộc lộ bản lĩnh ấy, dụng ý là định trấn áp :
- Đoàn Khuê Chương để :
- Đoàn Khuê Chương không dám kháng cự.
Sử Dật Như vốn không biết võ công, lúc ấy trong lòng y đã có chủ ý, cũng không sợ sệt nữa, đối với việc Điền Thừa Tự ra oai chỉ thấy buồn cười, lúc ấy hờ hững nói :
- Té ra là Điền tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu, ngường mộ đã lâu! Có việc gì xin cứ chỉ giáo.
Điền Thừa Tự bộc lộ công phu ấy, lại thấy Sử Dật Như thần sắc trở lại thản nhiên, không hề tỏ vẻ khiếp sợ, nghĩ thầm :
- Quả nhiên y là chân nhân không lộ tướng, suýt nữa mình nhìn lầm rồi, càng lúc càng cho rằng Sử Dật Như đúng là Đoàn Khuê Chương, vì không dò được y sâu cạn ra sao, trong lòng hơi phát hoảng, bèn bộc lộ công phu Kim chung thủ, khẽ xoa một cái, xóa ba chữ Điền Thừa Tự trên bàn đi, cười gượng nói :
- Té ra Đoàn tiên sinh đã sớm biết tiện danh của tiểu nhân, chúng ta hiện thân phận tuy có chỗ khác nhau, nhưng đều từng lăn lộn trên giang hồ, lá xanh hoa đỏ cũng từ một cội mà ra, Điền mỗ tuyệt không thể đắc tội với Đoàn tiên sinh, xin tiên sinh cũng đừng làm khó Điền mỗ, cho ta một chút thể diện, cùng đi với ta một lần!
Sử Dật Như vẫn làm ra vẻ không biết gì, hờ hững nói :
- Điền tướng quân, chuyện này mới là lạ đây, ngươi và ta vốn không quen biết, mà ngươi lại muốn ta đi theo ngươi à? Mà nói lại, ta cũng chưa thấy qua chuyện đêm hôm khuya khoắt tới mời khách!.
Điền Thừa Tự đứng phắt lên, phần sắc căng thẳng, trầm giọng nói :
- Đoàn tiên sinh, tính ra ngươi cũng là nhân vật có tiếng tăm, Điền mỗ đã theo quy củ võ lâm, lấy lễ mà mời, chẳng lẽ ngươi quả thật muốn :
- Rượu mời không uống, uống rượu phạt sao? Đi hay không đi, chỉ một lời là quyết! Cần gì đùn đẩy thoái thác lôi thôi, làm như không biết? Đó đâu phải là bản sắc anh hùng?.
Sử Dật Như cười nói :
- Ta vốn không phải anh hùng, vả lại quả thật ta còn chưa biết ý tướng quân tới đây làm gì. Cho dù mời khách cũng phải có lý do mời khách chứ.
Điền Thừa Tự hừ một tiếng, nói :
- Lý do à? Vậy thì hãy hỏi An Tiết độ sứ của bọn ta.

Sử Dật Như nói :
- Ủa, té ra người mời khách là An Lộc Sơn sao?.
Điền Thừa Tự nói :
- Đúng thế, An đại soái căn dặn là bất kể thế nào cũng phải mời được tiên sinh ngươi tới, nên ngươi không đi cũng phải đi?. Y ngừng lại một chút, rồi chuyển qua giọng ôn hòa hơn :
- Đoàn tiên sinh, ngươi là người sáng suốt không cần dài dòng. Điền mỗ vâng lệnh An đại soái, không thể không thế này, xin ngươi đừng làm khó ta.
Nguyên là Điền Thừa Tự đối với :
- Đoàn Khuê Chương cũng có mấy phần sợ sệt, nếu không y đã sớm động thủ rồi.
Sử Dật Như trong lúc ra sức kéo dài thời gian đã suy đi nghĩ lại.
Nếu đi thì hậu quả ra sao, rất khó đoán trước. Vả lại y bình sinh chán ghét kẻ quyền quý, loại vua con hại dân ra oai, cát cứ một phương như An Lộc Sơn chính là kẻ mà y căm hận. Nếu là bình thời thì y có chết cũng không chịu đi gặp An Lộc sơn. Nhưng hiện chuyện có liên quan tới Đoàn Khuê Chương, nếu không đi thì y phải nói rõ thân phận của mình ra, để gã Điền Thừa Tự này hiểu rõ đây là một sự hiểu lầm, nhưng nếu thế thì Đoàn Khuê Chương lại khó mà thoát thân.
Điền Thừa Tự thúc ép đến cùng, Sử Dật Như nảy ra ý nghĩ :
- Mình đi cũng không hề gì, thủ hạ của An Lộc Sơn bắt lầm người, cho dù y ngông cuồng không nói lý lẽ cũng chưa chắc đã dám giết mình. Đoàn đại ca mà đi thì ít nhất cũng không tránh được một phen bị lăng nhục, y là một anh hùng hảo hán thà chết không chịu nhục, mình mà nói rõ chân tướng ra thì chính là hại chết mạng y!.
Sử Dật Như tâm ý đã quyết, lập tức hô hô cười rộ, ngẩng đầu cười nói :
- An Tiết độ sứ đã biết trên đời có ta, phái một vị dại tướng tới mời, quả thật khiến ta vừa mừng vừa lo! Đó là chuyện mong còn chưa được, biết đâu ta còn có thể được làm quan, hô hô, đã được triệu, lẽ nào không đi?.
Điền Thừa Tự trong lòng vốn đang căng thẳng như dây cung, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào, nghe y nói một câu như thế, lập tức chùng xuống, cười nói :
- Đoàn tiên sinh quả nhiên là người sáng suốt, nghe An đại soái nói ngươi vốn là bạn cũ của người, chỉ cần ngươi chịu nói vài câu dễ nghe, thì ngươi muốn làm chức quan lớn nào cũng dễ như trở bàn tay! Đoàn tiên sinh, ta đã sắp sẵn ngựa, xin mời lên đường thôi!.
Sử Dật Như lại làm như chuyện đùa, cười nói :
- Có gì mà gấp? Ta không thể cứ nói lên dường là lên đường ngay được.
Điền Thừa Tự sắc mặt sa sầm, hô hô cười nói :
- Ngươi còn có công việc gì nữa? An đại soái căn dặn ta phải mời được tôn

giá về tới Trường An trước khi trời sáng, ta thì có thể chờ ngươi, chứ An đại soái thì không rảnh đâu mà chờ ngươi.
Sử Dật Như nói :
- Ta cũng phải từ biệt người nhà một tiếng.
Điền Thừa Tự cười nói :
- Nếu không phải đã sớm biết thân phận của ngươi, quả thật ta đã nghĩ ngươi là một kẻ sĩ cổ hủ. Đại trượng phu làm việc, há lại lằng nhằng lần khân như vậy? Ngươi đi từ biệt người nhà, trong lúc nhất thời làm sao nói được rõ ràng? Nhỡ như vợ ngươi kêu kêu khóc khóc, thì chỉ e ầm ĩ đến sáng cũng chưa lên đường được. Y hắng giọng một tiếng, lại nói :
- Ta nể mặt ngươi là đồng đạo võ lâm, hoàn toàn chưa làm kinh động người nhà của ngươi, ngươi cần gì gọi họ dậy giữa đêm hôm khuya khoắt?, trong lòng nghĩ thầm :
- Gã Đoàn Khuê Chương này uổng có tiếng tăm như vậy, chẳng biết gì về luật giang hỗ, cũng không giống nhân vật giang hồ.
Thật ra Sử Dật Như hoàn toàn không muốn vào từ biệt vợ, khiến vợ đau lòng, y nói như thế là có sự tính toán khác. Mà việc Điền Thừa Tự không ưng thuận thì y đã sớm tính tới rồi.
Y nghe Điền Thừa Tự nói chưa làm kinh động người nhà của mình, liền yên tâm nói :
- Tuy nói là thế, nhưng ta đi chuyến này không biết lúc nào mới về, cũng phải để lại vài chữ để họ khỏi ngờ thần ngờ ma, mất công lo lắng.
Điền Thừa Tự rất bực bội, nhưng cũng đành nói :
- Được, ngươi cứ để lại vài chữ đi, nhưng không được nói tới An Tiết độ sứ cứ bịa bừa ra chuyện gì đó, chỉ cần cho người nhà của ngươi biết ngươi yên ổn là được. Sắp tới ngươi áo gấm về làng, sẽ cho họ vừa mừng vừa sợ một phen. Sử Dật Như cười nói :
- Ta biết rồi, đương nhiên không nói gì tới An Lộc Sơn, rồi lập tức cầm bút lên viết một lá thư ngắn, chỉ nói ra ngoài có việc bảo vợ nếu gặp khó khăn, cứ nhờ bạn bè thân thích.
Điền Thừa Tự đứng bên cạnh nhìn y viết thư, không nói một tiếng.
Sử Dật Như lấy cái nghiên chặn lên lá thư, đặt lên giữa bàn trong lòng nghĩ thầm :
- Vợ mình còn thông minh hơn mình, sáng mai nàng nhìn thấy lá thư này, nhất định sẽ đoán được mình gặp chuyện bất ngờ, sẽ lập tức phái người báo cho Đoàn đại ca. Lúc ấy tuy nàng đau lòng, nhưng so với chuyện vợ chồng chia tay bây giờ thì vẫn tốt hơn.
Đoàn đại ca cũng nhất định sẽ chiếu cố cho mẹ con nàng, bảo vệ họ xa chạy cao bay!. Đáng thương Sử Dật Như tuy phí tâm lo nghĩ, nhưng rốt lại y vẫn thiếu kinh nghiệm giang hồ, nào biết Điền Thừa Tự đã sớm an bài, nếu

không thì đời nào lại cho y viết lá thư ấy?
Điền Thừa Tự khẽ nói :
- Nhẹ chân một chút!. Hai người ra tới ngoài thư phòng, Điền Thừa Tự phi thân nhảy lên nóc nhà, thấy Sử Dật Như không đi theo, vội vàng nhảy xuống, tức giận hỏi :
- Cái gì, lại không muốn đi à? Sử Dật Như nói :
- Ta đang ở trong nhà mình, muốn rời nhà cũng không thể lén lén lút lút như thế, muốn đi thì ta phải đi từ cổng lớn. Trên giang hỗ vừa khéo có quy củ như thế, nhân vật có thân plận trong võ lâm cho dù bị người ta bức bách cũng nhất định phải ra đi từ cổng lớn mới không đến nỗi bị mất mặt. Điền Thừa Tự mắng thầm :
- Đang lúc này mà còn nghênh ngang thối tha như thế, nhưng y cũng chỉ đành làm theo, từ cổng lớn đi ra. Sử Dật Như đưa mắt nhìn, thì ngoài cửa đã có ba con tuấn mã yên cương đầy đủ!
Một viên võ quan áo đen bước tới, ôm quyền nói :
- Vị này là Đoàn tiên sinh phải không? Tiểu đệ là Tiết Tung, trước đây cũng từng sống ở U Châu một thời gian. Đại danh của Đoàn huynh như sét ngang tai, hôm nay may mắn được gặp. Thủ hạ của An Lộc Sơn có mấy viên tướng đắc lực, Tiết Tung cũng là một trong số đó. Sử Dật Như đáp lễ nói :
- Đại danh của Tiết tướng quân, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu. Tiết Tung vô cùng đắc ý hô hô cười rộ, Sử Dật Như không biết y cười chuyện gì, chỉ nghe Điền Thừa Tự nói :
- Nghe nói trước kia vì chuyện Lý gia ở Thanh Hà câu mà các ngươi suýt nữa động đao động kiếm với nhau, có chuyện ấy không? Tiết Tung nói :
- Đúng thế, cả thời gian cũng đã hẹn rồi. Về sau có một người tự xưng là đệ tử của Cù Nhiêm Khách ra mặt thu xếp chuyện ấy, ta và Đoàn huynh cũng mỗi người đi một phương, trước nay chưa từng gặp nhau, hô hô, nói ra cũng đã là chuyện mười bốn năm rồi. Điền Thừa Tự cười nói :
- Trở đi chúng ta đều là đồng liêu, hai người các vị cũng có thể thân cận với nhau nhiễu hơn.
Sử Dật Như vốn không biết chuyện Thanh Hà câu, may là họ vội vàng lên đường, Tiết Tung theo phép tắc giang hồ, nói vài câu xong, lập tức giục y lên ngựa, không nói chuyện nữa, Sử Dật Như mới không bị lộ chỗ sơ hở. Điền Thừa Tự đi trước, Tiết Tung đi sau, hai con ngựa kẹp Sử Dật Như vào giữa. Vốn Tiết Tung cũng xuất thân giang hồ đại đạo, là một tay Viên Công kiếm pháp tài giỏi, An Lộc Sơn sai hai người họ tới là để đề phòng Đoàn Khuê Chương chống cự, Tiết Tung vừa rồi tiếp ứng ở ngoài, cũng để chuẩn bị một trận ác đấu, không ngờ Điền Thừa Tự lại thu xếp sự tình ổn thỏa như thế, y cũng cả mừng.
Tâm trạng Sử Dật Như lại vô cùng nặng nề, y nhảy lên ngựa, ngoái đầu nhìn

lại, nghĩ thầm :
- Bây giờ chắc nàng đang ngủ, làm sao biết được chuyện vợ chồng ly biệt ôi, không biết về sau còn có ngày vợ chồng tái ngộ, cha con gặp mặt không? Con gái mới sinh ra đã mất cha, sắp tới nó lớn lên, không biết sẽ đau lòng đến thế nào?. Đồng thời trong lòng chợt lại nảy ý nghi ngờ, Điền Thừa Tự tới nhà y, lằng nhằng với y trong thư phòng tới nửa giờ, phòng ngủ ở bên trong cách đó khá xa, vợ vừa sinh xong yếu ớt, ngủ say không dễ tỉnh lại thì còn có thể, nhưng trong nhà y còn có một thư đồng, một tỳ nữ, lại còn thêm một bà đỡ được mới tới, buổi tối lúc sắp đi ngủ còn tới chăm sóc cho sản phụ và đứa nhỏ, tại sao họ không hề nghe thấy tiếng động gì?
Y nói chuyện với Điền Thừa Tự trong thư phòng lâu như thế, chẳng lẽ đứa thư đồng ngủ phía sau thư phòng lại không nghe thấy sao?.
Nhưng lúc ấy đã không còn thời gian để y nghĩ kỹ, Điền Thừa Tự thúc ngựa phi mau đi trước dẫn đường, y chỉ còn cách bám chặt theo.Tuy y không giỏi kỵ thuật nhưng con ngựa y cưỡi là chiến mã xông pha trận mạc đã nhiều, không cần y sai khiến cũng vững vàng phóng mau theo con ngựa phía trước.
Nhà y cách Trường An chẳng quá sáu mươi dặm, ba con ngựa này đều là tuấn mã, mỗi ngày đi vài trăm dặm, không đầy hai giờ đã tới một nơi, phía trước là một hòn núi, dưới chán núi có một tòa nhà lớn, Sử Dật Như biết đó là Ly Sơn thì ra tòa nhà lớn này chính là phủ đệ của An Lộc Sơn ở Trường An.
Lúc ấy vừa đến canh năm, trời còn chưa sáng, Điền Tiết hai người dắt y từ cửa ngách bước vào, mời y ngồi nghỉ trong Bạch hổ đường, chỗ bọn vệ sĩ canh gác tụ tập. Tiết Tung dương dương tự đắc nói :
- Vị này chính là U Châu kiếm khách Đoàn Khuê Chương đại danh lừng lẫy, về sau các ngươi nên thỉnh giáo y nhiều thêm.
Trong Bạch hổ đường có mười mấy vệ sĩ trực ban, nghe nói tới Đoàn Khuê Chương, đều :
- Ái chà một tiếng, đứng bật cả dậy, đến khi nhìn thấy tướng mạo Sử Dật Như lại không khỏi ngẩn người ra, trong lòng đều nghĩ :
- Đoàn Khuê Chương tung hoành giang hồ, đại danh lừng lẫy sao lại giống như một bạch diện thư sinh thế này?.
Bọn vệ sĩ ấy tuy cảm thấy tướng mạo của :
- Đoàn Khuê Chương không giống như họ từng nghĩ, nhưng oai danh của Đoàn Khuê Chương mười mấy năm trước đã chấn động vùng Hà Sóc, ai dám coi thường? Vì thế bên nhao nhao bước tới làm lễ. Sử Dật Như cũng làm ra vẻ khệnh khạng, ai làm lễ với y y cũng oai vệ ngồi đó, hững hờ gật đầu một cái.
Một tên vệ sĩ nói :
- Đoàn đại hiệp kiến thức rộng rãi, hiện bọn ta có một chuyện muốn thỉnh

giáo Đoàn đại hiệp. Sử Dật Như xua xua tay, nói :
- Không cần đa lễ, cứ nói đi. Tên vệ sĩ ấy nói :
- Gần đây có một người tên Diệu thủ Không Không Nhi nổi tiếng võ lâm, Đoàn đại hiệp có biết lai lịch của y không? Đại soái của bọn ta muốn mời y, không biết Đoàn đại hiệp cớ cách nào không.
Sử Dật Như lạnh lùng nói :
- Cái gì mà Không Không Nhi, trước nay ta chưn từng nghe qua!.
Bọn vệ sĩ đều giật nảy mình không nói tiếng nào, nên biết những nhân vật thành danh trong võ lâm mười người thì có tới tám chín kẻ cho mình là nhất, trong mắt không người. Họ chỉ biết :
- Đoàn Khuê Chương coi thường Không Không Nhi, nên giọng nói mới có vẻ khinh miệt như vậy. Tên vệ sĩ hỏi y lại nghĩ thầm :
- Một núi khó dung hai cọp, y đã đầu thân vào dưới trướng đại soái, đương nhiên không muốn có người hơn y. Mình hỏi y nghĩ cách đi tìm Không Không Nhi, quả là lỡ lời, chẳng khác gì xúc phạm y. Nhưng y dám công nhiên coi thường Không Không Nhi, e là thân hoài tuyệt kỹ, danh bất hư truyền!.
Tên vệ sĩ ấy lỡ lời, mọi người đều không dám lên tiếng. Điền Thừa Tự khẽ cười một tiếng nói qua chuyện khác, hỏi một tên vệ sĩ :
- Công chuyện làm tới đâu rồi?.
Tên vệ sĩ ấy nói :
- Rất là bất lợi, lão già ấy võ công quái dị, bọn tôi đều nhìn không ra võ công của y là gì. Còn có một tên thiếu niên, không biết có phải là đồ đệ y không, đầu bù tóc rối giống một thiếu niên nhà quê, nhưng tay chân vô cùng tàn độc, ngay Trương Thống lĩnh cũng bị y đả thương.
Điền Thừa Tự hỏi :
- Bị thương nặng không Tên vệ sĩ ấy nói :
- May ra thì không bị tàn phế, nhưng ít nhất cũng phải chữa chạy ba tháng. Điền tướng quân, tôi thấy phải đích thân người ra tay mới xong!.
Sử Dật Như nghe họ nói tới dáng vẻ thiếu niên nhà quê kia, trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ đó là thiếu niên hôm qua cứu người dưới vó ngựa ?.
Điền Thừa Tự cười nói :
- Đoàn đại ca tới rồi, đúng là vừa khéo nên nhường công lao này cho Đoàn đại ca làm cái lễ ra mắt. Đoàn đại ca, chắc ngươi phá giải được công phu Mai hoa châm thích huyệt chứ.
Sử Dật Như chưa kịp trả lời, chợt nghe kỳ bài quan cao giọng truyền lệnh :
- Đại soái truyền hai tướng quân Điền Tiết cùng Đoàn Khuê Chương vào yết kiến.
Nguyên là trời đã sáng hẳn, An Lộc Sơn đã thăng đường. Đúng là:

Gan ruột soi người chân nghĩa sĩ, Không nề đao kiếm quả lương bằng.
Muốn biết tính mạng Sử Dật Như thế nào, xin hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 2
Thiếu niên vô lại thành tôn quý
Nghĩa sĩ cao phong chịu ngục tù

Sử Dật Như theo hai người Điền Tiết, chưa lên tới bậc thềm, chỉ nghe An Lộc Sơn trên sảnh hô hô cười rộ nói :
- Tiểu Đoàn, Tiểu Đoàn, ngày trước ngươi mắng ta là vô lại, khốn kiếp, không ra cái gì, hôm nay thì sao? Là ngươi không ra gì hay ta không ra gì?.
Sử Dật Như cố ý cúi đầu thật thấp, im lặng không lên tiếng, Điền Thừa Tự thân thể cao lớn, cao hơn y cả một cái đầu, An Lộc Sơn chưa nhìn thấy rõ ràng, lại hô hô cười rộ nói :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi cũng biết sợ hãi sao? Nghĩ tới giao tình ngày trước, ngươi dập đầu nhận lỗi với ta, thì ở đây đang là ta đang thiếu một tên chăn ngựa, sẽ thưởng cho ngươi chức ấy!, trong lòng thì nghĩ thầm :
- Đợi ngươi dập đầu nhận lỗi xong, ta sẽ lập tức sai người chặt chân ngươi, phế bỏ võ công của ngươi, cho ngươi suốt đời chịu nhục, như thế hay hơn một đao chém ngươi thành hai đoạn, quá tiện lợi cho ngươi.
An Lộc Sơn đang lúc vô cùng đắc ý, Sử Dật Như đột ngột ngẩng đầu lên, cao giọng nói :
- Tiểu nhân tuy bất tài cũng đã từng thi đậu Tiến sĩ, làm tới chức Lang quan, Tiết độ sứ muốn ta làm mã phu, như thế không hợp với thể lệ của triều đình, chỉ e trước hết ngươi phải tâu với hoàng thượng chuẩn y cách hết công danh của ta mới được!. Nên biết chế độ khoa cử bắt đầu từ nhà Đường, Đường Thái tông Lý Thế Dân mở khoa chọn kẻ sĩ, nhìn thấy sĩ tử xếp hàng tiến vào trường thi, từng đắc ý cười nói :
- Anh hùng thiên hạ đều rơi hết vào vòng rồi!. Để lung lạc người đọc sách trong thiên bạ, khiến người ta coi trọng chế độ khoa cử, Đường Thái Tông từng lập ra điều lệ người đi học thì có thể được miễn lao dịch cho chính quyền, người thi đậu Tú tài có thể được miễn hình phạt, người thi đậu Tiến sĩ thì không cần phải nói.
An Lộc Sơn giật nảy mình, hai mắt tròn xoe nói :
- Ngươi là ai? Sao lại tới đây?. Sử Dật Như nói :
- Ta là Tiến sĩ Sử Dật Như, còn tại sao tới đây, xin ngươi cứ hỏi hai vị tướng quân này.
An Lộc Sơn đập bàn mắng :
- Khốn nạn, khốn nạn! Ta bảo các ngươi đi bắt Đoàn Khuê Chương, tại sao

các ngươi lại bắt người này về?
Điền Thừa Tự vô cùng hoảng sợ, ngấm ngầm kêu khổ, vội nói- Chúng tôi hoàn toàn không nhận lầm chỗ, quả thật là tới nhà họ Đoàn, chúng tôi nói rất rõ, đại soái mời Đoàn Khuê Chương, người này bên đi theo!.
Sử Dật Như nói :
- Ta nói với các ngươi ta là Đoàn Khuê Chương lúc nào, các ngươi cứ nhất định bảo ta là Đoàn Khuê Chương, vung đao múa gậy cứ như hung thần ác sát, ta làm sảo dám phân biện, làm sao dám không đi? Ngươi nói ngươi vào nhà họ Đoàn, Tiết độ sứ cứ phái người tới tra vấn, nhà ta thì người trong thôn không ai không biết, xem thử rốt lại là nhà họ Sử hay nhà họ Đoàn?.
Tiết Tung bước, lên bẩm :
- Cho dù chúng tôi vào lầm nhà, thì ban ngày đại soái, người cũng đã nhìn thấy, hán tử trùm áo lên đầu bước vào nhà y, đại soái đã nhận ra hán tử ấy là Đoàn Khuê Chương, vả lại còn núp trong nhà y, không cần nói cũng biết là có liên quan với y, đại soái muốn bắt Đoàn Khuê Chương thì cứ tra hỏi y là được!.
Điền Thừa Tự và Tiết Tung là hai viên đại tướng đắc lực nhất của An lộc Sơn, An Lộc Sơn đành để cho họ có ba phần thể diện, chửi mắng một hồi, cũng coi như xong, rồi quay qua mắng Sử Dật Như- Ngươi cũng không phải tốt lành gì, hay ngươi cậy là từng thi đậu Tiến sĩ, trong con mắt ta, Tiến sĩ không đáng một đồng, giết chết ngươi cũng như xéo chết một con kiến thôi! Nói đi, Đoàn Khuê Chương ở đâu?.
Sử Dật Như cười lớn nói :
- Ngươi coi rẻ mạng người, lạm sát người vô tội, không cần khoe khoang nữa, ta đã sớm nghe tiếng rồi? Nói thật, nếu ta sợ chết đã không tới ehỗ ngươi đâu!.
Sử Dật Như chẳng qua chỉ là một thư sinh văn nhã, tả hữu của An Lộc Sơn phần lớn đều là bọn ma vương giết người không chớp mắt, nhưng Sử Dật Như nói câu ấy ra, bọn ma quỷ ấy không ai không cả kinh thất sắc! Thử nghĩ An Lộc Sơn tay nắm binh phù, quyền khuynh trong ngoài, có bao nhiêu người dám ăn nói bừa bãi, không hề úy kỵ như thế trước mặt y?
An Lộc Sơn tức tới mức bảy khiếu bốc khói, đập bàn mắng :
- Lôi, lôi y ra, đánh chết đi?.
Một viên đại tướng bên cạnh y chợt đứng lên nói :
- Xin đại soái bớt giận, có thể nghe ta nói một câu không? Người ấy là anh em kết nghĩa với An Lộc Sơn, Bình Lô quân Phó Tiết độ sứ Sử Tư Minh, chức vụ chỉ sau An Lộc Sơn, nhưng mưu trí thì cao hơn An Lộc Sơn nhiều.
An Lộc Sơn nói :
- Sử huynh đệ có lời gì?.
Sử Tư Minh nói :

- Sử Dật Như vốn giỏi thơ văn, vả lại nổi tiếng cứng đầu, nghe nói năm trước y thi đậu Tiến sĩ, từng dâng Trị an thập sách, lại từng vạch tội Tể tướng đương thời là Lý Lâm Phủ, vì thế bị bãi quan. Loại kẻ sĩ có danh tiếng này, giết đi e sẽ bị người ta bàn tán. Ta nghe nói Lý Thái Bạch từng trong cung mượn rượu mắng người, có lần uống rượu say thậm chí còn bắt Cao Lực Sĩ cởi giày cho y, Qúy phi nương nương mài mực cho y, kẻ ngông cuồng như thế mà hoàng đế vẫn khoan dung ưu đãi. Nguyên soái, nếu ngươi đã thỏa mãn với chức vị hiện tại thì giết y không hề gì, còn nếu không như thế thì ngại gì tha chết cho y, để người trong thiên hạ biết nguyên soái là người kính lễ bậc hiền sĩ!

An Lộc Sơn tuy thô lỗ nhưng cũng là một kẻ khá thông minh, y nhất thời tức giận định giết Sử Dật Như, lúc ấy nghe Sử Tư Minh nói thế, lại bất giác xoay chuyển ý nghĩ, vốn y dã tâm bừng bừng, đã sớm có ý cướp giang sơn của nhà Lý Đường, lời Sử Tư Minh quả thật là ngấm ngầm nhắc nhở y muốn y mua chuộc lòng người, nhất là đối vôi các sĩ đại phu, không nên đắc tội quá đáng.

An Lộc Sơn nghĩ ngợi xong, hô hô cười nói :

- Được, hoàng đế có thể dung tha Lý Thái Bạch, chẳng lẽ ta không dung được ngươi? Được thôi, ta thấy ngươi gan dạ, cũng giống một kẻ có tài ngươi cứ làm Ký thất (chức quan, tương tự Thư ký hiện nay) cho ta vậy. Còn Đoàn Khuê Chương ngươi cứ tìm tới đây giúp ta, ta cũng sẽ phong cho y làm một chức võ quan. Ngươi còn nói gì nữa không?.

Sử Dật Như tức giận tới cùng cực, lớn tiếng cười nhạt nói :

- Sử mỗ tuy bất tài cũng từng đọc qua sách thánh hiền, biết được sự khác nhau giữa người trung kẻ nịnh! Sử mỗ ngay chức Lang quan của triều đình cũng không muốn làm, há lại uốn mình khuất thân đi thờ kẻ loạn thần tặc tử nhà ngươi à!.

Câu chửi này đừng nói An Lộc Sơn không chịu nổi, mà ngay Sử Tư Minh cũng hoảng sợ tái mặt, run giọng kêu lên :

- Ngươi, ngươi, thiên hạ lại có kẻ không biết hay dở như ngươi!.

An Lộc Sơn cả giận quát :

- Được, kẻ sĩ các ngươi coi thường ta, thì ta cũng không cần loại người như các ngươi, như vậy ta cũng có thể dành lấy thiên hạ.

An Lộc Sơn đang thịnh nộ, Sử Tư Minh cũng không dám khuyên can, lúc ấy lại vừa khéo một tên vệ sĩ tiến vào, nhìn thấy tình hình, bất giác ngẩn ra.

An Lộc Sơn quát :

- Chuyện gì?. Tên vệ sĩ kia quỳ một gối xuống nói :

- Bẩm đại soái, đã mời gia quyến của vị Đoàn đại gia này tới rồi.

Nguyên là Điền Thừa Tự tuy nói với Sử Dật Như là không làm kinh động gia quyến của y, nhưng đó là giả, thử nghĩ An Lộc Sơn muốn bắt Đoàn Khuê

Chương, làm sao có thể tha cho gia quyến của y, để họ lọt lưới? Chẳng qua lúc ấy hai người Điền Tiết e xảy ra một trận đánh nhau, hai bên sẽ bị tổn thương, nên nói toàn lời nghĩa khí giang hồ, sắp xếp Đoàn Khuê Chương xong, lừa y lên đường, sau đó lại cho bọn vệ sĩ của họ đã mai phục sau nhà bắt hết người nhà của y. Lúc Sử Dật Như và Điền Thừa Tự trò chuyện trong thư phòng, Tiết Tung đã dùng loại thuốc mê đặc chế không mùi làm tất cả người nhà của y ngất đi.
An Lộc Sơn hô hô cười rộ nói :
- Hay lắm, ngươi xem ngươi còn có cần tới vợ con không, có chịu phục ta không?. Tiếng cười chưa dứt đã nghe Sử Dật Như quát lớn :
- Ác tặc vô lại, Đoàn đại ca ta nói về ngươi không sai, triều đình dùng loại người như ngươi làm đại tướng, quả thật khiến người ta đau lòng, ta chết làm ma dữ, cũng không tha cho ngươi đâu!. Y nghe nói vợ con bị bắt, lập tức nổi giận, bất kể tất cả, vừa lớn tiếng chửi mắng vừa xông lên thềm, An Lộc Sơn giật nảy mình, nhưng không chờ y sai bảo đã có vệ sĩ cản Sử Dật Như lại, đáng thương Sử Dật Như là một thư sinh, làm sao địch được bọn vệ sĩ như sói như cọp, bị một tên vệ sĩ đập một quyền vào ngực, phun ra một ngụm máu, lập tức ngã lăn xuống đất ngất đi luôn.
An Lộc Sơn lắc lắc đầu nói :
- Trong những người đọc sách lại có kẻ cứng cỏi thế này, kể cũng hiếm có. Được, ngươi muốn được chết thì ta lại không cho người chết, cứ từ từ hành hạ ngươi, xem ngươi chịu phục hãy không.
Sử Tư Minh cũng cười nói :
- Họ Sử này cậy vào cái dũng khí nhất thời, lớn mật làm càn, xúc phạm đại soái, đợi y tỉnh lại, tự nhiên sẽ nghĩ tới vợ con, lúc ấy đại soái cứ ban cho y một phút ân huệ, không sợ y không phục.
An Lộc Sơn nói :
- Nói rất phải. Y sai bọn vệ sĩ đưa Sử Dật Như vào nhà ngục. Tên vệ sĩ đầu tiên biết là bắt lầm người, liền hỏi :
- Còn vợ con của gã họ Sử này thì sắp xếp thế nào?. An Lộc Sơn nói :
- Lằng nhằng lắm chuyện, cứ nhốt vào nhà lao phụ nữ, còn hỏi cái gì.
Tên vệ sĩ liền :
- Dạ? một tiếng, đang định lui xuống, An Lộc Sơn chợt nói :
- Vợ y nhan sắc ra sao, gọi lên đây xem thử. Tiết Tung đột nói chen vào :
- Bẩm đại soái, người đàn bà ấy nhan sắc bình thường, vả lại vừa sinh nở xong.... Y chưa dứt lời, An Lộc San đã nổi giận mắng- Xui xẻo, xui xẻo, ngươi thật là một kẻ khốn, tại sao lại bắt sản phụ vào phủ!. Lúc ấy quan trường có rất nhiều điều kiêng ky, An Lộc Sơn sợ máu sản phụ xung phạm :
- Quan tinh của y, nên đùng đùng nổi giận.
Tên vệ sĩ kia bị y mắng một trận, thầm kêu là oan uổng, tự nhủ- Là ngươi

bảo ta bắt, ngươi lại không dặn là sản phụ thì không bắt, đồng thời lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nên biết vợ Sử Dật Như là danh môn khuê tú, tuy vừa sinh nhưng vẫn không che giấu được nhan sắc chim sa cá lặn, tên vệ sĩ kia là người đưa Lư thị lên ngựa, đương nhiên nhìn thấy rất rõ, nghĩ thầm trong lòng :
- Người đàn bà này mười phần xinh đẹp, tại sao Tiết tướng quân lại nói là nhan sắc bình thường?.
Tiết Tung thấy An Lộc Sơn nổi giận, lại bước lên bẩm :
- Vợ họ Sử là một sản phụ, giam trong phủ quả rất bất tiện. Tiểu tướng lớn mật bẩm với nguyên soái, xin giao người phụ nữ này cho ty chức xử trí.
An Lộc Sơn cười nói :
- Ngươi cần thị làm gì?. Tiết Tung nói :
- Ty chức ít nhất cũng có một đứa con chưa dứt sữa, người đàn bà này vừa sinh xong, còn rất nhiễu sữa, ty chức muốn thị làm bà vú, vả lại thị biết chữ, thì tương lai khuyển tử có thể theo thị học được vài chữ.
An Lộc Sơn cười lớn nói :
- Tiết tướng quân hôm nay lại đại phát từ bi, quả thật hiếm có. Được rồi, ngươi không sợ xui xẻo thì cứ lãnh thị về đi.
Vốn Tiết Tung là một kẻ hiếu sắc, y cố ý nói Lư thị nhan sắc bình thường, nhận nàng về, thật ra là có ý đồ, trong lòng mưu việc bất chính, muốn đợi sau một tháng, Lư thị nghỉ ngơi xong sẽ chiếm làm của mình.
An Lộc Sơn nói :
- Đoàn Khuê Chương chưa bắt được, chúng ta quả thật không thể yên tâm. Đã phát hiện ra tung tích của y tại thôn ấy, chắc y cũng thì ở quanh đó không xa, Điền Tiết hai vị tướng quân hôm nay còn phải vất vả vì ta chuyến nữa. Lúc ấy bèn phát lệnh tiễn, lại thêm bốn tên vệ sĩ đắc lực sai họ nhất định phải bắt được Đoàn Khuê Chương về.
Lại nói Đoàn Khuê Chương hôm mồng một Tết sau khi chia tay Sử Dật Như trở về nhà, vợ y là Đậu thị, chính là cháu cố của Đậu Kiến Đức, một trong :
- Phản vương mười tám lộ vào cuối đời Tùy. Đậu Kiến Đức sau khi bị Lý Thế Dân tập kích đánh bại, hậu nhân vẫn ẩn náu trong chốn lục lâm làm nghề không vốn. Con trai, cháu nội đều là kẻ cướp nổi tiếng trên giang hồ, có thể nói là một :
- Thế gia cường đạo. Nhưng Đậu Tuyến Nương tuy võ nghệ cao cường lại không thích sống bằng nghề cướp bóc, có lần nàng gặp Đoàn Khuê Chương, đôi bên tỷ võ bất phân thắng bại, lại mến tài nhau, sau cùng kết thành vợ chồng. Tuyến Nương sau khi lấy chồng, thoa gai quần vải, tần tảo việc nhà, giấu kín tài nghệ, người trong thôn chỉ biết nàng là một phụ nữ lương thiện bình thường, không biết nàng từng là một nữ tướng cướp danh chấn gừng hồ. Vì nàng từ nhỏ đã luyện tập võ công, nên đủ mới sinh nở xong, thân thể

vẫn khỏe mạnh.
Đoàn Khuê Chương gặp vợ, trước tiên nói chuyện kết thông gia với nhà họ Sử, Đậu thị cũng rất vui mừng. Đoàn Khuê Chương biết rõ vợ là một nữ hào kiệt, nguy hiểm tới mức nào cũng dám đương đầu, kế đến kể lại chuyện chạm trán với An Lộc Sơn và cái hẹn của y với Sử Dật Như, chỉ chờ qua rằm tháng giêng thì hai nhà sẽ cùng ra đi.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Hai nhà cùng đi đương nhiên là hay, nhưng cũng không thể không đề phòng An Lộc Sơn sẽ sai người tới bắt chàng trước rằm tháng giêng. Đoàn Khuê Chương nói :
- Theo ý nàng thì nên làm sao?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Nếu lúc bình thời thì cho dù dưới trướng An Lộc Sơn, cao thủ như mây cũng chưa chắc đã làm gì được chúng ta, nhưng bây giờ thiếp vừa sinh xong, võ công nhiều lắm chỉ còn ba phần, lại thêm thằng bé này, chỉ sợ lúc đại nạn xảy ra, hai mẹ con thiếp lại trở thành gánh nặng cho chàng. Đoàn Khuê Chương nói :
- Sao lại nói thế? Chúng ta sống thì cùng sống, chết thì cùng chết, ta lại trách nàng sao? Đậu Tuyến Nương mỉm cười nói- Ý thiếp không phải như vậy, thiếp và chàng cùng chết cố nhiên không có gì đáng tiếc, nhưng người lại không bảo toàn một chút gốc rễ của nhà ta sao? Cho nên theo thiếp thấy ....
Đoàn Khuê Chương nói :
- Vợ chồng chúng ta có chuyện gì mà không nói được, theo ý nàng thì thế nào, cứ việc nói ra. Đậu Tuyến Nương nói :
- Thiếp nói thì người không được giận đấy, theo như thiếp thấy chẳng bằng thiếp cứ đi trước chàng một bước. Đoàn Khuê Chương nói :
- Không chờ đại huynh đại tẩu nhà họ Sử sao? Vậy, vậy thì coi sao được?.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Không phải bỏ rơi họ, ý của thiếp là người ở lại đây, đợi sau rằm tháng giêng, đại tẩu nhà họ Sử khỏe hẳn rồi, thì người bảo vệ họ cùng tới nhà ta.
Đoàn Khuê Chương hai mắt mở to, kêu lên :
- Cái gì, nàng muốn về nhà mẹ à?.
Đậu Tuyến Nương cười khẽ nói :
- Tuy thiếp vừa sinh xong, có khi không địch nổi các cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn, nhưng đối với bọn cướp vặt trên đường thì thiếp rất yên tâm. Vì thế chẳng bằng thiếp mang con tới chỗ huynh trưởng thiếp tạm thời ẩn náu. Người và đại huynh đại tẩu nhà họ Sử cứ đi sau, như vậy há không phải là kế lưỡng toàn à?.
Đoàn Khuê Chương không vui, nói :
- Nương tử, năm xưa nàng theo ta xuất giá, đã nói những gì? Đậu Tuyến Nương nói :

- Năm ấy chú bác huynh trưởng của thiếp bảo người nhập bọn, người thà chết không theo, thiếp cũng vì thế mà quyết ý xa lìa họ, lúc ra cửa từng nói rằng nếu không phải họ rửa tay gác kiếm thì nhất định thiếp không quay về, nhất định không làm cường đạo nữa. Đoàn Khuê Chương nói :
- Vậy bây giờ họ đã rửa tay gác kiếm chưa?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Bây giờ là lúc hoạn nạn.... Đoàn Khuê Chương ngắt lời nói :
- Chí khí của một người không nên vì gặp lúc hoạn nạn nguy hiểm mà thay đổi! Hơn nữa lúc chúng ta gặp nạn mới tới dựa vào họ, cho dù họ không chế nhạo, thì ta cũng chẳng còn mặt mũi nào!.
Đậu Tuyến Nương biết chồng khí cốt cao ngạo, chuyện nhỏ thì hòa hoãn, nhưng gặp chuyện lớn có quan hệ tới việc xuất xử thì tính nết lại mười phần cố chấp, biết không thể khuyên được y, bên thở dài một tiếng nói :
- Nếu người đã không muốn, thì thôi đi vậy.
Đoàn Khuê Chương sợ vợ lo nghĩ, lại an ủi :
- An Lộc Sơn cầu kết với Dương Qúy phi, bây giờ đang hưởng lạc trong kinh, chưa chắc đã tới tìm ta làm khó. Mà cho dù muốn tới, cũng chưa chắc trong vài hôm nữa, cứ để ta nghĩ cách. Nàng tuy khỏe mạnh nhưng vừa sinh xong cũng không nên nghĩ ngợi nhiều, nàng cứ đi nghỉ sớm đi!.
Đoàn Khuê Chương nhà nghèo, không mời được :
- Bà đỡ chăm sóc sản phụ, Đoàn Khuê Chương lo cho vợ đi nghỉ, kiểm lại bảo kiếm và ám khí trước đây đã dùng, ra ngoài sân mài kiếm cho sắc, chép miệng nói :
- Kiếm ơi kiếm, ta đã bỏ mặc ngươi hơn mười năm, hôm nay lại phải dùng tới ngươi rồi!. Đang lúc tâm sự dâng trào, chợt nghe có tiếng răng rắc vang lên, âm thanh cực nhỏ, nhưng rơi vào tai bậc hành gia như Đoàn Khuê Chương, lập tức biết ngay là có người cực kỳ cao minh dạ hành! Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Hay đấy tới nhanh thật! Xem ra tối nay chỉ e mình phải đại khai sát giới rồi. Tối mùng một tháng giêng, ở chân trời chỉ có mấy ngôi sao lập lòe, trong sân tối om, Đoàn Khuê Chương núp sau góc tường, một tay cầm bảo kiếm, tay kia thò vào túi ám khí, đầu tiên lấy ra hai ngọn Tam lăng thấu cốt tiêu tẩm độc, ngẫm nghĩ một lúc lại cất trở vào trong túi, rút ra hai quả Thiết liên tử không tẩm độc.
Thiết liên tử vừa nắm trong tay, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe tiếng vạt áo sột soạt trong gió, hai cái bóng đen đã vọt qua tường, Đoàn Khuê chương đột ngột đứng phắt lên, quát lớn một tiếng- Nằm xuống!. Y là thân phận võ học danh gia, tuy gặp phải kình địch, bị bức bách phải sử dụng ám khí, nhưng cũng không thể im lặng không lên tiếng ngấm ngầm tập kích. Nào ngờ hai quả Thiết liên tử đánh ra lại như bùn rơi vào đáy biển, không thấy dấu vết đâu nữa, đã không đánh trúng địch nhân, cũng không nghe

tiếng rơi xuống đất. Đoàn Khuê Chương vừa sửng sốt, y vốn đã đoán hai người kia hoàn toàn không phải là kẻ tầm thường, nhưng không ngờ bản lĩnh của họ lại cao cường như thế, chỉ nghe giọng một người già hô hô cười rộ nói :
- Dượng nó, ám khí của ngươi càng lúc càng cao cường đấy!
Đoàn Khuê Chương nói :
- A, té ra là tam ca!. Người già kia cười nói :
- Chẳng lẽ ngươi còn nhớ được thân thích nhà này, xa cách hơn mười năm mà sao ngay một lá thư cũng không gởi tới?.
Đậu Tuyến Nương có năm anh trai, người này xếp thứ ba, tên Đậu Lệnh Phù, Đoàn Khuê Chương tuy không muốn dấn thân vào dòng nước đục với họ, nhưng vẫn có tình thân thích, lúc ấy bèn mời họ vào nhà, thắp nến lên, chỉ thấy Đậu Lệnh Phù trên người có vết máu, người kia là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, mặc quần áo màu xám, từ tướng mạo mà nhìn thì rất giống một thiếu niên nhà quê, đứng cạnh Đậu Lệnh Phù không nói tiếng nào, thái độ đối với Đoàn Khuê Chương rất lãnh đạm. Đoàn Khuê Chương rất bồn chồn :
- Y nửa đêm tới đây, không biết là có chuyện gì? Xem ra trên áo y có vết máu, dường như bị ngoại thương một chút.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Thằng nhỏ ngốc, không biết chút lễ phép nào, nhìn thấy bậc trưởng bối sao còn chưa chịu dập đầu?.
Thiếu niên kia đành phải dập đầu ba cái lạy Đoàn Khuê Chương, kêu một tiếng :
- Dượng!.
Đoàn Khuê Chương đỡ y đứng dậy, nghĩ thầm :
- Lúc mình rời nhà họ, tam ca chỉ có một đứa con gái, thằng nhỏ này đường như sau đó mới sinh, theo lẽ không thể lớn thế này. Thiếu niên kia giật tay lại, không để y đỡ, bèn đứng lên, xòe bàn tay ra, một quả Thiết liên tử từ kẽ tay y rơi xuống, lạnh lùng nói :
- Dượng, quả Thiết liên tử này trả lại cho người đây. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, nên biết mới rồi y ngờ là cao thủ của An Lộc Sơn phái tới bắt mình, tuy trước khi chưa hỏi rõ không dám sử dụng ám khí tẩm độc, nhưng lúc phóng hai quả Thiết liên tử ra, y cũng đã vận tới bảy thành công lực, dùng công phu ám khí đả huyệt mạnh, Đậu Lệnh Phù tiếp được thì không đáng ngạc nhiên, nhưng thiếu niên này chỉ mười bảy mười tám tuổi cũng có thể cứng cỏi tiếp được ám khí của y, chuyện đó không thể không khiến người ta kinh ngạc.
Đậu Lệnh Phù hừ một tiếng, trách thiếu niên :
- Đúng là một đứa xuẩn tài, ngươi cũng đã qua lại giang hồ hai năm, sao còn

trẻ con như thế?.
Thiếu niên ấy lui qua một bên nhìn Đoàn Khuê Chương, chỉ nghe Đậu Lệnh phù nói tiếp :
- Sau này, trong đêm tối đừng cậy mình giỏi, dùng tay tiếp ám khí của đối phương nữa, may là Thiết liên tử của dượng ngươi chưa tẩm độc, nếu không thì một chút công phu của ngươi làm sao phong bế được huyệt đạo, độc khí xâm nhập thì cho dù không chết, cánh tay ấy của ngươi cũng sẽ trở thành tàn phế, kế lần trong tay áo ra một quả Thiết liên tử đưa cho Đoàn Khuê Chương, lại dạy dỗ thiếu niên :
- Bản lĩnh nghe tiếng ám khí ngươi đã học được rồi, về sau có gặp phải ám khí trong đêm tối ngươi từ tiếng ám khí rít gió có thể nghe biết được kình lực của đối phương, tự mình đánh giá, nếu có thể tiếp được thì cũng nên học cách dùng tay áo cuốn lấy như ta, nếu không thì cứ tránh cho mau.
Thiếu niên ấy nói :
- Tạ Ơn tam thúc dạy bảo. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Lời dạy bảo này cũng chỉ đúng một nửa. Nếu người phát ám khí là cao thủ nội gia tuyệt đỉnh, thì căn bản không dễ mà nghe được kình lực của đối phương!. Y liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy thiếu niên kia ngón tay giữa tím đen, vội vàng rút thuốc trị thương ra, cười nói :
- Không trải qua một chuyện, không khôn thêm một chút, người trẻ tuổi bị thua thiệt cũng có chỗ hay, mà nói lại lúc chúng ta còn trẻ như y, chỉ e còn chưa có được bản lĩnh và kinh nghiệm như y đâu!
Ngón tay của ngươi đau không? Buộc một chút thuốc vào sẽ đỡ ngay.
Hai câu sau là nói với thiếu niên, thiếu niên ấy lại đẩy tay Đoàn Khuê Chương ra, lạnh lùng nói :
- Không cần đâu, cũng chưa bị dập xương, chỉ hơi đau một chút, nếu lại dùng thuốc, thì còn gì là anh hùng hảo hán nữa?.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Dượng không cần để ý tới y, y muốn làm hảo hán thì cứ để y chịu đau một chút.
Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Tính nết của thằng nhỏ này cũng quật cường lắm, chẳng lẽ vì thế mà kỳ lạ với mình?. Thiếu niên kia đối với Đoàn Khuê Chương tuy lạnh lùng, nhưng Đoàn Khuê Chương lại rất thích y, đột nhiên có ý nghĩ :
- Chẳng lẽ thiếu niên nhà quê cứu người dưới vó ngựa sáng nay chính là y?.
Vừa định hỏi, Đậu Lệnh Phờ đã hỏi trước :
- Em gái ta đâu?.
Câu nói chưa dứt, chỉ nghe tiếng Đậu Tuyến Nương. cười khanh khách từ mái ngói nhảy xuống, cười nói :
- Tam ca, cơn gió nào thổi huynh tới đây thế?. Nguyên là Đậu Tuyến Nương

sau khi nghe tiếng người dạ hành, biết Đoàn Khuê Chương ở ngoài sân, địch nhân từ trước mặt tới đã có y cản trở, đoán là y không bị gì, vì thế bèn đi vòng ra phía sau nhìn một lúc, nhìn xem còn có đồng bọn nào khác không, vừa trở lại thì nghe câu nói của anh nàng.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Lục muội, muội còn chưa quên một chút tài nghệ ấy của giới lục lâm. Chà, sắc mặt của muội không tốt lắm, có bị bệnh không?.
Đậu Tuyến Nương cười không trả lời, Đoàn Khuê Chương cười nói không phải bệnh, là tối ba mươi hôm qua vừa sinh được một thằng mập.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Chúc mừng, chúc mừng, đáng tiếc là ông cậu ta không mang theo chút quà ra mắt nào.
Thiếu niên kia bước tới ra mắt Đậu Tuyến Nương, Đậu Tuyến Nương nghe y gọi mình là cô cô, cũng hơi ngạc nhiên, vội hỏi :
- Thằng cháu này, sao ta không nhận ra là ai?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Lục muội còn nhớ Thiết trại chủ ở Yên Sơn không?. Đậu Tuyến Nương nội :
- Ủa, thì ra vị tiểu huynh đệ này là cháu nhà họ Thiết? Có phải tên Thiết Ma Lặc không? Ta nhớ ra rồi, hôm ta và Khuê Chương thành thân, Thiết trại chủ cũng từng đắt một đứa nhỏ tới uống rượu mừng. Đậu Lệnh Phù nói :
- Thằng nhỏ ấy chính là y đấy. Đậu Tuyến Nương nói :
- Ờ, ngày tháng qua mau thật, bấm đốt tay tính lại đã hơn mười năm rồi, lúc ấy vị tiểu huynh đệ này còn nước mũi thò lò đùa giỡn với một đám trẻ con, chắc chỉ mới bảy tám tuổi thôi mà? Không ngờ bây giờ cao lớn thế này, trở thành một vị thiếu niên anh hùng rồi! Thiết trại chủ khỏe không?. Thiếu niên kia tròng mắt đỏ lên, Đậu Lệnh Phù nói :
- Sau khi các ngươi ra đi hai năm thì Thiết trại chủ qua đời, đại ca nhận y làm nghĩa tử, năng lực nhận thức và nắm bắt của y trong chuyện học võ rất cao, hơn hẳn bọn trẻ nhà chúng ta, nên lần này ta không dắt ai theo, mà dắt y đi. Ma Lặc, ngươi muốn học công phu Mai hoa châm, thì sau này cứ thỉnh giáo cô cô ngươi nhiều hơn.
Nguyên Thiết trại chủ ở Yên Sơn tên Thiết Côn Luân, là người Hồ. Thời Đường ở phương Bắc, người Hồ người Hán cư trú xen lẫn, lấy vợ gả chồng với nhau, sự phân biệt giữa người Hồ người Hán không nhiều như về sau. Vợ Thiết Côn Luân chính là con gái lão anh hùng Phong Lý Thường ở Phạm Dương, có chút quan hệ thân thích với Đậu gia. Thiết Côn Luân võ công cực cao, anh em họ Đậu thân thiết với y, kết bạn sinh tử chi giao, nên sau khi bị kẻ thù ám hại, Thiết Côn Luân bên gởi gắm con côi cho Đậu gia. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm- Chẳng trách y còn trẻ mà đã thành tựu như thế. Té ra y

là con trai Thiết Côn Luân.
Đậu Tuyến Nương hỏi :
- Tam ca, trên má huynh dính máu, là chuyện gì vậy, có phải là dọc đường giết người không?.
Đậu Lệnh Phù hô hô cười rộ nói :
- Ta bình sinh giết người rất nhiều, mà lần này suýt nữa bị người giết chết?.
Đậu Tuyến Nương giật nảy mình nói :
- Tam ca gặp phải cường địch nào thế, ở nhà có chuyện gì?. Nàng nghĩ nếu không xảy ra chuyện gì, thì anh nàng quả không ngàn dặm xa xôi tìm tới.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Đêm nay ta tới đây là có hai chuyện muốn các ngươi giúp đỡ. Đoàn Khuê Chương nói- Xin cứ nói.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Chuyện thứ nhất là xin dượng cho thuốc giải.
Thật xấu hổ, ta lần đầu tiên thua trận bị thương.
Đoàn Khuê Chương bất giác sửng sốt, nghĩ thầm :
- Y chẳng qua chỉ bị một chút ngoại thương, tại sao lại xin mình thuốc giải?.
Y nghĩ chưa dứt chợt nghe soạt một tiếng, Đậu Lệnh Phù sốt ruột không chờ được đã xé một mảnh vạt áo, chỗ tâm oa (vùng ngực) hiện ra một đốm nhỏ màu đỏ, nói :
- Ngươi là đại hành gia, có nhận ra được không?.
Đoàn thuê Chương giật mình thất sắc, nói :
- Đây là Bạch mi châm!
Tam ca kết oán với Đường gia ở Kiếm Nam sao?.- Bạch mi châm là một loại ám khí cực độc, vào cơ thể người ta xong có thể theo huyệt đạo đi lên tim, khiến người ta mất mạng, mà hiện tại đốm đỏ trên tâm oa của Đậu Lệnh Phù cách tim chẳng quá năm tấc, quả thật rất nguy hiểm. Đúng là:
Giang hồ sông gió trùng trùng hiểm,
hiệp khách làm sao ẩn núi hoang?.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 3
Ngàn dặm cầu người người không đến
Mười năm lánh họa họa khôn trừ

Đậu Lệnh Phù nói :
- Người đánh ta bị thương, ta còn chưa biết lai lịch, nhưng có thể đoán được, y quyết không phải là người của Đường gia. Đậu Tuyến Nương hỏi :
- Tam ca là bị người ta ám hại một cách ám muội phải không?. Đậu Lệnh Phù nói :
- Không phải. Là đôi bên chính diện giao đấu, tuy y dùng loại ám khí tẩm độc xấu xa này, ta cũng không thể nói gì được. Đậu Tuyến Nương nói :
- Nói thế thì đúng là người của Đường gia rồi. Nên biết Đường gia ở Kiếm Nam tuy nổi tiếng về ám khí, nhưng nói tới bản lĩnh võ công thật sự thì vẫn chưa phải là đối thủ của anh em họ Đậu, võ công đạt tới mức như Đậu Lệnh Phù thì trừ phi đối phương bất ngờ ám hại, nếu không thì chính diện giao đấu, cho dù ám khí cực kỳ tàn độc cũng quyết không thể làm y bị thương.
Nhưng Đoàn Khuê Chương vẫn còn chút nghi ngờ :
- Người kia đã dùng Bạch mi châm bắn trúng huyệt đạo của y thì cần gì dùng đao kiếm làm y bị thương? Vả lại đây chỉ là bị thương nhẹ ngoài da, cũng không phải là do bậc cao thủ gây ra. Chẳng lẽ trước sau y bị thương tới hai lần à?. Chỉ vì trong giới lục lâm có rất nhiều điều kiêng ky, chuyện thù oán không bao giờ chịu nói với người ngoài, Đoàn Khuê Chương đã không muốn dính dấp vào đó, nên tuy nghi ngờ cũng không muốn hỏi nhiều, lúc ấy bèn nói :
- Linh chi khử độc hoàn trong nhà ta tuy không đúng là thuốc giải, nhưng côngluc của tam ca thâm hậu, uống vào một viên, chắc có thể bình an vô sự.
Nguyên là lúc tổ phụ của Đoàn Khuê Chương Tây chinh, lấy được một cây linh chi ngàn năm, chế thành dược hoàn, có thể giải được bách độc, nên Đậu Lệnh Phù mới tìm tới y nhờ vả.
Đậu Tuyến Nương đi lấy Linh chi khử độc hoàn cho anh, từ phòng ngủ bước ra, cười nói :
- Thằng nhỏ rất ngoan, đang ngủ rất say, muội có thể ngồi với các huynh một lúc. Tam ca, chuyện thứ hai là gì?.
Đậu Lệnh Phù sắc mặt trở nên nghiêm trang, nhìn Đậu Tuyến Nương nói :
- Lục muội, không biết muội còn nghĩ tới tình nghĩa anh em không?. Đậu Tuyến Nương nói :

- Tam ca nặng lời quá, cùng một mẹ sinh ra, tình nghĩa anh em, sao lại không nghĩ tới?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Nếu muội nghĩ tới tình nghĩa anh em, thì mời vợ chồng muội cùng về nhà, cứu mạng cho bọn ta!. Đậu Lệnh Phù biết Đoàn Khuê Chương xuất thân con nhà tướng, chí hạnh cao khiết, không chịu hòa mình vào đám lục lâm, nên tuy y muốn mời Đoàn Khuê Chương nhưng lại không nói thẳng với Đoàn Khuê Chương.
Đậu Lệnh Phù nhìn em gái, Đậu Tuyến Nương lại nhìn nhìn chồng, suốt hồi lâu mới nói :
- Tam ca, huynh nói thử xem, là chuyện gì vậy?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Gần đây người nhà Bình Dương vương khiêu chiến với bọn ta, nói ra thật xấu hổ, mấy thằng anh vô dụng của muội đều thất trận.
Gia thế nhà Bình Dương vốn giống như Đậu gia, cũng là hậu duệ của một trong Phản vương mười tám lộ, sau khi Vương Thế Sung bị Lý Thế Dân tiêu diệt, hậu nhân của y cũng trở thành thế gia cường đạo. Hai nhà Vương Đậu lại có thù oán nhiều đời, chuyện minh tranh ám đấu không đời nào không có, vốn rất bình thường, nhưng Đậu Tuyến Nương nghe thấy như thế, lại vô cùng ngạc nhiên.
Nguyên là nhà họ Vương đến hiện nay nhân tài đã thua xa nhà họ Đậu, năm anh em nhà họ Đậu người nào cũng võ nghệ cao cường, đệ tử con em có tới vài mươi người, đều là nhân vật nổi tiếng trong lục lâm. Còn nhà họ Vương chỉ một mạch đơn truyền, người đương gia tên Vương Bá Thông, võ công tuy cao cường nhưng so với Đậu gia ngũ hổ vẫn còn thua kém một chút, cho dù đơn đả độc đấu thì anh em họ Đậu bất kể là ai cũng không thua y, càng không cần nói tới chuyện liên thủ hợp công. Vương Bá Thông lại chỉ có một trai một gái, còn chưa trưởng thành, đệ tử dưới trướng cũng ít hơn nhà họ Đậu, mấy lần đánh nhau đều là nhà họ Đậu thắng, về sau người nhà họ Đậu đi tới đâu Vương Bá Thông cũng tránh xa, không dám tranh phong. Cho nên lần này Đậu Tuyến Nương nghe nói năm anh trai đều thua trận, thì vô cùng ngạc nhiên.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Lục muội có chỗ không biết, hiện nay hình thế trong hắc đạo đã khác hẳn, anh hùng liên tiếp xuất hiện, đám già bọn ta đều bi áp đảo!.
Đậu Tuyến Nương xuất giá tòng phu, đã sớm quyết tâm rời khỏi chốn lục lâm, nhưng đối với gia đình vẫn rất quan tâm, vội hỏi :
- Vương Bá Thông mời nhân vật lợi hại nào tới trợ trận thế? Các anh ấy có bị thương không?.
Đậu Lệnh Phù nói :

- Vương Bá Thông đúng là đã mời tới một nhân vật cực kỳ lợi hại, tên là Tinh Tinh Nhi. Đậu Tuyến Nương kinh ngạc nói :
- Tinh Tinh Nhi à? Ta còn chưa nghe thấy cái tên này. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Chúng ta ở ẩn tại thôn này mười năm, đúng là đã sắp biến thành người điếc rồi.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Vài năm gần đây, trên giang hồ nảy sinh hai nhân vật lợi hại, tuổi đều còn trẻ, đều chẳng quá hai mươi, nhưng thủ đoạn lại rất tàn độc. Tinh Tinh Nhi chính là một trong hai người ấy, người kia là Không Không Nhi, bọn ta chưa gặp qua, nghe nói bản lĩnh còn cao cường hơn Tinh Tinh Nhi rất nhiều, đó quả thật là rất kỳ diệu!.
Đậu Tuyến Nương mày liễu nhướng lên, nói :
- Kỳ diệu như thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào một mình Tinh Tinh Nhi mà thắng được cả năm người các huynh à?.
Đậu Lệnh Phù biết em gái bề ngoài thì mềm nhưng bên trong thì cứng, đang định nói khích lòng cùng căm thù của nàng, thở dài một tiếng nói :
- Khỏi phải nói, lần này Đậu gia thua một trận tan nát, ngay đại ca cũng bị thương, hai người em trai bị trúng Bạch mi châm.
Đại ca Đậu Lệnh Khản là thủ lĩnh lục lâm vùng Sóc Bắc, võ công cao cường, Đoàn Khuê Chương cũng rất khâm phục, lúc đầu y còn chưa để ý, bây giờ nghe nói Đậu Lệnh Khản cũng bị thương, mới giật nảy mình.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Hôm ấy Vương Bá Thông dắt một mình Tinh Tinh Nhi tới, Tinh Tinh Nhi vừa gầy vừa nhỏ, giống như một con khỉ, bọn ta đều không coi y ra gì. Y lại muốn một mình đánh nhau với năm người bọn ta, bọn ta đương nhiên không muốn làm mất tiếng tăm của mình, trước tiên là nhị ca ra tiếp chiến, không đầy vài chiêu, toàn thân đã bị kiếm quang của y trùm lên, tứ đệ, ngũ đệ nhìn thấy không xong đành sấn vào giúp đỡ, nhưng vẫn bị y ép lùi lại liên tiếp, sau cùng ta và đại ca cũng nhảy vào vòng chiến, đại ca dùng cặp Thiên tứ thần bài không sợ bảo kiếm của y đón đỡ phía trước, bốn anh em bọn ta bao vây hai bên, kịch chiến nửa giờ vây chặt lấy y, nào ngờ đúng lúc bọn ta đang chiếm thượng phong, y liền lập tức phóng Bạch mi châm ra!.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Các huynh lấy đông đánh ít, thì vốn không thể trách ngươi ta sử dụng ám khí tẩm độc.
Đậu Lệnh Phù nói tiếp :
- Nếu là người khác thì Bạch mi châm chưa chắc đã làm được gì bọn ta. Nhưng đáng hận là Tinh Tinh Nhi vô cùng giảo hoạt, một đường kiếm pháp quả đã tới chỗ xuất thần nhập hóa, mà lúc phóng Bạch mi châm ra, kiếm

pháp cũng hoàn toàn không chầm lại, liên tiếp bức bách bọn ta, nếu bọn ta muốn tránh Bạch mi chám, ắt phải bị thương dưới kiếm của y! Hai cái hại phải chọn một, bọn ta chỉ còn cách liều mạng để độc châm phóng vào chỗ yếu hại, tử chiến với y. May là có song bài của đại ca đón đỡ, nhị ca ngũ đệ chưa bị thương, ta và tứ đệ tay chân đều chậm lại, chưa kịp liên thủ với đại ca, đều đã bị trúng một mũi Bạch mi châm, ta bị thương trên tay, tứ đệ bị thương ở bắp chân, đại ca đón đỡ được ba chiêu sát thủ của y, kết quả tuy giữ được tính mạng, nhưng hai ngón tay trái lại bị bảo kiếm của y hốt đứt! May là nhị ca và ngũ đệ còn chưa bị thương, đúng lúc đôi bên đang liều mạng tử chiến ấy, đều đánh trả lại một kiếm, cũng làm cho y bị thương hai chỗ, lúc ấy đôi bên mới ngừng tay.
Đậu Tuyến Nương thở ra một hơi, nói :
- Thế cũng còn may, còn chưa tới mức thua một trận tan nát.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Tuy Tinh Tinh Nhi bị thương, nhưng chỉ là ngoài da thịt, thương thế của ba người bọn ta, nói ra cũng kể như thua một trận tan nát.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Thương thế của tứ ca ra sao?. Nàng biết đại ca bản lĩnh cao cường, chỉ bị chém đứt hai ngón tay, cũng không hề gì, tứ ca công lực kém hơn, bị trúng :
- Bạch mi châm mới khiến người ta lo lắng, nên đầu tiên hỏi về tứ ca trước.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Tứ đệ tuy công lực hơi kém, nhưng may là bị thương không phải chỗ yếu hại, Bạch mi châm mà muốn lên tới tim, ít nhất cũng phải hơn một tháng nữa.
Đoàn Khuê Chương vừa tính ngày tháng thì Đậu Lệnh Phù sau khi trúng Bạch mi châm đến nay đã qua hơn hai mươi ngày, Bạch mi châm vừa từ cánh tay theo huyệt đạo lên tới ngực y, bèn nghĩ thầm- Với công lực của y mà nói vốn đã thuộc loại ít có trong võ lâm, chứ người bình thường mà trúng Bạch mi châm thì nhiều nhất cũng không sống thêm được quá ba ngày. Mà công lực của đại ca thì ít nhất còn cao gấp đôi y. Nhưng Đậu gia ngũ hổ bọn họ liên thủ hợp công mà lại bị một mình Tinh Tinh Nhi đánh bại, thì bản lĩnh của gã Tinh Tinh Nhi này quả thật đủ để kinh thế hãi tục.
Đậu Lệnh Phù trầm giọng nói :
- Lục muội, muội là người nhà Đậu gia, muội nên biết nhà họ Đậu chúng ta trước naychưa từng nhờ vả người ngoài, may mà các người cũng không phải người ngoài, lần này ta tới cầu cứu, cũng không gọi là phá lệ của nhà họ Đậu.
Đậu Tuyến Nương cảm thấy khó nghĩ, ngần ngừ một lúc, liếc nhìn chồng, không dám trả lời ngay. Chỉ nghe Đậu Lệnh Phù nói tiếp- Hiện nay trên đời e chi có kiếm pháp của dượng là có thể đối địch với Tinh Tinh Nhi, lục

muội, bản lĩnh của muội, không phải là ta tán dương, chứ trên giang hồ cũng ít có kẻ sánh được, nhất là công phu Mai hoa châm thích huyệt, chỉ có muội là được chân truyền của cha, không ai bì được, ý của đại ca là muốn ta đưa các ngươi về nhà ngay, đợi lúc Tinh Tinh Nhi trở lại, thì dượng sẽ tỷ kiếm với y, muội ở bên cạnh đấu ám khí với y, đánh như thế thì có thể nắm chắc phần thắng.

Lục muội, nhà họ Đậu chúng ta chỉ còn dựa vào hai vợ chồng muội thôi!

Đậu Tuyến Nương không dám tự ý, đưa mắt nhìn chồng, Đoàn Khuê Chương đã sớm có mấy phần không quyết, nói :

- Tam ca, em gái huynh vừa sinh xong, chỉ e có chỗ bất tiện.

Đậu Lệnh Phù nói :

- Tinh Tinh Nhi cũng phải dưỡng thương xong mới dám trở lại, lục muội chỉ đứng cạnh dùng ám khí trợ trận, cũng không cần phải mất nhiều khí lực, nhiều lắm là sau một tháng đã có thể ứng chiến rồi.

Đậu Tuyến Nương nói :

- Đoàn lang, ý huynh ra sao?. ý ở ngoài lời là nàng đã không thành vấn đề, chỉ chờ chồng nói một câu thôi.

Đoàn Khuê Chương nói :

- Trong nhà nàng có chuyện, nàng phải trở về thì ta không cản trở. Võ nghệ của ta đã gác bỏ nhiều năm, Tinh Tinh Nhi lợi hại như thế, ta tự thấy không phải là đối thủ của y.

Đậu Lệnh Phù chợt biến sắc trầm giọng nói :

- Đệ không muốn đi cứ thẳng thắng nói ra là được, đệ là anh hùng hiệp khách, không muốn nhận bọn ta là thân thích, Đậu Lệnh Phù ta cũng không mặt dày năn nỉ đệ đâu.

Đoàn Khuê Chương nói :

- Tam ca, không phải như thế, đệ có một lời khuyên, còn nghe hay không là tùy huynh.

Đậu Lệnh Phù nói :

- Nói đi!.

Đoàn Khuê Chương nói :

- Đệ khuyên các huynh nên nhân lúc này rửa tay gác kiếm! Nghĩ chắc Vương Bá Thông chẳng qua chỉ là tranh bá lục lâm với các huynh, các huynh ẩn tích mai danh, im hơi kín tiếng, chẳng lẽ y và Tinh Tinh Nhi lại tìm tới nữa sao?.

Đậu Lệnh Phù cười nhạt, nói :

- Thật là lời vàng ngọc! Đệ không phải là người Đậu gia, nhưng đệ cưới con gái nhà Đậu gia, chắc cũng phải biết gia huấn nhà họ Đậu là:

Thà chết không chịu nhục? Hơn trăm năm nay chưa từng bị ai khinh rẻ vì tìm tới cửa, mà lại co đầu rụt cổ không dám ra. Cho dù có rửa tay gác kiếm,

thì cũng phải trả mối thù này đã.
Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Nếu nói tới chuyện trả thù, thì món nợ máu các người thiếu thiên hạ cũng không ít đâu! Người trong lục lâm sống trên ngọn đao, thắng bại tử thương là điều không thể tránh khỏi, nếu lại thù oán báo phục, giết Tinh Tinh Nhi, thì khó mà nói sẽ lại không có một Tinh Tinh Nhi khác. Nhưng y thấy Đậu Lệnh Phù đang giận dữ, nói ra câu ấy không khác gì lửa đổ thêm dầu, y vốn không khéo ăn nói, đã định nói mà không tiện nói ra, chỉ đành im lặng, để Đậu Lệnh Phù khỏi nổi trận lôi đình.
Đậu Tuyến Nương vốn định khuyên chồng chỉ giúp anh em mình lần này, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của chồng như thế, biết là có khuyên cũng vô dụng, nên cũng không lên tiếng. Đậu Lệnh Phù phất tay áo một cái, giận hờn nói :
- Cứ xem như là ta tới lầm cửa, tự mình gây ra chuyện mất mặt, xin cáo từ.
Đậu Tuyến Nương vội nói :
- Tam ca, tam ca, hãy ngồi xuống đã, rồi từ từ bàn tính.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Tam ca nhất định trả thù, người ta ai có chí của kẻ ấy, ta cũng không dám khuyên nữa, hai viên Linh chi khử độc hoàn này huynh mang về cho tứ ca vậy.
Đậu Lệnh Phù đã phất tay áo đứng lên, lạnh lùng nói :
- Không cần đâu. Cho dù có chữa được y cũng sẽ lại bị thương dưới kiếm của Tinh Tinh Nhi nữa thôi!.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Đêm đã khuya rồi, tam ca, huynh có muốn đi thì cũng hãy chờ đến sáng hãy đi!.
Thiếu niên cùng đi với Đậu Lệnh phù kia nãy giờ đứng cạnh cười nhạt im lặng không nói gì, lúc ấy đột nhiên lên tiếng :
- Nghỉ lại một đêm không hề gì, chỉ sợ bạn bè làm quan của dượng tới đây, nhìn thấy đại đạo lục lâm ở trong nhà của người thì có chỗ bất tiện! Tam thúc, chúng ta cứ lập tức lên đường là hay.
Đoàn Khuê Chương sửng sốt, lập tức nhảy bật lên nói :
- Ma Lặc, ngươi nói gì?. Trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm :
- Mình bình sinh chưa từng kết giao với bạn bè làm quan, chẳng lẽ là họ nói Sử Dật Như Sử đại ca cũng đã từ quan lâu rồi. Huống hồ lần thứ nhất họ tới thôn này, làm sao mà biết được?.
Thiết Ma Lặc tránh qua một bên, cao giọng nói :
- Bạn bè người kết giao lại sợ ta nói ra à? Người không cho ta đi, dường như muốn trói ta giao cho quan phủ lập công phải không? Không sai, người cứu người dưới vó ngựa hôm nay chính là ta, người xông vào An Lộc Sơn cũng là ta, người còn đợi gì nữa?.

Đậu Lệnh Phù nói :
- Nghĩa phụ ngươi đã không dạy ngươi sao, đạo khác nhau thì không mưu việc với nhau. Ngươi nói nhiều làm gì?
Ngươi gây ra tai họa không hề gì, nhưng bộ xương già này của ta cũng phải liên lụy với ngươi, phải chôn ở đây rồi. Câu ấy bề ngoài là mắng Thiết Ma Lặc, nhưng thật ra là để đối phó với Đoàn Khuê Chương.
Đậu Tuyến Nương sợ tới mức ngẩn ra, kêu lên :
- Tam ca, tam ca, huynh nói gì thế? Tuy Khuê Chương không chịu giúp huynh đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, nhưng huynh ấy cũng không trở mặt thành thù, trói các người đem nộp quan đâu, huynh coi huynh ấy là người thế nào?.
Đoàn Khuê Chương thân hình chớp lên đứng chặn giữa cửa, lạnh lùng nói :
- Tam ca, nói chuyện cho rõ ràng rồi hãy đi!.
Đậu Lệnh Phù lạnh lùng nói :
- Đệ nói hay lắm, kẻ sĩ ai có chí của người ấy, không thể miễn cưỡng, đệ muốn tới tìm công danh phú quý dưới trướng An Lộc Sơn, cũng không lạ gì đệ không nhìn nhận nhà họ Đậu là thân thích! Nhưng mong đệ nghĩ tới một chút nghĩa khí giang hồ, sau khi bọn ta đi rồi, đệ hãy báo tin được không? Có điều nếu quả thật đệ muốn giữ bọn ta lại đây, thì Đậu Lệnh Phù ta tuy không phải là đối thủ của đệ cũng quyết không chịu bó tay chịu trói đâu!.
Đậu Tuyến Nương trách :
- Tam ca, huynh định đi đâu? Huynh không biết, An Lộc Sơn chính là kẻ thù của Đoàn lang, tối nay muội đã bàn cách tránh họa với huynh ấy, chuẩn bị đào tẩu đấy.
Đoàn Khuê Chương đã bình tĩnh lại, nói :
- Tam ca, ở đây nhất định có chuyện hiểu lầm gì đó. Huynh nói xem, tại sao huynh cho rằng đệ muốn tìm công danh phú quý dưới trướng An Lộc Sơn?.
Đậu Lệnh Phù vừa nghe hai vợ chồng họ nói thế, giống như không phải giả tạo, trong lòng cũng ngờ vực không hiểu được bên nói- Thủ hạ của An Lộc Sơn có hai viên tướng đắc lực một người là Điền Thừa Tự, một người là Tiết Tung, hai người ấy với đệ có giao tình thế nào?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Đệ đã nghe tới tên họ, trước đây vì cái hẹn ở Thanh Hà câu (khe Thanh Hà), Tiết Tung từng hẹn tỷ kiếm với đệ, về sau do đồ đệ của Cù Nhiệm Khách ra mặt, hóa giải chuyện ấy nên không có đánh nhau. Từ đó đến nay, đệ vẫn chưa từng gặp mặt y.
Đậu Lệnh Phù kinh ngạc nói :
- Đệ nói thật à? Vậy thì lạ thật.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Huynh không tin đệ cũng phải tin em gái huynh, huynh cứ hỏi muội ấy, lúc

bình sinh đệ đã từng nói qua chuyện ấy chưa?.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Hai người ấy quả thật không hề có quan hệ gì với bọn ta, tam ca, tại sao huynh lại coi hai người ấy và Khuê Chương là một bọn?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Ở đầu thôn này có một nhà, trước cổng có ba cây hòe, chủ nhà là một thư sinh mặt trắng không có râu, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, chẳng lẽ người ây cũng không hề có quan hệ với ngươi?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Người ấy là bạn thân của đệ, tên Sử Dật Như. Không sai, người họ Sử ấy từng làm quan, nhưng hơn mười năm trước vì đàn hặc gian tướng Lý Lâm Phủ nên đã bị bãi quan rồi. HÔ hô, huynh nói đệ kết giao với bạn bè làm quan là nói y chứ gì? Người ấy có đạo có lòng, cao thượng ngay thẳng tuy từng làm quan, nhưng cũng là người trong bọn hiệp nghĩa đấy.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Y từng làm quan, đệ có biết quan hệ giữa y và An Lộc Sơn ra sao không?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Sử đại ca chơi thân với đệ mười năm, đệ vốn biết y căm hận An Lộc Sơn, thì việc y có quan hệ gì với An Lộc Sơn thì không đời nào có.
Đậu Tuyến Nương chen vào :
- Có một chuyện vừa khéo huynh còn chưa biết, tối hôm trước Sử đại tẩu cũng sinh được một con gái, bọn ta và họ đã kết thông gia. Nói ra thì họ Sử cũng là thân thích của huynh đấy.
Đậu Lệnh Phù vuốt vuốt râu, trầm ngâm một lúc, nói :
- Như thế thì ta càng lúc càng hồ đồ. Được rồi, ta cứ nói mọi chuyện từ đầu đã.
Mấy hôm trước có một người bạn nói từng nhìn thấy đệ vội vã đi ngang qua Trường An, vì thế ta đoán chắc là đệ cư trú gần Trường An, liền cùng Thiết Ma Lặc tới tìm các ngươi. Ba hôm trước trong đường sơn đạo Phượng Tường, lại gặp tám tên cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn, ác đấu một trận.
Đậu Tuyến Nương hỏi :
- Huynh cũng có thù với An Lộc Sơn à?.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Muội rời khỏi lục lâm không đầy mười năm mà ngay chuyện đó cũng không hiểu. Đậu gia chúng ta chính là cường đạo trong khu vực thuộc quyền An Lộc Sơn quản hạt, chịu nghe y chiêu an hay đối đầu với y, không phải chuyện đơn giản đâu.
Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Chuyện đó muội biết, có điều lúc muội rời nhà, An Lộc Sơn còn chưa làm Tiết độ sứ. Muội vẫn chưa biết Đậu gia chúng ta thuộc quyền y quản hạt.

Đậu Lệnh Phù nói :
- Bọn ta không những không chịu nghe y chiêu an, lúc y kiêm thêm chức Tiết độ sứ Phạm Dương, tứ đệ còn giở trò đùa cợt y, cướp mất một chiếc áo cừu quý báu mà Dương Qúy phi gửi cho y, vì thế y đã sớm muốn bắt bọn ta rồi. Vương Bá Thông và Điền Thừa Tự dưới trướng An Lộc Sơn trước đó là bạn tốt trong hắc đạo, sau khi Điền Thừa Tự theo An Lộc Sơn, Vương Bá Thông vẫn ngấm ngầm đi lại với y. Cho nên theo chỗ ta đoán, lần này bọn ta bị thủ hạ của An Lộc Sơn vây đánh ở sơn đạo Phượng Tường có quá nửa là do thằng đầy tớ Vương Bá Thông báo tin?.
Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Trong lục lâm cũng có chia cao thấp, ông anh vợ này của mình lại không chịu dấn thân vào dòng nước đục, ngấm ngầm thông đồng với quan phủ, rốt lại cũng còn hon Vương Bá Thông một bậc.
Đậu Lệnh Phù nói tiếp :
- Tám tên vệ s của An Lộc Sơn tuy không thuộc hạng là cao thủ bậc nhất nhưng võ công cũng rất cao cường, trong đó có một người tên Trương Trung Chí, trước đó cũng là người trong hắc đạo, sử dụng một cặp Hổ đầu câu là lợi hại nhất. Vết thương trên vai ta, là bị Hổ đầu câu của y móc rách đấy.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Tam thúc, người vẫn thích nói địch nhân lợi hại hơn một chút, đó là lão nhân gia cố ý để lộ chỗ sơ hở, chứ nếu không thì họ Trương kia làm sao tới gần người được?.
Đậu Lệnh Phù nghiêm trang nói :
- Ma Lặc, người trẻ tuổi như ngươi rất dễ có tật khinh địch, tật xấu ấy mà không sửa thì tương lai nhất định sẽ gặp rủi ro. Nên biết lời giáo huấn trong chốn lục lâm là lúc giáp mặt với địch thì thủ thắng là tốt nhất, càng mau càng tốt, để tránh xảy ra chuyện bất ngờ, cho dù là sư tử bắt thỏ cũng phải dùng hết sức. Huống chi chúng ta không phải là sư tử, mà đối phương càng không phải là thỏ.- Từ tình hình hôm ấy mà nói, ta đã bị trúng Bạch mi châm, cục diện đối phương hợp vây đã hình thành, nhìn thấy rất rõ, bọn ta không muốn dằng dai với họ, nếu không phải ta cố ý để lộ chỗ sơ hở, dụ cho Trương Trung Chí mắc câu, chỉ e còn chưa chắc đã dễ dàng thoát được khỏi vòng vây! Chứ cứ cắm đầu liều mạng đánh bừa như ngươi, quả thật rất nguy hiểm.
Giáo huấn Thiết Ma Lặc xong, Đậu Lệnh Phù quay lại nói :
- Ta căm hận Trương Trung Chí là ăn cướp giết ăn cướp, đồng loại tương tàn, nên dụ y tới gần, lập tức thi triển tuyệt kỹ Tích lịch chưởng, một chưởng đánh gãy xương sườn y, y cũng nhân chỗ sơ hở của ta lại đánh trúng ta một câu, xem ra cũng là một đối thủ dữ dằn.
Đậu Tuyến Nương nói :

- Trong tám tên vệ sĩ ấy, không có Điền Thừa Tự và Tiết Tung à?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Điền Tiết hai người là thân phận đại tướng, đương nhiên không có trong đó. Cũng có thể họ cho rằng tám người kia đối phó với một già một trẻ bọn ta cũng đủ rồi. Y cười một tiếng, lại nói tiếp :
- May mà họ không nhận ra được ta, chứ nếu hai vị tướng quân Điền Tiết đích thân ra tay, thì ta nguyên khí chưa khôi phục, chắc chắn không phải là đối thủ của họ, chỉ sợ tối nay đã không thể gặp mặt muội rồi.
Đậu Tuyến Nương hơi kinh ngạc, nói :
- Tam ca, mới rồi huynh nói.... Đậu Lệnh Phù đã hiểu ý, lập tức nói tiếp :
- Muội không biết tại sao mới rồi ta không nhắc tới hai người ấy trước chứ gì? Hôm ấy ta không có duyên được gặp gỡ hai vị tướng quân, nhưng tối hôm nay lại nhìn thấy rồi!.
Đoàn Khuê Chương không khỏi giật nảy mình, vội hỏi :
- Tối hôm nay à? Huynh nhìn thấy họ Ở đâu?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Chính trong thôn này, chưa quá một giờ Đậu Tuyến Nương nói :
- Chuyện là thế nào?. Đậu Lệnh Phù nói :
- Muội đừng gấp, cứ nghe ta kể tiếp đã.
Đậu Lệnh Phù nói tiếp :
- Ra khỏi sơn đạo Phượng Tường, vừa khéo là ngày mồng một tết, ta tới thôn các ngươi, gặp phải cả đoàn người ngựa của An Lộc Sơn đang vội vàng lên Trường An để chúc tết Qúy phi nương nương của y. Lão già ta là con chim phải tên sợ cành cây cong, không dám gây thêm chuyện khác, vội tránh vào sơn cốc ẩn núp. Thằng tiểu tử này lại là con nghé mới sinh không kinh gì cọp lại ra khỏi sơn cốc xem cảnh nhộn nhịp.
Thiết Ma Lặc nói tiếp :
- Vừa khéo lúc tiểu diệt ra xem, liếc thấy dượng, dượng kéo cổ áo da dê trùm đầu, chân không rời đất bước chậm rãi nhưng đi rất mau, vừa nhìn thấy là biết ngay người có võ công thượng thặng.
Đoàn Khuê Chương trong lòng e sợ nghĩ thầm :
- Thằng nhô nãy nhãn quan lợi hại thật. Hỏng bét, mình nhất thời nôn nóng, bước mau hai bước, kết quả là bị nhìn ra. Y có thể nhìn ra mình có võ công thượng thặng thì bọn cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn lẽ nào lại không nhận ra.
Chỉ nghe Thiết Ma Lặc nói tiếp :
- Về sau lại xảy ra chuyện bọn vệ sĩ của An Lộc Sơn phóng ngựa xéo lên đám trẻ con, tiểu diệt nhịn không được nên cứu mấy đứa trẻ ấy.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- May mà họ vội đi, không có thời gian để bắt ngươi. Có điều cũng may là

ngươi nhìn ra võ công của dượng ngươi, nếu không ta còn chưa biết các ngươi cư trú trong thôn này đâu!.
Đậu Lệnh Phù ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp :
- Ma Lặc vừa nói, ta đã đoán ra ngay là đệ. Ma Lặc thấy đệ bước vào một căn nhà ở đậu thôn, ta lại cho rằng đó là nhà của đệ.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Rồi các người tới nhà họ Sử phải không?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Không sai, bọn ta đang chờ ở cổng nhà họ Sử, thì nhìn thấy Điền Thừa Tự và Tiết Tung.
Đoàn Khuê Chương buột miệng kêu lên :
- Các người có vào xem không Sử đại ca của ta không biết ra sao rồi?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Ta còn nhìn thấy một thư sinh mặt trắng không có râu khoảng bốn mươi tuổi đi cùng với họ, trò chuyện rất vui vẻ, trong tình hình như thế, ta làm sao dám bước vào?.
Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ vội hỏi :
- Huynh có nghe họ nói chuyện gì với nhau không?.
Đậu Bệnh Phù nói :
- Ta và Thiết Ma Lặc núp trên cây tùng, lúc ấy họ đang nhảy lên ngựa, ta chỉ nghe Tiết Tung nói:
đại soái nhất định sẽ cho ngươi làm quan. Về sau lại thấp thoáng nghe họ nói hai lần:
Đoàn tiên sinh. Họ đã phóng ngựa đi, không còn nghe được gì nữa, tựa hồ họ rất kính trọng vị :
- Đoàn tiên sinh kia.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Chẳng trách gì huynh lại cho rằng hai thằng đày tớ ấy là bằng hữu của đệ, thế về sau thế nào?.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Còn thế nào nữa? Vị Sử đại ca kia của đệ đi với họ rồi, ta cũng biết đó không phải là nhà của đệ, lúc ấy bèn tới từng nhà trong thôn nhìn trộm, kể cũng may mắn, cuối cùng đã tới chỗ các ngươi. Y ngừng lại một lúc, lạnh lùng nói :
- Nếu không phải ta còn cho rằng đệ có vài phần thân thích, thì ta cũng không dám tới gặp đệ đâu. Được rồi, ta đã nói hết những chuyện ta nghe thấy rồi, có cho ta đi hay không là do đệ thôi! Nếu đệ muốn bắt ta nộp cho An Lộc Sơn làm cái lễ ra mắt, thì cứ động thủ đi!.
Hai chữ :
- động thủ vừa từ miệng Đậu Lệnh Phù buông ra, chợt nghe Đoàn Khuê

Chương quát lớn một tiếng, như một mũi tên vọt ra cửa, Đậu Lệnh Phù giật mình hoảng sợ, kêu lên :
- Ngươi, ngươi quả thật.... Y chỉ cho rằng Đoàn Khuê Chương quả thật muốn đi tố cáo, gây ra chuyện bất lợi cho y, trong lúc nóng nảy không kịp suy nghĩ, cũng vội vàng lao ra khỏi nhà.
Câu ấy của y chưa nói xong, bước chân vừa bước qua bậc cửa, vạt áo đã bị Đậu Tuyến Nương giữ lại, chỉ nghe Đậu Tuyến Nương kêu lớn- Tam ca, huynh hồ đồ quá!.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Cái gì?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Nếu huynh ấy muốn gây ra chuyện bất lợi cho huynh, sao không đích thân động thủ?
Lẽ nào lại có chuyện bây giờ còn đi gọi người tới giúp, chẳng lẽ huynh ấy không đoán là các người sẽ lập tức đào tẩu sao?.
Đậu Lệnh Phù kinh nghiệm giang hồ phong phú hơn em gái nhiều, lời Đậu Tuyến Nương lại cùng có lý, y đương nhiên cũng nghĩ tới, chỉ vì nhất thời hoảng sợ, nên mới thất thố, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là mình hồ đồ, vội dừng bước lại quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đang tuốt một thanh đoản kiếm sắc bén sáng lóa, nhắm vào giữa người của Đậu Tuyến Nương, nguyên là y cho rằng Đậu Tuyến Nương không kể tới tình anh em, muốn giữ :
- Tam thúc của y lại, nên chuẩn bị đến lúc cần sẽ liều mạng với Đậu Tuyến Nương.
Đậu Lệnh Phù quát :
- Ma Lặc, dừng tay!. :
- Lục muội, muội nói đi!
Tính mạng tam ca của muội giao hết cho muội đấy?.
Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Tam ca, không cần hấp tấp, nghe muội nói rõ đã. Nàng khêu bấc đèn lên, kể lại chuyện chồng mình kết oán với An Lộc Sơn, quan hệ giữa hai nhà Đoàn Sử, việc hai nhà hẹn nhau đi lánh nạn... tường tận kể rõ đầu đuôi với Đậu Lệnh Phù.
Đậu Lệnh Phù và Thiết Ma Lặc lúc ấy mới hiểu rõ, chỉ nghe thấy gà gáy ngoài cửa, đã đến canh năm, đứa trẻ sơ sinh trong phòng cũng đã oa oa khóc lớn, câu chuyện của Đậu Tuyến Nương cũng vừa kể xong, cười nói :
- Con muội đòi bú rồi, thằng nhỏ này ngoan thật, ngủ một mạch đến sáng. Nó cũng phải ra gặp cậu nó chứ.
Đậu Tuyến Nương cho con bú xong, bế đứa bé bước ra, Đậu Lệnh Phù nói :
- Thằng nhỏ này cốt cách thanh kỳ, là một nhân tài học võ đây. Đứa nhỏ vừa ra, không khí căng thẳng đã giảm đi rất nhiều, nhưng trong lòng người nào

cũng còn nơm nớp không yên.
Chợt nghe một tiếng hú dài, Đoàn Khuê Chương cao giọng ngâm nga :
- Bảo kiếm muốn rời vỏ, Chém chết kẻ gian tà, Há vì thù oán nhỏ, Nửa đêm đâm người ta, Cho dù thân gãy nát, Cũng chẳng mềm lòng mà!, búng vào kiếm vang thành tiếng như rồng ngâm sải chân bước lên bậc thềm.
Lúc ấy ánh mặt trời đã bắt đầu hiện ra, chỉ thấy y tức giận trợn ngược lông mày, hai mắt đỏ lửa, Đậu Tuyến Nương trước nay chưa thấy chồng có dáng vẻ như thế, hoảng sợ ngẩn ra, nàng còn chưa lên tiếng, Thiết Ma Lặc đã đột nhiên sấn tới một bước, nói :
- Ta trách lầm dượng rồi, rồi đùng đùng đùng ba tiếng dập đầu lạy Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương đỡ Thiết Ma Lặc đứng dậy, ngẩng đầu cười nói :
- Được, ngươi thương ghét phân minh, không hổ là kẻ có bản sắc anh hùng!.
Đậu Lệnh Phù cũng bước tới tạ lỗi, Đoàn Khuê Chương nghiêng người tránh qua một bên trầm giọng nói :
- Lúc này còn khách sáo làm gì nữa. Tam ca, đệ có một chuyện, trăm nhờ cậy huynh.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Ngươi với ta là thân thích, cần gì phải nói thế, ngươi vừa bảo không cần khách sáo, mà ngươi đã khách sáo trước rồi?. Y thấy dáng vẻ Đoàn Khuê Chương như thế, biết ngay nhất định đã có chuyện vô cùng nghiêm trọng, vì thế cố ý bật tiếng cười ha hả để làm giám đi sự căng thẳng của mọi người.
Đoàn Khuê Chương chỉ con trai nói :
- Tam ca, xin người chiếu cố cho hai mẹ con họ, trời vừa sáng là đưa họ đi ngay. Tuyến Nương, nàng cố nuôi con cho tốt, lúc nó trưởng thành thì đem kiếm phổ của ta ra dạy lại cho nó.
Đậu Tuyến Nương vốn muốn đưa con về nhà mẹ lánh nạn nên tranh luận với chồng, không ngờ chồng lại đột nhiên ưng thuận, nàng linh cảm thấy có chuyện không hay, bàn tay run lên, không dám nhận kiếm phổ. Đoàn Khuê Chương thở dài một tiếng, nói :
- Cầm lấy đi, sau này có thể ta và nàng không gặp lại nhau nữa đâu.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Khuê lang, chàng định đi đâu?.
Thật ra nàng đã đoán được bảy tám phần rồi. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta đi tìm Sử đại ca.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Chàng tới Sử gia nhìn qua rồi à? Rốt lại thế nào? Sứ đại tẩu và con gái chị ấy ra sao rồi?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Đều bị bọn thủ hạ của An Lộc Sơn bắt đi rồi.

Đậu Tuyến Nương thốt lên :
- Thật à? Quả là chuyện không ngờ tới được!.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Chẳng lạ đâu, hôm qua ta nhất thời sơ ý, tránh vào nhà họ Sử, An Lộc Sơn đương nhiên tưởng Sử đại ca là ta.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Sử đại ca là một Tiến sĩ, sao y không nhận ra được?. Đậu Lệnh Phù nói tiếp :
- Ta nghe Điền Thừa Tự nói cho y làm quan, dượng nó, ta thấy, lòng người khó dò, ngươi....
Đoàn Khuê Chương mày kiếm dựng lên, lập tức ngắt lời y :
- Tuyến Nương, người khác không biết Sử đại ca là người thế nào, nhưng chẳng lẽ nàng cũng không biết sao? Y là vì bảo toàn cho ta, nên cố ý giả mạo nhận tên ta đi rồi.- Ta tới Sử gia, trong nhà không có cả một cái bóng, ta ngửi thấy mùi mê hương trong phòng ngủ còn sót lại, tìm thấy trong thư phòng một lá thư của Sử đại ca viết. Nàng cầm lấy mà xem!.- Nàng thấy đấy, Sử đại ca khổ tâm thế nào, y vì muốn bày chuyện qua mặt bọn Điền Thừa Tự, nên cố ý trò chuyện lấy lệ với y một hồi, chẳng lẽ nàng cũng tin huynh ấy muốn làm quan với An Lộc Sơn sao.- Nàng thấy đấy, tại sao Sử đại ca gửi thư cho họ, trong di thư bảo vợ con y tìm tới nhờ thân thích chiếu cố, lúc y viết lá thư này không tiện nói rõ, chứ người chí thân chí thích của y không phải chúng ta thì là ai?.- Tuyến Nương, sự tình như thế, nàng còn chưa hiểu rõ sao?.
Đậu Tuyến Nương là con nhà thế gia lục lâm, đương nhiên hiểu rõ thủ đoạn trong hắc đạo, căm hờn nói :
- Hai gã Điền Tiết này trước kia cũng đã là nhân vật thành danh trong giang hồ, mà hành vi lại hèn hạ như thế, cả đàn bà trẻ con cũng không buông tha.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Đúng thế, cả nhà Sử đại ca đều bị liên lụy vì ta, nàng nói xem, nàng có thể đứng ra ngoài chuyện này không?.
Đậu Tuyến Nương lòng như dao cắt, nàng biết rõ dưới trướng An Lộc Sơn cao thủ như mây, chồng mình tới đó nhất định dữ nhiều lành ít, nhưng chuyện tã tới nước này làm sao nàng có thể cản trở, vả lại nàng cũng là một người đàn bà có khí khái anh bùng hiểu rõ nghĩa lớn, gặp phải trường hợp này nếu đổi lại là nàng, nàng cũng phải xả thân vì nghĩa như chồng mà thôi.
Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, im lặng không nói gì. Qua một lúc, Đậu Tuyến Nương mới run run đưa tay đón lấy kiếm phổ mà Đoàn Khuê Chương đưa, hạ giọng nói :
- Đoàn lang, thiếp đi đây. Chỉ mong người tốt có trời giúp, chàng và Sử đại ca, Sử đại tẩu đều được bình an trở về? Chỉ tiếc là thiếp vừa sinh xong,

không thể đi cùng với chàng.
Đoàn Khuê Chương mỉm cười nói :
- Nếu nàng nuôi cho con khôn lớn thì còn khó khăn hơn cùng liều mạng với ta nhiều. Ta không thể chia sẻ sự vất vả với nàng, chỉ còn cách xin tam ca chiếu cố cho nàng. Y cố gắng giữ giọng bình thản, nhưng trong nụ cười vẫn không giấu được nét u buồn.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Khuê Chương, với võ công của đệ, chưa chắc đã không thể trở về đâu, bọn ta còn phải chờ đệ tới đối phó với Tinh Tinh Nhi đấy!. Thật ra y nói câu ấy chẳng qua là để an ủi em gái mà thôi. Cho dù Đoàn Khuê Chương võ công cao cường hơn nhưng xông vào nơi đầm rồng hang cọp thì song quyền khó địch bốn tay, muốn yên lành trở về đã là cực kỳ khó khăn, huống chi còn muốn cứu người.
Gà đã gáy ba lần, Đoàn Khuê Chương nói :
- Được rồi, chúng ta cùng đi thôi. Ta đi với các người một đoạn, tới đầu thôn sẽ chia tay.
Tối hôm mồng một, mọi người đều thức rất khuya, trên đường còn chưa có người, nhà họ Sử ở đầu thôn, lúc đi ngang qua Sử gia, Đoàn Khuê Chương chợt dừng chân, nói :
- Cho ta nhìn con một lúc. Y hôn lên trán con một cái, trầm giọng nói :
- Nếu nhỡ ta không thể trở về, thì Sử đại Ca Cũng không thể trở về. Sau khi con trưởng thành, nàng phải bảo nó nghe ngóng tung tích Sử tiểu thự.. Hy vọng con bé còn sống trên đời. Nếu hoàn toàn không có tin tức gì, cũng phải chờ đến lúc sau ba mươi tuổi mới được cưới vợ. Chiếc bảo thoa này, nàng nên cất kỹ, làm vật làm tin về sau.
Đậu Tuyến Nương ứa nước mắt nói :
- Thiếp sẽ dặn lại nó, chàng cứ yên tâm!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Kết duyên mười năm, đã làm nàng vất vả rất nhiều, xin nhận của ta một lạy? Đậu Tuyến Nương nói- Thiếp có được một phu quân anh hùng thế này, bất kể sau này ra sao cũng suốt đời không hối tiếc! Xin chàng cũng nhận của thiếp một lạy.
Đôi bên lạy nhau xong, Đoàn Khuê Chương lập tức rời đi. Y sợ nhìn thấy vợ khóc, không hề ngoái đầu lại, lập tức lên đường. Chợt nghe Thiết Ma Lặc cao giọng gọi :
- Dượng, khoan đã! Đoàn Khuê Chương nói :
- Ngươi có chuyện gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Tiểu diệt theo người tới Trường An. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ngươi theo ta làm gì?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Muốn tới Trường An để mở rộng tầm mắt!. Đoàn Khuê Chương cười nói :

- Ngươi biết ta tới Trường An làm gì không?
Đây không phải là chuyện đùa đâu. Thiết Ma Lặc nói :
- Tiểu diệt biết người định tới phủ An Lộc Sơn cứu vị nghĩa sĩ họ Sử kia, cô cô vừa sinh xong, tam thúc thì độc thương chưa hồi phục hoàn toàn, lại phải trở về để đối phó với người nhà Vương gia, đều không thể đi cùng với người. Tiểu diệt lại đang rảnh rỗi, có thể làm bạn với người. Đoàn Khuê Chương nghiêm trang nói :
- Chuyện này có quan hệ tới tính mạng, ngươi có biết không? Ta không thể cho ngươi theo được. Thiết Ma Lặc cũng nghiêm trang nói :
- Dượng, người cũng không khỏi có chỗ coi thường tiểu diệt quá đấy, chỉ coi một mình người là anh hùng hảo hán thôi à? Bất kể người có muốn hay không, tiểu diệt cũng nhất định đi theo.
Đoàn Khuê Chương rất cảm động, nói :
- Được, người có chí như thế thì ta mang ngươi cùng đi. Tới Trường An rồi, ngươi phải nghe lời ta đấy. Thiết Ma Lặc nói :
- Chuyện đó đương nhiên.
Đậu Lệnh Phù vốn không muốn rời Thiết Ma Lặc, nhưng y biết gã thiếu niên này tính nết rất cương cường, nói một thì không nói hai, vả lại y nghĩ tới lần này mình tới đây nhờ vả, bây giờ Đoàn Khuê Chương có việc mà mình không thể giúp đỡ, để Thiết Ma Lặc đi cũng vừa khéo để đến đáp tình nghĩa, bèn nói :
- Thằng nhỏ này công phu cũng khá, ít nhất cũng có thể làm người báo tin, đệ cứ đưa nó đi, cho nó rèn luyện thêm cũng tốt.
Đoàn khuê Chương nói :
- Tam ca yên tâm, dù sao đệ cũng không thể để thằng nhỏ này mất mạng vì đệ được. Tới Trường An rồi, đệ sẽ có cách thu xếp. Nếu may mắn giữ được tính mạng, cứu được Sử đại ca trở về, đệ sẽ tới U Châu thăm các người, tiện dịp so tài cao thấp với Tinh Tinh Nhi một phen. Y đã quyết định trong lòng, phải đem tâm pháp võ công của mình truyền lại cho Thiết Ma Lặc, chứ tuyệt đối không để Thiết Ma Lặc phải mạo hiểm xông vào phủ An Lộc Sơn.
Thiết Ma Lặc rất thông minh, đã sớm hiểu được ý tứ của hai người, nghĩ thầm trong lòng :
- Tới Trường An rồi, ta cũng có cách, người muốn bỏ rơi ta cũng chưa chắc đã làm được.
Đậu Lệnh Phù vô cùng vui vẻ, tuy Đoàn Khuê Chương đi chuyến này dữ nhiều lành ít, nhưng rốt lại cũng không phải hoàn toàn tuyệt vọng, bây giờ y đã đáp ứng sau khi xong việc sẽ tới đối phó với Tinh Tinh Nhi, vậy chỉ cần y vô sự trở về thì trong cuộc tranh chấp giữa hai nhà Đậu Vương, nhất định Đậu gia nắm chắc phần thắng.
Đậu Tuyến Nương nghe Thiết Ma Lặc cùng đi, trong lòng hơi nhẹ nhõm, nói

:
- Đoàn lang, lần này chàng đi nên tùy tình hình mà hành sự, nếu gặp lúc nguy cấp không thể ra tay cũng đừng nên miễn cưỡng mà làm, muốn có người giúp đỡ, cứ bảo Thiết Ma Lặc đem thư về.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta biết rồi. Nương tử, nàng cũng nên cố bảo trọng, nhớ kỹ lời ta, nuôi dạy con cho tốt. Y sợ rơi nước mất, không dám quay đầu, mang theo Thiết Ma Lắc đi thẳng về phía Trường An.
Trường An cách nhà y không đến sáu mươi dặm, ngay trong hôm ấy đã tới.
Chính là:
Hiệp khí trong lòng chưa để mất,
Bỏ nhà làm khách chốn Trường An.
Muốn biết chuyện sau thế nào xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 4
Cười nhạo Kinh Kha không hảo hán
Ngợi khen Nam Bát đúng nam nhi!

Ba ngày sau, có hai người khách lạ ghé vào một tửu lâu cạnh cửa Minh Phong thành Trường An.

Cửa Minh Phong là một cửa lớn ở hoàng cung thời Đường, tòa tửu lâu này tọa lạc cạnh hoàng cung, khách tới đây đều là những nhân vật không tầm thường. Trong đó có một số quan văn võ đi chầu buổi sáng trở về, vì nhà ở xa không về kịp nên ghé vào đó dùng cơm trưa, cũng có một số là túc vệ, sau khi xong phiên trực cùng bạn bè tới đây uống rượu. Cho nên các tửu lâu khác buổi chiều mới đông đúc, nhưng tửu lâu này thì buổi trưa lại là lúc làm ăn tốt nhất, mà trong số khách khứa, mười người thì đến tám chín người là khách quen.

Nhưng hai người khách tới hôm nay lại là lần đầu bước vào tửu lâu này, trong tửu lâu không ai nhận ra. Hai người này, một người khoảng ngoài bốn mươi tuổi, khí vũ hiên ngang, mặc áo cừu đeo kiếm báu, tựa hồ là một hiệp khách, người đi cùng với y là một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc cũng giống một con em nhà giàu có, nhưng hai mắt sáng quắc, tinh quang rực rực, khiến người ta vừa nhìn thấy đã biết y là một thiếu niên tinh minh có tài, bọn khố gấm dựa vào di ấm của tổ tiên không thể sánh được.

Khách trên tửu lâu tuy cảm thấy hai người khách lạ này có điểm đặc biệt, nhưng tửu lâu này rất nổi tiếng ở Trường An, thỉnh thoảng cũng có hiệp khách ở ngoài tới, hoặc những kẻ tới đây để chạy chọt làm quan, nên mọi người tuy cảm thấy hơi đặc biệt, nhưng cũng không để ý.

Hai người này chính là Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc.

Nguyên là Đoàn Khuê Chương sau khi tới Trường An bèn tới tá túc trong một ngôi chùa quen, trụ trì ngôi chùa tên Hoài Nhân, là một cao tăng, lúc tổ phụ của Đoàn Khuê Chương còn sống từng là đại thí chủ của chùa này, Hoài Nhân và Đoàn Khuê Chương cũng là chỗ quen biết, nên Đoàn Khuê Chương chọn chùa này làm nơi ẩn náu. Nhưng tuy Đoàn Khuê Chương có chỗ ở nhưng không sao biết rõ phủ đệ của An Lộc Sơn tại Trường An, về sau y hỏi thăm biết được tửu lâu này, nghĩ thầm An Lộc Sơn đã thường vào cung, khách khứa tới tửu lâu này cũng không ít người có quan hệ với cung đình, bèn mang theo Thiết Ma Lặc vào đó uống rượu hy vọng có thể nghe ngóng

được một vài tin tức. Để phù hợp với thân phận khách khứa trong tửu lâu này, y bỏ tiền ra mua y phục đắt tiền.
Lúc ấy đã gần đến giờ Ngọ, đúng là lúc tửu lâu náo nhiệt. Ở một cái bàn cạnh cửa sổ có mấy viên quan đang quây quần uống rượu, trong đó có một thư sinh trung niên, chỉ mặc một bộ quần áo vải, ngồi xổm trên đầu tiệc, ăn nói tự nhiên, hào khí hơn người! Mấy viên quan kia lại như sao chầu mặt trăng, đối với y vô cùng cung kính!
Đoàn Khuê Chương trong lòng chợt hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Người này tướng mạo thanh kỳ, khí khái bất phàm, quả thật bình sinh hiếm thấy, không biết rốt lại là nhân vật nào? Mấy viên quan kia cũng khác hẳn kẻ phàm tục. Không ngờ trong quan trường lại có loại nhân vật như vậy!.
Đoàn Khuê Chương đang chăm chú nhìn thư sinh áo vải kia, đột nhiên thấy ánh mắt của thư sinh cũng bắn thẳng qua y, kế gõ mạnh bàn khen :
- Kiếm tốt, kiếm tốt!. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Thư sinh này quả thật là kẻ biết hàng, thanh kiếm của mình còn chưa tuốt ra khỏi vỏ mà y đã biết là bảo kiếm!. Thư sinh kia nhìn y vẫy tay gọi :
- Nào nào, lại đây! Chén vàng rượu ngon cùng say khướt, Mời khách cần chi hỏi họ tên! Ngươi qua đây uống rượu, cho ta xem thanh bảo kiếm với!.
Tuy Đoàn Khuê Chương đi khắp giang hồ, trước nay cũng chưa gặp phải chuyện thế này, một kẻ vốn không quen biết đột nhiên đòi mượn bảo kiếm của y ngắm nghía, đó là chuyện vô cùng cấm kỵ trên giang hồ, nhưng thư sinh kia hào khí hơn người, tựa hồ giống như có một sức mạnh không sao kháng cự, khiến Đoàn Khuê Chương vì thế mến phục, nhất thời không kìm được sự nhiệt thành, quên mất cần phải cẩn thận, ứng tiếng đứng lên, bước qua nói :
- Vinh hạnh được tiên sinh mời qua uống rượu, chỉ sợ thanh kiếm này không đáng gọi là bảo kiếm, lại làm bẩn mắt tiên sinh mà thôi.
Thanh bảo kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương là năm xưa tổ phụ y theo Đại tướng quân Lý Tĩnh Tây chinh, được Lý Tĩnh ban cho làm bảo vật gia truyền, kiếm vừa tuốt khỏi vỏ ánh sáng lấp lánh, thư sinh búng vào thanh kiếm nói :
- Tuy không phải là Can Tương, Mạc Tà, nhưng cũng đáng gọi là thần khí ở nhân gian rồi. Ngươi từ đâu tới đây?.
Đoàn Khuê Chương hàm hỗ đáp :
- Ta từ U Châu tới. Thư sinh kia nói :
- Đường đi xa thật! Trên đường nhiều nguy hiểm, nghĩ chắc nếu ngươi không cầm thanh bảo kiếm này, thì cũng khó mà tới được Trường An. Hô hô, ta cầm tới thanh kiếm này lại nhớ tới chuyện du hiệp lúc còn trẻ. Một viên quan bên cạnh cười nói :
- Sĩ khí của Học sĩ, đến nay vẫn chưa giảm. Thư sinh kia cười nói :

- Bây giờ thì dựa vào hoàng đế kiếm rượu thịt, còn sĩ khí gì nữa chứ?.
Y đột nhiên đứng phắt lên, tay cầm bảo kiếm, cao giọng ngâm nga :
- Chén vàng rượu thơm mười ngàn đấu, Mâm ngọc trân hào ức vạn đồng,
Dừng chén ném đũa không ăn nổi, Tuốt kiếm nhìn quanh lòng mênh mông.
Tiếng ngâm chưa dứt, chợt có một viên đại quan áo thêu đai ngọc từ đám khách bước ra, đi tới gần hỏi :
- Vị tiên sinh này, xin hỏi....
Một viên quan lớn tuổi cùng bàn với thư sinh kia kêu lên :
- A, ngươi là Ngô Tư mã phải không? Lý Học sĩ, vị này là Hồ Châu Tư mã Ngô đại nhân, cũng là người đồng đạo với chúng ta.
Đoàn Khuê Chương đang ngạc nhiên nghi ngại, không biết thư sinh kia là nhân vật loại nào, chợt nghe thư sinh hô hô cười rộ, thuận miệng ngâm nga trả lời viên Tư mã Hồ Châu kia :
- Thanh Liên cư sĩ người tiên trích, Chợ rượu vùi tên ba chục xuân, Hồ Châu Tư mã can chi hỏi, Kim túc Như Lai ấy hậu thân.
Đoàn Khuê Chương vừa sợ vừa mừng, nguyên thư sinh mà y gặp chính là đại thi nhân Lý Bạch mà y và Sử Dật Như vốn ngưỡng mộ.
Nguyên vị đại thi nhân nổi tiếng thiên hạ này không những hay thơ mà còn thông hiểu kiếm thuật, y thích rượu mê thơ, rất phóng khoáng, tự hiệu là Thanh Liên cư sĩ, người khác thấy y có dáng vẻ phiêu nhiên xuất thế, lại gọi y là :
- Lý Trích tiên., y lúc còn trẻ tuổi, hâm mộ phong thái du hiệp hào hùng, cũng từng chống kiếm ngao du bốn phương, lên Nga Mi, tới Thái Hàng, chơi Vân Mộng.., dạo khắp những nơi danh sơn đại xuyên trong thiên hạ, nếm qua hết rượu ngon trong thiên hạ, sau khi tới Trường An, được Bí thư giám Hạ Tri Chương tiến cử ca tụng, mọi người coi trọng, dần dần tên họ truyền vào trong cung, ngay hoàng đế cũng biết tới đại danh của y. Vị hoàng đế này (Đường Huyền tông) chính là một nhân vật phong nhã hiếm có trong các hoàng đế Trung Quốc, thông hiểu âm nhạc, cũng biết thưởng thức thơ văn, hâm mộ Lý Bạch tài hoa nên đặc biệt phá lệ ưu đãi, triệu vào phong làm Hàn lâm Học sĩ, lại thường gọi y vào cung ngắm hoa, nghe nhạc, uống rượu, làm thơ, nhưng Lý Bạch không thích giàu sang, vẫn tự hào là kẻ :
- áo vải. cười nói ngạo công khanh, kết giao cùng hiệp sĩ, nên y thấy Đoàn Khuê Chương tướng mạo bất phàm, lưng đeo bảo kiếm, bèn hành động thoải mái, không câu nệ tiểu tiết, gọi y qua cùng uống rượu.
Đoàn Khuê Chương vừa mừng rỡ vừa đau xót, nghĩ thầm :
- Nếu là Sử đại ca ở đây, được uống rượu ngâm thơ với Thanh Liên cư sĩ mà y ngưỡng mộ, không biết sẽ cao hứng tới mức nào?.
Lý Bạch hô hô cười rộ, trả thanh bảo kiếm cho Đoàn Khuê Chương, nói :
- Hôm nay ta được thưởng thức bảo kiếm, kết bạn mới, chuyện vui thế nảy,

sao không uống cho thật say!. Rồi tay trái kéo Tư mã Hồ Châu Ngô Quân, tay phải kéo Đoàn Khuê Chương cùng vào tiệc, lập tức ra sức thống ẩm, liên tiếp uống mấy chén lớn, đột nhiên thịch mộttiếng, y cởi giày ra, ngoẹo đầu qua một bên, cởi mũ vứt xuống đất, lắc lư nói :
- Ô, say rồi, say rồi, đúng là say thật rồi!. Rồi nghiêng đầu để chân trần, nằm phục xuống bàn, quả nhiên khò khò ngáy ầm lên.
Một viên quan cùng bàn hoảng sợ nói :
- Thanh Liên Học sĩ quả say thật rồi. Nếu hoàng thượng gọi y vào làm thơ, thì làm sao đây?. Một người khác nói :
- Chưa chắc đã có chuyện vừa khéo như thế đâu. Viên quan lớn tuổi vừa gọi Ngô Quân cười nói :
- Các ngươi cũng hơi coi thường y đấy, Lý Bạch đấu rượu thơ trăm bài, uống rượu càng say y làm thơ càng hay!. Viên quan kia nói :
- Lý Bạch đấu rượu thơ trăm bài, hay hay, đó cũng là một câu thơ hay. Một người trẻ tuổi cùng bàn cười nói :
- Ngươi biết câu thơ ấy là ai làm không? Là Lão Đỗ mấy hôm trước làm một bài Ẩm trung bát tiên tặng Thanh Liên Học sĩ.
Ẩm trung bát tiên có Hạ lão đại nhân, còn có vị Trương huynh này....
Viên quan già kia nói :
- Cũng có ngươi nữa, ngươi quên nói tới mình rồi. Thiếu niên kia cười nói :
- Ta là phụ thêm vào thôi. Y uống một chén, lại cười nói :
- Mấy câu Lão Đỗ tả Thanh Liên cư sĩ thật giống hệt như dáng vẻ của y hôm nay. Ngô Quân hỏi :
- Mấy câu ấy ra sao?.
Thiếu niên kia ngâm :
- Lý Bạch một đấu thơ trăm bài, Quán rượu kinh đô cứ ngủ say, Thiên tử gọi tới không lên thuyền, Tự xưng thần là tiên rượu đây!. Nếu quả thật hôm nay hoàng thượng triệu y, thì đúng là càng hợp cảnh đấy!.
Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới thông tính danh của họ, vốn người già chính là Bí thư giám Hạ Tri Chương ra sức tán dương Lý Bạch ở Trường An, chính y cũng là một thi nhân nổi tiếng, thiếu niên đẹp trai kia tên Thôi Tông Chi, người họ Trương chính là Trương Húc viết chữ thảo nổi tiếng khắp thiên hạ, mấy người còn lại cũng là những kẻ có tên tuổi ở Trường An, Đoàn Khuê Chương hàm hồ nói ra một cái tên giả.
Tư mã Hồ Châu Ngô Quân cười nói :
- Ẩm trung bát tiên ngoài Lý Học sĩ, Hạ lão đại nhân, Trương huynh, Thôi huynh ra, không biết còn có những ai nữa. Bài thơ ấy của Đỗ Phủ ngươi có nhớ được hết không?.
Thôi Tông Chi nói :
- Khó mà được dịp tụ họp đông đủ như hôm nay, Trương huynh, phiền

ngươi vung bút lớn một phen, ta đọc hết bài Ẩm trung bát tiên ấy cho ngươi nghe, ngươi viết một bức thảo thư tặng Ngô Tư mã, coi như món quà ra mắt của chúng ta tặng y, có được không?. Ngô Quân cả mừng nói :
- Trương huynh là Thảo thánh hiện nay, Lão Đỗ có hiệu là Thi thánh hiện nay, lấy bút của thảo thánh viết thơ hay của thi thánh, thật rất thích hợp, món quà này quả thật vô cùng quý báu!.
Trương Húc nôi :
- Chỉ sợ say quá viết không đẹp, khiến Ngô Tư mã cười cho. Thôi Tông Chi cười nói :
- Ngươi viết chữ thảo cũng như Lý Học sĩ làm thơ, càng say càng đẹp, cần gì phải khách sáo.
Hạ Tri Chương gọi tửu bảo lấy giấy bút ra, vuốt thẳng tờ giấy trải ra trên một cái bàn bên cạnh, Trương Húc chọn một ngọn bút lông sói lớn nhúng đẫm mực, Thôi Tông Chi bèn đọc:
- Tri Chương cưỡi ngựa tựa đi thuyền, Mắt hoa rơi giếng lại nằm yên. Như Dương ba đấu ngẩng lên trời, Ngửi thấy mùi men nước bọt rơi, Hận chẳng gởi thư tới Tửu tuyền. Tả tướng ngày ngày phí vạn tiền, Uống như cá kình hút nước sông, Ngậm chén vui thánh khoe tránh hiền. Tông Chi tiêu sái lại xinh trai, Nâng chén trợn mắt ngước lên trời, Trông như cây ngọc trước xuân đài. Tô Tấn ăn chay thêu trước Phật, Lúc say chỉ thích trốn vào Thiền. Lý Bạch một đấu thơ trăm bài, Quán rượu kinh đô cứ ngủ say, Thiên tử gọi tới không lên thuyền, Tự xưng thần là tiên rượu đây! Trương Húc ba chén thảo thánh truyền, Bỏ mũ lộ tóc giữa đám đông, Vung bút xuống giấy như khói mây. Tiêu Toại năm đấu mới hăng say, Cao đàm hùng biện kinh bốn bề.
Thôi Tông Chi đọc một câu mọi người lại cười ầm lên một tràng, Hạ Tri Chương nói :
- Đó đúng là tả dáng vẻ uống rượu xấu xa của bọn ta thật thấu đáo!. Trương Húc vung múa ngọn bút lớn, mực bắn như mưa, viết xong bài thơ, trên mặt y đông một đốm, tây một đốm, cả bộ râu cũng dính đầy mực, trên quần áo của những người đứng gần cũng lấm tấm vết mực, Trương Húc hô hô cười rộ, vung bút cười nói :
- Dáng vẻ uống rượu của các ngươi hiện ra rõ ràng, còn dáng vẻ xấu xí của ta cũng lộ ra hết!.
Hạ Tri Chương nói đáng tiếc ngươi không tới Trường An sớm, nghe nói rượu Ô Trình ở Hồ Châu rất ngon, ngươi chỉ vì rượu Ô Trình ngon mới tới Hồ Châu nhận chức Tư mã, nếu ngươi ở Trường An thì Lão Đỗ phải sửa bài thơ ấy thành ẩm trung cửu tiên rồi. Ờ, ta quên hỏi ngươi, ngươi không giữ chức ở Hồ Châu, lại lên kinh làm gì?.
Ngô Quân nói :
- Ta phụng chiếu lên kinh thuật chức, đã tới năm hôm rồi, vẫn chưa được đội

ơn hoàng thượng triệu kiến.
Hạ Trì Chương trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói :
- Hoàng thượng rất ít khi hỏi tới việc chính sự, tại sao lại đột nhiên triệu ngươi lên kinh thuật chức?. Hạ Tri Chương trầm ngâm hồi lâu chợt hỏi :
- Ngươi đã gặp Dương Quốc Trung chưa?. Ngô Quân nói :
- Chưa. Hạ Tri Chương nói :
- Vậy ngươi nên mau chuẩn bị một món lễ vật biếu y. Thôi Tông Chi cười nói :
- Nếu lúc vội vàng không lo kịp, thì biếu vàng càng hay.
Vị tướng gia bảo bối ấy của chúng ta mà thấy vàng ròng sáng ngời rồi, thì dễ nói chuyện lắm.
Ngô Quân cười lớn nói :
- Ta làm quan vài năm, hai tay áo toàn gió mát, lấy đâu ra vàng? Mà nói nếu ta có tiền, thì tự mình không biết mua rượu uống à? Tại sao lại phải biếu lễ vật cho Dương Quốc Trung?.
Hạ Tri Chương nói :
- Tư mã có chỗ chưa biết, Dương Quốc Trung sau khi chuyên quyền, mua quan bán tước không gì không làm, trưởng quan các châu quận nếu không phải là người của y thì trước sau đều bị thay đổi. Theo như ta thấy việc triệu ngươi về kinh thuật chức lần này chỉ e là chủ ý của y. Y đang chờ ngươi đưa lễ vật tới đấy, ai ngờ ngươi lại không biết nhân tình thế cố như vậy!. Y cười một tiếng, nói tiếp :
- Nếu túi quan của ngươi eo hẹp, mấy người bạn rượu bọn ta giúp ngươi một phần được không? Có lẽ y thấy ngươi có chính thanh tốt đẹp nên chần chừ không dám thay ngươi, chỉ triệu ngươi vào báo cáo, muốn chờ ngươi tìm tới cửa. Ngươi cũng nên cho y một chút gì hay, để y có chút thể diện, chắc sẽ được vô sự thôi.
Ngô Quân tức giận nói :
- Tiểu đệ chẳng thà bỏ cái mũ Ô sa này, chứ nhất định không luồn lọt kẻ quyền quý, chuyện tặng biếu lễ vật xin đừng nói tới nữa.
Hạ Tri Chương nói :
- Ngô huynh giữ lòng liêm khiết, đương nhiên rất hay, nhưng sao ngươi không nghĩ thử nếu đổi cho một viên quan tham lam giữ chức Tư mã Hồ Châu, há không phải làm khổ bách tính Hồ Châu sao. Không phải bọn ta khuyên ngươi luồn lọt Dương Quốc Trung, mà là muốn giữ cho Hồ Châu một viên quan tốt. Bây giờ quan tốt trong thiên hạ quá ít, giữ được người nào thì hay được người ấy.
Thôi Tông Chi nói :
- Nếu ngô huynh không chịu biếu lễ vật thì có một cách, có thể nhờ Lý Bộc xạ nói giúp ngươi. Y cũng là một bạn rượu của bọn ta, vị Tả tướng ngày

ngày phí vạn tiền, Uống như cá kình hút nước sông, Ngậm chén vui thánh khoe tránh hiền trong bài Ẩm trung bát tiên của Đỗ phủ chính là y, Lý Bộc xạ tuy xa xỉ, nhưng là người rất ngay thẳng.
Ngô Quân lại thở dài nói :
- Hạ lão đại nhân khuyên ta lấy bách tính Hồ Châu làm trọng, tấm lòng ấy rất đáng cảm động, có điều quan trường thế này quả thật cũng khiến ta lòng tàn ý lạnh, hơn nữa, cho dù bỏ tiền ra ta cũng không phải là kẻ dấn thân vào dòng nước đục, chức quan này còn làm được bao lâu nữa? Thịnh tình của các vị ta xin ghi nhận, cái mũ Ô sa này có giữ được không cũng chỉ còn cách thuận theo mệnh trời.
Bọn Hạ Tri Chương còn định khuyên nữa, chợt nghe tiếng bước chân trên thang lầu vang lên, tên tửu bảo khom lưng kêu lên :
- Xin mời Lệnh Hồ đại nhân, Lệnh Hồ Đô uý, hôm nay lão nhân gia tới muộn thế.
Ngô Quân hỏi :
- Bọn quan này sao oai phong thế?. Hạ Tri Chương cười nói :
- Chắc là quân Vũ lâm (tức quân Ngự lâm) chuyên bảo vệ thánh thượng, ngươi đừng coi thường phẩm cấp của họ không bằng ngươi, họ còn hào hoa sang trọng hơn chúng ta đấy. Bọn lão gia thị vệ này là khách quen của tửu lâu, người trong tửu lâu đương nhiên phải lấy lòng họ. Một viên quan nói :
- Đô úy trong cung tới rồi, không biết có phải là hoàng thượng muốn triệu Lý Học sĩ vào cung không!.
Còn đang nói chuyện, chợt thấy ba viên võ quan bước lên lầu, người đi đầu mặc y phục quân Vũ lâm, mười phần oai vệ, hai viên võ quan đi sau mặc nhung trang, lưng đeo đai vàng, chân đi Man hài(một loại hài đen phổ biến), nhìn qua lối ăn mặc đủ biết là tướng lĩnh cao cấp ngoài biên.
Viên võ quan Vũ lâm kia nói :
- Ta dắt tới cho các ngươi hai vị khách quý, vị này là Điền tướng quân, vị này là Tiết tướng quân, mau tìm cho bọn ta một bàn sạch sẽ. Tửu bảo luôn miệng vâng dạ, vội vàng bước tới dọn dẹp một cái bàn cạnh cửa sổ.
Một viên võ quan đi sau Lệnh Hồ Đô úy thân hình hơi béo mập vừa đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy Lý Bạch nằm phục xuống bàn ngáy khò khò giày mũ đều vứt bên cạnh, từ xa đã nghe mùi rượu nồng nặc, lại thêm Trương Húc bộ râu lốm đốm vết mực đang hoa tay múa chân đòi uống thi với người khác liền cau mày nói :
- Người ta đều nói đây là tửu lâu nổi tiếng nhất Trường An, tại sao lại có bọn người rừng nghèo xác xơ múa may ở đây. Lệnh Hồ Đô uy không chờ y đứt lời, vội kéo kéo y, kề miệng vào tai y hạ giọng nói :
- Người đang ngủ chính là Lý Thanh Liên Lý Học sĩ rất được hoàng thượng sủng ái.

Viên võ quan kia hoảng sợ giật nảy mình, vội vàng im bặt, vẻ mặt vô cùng khó coi, liếc liếc qua hai cái bàn của Lý Bạch và Trương Húc, thấy họ ai uống cứ uống, ai ngủ cứ ngủ, tựa hồ không nghe thấy mình nói gì, lúc ấy mới yên tâm.
Lúc ấy Đoàn Khuê Chương đã trở về chỗ ngồi lúc đầu, Thiết Ma Lặc hạ giọng nói :
- Hai người này là Điền Thừa Tự và Tiết Tung, thủ hạ của An Lộc Sơn.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Phải kìm chế, không được gây sự đấy.
Trên tửu lâu có ba cái bàn, những người ngồi ở đó đều là thị vệ trong cung và võ quan quân Vũ lâm, nhìn thấy Lệnh Hồ Đô uý, nhao nhao đứng lên chào hỏi, Lệnh Hồ Đô úy hô hô cười rộ nói :
- Ta giới thiệu vời các ngươi hai người bạn tốt, là Điền tướng quân và Tiết tướng quân trong quân Bình Lô, hai vị này là tay trái tay phải của An Tiết độ sứ. Trong Tiết độ sứ các lộ thì An Lộc Sơn có kinh quyền lớn nhất, lại là con nuôi của Dương Qúy phi, bọn thị vệ và võ quan kia cũng nhao nhao lấy lòng Điền Tiết hai người.
Đoàn Khuê Chương nghe lời lẽ của họ, biết viên lệnh Hồ Đô úy này tên Lệnh Hồ Đạt, tựa hồ có chức vụ cao nhất trong quân Vũ lâm, mọi người đối với y đều rất cung kính. Điền Tiết hai người là theo An Lộc Sơn từ Bình Lô vào cung, An Lộc Sơn được Dương Qúy phi giữ lại, bảo họ chiều tối vào đón y.
Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Ngôi tửu lâu này vừa khéo đối diện với cửa Minh Phong, tối nay mình trở lại đợi ở đây chờ lúc hai thằng đầy tớ này đón An Lộc Sơn, mình sẽ ngấm ngầm theo sau là được.
Hôm trước Thiết Ma Lặc cứu người dưới vó ngựa, tuy hai người Điền Tiết đi hai bên An Lộc Sơn, nhưng lúc ấy trông Thiết Ma Lặc như một thiếu niên nhà quê, bây giờ lại ăn mặc như công tử nhà giàu, Điền Tiết hai người làm sao nhận ra được? Huống hỗ ánh mắt của họ đều bị dáng vẻ say khướt của Lý Bạch thu hút, không hề chú ý tới hai người Đoàn Thiết.
Nhưng Đoàn Khuê Chương cũng không dám khinh suất, sợ bị họ nhận ra, nên định nghe ngóng được tin tức của An Lộc Sơn xong thì sẽ rời khỏi tửu lâu.
Đang định gọi tửu bảo tính tiền, thì lại có một người khách bước lên tửu lâu, vừa lên tới là cao giọng hỏi :
- Lý Học sĩ có uống rượu ở đây không?. Người này cũng ăn mặc kiểu võ quan nhưng khác hẳn hai người Điên Tiết, y mặc một bộ nhung trang bằng vải, đang mùa đông lạnh. lẽo vẫn đi hài cỏ, nhưng lưng đeo trường đao, vỏ đao làm bằng sừng tê giác quý báu, kiểu thức cổ nhã, chuôi đao khảm chỉ

vàng, nếu không phải y mang thanh đao quý báu như thế thì hoàn toàn giống hệt một tên quân sĩ nghèo khổ.
Đoàn Khuê Chương ngẩng đầu lên nhìn người ấy một cái, bất giác ngấm ngầm hoảng sợ, viên võ quan ấy khoảng trên dưới ba mươi tuổi, ánh mắt sáng rực có thần, râu quai nón nhọn như mũi kích, trên mặt đầy vẻ phong trấn nhưng không che lấp được hiệp khí hùng phong của y, Đoàn Khuê Chương chợt nhớ tới một người, nhưng không dám chắc có phải là y không.
Lệnh Hồ Đạt quát :
- Thằng đầy tớ ngươi là ai thế. Lý Học sĩ lại rảnh rỗi gặp loại người như ngươi à?.
Viên võ quan cười nhạt nói :
- Ta tìm Lý Học sĩ thì dính líu gì tới ngươi? Ai cần ngươi nhiều chuyện?.
Tiết Tung nói :
- Ngươi la lối không có quy củ gì, Lý Học sĩ đang ngủ, ngươi dám gọi y dậy à? Xem dáng vẻ ngươi quê mùa như thế, Lý Học sĩ chắc không giao du với loại bằng hữu như ngươi đâu?. Mới rồi Tiết Tung không nhận ra Lý Bạch, buông lời vô lễ, cảm thấy khó xử, muốn nhân dịp này, một là để giúp oai cho Lệnh Hồ Đạt, hai là để lấy lòng mấy viên quan uống rượu với Lý Bạch, trong bụng nghĩ thầm:
- Lần này chắc không đến nỗi nhìn lầm người. Xem ra thằng đầy tớ này giỏi lắm cũng chỉ là một viên võ quan nhỏ trong biên quân, làm sao mà quen biết được Lý Bạch.
Tiết Tung đứng cản đường, viên võ quan kia cả giận nói :
- Ngươi lại mắt chó nhìn người à?., tay chưởng bằng bặn xô ra, Tiết Tung cười nhạt nói :
- Ngươi muốn đánh nhau sao?., lập tức thi triển Cầm nã thủ chụp vào mạch môn của y, định bẻ cổ tay y, làm một trò cười cho bọn võ quan trước mặt. Nào ngờ y chưa chụp được người ta, thì đã bị viên võ quan kia một chưởng hất ra, loạng choạng suýt ngã!
Lệnh Hồ Đạt giật nảy mình, nên biết Tiết Tung là Thanh Châu kiếm khách nổi tiếng, lấy kiếm thuật, ám khí và cầm nã thủ nổi tiếng tam tuyệt, mà vừa ra tay đã bị thua thiệt trước đối phương, vả lại Lệnh Hồ Đạt cũng không nhận ra viên võ quan kia làm sao tránh được chiêu cầm nã của Tiết Tung.
Tiết Tung cả giận, đã toan tuốt kiếm ra. Hạ Tri Chương bước lên giảng hòa, nói :
- Lý Học sĩ kết giao khắp thiên hạ, lòng kính yêu Lý Học sĩ của Tiết tướng quân rất đáng cảm kích, vị này.... Viên võ quan kia nói :
- Ta họ Nam, nam trong đông tây nam bắc. Hạ Tri Chương nói tiếp :
- Vị Nam huynh này nếu đã là bạn tương tri của Lý Học sĩ, thì cũng đừng trách móc Tiết tướng quân cản trở, Lý Học sĩ quả thật có uống thêm vài

chén, hiện đang ngủ ở đây. Câu ấy của Hạ Tri Chương quả rất mềm mỏng, Tiết Tung cũng biết y là một vị đại quan, chỉ đành nén giận, không dám phát tác.
Viên võ quan họ Nam kia đưa mắt nhìn quanh, hoi :
- Vị nằm ngủ trên bàn kia là Lý Học sĩ phải không?.
Hạ Tri Chương kinh ngạc nói :
- Không sai, đó chính là Lý Học sĩ.
Tiết Tung cười nhạt nói :
- Làm ầm lên suốt nửa ngày, thì ra ngươi cũng không quen Lý Học sĩ!.
Người họ Nam nói :
- Ta nói ta quen y lúc nào, ta không muốn lầm người thôi.
Hạ Tri Chương nói :
- Vậy các hạ tìm y có chuyện gì?. Người họ Nam nói :
- Ta không dám mạo nhận là tri kỷ, nhưng có một người là bạn tri kỷ của Lý Học sĩ nhờ ta chuyển một lá thư cho y.
Hạ Tri Chương nói :
- Là vị nào vậy?., nghĩ thầm :
- Bạn bè tri kỷ của Lý Bạch, nói ra thì cho dù mình không quen chắc cũng không đến nỗi chưa nghe thấy tên họ. Người họ Nam kia nói là một vị bằng hữu họ Quách, lá thư này ta phải đích thân đưa cho Học sĩ, không tiện đưa qua người khác., xem tình hình thì y không muốn nói tên của người họ Quách.
Hạ Tri Chương nghĩ thầm :
- Mình cũng chưa từng nghe Lý Bạch nói tới người bạn nào họ Quách. Nhưng y già dặn việc đời, người khác không muốn nói, y cũng không hỏi nữa, lúc ấy bèn nói :
- Lý Học sĩ không biết lục nào mới tỉnh dậy, có cần ta gọi y giúp không?.
Viên võ quan họ Nam nói :
- Không cần, không cần. Ta cứ ngồi ở đây uống rượu, chờ y tỉnh dậy là được., rồi cao giọng gọi :
- Lấy năm cân rượu ngon, thái ba cân thịt bò!.
Tiết Tung liếc mắt nhì y, nghênh ngang đắc ý nói :
- Thấy chưa, hai mắt ta nhìn người có sai đâu?. Ý ở ngoài lời, là muốn nói :
- Các ngươi xem đấy, ta nói Lý Học sĩ không có loại bạn bè thế này, là đâu có sai?. Người họ Nam kia rót rượu vào cốc lớn uống ừng ực, không đếm xỉa gì tới y. Tiết Tung lại cười nói :
- Đây là tửu lâu nổi tiếng nhất Trường An, hô hô, thật không ngờ có người cho rằng đây là quán rượu ven đường. Đó là y chế nhạo người họ Nam kia chỉ biết những món tầm thường trong quán rượu ven đường, trong tửu lâu này có rất nhiều sơn hào mỹ vị mà y không gọi, chỉ biết gọi rượu trắng và

thịt bò thái.
Người họ Nam kia dằn mạnh chén rượu một cái, cao giọng nói:
- Ta ăn uống cái gì, lại cần ngươi quản à?.
Cái chén rượu làm bằng đồng xanh, bị y dằn mạnh một cái chỉ nghe keng một tiếng, đã ngập lút xuống mặt bàn không thấy đâu nữa, mọi người đều hoảng sợ, Tiết Tung cũng hơi sợ, nhưng không muốn mất mặt chỗ đông người, lùi lại một bước nói :
- Ngươi đừng ngang ngạnh, ở đây không phải là chỗ đánh nhau, nếu có bản lĩnh, ngươi dám hẹn chỗ tỷ kiếm với ta không?., khẩu khí đã mềm đi rất nhiều.
Viên võ quan họ Nam kia cười nhạt nói :
- Ngươi cứ vạch đường đi, ta cứ theo đó tiếp là được. Đợi ta gặp Lý Học sĩ xong, sẽ lập tức đến nơi hẹn.
Đoàn Khuê Chương nhìn thấy thân thủ của người này, trong lòng nghĩ thầm :
- Đây nhất định là y rồi, không ngờ lại gặp y ở đây.
Nhưng trên tửu lâu đông người nhiều miệng, tuy y nhận ra được người kia nhưng vẫn tạm thời nhẫn nại, không dám bước tới chào hỏi.
Điền Thừa Tự và Tiết Tung cùng đi, Tiết Tung phát sinh chuyện cãi vã với người họ Nam, nhưng Điền Thừa Tự lại nép qua một bên, sợ sệt như con ve mùa lạnh, Đoàn Khuê Chương ngấm ngầm lưu ý, chỉ thấy y sắc mặt xám xanh, nhìn chằm chằm vào viên võ quan họ Nam kia, mấy lần đặt tay lên chuôi đao, nhưng trước sau vẫn không dám đứng dậy. Đoàn Khuê Chương ngấm ngầm ngạc nhiên, nghĩ thầm:
- Điền Thừa Tự và họ Nam này nhất định đã có chuyện đụng chạm, xem ra chỉ e sắp có trò vui.
Tiết Tung nghĩ thầm :
- Công phu trên tay của ngươi tuy cao cường, nhưng tỷ kiếm thì chưa chắc ta đã thua ngươi. Đang định hẹn với họ Nam, bọn Hạ Tri Chương cũng đang định bước tới giảng hòa, giữa lúc huyên náo, chợt nghe ba tiếng thanh la keng keng keng, có người cao giọng gọi :
- Thánh chỉ tới?.
Trên tửu lâu lập tức im ắng, những người làm quan có phẩm cấp đều đứng cả lên tránh qua hai bên, chủ tửu lâu vội vàng bước ra đón tiếp nói :
- Xin chào Trung sứ đại nhân, không biết thánh chỉ là triệu vị đại nhân nào.
Chuyện này đã xảy ra ở đây mấy lần, chủ nhân cũng biết nhất định là tuyên triệu Lý Bạch, nhưng vẫn không thể không hỏi một câu như vậy.
Thời Đường thái giám phụng chỉ ra ngoài làm việc được tôn xưng là Trung sứ, nhưng người đứng đầu mấy tiểu thái giám phụng chỉ ra tìn Lý Bạch lần này lại không phải thái giám, mà là một nhạc công tên Lý Quy Niên, tuy là

nhạc công nhưng rất được hoàng thượng sủng ái, trao cho chức Chưởng nhạc ngự phụng, thân phận không phải tầm thường, bọn Hạ Tri Chương đều biết y.
Lý Quy Niên bước lên cao giọng hô lớn :
- Phụng thánh chỉ lập tức tuyên triệu Lý Học sĩ tới gác Trầm Hương ra mắt.
Sau lưng y có một tiểu thái giám tay bưng áo mão, đai ngọc, hốt ngà, cũng tới tìm Lý Bạch.
Lý Quy Niên cười nói :
- Lý Học sĩ quả nhiên say rồi. Hoàng thượng gọi y vào gặp lập tức, thế này thì làm sao được? Hạ đại nhân cũng ở đây, xin giúp ta gọi y dậy.
Hai người đang đỡ Lý Bạch lên, Lý Bạch chợt hai tay xô ra, hơi rượu nồng nặc, lẩm bẩm :
- Ta say muốn ngủ ông cứ về. đầu cũng không ngẩng lên, lại nằm vật xuống ngủ tiếp. Hạ Tri Chương và Lý Quy Niên bị y xô một cái, loạng choạng suýt ngã, Lý Quy Niên cười gượng nói :
- Lần này lại còn say hơn cả lần trước, làm sao bây giờ?.
Tiểu thái giám nói :
- Chúng ta khiêng y đi. Lý Quy Niên nói:
- Cũng phải để y mặc triều phục vào chứ. Rồi kêu lên :
- Chủ quán, mang một chậu nước ra đây.
Hạ Tri Chương làm quan tới chức Bí thư giám, cũng là chức cận thần hầu hạ hoàng đế, cũng rất quen biết Lý Quy Niên, Lý Quy Niên đã tuyên đọc thánh chỉ, đôi bên cũng chẳng cần câu nệ lễ tiết gì, Hạ Tri Chương hỏi :
- Lần này hoàng thượng tuyên triệu lý Học sĩ vào gấp, có chuyện gì thế?. Lý Quy Niên nói :
- Năm nay Dương Châu tiến cống rất nhiều loại hoa mẫu đơn nổi tiếng, đều trồng phía đông ao Hưng Khánh, dưới gác Trầm Hương. Hôm nay mẫu đơn nở rộ, hoàng thượng sai nội thị bày tiệc trong đình, cùng Dương Qúy phi thưởng ngoạn, sai ta dắt mười sáu đệ tử Lê Viên, đều cầm nhạc khí, tới đó hầu hạ. Vừa tấu được vài khúc, không hợp ý hoàng thượng. Hoàng thượng bèn bảo ta dừng lại, nói :
- Hôm nay đối diện Phi tử, thưởng thức danh hoa, há lại dùng nhạc cũ? Ngươi cứ dắt theo con ngựa Ngọc hoa thông ta vẫn cưỡi, mau đi tuyên triệu Học sĩ Lý Bạch vào đây làm một bài hát mới để thường ngoạn. Ngươi thấy đấy, ngay ngự mã của hoàng thượng cũng đã dắt tới, là để đón Lý Học sĩ, làm sao không sốt ruột cho được?.
Còn đang nói chuyện, chủ tửu lâu đã đích thân bưng một chậu nước ra, Lý Quy Niên hỏi lấy một chiếc khăn, cũng bất kể trời đông lạnh buốt, đích thân cầm khăn nhúng vào nước lạnh, vắt vắt hai cái rồi đặt lên trán Lý Bạch, lại bảo chủ tửu lâu đưa ra một tấm bình phong bốn cánh, quây lấy Lý Bạch,

cười nói :
- May mà ta rất biết tính nết của Lý Học sĩ, nên đã tới Hàn lâm viện lấy quan bào, ngọc đới, hốt ngà của y tới, quả nhiên đúng như ta đoán, y lại mặc một bộ áo vải uống rượu với chư công ở đây.
Bọn Lý Bạch bị tấm bình phong che khuất, Đoàn Khuê Chương không nhìn thấy tình hình bên trong, qua một lúc, chỉ nghe giọng Lý Bạch nói :
- Phong cảnh đáng ghét, ta uống rượu còn chưa đủ, làm thơ gì được?. Lý Quy Niên thì thà thì thào, dường như đang ghé vào tai Lý Bạch nài nỉ, qua một lúc lại nghe Lý Bạch cười nói :
- Ờ, các loại mẫu đơn nổi tiếng ở Dương Châu đều nở rộ rồi, Đại hồng, Thâm tử, Đạm hoàng, Đạm hồng, Thông bạch các loại đều có, hoàng thượng lại chuẩn bị rượu ngon Lương Châu chờ ta tới uống, hô, chuyện này hợp ý ta đây, đi xem mẫu đơn Dương Châu, ta cũng đi một chuyến vậy.
Tiếng ván lầu kêu cót két, nguyên là lúc y nói tới các loại mẫu đơn, rượu ngon Lương Châu, không kìm được hoa chân múa tay. Kế lại nghe tiếng sột soạt, dường như y đã cởi áo vải ra, mặc triều phục vào.
Lại qua một lúc, chỉ thấy Lý Bạch đẩy tấm bình phong bước ra, bước chân vẫn còn xiêu vẹo, ánh mắt đờ đẫn, mùi rượu nồng nặc, mấy thái giám tiền hô hậu ủng dìu đỡ hai bên, bước qua trước mặt viên võ quan họ Nam. Lý Bạch chợt dừng lại, nói :
- Thật là một vị tráng sĩ, này, ngươi.... Người họ Nam nói :
- Ta mang một lá thư của Quách lệnh công cho ngươi, đang định gặp ngươi.
Còn chưa dứt lời bọn thái giám đã sớm sấn lên xô y ra, quát :
- Là kẻ nào, mau cút đi?. Lý Bạch tức giận nói :
- Lẽ nào lại có chuyện ấy, các ngươi muốn đuổi bạn tốt của ta đi à?., hai tay giang ra, hai tên tiểu thái giám đỡ y đùng đùng một tiếng, ngã chổng bốn vó lên trời.
Bọn thái giám cả kinh thất sắc, một viên quan đứng bên cạnh cũng rất ngạc nhiên, hạ giọng hỏi bạn :
- Này, mới rồi người kia còn chưa nhận ra Lý Học sĩ mà, tại sao lại đột nhiên trở thành bạn tốt của y thế?.
Lý Bạch xô bọn thái giám ra, nghiêng đông ngã tây, lảo đảo lắc lư bước lên vài bước, chi vào viên võ quan họ Nam kia hô hô cười rộ nói :
- Ngươi không nhận ra ta à? Nhưng ta lại nhận ra ngươi? Ngươi, ngươi nhất định là Nam Bát huynh, Cười nhạo Kinh Kha gan tựa chuột, Ngợi khen Nam Bát đúng nam nhi! Hô hô hô, đã gặp Nam Bát, không thèm đếm xỉa tới Qúy phi nương nương nữa, nào nào, chúng ta lại uống tiếp đi.
Lý Quy Niên đã bước lên kéo Nam Bát, vái y một vái, hạ giọng nói :
- Hoàng thượng chờ gặp Lý Học sĩ, xin ngươi giúp cho.
Lý Bạch sải chân bước một bước dài, thân hình nghiêng nghiêng, vịn vào

một cái bàn kêu lên :
- Nam Bát, Nam Bát, sao ngươi không tới đây uống rượu, ồ, ồ! Mới rồi ngươi nói gì? Có Lão công công giàu có nào nhờ ngươi mang cái gì tới đưa cho ta à? Hô hô, Nam Bát ngươi lại biết mang lễ vật giúp người khác sao? Chuyện đùa, chuyện đùa. Mau lại đây nói cho rõ xem?. Lý Bạch còn chưa tỉnh hẳn, lại tập trung sự chú ý vào cả Nam Bát, nên chưa nghe rõ y nói gì, tưởng mấy chữ Quách lệnh công mà y nói là Lão công công gì đó. Viên võ quan họ Nam cười lớn nói :
- Học sĩ quả nhiên là người trong bọn ta, nhưng hiện dưới lầu có ngự mã chờ chở ngươi vào cung, nếu ngươi bồi tiếp ta uống rượu, ta uống cũng không thoải mái, chẳng bằng đợi đến tối nay ngươi rảnh rỗi, ta sẽ tới uống rượu với ngươi suốt đêm!.
Lý Bạch nói :
- Được, ngươi nói rất đúng! Đợi ta gặp hoàng thượng xong sẽ gặp lại ngươi, đúng là có thể uống một phen thống khoái?.
Hạ Tri Chương vội nói lý Học sĩ ở trong nhà ta, ngươi cứ hỏi nhà họ Hạ Ở phía tây thành là biết. Người họ Nam kia nói :
- Lão tiên sinh, người là Hạ Thiếu giám, ta biết rồi. Y biết ý tứ của Hạ Tri Chương, là muốn y để Lý Bạch đi cho mau, y nghĩ nếu muốn nhờ Hạ Tri Chương nói lại thì không phải đôi ba câu là có thể nói rõ ràng, mà Lý Bạch vẫn đang còn say, trong tình hình này cũng không tiện đưa lá thư kia ra.
Lý Quy Niên cùng bọn thái giám vội đưa Lý Bạch xuống lầu, bọn bạn rượu của Lý Bạch cũng theo xuống ra về! Viên võ quan họ Nam kia lắc lắc đầu, thở dài nói :
- Ngọc Môn đã báo tin binh lửa, Cửa cung mê mệt còn ca múa...., ầm một tiếng đập bàn kêu lên :
- Đáng tiếc cho Lý Học sĩ!., rồi ngửa cổ lên, trút tất cả rượu còn trong chén vào miệng một hơi cạn sạch, ném một đĩnh bạc xuống bàn rồi định bỏ ra.
Lệnh Hồ Đạt và Tiết Tung đột nhiên bước tới, Lệnh Hồ Đạt tươi cười nói:
- Nam huynh, khoan đã!.
Viên võ quan họ Nam kia mày kiếm giương lên, cao giọng nói:
- Chỗ nào, đi luôn bây giờ phải không? Ngoài họ Tiết này ra, ngươi cũng muốn dính dấp vào chứ gì?.
Lệnh Hồ Đạt cười nói :
- Nam Bát huynh, không phải hẹn ngươi tỷ kiếm đâu. Người họ Nam hai mắt trợn tròn nói :
- Không phải hẹn ta tỷ kiếm, thì ngươi giữ ta lại làm gì?. Tiết Tung bước tới ôm quyền nói:
- Mới rồi không biết là Nam huynh, mạo phạm rất nhiều, xin Nam huynh bỏ qua.

Nam Bát trong bụng thấy buồn cười, nghĩ thầm :
- Chắc là thằng đầy tớ này thấy Lý Học sĩ đối xử với mình như thế nên lập tức trở thành lễ phép. Y là một người phóng khoáng, tuy khinh thường Tiết Tung, nhưng người ta đã qua xin lỗi, y cũng hô hô cười nói :
- Đụng chạm một chút, cần gì để bụng? Tiết tướng quân đã không cần tỷ kiếm với ta nữa, vậy ta xin đi trước một bước.
Lệnh Hồ Đạt nói :
- Không đánh không quen biết, Nam Bát huynh ngồi thêm một lúc có hề gì?.
Nam Bát nói :
- Không dám với cao!.
Lệnh Hồ Đạt cười nói :
- Nam Bát huynh nói thế là vẫn còn có ý trách móc rồi. Tiết Tung cũng nói :
- Đôi bên đều là đồng đạo võ lâm, Lệnh Hồ Đô úy lại rất thích kết giao, Nam Bát huynh cần gì phải dè xẻn lời chi giáo như thế?. Nam Bát nghĩ thầm :
- Hai người này võ công cũng cao cường, mà lại đáng ghét như thế!., đành ngồi trở lại, lạnh nhạt nói :
- Hai vị có gì chỉgiáo?.
Lệnh Hồ Đạt cười nói :
- Đúng là có chuyện muốn thỉnh vấn Nam huynh, vị Quách lệnh công mới rồi Nam huynh nói tới có phải là Quận thú Cửu Nguyên Quách Tử Nghi không?. Quách Tử Nghi có công lao to lớn, được phong là Phần Dương vương, nhưng lúc ấy chỉ là một viên Quận thú, người biết tên y vẫn còn không nhiều. Đoàn Khuê Chương bên cạnh lắng nghe, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nghĩ thấm:
- Lệnh Hồ Đạt là Đô úy quân Vũ lâm, Tiết Tung là tướng tâm phúc của An Lộc Sơn, họ kính trọng Lý Học sĩ thì không nói làm gì, vì Lý Học sĩ rốt lại cũng là người hoàng thượng coi trọng. Nhưng tại sao đối với một viên Quán thú mà lại chột dạ như vậy, không biết Quách Tử Nghi là nhân vật thế nào?.
Nam Bát ngần ngừ một lúc, đáp :
- Không sai, người nhờ ta đưa thư cho Lý Học sĩ chính là Quách Quận thú. Hai vị cũng quen y à?.
Nguyên việc kết giao giữa Lý Bạch và Quách Tử Nghi rất không tầm thường. Có một hôm Lý Bạch du sơn ngoạn thủy tới địa giới Tinh Châu, chợt gặp một toán quân tốt cầm thương xách gậy, áp giải một chiếc tù xa, tù nhân trong xe dáng mạo khôi vĩ, Lý Bạch nảy dạ hiếu kỳ, bước tới hỏi thăm, té ra người ấy chính là Quách Tử Nghi, lúc bấy giờ là Thiên tướng dưới trướng Lũng Tây Tiết độ sứ Kha Thư Hàn, vì phụng quân lệnh kiểm tra binh lương, lại do thủ hạ lỡ tay làm cháy hết lương thực, tội quy về chủ tướng, theo pháp luật phải xử trảm, lúc ấy Kha Thư Hàn đi tuần tới địa giới Tinh Châu, vì thế Quân chính ty đem y ra trước quân môn hành quyết.

Quách Tử Nghi trong tù xa nói rõ nguyên nhân, giọng nói sang sảng như chuông. Lý Bạch quay ngựa lại đi cạnh tù xa, vừa đi vừa thong thả hỏi y về quân cơ, vũ lược, kiếm thuật, binh thư, Quách Tử Nghi đối đáp trôi chảy, giống như gặp được người tri kỷ, càng nói càng hợp, càng bàn càng hăng, thần thái hiên ngang, không hề giống một tên tù đang bị mang ra xử trảm, Lý Bạch càng nghe càng ngạc nhiên, nghĩ thầm :
- Mình bình sinh kết giao với anh hùng hào kiệt không phải là ít, nhưng nói người xứng đáng được gọi là quốc sĩ thì dường như chi có người này.
Lý Bạch theo xe tù thẳng tới trước quân môn, đích thân vào gặp Tiết độ sứ Lũng Tây Kha Thư Hàn, nói rõ ý mình, xin y rộng lòng tha tội cho Quách Tử Nghi, Kha Thư Hàn vốn hâm mộ đại danh của Lý Bạch, cũng nhân dịp này lấy lòng y, bên ưng thuận cho Quách Tử Nghi được ở lại dưới trướng, lấy công chuộc tội.
Sau đó vài năm, Quách Tử Nghi nhiều lần lập quân công, dần dần bộc lộ tài năng, làm tới chức Thái thú Cửu Nguyên, Lý Bạch ở Trường An nghe được tin tức cố nhân, lấy làm rất vui. Nhưng y không muốn khoe khoang ơn đức của mình, nên trước nay chưa từng kể lại chuyện ấy cho người khác, vì vậy cho dù là bạn thân như Hạ Tri Chương cũng không biết tới mối thâm tình ấy giữa y và Quách Tử Nghi.
Quách Tử Nghi cũng nghe tin tức của Lý Bạch ở Trường An, biết y tuy được hoàng đế sủng ái, nhưng chẳng qua chỉ là một loại khách thanh cao của hoàng đế chứ không được trọng dụng. Vả lại kẻ quyền thần nắm việc nước, nghĩ thầm với tính cách của Lý Bạch chắc cũng không hòa mình vào chốn quan trường như thế. Quách Tử Nghi nghĩ tới đó, bèn nhờ một người bạn của y cầm giúp thư vào kinh tìm Lý Bạch, muốn mời Lý Bạch tới chỗ của y. Người bạn ấy chính là viên võ quan mà Lý Bạch gọi là Nam Bát huynh, lúc ấy đang ở dưới trướng Quách Tử Nghi, giúp Quách Tử Nghi bảo vệ biên giới. Người này theo vai vế là thứ tám, tên thật là Nam Tễ Vân, là một hiệp khách nổi tiếng ở Yên Triệu, trên giang hồ trong vòng hai mươi năm chỉ có hai hiệp khách nổi tiếng, mười năm trước là Đoàn Khuê Chương, từ khi Đoàn Khuê Chương ẩn cư thì người nổi tiếng nhất là y. Y ở Cửu Nguyên, từng có lần một mình một ngựa đánh lui ba trăm thiết ky của người Chương vào cướp bóc biên giới, nên dân gian lúc bấy giờ có một câu ca tụng y là :
- Phải như Nam Bát mới là nam nhi.
Lúc ấy Lệnh Hồ Đạt vừa hỏi Nam Tễ Vân về Quách Tử Nghi, Nam Tễ Vân cho biết rằng y quen Quách Tử Nghi, nên cũng thẳng thắn thừa nhận không ngại ngùng, nói người nhờ y đưa thư cho Lý Bạch chính là Quách Tử Nghi. Nào ngờ Lệnh Hồ Đạt hỏi rõ ràng xong, gượng gạo nói :
- Lá thư ấy Lý Học sĩ vẫn chưa nhận, xin cho tại hạ mượn xem qua được không?.

Lá thư ấy tuy không có gì là cơ mật, nhưng yêu cầu như thế lại không khỏi có chỗ bất cận nhân tình, Nam Tễ Vân phật ý không vui, nói :
- Lệnh Hồ đại nhân nói đùa rồi, thư của người khác, tại sao lại hỏi mượn xem?. Lệnh Hồ Đạt cười nhạt một tiếng, lại hỏi :
- Nam Bát huynh, vừa rồi ngươi nói:
Đáng tiếc cho Lý Học sĩ, câu ấy là có ý gì?.
Nam Tễ Vân tức giận nói :
- Ngươi cậy vào cái gì mà thẩm vấn ta?.
Lệnh Hồ Đạt nói :
- Lý Học sĩ đội ơn hoàng thượng, phái Trung sứ mang ngự mã tới đón, vinh dự không ai sánh bằng, ngươi lại nói y đáng tiếc, xin thứ lỗi cho ta ngu muội, quả thật không hiểu được, còn xin ngươi nói cho rõ. Nam Tễ Vân bị y hỏi vặn, không sao giải thích, liền sa sầm mặt nói :
- Ta không có thời giờ đâu mà nói chuyện với ngươi.
Tiết Tung cười nhạt nói :
- Có thời giờ để tỷ kiếm, chứ không có thời giờ để nói chuyện phải không?.
Lệnh Hồ Đạt nham hiểm gian hoạt, lúc ấy nói chen vào :
- Ngươi đưa lá thư ấy cho ta, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện, thì ta vẫn coi ngươi là bạn bè.
Nam Tễ Vân hừ một tiếng, nói :
- Nam Bát ta lại chịu để người uy hiếp à? Không đưa ra thì sao?.
Lệnh Hồ Đạt biến sắc, đột nhiên quát lớn :
- Ngươi chạy theo cận thần, câu kết với ngoại bang, lại mang lòng bất mãn, phỉ báng triều đình, hai tội đều rõ rành rành, còn muốn chạy à?.
Đoàn Khuê Chương nãy giờ hờ hững ngồi ngoài nghe, mới rồi nhìn thấy Lệnh Hồ Đạt bước qua chắp tay tạ tội với Nam Tễ Vân, cũng chỉ cho rằng y là kẻ tiểu nhân chạy theo thế lợi, vì chuyện Lý Học sĩ nên mới lấy lòng Nam Tễ Vân, không ngờ trong khoảnh khắc y lại đột nhiên trở mặt động thủ với Nam Tễ Vân, cho dù Đoàn Khuê Chương từng trải nhiều cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ!
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chi thấy Lệnh Hồ Đạt đã rút ra một đôi Hộ thủ câu ra chiêu Đảo quyển châu liêm, câu trái móc ngang vào ngực, câu phải chênh chếch đánh tới, đều đánh vào trước mặt Nam Tễ Vân. Nam Tễ Vân chưa tuốt đao, chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo Nam Tễ Vân đã bị Hộ thủ câu của y móc rách một mảnh lớn, kế lại chát một tiếng, Lệnh Hồ Đạt đã bị y đánh một tát tai tóe lửa!
Nam Tễ Vần thân thủ mau lẹ, lùi lại, nghiêng người, tránh câu, ra chưởng, tuốt đao, một hơi liền lạc, chưởng trái vỗ ra, lập tức tay phải một đao vung lên, keng một tiếng đón đỡ thanh trường kiếm của Tiết Tung.
Tia lửa bắn tung tóe, thanh Thanh cương kiếm của Tiết Tung bị mẻ một

miếng, Tiết Tung có hiệu là Thanh Châu kiếm khách, công phu kiếm pháp quả thật đã tới mức phi phàm, đao kiếm vừa chạm nhau, lập tức biết đối phương mang bảo đao, lập tức biến chiêu, thanh trường kiếm khua một vòng ra chiêu Long Môn cổ lãng, liên hoàn ba thức, liên tiếp đánh vào ba chỗ hiểm yếu trên thượng bàn, trung bàn và hạ bàn của Nam Tễ Vân, kiếm quang chớp chớp, quả thật giống như sóng nước cuồn cuộn, bay châu rắc ngọc, nhìn hoa cả mắt! Lệnh Hồ Đạt võ công còn cao hơn Tiết Tung một bậc, y từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên bị người ta tát vào giữa mặt, lửa giận bùng lên, cũng lập tức sử dụng tuyệt chiêu sát thủ, song câu một ngang một dọc ra chiêu :
- Chỉ thiên hoạch địa., câu trước móc vào bối tâm Nam Tễ Vân, câu sau móc vào khuỷu chân Nam Tễ Vân, nếu Nam Tễ Vân đứng yên không động, ắt bối tâm sẽ bị y móc thủng một lỗ lớn, nếu nhảy về phía trước, ắt trước ngực sẽ trúng kiếm của Tiết Tung, còn nếu nhảy bật lên thì cũng như đưa bắp chân ra cho ngọn câu sắc nhọn của Lệnh Hồ Đạt móc vào!
Nam Tễ Vân rất giỏi, chỉ thấy y trong kiếm quang câu ảnh, nhao người chúc xuống một cái, sau lưng dường như mọc ra thêm hai con mắt, một cước đá về phía sau, vừa khéo đá trúng hổ khẩu Lệnh Hồ Đạt, ngọn Hộ thủ câu nhắm vào khuỷu chân y của Lệnh Hồ Đạt còn chưa chạm tới ống quần y đã bị y đá bay tung ra, cùng lúc ấy y dựng thanh đạo đang nằm ngang lên, chênh chếch chém tới. Chiêu ấy đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, kiếm thế của Tiết Tung nếu không thay đổi, vẫn tiếp tục phóng tới, thì có thể khiến y bị thương, nhưng cánh tay ấy của Tiết Tung nhất định sẽ không giữ được, may mà chiêu thức của Tiết Tung còn chưa sử dụng hết, vội vàng thu kiếm lùi bước, chỉ nghe Nam Tễ Vân hô hô cười rộ, đã lướt qua cạnh người Lệnh Hồ Đạt.
Thiết Ma Lặc nhìn thấy xuất thần, bất giác đập bàn kêu lớn :
- Hay lắm!. Nên biết hai thức đao cước dùng cùng lúc ấy của Nam Tễ Vân, đao chém tễ phía trước, cước lại đá ra phía sau, phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau, quả thật là một công phu vô cùng khó luyện, không những phải tập trung cao độ, mà còn phải nắm đúng thời điểm, lại không được chệch một phân. Thiết Ma Lặc gần đây đã được Đậu Lệnh Khản dạy cho công phu Tiền cung hậu tiễn này, hóa giải chiêu số của địch nhân đồng thời đánh vào cả trước mặt sau lưng nhưng vẫn chưa luyện thành, nên lúc ấy nhìn thấy Nam Tễ Vân sử dụng chiêu Tiền đao hậu cước tinh diệu như vậy liền bất giác bật tiếng ca ngợi.
Nam Tễ Vân nghe thấy tiếng kêu, đưa mắt nhìn qua phía y chợt giật mình :
- Kia không phải là Đoàn đại ca sao?. Bước chân tự nhiên chậm lại một chút, cũng đúng lúc ấy, Điền Thừa Tự quát lớn một tiếng, hất đổ một cái bân, chặn đường lui của Nam Tễ Vân.

Nam Tễ Vân hai mắt chớp lên, quát :
- Té ra là gã cường đạo nhà ngươi mà cũng làm được võ quan rồi!. Điền Thừa Tự tức giận nói:
- Thật hồ đồ, ta là Bình Lô tướng quân, ngươi lại dám bôi nhọ à!.
Nam Tễ Vân ngẩng đầu lên trời hú dài một tiếng, căm tức nói :
- Quan quân giặc cướp không phân biệt, hào cường cậy thế, quốc gia làm sao không loạn?. Trong tiếng hú dài, chưởng trái vỗ ra, bức Điền Thừa Tự lui lại hai bước, tay đao lật lại một cái, gạt thanh trường kiếm của Tiết Tung ra, Lệnh Hồ Đạt quát :
- Làm phản rỗi, làm phản rồi!Thằng đầy tớ này đã phỉ báng triều đình, bôi nhọ đại tướng, loạn thần tặc tử ai cũng được giết, loạn đao giết chết y cho ta.
Mấy viên võ quan có giao tình với Lệnh Hỗ Đạt lập tức sấn tới bao vây.
Nguyên là Điền Thừa Tự trước khi theo An Lộc Sơn là một tên độc hành đại đạo, có lần trên đường Tinh Châu đánh cướp một nhóm thương khách, bị Nam Tễ Vân gặp được trượng nghĩa cứu người, chém y một đao, từ đó kết oán. Cho nên mới rồi Điền Thừa Tự nhìn thấy Nam Tễ Vân bước vào, nhất thời không dám lên tiếng, chính vì sợ y nói toạc ra chuyện cũ. Nhưng Tiết Tung lại không thể không cảm thấy ngạc nhiên, sau khi cãi nhau với Nam Tễ Vân lần đầu xong, lúc bọn thái giám tới đón Lý Bạch đi, y quay về bàn, bèn hỏi Điền Thừa Tự tại sao lại không ra giúp đỡ y. Điền Thừa Tự có thể giấu diếm người khác, nhưng không dám giấu diếm Tiết Tung và Lệnh Hồ Đạt, vả lại hai người bọn họ cũng đều là hắc đạo xuất thân, bèn kể rõ đầu đuôi câu chuyện. Lệnh Hồ Đạt nghe xong, lập tức nghĩ ra mưu kế.
Lệnh Hồ Đạt thêu dệt tội lỗi cho Nam Tễ Vân, rốt lại hoàn toàn không chỉ để báo thù cho Điền Thừa Tự, mà trong đó còn có lý do phức tạp khác.
Quách Tử Nghi lúc ấy tuy chỉ là một viên Thái thú, nhưng vì y giỏi việc dùng binh, lại không chịu a dua theo An Lộc Sơn nên đã sớm bị An Lộc Sơn căm ghét, mà Lý Bạch ở trong triều cũng đã sớm bị Dương Qúi Trung đố ky, chỉ vì Lý Bạch tiếng tăm quá lớn, hoàng đế lại đang coi trọng y, Dương Quốc Trung không biết làm sao đành chịu thôi. Mặt khác tuy An Lộc Sơn câu kết với Dương Qúy phi nhưng lại có xung đột về quyền lợi với Dương Quốc Trung, đôi bên giành giật lòng tin yêu trước mặt hoàng đế, công kích lẫn nhau. Bấy nhiêu quan hệ rắc rối phức tạp ấy, người ngoài không biết, chứ Lệnh Hồ Đạt thì biết rất rõ.
Cho nên sau khi Lệnh Hố Đạt biết được Nam Tễ Vân cầm thư của Quách Tử Nghi cho Lý Bạch, bèn nảy ra một chủ ý thâm độc, nghĩ thầm :
- Bất kể trong thư nói những gì, mình lấy được xong thì có thể mang tới dâng cho Dương Quốc Trung, để y tìm được một người giỏi thư pháp, mô phỏng bút tích của Quách Tử Nghi, vu hãm họ mưu phản, có thể hoàng đế sẽ không tin, nhưng ít nhất cũng có thể vu hãm họ vào tội cấu kết trong ngoài,

kết bè đảng riêng, đó cũng là khiến hoàng thượng nghi ngờ. Như thế cho dù Lý Bạch vẫn được gần gũi thì cũng bớt được sủng ái, còn Quách Tử Nghi ắt là sẽ bị lật, mình làm như thế đã có thể lấy lòng Dương Quốc Trung, lại có thể lấy lòng An Lộc Sơn, há không phải nhất cử lưỡng tiện sao? Y vốn còn muốn lôi kéo Nam Tễ Vân, lấy oai để hiếp, lấy lợi để dụ, dùng cả hai cách, bức bách y đứng ra làm nhân chứng, không ngờ Nam Tễ Vân không mắc lừa y, mới xảy ra chuyện động thủ.

Trên tửu lâu có mười mấy võ quan trong quân Vũ lâm và thị vệ trong đại nội, đều thân thiết với Lệnh Hồ Đạt. Lệnh Hố Đạt quát một tiếng như thế, bấy nhiêu người đều nhao nhao xông tới bao vây Nam Tễ Vân vào giữa.

Lệnh Hỗ Đạt nghĩ thầm :

- Chuyện thằng đầy tớ này mới rồi buông lời oán thán triều đình, mang thư cho Quách Tử Nghi, đã do y chính miệng nói ra, tất cả những người ở đây đều có thể làm chứng cho mình, mình cứ giết chết y cũng không đến nỗi có tội, vả lại vẫn có thể theo đúng kế hoạch mà làm.

Lệnh Hố Đạt một tiếng hạ lệnh, sai loạn đao chém chết Nam Tễ Vân, lập tức trong tửu lâu trên dưới hỗn loạn, chỉ nghe tiếng đao kiếm chạm nhau choang choang, tiếng chén bát rơi vỡ loảng xoảng, tiếng bàn ghế ngã đổ ầm ầm, những khách khứa sợ chuyện đều bỏ chạy, người trong tửu lâu luôn miệng kêu khổ không ngớt, khuyên thì khuyên không được, chỉ đành núp hết vào trong.

Nam Tễ Vân cả giận, một thanh bảo đao chỉ đông đánh tây chỉ nam đánh bắc, nhấc chân đá một cái bàn bay ra, có ba viên võ quan đang xông vào y, bị cái bàn tròn đập xuống, lập tức vỡ đầu chảy máu, bò suốt nửa ngày không đứng lên được.

Nhưng hảo hán không chống nổi nhiều người, song câu của Lệnh Hồ Đạt, trường kiếm của Tiết Tung, Kim cương chưởng của Điền Thừa Tự lại càng lợi hại, vòng vây càng lúc càng hẹp lại, Nam Tễ Vân giở hết tài năng ra vẫn không thoát được khỏi vòng vây.

Trong lúc kịch chiến một viên thị vệ trong đại nội phóng ra ba mũi Thấu cốt đinh, Nam Tễ Vân nghiêng người tránh qua, chợt cảm thấy đầu vai bị siết chặt, giống như một cái cùm sắt.

Vốn là Điền Thừa Tự đang đứng gần y, y nghiêng người tránh qua, vừa khéo xoay tới trước mặt Điền Thừa Tự, Điền Thừa Tự bên vung tay chụp. Tiết Tung cả mừng, lập tức bước lên một bước, phóng kiếm đâm vào huyệt Hoàn khiêu trên đầu gối y, song câu của Lệnh Hồ Đạt cũng cuốn tới, móc vào hai gót chân y, ngoài ra còn có hai viên võ quan cầm đao sấn vào chém xuống hai vai y, nhìn thấy Nam Tễ Vân sẽ phải mất mạng dưới loạn đao.

Tiết Tung chiêu kiếm vừa đánh ra, chợt thấy sau lưng có tiếng gió rít, Tiết Tung là một hành gia sử kiếm, lập tức giật nảy mình, không rảnh tấn công

mà phải quay về cứu mình trước, lật tay phóng lại một kiếm, chợt nghe keng một tiếng, lại là thanh trường đao của một viên võ quan bị bảo kiếm của người kia chém gãy, mà một kiếm của Tiết Tung phóng ngược lại lại đánh trượt.
Tiết Tung trợn mắt nhìn, thì người ấy chính là kẻ mới rồi uống rượu với Lý Bạch. Đó cũng là Đoàn Khuê Chương mà Tiết Tung nghe danh đã lâu nhưng chưa từng gặp mặt.
Đoàn Khuê Chương phóng kiếm như chớp, y xông vào vòng vây, trường kiếm phóng hờ vào huyệt Chí đường trên lưng Tiết Tung một nhát, y biết Tiết Tung là một hành gia, chiêu này của y lại đánh vào chỗ địch nhân nhất định phải quay về tự cứu, Tiết Tung nhất định sẽ rút kiếm đón đỡ, Nam Tễ Vân có thể bớt đi một cường địch, nên chiêu ấy y không cần sử hết, ung dung chém gãy cương đao của một viên võ quan đang chém tới y xong mới hô hô cười nói :
- Tiết Tung, kiếm pháp của ngươi còn phải luyện thêm mười năm nữa?.
Tiết Tung cả giận xoay người lại ra chiêu Lưu tinh bôn nguyệt đâm vào bụng dưới Đoàn Khuê Chương. Nhưng Đoàn Khuê Chương còn nhanh hơn y, soạt soạt hai kiếm, kiếm quang chớp mau trước mắt y, Tiết Tung vội lăn tròn xuống đất vung kiếm hộ thân, chỉ nghe hai tiếng choang choang, binh khí của hai viên võ quan xông vào cứu viện cho y đã bị bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chém gãy.
May mà hai viên võ quan ấy đã đón đỡ cho y, Tiết Tung lúc ấy mới bật người đứng dậy, nghĩ lại mới rồi nếu không phải thấy việc mau lẹ, ứng biến kịp thời thì hai mắt đã bị người kia đâm thủng, bất giác toát mồ hôi lạnh.
Còn chưa định thần, Đoàn Khuê Chương đã hất thanh Thiết giản của một tên vệ sĩ ra, một bông kiếm hoa lại phóng vào y, soạt soạt soạt liên hoàn ba kiếm, giống như gió trời mưa biển, bức người phóng tới, khiến Tiết Tung chân tay luống cuống. Y tự phụ là danh gia kiếm thuật, nhưng trước nay lần đầu nhìn thấy kiếm thuật tinh diệu như thế, bất giác thất thanh la lên :
- Ngươi, ngươi là ai?.
Ở bên kia, Lệnh Hồ Đạt cũng gặp phải sự cản trở bất ngờ, y chỉ còn cách vài bước, song câu cơ hồ đã móc trúng chân Nam Tễ Vân, chợt dưới đất có một cái chén bay tới, y sấn lên một bước, vừa đúng đạp lên cái chén, răng rắc mấy tiếng, cái chén bị y đạp nát, y cũng chúi người đi, suýt nữa ngã lăn ra, lúc ngẩng lên trợn mắt nhìn, thì thấy người ném cái chén ấy lại là một thiếu niên mặt còn bấm ra sữa, nhiều lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi.
Lệnh Hồ Đạt tức giận quát :
- Thằng tiểu tử ngươi cũng muốn tìm cái chết à?. Y chưa dứt lời, Thiết Ma Lặc đã sấn tới trước mặt. Đúng là:
Con nghé mới sinh đâu sợ cọp, Thiếu niên hiệp sĩ đấu cường gian.

Muốn biết Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc có cứu được Nam Tễ Vân không, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 5
Chuyện lạ Quý phi "Tiền tắm con"
Mừng gặp anh hùng khách mài kiếm

Lệnh Hồ Đạt đời nào coi thiếu niên này ra gì, ngọn câu bên trái chợt trầm xuống, ngọn câu bên phải hất lên, xoay tròn một vòng, song câu chớp chớp, quát lớn một tiếng :
- Xem đây!., thanh đao của Thiết Ma Lặc đã bị răng cưa trên ngọn Hộ thủ câu bên trái ngoặc lại giữ chặt, định giật ra khỏi tay y. Thiết Ma Lặc linh cơ mau lẹ, khều mũi chân một cái, hất một mảnh bát vỡ dưới đất bay lên, mảnh bát vỡ tuy không phải là ám khí lợi hại, nhưng nếu bị trúng vào mặt, nhẹ thì cũng rách thịt, nặng thì sẽ bị thương, lệnh Hồ Đạt vội nghiêng người tránh qua, mảnh bát vỡ bay lướt qua cạnh y, đánh trúng đầu một tên vệ sĩ, chát một tiếng, mảnh bát bắn tung tóe, tên vệ sĩ kia cố nhiên bị vỡ đầu hai tên vệ sĩ khác cũng bị thương.
Ngọn Hộ thủ câu bên trái của lệnh Hồ Đạt giữ chặt đơn đao của Thiết Ma Lặc, nhưng tay trái y mới rồi bị Nam Tễ Vân đá trúng hổ khẩu, tuy không hề gì nhưng đã không dùng lực được nữa, nhiều lắm cũng chỉ được năm phần so với lúc bình thời, Thiết Ma Lặc nhân lúc y tránh mảnh bát vỡ, thân hình nghiêng qua một bên, trọng tâm không vững, lập tức dùng sức đè thanh đao xuống một cái, rắc một tiếng, hai cái răng cưa trên ngọn Hộ thủ câu đã bị bẻ gãy.
Lệnh Hồ Đạt cả giận, ngọn Hộ thủ câu trong tay phái lập tức ra chiều, Thiết Ma Lặc kêu lên :
- Lợi hại thật., đơn đao chớp lên, mau lẹ bay lượn, lại dùng đơn đao ra một chiêu trong Bát tiên kiếm, khiến Lệnh Hồ Đạt không đề phòng đột nhiên lại có quái chiêu ấy, vẫn theo chiêu số đơn đao đón đỡ, đến khi phát giác ra thì đã không kịp, sột một tiếng, mũi đao phòng tới, rạch đứt một vết dài ba tấc trên bắp tay y.
Nguyên là trong mấy hôm ấy Thiết Ma Lặc ở chung với Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương đã dạy cho y vài chiêu kiếm pháp tinh diệu, còn hứa tương lai sẽ tìm cho y một thanh kiếm tốt, khuyên ý đổi binh khí. Hiện y gặp phải cường địch, bị bức bách phải dùng kiếm pháp biến thành đao pháp, trở thành một :
- Quái chiêu., nhân lúc bất ngờ đâm Lệnh Hồ Đạt bị thương.
Lệnh Hỗ Đạt tức giận tới mức bảy khiếu phun khói, y bị thương không nặng,

song câu cùng dựng lên, sát cơ ngùn ngụt, toan giết chết Thiết Ma Lặc dưới câu lập tức, nhưng lúc ấy Tiết Tung đã bị Đoàn Khuê Chương bức bách phải lui lại liên tiếp, nếu Lệnh Hồ Đạt mà không giúp y, ắt Tiết Tung phải chết dưới kiếm của Đoàn Khuê Chương trước. Lệnh Hồ Đạt chỉ đành bỏ Thiết Ma Lặc, xông vào giúp Tiết Tung chống cự Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương trường kiếm khai triển, biến thành một vầng kiếm quang chụp xuống hai người. Lệnh Hồ Đạt, Tiết Tung và hai cao thủ khác trong đại nội.
Điền Thừa Tự dùng Hổ trảo cầm nã thủ chụp vào Nam Tễ Vân, đang trong lòng cả mừng, định dùng sức bẻ gãy xương tỳ bà của y, chợt cảm thấy đầu vai Nam Tễ Vân như biến thành một tấm ván sắt, bấu vào không được, Điền Thừa Tự giật nảy mình, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tễ Vân đột nhiên quát lớn một tiếng, thân hình chợt phục xuống, dùng tuyệt kỹ Bối đầu trong thuật Suất giác quật tấm thân to như con trâu nước của Điền Thừa Tự xuống, ầm một tiếng vang rền, ván lầu vỡ toác ra, Điền Thừa Tự cũng theo chỗ vỡ rơi thẳng xuống dưới lầu.
Lúc ấy hai viên võ quan tay múa trường đao mới sấn tới, Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng, lật tay đánh ra một đao, chém đứt cánh tay viên võ quan thứ nhất, sống đao đập xuống, lại đánh ngất viên võ quan thứ hai, đám võ quan hoảng sợ la lớn :
- Phản tặc giết chết người rồi. Ngoài Lệnh Hồ Đạt, Tiết Tung, Điền Thừa Tự và hai viên thị vệ võ công cao cường nhất ấy, người khác làm sao còn dám xông vào?
Đoàn Khuê Chương kêu lên :
- Ma Lặc, không cần giết người bừa bãi, chạy thôi!. Thanh bảo kiếm vọt ra một bông kiếm hoa, chỉ vào Lệnh Hồ Đạt, sột một tiếng điểm trúng cổ tay y, thanh Hộ thủ câu của Lệnh Hồ Đạt rơi xuống lần thứ hai, Nam Tễ Vân đánh thêm một đao, thanh Thanh cương kiếm của Tiết Tung cũng bị y hất tung khỏi tay, Nam Đoàn hai người chạy thẳng ra cửa sổ đối diện với đường phố bên dưới.
Chợt nghe Thiết Ma Lặc la lớn một tiếng, chỉ thấy một viên võ quan nãy giờ chưa ra mặt đứng ở cửa cầu thang, mặt mũi đen bóng, vóc dáng cao lớn, trông như một vị môn thần, Thiết Ma Lặc chưa biết sự lợi hại của y, chém thẳng một đao xuống đầu y, viên võ quan ấy cười nói :
- Thằng nhóc, đao pháp không kém đâu., lập tức hai tay vung ra một cái, tay trái đã cướp được thanh đơn đao của Thiết Ma Lặc, tay phải nắm Thiết Ma Lặc nhấc bổng lên!
Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ, vội vàng quay lại cứu Thiết Ma Lặc, viên võ quan mặt đen kia nhấc Thiết Ma Lặc lên xoay xoay trên không, cười nói :
- Thằng tiểu tử này cũng gan dạ lắm, tha mạng cho ngươi đấy., chợt rung

cánh tay ném ra một cái, Thiết Ma Lặc bay qua cửa sổ rơi xuống đường! Câu nói chưa dứt, thanh trường kiếm của Đoàn Khuê Chương đã điểm tới trước mặt y, viên võ quan kia rất cao cường, không lui mà lại tiến, ra chiêu Thám nang thủ vật, năm ngón tay khoằm lại như móc câu chụp vào huyệt Khúc trì của Đoàn Khuê Chương, nếu bị y chụp trúng thì bất kể võ công cao cường tới đâu, cánh tay cũng sẽ lập tức tê rần, trở thành tù binh của y. Đoàn Khuê Chương kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy chiêu số của y đã biết ngay là gặp phải kình địch, nhưng lúc ấy đã tức giận tới mức hai mắt đỏ ngầu, bất kể lợi hại, định lưỡng bại câu thương, mũi kiếm xoay một cái, hung dữ đâm xuống đầu gối y, cao giọng quát :
- Trả mạng cho người bạn nhỏ của ta đây!.
Viên võ quan mặt đen kia quả thật không ngờ y lại dùng lối đánh liều mạng như vậy, phát trảo ấy chụp xuống tuy có thể bắt được Đoàn Khuê Chương nhưng chính mình thì không khỏi bị tàn phế, dường như y cũng không muốn thật sự liều mạng với Đoàn Khuê Chương, lập tức nghiêng người tránh ra, cười nói :
- Ai giết thằng nhóc ấy? Sao ngươi không ra nhìn thử xem?.
Đúng lúc ấy, chỉ nghe giọng của Thiết Ma Lặc dưới phố vang lên:
- Dượng, các người còn đánh nhau à? Đánh gã mặt đen ấy một trận cho ta với?.
Viên võ quan mặt đen kia hô hô cười nói :
- Thằng nhóc của ngươi không nhận món nhân tình của ta thì thôi, sao còn mắng ta?. Đoàn Khuê Chương quát :
- Được, ta nhận món nhân tình ấy của ngươi, chúng ta không ai làm phiền ai nữa!. Chiêu kiếm thứ hai của y vốn đã phóng ra, lúc ấy lập tức dừng lại.
Lệnh Hồ Đạt vội kêu lên :
- Hai người này là bọn phản tặc, Uất Trì Đô uý, ngươi quyết không được để họ chạy thoát!.
Nguyên viên võ quan mặt đen ấy là tằng tôn của Uất Trì Kính Đức khai quốc công thần đầu thời Đường, có hai anh em, anh y Uất Trì Nam giữ chức Thống lĩnh cấm quân, y là thị vệ đeo đao hộ giá hoàng đế, được phong là Long kỵ Đô úy về cả chức vị lẫn võ công đều cao hơn Lệnh Hồ Đạt, là một trong ba đại cao thủ trong đại nội. Công phu Không thủ nhập bạch nhận gia truyền của nhà y vô cùng lợi hại, năm xưa Tần vương (phong hiệu của Đường Thái Tông trước khi lên ngôi hoàng đế) Lý Thế Dân đem quân đánh Ngụy (Lý Mật), gặp tướng Đơn Hùng Tín của quân Ngõa cương ở cốc Ngũ Hổ, Lý Thế Dân bị Đơn Hùng tín đuổi tới khe Đào Hồn, đã sắp bị bắt, may được Uất Trì Kính Đức cứu giá, tay không đoạt được ngọn Thiết sóc nặng ba mươi ba cân của Đơn Hung Tín, nổi tiếng thiên hạ.
Uất Trì Bắc thi triển tuyệt kỹ gia truyền mà không đoạt được bảo kiếm trong

tay Đoàn Khuê Chương, lập tức nảy lòng hiếu thắng, hô hô cười rộ nói :
- Ta bất kể ngươi là ai, nhưng kiếm pháp của ngươi thì không lãnh giáo thêm vài chiêu không xong. Song chưởng khua một vòng ra chiêu Tà quải đơn tiên, chưởng trái chém mạnh vào mạch môn Đoàn Khuê Chương, chưởng phải chụp tới định đoạt bảo kiếm trong tay y. Đoàn Khuê Chương lúc ấy đã biết Thiết Ma Lặc an toàn vô sự, lối đánh tự nhiên cũng khác trước, không cần liều mạng với y nữa, Cầm nã thủ của Uất Trì Bắc tuy tinh diệu tuyệt luân, nhưng Đoàn Khuê Chương làm sao để y chụp trúng, chỉ thấy kiếm quang chớp lên, Đoàn Khuê Chương đảo bộ xoay người, đã vòng ra sau lưng Uất Trì Bắc, quát lớn :
- Xem kiếm!., soạt một nhát mũi kiếm điểm tới huyệt Phong phủ trên lưng Uất Trì Bắc, y lên tiếng báo trước là vì khâm phục Uất Trì Bắc cũng là một hảo hán, mới rồi lại buông tha Thiết Ma Lặc, nên cũng có ý nhẹ tay với y.
Uất Trì Bắc cười nói :
- Ngươi hà tất đao chém xuống, tình còn lưu đâu., chưởng theo tiếng tới, mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương còn chưa chạm tới áo y, đột nhiên y lật tay đánh một chưởng, giống như sau lưng đột nhiên mọc thêm mắt, chỉ nghe vù một tiếng, tay áo Đoàn Khuê Chương đã bị y giật rách một mảnh, nếu không phải Đoàn Khuê Chương rút tay thật nhanh thì thanh bảo kiếm đã bị y đoạt mất rồi.
Đoàn Khuê Chương quát :
- Hảo chưởng pháp!., một kiếm đánh trượt, kiếm chiêu lập tức thay đổi, người theo kiếm tới, kiếm theo người chuyển, trong chớp mắt bốn phương tám hướng đều đầy ánh kiếm bóng người, giữa lúc kịch chiến, chỉ nghe soạt một tiếng, Uất Trì Bắc quát :
- Hảo kiếm pháp!.
Nguyên là y sốt ruột tấn công, chỉ hơi sơ ý, vạt áo đã bị Đoàn Khuê Chương đâm trúng một kiếm. Đoàn Khuê Chương nói :
- Hai bên đều không thua thiệt, xin thứ lỗi không bồi tiếp được nữa., rồi bình một chưởng đánh vỡ cửa sổ, lập tức nhảy xuống đường. Uất Trì Bắc cũng không cản trở y, lạng người một cái, chặn Nam Tễ Vân lại nói:
- Người cũng để lại vài chiêu!. Nam Tễ Vân còn lòng dạ nào mà lằng nhằng với y, cố ý để lộ chỗ sơ hở, đợi cho tay chưởng y vừa chém tới, đột nhiên xoay người qua một bên, trở sống đao đập xuống. Nào ngờ Uất Trì Bắc công phu cầm nã quả thật rất lợi hại, đúng lúc bị sống đao đập trúng, một chưởng đã luồn vào, bẻ ngược cổ tay Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân tay nắm không chặt, thanh bảo đao vuột khỏi tay bay tung lên. Uất Trì Bắc kêu lên :
- Được, ta và ngươi cũng hai bên đều không thua thiệt!.
Nam Tễ Vân trầm vai co khuỷu tay lại, chợt cảm thấy tay đối phương lỏng ra, thừa thế giật mạnh, lật người một cái lộn ra chỗ cửa sổ bị Đoàn Khuê

Chương đánh vỡ, Uất Trì Bắc một trảo chụp theo, rắc một tiếng, chụp gãy một thanh chấn song cửa sổ, nhưng không chụp được gót chân y.
Đó là Uất Trì Bắc cố ý thả cho y chạy. Nếu luận về công phu chân thực, thì y và Nam Tễ Vân người nào cũng có chỗ sở trường, khó phân cao thấp. Nên biết mới rồi tuy y chụp trúng cổ tay Nam Tễ Vân, nhưng nếu Nam Tễ Vân không trở sống đao đập xuống, thì cánh tay ấy của Uất Trì Bắc đã phải đứt lìa, Nam Tễ Vân đã đao chém xuống tình còn lưu với y, y vốn anh hùng trọng anh hùng, hảo hán tiếc hảo hán nên cũng không thể làm khó đối phương.
Lệnh Hồ Đạt sấn tới, luôn miệng kêu đáng tiếc, còn định đuổi theo, Uất Trì Bắc trầm giọng nói :
- Muốn bắt hai người ấy trừ phi mời Vũ Văn Thống lĩnh và Tần Đô úy cùng tới, nếu không chúng ta đuổi theo cũng không phải là đối thủ của họ. Ngươi ngồi xuống nói chuyện xem, ngươi nói hai người ấy là phản tặc, có chứng cứ gì không? Nói cho ta nghe, ta sẽ bẩm với hoàng thượng, sau đó mới có thể điều động Vũ Văn Thống lĩnh và Tần Đô úy cùng tới giúp đỡ ngươi.
Vũ Văn Thống lĩnh họ kép là Vũ Văn, đơn danh là Thông, Tần Đô úy là tằng tôn của Tần Quỳnh khai quốc công thần đầu thời Đường, tên là Tần Tương, hai người nổi tiếng ngang với Uất Trì Bắc, được gọi là ba cao thủ trong đại nội. Lệnh Hồ Đạt đã nhìn thấy thủ đoạn của Đoàn Khuê Chương và Nam Tễ Vân, cũng biết lời Uất Trì Bắc hoàn toàn không phải giả dối, nếu không điều ba cao thủ đại nội cùng đi, quả thật không sao nắm phần thắng, chỉ đành theo lời ngồi xuống, kể lại mọi chuyện.
Uất Trì Bắc nghe xong hô hô cười nói :
- Nói thế thì ngươi cũng không có chứng cớ gì về việc họ mưu phản. Quách Tử Nghi là tướng quân phòng thủ biên cương đắc lực, Lý Học sĩ lại là người hoàng thượng sủng ái, chúng ta không nên vì lấy lòng Dương Quốc Trung mà đối đầu với họ. Nếu lật họ không được, há không phải chưa thấy cái lợi đâu mà đã gặp họa sao. Họ Nam kia tuy có lời bất mãn với triều đình, nhưng hoàn toàn không có gì nghiêm trọng, chỉ bằng vào vài câu nói mà muốn khép y vào tội mưu phản thì cũng rất khó nói cho trôi. Huống hồ họ Nam là hiệp khách nổi tiếng giang hồ, giao du rất rộng, nếu đắc tội với y, ngày khác chúng ta có việc ra tỉnh ngoài công cán, chỉ e cũng có điều bất tiện. Theo ý tiểu đệ, oan gia nên cởi không nên kết, Lệnh Hồ huynh cũng nên bỏ qua cho rồi.
Chức vị của Uất Trì Bắc còn cao hơn Lệnh Hồ Đạt, lần này nhờ y ra tay giúp đỡ, Lệnh Hồ Đạt mới được an toàn vô sự. Huống hồ nếu muốn điều động ba đại cao thủ cũng không phải là chuyện y có thể làm nổi. Lệnh Hồ Đạt nghĩ tới chuyện lợi hại của bản thân, cũng đành bỏ qua.
Nam Tễ Vân nhảy xuống đường, nhặt thanh bảo đao, cùng hai người Đoàn

Thiết vội vàng bỏ chạy, y mặc quần áo võ quan sau lưng lại không có ai đuổi theo, bọn quân binh đi tuần trên đường căn bản không biết trên tửu lâu phát sinh chuyện lớn nên không ai cản trở, không đầy khoảnh khắc, họ đã chạy vào một con hẻm vắng.
Ba người chạy chậm lại, Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Nam huynh đệ, chia tay một lần mười mấy năm, ta suýt nữa không nhận ra ngươi, nếu không phải Lý Học sĩ gọi tên ngươi, ta cũng không dám chào đâu.
Nam Tễ Vân nói :
- Đoàn đại ca, tướng mạo của ngươi cũng không có gì thay đổi. Tẩu phu nhân không cùng đi sao? Vị tiểu huynh đệ này là công tử nhà nào?. Thiết Ma lặc cười nói :
- Ngươi không nhận ra ta, chứ ta nhận ra ngươi đấy. Không phải ngươi có xước hiệu là Ma kiếm khách sao? Hôm nay sao không dùng bảo kiếm mà lại dùng bảo đao?Ờ, chiêu tiền đao hậu cước của ngươi hay quá, ta thì chẳng ra gì, luyện rất nhiều lần vẫn chưa làm được. Đoàn Khuê Chương cười nói:
- Thằng nhỏ này không thấy bản lĩnh của người khác thì thôi, chứ đã thấy là muốn học. Nam huynh đệ, người nhớ ra y chưa? Y chính là thằng nhỏ nghịch ngợm ương bướng con trai của Thiết Côn Luân Thiết trại chủ, tên là Ma Lặc. Nam Tễ Vân nói :
- Chẳng trách gì! Năm ấy lúc ta theo sư phụ tới bái kiến Thiết trại chủ, ngươi còn nước mũi thò lò, bây giờ đã cao lớn thế này. Đoàn Khuê Chương cười nói:
- Mười năm thế sự bao thay đổi, lúc ấy ngươi chẳng qua cũng chỉ bằng tuổi Thiết Ma Lặc bây giờ, mà hiện đã là một hiệp khách nổi tiếng thiên hạ. Lệnh sư khỏe không?. Nam Tễ Vân nói :
- Y vẫn như xưa, trôi nổi khắp nơi, mài gương cho người ta. Có điều hiện nay có sư đệ Lôi Vạn Xuân đi với y, nên thanh kiếm của ta đã tặng cho sư đệ.
Thanh đao này là của Thái thú Tuy Dương Trương Tuấn tặng ta.
Thiết Ma Lặc nói chen vào :
- Trong bấy nhiêu năm, ta cũng tìm lão nhân gia người, đáng tiếc là không có duyên gặp mặt. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Ngươi tìm lão nhân gia người làm gì? Muốn học nghề mài gương à?. Thiết Ma Lặc mi mắt chợt đỏ hoe, nói :
- Tiên phụ có di mệnh sai ta tìm lão nhân gia người.
Nguyên là thời cổ lấy đồng làm gương, dùng lâu ngày phải mài lại một lần, khôi phục độ sáng nên có một số người chuyên làm nghề mài gương. Sư phụ của Nam Tễ Vân là một vị hiệp ẩn trên giang hồ, lấy việc mài gương làm nghề nghiệp, một là để che giấu thân phận thật của mình, hai là cũng để dễ

mượn đó ngao du bốn phương, kết giao với bậc hào kiệt. Người ngoài không biết tên y, đều gọi y là Ma kính lão nhân. lúc Nam Tễ Vân theo y đi lại giang hồ, cũng kiêm thêm việc mài kiếm cho người ta, vì thế bằng hữu trên giang hồ tặng cho y một cái xước hiệu là Ma kiếm khách. Mười hai năm trước, thầy trò y từng nhận lời mời của Đậu gia ngũ hổ, tới làm khách ở sơn trại của họ, từng gặp vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Thiết Côn Luân có hai người bạn rất thân, một người là Đậu Lệnh Khản đứng đầu Đậu gia ngũ hổ, một người chính là Ma kính lão nhân. Thiết Côn Luân từng định gửi gắm con côi lại cho Ma kính lão nhân, nhưng vì Ma kính lão nhân hành tung vô định, không dễ tìm được, vì vậy mới cho con nhận Đậu Lệnh Khản làm nghĩa phụ.

Nam Tễ Vân nói :

- Bọn ta cũng từng nghe tin Thiết trại chủ, nhưng vì sau khi Thiết lão qua đời, sơn trại lại bị quan quân vây đánh, sơn trại của Đậu gia ngũ hổ cũng mấy lần dời chỗ, nên bọn ta không sao hỏi thăm tin tức. Sư phụ lão nhân gia cũng rất nhớ nhung thế huynh. May là gặp nhau ở đây. Thiết huynh đệ muốn tìm lão nhân gia người cũng không khó, ngày mai ta sẽ đi Tuy Dương, đã hẹn gặp sư phụ Ở đó, ngươi cứ đi theo ta một chuyến.

Thiết Ma Lặc nói :

- Chuyện đó, chuyện đó.. Y vốn định nói:

- Chuyện đó quá hay!., nhưng câu nói vừa ra tới miệng, lại đổi thành:

- Chuyện đó hay thì hay, nhưng ngày mai ta không thể đi với ngươi.

Nam Tễ Vân là đại hành gia trên giang hồ, nghe lời nói xét sắc mặt, nghĩ thầm :

- Cái chết của Thiết Côn Luân nghe nói là bị kẻ thù hại chết, mới rồi Thiết Ma Lặc nói tới cha y suýt nữa rơi nước mắt, đủ thấy chuyện đó là đúng. Cha y di mệnh bảo y tìm sư phụ mình, chắc không chỉ là gửi gắm con côi mà nhất định cũng có ý nhờ bạn già báo thù. Nhưng tại sao bây giờ mình muốn dắt y đi gặp sư phụ, y lại nói không thể đi cùng? Chẳng lẽ y có việc gì quan trọng hơn cả chuyện trả thù cho cha sao?.

Nam Tễ Vân ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi Đoàn Khuê Chương:

- Đoàn đại ca, các ngươi tới Trường An là có chuyện gì phải không?.

Đoàn Khuê Chương nhìn Thiết Ma Lặc một cái nói :

- Cũng không có chuyện gì quan trọng, chẳng qua chỉ là muốn thăm một người bạn!.

Nam Tễ Vân hỏi :

- Người bạn nào thế?. Đoàn Khuê Chương nói:

- Không phải là bạn bè võ lâm, nói ra ngươi cũng chưa chắc đã biết. Ờ, ngươi trú ở đâu? Có thể ở lại Trường An thêm hai ngày không? Có thể đến giờ Ngọ ngày mai, Thiết Ma Lặc sẽ tới gặp ngươi. Nam Tễ Vẫn nảy ý nghi

ngờ, tự nhủ. Mình với Đoàn đại ca tuy không phải là bạn thâm giao, nhưng trước nay vẫn biết y là người hào hiệp sảng khoái, hôm nay ở tửu lâu rút kiếm giúp đỡ mình, lại càng hiểu lòng nhau. Tại sao bây giờ lại nói chuyện ấp a ấp úng như thế? Chẳng lẽ lại coi mình là người ngoài à? Kỳ lạ hợn là y chỉ nói Thiết Ma Lặc sẽ tới tìm mình, dường nhớ không muốn đi với Thiết Ma Lặc, vả lại y chỉ hỏi địa chỉ của mình chứ không chịu nói địa chỉ của y, tại sao lại thế? Y vốn nổi tiếng hào hiệp, lẽ ra không nên cạn tình như vậy.
Nam Tễ Vân làm sao biết được trước khi nói câu ấy, Đoàn Khuê Chương đã xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, y đã chuẩn bị hy sinh tính mạng, tối nay vào phủ đệ của An Lộc Sơn cứu Sử Dật Như, y biết rõ nếu có bậc cao thủ như Nam Tễ Vân giúp đỡ thì so với việc một mình y xông vào đầm rồng hang cọp cũng dễ thành công hơn, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ, trong phủ An Lộc Sơn cao thủ như mây, nếu vạn nhất lại khiến Nam Tễ Vân phải chết theo mình, trong lòng sao nỡ?
Huống hồ Nam Tễ Vân hiện đang giúp đỡ Quách Tử Nghi phòng thủ biên cương, mất mạng vì mình, há lại không phải là chặt đứt một cánh tay của Quách Tử Nghi sao? Ngoài ra còn có một lý do khác, vì mới rồi trên tửu lâu y tuốt kiếm giúp đỡ, nếu tối nay Nam Tễ Vân cũng giúp y một tay, thì đó là làm ơn mà mong được báo đáp. Y là một người giữ đạo hiệp nghĩa, với người khác thì có thể coi điều đó là chuyện đương nhiên, nhưng với mình thì coi việc làm ơn mà mong được báo đáp là làm tổn thương phong thái hiệp sĩ. Nên rốt lại y không chịu thổ lộ chân tình cho Nam Tễ Vân biết.
Thiết Ma Lặc là một đứa nhỏ lanh lợi, đoán được ý Đoàn Khuê Chương, tuy định nói ra nhưng không dám. Nam Tễ Vân trong lòng rất nghi ngờ, nhưng y nhỏ hơn Đoàn Khuê Chương, trước đó lại chỉ mới gặp mặt một lần, cũng không tiện hỏi nhiều, lúc ấy trên mặt lại càng có vẻ khó chịu.
Đoàn Khuê Chương nói qua chuyện khác, hỏi Nam Tễ Vân :
- Hiện Trương Tuần đang làm Thái thú Tuy Dương à? Nghe trước đây y từng mang phủ binh xung đột, đánh nhau mấy bận với quân Khương, là một vị tướng quân trí dũng song toàn. Nam Tễ Vân nói :
- Lần này ta định tới Tuy Dương trước, sau đó mới về Cửu Nguyên, cũng là muốn gặp vị Trương Thái thú này một lần, làm một việc. Hiện biên cương náo động, An Lộc Sơn tay cầm trọng binh, quá nửa quân tướng đều là người Hồ, ngày đêm mưu tính xâm chiếm đất đai của các Tiết độ sứ khác, mở rộng thế lực của mình. Cứ như thế này, thì sắp tới nhất định sẽ trở thành đại họa. Quách lệnh công biết ta là bạn thân của Trương Thái thú nên nhờ ta tới Tuy Dương liên lạc với y, nhỡ khi có họa loạn, đôi bên cũng dễ cùng tiến cùng lui, chia sẻ hoạn nạn với nhau. Vừa khéo tháng sau sư phụ ta cũng sẽ tới Tuy Dương, nên bọn ta hẹn gặp nhau ở chỗ Trương Thái thú.
Ba người vừa đi vừa trò chuyện, lúc ấy đã vòng qua Tử cấm thành, tới chân

núi Ly Sơn, trên Ly Sơn có dựng Ly cung, từ gò Nghênh Loan ở lưng chừng núi trở lên là khu cấm địa, có vệ sĩ canh giữ, từ gò Nghênh Loan trở xuống có một tòa phủ đệ sơn son thiếp vàng, xem ra còn lộng lẫy hơn cả Ly cung.
Nam Tễ Vân chỉ vào tòa phủ đệ ấy, căm tức nói :
- Thằng đầy tớ An Lộc Sơn cũng biết hưởng phúc, mỗi năm y ở Trường An nhiều lắm cũng chỉ một tháng, mà xây tòa phủ đệ này không kém gì hoàng cung, đáng thương cho tướng sĩ ở biên cương ăn đói mặc rét, ở trong lều để che mưa gió.
Đoàn Khuê Chương nói :
- A, té ra đây là phủ đệ của An Lộc Sơn.
Trong lòng nghĩ thầm :
- Mới rồi đại náo một trận trên tửu lâu nếu tối nay lại tới đó chờ xa giá của An Lộc Sơn, nhất định sẽ bị người ta nhận ra. Bây giờ đã biết chỗ phủ đệ của y thì không cần tới tửu lâu nữa. Chỉ là phủ đệ của y gần với Ly cung, nếu xông vào cứu người, chỉ sợ có chuyện nguy hiểm bất ngờ. Nam Tễ Vân thấy y nhíu mày, chỉ cho rằng y đang bất bình vì nhìn thấy phủ đệ của An Lộc Sơn hào hoa lộng lẫy, chứ có nằm mơ cũng không ngờ tối nay y sẽ một mình xông vào chỗ đầm rồng hang cọp.
Bóng mặt trời dần dần ngã về phía tây, Nam Tễ Vân nói :
- Hôm nay gặp đại ca, thật là điều vui vẻ trong đời, tiếc là chưa trò chuyện thật thỏa ý. Đợi ta tới phủ Hạ Thiếu giám thăm Lý Học sĩ xong, nếu ngày mai ngô huynh rảnh rỗi, xin mời đi cùng Thiết Ma Lặc tới chỗ ta chơi một chuyến. Đoàn Khuê Chương nói :
- Lệnh Hồ Đạt có ý hãm hại ngô huynh, tối nay trước khi ngươi tới Hạ gia, phải thật cẩn thật mới nên. Nam Tễ Vân cười nói :
- Trong phủ Hạ Thiếu giám, Lý Học sĩ cũng ở đó, chắc y không dám ngông cuồng quá đáng. Tiểu đệ cứ tùy cơ hành sự là được. Đoàn Khuê Chương nói :
- Sáng mai ta đã có hẹn với một người bạn, sợ không thể gặp ngô huynh. Ngày mai có thể có chuyện làm phiền ngô huynh, đến lúc ấy ta sẽ nhờ Thiết Ma Lặc chuyển lời. Nam Tễ Vân thấy y từ đầu đến cuối vẫn không chịu nói rõ, không biết rốt lại y có chuyện gì, trong lòng đột nhiên eảm thấy kinh ngạc.
Lúc ấy hai người chia tay dưới chân Ly Sơn, Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc vội vàng trở về gian phòng tại chùa, đóng chặt cửa lại.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Ma Lặc, ta và ngươi chỉ còn ở gần nhau hai giờ nữa thôi, kiếm pháp mà ta truyền thụ cho ngươi, có chỗ nào ngươi không hiểu thì mau hỏi đi. Y lúc sinh ly tử biệt vẫn đau đáu không quên chuyện truyền thụ võ công cho Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc tính tình vốn rất cương cường, từ nhỏ đến lớn chỉ

khóc một lần lúc cha mất, lúc ấy lại không kìm được nước mắt, đột nhiên nằm phục xuống đất, dập đầu bình bình bình ba cái lạy Đoàn Khuê Chương, nghẹn ngào nói :
- Dượng, xin cho con gọi một tiếng sư phụ vậy, sư phụ!.
Đoàn Khuê Chương đỡ y đứng lên, mỉm cười nói :
- Được học trò như ngươi thì còn gì bằng, chỉ tiếc là ta không thể đem tất cả bản lĩnh của mình dạy hết cho ngươi thôi. Tương lai ngươi thành tựu còn cao hơn ta nhiều, danh phận sư đồ ấy cũng không nên coi là chuyện thật., ý tứ là muốn Thiết Ma Lặc tương lai sẽ tìm bậc minh sư khác, thành tựu càng cao. Thiết Ma Lặc nói :
- Sư phụ, người không chịu thì con cứ bám riết ngươi, chừng nào người ưng thuận mới thôi. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Thật là không sao chịu được thằng nhỏ nhà ngươi, được rồi, chúng ta cứ tạm coi nhau như thầy trò, đến lúc duyên phận đã hết thì ngươi nên tìm bậc minh sư khác, nếu ngươi không chịu thì ta cũng không nhận ngươi là đồ đệ.
Thiết Ma Lặc nghe tới đó lại càng thương tâm, nước mắt như mưa, Đoàn Khuê Chương kéo y tới trước mặt, lau nước mắt cho y, cười nói :
- Thằng nhỏ ngốc, khóc cái gì, bây giờ không phải là lúc khóc đâu? Có chỗ nào không hiểu, thì hỏi mau đi!.
Kiếm pháp mà Đoàn Khuê Chương truyền thụ vô cùng thâm sâu Thiết Ma Lặc quả thật có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng giờ này chỗ này, y còn lòng dạ nào mà suy nghĩ hỏi han?
Đoàn Khuê Chương nói :
- Được, sư phụ sẽ khảo xét ngươi một phen, ngươi đọc hết một lượt cho ma nghe!. Thiết Ma Lặc kìm nước mắt, đem kiếm quyết mà Đoàn Khuê Chương truyền thụ đọc thuộc lòng lại một lượt từ đầu đến cuối, kiếm quyết này vốn y đã học thuộc lòng, nhưng lúc át cảm tình rối loạn, lại đọc sai mấy câu, Đoàn Khuê Chương nhất nhất sửa lại cho y, lại giải thích thêm một lượt, nói:
- Ngươi nhớ kỹ càng hay, sắp tới gặp bậc minh sư, có thể thỉnh giáo y.
Lúc ấy đã canh hai, Đoàn Khuê Chương đổi mặc y phục dạ hành, nói :
- Sáng sớm ngày mai nếu ta vẫn chưa về, ngươi phải lập tức rời khỏi chỗ này, tới chỗ Nam đại hiệp. Các ngươi tới Tuy Dương trước, gặp Ma kính lão nhân thì chuyển lời giúp ta, xin Ma kính lão nhân giúp nghĩa phụ ngươi một tay, đây là ta đáp ứng nguyện vọng của tam thúc ngươi, chứ ta thì e không thể giúp y được nữa. Ma kính lão nhân và nghĩa phụ ngươi có giao tình, chắc y sẽ ưng thuận.
Thiết Ma Lặc vốn rất muốn đi cùng Đoàn Khuê Chương, nhưng y biết Đoàn Khuê Chương nhất định không cho, nói ra cũng vô ích. Chỉ đành luôn miệng vâng dạ, theo lời y dặn bảo, nhưng trong lòng đã sớm có ý khác.
Đoàn Khuê Chương đổi mặc y phục dạ hành xong, tới chân núi Ly Sơn thì

đã sắp canh ba. Đêm ấy không có trăng, dưới ánh sao mờ mờ, Đoàn Khuê Chương quan sát hình thế, chỉ thấy hai bên vách núi dựng đứng, chỉ có một chỗ sườn núi thoai thoải làm thành một con đường tắt thông tới phủ đệ của An Lộc Sơn, có hai tên vệ sĩ canh gác chỗ cửa núi, phía sau phủ đệ là cấm địa Ly cung của hoàng đế, khỏi phải nói là nó được canh gác nghiêm ngặt. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Nếu mình xông bừa vào, cho dù có thể giết được hai thằng khốn này, ắt cũng sẽ làm kinh động bọn hộ vệ, vậy thì làm sao đây?.
Chợt nghe tiếng gió vù vù, vốn là có một con chim lớn từ rừng cây bay lên, Đoàn Khuê Chương nảy ra một kế, nhặt một hòn đá, co ngón tay búng ra, rơi xuống sau lưng hai tên vệ sĩ, hai tên vệ sĩ kia giật nảy mình, vội vàng quay lại quan sát. Đoàn Khuê Chương nhân cơ hội ấy rón rén vòng qua sát người họ, y khinh công trác tuyệt, thi triển công phu Đăng bình độ thủy, không chút tiếng động, lúc hai tên vệ sĩ kia thấy sau lưng không có ai quay đầu lại thì y đã cách họ bảy tám trượng, nép mình trong đám cỏ rậm. Chỉ nghe một tên vệ sĩ bàn với đồng bọn :
- Tiếng động này có chỗ đáng ngờ, dường như có người dạ hành ném đá dò đường, ta canh gác phía trước, ngươi ra phía sau tra xét một lượt, đừng để người ta nhân lúc sơ hở lên núi. Tên vệ sĩ ấy võ công bình thường nhưng là kẻ đi lại trên giang hồ, Đoàn Khuê Chương trong lòng ngấm ngầm kêu khổ, nằm yên trong đám cỏ không dám thở mạnh.
May là tên vệ sĩ đi tra xét lại không đi về phía y núp, Đoàn Khuê Chương nhân lúc y quay lưng về phía mình đang định phi thân vọt ra, chợt nghe cạch một tiếng, một hòn đá rơi xuống bên cạnh y, đột nhiên chợt thấy một bóng đenmau như tên bắn đã vọt tới trước mặt y, Đoàn Khuê Chương đứng bật lên, một chưởng vỗ ra, người kia tránh qua hạ giọng nói :
- Đoàn đại ca phải không? Mau quay trở lại, nếu không thì khó giữ được tính mạng đấy?. Đoàn Khuê Chương đời nào chịu nghe, trong chớp mắt ấy đã như ánh chớp vươn người vọt vào sau một gốc cây lớn.
Tên vệ sĩ kia quát :
- Ai? A, té ra là Nhiếp tướng quân, ta lại tưởng là người dạ hành ném đá dò đường!. Vị Nhiếp tướng quân kia cười nói :
- Đêm nay có khâm sứ tới, ta đặc biệt đi tuần tra một vòng, thử xem các ngươi có cẩn thận không. Ngươi nhìn đây, đây là cái mà các ngươi tưởng là người dạ hành đấy., rồi vung tay một cái, một ngọn Hoạt thủ tiễn phóng ra, một con chim lớn tung lên kêu một tiếng thê thảm rơi xuống đất. Vị :
- Nhiếp tướng quân. kia cười nói :
- Chỉ là một con cú mèo buổi tối ra kiếm ăn, chắc là nó phá tổ chim trên cây, đất đá rơi xuống, làm các ngươi tưởng có người ném đá dò đường. Có điều tiếng động thứ hai thì đúng là do ta ném đá, để thử các ngươi thôi.

Các ngươi quả thật rất cảnh giác, làm tròn chức vụ, rất tốt!.
Hai tên vệ sĩ kia mặt mày hớn hở, đồng thanh nói :
- Còn mong Nhiếp tướng quân nói tốt cho vài câu trước mặt Tiết Chỉ huy!.
Nghe lời đối thoại của họ, thì hai tên vệ sĩ này là do Tiết Tung quản, mà chức vụ của vị :
- Nhiếp tướng quân. này dường như thấp hơn Tiết Tung nhưng cao hơn họ, vả lại nhất định là người thân tín của Tiết Tung. Đoàn Khuê Chương nảy ý nghi ngờ, xem ra :
- Nhiếp tướng quân. này có ý giấu diếm cho y, mới rồi khuyên y mau trốn đi cũng tựa hồ xuất phát từ thiện ý. Tướng quân thủ hạ của An Lộc Sơn, thân tín của Tiết Tung, đã biết rõ y là Đoàn Khuê Chương kẻ thù của chủ soái mà lại ngấm ngầm che chở cho y, đó quả thật là chuyện khó hiểu.
Lúc ấy, hai tên vệ sĩ kia đã theo :
- Nhiếp tướng quân. ra ngoài cửa núi tuần tra, Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Cho dù là điện Diêm vương thì tối nay Đoàn Khuê Chương ta cũng xông vào một phen., bất kể lời khuyến cáo lập tức rời khỏi chỗ nguy hiểm của vị :
- Nhiếp tướng quân. kia, sấn vào phủ đệ của An Lộc Sơn.
Phía trước phủ đệ đương nhiên cũng có vệ sĩ canh gác, Đoàn Khuê Chương thi triển tuyệt kỹ khinh công, rắn bò thỏ phục, mượn vật che người, vòng ra cổng sau, cổng sau chỉ có hai tên vệ sĩ canh gác, chắc vì cổng sau đối diện với gò Nghênh Loan, trên gò cứ năm bước có một vệ sĩ, mười bước có một trạm canh, không sợ có địch nhân từ trên núi xuống, nên cổng sau không canh gác nghiêm ngặt như cổng trước.
Đoàn Khuê Chương núp sau một tảng đá, chỉ nghe hai tên vệ sĩ kia đang bàn tán chuyện hôm nay An Lộc Sơn vào cung gặp Dương Qúy phi, người gầy cười nói :
- Ta không tin, có chuyện ấy thật à? Nghe ngươi nói như thế, thì hoàng đế lại không trở thành con rùa đen mù mắt sao?. Người béo nói :
- Ngươi không tin à? Ngươi có biết vị khâm sứ còn ngồi trong kia không? Y thay mặt hoàng đế và Qúy phi nương nương tới đun :
- Tiền tắm con. Tiết độ sứ đại nhân của chúng ta hôm nay không những được nhìn no mắt, mà còn phát tài to.
Đồng bọn của y lắng nghe rất thú vị, cười nói :
- Lão Ngụy, quả thật là Qúy phi nương nương đích thân tắm cho đại soái chúng ta à? Sự tình xảy ra thế nào? Ngươi kể lại từ đầu tới cuối cho ta nghe với.
Người béo nói :
- Lúc Tiết độ sứ đại nhân của chúng ta vào cung, Qúy phi nương nương đang tắm gội trong hậu cung, nghe nói y tới, bèn khoác một tấm the mỏng,

chưa trang điểm bước ra.... Người gầy nói chen vào :
- Như thế lại không chết rét sao?. Người béo cười nói :
- Ngươi đúng là đàn bà nhà quê không biết việc đời, trong hậu cung bốn phía đều đặt lò sưởi, trong điện bốn góc đều đặt đỉnh đốt Long diên hương, cho dù bên ngoài tuyết rơi đầy trời thì trong cung vẫn ấm như mùa xuân. Người gầy tắc lưỡi nói :
- Không biết lúc nào mới đến lượt chúng ta theo đại soái vào cung, nếu có cơ hội để mở rộng tầm mắt thì cũng không đến nỗi sống uổng kiếp này. Lão Ngụy, Qúy phi nương nương chỉ khoác một tấm the mỏng, hoàng thượng lại không trách bà làm mất thể thống sao?.
Tên vệ sĩ họ Ngụy hô hô cười rộ nói :
- Hoàng thượng rất sủng ái Qúy phi nương nương, đời nào lại trách? Huống hồ trong quan văn quan võ cả triều thì người hoàng thượng tin cậy nhất chính là An Tiết độ sứ của chúng ta, y có nằm mơ cũng không ngờ người y tin tưởng nhất và người y sủng ái nhất lại có chuyện vụng trộm với nhau!.
Người gầy nói :
- Ta thật không sao hiểu được, đại soái chúng ta có bản lĩnh gì mà lấy lòng được Qúy phi nương nương, lại khiến được hoàng thượng tin tưởng như thế.
Lão Ngụy cười nói :
- Ngươi mới tới làm sao ngươi biết được, đại soái chúng ta bề ngoài tỏ ra là một võ tướng thô mãng, nhưng thật ra y cũng rất giỏi mưu kế. Có một hôm y cùng hoàng thượng trò chuyện trong cung Chiêu Khánh, y là một người béo mập, hoàng thượng lại chỉ vào bụng y nói đùa:
Thằng nhỏ này bụng to đầy một ôm, không biết bên trong chứa những gì?
Đại soái chúng ta rất lanh lợi, lập tức chắp tay nói:
Trong này không có vật gì khác, chỉ có một tấm lòng son, thần nguyện hết lòng thờ bệ hạ. Hoàng thượng nghe xong cực kỳ vui vẻ, khen y là đại đại trung thần, coi như tâm phúc!.
Người gầy cười nói :
- Chúng ta càng nói càng xa, ngươi nói lại từ đầu đi, nói chuyện Qúy phi nương nương ấy.
Tên vệ sĩ họ Ngụy nói :
- Được, ngươi nghe đây, tới chỗ hay rồi. Y hắng giọng một tiếng, làm ra dáng vẻ như người kể chuyện, nói :
- Lại nói Dương Qúy phi vừa tắm xong, người khoác một tấm the mỏng, da ngực thấp thoáng, chỗ vải trước ngực trễ xuống, hơi lộ đôi vú, hoàng thượng nhìn thấy, luôn miệng khen:
Thật là tuyệt diệu! Lại ngâm một câu thơ:
Thơm mềm rất giống thịt đầu gà. Đại soái chúng ta cũng góp vui, lại đọc tiếp một câu:

Trơn mịn còn hơn bơ sữa ngựa. Tên vệ sĩ gầy cười chảy cả nước mắt, ôm bụng nói :
- Thật là không nhận ra, đại soái chúng ta lại làm được một câu thơ đối lại rất chỉnh.
Tên vệ sĩ họ Ngụy nói :
- Lúc ấy hoàng thượng cũng ôm bụng cười bò ra giống hệt ngươi, chỉ vào đại soái chúng ta nói :
- Trẻ Hồ cũng biết chuyện bơ trơn!. Hô hô, chuyện đại soái chúng ta làm thế nào mà biết được Qúy phi nương nương :
- Trơn mịn còn hơn bơ sữa ngựa., thì hoàng thượng lại không hề nghĩ tới chút nào!.
Hai người cười một lúc, tên vệ sĩ họ Ngụy nói tiếp :
- Qúy phi nương nương vừa bước ra, đại soái chúng ta bèn khấu đầu nói với bà:
Thần nhi chúc mẫu thân ngàn tuổi. Hoàng thượng cười nói:
Lộc Sơn, lễ số của ngươi sai rồi, lại lạy mẹ trước cha. Đại soái chúng ta khấu đầu tâu:
Thần vốn là người Hồ, theo phong tục người Hồ thì mẹ trước cha sau.
Hoàng thượng rất vui vẻ nói y ngay thẳng đáng yêu. Sau đó đại soái chúng ta trò chuyện, nói ba hôm trước là sinh nhật của y, Qúy phi nương nương liền nói:
Người ta sinh được con, qua ba ngày theo lệ phải tắm con, ngươi nhận ta là mẹ, ta còn chưa tiến hành nghi thức tắm cho ngươi. Hôm nay vừa khéo sau ngày sinh nhật của ngươi ba hôm, ta phải theo lệ tắm con. Lúc đó nhân lúc tửu hứng, bèn gọi bọn thái giám cung nữ xúm lại cởi hết quần áo của đại soái chúng tara, lấy lụa quấn toàn thân lại, giống như tã lót, rồi kết một chiếc kiệu màu, cho đại soái lên khiêng đi, bọn cung nữ lốc nhốc theo sau diễu hành trong cung. Tới chỗ nào thì chỗ ấy tiếng cười vang lên ầm ầm, hoàng thượng và Qúy phi cũng ngồi chung một chiếc xe nhỏ di phía sau, rất là vui vẻ.
Đoàn Khuê Chương bên cạnh nghe trộm được, không ngừng lắc đầu nghĩ thầm :
- Thật là chuyện vô cùng hoang đường?. Chỉ nghe tên vệ sĩ họ Ngụy nói :
- Lão Trương, ngươi nói có hoang đường không nào?
Nhưng lại có chuyện hoang đường hơn, hoàng thượng lại cho đại soái chúng ta trên gấm thêm hoa, cho y kiêm luôn chức Tiết độ sứ Hà Đông, vả lại không đợi đến sáng mai, mà tối nay đã phái khâm sứ đại nhân đem tới rất nhiều châu báu, gọi là :
- Tiền tắm con. ban cho đại soái! Vị khâm sứ đại nhân ấy hiện còn đang uống rượu mừng với đại soái của chúng ta.

Tên vệ sĩ gầy nói :
- Chẳng trách tối nay lại tăng cường canh gác, họ thì uống rượu vui vẻ, chúng ta thì đứng ngoài này hớp gió. Lại phải đến canh năm mới đổi ban.
Tên vệ sĩ béo nói :
- Ngươi oán thán cái gì?
Đây chính là chức sai sử mong còn chưa được, đại soái thăng quan tiến tước, lại vớ được một món hoạnh tài, sáng mai nhất định sẽ có ban thưởng, tối nay chúng ta canh gác, biết đâu còn được một hai phần.
Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Mình đang buồn không có cách nào cứu được Sử đại ca, bây giờ An Lộc Sơn đang bồi tiếp khâm sứ uống rượu, hai người này mình chỉ cần bắt được một là có thể uy hiếp An Lộc Sơn thả Sử đại ca ra.
Nên biết sở dĩ Đoàn Khuê Chương ngần ngừ không dám động thủ, là sợ rút dây động rừng, bây giờ nghe hai tên vệ sĩ nói phải đến canh năm mới đổi ban, y lập tức nghĩ ra chủ ý.
Hai tên vệ sĩ đang nói chuyện tới lúc cao hứng, đột nhiên trước ngực tê rần, muốn kêu cũng không kêu lên được, hai người đồng thời ngã lăn xuống đất.
Nguyên là Đoàn Khuê Chương đã dùng Thiết liên tử đánh trúng huyệt Toàn cơ trước ngực họ. Đoàn Khuê Chương bước tới cạnh hai tên vệ sĩ, một chưởng đập xuống, bùng một tiếng đập một tảng đá lớn vỡ thành bốn năm mảnh, trầm giọng nói :
- Muốn sống thì nghe ta nói đây!. Rồi lập tức giải khai huyệt đạo cho họ, hai tên vệ sĩ sợ tới mức hồn phi phách tán, run giọng nói :
- Xin, xin nghe lão gia sai bảo.
Đoàn Khuê Chương nói với tên gầy :
- Ta mượn bộ quần áo của ngươi. Tên vệ sĩ kia đâu dám không vâng lời, vội cởi quần áo ra, thân hình y suýt soát Đoàn Khuê Chương, chỉ là hơi chật một chút nhưng cũng có thể mặc vào. Đoàn Khuê Chương lập tức điểm vào á huyệt của y, ném y vào bụi cỏ rậm. Tên vệ sĩ kia hoảng sợ ngẩn ra, Đoàn Khuê Chương nói :
- An Lộc sơn và viên khâm sứ kia ở chỗ nào?
Dắt ta tới đó. Tên vệ sĩ run bần bật không nói nên lời, Đoàn Khuê Chương nói :
- Ngươi chỉ biết An Lộc Sơn chứ không sợ ta phải không?
Nếu không nghe lời, thì ngươi cũng như tảng đá kia, ta không tin là ngươi cứng hơn nó đâu!. Tên vệ sĩ béo vội nói :
- Xin vâng lời, xin vâng lời. Đoàn Khuê Chương cùng y sóng vai cùng đi, chưởng tâm đặt lên huyệt Du khí của y, dặn :
- Nếu có người đi tuần tra, thì ngươi cứ nói là tạm thời đổi ban. Tên vệ sĩ nói :

- Nếu có người nhìn thấy chỗ sơ hở thì sao?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nếu có người tới gần tra hỏi, thì ta tự có cách ứng phó, không cần ngươi phải lo. Tên vệ sĩ ngấm ngầm kêu khổ, nhưng huyệt Du khí của y đã bị Đoàn Khuê Chương khống chế, chỉ cần nhả chưởng lực ra thì y khó mà giữ được tính mạng, vì thế tuy ngấm ngầm kêu khổ nhưng không dám không vâng lời!
Họ từ cổng sau đi vào hoa viên, Đoàn Khuê Chương kéo sụp mũ xuống, che kín nửa mặt. Khu hạ viên này xây dựng theo hình thế núi non, chiếm một khoảng đất khá rộng, đình đài lầu gác rải rác lố nhố, trong hoa viên tuy có vệ sĩ đi tuần nhưng không thể rải ra mọi nơi, ngay tên vệ sĩ cũng sợ có người phát hiện ra nên chỉ đi vào những chỗ vắng vẻ ít người, dọc đường cũng có vài tên vệ sĩ nhìn thấy họ, nhưng trong đêm tối không nhìn rõ mặt, thấy họ mặc quần áo giống mình, chỉ cho là người nhà, nên cũng không hỏi han gì.
Tên vệ sĩ dắt Đoàn Khuê Chương đi qua một hòn giả sơn, nhìn thấy một gian phòng, bên trong để lửa sáng rực, tên vệ sĩ nói :
- An Tiết độ sứ và vị khâm sứ đại nhân kia đang uống rượu trong phòng, lão nhân gia người không cần tôi dẫn đường nữa chứ?.
Đoàn Khuê Chương đang định trả lời, chợt thấy một cái bóng đen đi về phía y, từ xa đã cao giọng quát lớn :
- Là Ngụy lão tam phải không?. Tên vệ sĩ nói :
- Không sai, là ta đây, tạm thời đổi ban. Người kia càng lúc càng tới gần, Đoàn Khuê Chương một tay nắm hai quả Thiết liên tử, chỉ cần người kia tới trước mặt là sẽ phóng ám khí vào đầu y.
Trong khoảnh khắc, người kia đã tới còn cách không đầy một trượng, Đoàn Khuê Chương đang sắp phóng Thiết liên tử ra, chợt cảm thấy giọng nói của người kia rất quen, chỉ nghe y lạnh lùng nói :
- An đại soái đang cùng khâm sứ đại nhân uống rượu ở đây, không cho kẻ không có phận sự tới gần, nếu đã đổi ban thì về mà nghỉ ngơi cho sớm, còn đi lung tung trong hoa viên làm gì? Làm kinh động khâm sứ đại nhân thì coi chừng cái đầu của ngươi đấy. Tên vệ sĩ vội vàng nói:
- Vâng, vâng. Người kia nói xong mấy câu cũng không đếm xỉa gì tới y nữa, lại bước qua một lối rẽ. Đoàn Khuê Chương lúc ấy đã nhìn thấy rõ ràng, người kia chính là :
- Nhiếp tướng quân. mới rồi che giấu cho mình, ngẫm nghĩ kỹ mấy câu của y, rõ ràng là cảnh báo cho mình, khuyên mình nên đào tẩu cho mau, không được hành sự lỗ mãng, xem ra cũng là một phen có ý tốt. Đoàn Khuê Chương lòng đầy nghi ngờ, hỏi tên vệ sĩ :
- Người ấy là ai?. Tên vệ sĩ nói :
- Là tướng quân Nhiếp Phong Phó tướng thân quân của đại soái. Đoàn Khuê Chương nhớ lại Trác Châu lão kiếm khách Nhiếp Bằng ở Phạm Dương có

một con trai, dường như cũng tên Nhiếp Phong, nghĩ thầm :
- Té ra là y. Chỉ là mình trước nay chưa gặp y, sao y lại năm lần bảy lượt ngấm ngầm giúp đỡ? Còn có một điểm đáng ngờ nữa, tuy y không thể coi là hiệp khách nhưng tiếng tăm trong võ lâm cũng không xấu, sao lại đi làm Phó tướng thân quân cho An Lộc Sơn?.
Tên vệ sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, nói :
- May là gặp Nhiếp tướng quân, y đối xử với mọi người rất tốt, không hay sinh sự. Nếu gặp phải Tiết tướng quân Chánh Thống lĩnh thân quân thì không xong rồi. Ờ, lão nhân gia người giơ cao đánh khẽ, cho ta về nghỉ ngơi đi. Đúng là:
Thử xem khách hiệp nghĩa anh hùng,
Một chuyến tới đầm rồng hang cọp.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 6
Hổ dực đều run nhìn ánh kiếm
Long Tuyền muốn chém đứa gian tà

Đoàn Khuê Chương nói :
- Được, ngươi cứ nghỉ ngơi ở đây., vung ngón tay xỉa một cái, điểm vào Ma huyệt và á huyệt của tên vệ sĩ, để y đã không thể nói năng cũng không sao động đậy, đặt y vào trong hang dưới hòn giả sơn, cười nói :
- Ngụy lão tam, xin lỗi đã làm ngươi khó chịu, ngươi chịu khó một chút, sau hai giờ huyệt đạo sẽ tự giải khai.
Phía trước gian phòng ấy có một cây tùng, cành lá rậm rạp, Đoàn Khuê Chương xử trí tên vệ sĩ xong, lập tức phi thân lên cây, từ ngọn cây cúi nhìn vào, xem xét tình hình trong phòng.
Chỉ thấy An Lộc Sơn và một viên quan vóc dáng cao lớn đang ngồi trên Hồ sàng, hai bên có bốn viên võ quan, Tiết Tung cũng trong số đó. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Viên quan này chắc là khâm sứ đại nhân gì đó, xem ra không giống một viên thái giám.
Theo lệ trong cung đình, nếu ban thưởng cho đại thần tin thường sai thái giám mang tới, nên Đoàn Khuê Chương thấy viên khâm sứ kia không phải thái giám cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghi ngờ gì lắm.
Chỉ nghe viên khâm sứ kia cười nói :
- An đại nhân, hôm nay lúc ngươi tới, Qúy phi nương nương đang tức giận, may là ngươi tới làm nương nương khuây khỏa. An Lộc Sơn hỏi :
- Tại sao Qúy phi nương nương lại tức giận?. Viên khâm sứ nói :
- Vì mấy bài thơ của Lý Học sĩ. An Lộc Sơn ngạc nhiên nói :
- Tại sao Lý Bạch lại chọc giận Qúy phi nương nương?.
Đoàn Khuê Chương nghe họ nhắc tới Lý Bạch, đặc biệt lưu tâm, chỉ nghe viên khâm sứ nói :
- Trước lúc ngươi vào cung, hoàng thượng và nương nương thưởng mẫu đơn ở gác Trầm Hương, hoàng thượng nhất thời cao hứng, tuyên triệu Lý Học sĩ vào làm thơ, y đã uống say khướt ở tửu lâu, bọn Lý Quy Niên rất khó khăn mới kéo y về được.
An Lộc Sơn nói :
- Qúy phi nương nương là giận y vô lễ à?. Viên khâm sứ nói :
- Không phải. Họ đã quen thấy thái độ ngông nghênh của lý Bạch rồi, hoàng

thượng còn đích thân dùng tay áo lau nước dãi cho y, sau đó lại bảo Qúy phi nương nương đích thân nấu thang cho y uống để tỉnh rượu. An Lộc Sơn lắc lắc đầu nói :
- Loại ngông cuồng vô lễ ấy, hoàng thượng và nương nương quả thật cũng quá nuông chiều y. Viên khâm sứ nói :
- Về sau Lý Học sĩ tỉnh rượu, hoàng thượng bảo y làm thơ, vị Lý Học sĩ này cũng rất giỏi, lập tức viết luôn ba bài Thanh bình điệu. An đại nhân, ba bài thơ ấy quả thật rất có ý tứ ta đọc cho ngươi nghe nhé. An Lộc Sơn cười nói :
- Ta là một kẻ thô kệch, chẳng biết thơ văn gì đâu. Viên khâm sứ nói :
- Ba bài thơ này ca ngợi Qúy phi nương nương, rất là dễ hiểu, nhưng điều làm nương nương tức giận, cũng chính là ba bài thơ này. An Lộc Sơn nói :
- Chuyện này mới kỳ quái đây, đã là khen ngợi nương nương tại sao lại làm nương nương tức giận? Chuyện này thì ta rất muốn nghe.
Viên khâm sứ đọc :
- Bài đầu tiên trong ba bài Thanh bình điệu mà lý Học sĩ làm là thế này:
Mây giống xiêm y mặt tựa hoa, Giờ xuân tới cửa móc la đà. Nếu không tiên tử trên non ngọc, Thì cũng Hằng Nga dưới nguyệt tà. Hoàng thượng rất cao hứng, liền bảo Lý Quy Niên và bọn đệ tử Lê Viên lập tức đem bài thơ ấy phổ thành bài hát mới, Lý Quy Niên thổi Khương địch, Hoa Nô đánh trống yết cổ, Hạ Hoài Trí đánh hưởng hưởng, Trịnh Quan Âm gảy tỳ bà, Trương Dã Hồ thổi tất lật, Hoàng Phan Xước gõ phách, nhất tề hòa âm quả nhiên nghe rất hay. An Lộc Sơn nhe răng ra cười nói :
- Ta nghe ngươi đọc cũng cảm thấy quả nhiên rất hay.
Viên khâm sứ cười nói :
- Đủ thấy An đại nhân cũng là một người biết âm luật. An Lộc Sơn vốn là một kẻ người ta nói thế nào thì mình nói theo thế ấy, được y khen một câu, vô cùng cao hứng, hỏi:
- Bài thứ hai bài thứ ba lại nói những gì?. Viên khâm sứ nói tiếp:
- Hoàng thượng nghe xong bài một, nói với Lý Bạch:
Bài thơ mới của khanh rất tuyệt diệu, nhưng tiếc vừa nghe tới lúc hay thì đã hết. Học sĩ đại tài, nên vì ta viết thêm hai bài nữa. Lý Bạch nhân cơ hội ấy bắt hoàng thượng phải ban rượu ngon cho y, hoàng thượng cố ý nói:
Ngươi vừa mới say rượu tỉnh lại, tại sao lại đòi uống rượu? Không phải trẫm bủn xỉn, chỉ là sợ ngươi uống rượu say rồi thì làm sao làm thơ?
Rượu ấy ngươi cứ làm xong thơ hãy uống. Lý Bạch sốt ruột, bèn cao giọng nói:
Thơ của thần có câu Rượu khát mưu tu biển, Thơ cuồng muốn tới trời, uống rượu càng say thi hứng càng hào. Hoàng thượng cả cười nói:
Chẳng trách người ta gọi ngươi là Tửu trung tiên. Bèn sai nội thị đem rượu ngon bồ đào Lương Châu tiến cống ra, ban cho y một đấu, lại sai lấy nghiên

mực xoan Khê ngự dụng ra, bảo Qúy phi nương nương đích thân mài mực, xin Học sĩ làm thơ. An Lộc Sơn hừ một tiếng, nói :
- Thật là tâng bốc y lên tận trời. Viên khâm sứ cười nói :
- Y vốn tự xưng Thơ cuồng muốn tới trời mà!. Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp :
- Lý Bạch uống sạch đấu rượu bồ đào không còn một giọt, quả nhiên thi hứng đại phát, lại lập tức viết thêm hai bài Thanh bình điệu, bài thứ hai là:
Một cành hạnh đỏ mớc ngưng hương, Ân ái non Vu luống đoạn trường, Thử hỏi Hán cung ai được thế? Đáng thương Phi Yến dựa đài gương. Bài thứ ba là:
Hoa thơm người đẹp thảy hân hoan, Thường được quân vương mỉm miệng khen. Man mác gió xuân tình bát ngát, Trầm Hương sau gác dựa lan can.
Hoàng thượng đọc xong, lại càng vui vẻ, khen:
Thơ này tả vẻ hoa mặt người đều tới mức đỉnh cao, tuyệt diệu không sao nói được! Bèn sai nhạc công đồng thanh hát, hoàng thượng đích thân thổi sáo ngọc, lại bảo Qúy phi nương nương đích thân gảy đàn tỳ bà để họa, ồn ào suốt nửa ngày, sau đó lại sai Lý Quy Niên lấy ngự mã đưa Lý Bạch về Hàn lâm viện.
An Lộc Sơn có một việc không thông, hỏi :
- Cả hoàng thượng cũng khen thơ ấy hay, thì Qúy phi nương nương còn tức giận chuyện gì?.
Viên khâm sứ cười nói :
- Lúc đầu Qúy phi nương nương cũng rất cao hứng, lui vào hậu viện rồi, vẫn đọc đi đọc lại ba bài. Thanh bình điệu mà Lý Bạch viết. Lúc ấy Cao Lực Sĩ đang ở bên cạnh, nhìn quanh thấy không có ai, liền tâu với nương nương:
Lúc đầu lão nô nghĩ nương nương nghe xong thơ này của Lý Bạch, nhất định sẽ hận y thấu xương, bây giờ nương nương lại cao hứng, thật là điều làm lão nô bất ngờ. Nương nương bèn hỏi y:
Có chỗ này đáng trách? Cao Lực Sĩ nói:
Y nói Đáng thương Phi Yến dựa đài gương là ví Qúy phi với Triệu Phi Yến.
Qúy phi nương nương nghe thấy, đột nhiên biến sắc, quả nhiên căm hận Lý Bạch thấu xương.
An Lộc Sơn ngạc nhiên nói :
- Triệu Phi Yến là ai?. Viên khâm sứ nói:
Triệu Phi Yến là hoàng hậu của Hán Thành đế. An Lộc Sơn nói:
- Đem so bà ta với hoàng hậu tính ra cũng không phải là làm nhục gì.
Viên khâm sứ nói :
- An đại nhân có chỗ không biết, Triệu Phi Yến là mỹ nhân nổi tiếng, thân thể nhẹ nhàng, thường sợ bị gió thổi đi.
Hoàng thượng có lần nói đùa với Qúy phi nương nương:

Như nàng thì tha hồ cho gió thổi. Lúc Mai phi tranh sủng với bà ta, cũng từng nói bà là :
- Con tiện tỳ mập. Qúy phi nương nương làm sao không tức giận?. An Lộc Sơn cười nói :
- Té ra là thế., theo ta thấy, nữ nhân mập chút lại càng dễ coi!.
Viên khâm sứ kia cười khẽ một tiếng, tron nụ cười có mấy phần bí ẩn, An Lộc Sơn nói :
- Sao?.Ta nói không đúng à?. Viên khâm sứ kia nói nhỏ vài câu, An Lộc Sơn đột nhiên biến sắc, đập bàn mắng:
- Gã Lý Bạch này quả thật đáng ghét, chẳng trách gì nương nương căm giận y!.
Nguyên Triệu Phi Yến từng tư thông với quan nô là Yến Xích Phong, là một dâm hậu nổi tiếng thời Hán, Cao Lực Sĩ gièm pha với Dương Qúy phi, nói bài thơ của Lý Bạch so sánh Dương Qúy phi với Triệu Phi Yến, quả thật :
- Ngấm ngầm châm chọc việc riêng của nương nương., Dương Qúy phi tư thông với An Lộc Sơn, Cao Lực Sĩ lại nói như thế, chính đụng vào chỗ bà ta kiêng sợ, vì thế bà ta căm hận Lý Bạch thấu xương.
Viên khâm sứ cười nói :
- An đại nhân không cần tức giận. Lý Bạch chọc giận Qúy phi nương nương thì y còn đứng trong triều đình được à, tuy y được hoàng thượng sủng ái, nhưng vẫn không thể hơn được Qúy phi nương nương. Cao Lực Sĩ quả thật lợi hại, có một chút thù oán cũng đã báo phục.
An Lộc Sơn hỏi :
- Cao Lực Sĩ có thù oán với Lý Bạch à? Viên khâm sứ nói :
- Ngươi còn không biết sao? Năm trước sứ thần nước Bột Hải tới trình quốc thư, thư viết bằng chữ Phiên, cả triều không ai biết, sau nhờ Hạ Tri Chương tiến cử Lý Bạch, y không những hiểu được văn tự nước Phiên mà còn dùng loại văn tự Phiên bang ấy viết một lá thư trả lời, khiển trách Khả hãn Bột Hải vô lễ, nhờ thế mới bảo toàn được thể diện nhà Đại Đường. Lúc ấy Lý Bạch cũng đã uống rượu say khướt, lúc y say viết bài :
- Sạ Man thư. ấy bắt Dương Quốc Trung phải mài mực cho y, Cao Lực Sĩ phải cởi giày cho y. Cao Lực Sĩ đã sớm muốn bới móc lỗi lầm của y rồi.
An Lộc Sơn nói :
- Được, ngày mai ta cũng nên đưa một phần lễ vật tới biếu Cao công công.
Đột nhiên nói qua chuyện khác, hỏi Tiết Tung :
- Nghe nói hôm nay các ngươi đại náo ở tửu lâu, người giúp đỡ họ Nam tướng mạo ra sao?.
Tiết Tung miệng nói tay vạch kể lại một lúc, An Lộc Sơn trầm ngâm không nói gì, viên khâm sứ hỏi kỹ Tiết Tung người đối địch với y dùng kiếm pháp gì, Đoàn Khuê Chương ở ngoài nghe trộm, nghe y hỏi rõ ràng như bậc hành

gia, ngấm ngầm ngạc nhiên.
An Lộc Sơn trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên đập bàn kêu lên :
- Ta không tin y lại can đảm tới mức ấy!. Câu nói chưa dứt, đột nhiên vù vù hai tiếng ám khí xé gió vang lên, một bóng người như tên bắn vọt vào phòng, bọn thị vệ cùng bật tiếng la hoảng.
Đoàn Khuê Chương dùng công phu ám khí đả huyệt phóng ra hai quả Thiết liên tử, một đánh vào huyệt Toàn cơ trước ngực An Lộc Sơn, một đánh vào huyệt Xảo âm sau tai viên khâm sứ, định đánh ngã họ xong sẽ lập tức ra tay bắt sống một người làm con tin. Công phu ám khí của y bách phát bách trúng, lại nghĩ cho dù An Lộc Sơn có thể tránh được, thì viên khâm sứ đại nhân kia cũng nhất định không sao tránh khỏi.
Nào ngờ chuyện kỳ quái đột nhiên phát sinh, hoàn toàn ra khỏi sự dự liệu của y, viên khâm sứ kia lại là một cao thủ nhất lưu thân hoài tuyệt kỹ. Hai quả Thiết liên tử tuy không to hơn hạt đậu vàng, nhưng Đoàn Khuê Chương dùng Kim cương chỉ búng ra, kình lực lại không phải tầm thường, văng vẳng có tiếng ì ầm như tiếng sấm.
Không ngờ viên khâm sứ quát lớn một tiếng :
- Giỏi., tiện tay chụp một đôi đũa ngà voi lên, cặp lấy một quả Thiết liên tử như gắp một viên thịt, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, quả Thiết liên tử thứ hai lại bay tới như chớp, viên khâm sứ kia vung đôi đũa một cái, hai quả Thiết liên tử bắn vào nhau, cùng rơi xuống đất. Nhưng kế lại nghe một tiếng rắc, đôi đũa ngà trong tay y cũng gãy luôn ở giữa, biến thành bốn đoạn.
Nguyên là tuy y cặp được quả Thiết liên tử, nhưng đôi đũa ngà không phịu nổi luồng kình lực quá mạnh ấy!
Viên khâm sứ :
- a. một tiếng, rồi lập tức hôhô cười rộ nói :
- U Châu kiếm khách quả nhiên danh bất hư truyền, đêm nay quả là ta được mở rộng tầm mắt!.
Nguyên viên khâm sứ ấy chính là Vũ Văn Thông một trong ba đại cao thủ trong đại nội, chức vị của y ngang với hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc, đều là được phong là Long kỵ đô úy, nhưng Tần Tương và Uất Trì Bắc đều là con cháu công thần, tuy hoàng đế đối xử với ba người không hề phân biệt, nhưng y lại tự thẹn mình môn hộ không bằng, danh tiếng không bằng, vẫn cảm thấy hoàng đế dường như thân cận với hai người kia hơn một chút, vì vậy tuy ba người cùng làm việc với nhau nhưng hành sự lại rất không như nhau, Tần Tương, Uất Trì Bắc không thích luồn lọt kẻ quyền quý còn Vũ Văn Thông trong cung thì phụng thừa Dương Qúy phi, ngoài cung thì kết giao với An Lộc Sơn, một công đôi việc để củng cố địa vị của mình. Việc sai y đưa :
- Tiền tắm con. của hoàng đế và Dương Qúy phi tới biếu An Lộc Sơn hôm

nay là do Dương Qúy phi nài nỉ giúp y. Tuy trước nay y chưa từng gặp Đoản Khuê Chương, nhưng đã sớm nghe ngóng biết Đoàn Khuê Chương và An Lộc Sơn có thù oán với nhau, vừa tiếp hai quả Thiết liên tử xong, lại nhìn thấy kiếm thuật Đoàn Khuê Chương sử dụng, đương nhiên có thể lập tức đoán ngay người này chính là U Châu kiếm khách Đoàn Khuê Chương.
Lúc ấy Tiết Tung và ba tên vệ sĩ khác đã vây quanh Đoàn Khuê Chương, đánh nhau ngay trong phòng. Vũ văn Thông là thân phận khâm sứ, nhất thời không tiện xuất thủ. An Lộc Sơn đột nhiên bị tập kích, kế lại thấy là Đoàn Khuê Chương, vô cùng hoảng sợ, nhưng đến khi Vũ Văn Thông đánh rơi hai quả Thiết liên tử xuống, y lại bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm :
- Cho dù Đoàn Khuê Chương ngươi bản lĩnh có cao cường hơn, thì một mình ngươi cũng không chống nổi chư tướng dưới trướng ta, huống hồ còn có Vũ Văn Đô úy ở đây!. Y đã có chỗ nương tựa, bèn đứng lên hô hô cười rộ nói :
- Ta tưởng là ai, té ra là bạn cũ tới! Có gì cứ nói, cần gì vừa thấy mặt đã động đao động kiếm?
Chẳng lẽ ngươi không nghĩ chút gì tới tình cố cựu, lại vọng tưởng muốn lấy mạng ta sao?.
Đoàn Khuê Chương roạt roạt hai kiếm bức Tiết Tung lùi lại mấy bước, lại gạt ngọn Hộ thủ câu của một tên võ quan khác ra, cao giọng đáp :
- An Lộc Sơn, ngươi tiểu nhân đắc chí, một cái lườm một cái nguýt cũng báo thù, cần gì phải làm ra vẻ tình nghĩa? Hừ, ngươi muốn hại ta thì cũng thôi, tại sao lại hãm hại cả bằng hữu của ta?.
An Lộc Sơn cười nói :
- Đó là một sự hiểu lầm, nhưng hiểu lầm cũng có chỗ hay của hiểu lầm, nếu không bắt lầm bạn của ngươi thì làm sao mời được đại giá của ngươi tới đây? Vả lại ta cũng không muốn làm khó y, ngươi tới đây rất hay, ngươi nên khuyên y cùng ở đây làm việc cho ta. Đoàn Khuê Chương nói :
- Hừ, làm việc cho ngươi à?. An Lộc Sơn cười lớn nói :
- Ta thân kiêm Tiết độ sứ ba trấn Bình Lô, Phạm Dương, Hà Đông, ngươi làm việc cho ta chẳng lẽ lại là điều nhục nhã sao?. Đoàn Khuê Chương lại bật tiếng cười lớn nói :
- Trong con mắt ta, trước đây ngươi là một tên lưu manh, bây giờ cũng là một gã vô lại, có điều còn làm nhiều điều xấu xa hơn trước kia, trước kia chẳng qua chỉ là lừa gạt lương dân, bây giờ thì đúng là hại nước hại dân rồi! Hô hô, ngươi cho rằng ngươi làm Tiết độ sứ gì đó thì ta coi trọng ngươi à?.
An Lộc Sơn vốn định làm như mèo bắt chuột, đoán là Đoàn Khuê Chương đã không thể thoát khỏi tay y, trước hết đùa giỡn một phen cho hả giận trong lòng, nào ngờ lại bị Đoàn Khuê Chương không hè nể mặt, chửi mắng một trận tàn tệ, lại nói toạc ra y chẳng qua chỉ là một tên lưu manh vô lại, quả

thật tức giận tới cực điểm, lập tức sa sầm mặt, cao giọng quát :
- Thật không biết lễ độ, các ngươi giết y cho ta!. Đoàn Khuê Chương cười lớn nói :
- Ta đã dám tới chỗ ngươi, vốn không tính còn sống để trở ra đâu. Nhưng nếu các ngươi giết ta, chỉ e cũng không phải dễ!. Y miệng nói thao thao bất tuyệt nhưng tay chân vẫn không hề lơi lỏng, cười rộ không ngớt, chỉ nghe soạt một tiếng, một tên vệ sĩ bị trúng kiếm trước ngực, máu phun ra như suối, vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến.
An Lộc Sơn mắng :
- Ăn hại, ăn hại! Mau gọi thêm vài người đắc lực vào đây!. Tiết Tung là bại tướng dưới tay Đoàn Khuê Chương, trong lòng vốn sợ sệt, nhưng nghe An Lộc Sơn mắng một câu như thế, lại bất giác hăng hái xông vào, Đoàn Khuê Chương quát :
- Tới rất hay!., bảo kiếm vung ngang ra chiêu Long Môn cổ lãng, uốn lượn như du long, kiếm quang giàn giụa, quả thật như sóng nước dâng trào, oai thế không thể chống, Tiết Tung sợ tới mức hồn siêu phách lạc, vội vàng lùi lại nhưng không tránh kịp, đột nhiên chỉ thấy trên vai tê rần một cái, đã bị bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương rạch một vết dài.
May là tên võ sĩ dùng song câu không phải tầm thường, song câu vung lên giải khai thế công của Đoàn Khuê Chương, nếu không xương tỳ bà của Tiết Tung ắt đã bị bảo kiếm chém gãy, Tiết Tung lúc ấy đời nào còn dám khinh địch, liều mạng chịu cho đại soái chửi mắng, vung hờ một kiếm, đang định lùi ra.
Đoàn Khuê Chương căm hận y là một trong bọn người bắt Sử Dật Như, không tha cho y trốn chạy, quát lớn một tiếng, cước phải ra chiêu Khôi tinh tứ đẩu, một tên vệ sĩ đứng trước mặt bị đá tung ra bảo kiếm vung lên, lại bức bách tên vệ sĩ dùng song câu lui lại, kiếm quang chớp lên, thân hình vọt lên như tên rời cung, trong chớp mát đã tới sau lưng Tiết Tung, nhìn thấy mũi kiếm sáng loáng đã sắp đâm thủng hậu tâm của Tiết Tung thành một cái lỗ, Đoàn Khuê Chương đang định tiến lên một bước, phóng kiếm đâm vào đại huyệt trên bối tâm của Tiết Tung, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió rít lên, thế tới rất mau, Đoàn Khuê đưa mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, lập tức biết có cường địch tập kích, vả lại một đao này lại nhắm đúng vào đại huyệt trên bối tâm y.
Giống như bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, đòn tập kích bất ngờ ấy chính là đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, Đoàn Khuê Chương trong lòng lạnh buốt không ngờ trong bọn vệ sĩ của An Lộc Sơn lại có loại nhân vật thế này?., không rảnh mà tấn công Tiết Tung nữa, phải quay lại đối phó với địch nhân sau lưng trước.
Kiếm thuật của Đoàn Khuê Chương đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh,

tâm niệm vừa dộng, kiếm chiêu đã lập tức đánh ra, lật tay đánh trả một kiếm, thân hình chưa thay đổi, giống như sau lưng mọc ra một con mắt, mũi kiếm đâm thẳng vào mạch môn của địch nhân, lập tức hóa giải chiêu số tập kích của y.
Đoàn Khuê Chương xoay người nửa vòng, thuận thế ra chiêu Hoành vân đoạn phong, kiếm thế lướt ngang ra, người kia tựa hồ sợ thanh bảo kiếm trong tay y, không dám để đao chạm vào, nhưng lại trở sống đao đập xuống, chỉ nghe keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, người kia nhảy chếch ra ba bước, Đoàn Khuê Chương cũng không kìm được loạng choạng một cái.
Vũ Văn Thông khen :
- Đao pháp lạ kì, kiếm thuật càng diệu? Hai người đều giỏi, giỏi, giỏi. Trong tiếng khen ngợi, Đoàn Khuê Chương đã xoay người lại đưa mắt nhìn kỹ, nhìn thấy rõ mặt mũi địch nhân, bất giác sửng sốt.
Người ấy chính là Nhiếp Phong từng hai ba lần che giấu cho y khuyên y trở về, đúng là rất bất ngờ đối với Đoàn Khuê Chương.
Tên vệ sĩ dùng song câu tên Trương Trung Chí, võ công suýt soát Tiết Tung, cũng là một viên võ quan thủ hạ đắc lực của An Lộc Sơn, nhân cơ hội sấn vào, song câu chớp chớp cuốn đất ngoặc tới, đánh mau vào hạ bàn Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương vừa ngẩn người ra, hơi sơ ý, vù một tiếng, cho dù y lập tức bước tránh ra, nhưng ống quần cũng bị móc rách một mảng lớn.
Nhiếp Phong quát :
- Thiên đường có lối ngươi không chịu đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn vào? Đã sắp chết tới nơi, còn dám hung dữ đả thương người à?. Nghe ngữ khí thì rất hung dữ, nhưng Đoàn Khuê Chương đã hiểu được hàm ý trong câu nói của y, tựa hồ còn muốn khuyên y bỏ chạy. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Y là Phó tướng thân quân của An Lộc Sơn, chẳng trách gì phải ra sức cho An Lộc Sơn, chỉ là y có vẻ thương tiếc cho mình, không biết là vì sao?.
Nhiếp Phong quả thật có ý thương tiếc Đoàn Khuê Chương, nhưng trước mặt An Lộc Sơn hoàn toàn không dám để lộ chút sơ hở nào, vả lại mới rồi thử qua hai chiêu, y đã phát giác bản lĩnh của Đoàn Khuê Chương quả thật cao hơn y, vì thế động thủ thật sự, giở hết tài nghệ của mình ra, một thanh đơn đao múa lên như gió táp.
Nhưng Đoàn Khuê Chương không muốn đả thương y, nên có mấy chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại vẫn không dám sử dụng, như thế y lấy một địch hai, lại dần dần rơi vào thế hạ phong. Vũ Văn Thông nhìn một lúc, nghĩ thầm :
- Đoàn Khuê Chương tuy kiếm pháp tinh diệu, có thể tính là nhất lưu cao thủ trên đời hiện nay, nhưng tựa hồ vẫn không thần kỳ tới mức như võ lâm đồn đại về y.

Không bao lâu Điền Thừa Tự và mấy tên võ quan khác được tin chạy vào, thấy Đoàn Khuê Chương đã rơi vào thế hạ phong, mọi người đều muốn tranh công, nhất tề xông vào. Nhất là Điền Thừa Tự, để trả thù mối nhục trên tửu lâu hôm nay, đao nào cũng chém vào chỗ yếu hại của Đoàn Khuê Chương. Y biết thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương lã bảo kiếm, nên đặc biệt chọn một món binh khí nặng, là một thanh Trảm sơn đao sống dày nặng ba mươi ba cân, thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương tuy sắc bén nhưng cũng không sao chém đứt được. Đoàn Khuê Chương ra sức đấu với sáu cao thủ, lại hiển lộ bản lĩnh, đang lúc kịch chiến chợt nghe choang một tiếng lớn, đao kiếm chạm nhau, thanh đại đao của Điền Thừa Tự bị Đoàn Khuê Chương khéo léo đẩy ra một bên, nhưng thanh bảo kiếm của y cũng bị hất ra, chiêu ấy của y vốn có ba thức, đồng thời ứng phó với ba món binh khí công kích, thanh kiếm vừa lệch đi, song câu của Trương Trung Chí lập tức thừa thế đánh tới, soạt một tiếng, lại móc rách một mảng trên áo y, mũi câu lướt qua, trên bắp tay lập tức hiện ra một vết thương. Cũng cùng lúc ấy, thanh đơn đao của Nhiếp Phong cũng đang ra chiêu Bạch xà thổ tín, mũi đao lấp loáng đâm vào cổ họng y.

Đoàn Khuê Chương ra chiêu Đại loan yêu tà tháp liễu, xoay người đi nửa vòng, đột nhiên một kiếm chém ngược trở lại chỉ nghe ái chà một tiếng, Nhiếp Phong đã trúng kiếm, máu chảy như suối, nhảy chếch ra ngoài, sau đó lập tức ngã xuống, vòng vây bị hở một chỗ.

Một kiếm ấy của Đoàn Khuê Chường vốn định gạt đơn đao của Nhiếp Phong ra, nhưng kết quả lại làm Nhiếp Phong bi trọng thương, quả thật là điều y không ngờ tới. Y làm sao biết Nhiếp Phong vốn có ý thả cho y chạy, Nhiếp Phong vừa thấy tư thế phóng kiếm của Đoàn Khuê Chương đã biết mũi kiếm của y đâm vào chỗ nào, nếu luận về bản lĩnh chân thực của hai người, thì tuy Nhiếp phong còn kém Đoàn Khuê Chương một bậc, nhát đao ấy của y chém xuống, tuy nhất định sẽ bị Đoàn Khuê Chương gạt ra, nhưng y chỉ cần nhảy lùi ra để tránh thì không đến nổi bị thương, nhưng y muốn thả Đoàn Khuê Chương nên không tiếc mình bị trọng thương, cố ý nhảy vào mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương, vì thế mới bị Đoàn Khuê Chương đâm trúng bụng dưới.

Đoàn Khuê Chương lúc thất thế đánh trả chiêu ấy quả vô cùng tinh diệu, kiếm thế hư thực khó biết, nên tuy Nhiếp Phong cố ý nhường y, người bên cạnh cũng không nhận ra, có điều Đoàn Khuê Chương là một đại hành gia võ học, lúc đầu tuy hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ngay, nghĩ thầm :

- Nếu mình không chết, về sau phải trả ơn người này, chỉ là ngươi một phen có ý tốt, nhưng ta không thể nhận được. Nếu không cứu được Sử đại ca, thì ta còn mật mũi nào bỏ chạy để thoát thân một mình?.

Đoàn Khuê Chương đã từ chỗ hở của vòng vây đánh ra, nhưng lại không

chịu cướp cửa bỏ chạy mà xông vào An Lộc Sơn. Bọn Điền Thừa Tự cả kinh, vội vàng sấn lên ngăn cản, đúng lúc họ đang tay chân luống cuống, đột nhiên Vũ Văn Thông hô hô cười rộ nói :
- Nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu của Đoàn tiên sinh, ta cũng hơi ngứa nghề. Các vị tạm thời dừng tay, để ta khoe cái dở nào!. Tiếng tới ngươi tới, hai tay trống không, vạt áo phất phơ, câu nói chưa dứt, y đã đứng chặn trước mặt Đoàn Khuê Chương!
Bọn Điền Thừa Tự vừa thấy Vũ Văn Thông xuất thủ đều thở phào một tiếng, họ biết Vũ Văn Thông cực kỳ cao ngạo, không chờ y sai bảo, đã nhao nhao tránh ra nhường chỗ. Đoàn Khuê Chương thấy oai thế của y như vậy, cũng không kìm được hơi hoảng sợ :
- Té ra Yị khâm sứ đại nhân này cũng là một cao thủ nhất lưu.
Vũ Văn Thông đứng trước mặt Đoàn Khuê Chương, song quyền nắm chặt, ngạo nghễ ra vẻ nghênh ngang nói :
- Đoàn đại kiếm khách, mới rồi không phải ngươi có ý bắt sống ta sao? Bấy giờ ta đã đứng trước mặt ngươi, sao ngươi chưa động thủ?. Đoàn Khuê Chương nói:
- Ngươi đã theo quy củ võ lâm đơn đả độc đấu với ta, ta há có thể chiếm phần thuận lợi, rút binh khí ra đi!.
Vũ Văn Thông cười lớn nói :
- Đoàn tiên sinh không thẹn là kiếm khách thành danh, không hề sai với lời người ta đồn đại. Có điều ngươi không cần lo lắng cho ta, tuy ngươi cầm một thanh bảo kiếm nhưng chưa chắc đã làm Vũ Văn Thông ta bị thương được đâu!.
Vũ Văn Thông tự báo tên họ, Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới biết y là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, tiếng tăm sánh ngang Tần Tương và Uất Trì Bắc. Đoàn Khuê Chương nhất sinh chưa từng bị người ta coi thường như thế, đột nhiên trong lòng nổi giận :
- Ngươi tưởng ngươi là một trong ba cao thủ đại nội thì có thể áp đảo ta à? Ta không tin công phu Không thủ nhập bạch nhận của ngươi lại cao hơn cả Uất Trì Bắc. Nên biết nếu nói về công phu Không thủ nhập bạch nhận thì Uất Trì Bắc chính là thiên hạ đệ nhất, hôm ấy Đoàn Khuê Chương lúc ban ngày đã so tới với Uất Trì Bắc trên tửu lâu, vẫn hơi chiếm thượng phong, nên y mới dám mắng thầm Vũ Văn Thông ngông cuồng.
Lúc ấy Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói :
- Thật không? Được rồi, vậy thì xin mời ngươi chỉ giáo trước~. Y tuy vô cùng tức giận, nhưng nhìn thấy đối phương tay không, vẫn nhất định không chịu chiếm ưu thế mà động thủ trước. Vũ Văn Thông nói :
- Được, cung kính không bằng phụng mạng, để ý đỡ nhé!., song quyền cùng khua lên, lập tức chém tới giữa mặt, Đoàn Khuê Chương vừa nhìn, thấy y

không dùng Cầm nã thủ, cũng không phải chiêu số La Hán thần quyền lợi hại mà chỉ là Bắc phái trường quyền bình thường, bất giác vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ y cậy vào bộ quyền thuật bình thường này mà dám đối phó với bảo kiếm của mình sao? Y có hiệu là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, không thể tin là y không có nhãn lực như thế.. Đoàn Khuê Chương tâm niệm vừa động, tay quyền to tướng của Vũ Văn Thông đã đánh tới, Đoàn Khuê Chươngvung kiếm quét ngang, Vũ Văn Thông song quyền giương ra, đột nhiên keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, nguyên là Vũ Văn Thông hoàn toàn không ngông cuồng, ngược lại lại cực kỳ khôn ngoan. Trong tay y giấu một cặp Phán quan bút cực ngắn, trước đó không hề nói rõ, để Đoàn Khuê Chương cho rằng y tay không đối địch, có ý làm cho Đoàn Khuê Chương khinh địch. Đến lúc Đoàn Khuê Chương một kiếm quét ra, y song quyền giương ra, cặp Phán quan bút giấu sẵn đột nhiên vươn ra, vừa khéo đỡ vào sống kiếm của Đoàn Khuê Chương, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ngọn bút bên trái của y dựng lên, ngọn bút bên phải lập tức di động, nhân lúc thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương đã hết đà không kịp rút về, lập tức ra sát thủ, ngọn Phán quan bút nhanh như chớp điểm tới huyệt Du khí dưới nách Đoàn Khuê Chương, quả thật vô cùng âm độc, vô cùng tàn ác!
May mà Đoàn Khuê Chương là người gan dạ mà cẩn thận, tuy y không biết trong tay quyền của Vũ Văn Thông ngầm giấu binh khí, nhưng nhìn thấy y chỉ sử dụng một chiêu trong Bắc phái trường quyền bình thường, đã sớm nghi ngờ, vì vậy hoàn toàn không phải như Vũ Văn Thông tính toán, y không những không hề khinh địch, mà ngược lại còn đặc biệt cẩn thận, chiêu thứ nhất chỉ vung hờ một nhát, chưa hề dùng lực.
Đúng chớp mắt tia lửa đang bắn tung tóe ấy, thân hình hai người đều mau lẹ cực điểm, Vũ Văn Thông một bút điểm vào huyệt Du khí dưới nách Đoàn Khuê Chương, mũi bút còn chưa chạm tới áo y, đột nhiên thấy kiếm quang chớp lên, mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương đã chỉ vào bụng dưới y, chiêu này là đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, Vũ Văn Thông chỉ đành nghiêng ngọn Phán quan bút đỡ gạt, lập tức nhảy vọt lên, nửa công nửa thủ mới hóa giải được kiếm chiêu lợi hại của Đoàn Khuê Chương. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy bóng hai người sấn vào nhau rồi phân khai, một người uốn lưng, một người nhảy lên chứ không biết rằng trong một chiêu ấy, hai đại cao thủ đã sừ dụng tuyệt học bình sinh, qua lại với nhau một đòn sông chết.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai người vừa phân khai lại sấn vào nhau. Đoàn Khuê Chương vạch ra một bông kiếm hoa soạt soạt soạt liên hoàn ba kiếm như mưa sa gió táp hung dữ tấn công, kiếm thế cực mau, chỉ thấy kiếm quang, không thấy bóng người, giống như mười mấy thanh bảo kiếm từ bốn phương tám hướng đánh tới, kiếm khí giàn giụa kiếm quang lóa mắt, thụp

xuống toàn thân Vũ Văn Thông, bọn võ sĩ đứng ngoài quan sát trận chiến thấy hoa cả mắt, người nào cũng tim đập thình thịch.
Vũ Văn Thông có hiệu là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, võ công quả thật thành tựu kinh người, về cặp Phán quan bút điểm huyệt, võ học có câu :
- Ngắn một tấc thì hiểm một tấc., phán quan bút bình thường dài hai trước tám tấc, cặp Phán quan bút của y lại chỉ có bảy tấc, quả thật ngắn tới mức không thể ngắn hơn, vì thế đánh chiêu nào cũng phải nghiêng người sấn vào, hung hiểm muôn phần, bất kể ứng phó phía nào mà không phù hợp, thì chắc chắn phải mất mạng lập tức.
Đoàn Khuê Chương kiếm sau nối theo kiếm trước, nhìn thấy đã nắm phần thắng, nhưng đang kịch chiến chợt nghe cách một tiếng, cặp phán quan bút trong tay Vũ Văn Thông đột nhiên dài ra thêm bảy tấc, vốn là cặp Phán quan bút của y có bốn đốt, mỗi đốt dài bảy tấc, ấn nút thì từng đốt từng đốt sẽ giương ra, giương ra hết sẽ dài như Phán quan bút bình thường.
Cao thủ tỷ đấu, chỉ trong ly tấc, hiện hai người đang lúc đứng sát nhau, cặp Phán quan bút của Vũ Văn Thông đột nhiên dài ra thêm bảy tấc, cho dù Đoàn Khuê Chương bản lĩnh có cao cường hơn cũng khó mà tránh được, vừa nghe cách một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông đã xuyên thủng vạt áo Đoàn Khuê Chương đâm vào bụng dưới y, bọn võ sĩ đứng cạnh đều reo lên như sấm.
Nhưng tiếng reo chưa dứt, Vũ Văn Thông đột nhiên lại ái chà một tiếng, nghiêng người nhảy chếch ra một trượng, mọi người vừa nghe thấy tiếng, lúc nhìn kỹ lại, mới thấy trên vai y có một mảng màu đỏ.
Nguyên là Đoàn Khuê Chương không những kiếm thuật tinh diệu mà nội công cũng đã đạt tới mức rất tinh thâm, lúc ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông đâm rách vạt áo y, y hóp ngực phình bụng, bụng dưới đột nhiên phình ra ba tấc mũi nhọn của ngọn Phán quan bút vừa chạm vào da bụng y, còn chưa đâm tới, kình lực chưa phát hết, không đâm vào được nữa, kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương cực kì mau lẹ, đã trong chớp mắt đối phương thất thế, chưa kịp vận lực biến chiêu ấy, mũi kiếm nghiêng đi một cái chém đứt một đường trên vai Vũ Văn Thông.
May là Vũ Văn Thông cũng là một đại hành gia võ học, vừa cảm thấy không hay, lập tức thu bút bật người nhảy ra, nếu không chỉ e xương tỳ bà đã bị thanh bảo kiếm chém gãy.
Biến hóa ấy xảy ra đột ngột, bọn võ sĩ cả kinh thất sắc, tiếng reo hò lập tức im bặt. Vũ Văn Thông mới rồi khoe khoang miệng lưỡi, nói bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương không thể làm y bị thương, nào ngờ chưa tới ba mươi chiêu đã lộ cái xấu tại đương trường, tuy chỉ bị thương nhẹ ngoài da thịt, nhưng y kiêu ngạo đã quen, giữa chỗ mọi người chăm chăm nhìn vào thì

nhát kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương không khác gì rạch lên mặt y, khiến y vừa thẹn vừa giận.
Lúc ấy y cả giận quát lớn :
- Họ Đoàn kia, nếu đêm nay ta để ngươi chạy thoát thì Vũ Văn Thông ta không làm người!., song bút một ngang một dọc khai triển chiêu số, thủ pháp Phán quan bút điểm huyệt của y là một độc chiêu, quả thật oai lực rất lớn, lúc ấy hai người đã giống như cùng liều mạng, không ai dám khinh thị đối phương nữa.
An Lộc Sơn nói :
- Đúng, nếu bắt sống được thì tốt, các ngươi còn đứng ngẩn ra đó làm gì, còn không mau xông vào giúp Vũ Văn Đô úy trói thằng giặt kia đi?.
Bọn Điền thừa Tự và Trương Trung Chí mới rồi không dám xông vào giúp đỡ, một vì biết tính nết kiêu ngạo tự đại của Vũ Văn Thông, hai là vì họ biết rõ bản lĩnh của Vũ Văn Thông, cho rằng tuy Đoàn Khuê Chương kiếm pháp tinh kỳ, nhưng đã đánh nhau hồi lâu, với bản lĩnh của Vũ Văn Thông thì nắm chắc phần thắng không còn nghi ngờ gì. Nào ngờ sự tình lại khác hẳn với dự liệu của họ, người bị thương lại không phải là Đoàn Khuê Chương mà là Vũ Văn Thông, hiện An Lộc Sơn đã ra lệnh, họ không còn kiêng dè nữa, lập tức sấn vào vây đánh. Vũ Văn Thông lúc ấy đã biết mình không phải là đối thủ của Đoàn Khuê Chương, đối với việc mọi người xông vào giúp đỡ, cũng không cản trở nữa.
Bản lĩnh của Vũ Văn Thông và Đoàn Khuê Chương chênh nhau không bao nhiêu, lại được bọn Điền Thừa Tự và Trương Trung Chí giúp đỡ, lập tức xoay chuyển tình thế. Chỉ thấy kiếm quang bay lượn, đao quang như tuyết, song câu chớp chớp, bút ảnh trùng trùng, một trường ác chiến này quả thật kinh tâm động phách, khiến bọn vệ sĩ đứng ngoài nhìn cơ hồ đều nín thở.
Đánh nhau một lúc, vòng kiếm quang của Đoàn Khuê Chương càng lúc càng thu hẹp lại, An Lộc Sơn mới thở phào một hơi, chợt nghe Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, kiếm quang uốn lượn như du long, đột nhiên vọt khỏi vòng vây bắn ra, Điền Thừa Tự đầu gối đã bị trúng một kiếm, loạng choạng lùi ra mấy bước, kế soạt một tiếng, Trương Trung Chí cũng bị nhặt đứt một ngón tay. Vũ Văn Thông một bút đâm tới Đoàn Khuê Chương vừa chém đứt ngón tay Trương Trung Chí chưa kịp xoay kiếm thu người, tay nắm kiếm quyết đột nhiên thu về, lật chưởng vỗ ra phía sau một cái, xoảng một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông rơi xuống đất!
Chiêu Đoàn Khuê Chương dùng chưởng đập bút quả thật vô cùng nguy hiểm, kết quả tuy ngọn Phán quan bút ấy của Vũ Văn Thông bị y đánh rơi, nhưng mạch Thốn Quan Xích trên cổ tay trái của Đoàn Khuê Chương đã bị mũi bút rạch qua, cũng rạch đứt một đường dài, mạch Thốn Quan Xích bị thương, cánh tay ấy đã không còn vận lực được nữa.

Vũ Văn Thông thấy y dùng lối đánh mà cả hai đều thiệt hại như thế ngấm ngầm hoảng sợ, nhưng chiêu ấy y đã đánh một cánh tay của Đoàn Khuê Chương bị thương, đã chiếm được phần tiện nghi. Một tên vệ sĩ đứng ngoài nhặt ngọn Phán quan bút ấy lên ném tới cho y, Vũ Văn Thông chụp được bút, lập tức quát :
- Thằng đầy tớ này chỉ còn dùng được một cánh tay thôi, có hung dữ cũng không làm gì được, mau mau bắt sống y, đừng để y tháo chạy?.
Đoàn Khuê Chương hú một tiếng dài, lạnh lùng nói :
- Cao thủ đại nội giỏi thật, quả nhiên bản lĩnh cao cường, oai phong lẫm liệt! Không những là người đắc lực của hoàng đế, mà còn làm con chó giữ nhà cho An Lộc Sơn! Hừ, ngươi sợ ta chạy à? Ta đã bước vào nơi này, vốn đã không định sống mà trở ra đâu, ngươi yên tâm đi?. Vũ Văn Thông bị y mỉa mai, khuôn mặt đỏ bừng, quát :
- Ta không đấu khẩu với ngươi, xem bút đây!. Thanh bảokiếm của Đoàn Khuê Chương đã chém tới, lập tức hai người lại lăn xả vào nhau.
Lúc ấy Vũ Văn Thông, Đoàn Khuê chương, Trương Trung Chí, Điền Thừa Tự bốn người đều đã ít nhiều bị thương, mà Đoàn Khuê Chương bị thương nặng nhất, kế là Điền Thừa Tự, đầu gối y bị chém rách một mảng, đi đứng không linh hoạt, nhưng vẫn cùng bọn Vũ Văn Thông vây đánh Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương tuy một cánh tay bị thương, nhưng y đã bất kể mạng sống, kiếm chiêu càng đánh ra càng lợi hại, trong bọn thủ hạ của An Lộc Sơn thì người võ công cao cường nhất là Điền Thừa Tự, Tiết Tung, Nhiếp Phong, Trương Trung Chí bốn người, hiện Nhiếp Phong, Tiết Tung trước sau đã bị trọng thương, chỉ còn hai người Điền Trương giúp Vũ Văn Thông, còn những vệ sĩ khác võ công chênh lệch quá nhiều. mấy kẻ cùng xông vào đều bị Đoàn Khuê Chướng đâm bị thương, người chưa bị thương cũng chẳng giúp đỡ được gì, mà còn làm vướng tay vướng chân. Vũ Văn Thông tức giận tới cực điểm, cao giọng quát :
- Các ngươi đi mà bảo vệ đại soái, đừng bước tới đây nữa. Bọn vệ sĩ ấy reo lên một tiếng lùi ra, kết quả chỉ còn hai người Điền Trương giúp y.
Đang lúc kịch chiến chợt nghe một tiếng soạt, Điền Thừa Tự bộ pháp không linh hoạt, trên người lại trúng thêm một kiếm, may mà không phải chỗ yếu hại nhưng cũng đau đớn không sao chịu nổi. Vũ Văn Thông nhân lúc thanh kiếm của Đoàn khuê Chương đang đâm Điền Thừa Tự, liền ấn nút, cặp Phán quan bút lại dài ra thêm một đốt nữa, lần này Đoàn Khuê Chương đã sớm đề phòng, nhảy vọt lên tránh, nhưng lúc y nhảy lên bụng dưới lại bị mũi câu sắc nhọn của Trương Trung Chí móc rách một mảng da thịt.
An Lộc Sơn nhìn thấy vô cùng run sợ, sợ bọn Vũ Văn Thông không phải là đối thủ, Đoàn Khuê Chương đánh sấn tới, thì y khó mà giữ được tính mạng,

nhưng khâm sứ đại nhân đang ra sức trấn áp kẻ thù của y, y làm sao có thể lui vào hậu đường để ẩn núp? Đúng lúc trong lòng rối loạn chợt thấy Tiết Tung quát lớn một tiếng, dắt theo mấy tên vệ sĩ, đẩy một người vào!
Đoàn Khuê Chương kêu lên thất thanh :
- Sử đại ca!. Nguyên người bị Tiết Tung đẩy vào chính là Sử Dật Như! Chỉ thấy y thân hình gầy gò, mặt mũi vàng vọt, đã bị hành hạ tới mức không còn ra con người.
Tiết Tung cầm trường kiếm kề vào hậu tâm y quát lớn :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi đứng lại cho ta, ngươi mà bước tới thêm một bước, ta sẽ giết vị Sử đại ca này của ngươi lập tức.
Đoàn Khuê Chương vừa tức vừa giận, trong lòng đau như dao cắt, nhưng ném chuột sợ vỡ đồ quý, cũng chỉ đành dằn lửa giận xuống, dừng bước lại, vung kiếm che ngang trước bụng, phong tỏa thế công của Vũ Văn Thông, rồi nhìn qua An Lộc Sơn quát :
- Kẻ thù của ngươi là ta, họ Sử có dính líu gì vào đây? Muốn giết muốn mổ thì tùy ý ngươi, ngươi cứ tha họ Sử ra đi!. An Lộc Sơn lúc ấy mới thở phào, hô hô cười nói :
- Được, ngươi buông bảo kiếm xuống thì ta có thể tha chết cho họ Sử.
Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói :
- Ngươi coi ta như đứa nhỏ ba tuổi, có thể tùy tiện lừa gạt à? Muốn ta buông kiếm xuống cũng không khó, ngươi cứ để ta tiễn Sử đại ca ra ngoài mười dặm sau đó sẽ quay lại với người của ngươi, lúc ấy ta sẽ tình nguyện buông kiếm xuống cho ngươi trói.
An Lộc Sơn cười nói :
- Ngươi không tin ta, tại sao bắt ta phải tin ngươi? Buông kiếm xuống trước rồi mới thả người sau, không có ra giá trả giá gì cả.
Đoàn Khuê Chương hai mắt đỏ lửa, trong lòng ngần ngừ, lú ấy ba người Vũ Văn Thông, Trương Trung Chí, Điền Thừa Tự đều đã đứng vào phương vị có lợi, ba món binh khí đã nhắm vào chỗ yếu hại trên người Đoàn Khuê Chương.
Sử Dật Như chợt nói :
- Cho ta nói vài câu với Đoàn đại ca. An Lộc Sơn nói :
- Được, ngươi khuyên y đầu hàng đi, ta trọng ngươi là một người đọc sách, nhất định không làm khó ngươi, ngươi muốn làm quan thì được làm quan, ngươi không muốn làm quan ta cùng sẽ lập tức thả ngươi, cho gia đình ngươi đoàn tụ. Đoàn Khuê Chương là bạn cũ của ta, tuy y bất kính với ta, nhưng ta cũng sẽ tha thứ cho y, ngươi có thể không cần lo lắng cho bạn ngươi.
Sử Dật Như nghe An Lộc Sơn nói tới người nhà của y, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, vừa căm hận vừa đau xót, y mấp máy môi mấy cái, đột nhiên hai hàng

lông mày nhướng lên, tâm ý đã quyết, cao giọng gọi :
- Đoàn đại ca, giữ ta sống để trả thù không bằng giữ ngươi sống để trả thù! Để người ta khỏi uy hiếp ngươi, ta đi trước một bước đây!., rồi đột nhiên thúc mạnh người về phía sau một cái, thanh trường kiếm của Tiết Tung đang chĩa vào hậu tâm y, có nằm mơ cũng không ngờ y mượn kiếm để tự sát, muốn rút tay lại đã không còn kịp, cái thúc ấy của Sử Dật Như đã dùng hết khí lực toàn thân, thanh trường kiếm đâm suốt qua từ sau ra trước hậu tâm y.
Biến cố ấy xảy ra đột ngột, ngay cả An Lộc Sơn và Tiết Tung cũng hoảng sợ ngẩn ra, cũng trong chớp mắt ấy, Đoàn Khuê Chương giận dữ gầm lớn một tiếng, giống như con sư tử bị thương, hai mắt đỏ ngầu, vung kiếm xông tới.
Trương Trung Chí đứng chỗ ấy. Đoàn Khuê Chương một kiếm dồn hết công lực toàn thân, Trương Trung Chí làm sao cản nổi? Chỉ nghe keng một tiếng, một ngọn Hộ thủ câu của Trương Trung Chí đã bị bảo kiếm của y chém làm hai đoạn.
Vũ Văn Thông lại ấn nút, đốt cuối cùng của cặp phán quan bút vọt ra, Đoàn Khuê Chương một kiếm chém đứt Hộ thủ câu của Trương Trung Chí, lập tức phi thân vọt tới, nhảy xổ vào An Lộc Sơn, vốn với bản lĩnh của y, muốn tránh chiêu ấy của Vũ Văn Thông cũng không phải khó, nhưng lúc ấy y lửa giận bừng bừng, dốc lòng muốn giết An Lộc Sơn để trả thù cho bạn, một bút của Vũ Văn Thông điểm tới, y như không hề hay biết.
Ngọn bút ấy của Vũ Văn Thông điểm trúng vào hậu tâm y may mà người học võ bị tập kích, tuy thần trí đang mê man nhưng cũng có thể lập tức nảy sinh phản ứng, Vũ Văn Thông định điểm vào huyệt Trung phủ sau lưng y, ngọn bút vừa chạm vào, chợt cảm thấy bị một luồng lực đạo hất lại ngọn bút trượt qua một bên, vốn là trong chớp mắt ấy, Đoàn Khuê Chương đã phong bế huyệt đạo toàn thân, sử dụng nội công thượng thừa Tiêm y thập bát diệt, hất mũi bút của Vũ Văn Thông qua một bên.
Nhưng công lực của Vũ Văn Thông cũng đã đạt tới cảnh giới của cao thủ nhất lưu, không thua kém Đoàn Khuê Chương bao nhiêu, tuy mũi bút bị trượt qua một bên nhưng y cũng tiện tay đẩy một cái, trên xương sống của Đoàn Khuê Chương lập tức xuất hiện một vết thương, bụng dưới y vốn đã bị câu thương, một cái vọt ấy lại dùng sức quá nhiều, lại bị Phán quan bút của Vũ Văn Thông đả thương Đới mạch trên xương sống, dù y công lực phi phàm cũng không sao chịu nổi, đúng lúc Trương Trung Chí bị y hất ngã, y cũng loạng choạng ngã xuống.
Vũ văn Thông cả mừng, ngọn Phán quan bút trong tay trái lập tức phóng xuống, lúc Đoàn Khuê Chương hụt chân loạng choạng, trong lòng đột nhiên nghĩ :
- Mối thù của đại ca chưa trả, mình không thể chết được, không thể chết được!. Cũng không biết khí lực từ đâu ra, y đột nhiên quát lớn một tiếng, ra

chiêu Lý ngư đả đỉnh lật người vừa đúng lúc ngọn bút của Vũ Văn Thông đâm tới, Vũ Văn Thông bị tiếng quát của y chấn động ù cả tai, bất giác ngẩn người ra, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương ra chiêu Cử hỗa liệu thiên, thanh bảo kiếm theo ngọn phán quan but rọc tới, Vũ Văn Thông la lớn một tiếng, hổ khẩu rách toạc, mũi nhọn của ngọn Phán quan bút cũng bi bảo kiếm hớt đứt.
An Lộc Sơn sợ tới mức mặt không còn chút máu, kêu lên :
- Mau, điều, điều Cung tiễn thủ và Nhiêu câu thủ tới đây!. Vũ Văn Thông rốt lại vẫn là người quen chiến trận, lúc ấy đã thấy Đoàn Khuê Chương chẳng qua chỉ là dùng hơi sức tối hậu để liều mạng như con thú sa bẫy mà thôi, lập tức quát lớn :
- An đại soái yên tâm, thằng giặc này tuy hung dữ, cũng không còn trì được lâu nữa đâu. Này, mọi người dùng lối Di động du đấu, không cần trực diện đỡ đòn của y.
Đoàn Khuê Chương tay chân vai lưng đều đã bị thương, toàn thân đầy máu, di chuyển đã không còn nhanh nhẹn, bọn Vũ Văn Thông vây chặt lấy y, lại dùng lối Di động du đấu, lập tức hãm y vào giữa vòng vây! Nhưng Đoàn Khuê Chương vẫn quát lớn đánh hăng, mạnh mẽ như sư tử!
Đúng là:
Để báo thù sâu cam một chết,
Khí xông Ngưu Đẩu hận khôn bình.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 7
Dị cái cứu anh hùng gặp nạn
Truy binh theo tuyệt kỹ đánh lui

Điền Thừa Tự và Trương Trung Chí đều bị Đoàn Khuê Chương cho nếm mùi đau khổ, Trương Trung Chí chỉ còn một ngọn Hộ thủ câu, Điền Thừa Tự đầu gối mới rồi bị Đoàn Khuê Chương chém mất một mảng da thịt, cơn đau chưa giảm, Đoàn Khuê Chương quát lớn đánh hăng, tuy họ vây chặt y vào giữa vòng vây, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng sợ sệt, Tiết Tung vốn bị thương không nhẹ, lúc ấy cũng bị bức bách theo hai viên võ quan cùng đi xông vào vòng chiến, Tiết Tung là Thống lĩnh thân quân của An Lộc Sơn, hai viên võ quan kia là phó tướng của y, võ công hơi kém hơn Trương Trung Chí, nhưng dưới trướng An Lộc Sơn, là thủ hạ giỏi thứ năm thứ sáu.
Không bao lâu, một đội Nhiêu thương thủ đã kéo tới, tất cả có mười hai người, nhiêu câu dài hơn một trượng, mười hai tên Nhiêu câu thủ chia đứng bốn phía vung trường câu ra, móc vào hai chân Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, một kiếm chém đứt hai thanh nhiêu câu, nhưng nhiêu câu từ bốn phương tám hướng phóng tới, không sao chém hết, rốt lại cũng bị một thanh móc vào bắp chân.
Đoàn Khuê Chương đùng một tiếng ngã ngồi xuống đất, Điền Thừa Tự cả mừng vung đao chém xuống, chợt nghe Khuê Chương quát lớn một tiếng, tiếng quát vang rền, lại chém thanh nhiêu câu ấy đứt hai đoạn, mũi câu còn móc trong chân y, nửa mũi câu máu chảy ròng ròng bị y giật được, sau tiếng quát phóng thẳng vào Điền Thừa Tự, Điền Tự Tự hoảng sợ ngẩn ra, Tiết Tung vội một chưởng hất y ra, chỉ nghe vù một tiếng, nửa ngọn nhiêu câu bay lướt qua đỉnh đầu Điền Thừa Tự, xé rách một mảng da đầu của y, thế vẫn chưa giảm, tên Nhiêu câu thủ phóng câu đả thương Đoàn Khuê Chương lại vừa khéo bị nửa ngọn câu do mình phóng ra đánh trúng giữa ngực, lập tức ngã chổng bốn chân lên trời.
Đoàn Khuê Chương giật lưỡi câu bị chém ra, toàn thân đầy máu, ngồi trên mặt đất, thần oai lẫm liệt, điên cuồng vung kiếm, chỉ nghe một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên, chấn động khiến mọi người ù cả tai, lại thêm ba ngọn nhiêu câu bị y chém đứt.
An Lộc Sơn nhìn thấy trong lòng run sợ, nói :
- Ta thân trải trăm trận mà chưa thấy người nào hung hãn thế này!. Tiết Tung đã sớm lui ra, lúc ấy đứng cạnh An Lộc Sơn, nói :

- Y đã không thể đi lại được nữa, cứ điều Cung thủ tiễn tới bắn, y sẽ lập tức mất mạng. An Lộc Sơn gật gật đầu nói :
- Cũng chỉ có cách ấy! Tại sao Cung thủ tiễn còn chưa tới?. Liền sai một tên thủ hạ đi thúc giục, lại gọi :
- Vũ Văn Đô úy, không cần liều mạng với y nữa, Cung thủ tiễn sẽ tới ngay bây giờ.
Bọn Vũ Văn Thông tập hợp sức lại vẫn chưa bắt được Đoàn Khuê Chương, cảm thấy rất mất mặt, lúc ấy trong sáu người mới rồi vây đánh Đoàn Khuê Chương cũng chỉ có một mình y chưa lui ra.
Đoàn Khuê Chương lại bị thêm hai vết câu thương, Vũ Văn Thông nghiến nghiến răng, đang định hăng hái xông vào bắt sống y, nhưng đúng lúc ấy, chợt nghe phía ngoài tiếng người ầm ĩ, có người thét, có người chạy, An Lộc Sơn lúc đầu còn cho là Cung tiễn thủ đã tới, nhưng vừa nghe thấy tiếng thét, tiếng chạy hỗn loạn, đang kinh nghi bất định, chợt nghe một viên võ quan giữ cửa la lên :
- Không xong, không xong? Cháy rồi, cháy rối!.
An Lộc Sơn vừa giật mình đã nghe có mấy người đồng thời kêu lên :
- Bắt thích khách, bắt thích khách!. Đúng lúc ấy, đám vệ sĩ giữ cửa đột nhiên như bị một làn sóng lớn xô tới, cùng bật tiếng la thét, nhao nhao lùi lại, có vài kẻ không kịp tránh, đã bị đám người xô ngã.
Phía ngoài có hai người xông vào, một người mặc y phục võ quan người kia là một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hai người này xông vào, ai chống là ngã! An Lộc Sơn vừa nhìn thấy viên võ quan, trong lòng hơi yên tâm, quát :
- Có chuyện gì mà lại hoảng hốt xông bừa vào thết?. Câu nói chưa dứt, chợt nghe viên võ quan kia quát lớn một tiếng, giống như tiếng sét :
- An Lộc Sơn, ngươi dám hại Đoàn đại ca của ta, ta phải lấy mạng ngươi?.
Tiếng tới người tới, y gấp gáp không kịp đánh tan bọn vệ sĩ, liền nhảy vọt lên, vù một tiếng bay qua đầu bọn vệ sĩ, mấy tên nhiêu câu thủ đang phóng trường câu ra, bị y từ trên không chụp xuống, đao quang chớp lên, một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên điếc tai, mấy ngọn nhiêu câu đồng thời bị chém đứt! Thiếu niên kia tướng mạo không có gì hơn người nhưng thân thủ cũng không kém, đao chém, chưởng đánh, chân đá, thi triển hết tài năng, trong chớp mắt đã đánh tan tác bọn vệ sĩ đứng gần, còn có mấy tên Nhiêu câu thủ bị y đá ngã.
Điền Thừa Tự kêu lên thất thanh :
- Nam Tễ Vân, ngươi to gan thật!. Hai người kia chính là Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc! Đoàn Khuê Chương vì không muốn bạnbê bị liên lụy, nên giấu chuyện không nói cho Nam Tễ Vân biết, nhưng Thiết Ma Lặc lại là một đứa nhỏ khôn ngoan, đã sớm ghi nhớ địa chỉ của Nam Tễ Vân, y ngoài

miệng hứa với Đoàn Khuê Chương là đêm ấy không ra khỏi chùa, chờ Đoàn Khuê Chương trở về, nhưng Đoàn Khuê Chương vừa đi xong, y đã rón rén tới tìm Nam Tễ Vân.
Nam Tễ Vân hôm ấy có hẹn với Lý Bạch sau buổi chiều sẽ tới nhà Hạ Tri Chương gặp nhau, Thiết Ma Lặc tìm tới chỗ trọ của Nam Tễ Vân thì đã gần canh ba, y vẫn còn chưa về, Thiết Ma Lặc chỉ dành để lại vài chữ trong phòng y, lại tới nhà Hạ Tri Chương để tìm, thì ra y và Lý Bạch uống rượu trò chuyện, đang rất cao hứng, quên hết thời gian. Thiết Ma Lặc tới nhà họ Hạ, họ tửu hứng đang nồng, Lý Bạch đã quen với hành vi của hiệp sĩ giang hồ, Thiết Ma Lặc mặc quần áo dạ hành đột nhiên xông vào, y cũng không hề sợ hãi, còn kéo Thiết Ma Lặc ngồi vào uống rượu. Thiết Ma Lặc còn lòng dạ nào mà uống rượu, vội vảng kể lại chuyện cho Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân vừa nghe xong, lập tức tỉnh rượu, liền cáo từ Lý Bạch, ba bước chỉ đi hai bước, vội vàng đi cứu người, đáng tiếc vẫn chậm một bước, Sử Dật Như đã tự sát thân vong, Đoàn Khuê Chương đã bị trọng thương.
Điền Thừa Tự đã bị Nam Tễ Vân đánh đến mất mật, vừa nhìn thấy y, tuy ngoài mặt quát tháo để tăng thêm can đảm nhưng thật ra không dám tiếp chiến, vừa quát tháo, vừa liên tiếp lùi lại, lúc ấy An Lộc Sơn cũng đã không còn nghĩ gì tới lễ nghi với khâm sứ đại nhân, cũng không nghĩ gì tới thể diện đại soái, vội vàng kéo tay Điền Thừa Tự, nhờ y bảo vệ, vội vội vàng vàng lùi vào hậu đường.
Tiết Tung cũng đã bị Nam Tễ Vân đánh cho sợ mất mật, nhưng y không sớm thấy việc như Điền Thừa Tự, lại vì bị thương khá nặng, lúc ấy vẫn chưa lui lại, Nam Tễ Vân quát :
- Họ Tiết kia, trận đánh nhau trên tửu lâu còn chưa đã tay, nào, lại đây!.
Tiếng tới người tới, vung bảo đao lên chém vào giữa mặt y. Tiết Tung lúc bấy giờ cho dù không bị thương cũng không dám đón đỡ nhát đao ấy, vội đâm hờ một kiếm, xoay người định chạy, Trương Trung Chí sấn vào giải cứu, nghiêng người vung câu, Nam Tễ Vân ra chiêu Nhạn hàng bài không vung đao chém ngang ra, cặp Hộ thủ câu của Trương Trung Chí đã bị Đoàn Khuê Chương chém đứt một ngọn, chỉ nghe choang một tiếng, ngọn Hộ thủ câu còn lại lại bị Nam Tễ Vân chém làm hai đoạn, hai tay trống không, không sao chống cự, Nam Tễ Vân thấy trên người họ có vết máu, đột nhiên kìm thanh đao lại, quát :
- Bảo đao của ta không giết người bị thương!., một chiêu Uyên ương song phi cước đá ra, cước trái phóng vào lưng Tiết Tung, cước phải đá vào hông Trương Trung Chí, Tiết Tung bị y đá bay tung ra một trượng, Trương Trung Chí thì như một cái hồ lô lăn lông lốc trên mặt đất.
Vũ Văn Thông trong lúc hỗn loạn định giết Đoàn Khuê Chương trước rồi sẽ tính, y bút trái hất thanh bảo kiếm của Đoản Khuê Chương qua, bút phải

đang định đâm xuống, chợt nghe tiếng gió rít lên, thanh đao của Nam Tễ Vân đã chém tới lưng y, Vũ Văn Thông dùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ xoay người, lật tay ra chiêu Hoành đả kim chung, đao bút chạm nhau, tia lửa bắn tung tóe, cặp Phán quan bút của Vũ Văn Thông là sắt tốt đúc thành, nhưng bị thanh bảo đao chêm xuống cũng mẻ một miếng lớn, cánh tay tê rần, bất giác huỵch huỵch huỵch lùi lại ba bước liên tiếp, tiếc là Đoàn Khuê Chương đã không thể di động, Vũ Văn Thông lùi bước qua cạnh người y, Đoàn Khuê Chương một kiếm phạt ngang, chỉ cách ba tấc chứ không chém trúng đầu gối y.

Nam Tễ Vân không rảnh nhìn tới Vũ Vân Thông, vội bế Đoàn Khuê Chương lên, kêu :

- Đại ca!. Đoàn Khuê Chương hai mất mở to, kêu lên :

- Nam huynh đệ, là ngươi!., đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngất đi! Y lấy ít địch nhiều, kịch chiến hơn một giờ, đã bị thương khắp người, hoàn toàn kiệt sức, chẳng qua chỉ dựa vào nột hơi thở, cố gắng duy trì mà thôi, y vừa nhìn thấy Nam Tễ Vân, tinh thần vừa buông lỏng, chân khí lập tức tiêu tan, cho dù người bằng sắt cũng không giữ nổi nữa.

Vũ Văn Thông là tay kì cựu kinh nghiệm phong phú, thấy Nam Tễ Vân cứu Đoàn Khuê Chương, trong lòng mừng thầm, nghĩ bụng:

- Ngươi cõng một người trên lưng thì ta càng không sợ ngươi!., nhấc bút sấn vào, hai bút chia ra, bút trái đâm ngang điểm hờ vào ba huyệt Trung phu, Khúc trì, Thiếu phủ trên mạch Thủ Thiếu dương của Nam Tễ Vân, bút phải lại đâm vào huyệt Địa hộ trên mu bàn chân Đoàn Khuê Chương. May là Nam Tễ Vân một lòng một dạ lo bảo vệ cho Đoàn Khuê Chương, hoàn toàn không nghĩ gì tới sự an nguy của mình, hư chiêu Vũ Văn Thông tấn công y, y căn bản không đón đỡ, mũi đao chém xuống hất ngọn bút của Vũ Văn Thông ra, đến khi Vũ Văn Thông định biến chiêu tấn công y từ hư thành thực, Nam Tễ Vân đã xông ra được vài bước.

Vũ Văn Thông đời nào chịu bỏ, như bóng theo hình, đuổi sát theo sau, Nam Tễ Vân quát :

- Ngươi tàn độc thật!., mũi chân điểm xuống đất một cái, đột nhiên nhảy vọt lên, Vũ Văn Thông song bút đâm lướt qua dưới chân y, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, thanh đao của Nam Tễ Vân đã chém xuống.

Chiêu ấy vô cùng hung hiểm, Vũ Văn Thông không ngờ Nam Tễ Vân trên lưng cõng một người vẫn dám nhảy bật lên ra chiêu Lực phách Hoa Sơn chém xuống, bất giác giật nảy mình, vội vàng móp người tránh qua lưỡi đao, song bút đang tấn công cũng rút lại, mũi bút vừa khéo chỉ còn cách lưỡi đao ba tấc, suýt nữa đã bị chém đứt.

Nam Tễ Vân một đao ấy vô cùng cương mãnh, Vũ Văn Thông không chống nổi thần lực của y, chỉ đành dùng chiêu số trong Yến Thanh thập bát cổn lăn

tròn ra ngoài, tuy không thảm hại như Tiết Tung mới rồi, nhưng cũng biến thành một cái hồ lô dính đầy đất cát.
Nam Tễ Vân thân hình chưa rơi tới đất, song cước đã đá ra, bình bình hai tiếng lại đá tung hai tên vệ sĩ, cao giọng quát :
- Tránh ta thì sống, chống ta thì chết!., thanh bảo đao vung lên thành một màn ngân quang, cướp cửa chạy ra, bọn vệ sĩ thấy y dũng mãnh như thế, ai dám cản trở, trong chớp mắt y đã xông tới cửa.
Lúc ấy cả bầu trời đều sáng rực ánh lửa, nguyên là do Thiết Ma Lặc đốt. Thiết Ma Lặc lớn lên giữa đám cường đạo, rất thông thạo ngón nghề hắc đạo, trong người mang hỏa tập lúc lén vào phủ đệ của An Lộc Sơn, cứ cách ba bốn chỗ lại đốt một chỗ, để dễ nhân lúc hỗn loạn tháo chạy.
Lúc ấy bọn vệ sĩ bận rộn cứu hỏa, phủ đệ hỗn loạn. Đội Cung tiễn thủ tuy đã tới nơi, nhưng trong vườn dầy bóng người chạy loạn xạ, bọn Cung tiễn thủ sợ bắn phải người mình nên chỉ dám giương cung, không dám phát tên.
Thiết Ma Lặc hô hô cười rộ nói :
- Tối nay tuy không giết được An Lộc Sơn, nhưng cũng được một phen hả giận. Vũ Văn Thông cả giận, một bút điểm tới y, Thiết Ma Lặc lật tay lại một đao, đao ấy là chiêu số kiếm thuật y học được của Đoàn Khuê Chương, rất là cổ quái, Vũ Văn Thông võ công tuy cao hơn y nhiều cũng không ngầm giật mình, không dám khinh địch, chuyển mũi bút qua, đón đỡ thanh đao, chênh chếch đánh vào nách Thiết Ma Lặc. Nhát đao ấy của Thiết Ma Lặc có thể thực có thể hư vừa thấy Vũ Văn Thông lấy thủ làm công, lập tức thu đao về nghiêng người nhảy ra chụp một tên vệ sĩ ném vào Vũ Văn Thông. Vũ Văn Thông không dám đả thương thủ hạ của An Lộc Sơn, chỉ đành đón tên vệ sĩ ây nhẹ nhàng đặt xuống. Chỉ thấy Thiết Ma Lặc như một làn khói đã sớm xuyên vào đám đông, cười rộ không dứt chạy theo Nam Tễ Vân. Vũ Văn Thông tức giận tới mức cực điểm, đuổi riết không tha.
Nào ngờ một nắm lửa ấy của Thiết Ma Lặc có lợi nhưng cũng có hại, đám vệ sĩ canh gác trên Ly Sơn nhìn thấy ánh lửa, nhao nhao kéo xuống, hai người Nam Thiết vừa thoát ra khỏi vòng vây, lại chạm trán một bọn vệ sĩ.
Nam Tễ Vân kêu lên :
- Các ngươi tới rất đúng lúc, mau vào cứu hỏa, bên trong còn có mấy tên thích khách vẫn chưa bắt được!. Y mặc trang phục võ quan, bọn vệ sĩ kia nhất thời bị hù dọa đứng khựng lại, chưa dám lập tức động thủ, Nam Tễ Vân thân pháp mau lẹ, chuyển hướng về phía có ít vệ sĩ, lập tức lao đi. Mấy tên vệ sĩ ấy còn đang kinh ngạc, chợt nghe giọng của Vũ Văn Thông và Lệnh Hồ Đạt cùng quát lớn :
- Hai tên ấy chính là thích khách!. Vũ Văn Thông từ phía sau đuổi tới, Lệnh Hồ Đạt từ trước mặt cản lại. nguyên là tối hôm ấy tới phiên y tuần tiễu ở Ly cung, bọn vệ sĩ kia là do y dẫn đầu.

Nam Tễ Vân tay lên đao xuống, chém ngã hai tên vệ sĩ, chạy tới dốc núi, vọt vào rừng cây. Thiết Ma Lặc lại bị một tên vệ sĩ đuổi theo, tên vệ sĩ này tinh thông Địa đường đao pháp, lại đột nhiên từ trên dốc hẹp lăn xuống tới trước mặt Thiết Ma Lặc, song đao chớp chớp, cuốn đất xông tới, chém vào chân Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma lặc võ công tuy không kém, nhưng kinh nghiệm lâm địch còn ít, không biết ứng phó với Địa đường đao pháp thế nào, nhất thời bị y níu kéo, không sao thoát thân, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai tên vệ sĩ bên cạnh đã đuổi tới, một người vung thiết chùy, một người dùng song giản, đều là binh khí nặng.
Nam Tễ Vân vừa xông vào trong rừng, quay đầu nhìn lại, thấy Thiết Ma Lặc bị nguy hiểm, quát lớn một tiếng :
- Ma Lặc, cho ngươi thanh bảo kiếm đây!., rồi rút thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương ra, trở tay ném một cái, thanh bảo kiếm biến thành một ngọn cầu vồng, soạt một tiếng, đâm từ sau lưng tên vệ sĩ sử dụng song giản xuyên ra trước ngực.
Thiết Ma Lặc đã sớm chuẩn bị, nhún người vọt lên, nhân lúc tên vệ sĩ kia ngã xuống, đã từ trên không lật người một cái, đầu dưới chân trên vươn tay chụp thanh bảo kiếm, rút thanh kiếm ra, bấy nhiêu động tác ấy của y liền lạc một hơi, mau như ánh chớp, khiến tên vệ sĩ sử dụng thiết chùy thoáng thấy kiếm quang phóng tới, sợ tới mức toàn thân lạnh buốt, làm sao còn dám tranh bảo kiếm với y.
Thiết Ma Lặc giật được bảo kiếm, tinh thần phấn chấn, cúi móp người xuống, tiện tay vung lên, tên vệ sĩ sử dụng Địa đường đao pháp vừa chém tới bị thanh bảo kiếm của y vung ra, song đao biến thành bốn đoạn, Thiết Ma Lặc xoay kiếm lại phóng ra, lại điểm trúng cổ tay tên vệ sĩ sử dụng thiết chùy, thịch một tiếng, quả thiết chùy lớn đã rơi xuống, lăn tròn xuống dốc.
Nam Tễ Vân quát lớn :
- Lệnh Hồ Đạt, ngươi không tiếc mạng thì cứ đuổi theo!., tiếng quát chấn động khiến lá rừng ào ào rơi xuống, chim chóc hoảng sợ bay lên, Lệnh Hồ Đạt trong lòng hoảng sợ, lập tức giống như phụng thánh chỉ dừng ngay lại, Vũ Văn Thông phía sau quát :
- Các ngươi xông lên!. Lệnh Hồ Đạt giật cung tên trong tay một vệ sĩ, giương cung lắp tên, bắn vào Nam Tễ Vân. Y vẫn sợ sệt, ngón tay run rẩy, phát tên ấy nói là bắn Nam Tễ Vân cũng chỉ là theo lệnh của Vũ Văn Thông mà thôi, mũi tên bắn ra xiên xiên xẹo xẹo, làm sao bắn trúng.. Vũ Văn Thông lúc ấy đã đuổi tới, thấy thế cả giận, giật cung tên trên tay Lệnh Hồ Đạt, đích thân phát tên, công lực của y cao hơn Lệnh Hồ Đạt rất nhiều, dây cung vừa bật, tên cứng bay ra, mang theo tiếng gió rít rất mạnh. Thiết Ma Lặc đang định đuổi theo Nam Tễ Vân, nghe tiếng gió rít, y sợ Nam Tễ Vân

trên lưng cõng người, né tránh bất tiện, bèn nhảy bật lên vung thanh bảo kiếm đỡ tên cho y.
Nào ngờ mũi tên ấy của Vũ Văn Thông kình lực mạnh mẽ dị thường, kết quả tuy bị y gạt ra, nhưng hổ khẩu của Thiết Ma Lặc cũng bị chấn động tê rần.
Vũ Văn Thông tức giận nói :
- Được, thằng tiểu tặc nhà ngươi vướng tay vướng chân, cứ giết ngươi trước đã. Vù một tiếng, mũi tên thứ hai lại phóng ra, bắn thẳng vào Thiết Ma Lặc.Thiết Ma Lặc lúc ấy đã đứng cạnh bờ vực, phía trước không có đường, chợt gầm lớn một tiếng, lăn tròn luôn xuống dưới.
Nam Tễ Vân giật nảy mình, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, mũi tên thứ ba của Vũ Văn Thông lại bắn tới y, Nam Tễ Vân lật tay chém lại một đao gạt mũi tên ra, bước chân hơi chậm lại, Vũ Văn Thông đã tiến tới vài bước, cười nhạt nói :
- Họ Nam kia, ngươi còn muốn trốn à?
Cho dù ngươi trốn thoát, thì họ Đoàn kia cũng quyết không sống được đâu? Nghĩ giúp cho ngươi, thì mau mau đặt họ Đoàn xuống, ta nể mặt ngươi là một hảo hán, có thể mở một mặt lưới cho ngươi.
Nam Tễ Vân cả giận nói :
- Vũ Văn Thông, ngươi lên đây, ta với ngươi quyết một trận tử chiến. Vũ Văn Thông cười nói :
- Ta cần gì phải liều mạng với quân phản tặc cùng đường như ngươi! Được, lời ta khuyên nhủ mà người không chịu nghe, thì chỉ còn cách bù thêm tính mạng của họ Đoàn thôi! Xem tên!., mũi tên thứ tư, thứ năm liên tiếp bắn ra.
Nam Tễ Vân cõng một người trên lưng, không sao triển khai công phu tránh né, vả lại y không thể chỉ lo cho mình, mà còn phải chiếu cố cho Đoàn Khuê Chương, Vũ Văn Thông phát tên nào cũng nhắm vào Đoàn Khuê Chương trên lưng y, lập tức khiến Nam Tễ Vân chân tay luống cuống. Tên liên châu của Vũ Văn Thông hết phát này tới phát khác liên tiếp bắn ra, tới phát thứ chín, mũi tên ấy bắn vào bàn chân Đoàn Khuê Chương đang buông xuống, Nam Tễ Vân uốn lưng gạt ra, Vũ Văn Thông thừa thế lại tiễn thêm một phát, Nam Tễ Vân một tay phải giữ Đoàn Khuê Chương, biết rõ mũi tên này bắn tới trước mặt, nhưng không sao né tránh, chỉ vung tay lên, dùng thế chữ:
- hoạt., mũi tên vừa chạm vào da thì trượt đi rạch mất một mảnh da trên cánh tay y.
Lúc ấy, Nam Tễ Vân cũng đã bị bức bách lùi tới sát bờ vực bọn Cung tiễn thủ cũng đã nhao nhao đổ tới, nếu y lập tức buông Đoàn Khuê Chương xuống, thì một mình có thể mở ra được một con đường máu, nhưng Nam Tễ Vân thuộc hạng người mà ngay cả ý nghĩ ấy cũng không nghĩ tới, đúng lúc vô cùng nguy hiểm ấy, y nghiến răng một cái, trong lòng kêu lên :
- Đoàn đại ca, chúng ta cùng sống cùng chết, hai cái mạng này giao cho ông

trời thôi!.
Tâm niệm vừa động, chỉ nghe tiếng dây cung của Vũ Văn Thông bật lên, liên tiếp ba mũi tên bắn ra, Nam Tễ Vân gầm lớn một tiếng, tay trái ôm chặt Đoàn Khuê Chương, tay phải bảo đao múa lên che đầu, theo vết Thiết Ma Lặc, cũng nhảy xuống vực.
Chuyện ấy khiến Vu Văn Thông hoàn toàn bất ngờ, y chạy tới bờ vực nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới đen ngòm, không biết sâu cạn thế nào, Vũ Văn Thông lúc ác đấu với Đoàn Khuê Chương, cũng đã bị mấy vết kiếm thương, tuy thương thế không nặng, nhưng đứng trước vực sâu, lại không có can đảm nhảy xuống, trong lòng nghĩ thầm :
- Y cũng một người nhảy xuống, chắc chắn có chín phần là phải chết.
Nam Tễ Vân giữa chỗ chết tìm cái sống như vậy, quả thật vô cùng nguy hiểm, may là y có một thanh bảo đao, dùng bảo đao đâm vào vách núi, liên tiếp ba lần, cuối cùng đã đạp chân xuống được mặt đất.
Có điều tuy Nam Tễ Vân thoát hiểm, nhưng vực này vách núi dựng đứng, đá nhọn lởm chởm như đao, lúc y trôi xuống, đã bị thương hơn mười mấy chỗ, cũng may là y, cứ nếu là người khác, thì đã sớm chỉ còn thở thoi thóp.
Nam Tễ Vân đứng vững chân lập tức kêu lên :
- Ma Lặc, Ma Lặc!.
Tiếng kêu chưa dứt, chỉ nghe trong bụi cỏ tranh tối om có một bóng đen bò ra khẽ đáp một tiếng, kế lại có hai tiếng rên đau đớn.
Nam Tễ Vân biết Thiết Ma Lặc là một thiếu niên vô cùng quật cường, nghe y rên không kìm được giật nẩy mình, vội hỏi :
- Ma Lặc, ngươi có sao không? Bị thương nặng lắm phải không?. Thiết Ma Lặc cắn răng đáp :
- Khôngcó gì, chẳng qua tay chân đều bị trặc khớp. Đoàn thúc thúc có bị sao không?.
Nam Tễ Vân nói :
- Ngươi có mang hỏa tập trong người không?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Có., rồi mò mò lấy ra, đánh lửa lên, đưa qua Nam Tễ Vân.
Dưới ánh lửa sáng, chỉ thấy Đoàn Khuê Chương sắc mặt vàng vọt, toàn thân đầy vết thương, máu vẫn còn nhỏ xuống không ngớt. Nam Tễ Vân lòng đau như cắt, bế Đoàn Khuê Chương bước tới bên cạnh khe nước, xé một mảnh vạt áo, lau rửa vết thương cho y, rồi buộc thuốc kim sương (để trị thương) mang theo trong người.
Thiết Ma Lặc bò theo y, run giọng nói :
- Thế nào? Còn có thể cứu được không?. Nam Tễ Vân sắc mặt trầm trọng, nói :
- Chỉ là tạm thời cầm máu.... Thiết Ma Lặc không chờ được lại hỏi :

- Có bị nội thương không?. Qua hồi lâu, Nam Tễ Vân mới hạ giọng nói :
- May là Đoàn đại ca công lực thâm hậu, mạch đập hơi thở vẫn chưa đứt hẳn, chúng ta phải tìm đại phu cho y. Thiết Ma Lặc vừa nghe xong, lập tức ngồi bật lên, mở to hai mắt nói :
- Chuyện đó làm sao làm được, ở đây tìm đâu ra đại phu?. Nam Tễ Vân nói :
- Ngươi đừng sợ, dù sao cũng có cách, à mà, áo trong của ngươi còn sạch không, xé ra để ta buộc vết thương cho y.
Y và Thiết Ma Lặc lúc ấy đã toàn thân đầy máu, chỉ có áo lót bên trong là chưa dính máu. Vừa buộc vết thương cho Đoàn Khuê Chương xong, chợt thấy bờ vực trên đầu đến đuốc như sao, Nam Tễ Vân nằm phục xuống đất nghe ngóng, chỉ nghe có người quát :
- Ta không tin ba thằng đầy tớ ấy lại sống được, sáng mai hãy tới tìm xác chúng cũng không muộn. Một người khác lập tức mắng :
- Quân chết nhát, ngươi sợ trượt chân ngã xuống à? Ngươi bám chặt vào hông ta, từng bước leo xuống tới chứ gì!. Lại một gã khác nói :
- Đúng, ăn lộc của vua thì phải lo việc của vua, mau tìm ba cái xác ấy cho sớm, để đại soái chúng ta yên tâm. Nguyên có một toán vệ sĩ đang thòngdây leo xuống.
Nam Tễ Vân nói :
- Ma Lặc, hai chân ngươi đều bị thương à?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không, chỉ là một chân bị trật khớp. Nam Tễ Vân kéo tay chân y, chỉnh lại khớp cho y rồi vung kiếm chặt một nhánh cây đưa y làm chống, hạ giọng nói :
- Ma Lặc, đây là lúc quyết định sinh tử, chạy mau lập!.
Nam Tễ Vân xốc Đoàn Khuê Chướng lên lưng, Thiết Ma Lặc nghiến răng chịu đau, hít vào một hơi, lò dò theo Nam Tễ Vân đi ra ngoài hang núi, hai người không dám dừng lại, đi một mạch hơn mười dặm, xa xa nhìn thấy bên đường có một ngôi miếu Thổ địa đứng chơ vơ.
Thiết Ma Lặc chống gậy đi một mạch gần hai mươi dặm, quả thật đã quá sức chịu đựng của y, Nam Tễ Vân nghe y càng lúc càng thở dốc, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy y tập tà tập tễng, trên trán tứa mỗ hôi to bằng hạt đậu. Nam Tễ Vân cảm thấy thương xót, tập trung lắng nghe, phía sau hoàn toàn không có kỵ binh đuổi theo, nghĩ thầm:
- Bọn kia tìm kiếm khắp hang núi ít nhất cũng phải mất một giờ., liền nói với Thiết Ma Lặc :
- Tiểu huynh đệ, làm ngươi vất vả rồi, chúng ta tạm thời vào. ngôi miếu Thổ địa này nghỉ ngơi một lúc đi.
Ngôi miếu Thổ địa ấy chắc hương hỏa lạnh lùng, ngoài hiên trong góc đầy mạng nhện, nhưng điều làm họ bất ngờ là bên trong lại có một người đang ngáy khò khò, bên cạnh có một cái hồ lô sơn đỏ bốc ra mùi rượu, trên mặt

đất có một đống lửa, ngọn lửa đã tắt, nhưng vẫn còn than lập lòe. Thiết Ma Lặc nói :
- Xem ra là một lão ăn mày lưu lạc giang hồ. Nam Tễ Vân ồ một tiếng, đưa mắt nhìn kỹ, thấy lão hán kia tuy quần áo rách rưới, vá chằng vá đụp, nhưng rất sạch sẽ, cây quải trượng đen bóng, tựa hồ không phải làm bằng gỗ.
Thiết Ma Lặc mệt không chịu nổi, bất chấp tất cả, lập tức ngồi phệt xuống, đáng thương hai chân y dã tê dại không còn cảm giác, vừa ngồi xuống xong, không sao động đậy nổi nữa.
Nam Tễ Vân ngần ngừ một lúc, nhưng cảm thấy Đoàn Khuê Chương thân thể càng lúc càng lạnh cứng thêm, cũng chỉ đành ngồi xuống. Thiết Ma Lặc nói :
- Đáng tiếc là đốnglửa này tắt mất rồi. Nam Tễ Vân nói :
- Để ta cho thêm vài cây củi :
- Bên cạnh người lão ăn mày có mấy thanh củi khô, Nam Tễ Vân bước tới cạnh y, nảy dạ hiếu kỳ, nhịn không được đưa ngón tay búng vào cây quải trượng của y, chỉ nghe có tiếng đùng đục, không phải sắt không phải đồng, cũng không phải gỗ, không biết là làm bằng gì!
Lão ăn mày kia đột nhiên trở mình, ngồi phắt ngay lên, mắng:
- Hóa tử đại gia ta đang ngủ ngon, tiểu tử kia, tại sao ngươi đánh động ta, ái chà! A! Ngươi, ngươi là ai?. Y chớp chớp mắt, mắng được nửa câu, mới phát hiện người đứng trước mặt y toàn thân đầy máu.
Nam Tễ Vân xin lỗi nói :
- Lão đại gia, không phải ta cố ý đánh thức ngươi dậy, bạn ta bị thương, mượn ngôi miếu này nghỉ ngơi một lúc. Lão ăn mày nói :
- Tại sao bị thương?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Gặp phải cường đạo. Lão ăn mày hừ một tiếng, nói :
- Thế đạo thật càng lúc càng không ra sao, cách Trường An chỉ ba mươi dặm mà cũng có cường đạo đả thương người. Thiết Ma Lặc vốn biết nói như thế thì không dễ làm người ta tin, nhưng ngoài cách ấy ra, y còn biết nói thề nào? May là lão ăn mày cũng chỉ càu nhàu vài câu, chứ hoàn toàn không hỏi gì thêm.
Nam Tễ Vân lúc ấy cũng đã vô cùng nệt mỏi, xương cốt toàn thân đều rã rời, có điều còn khá hơn Thiết Ma Lặc một chút, y âm thầm để ý, chỉ thấy lão ăn mày kia hai mắt sáng rực có thần, hoàn toàn khác với đám ăn mày bình thường. Nam Tễ Vân ngấm ngấm hoảng sợ :
- Lão ăn mày này không biết là nhân vật thế nào, nếu là kẻ xấu xa thì mình thật không còn sức lực mà đánh nhau với y!. Lão ăn mày nhìn qua Đoàn Khuê Chương một cái, nói :
- Thương thế của quý hữu không nhẹ đâu!. Nam Tễ Vân nói :

- Đúng thế, bị bọn cường đạo táng tận lương tâm kia chém mười mấy đao.
Lão ăn mày nói :
- Khí trời rất lạnh, quý hữu đã bị trọng thương, e càng nặng thêm. Ta giúp các ngươi đốt đống lửa này lên, mọi người sưởi ấm một chút. Nam Tễ Vân thấy y rất hòa hoãn, cũng hơi yên tâm, nói :
- Đa tạ lão trượng! Ta đang định hỏi mượn ngươi mấy thanh củi để dùng.
Lão ăn mày nói :
- Đôi bên đều là người gặp nạn, không cần khách khí., ngừng lại một chút rỗi cười nói :
- Mấy thanh củi này không đủ để dùng. Thổ địa công công chắc cũng phù hộ người tốt, chẳng bằng chúng ta mượn cái hương án của y mà dùng, chắc lão nhân gia người cũng không trách móc gì đâu!. Rồi nhấc cây quải trượng đen bóng lên, chát một tiếng, lập tức đập cái hương án vỡ tan tành. Thiết Ma Lặc nói :
- Lão nhân gia khỏe thật. Lão ăn mày cười nói :
- Già rồi, vô dụng rồi, có điều cái hương án này chắc cũng rất lớn tuổi nên vừa gõ khẽ một cái, nó đã tan tành!.
Đống lửa được thêm củi khô, lách tách cháy lên, lão ăn mày nói:
- Ở đây ta còn nửa hồ lô rượu, mỗi người uống một hớp cho tỉnh!.
Nam Tễ Vân nói :
- Sao lại uống rượu của lão nhân gia người chứ. Lão ăn mày cười lớn nói :
- Ta suốt đời chỉ ăn không uống không của thiên hạ, nếu giữ gìn thật nghiêm ngặt như các ngươi thì cũng không cần làm ăn mày nữa, nào nào nào, uống hết thì lão khiếu hóa (lão ănmày) lại đi xin. Nam Tễ Vân đành cầm cái hồ lô sơn đỏ của y, mở nút ra ngửi một cái, y là người lão luyện giang hồ, ngửi thấy hoàn toàn không có mùi cay xộc vào mũi, đoán là không có vị thuốc gì, bên yên tâm hớp một hớp. Lão ăn mày cười nói :
- Rượu ngon không?. Nam Tễ Vân nói :
- Ngon, ngon? Thơm lắm, thơm lắm!. Thật ra không chỉ thơm mà thôi, uống vào xong, không đầy khoảnh khắc toàn thân đã ấm hẳn lên, còn công hiệu hơn rượu thuốc Thập toàn đại bổ, mà trên lưỡi lại không thấy có chút mùi thuốc nào, Nam Tễ Vân ngấm ngầm kinh ngạc, tinh thần đã khôi phục được vài phần, nghĩ thầm :
- Lão ăn mày này rốt lại là kẻ có lòng, mình ngờ oan cho y rồi.
Thiết Ma Lặc cũng hớp hai hớp, luôn miệng khen ngon. Lão ăn mày cười nói :
- Các ngươi đúng là kẻ biết người biết của. Đây là rượu ngon trăm năm, lão khiếu hóa ta khó khăn lắm mới lấy được đấy. Cho người bạn bị thương của các ngươi uống một hớp đi. Nam Tễ Vân lúc ấy đã biết công hiệu của rượu này, bèn nói :

- Đa tạ lão trượng ban rượu, chỉ là người bạn này của ta bị thương quá nặng, bây giờ còn hôn mê chưa tỉnh. Lão ăn mày nói :
- Chuyện đó dễ., rồi bóp khẽ vào hàm Đoàn Khuê Chương một cái khiến răng y hé ra, cầm hồ lô rượu róc vào miệng y.
Lão ăn mày khẽ vuốt vào lưng Đoàn Khuê Chương một cái, Đoàn Khuê Chương đột nhiên lật người lại, ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu, máu đen như mực vô cùng hôi hám.
Thiết Ma Lặc bất kể hai chân tê dại, lập tức nhảy bật lên quát:
- Ngươi, ngươi làm gì thế. Nguyên là y đã nhìn thấy lão ăn mày là một dị nhân, lúc ấy thấy lão ăn mày vuốt vào lưng Đoàn Khuê Chương một cái, Đoàn Khuê Chương lập tức ọe máu bầm ra, nhất thời không kịp suy nghĩ, chỉ cho rằng lão ăn mày có ý không tốt, ngầm hạ độc thủ, vì thế mắng lớn, nhưng vừa nói một chữ :
- Ngươi., Nam Tễ Vân đã đưa mắt ra hiệu cho y im lặng, nên lập tức đổi câu mắng ra thành câu hỏi.. Nam Tễ Vân nói :
- Đa tạ lão trượng, máu bầm của y đã ọe ra được, thì không đến nỗi có nỗi lo về tính mạng. Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết lão ăn mày có ý cứu người, cảm thấy xấu hổ.
Nam Tễ Vân ôm chặt Đoàn Khuê chương, kề vào tai y gọi :
- Đại ca, tỉnh dậy, tiểu đệ Ở đây, huynh nghe thấy không?. Đoàn Khuê Chương lại ọe ra một búng máu, kêu lớn :
- Sử đại ca, Sử đại ca, ngươi đừng đi, chờ chờ ta với!. :
- An Lộc Sơn, An Lộc Sơn, ngươi, ngươi tàn ác lắm! Đoàn Khuê Chương ta có chết cũng biến thành quỷ bắt ngươi!. Nam Tễ Vân nghe thấy hốt hoảng, liên tiếp gọi :
- Đoàn đại ca, là ta đây, là ta đây..ngươi không nhận ra ta sao?. Đoàn Khuê Chương thanh âm nhỏ dần, lại đứt quãng gọi thêm mấy tiếng :
- Sử đại ca., mắng An Lộc Sơn, giống như người bị sốt cao nói mê.
Lão ăn mày nghe y mắng ra ba chữ An Lộc Sơn, kế lại nói tên họ ra mình, hai mắt đột nhiên phát ra tinh quang, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, chỉ vào bãi máu đen Đoàn Khuê Chương ọe ra nói :
- Máu đã bắt đầu có màu đỏ, không nên để y oẹ ra nữa, bây giờ nên để y ngủ ngon một giấc. Rồi xỉa ngón tay như mũi kích, nhè nhẹ điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người Đoàn Khuê Chương, câu nói mê của Đoàn Khuê Chương lập tức tắt ngang, bằn bặt thiếp đi trong lòng Nam Tễ Vân.
Lão ăn mày lúc ấy mới thở phào một hơi, cười nói :
- May mà còn nửa hồ lô rượu giúp y đẩy máu bầm ra, nếu không thì lão khiếu hóa ta cũng không sao chữa trị.
Nam Tễ Vân là một đại hành gia võ học, nhìn thấy thủ pháp điểm huyệt của lão ăn mày mới rồi tuy giống như nhẹ nhàng hời hợt, không hề dừng sức,

nhưng thật ra đã ẩn chứa huyền công vô cùng hùng hậu, nên mới nắm bắt được đúng lúc Đoàn Khuê Chương đã phun hết máu bầm ra, sắp phun máu tươi thì lập tức cầm ngay lại.
Thần công điểm huyệt chỉ huyết ấy, Nam Tễ Vân tự thấy mình không sao bằng được.
Nam Tễ Vân lúc ấy không còn ngờ vực gì nữa, vội nói :
- Đa tạ lão tiền bối ra tay cứu giúp, còn xin lão tiền bối cho biết cao tính đại danh. Lão ăn mày cười nói :
- Ngươi không cần vội vàng hỏi tên họ lai lịch của ta. Để ta hỏi các ngươi trước, dường như kẻ thù của các ngươi không phải là cường đạo, mà là An Lộc Sơn phải không?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Không sai, chính là con heo mập chết đâm chết chém ấy đã hại Đoàn thúc thúc của ta tới nông nỗi này. Đầu tiên ta không biết lão tiền bối là người thế nào nên bịa đặt như thế, xin lão tiễn bối tha tội. Lão ăn mày cười nói :
- Ngươi nói cũng không sai, An Lộc Sơn tuy là Tiết độ sứ ba trấn nhưng thật ra cũng chẳng khác cường đạo bao nhiêu.
Thiết Ma Lặc đang định cảm tạ, nhưng lúc ấy y đã thở ra một hơi, tinh thần không chi trì nổi, cảm thấy đầu gối đau buốt, nguyên là mới rồi y dùng sức nhảy bật lên, chỗ bị thương lại trặc khớp, đau tới mức suýt nữa bật tiếng kêu lớn.
Lão ăn mày nói :
- Tiểu ca, đừng dộng đậy, lão khiếu hóa ta ngoài chuyện ăn uống cũng biết vài thủ thuật xoa bóp, nếu ngươi tin ta thì để ta giúp cho.
Thủ thuật xoa bóp của lão ăn mày quả nhiên rất thần kỳ, y nắm vào khớp chân Thiết Ma Lặc khẽ xoa bóp vài cái lại giúp y suy huyết quá cung, Thiết Ma Lặc quả nhiên hết hẳn đau đớn, Thiết Ma Lặc vươn tay duỗi chân hô hô cười rộ nói :
- Lão nhân gia người quả thật là diệu thủ hồi xuân, vô cùng linh nghiệm, bây giờ ta có thể tiếp tục đánh nhau được rồi.
Lão ăn mày lại vẻ mặt nghiêm trang, nói :
- Không được! Đừng nói không thể đánh nhau, mà cả cử động cũng không thể cử động bừa bãi.
Hai người các ngươi bị thương không nhẹ, theo mạch tương mà xem, dường như các ngươi từ trên chỗ rất cao nhảy xuống, nội tạng đều bị chấn động, bây giờ ta chỉ có thể chữa trị ngoại thương cho các ngươi, còn nội thương thì các người phải tự mình điều trị. Ờ, tiểu ca, ngươi biết công phu Thổ nạp không?. Nam Tễ Vân nghe y nói giống như chính mắt nhìn thấy, ngấm ngầm khen lạ, lúc ấy mới biết lão ăn mày võ công cái thế, mà y thuật cũng thần kỳ. Y chỉ hỏi Thiết Ma Lặc có biết công phu Thổ nạp không, đó là vì đã sớm

nhìn thấy Nam Tễ Vân là người có nội công thâm hậu.
Thiết Ma Lặc nói :
- Có biết một chut. Lão ăn mày nói :
- Được bây giờ các ngươi tinh thần đã khôi phục, có thể Thổ nạp một lúc. Cứ bình tâm tĩnh khí, bất kể phát sinh chuyện gì cũng mặc kệ, phải hít thở tới mức nhìn mà không thấy, lắng mà không nghe, được rồi, thời gian không còn nhiều nữa, các ngươi tự mình luyện công đi.
Nam Tễ Vân lúc ấy mới biết sở dĩ lão ăn mày không hỏi chuyện bọn y trải qua, cũng không chịu nói lai lịch của mình, vốn là muốn dành thời gian cho bọn y khôi phục công lực, xem ra cũng đã tính tới việc An Lộc Sơn sẽ cho truy binh đuổi theo.
Nam Tễ Vân nội công thâm hậu, ngồi Thổ nạp một lúc, kinh mạch đã thông suốt, lục phủ ngũ tạng đã phục hồi nguyên vị, đúng lúc ấy chợt nghe bên ngoài có tiếng người ngựa nhốn nháo, có người nói:
- Ngôi miếu này có ánh lửa, chúng ta vào xem thử.
Nam Tễ Vân tuy đã biết lão ăn mày kia là bậc dị nhân, nhưng lúc ấy cũng bất giác trong lòng rúng động, công lực của y còn chưa hoàn toàn khôi phục, không biết y có chống được họ không.
Ý nghĩ còn chưa dứt, bọn người kia đã bước vào cửa miếu, quả nhiên là truy binh của An Lộc Sơn, vả lại người dẫn đầu lại là Vũ Văn Thông và Lệnh Hồ Đạt!
Vũ Văn Thông ngoài việc gọi Lệnh Hồ Đạt cùng đi, còn dắt theo hai cao thủ trong đại nội, một người tên Ngưu Thiên Cân, một người tên Long Vạn Quân, tuy không bằng được ba đại cao thủ Vũ Văn Thông, Uất Trì Bắc và Tần Tương nhưng cũng được xếp vào Tứ đại Kim Cương trong nội đình, võ công còn cao cường hơn Lệnh Hồ Đạt.
Trong sơn cốc kia chỉ có một đường ra, theo đường đuổi tới, cuối cùng họ đã phát hiện ra dấu vết của Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc.
Vũ Văn Thông một ngựa đi đầu, xông vào trong miếu, chợt nghe một giọng nói già nua măng :
- Bọn khốn nạn ở đâu ra thế này, làm lão khiếu hóa ta trong ngôi miếu hoang này cũng không được yên tĩnh?.
Vũ Văn Thông cả giận, đang định phát tác, chợt thấy Lệnh Hồ Đạt mặt xám như tro, run rẩy ấp úng nói :
- Tiểu bối không biết đại giá của lão nhân gia người ở đây, tiểu bối thỉnh an người.
Lão ăn mày kia lông mày dựng ngược, lạnh lùng nói Thằng tiểu tử Lệnh Hồ Đạt ngươi run bắn cả người mà vẫn còn nhận ra ta à?., quải trượng chỉ ra môt cái, quát lớn :
- Tiểu tử ngươi đã nhận ra ta, chắc cũng nhớ được tính nết của ta, sao còn

chưa cút đi cho mau.
Lệnh Hồ Đạt sợ tới mức trên mặt không còn chút sắc máu, luôn miệng nói :
- Vâng, vâng!., co cổ định chạy, Vũ Văn Thông tức giận không sao kìm được, chụp y lại, lúc ấy Lệnh Hồ Đạt mới sực nhớ ra bên cạnh có Vũ Văn Thông, vừa thẹn, vừa cuống, vừa kinh hoàng, đỏ bừng mặt nói :
- Vũ Văn đại nhân, vị lão tiền bối này là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ tiên sinh.
Câu ấy vừa buông ra, Vũ Văn Thông cũng không kìm được đột nhiên hoảng sợ. Nguyên lão ăn mày này tên Hoàng Phi Tung, thích du hý phong trần, được kể là một trong Gianghố thất quái, vì y là cao đồ phái Hoa Sơn, hành sự lại như con thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, nên người ta gọi là Tây Nhạc thần long. Lệnh Hồ Đạt vốn xuất thân hắc đạo, đại khái hơn mười năm trước có lần y thêm sư phụ đánh cướp thương khách, sư phụ y lòng dạ độc ác thu đoạn tàn nhẫn, cướp xong tiền còn định giết người, lại vừa khéo đụng phải Hoàng Phủ Tung, sư phụ y bị đánh ba mươi trượng, lúc ấy y còn chưa có tiếng tăm gì, chỉ là nhân vật hạng hai trong hắc đạo, Hoàng Phủ Tung khoan hồng trách phạt chỉ đánh y năm trượng, nhưng tuy thế y cũng phải dưỡng thương mất nửa năm.
Vũ Văn Thông lúc ấy bước vào miếu, vừa đưa mắt qua một vòng đã nhìn thấy tất cả tình hình bên trong, thấy Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc đang ngồi vận công, Đoàn Khuê Chương thì đang nằm dưới đất. Vũ Văn Thông tuy có chút sợ sệt Hoàng Phủ Tung, nhưng con mồi đang ở trước mắt, y lại há chịu buông tha? Trong lòng nghĩ thầm:
- Đoàn Khuê Chương sắp chết, Nam Tễ Vân xem ra cũng đã bị trọng thương, cho dù lão ăn mày này võ công cao cường thì mình và hai người Ngưu, Long liên thủ cũng không tin không đối phó được với y.
Huống hồ những truyền thuyết về võ công của y đều là lời đồn đại, chưa chắc đã lợi hại tới mức ấy.
Vũ Văn Thông là nhất lưu cao thủ, bọn Lệnh Hồ Đạt vốn không thể sánh được, tuy y bị tiếng tăm Tây Nhạc thần long làm cho rúng động nhưng cũng không sợ sệt gì lắm, lúc ấy lại bước tới một bước, ôm quyền nói :
- Hoàng Phủ tiên sinh, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, tại hạ không có ý làm phiền lão nhân gia người, chỉ là phụng thánh chỉ tróc nã khâm phạm, không thể không tới, chỉ xin lão nhân gia người để cho tại hạ được hoàn thành sứ mạng. Vũ Văn Thông bình thời trong mắt không người, lần này quả thật là lần đầu trong đời y ăn nói khách khí với người khác.
Hoàng Phủ Tung lại không nhận món nhân tình ấy của y hai mắt trợn lên, cười nhạt nói :
- Ờ, chuyện này mới là lạ đây! Lão khiếu hóa ta tuy có lúc cũng không khỏi xin đểu, nhưng trước nay chưa từng làm những chuyện như xô đổ long sàng,

giết chết thái tử, tại sao đột nhiên lại trở thành khâm phạm?.
Vũ Văn Thông cố nên giận nói :
- Không phải nói ngươi, ta là nói ba vị bằng hữu này. Họ phóng hỏa đốt nhà An Tiết độ sứ, lại sát thương rất nhiều nội đình thị vệ, ta làm Long kỵ đô úy, thống suất thị vệ trong cung, không thể không mời hai vị bằng hữu này về Bắc nha hỏi cho minh bạch.
Hoàng Phủ Tung gãi gãi đầu, nói :
- Thế này thì làm lão khiếu hóa lẫn lộn mất rồi. Vũ Văn Thông nói :
- Ta nói rất rõ ràng, có gì mà lẫn lộn?. Hoàng Phủ Tưng nói :
- Ngươi nhìn xem, họ bị thương tới mức như thế, vị bằng hữu họ Đoàn kia không biết còn có giữ được tính mạng hay không nữa? Theo như họ nói, họ đã gặp phải một bọn cường đạo cướp của giết người, mới bị thương tới mức như thế. Ngươi lại nói họ là khâm phạm, họ chỉ là hai người lớn, một đứa trẻ, lại dám xông vào phủ An Lộc Sơn phóng hỏa giết người à? Hừ, chuyện này thì ta không thể tin được, trừ phi ngươi đưa thánh chỉ ra đây cho ta xem thử.
Vũ Văn Thông tức giận nói :
- Ta thấy ngươi là một bậc tiền bối võ lâm mới khách khí với ngươi ba phần, ngươi lại còn lằng nhằng với ta? Vụ án này là họ vừa gây ra tối nay, trong lúc vội vàng, làm sao xin được thánh chỉ? Ngươi cứ nhìn lại y phục của ta. chẳng lẽ ta là Long kỵ đô úy giả à?.
Hoàng Phủ Tung cười nhạt nói :
- Khó nói lắm, khó nói lắm! Thời buổi bây giờ có rất nhiều cường đạo giả làm quan phủ, huống hồ mới rồi ngươi nói là có thánh chỉ, bây giờ lại không sao lấy ra, rõ ràng là bịa đặt. Ngươi đã bịa đặt một lần, lão khiếu hóa không tin ngươi được.
Vũ Văn Thông tức giận tới mức bảy khiếu phun khói, nhưng rốt lại vẫn biết đối phương là người có thân phận, đang định chiếu theo quy củ giang hồ khiêu chiến, hai cao thủ đại nội đi theo đã không nén được nữa, Hoàng Phủ Tung mười năm nay lại không lộ mặt trên giang hỗ, hai người này căn bản không biết tới tiếng tăm của y.
Hoàng Phủ Tung nói chưa dứt, hai người đã rút binh khí ra, Ngưu Thiên Cân sử dụng Tuyên hoa đại phủ, Long Vạn Quân thì sử dụng Kim đao sống dày, nhất tề quát lớn :
- Lão ăn mày ngươi cũng có tư cách xem thánh chỉ à? Ha ha, ngươi muốn thánh chỉ, thì thánh chỉ đây!.
Hoàng Phủ Tung vung ngang quải trượng ra, chỉ nghe tiếng choang choang vang rền ù tai, Hoàng Phủ Tung quát :
- Loại thánh chỉ này không dùng được?. Chỉ thấy giữa tia lửa bắn ra tung tóe, thân hình to như con trâu nước của Ngưu Thiên Cân và Long Vạn Quán

đã bị hất tung ra ngoài cửa miếu!
Vũ Văn Thông vô cùng hoảng sợ, nên biết hai người Ngưu, Long là đại lực sĩ nổi tiếng, luyện tập công phu ngoại gia tới mức cực kỳ cương mãnh, ngọn Tuyên hoa phủ của Ngân Thiên Cân nặng tới năm mươi sáu cân, thanh Kim đao sống dày của Long Vạn Quân hơi nhẹ hơn, nặng bốn mươi ba cân, loại binh khí trầm trọng ấy chém xuống lại không làm quải trượng của Hoàng Phủ Tung sứt mẻ chút nào, mà ngược lại đều bị mẻ một miếng lớn, vả lại chẳng qua chỉ trong một chiêu mà hai người Ngưu, Long không những binh khí bị sứt mẻ mà cả thân hình cũng bị hất ra ngoài cửa miếu! Vũ Văn Thông lúc ấy mới biết Tây Nhạc thân long quả nhiên danh bất hư truyền, không những cây quải trượng của y là một bảo vật, mà thủ pháp mượn lực đả lực y vừa bộc lộ cũng đã đạt tới cảnh giới thượng thặng!
Vũ Văn Thông sắc mặt xám xanh, đưa cánh tay ra, trầm giọng nói :
- Bội phục, bội phục! Gặp phải lão tiền bối, món giao tình này Vũ Văn Thông ta xin nhận vậy.
Hoàng Phủ Tung ném quải trượng xuống, cười nói :
- Đa tạ thịnh tình của Vũ Văn Đô úy., thản nhiên đưa tay ra. Vũ Văn Thông là đà hành gia điểm huyệt, song chưởng vừa chạm nhau, y đã dùng thủ pháp Điểm huyệt độc môn đưa kình lực lên đầu tay, ngón trỏ; ngón giữa và ngón vô danh cùng hạ xuống, điểm trúng ba mạch Thốn, Quan, Xích trên cổ tay Hoàng Phủ Tung! Hoàng Phủ Tung hững hờ cười nói :
- Không cần khách khí, xin mời. Vũ Văn Thông lại cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào lại như một tấm sắt nung đỏ rực, đau buốt tận tim, không kìm được bật lên một tiếng ái chà, vội vàng buông tay nhảy lùi ra cửa, kinh hoàng tháo chạy, có điều so với hai người Ngưu Long thì cũng ít thảm hại hơn.
Thiết Ma Lặc nhìn thấy mặt mày hớn hở, không kìm được kêu lên :
- Khoái thật, khoái thật! Đánh hay thật! Ối chao!., nguyên là căn bản nội công của y nông cạn, đang lúc tụ khí vào Đan điền, vì tâm tình khích động, chân khí đột nhiên rẽ đường, cơ hồ nghẹt thở.
Hoàng Phủ Tung nhướng mày lên, trách :
- Thằng nhóc nhà ngươi sao không nghe lời lão nhân gia ta, bảo ngươi đừng quản chuyện không đâu, ngươi lại cứ quản!., vừa trách móc vừa thi triển thủ thuật xoa bóp cho Thiết Ma Lặc, giúp y đưa chân khí về lại Đan điền.
Lúc ấy địch nhân đã chạy hết, ngôi miếu hoang hoàn toàn yên tĩnh, Hoàng Phủ Tung dùng cây quải trượng gạt gạt đống lửa, tựa hồ đang nghĩ ngợi chuyện gì đó, thỉnh thoảng nhìn nhìn ra cửa, chợt nói một mình :
- Sắp sáng hẳn rồi!.
Nam Tễ Vân lúc ấy đã khí thấu trùng quan, công lực đã sắp khôi phục hoàn toàn, nhìn thấy dáng vẻ Hoàng Phủ Tung có nét kỳ lạ, đang định nói chuyện

vài câu với y, đột nhiên Hoàng Phủ Tung đứng thẳng người lên, trịnh trọng nói :
- Lát nữa bất kể là phát sinh chuyện gì, hai người các ngươi cũng không được dính vào đấy!. Y đã nói câu ấy một lần, bây giờ lại nói lại, nhưng giọng điệu còn nghiêm trọng hơn lần trước rất nhiều. Nam Tễ Vân trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Tại sao y cứ dặn đi dặn lại thế ? Chẳng lẽ còn có chuyện gì bất ngờ phát sinh hay sao?.
Đúng là:
Truy binh vừa rút đang vui mừng,
Sóng trước chưa tan sóng sau tới.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 8
Bạn thù chưa rõ lòng còn rối
Tà chính khôn hay dạ vẫn nghi

Nam Tễ Vân tâm niệm vừa động, chợt nghe phía ngoài lại vang tới tiếng nhạc ngựa, Nam Tễ Vân cho rằng là quân của An Lộc Sơn :
- Ngay cả Vũ Văn Thông cũng đã thua trận bỏ chạy, họ lại còn có người nào giỏi hơn nữa? Cho dù là có thêm vài người, cũng nhất định không phải là đối thủ của Hoàng Phủ Tung. Ờ , những người đã có tuổi thường ăn nói không khỏi lằng nhằng, ta đã thấy võ công của ngươi rồi, ngươi cần gì phải vất vả dặn đi dặn lại?.
Tiếng nhạc ngựa càng lúc càng gần, Hoàng Phủ Tung ngồi xếp bằng trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng kỳ quái, dường như trong dáng vẻ lo lắng có mấy phần sầu khổ, Nam Tễ Vân đã nhận ra là một người một ngựa phóng tới, không kìm được vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm:
- Hoàng Phủ Tung chỉ một chiêu đã thu xếp được Vũ Văn Thông, mà còn kẻ nào có thể làm y sợ hãi như vậy?.
Nam Tễ Vân đang ngờ vực đoán mò, chợt trước mắt sáng bừng, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng bước vào cửa miếu! Nam Tễ Vân nãy giờ vẫn cho rằng kẻ tới ắt phải là một người đàn ông to lớn, nào ngờ lại là một cô gái yểu điệu xinh đẹp như hoa, quả thật vô cùng bất ngờ.
Thiếu nữ ấy bước vào cửa miếu, đưa mắt nhìn quanh, thấy một người bị trọng thương nằm dưới đất, hai người toàn thân đầy máu đang ngồi, cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng rõ ràng mục tiêu của nàng không phải là Đoàn Khuê Chương, Chỉ thấy nàng quét mắt qua một lượt, ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Tung, quát một tiếng :
- Hoàng Phủ lão tặc, hôm nay đã đến ngày chết của ngươi, sao còn không mau mau bước ra chịu chết?.
Hoàng Phủ Tung ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ một cái, chậm rãi nói :
- Cô là Hạ cô nương phải không? Ta đã đoán là cô sẽ tới tìm ta, chỉ là ta với cô vốn không oán không thù, bây giờ mới gặp mặt lần đầu, tại sao cô lại nhất định đòi giết ta?.
Thiếu nữ vỗ kiếm quát :
- Kẻ gian tà dâm ác thì ai ai cũng có quyền giết, cần gì giữa ta với ngươi phải có oán thù?.
Câu ấy vừa buông ra, Nam Tễ Vân tuy đang lúc vận khí điều tức cũng không

kìm được giật náy mình, nên biết Hoàng Phủ Tung tuy có lúc cũng có hành vi cổ quái, nhưng trên giang hồ tiếng tốt vẫn nhiều bơn tiếng xấu, cả Nam Tễ Vân trong lòng vẫn coi y là nhân vật hiệp nghĩa, mà thiếu nữ kia lại mắng y là kẻ gian tà dâm ác, Nam Tễ Vân cơ hồ không dám tin vào tai mình nữa. Nhân vật hiệp nghĩa mà bị mắng là :
- gian tà dâm ác. thì quả thật là điều sỉ nhục lớn nhất, Nam Tễ Vân cho rằng nhất định Hoàng Phủ Tung sẽ nổi giận quát tháo như sấm, nào ngờ y hoàn toàn bị bất ngờ, chỉ nghe Hoàng Phủ Tung trầm giọng nói :
- Người nào nói với cô như thế?. Thiếu nữ nói :
- Không can gì tới ngươi! Ngươi tiếng ác đồn xa, chẳng lẽ ta điếc à?. Hoàng Phủ Tung nói :
- Cô không nói nhưng ta cũng đã đoán được mấy phần. Ta hỏi lại cô, có phải đó là một người mà cô rất tin tưởng không?. Thiếu nữ tức giận nói :
- Ta tới đây không phải để nghe ngươi tra vấn, hừ, ngươi muốn hỏi dò ta để sau này ám sát người đó chứ gì? Ngươi đừng có nằm mơ, hôm nay ngươi phải mất mạng dưới kiếm của ta rồi.
Hoàng Phủ Tung lại hỏi :
- Là ý cô muốn giết ta hay cô nghe lời người khác?. Thiếu nữ kia tựa hồ rất bực mình, nói Ngươi còn định hoa ngôn xảo ngữ, kéo dài thời gian à?.
Hoàng Phủ Tung nói :
- Không, ta chỉ là không muốn chết oan thôi. Cô muốn giết ta, thì cũng phải cho ta chết được cam tâm chứ!. Thiếu nữ kia nén giận nói :
- Là ý của ta thì sao? Là nghe lời người khác thì sao?. Hoàng Phủ Tung nói:
- Nếu là ý của cô, thì cô phải đưa ra chứng cứ rõ ràng về tội ác của ta, ta mới tâm phục.
Đó cũng chính là câu Nam Tễ Vân đang nghĩ trong lòng, chỉ thấy thiếu nữ kia ngẩn ra, tựa hồ nàng cũng không đưa ra được chứng cớ nào về tội ác của Hoàng Phủ Tung. Hoàng Phủ Tung lại nói tiếp :
- Nếu là người khác muốn ngươi giết ta, thì ngươi cứ về nói lại với người ấy rằng trên đời có rất nhiều chuyện khó mà phân biệt thật giả, bảo y cứ nhẫn nại một thời gian, tự nhiên sẽ có lúc mọi chuyện rõ ràng. Hoàng Phủ Tung ta nhất sinh có thể cũng từng làm chuyện xấu xa, nhưng cái mũ gian tà dâm ác thì không thể chụp lên đầu ta được đâu!.
Thiếu nữ cả giận nói :
- Ta không tin lời dối trá của ngươi! Ta chỉ biết ngươi là một tên ma đầu không điều ác nào mà không làm! Hừ, tên ma đầu ngươi cũng biết sợ chết à? Ngươi có gian ngoan biện hộ cũng vô ích, sao còn không mau mau bước ra chịu chết!.
Hoàng Phủ Tung cười nói :
- Nếu ta sợ chết thì đã không hẹn cô tới đây. Thiếu nữ nói :

- Được, nếu đã thế thì sao còn chưa động thủ? Có phải định chờ người giúp đỡ không?. Hoàng Phủ Tung nói :
- Ta bình sinh chưa từng nhờ ai giúp đỡ!. Thiếu nữ nói :
- Được, ngươi có người giúp cũng được, không có người giúp cũng dược, ta chỉ dựa vào thanh kiếm này quyết sống chết với ngươi một phen.
Hoàng Phủ Tung nói :
- Cô muốn giết cứ giết, ta nhất định không động thủ với cô. Thiếu nữ kia ngẩn ra, nói :
- Ta không giết kẻ trong tay không có tấc sắt! Mau cầm quải trượng của ngươi lên!. Hoàng Phủ Tung nói :
- Ta nói không động thủ là không động thủ, cô muốn giết thì cứ giết, còn không giết thì ta đi đây. Thiếu nữ nói kia rõ ràng định chiếu theo quy củ giang hồ giao đấu rồi sẽ giết y, nhưng hiện Hoàng Phủ Tung cự tuyệt không động thủ với nàng, lại khiến nàng nhất thời không biết nên quyết định thế nào.
Hoàng Phủ Tung lại chậm rãi nói :
- Bây giờ ta đã biết lai lịch của cô, cũng biết người muốn cô giết ta là ai. Nếu ta chết mà làm người ấy hả giận được thì cũng là một chuyện hay. Được rồi, cô không giết ta nữa, lão khiếu hóa ta đi đây!.
Thiếu nữ kia nghiến răng, cầm câv quải trượng dưới đất lên, quát:
- Đứng lên, cầm lấy!. Hoàng Phủ Tung đón lấy quải trượng, nhưng lại vứt qua một bên, cười nói :
- Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác, ta nghĩ cô cũng không thích người khác bắt cô làm điều gì mà ngươi không thích.
Thiếu nữ kia lại nghiến răng, vung thanh kiếm lên, quát :
- Được ngươi định mặt dày ăn vạ để thoát chết, nhưng ta không mắc mưu đâu, ta không giết ngươi không xong!. Lần này quả thật nàng đã quyết ý, chỉ thấy thanh trường kiếm vung ra, soạt một tiếng lập tức đâm tới ngực Hoàng Phủ Tung.
Nhìn thấy Hoàng Phủ Tung sẽ phải mất mạng dưới kiếm, chợt thấy một đạo bạch quang như dải lụa cuốn mau tới, keng một tiếng chặn thanh trường kiếm của thiếu nữ lại.
Hoàng Phủ Tung thở dài nói :
- Nam đại hiệp cần gì phải đa sự.
Nam Tễ Vân lại nhìn thiếu nữ quát :
- Cô nương, cô giết người cũng phải có đạo lý, cô nương chỉ trích Hoàng Phủ tiền bối là kẻ gian tà dâm ác, lại không nói ra được chứng cứ, họ Nam ta nghe thấy cũng không phục.
Thiếu nữ kia thu thanh kiếm về, thấy lưỡi kiếm bị mẻ một miếng, đột nhiên đùng đùng nổi giận, quát :

- Ngươi nói giúp cho tên ma đầu này, chắc cũng chẳng phải là người tốt gì! Được, ngươi không phục thì ta cứ giết ngươi trước rồi sẽ nói chuyện.
Thiếu nữ kia chỉ cho rằng Nam Tễ Vân là bè đảng của Hoàng Phủ Tung, xuống tay không hề lưu tình, chỉ thấy mũi kiếm của nàng rung lên một cái, bắn ra một bông kiếm hoa, chỉ trong một chiêu liên tiếp đánh vào ba đại huyệt trên người Nam Tễ Vân. Nam Tễ Vân lúc ấy cũng nổi giận, hoành đao chém mau ra, định chém gãy trường kiếm của nàng, thiếu nữ kia biết y cầm bảo đao nên tránh không trực diện đón đỡ, Nam Tễ Vân một đao chém ra, đang định quát một tiếng:
- Xem đao!., kiếm thế của thiếu nữ kia đột nhiên đổi hướng, thế tới vô cùng kỳ ảo, Nam Tễ Vân cũng bất giác giật nảy mình, may là chiêu số của y chưa đánh ra hết, vội dùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ thu đao né người, chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Nam Tễ Vân đã bị mũi kiếm của nàng đâm thủng!
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, thiếu nữ kia một kiếm đắc thủ, kiếm thứ hai kiếm thứ ba lại liên tiếp đánh ra, mau như giờ táp mưa sa!
Nam Tễ Vân lúc ấy công lực đã hoàn toàn khôi phục, nhưng dưới thế công lợi hại của thiếu nữ, trong lúc gấp gáp cũng chỉ còn cách đón đỡ, nhưng y phòng thủ vô cùng chắc chắn, thiếu nữ kia không sao làm gì được.
Thiết Ma Lặc được Hoàng Phủ Tung giúp đỡ, chân khí đã nạp vào Đan điền, lúc ấy công lực cũng đã khôi phục được bảy tám phần, bèn thủ hộ bên cạnh Đoàn Khuê Chương, tập trung quan sát trận chiến.
Chỉ thấy thiếu nữ kia xuất thủ như chớp, kỳ chiêu diệu thức đánh ra liên miên bất tận, Thiết Ma Lặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã gặp người có kiếm pháp thượng thặng, lúc ấy nhìn vào cũng không khỏi hơi hoảng sợ :
- Nếu chỉ bàn về kiếm thuật thì chỉ e thiếu nữ này cũng không kém gì Đoàn thúc thúc của mình.
Nam Tễ Vân triển khai Du thân bát quái đao pháp, thân pháp bộ pháp giữ chặt các phương vị Bát môn, Ngũ bộ, không hề rối loạn, đánh được hồi lâu, y đã dần dần nhận ra được lộ số kiếm thuật của thiếu nữ kia, đột nhiên quát lớn một tiếng, đao quang chớp lên, như sóng lớn ngàn trượng ầm ầm đổ xuống, thiếu nữ kia bị y bức bách lùi lại liên tiếp. Thiết Ma Lặc nhìn thấy mặt mày hớn hở, không kìm được kêu lớn :
- Hay quá, hay quá!. Lúc ấy y đã hoàn tất công phu Thổ nạp, không sợ chân khí đi sai đường nữa, nhưng Hoàng Phủ Tung vẫn trừng mắt nhìn y một cái.
Đúng lúc Thiết Ma Lặc kêu lớn khen hay, kiếm pháp thân pháp của thiếu nữ kia cũng đột nhiên thay đổi, chỉ thấy nàng tà áo phất phơ, dưới ánh đao bóng kiếm vẫn như hồ điệp xuyên hoa, tranh giành thế công với Nam Tễ Vân, đúng là:
Một chiêu một thức không lơi lỏng, Trong vòng gang tấc chiếm tiên cơ, vô

cùng kịch liệt!
Thiếu nữ kia thấy Nam Tễ Vân ý khí hiên ngang, võ công trác tuyệt, ngấm ngầm khen lạ, đột nhiên đánh hờ một chiêu, lên tiếng hỏi :
- Ngươi là ai? Đã có thân thủ như thế, sao lại cam tâm đi làm nanh vuốt cho tên lão tặc này?.
Nam Tễ Vân hú dài một tiếng, hoành đao giữ kín môn hộ, cất giọng sang sảng đáp :
- Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta là Ngụy Châu Nam Tễ Vân! Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương là gì? Tại sao muốn giết Hoàng Phủ tiên sinh?.
Thiếu nữ kia dường như giật nảy mình, vội hỏi :
- Ngươi là Ngụy Châu Nam Bát sao?. Nam Tễ Vân nói :
- Chính là tại hạ, cô nương có gì chỉ giáo?. Thiếu nữ kia tỏ ra hoảng sợ luống cuống, nguyên là sau khi Đoàn Khuê Chương mai danh ẩn tích, trong mười năm ấy bậc hiệp khách nổi tiếng nhất giang hồ chính là Nam Tễ Vân, thiếu nữ kia cũng đã sớm nghe tới đại danh của y, nhưng không ngờ y lại là một hán tử trung niên khoảng ba mươi tuổi. Thiếu nữ kia ngẫm nghĩ một lúc, chợt nói :
- Nam đại hiệp, ngươi bớt quản chuyện không đâu đi!. Nam Tễ Vân nói :
- Giết người là chuyện lớn, há có thể coi là chuyện tầm thường, cô muốn giết người, thì phải nói ra được lý do, nếu không Nam mỗ không thể không quản.
Thiếu nữ kia đỏ bừng mặt, nghiêm giọng nói :
- Nam Tễ Vân ngươi có danh là đại hiệp mà lại không phân biệt được đúng sai đen trắng, ngươi coi lão tặc này là loại người nào?. Nam Tễ Vân nói :
- Hoàng Phủ tiên sinh là người trong đạo hiệp nghĩa, ai mà không biết? Cô nhục mạ tiền bối, lại không nói ra được lý do, tự mình đã sai trước rồi.
Thiếu nữ kia cười nhạt nói :
- Hoàng Phủ lão tặc dối đời trộm danh, thật ra là một ma đầu ngầm làm điều ác, uổng cho ngươi có tiếng là đại hiệp, lại bị y lừa gạt. Nam Tễ Vân nói :
- Cô nói y làm nhiều điều ác, có chứng cứ gì không?.
Thiếu nữ kia hai hàng lông mày nhướng lên, dường như vốn không muốn nói, nhưng bây giờ đã quyết ý, nghiêm nghị nói :
- Mẹ ta là người làm chứng! Ta không thể không tin lời bà nói? Bà từng chính mắt nhìn thấy lên lão tặc này giết chồng người ta, bắt cóc vợ người ta, ta mắng y là kẻ gian tà dâm ác chẳng lẽ là mắng sai à? Ta là vâng lệnh mẹ tới trừ gian, Nam Tễ Vân, ngươi vốn có tiếng hiệp nghĩa, hôm nay ta cũng không cần ngươi giúp đỡ, nhưng ít nhất ngươi cũng nên khoanh tay ngồi nhìn, không nên cản trở.
Nam Tễ Vân giật nảy mình, bất giác liếc qua Hoàng Phủ Tung, chỉ thấy Hoàng Phủ Tung đang khẽ thở dài, Nam Tễ Vân trong lòng rúng động, nghĩ

thầm :
- Chẳng lẽ y từng làm chuyện xấu xa mà thiếu nữ này nói?. Bèn để ý nhìn kỹ lại, thấy Hoàng Phủ Tung hoàn toàn không lộ vẻ hổ thẹn, tiếng thở dài của y tựa hồ như một sự mủi lòng, một sự thương xót không biết làm sao. Nam Tễ Vân từng trải giang hồ, nhãn quang rất sắc bên, trong lòng bất giác nghi ngờ, nghĩ thầm:
- Nhìn dáng vẻ này thì nhất định Hoàng Phủ Tung bị Oan uổng, nhưng tại sao y không biện hộ? Tại sao lại cam tâm để thiếu nữ này giết chết? Xem ra trong chuyện này nhất định có nguyên nhân rất phức tạp, mà Hoàng Phủ Tung không muốn nói với người khác.
Thiếu nữ kia thấy Nam Tễ Vân vẫn hoành đao cản đường, mày liễu dựng ngược, tức giận nói :
- Ta đã nói rất rõ ràng, ngươi còn muốn cản đường ta à?. Nam Tễ Vân nói :
- Ta nghe thấy còn rất nhiều điểm chưa rõ ràng, cô nói Hoàng Phủ tiền bối gây ra tội ác giết chồng bắt vợ, vậy cặp vợ chồng ấy rốt lại tên họ là gì? Ngoài ra có ai nhìn thấy không? Tình hình lúc ấy diễn ra thế nào.... Thiếu nữ kia tức giận nói:
- Đây là mẹ ta nói lại với ta, mẹ ta nói quyết không phải giả, cần gì hỏi nhân chứng vật chứng nữa?.
Nam Tễ Vân nghĩ thầm :
- Xem ra chỉ sợ mẹ cô ta cũng vẫn còn giấu một số chuyện, chưa từng nói rõ với cô ta. Lúc ấy bên vung bảo đao một cái, chặn thế công của thiếu nữ, trầm giọng nói :
- Cô tin mẹ cô, nhưng ta thì tin Hoàng Phủ tiền bối. Có ta ở đây, hôm nay cô muốn giết người thì nhất định không được, theo ta thấy, chẳng bằng cô cứ tạm dừng tay, lưu lại tên họ địa chỉ, đợi ta làm xong một vài việc, chậm nhất là trong ba tháng, nhất định sẽ tới thăm tận nơi, gặp mặt lệnh đường, nói cho rõ ràng.
Thiếu nữ kia cả giận nói :
- Ngươi đã không tin mẹ ta, còn gặp bà làm gì? Hừ, ngươi đừng cậy ngươi có chút thanh danh, mẹ ta cũng chưa chắc đã thèm gặp ngươi đâu. Hừ, ngươi có tránh ra không? Ngươi mà không chịu tránh ra, đừng trách ta không khách khí!. Kiếm pháp thi triển, lập tức lại như mưa sa gió táp xông vào đánh ráo riết.
Nam Tễ Vân đương nhiên không chịu lùi ra, lúc ấy y đã hơi hiểu rõ kiếm pháp của thiếu nữ, tuy chưa thể thủ thắng, nhưng đã hơi chiếm được thượng phong, nhưng trong lòng y lại thầm kêu lên :
- Thật xấu hổ!., nghĩ thầm :
- Nếu mình không cậy vào thanh bảo đao này, chỉ e quả thật không phải là đối thủ của cô ta.

Thật ra công lực của Nam Tễ Vân cũng cao hơn thiếu nữ một bậc, thiếu nữ kia đánh mãi không hạ được y, trên trán đã ứa mồ hôi, mà Nam Tễ Vân vẫn thần sắc tự nhiên, thiếu nữ kia tự biết không thắng nổi, căm tức nói :
- Tại sao ngươi liều mạng bảo vệ cho lão tặc này?.
Nam Tễ Vân nói :
- Một là ta tin Hoàng Phủ tiền bối không phải người xấu, hai vì y lại có ơn cứa mạng cho ta, cô muốn giết y làm sao ta không quản?. Thiếu nữ kia sửng sốt, nói :
- Ơn cứu mạng gì?. Vừa đúng lúc ấy, Đoàn Khuê Chương đột nhiên nói mơ :
- Sử đại ca, Sử đại ca, ta ở đây, ta ở đây, ngươi còn nhận ra Đoàn Khuê Chương ta không?.
Thiếu nữ kia đột nhiên la lớn một tiếng, chạy qua phía Đoàn Khuê Chương đang nằm, Thiết Ma Lặc bảo vệ cạnh Đoàn Khuê Chương, thấy nàng đột nhiên sấn tới, giật nảy mình, vội nhấc thanh bảo kiếm lên định chém, cao giọng quát :
- Nữ tặc độc ác thật, Đoàn thúc thúc của ta đã bị thương tới mức này mà ngươi còn muốn làm hại y sao?. Thiếu nữ kia rê trường kiếm một cái, dùng thế chữ :
- Niêm., hất thanh kiếm của Thiết Ma Lặc ra, trở tay một cái, lại đón đỡ thế công của Nam Tễ Vân, quát :
- Khoan hãy động thủ, y là ai?. Nam Tễ Vân nói :
- U Châu đại hiệp Đoàn Khuê Chương, cô đã nghe tên y chưa?. Thiếu nữ kia thân hình rúng động, vội hỏi :
- Y đúng là Đoàn Khuê Chương à, tại sao còn gọi một người tên Sử Dật Như nào nữa?.
Nam Tễ Vân cũng đột nhiên thân hình rúng động, vội hỏi :
- Cô nương, cô quen Sử Dật Như à?. Thiếu nữ kia nói :
- Ngươi đừng hỏi ta, ngươi cứ nói Sử Dật Như hiện ra sao rồi?.
Nam Tễ Vân nói :
- Sử Dật Như à? Y đã bị An Lộc Sơn bức bách tự tận rồi. Thiếu nữ kia sắc mặt sa sầm, lại hỏi :
- Vậy thì có phải Đoàn đại hiệp bị thương trong phủ An Lộc Sơn không?.
Nam Tễ Vân thốt lên :
- Dường như cô biết sự tình giữa họ phải không? Không sai, Đoàn đại hiệp đúng là vì muốn cứu người bạn họ Sử của y, lấy ít địch nhiễu trong phủ An Lộc Sơn, vì thế bị trọng thương. May mà gặp được Hoàng Phủ tiền bối, được y cấp cứu, nếu không chỉ e y đã mất mạng rồi.
Nam Tễ Vân dừng lại một lúc, nói tiếp :
- Tối hôm qua bọn ta cũng xông vào phủ An Lộc Sơn, đáng tiếc bọn ta tới chậm một bước, không kịp cứu Sử Dật Như.... Thiếu nữ kia nói chen vào :

- Ờ, ta hiểu rồi, cũng may là có các ngươi, nên Đoàn đại hiệp mới không rơi vào tay An Lộc Sơn, phải không?. Thiết Ma Lặc kêu lên :
- Đúng thế, ngươi đoán không sai chút nào. Ta nói cho ngươi biết, Nam đại hiệp và ta bị thương cũng nhờ vị Hoàng Phủ tiền bối đây chữa cho, Hoàng Phủ tiền bối còn giúp bọn ta đánh lui truy binh của An Lộc Sơn tại sao có thể nói y là người xấu được?.
Thiếu nữ kia lộ vẻ mờ mịt, tựa hồ ý tứ thù địch với Hoàng Phủ Tung đã giảm đi vài phần, ngẫm nghĩ một lúc, chợt lại hỏi :
- Vậy vợ và con gái Sử Dật Như ra sao?.
Nam Tễ Vân ngẩn ra, nói :
- Ta không biết. Thiếu nữ kia nói :
- Hồ đồ! Tại sao ngươi không biết?. Nàng làm sao biết được Đoàn Khuê Chương vốn chưa từng kể chuyện này cho Nam Tễ Vân, lúc Thiết Ma Lặc kéo Nam Tễ Vân đi cứu Đoàn Khuê Chương, tuy có nói qua một lượt nhưng chưa nói gì tới vợ con Sử Dật Như.
Thiết Ma Lặc tuy không thích thái độ của thiếu nữ kia, nhưng thấy nàng quan tâm tới chuyện hai nhà Đoàn Sử như thế, đoán nàng không phải là người xấu bèn đáp :
- Vợ và con gái họ Sử bọn ta chưa từng gặp, có quá nửa là bị giam ở chỗ An Lộc Sơn, ngươi muốn biết tin tức của họ, nếu có can đảm thì tới tìm An Lộc Sơn mà hỏi.
Thiếu nữ kia bị Thiết Ma Lặc khích một câu, biến hẳn sắc mặt, chợt vung trường kiếm ra chỉ vào Hoàng Phủ Tung nói :
- Nghĩ lại việc ngươi cứu Đoàn đại hiệp, tối nay ta tạm tha chưa giết ngươi, có điều sau này nếu ta tra xét ra việc làm xấu xa của ngươi, ta sẽ còn tính sổ với ngươi. Hoàng Phủ Tung khẽ cười đau khổ, tựa hồ định nói gì đó nhưng lại nén lòng không nói, thiếu nữ kia quay đi, bước ra khỏi cửa miếu, nhảy lên lưng ngựa, cao giọng kêu lên :
- Ta tên Hạ Lăng Sương, ngươi có thể nói lại tên ta với Đoàn đại hiệp. Tiếng nhạc ngựa vang lên, khi nàng nói xong chữ cuối, tiếng nhạc ngựa đã đi xa rồi.
Thiết Ma Lặc bụng đầy ngờ vực, hỏi :
- Hoàng Phủ tiền bối, cô gái họ Hạ này võ công tuy cao cường, nhưng cũng chưa chắc đã hơn Vũ Văn Thông bao nhiêu, ngươi đánh bại Vũ Văn Thông dễ dàng, cô ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ngươi, tại sao ngươi lại sợ cô ta?.
Hoàng Phủ Tung gượng cười nói :
- Kẻ ăn mày bị giận bị mắng cũng là chuyện rất bình thường, chẳng đáng gì. Ờ, lão khiếu hóa lại mong chết dưới kiếm của cô ta để cô ta khỏi đi giết người khác. Thiết Ma Lặc nghe y nói rất kỳ lạ đang định hỏi nữa, Hoàng

Phủ Tung lại nói:
- Lão khiếu hóa đã nói nhiều rồi, chuyện này quả thật không muốn nhắc tới nữa. Nam đại hiệp, nếu ngươi tin được lời của lão khiếu hóa, thì chuyện này ngươi không cần quản nữa.
Nam Tễ Vân biết y có chuyện khó nói, nghĩ thầm :
- Nghe y nói thế, giống như chịu tội thay cho người khác. Nhưng tội danh gian tà dâm ác nặng nề tới mức nào, nếu chịu thay người khác thì chuyện khác thì còn nói được, nhưng tại sao lại phải gánh chịu tiếng xấu như thế?.
Nhưng Hoàng Phủ Tung đã nói tới mức ấy, Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc tuy bụng đầy nghi ngờ, cũng không tiện hỏi nữa.
Hoàng Phủ Tung nói :
- Trời đã sáng rồi, lão khiếu hóa có việc phải đi trước một bước. Qua khoảng hai giờ nữa thì Đoàn đại hiệp có thể tỉnh lại. Ở đây có một bình dược hoàn, mỗi ngày ngươi cho y uống ba lần, mỗi lần một viên uống hết bình dược hoàn này, thì chắc y cũng có thể khỏe lại như trước.
Nam Tễ Vân đón lấy cái bình, trong bình có hai mươi viên dược hoàn, nếu tính mỗi ngày ba viên thì không quá bảy ngày, Đoàn Khuê Chương có thể khôi phục lại võ công.
Nam Tễ Vân nói :
- Lão tiền bối có ơn tái sinh, bọn ta không biết làm sao báo đáp, lão tiền bối còn có gì nhắn lại Đoàn đại hiệp không.
Hoàng Phủ Tung cười nói :
- Lão khiếu hóa thường chịu ơn người khác, nếu nói báo đáp thì báo đáp được bao nhiêu? Huống hồ mới rồi ngươi cứu mạng ta, cũng tính là báo đáp rồi. Y ngừng lại một lúc, chợt nói :
- Đoàn đại hiệp là người ân oán phân minh, sau khi y tỉnh lại ngươi không cần nói dược hoàn này là của lão khiếu hóa để y khỏi vướng bận trong lòng.
Thiết Ma Lặc nói :
- Như thế không được, nếu y hỏi ai cứu mạng y, bọn ta cũng không thể không nói cho y biết.
Hoàng Phủ Tung nói :
- Thôi thế này vậy, chuyện cầm máu trị thương thì cứ nói với y, còn chuyện dược hoàn thì cứ nói là Nam đại hiệp mang theo trong người, phàm là người học võ, ai cũng có cao đơn hoàn tán chế theo bí quyết riêng, có điều công hiệu khác nhau mà thôi. Nếu nói của lão khiếu hóa tặng, thì lại không hay.
Nam Tễ Vân thấy y nói rất trịnh trọng, không khỏi nảy ý nghi ngờ, Thiết Ma Lặc lại cười nói :
- Người cầm máu trị thương cho y là ngươi, y mà biết rồi, há lại không vướng bận trong lòng sao?. Hoàng Phủ Tung ngẫm nghĩ rồi nói :
- Được rồi, vậy thì ta cũng nhờ y một việc tính ra chẳng ai chịu ơn ai. Nam

Tễ Vân nói :
- Chuyện gì?. Hoàng Phủ Tung tháo ra một chiếc nhẫn sắt, đeo vào ngón tay của Đoàn Khuê Chương, nói :
- Nhờ các ngươi thuyết phục với Đoàn đại hiệp giúp, sau này nếu y gặp một người, người ấy cũng mang một chiếc nhẫn sắt giống hệt thế này, thì xin y nể mặt ta mà nương tay cho người ấy.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Lão ăn mày này lại giở trò huyễn hoặc gì đây?. Lúc ấy cũng đã ngấm ngầm nghi ngờ, nhưng y là một đứa nhỏ lớn lên trong đám cường đạo, biết rõ chuyện kiêng kỵ của giang hồ, lúc ấy không dám hỏi nữa, cung cung kính kính nói :
- Lão tiễn bối yên tâm, nhất định ta sẽ chuyển lại mấy câu dặn dò này.
Hoàng Phủ Tung nhấc cây quải trượng lên, đang định bước ra cửa miếu, chợt quay lại nhìn Nam Tễ Vân nói :
- Suýt nữa ta quên mất một chuyện, tháng trước ta gặp sư phụ ngươi ở Trác huyện. Nam Tễ Vân hỏi :
- Lão nhân gia người có nói gì không?. Hoàng Phủ Tung nói :
- Y nói y vốn định tới Tuy Dương, nhưng vì có chuyện khác, nên đến trung tuần tháng sau mới tới được. Y và ta nói chuyện về ngươi, nói rằng những hành động hành hiệp trượng nghĩa của ngươi trên giang hồ mấy năm nay, y đều biết cả, cảm thấy rất được an ủi. Y hỏi ta có quen ngươi không, ta nói đã nghe tên chứ chưa gặp mặt, y nói với ta, trong mấy hôm nay, có thể ngươi sẽ tới Tuy Dương, lại nói với ta rằng:
Thái thú Tuy Dương Trương Tuần là một nhân vật nổi tiếng hiện nay, lão ăn mày ngươi nếu không bận việc gì cũng nên tới Tuy Dương một chuyến. Ta biết ngươi vốn thích bọn hậu bối, nhân dịp này cũng có thể gặp đồ đệ ta. Nếu gặp y, thì kể chuyện này lại cho y. Nếu y có việc gì ở Cửu Nguyên, thì không cần chờ ta ở Tuy Dương. Hô hô, không ngờ ta chưa tới Tuy Dương, lại vừa khéo gặp ngươi trong ngôi miếu hoang này.
Nam Tễ Vân lúc ấy mới nghĩ ra, lúc họ vừa bước vào miếu thì Hoàng Phủ Tung đã đặc biệt lưu ý tới y, nghĩ thầm :
- Chẳng trách y chưa hỏi lai lịch đã chịu trị thương cho mình, dường như sư phụ đã sớm nói tướng mạo của mình cho y biết.
Nam Tễ Vân vốn đang mang tâm sự nặng nề :
- Đoàn Khuê Chương trọng thương chưa lành, Thiết Ma Lặc đương nhiên phải hộ tống y về chỗ Đậu gia, Thiết Ma Lặc tuy tinh minh tài giỏi, về võ công thì trong bọn hậu bối cũng khó có người bằng được, nhưng rốt lại vẫn là một đứa nhỏ mới lớn, Nam Tễ Vân làm sao yên tâm? Bây giờ nghe sư phụ đến trung tuần tháng sau mới tới Tuy Dương, Nam Tễ Vân cũng thay đổi chủ ý.

Hoàng Phủ Tung đi rồi, Nam Tễ Vân nói :
- Ma Lặc, ta không di Tuy Dương nữa, mà làm bạn với ngươi tới Đậu gia trại một chuyến.
Thu xếp cho Đoàn đại hiệp xong, nếu ngươi không bận việc gì, ta lại cùng ngươi tới Tuy Dương gặp sư phụ ta. Thiết Ma Lặc cả mừng nói:
- Vậy thì tốt quá! Có điều không phải Quách Tử Nghi có một lá thư muốn ngươi đưa tới cho Trương Tuần sao? Ngươi hộ tống bọn ta không làm lỡ việc của ngươi chứ?.
Nam Tễ Vân nói :
- Lá thư ấy đưa muộn một tháng cũng không hề gì. Đây là Quách lệnh công nhờ ta tiện dịp mang theo, hẹn với Trương Thái thú, chuẩn bị nhỡ đến lúc xảy ra họa hoạn, đôi bên lưu tâm giúp đỡ lẫn nhau. Thật ra hai người bọn họ đã sớm kính trọng nhau, cho dù không có lá thư này mà đến lúc có chuyện, ắt họ cũng sẽ cùng nhau chia sẻ hoạn nạn, đồng lòng vì nước.
Thiết Ma Lặc nói :
- Nhân lúc trời còn chưa sáng, chờ ta đi trước kiếm hai bộ quần áo. Nam Tễ Vân biết y muốn đi thi triển tài ăn trộm, cười nói :
- Thằng tiểu tặc nhà ngươi phải cẩn thận, đừng để người ta bắt được đấy.
Thiết Ma Lặc đầy vẻ tự tin nói :
- Chắc chắn không có chuyện ấy đâu. Nào ngờ Thiết Ma Lặc đi suốt nửa giờ, Nam Tễ Vân nơm nớp không yên, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ lại ứng với lời mình nói sao?. Đang lúc sốt ruột chợt nghe ngoài cửa có tiếng bánh xe lộc cộc, Nam Tễ Vân nhìn ra, lập tức trong lòng như buông được một khối đá nặng, nguyên là Thiết Ma Lặc đánh một chiếc xe lừa trở về.
Nam Tễ Vân cười nói :
- Ngươi làm sao mà ăn trộm được cả xe lừa thế?. Thiết Ma Lặc nói :
- Xe và lừa không phải là ăn trộm, là dùng một thỏi vàng đổi lây đấy. Nam Tễ Vân cười nói :
- Hô, hóa ra ngươi giàu có thật, trong người còn mang cả vàng nữa. Thiết Ma Lặc nói:
- Thỏi vàng ấy vốn không phải của ta, mà là của một nhà giàu. Ta tới nhà y lấy trộm mấy cái quần áo, nhân tiện lấy luôn mấy thỏi vàng, rồi tới hiệu xe, trời vừa hơi rạng, ta không kịp gọi họ dậy, bèn để lại một thỏi vàng rồi dắt con lừa và chiếc xe đi, con lừa này không nghe lời ta sai khiến, ta vừa kéo nó ra cổng, nó đã hí ầm lên, lúc ấy mọi người mới tỉnh dậy, lúc đầu họ còn nhao nhao la lên:
Bắt trộm, ta ngồi trên xe vung tay nói với họ:
Ta không phải là trộm, ta là Thần Tài. Lúc ấy chắc họ đã phát giác ra thỏi vàng, lập tức tiếng mắng biến thành tiếng reo hò, cũng chẳng ai đuổi theo

nữa. Nói xong hô hô cười rộ, cười xong nói tiếp:
- Thật ra ăn trộm vẫn là ăn trộm, có điều ta chỉ ăn trộm nhà giàu, không ăn trộm nhà nghèo thôi. Một nén vàng đủ mua mười chiếc xe lừa, bọn phu xe ấy đền một chiếc xe lừa cho chủ hiệu cũng còn lời chán.
Lúc ấy trời đã sáng hẳn, Thiết Ma Lặc đã thay quần áo sạch, Nam Tễ Vân nhân lúc y nói chuyện cũng đã thay quấn áo, hai người bế Đoàn Khuê Chương lên xe, chiếc xe lừa này là Thiết Ma Lặc lựa chiếc tốt nhất, trong xe có trải nệm, rất tiện cho Đoàn Khuê Chương nằm nghỉ ngơi.
Nam Tễ Vân giong xe chạy mau, suốt một giờ đã tới địa giới Lâm Đồng, phía sau hoàn toàn không có truy binh mới thở phào một tiếng.
Nam Tễ Vân là một hiệp sĩ thành danh, Thiết Ma Lặc là thế gia cường đạo, hai người nói những chuyện trên giang hồ, vô càng thú vị, Nam Tễ Vân cười nói :
- Ngươi mới bấy nhiêu tuổi đời, đã luyện thành thần thâu diệu thủ như thế, tương lai nhất định sẽ rất cao cường! Chỉ e không có ai dám mở tiệm kinh doanh nữa.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Ta còn kém lắm! Người có biết thiên hạ đệ nhất thần thâu là ai không. Nam Tễ Vân nói Là Tam thủ thần cái Xa Trì phải không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không, Tam thủ thần cái đã bị hạ rồi, hiện nay thiên hạ đệ nhất thần thâu là Không Không Nhi, y từng đánh cuộc với Tam thủ thần cái, Tam thủ thần cái lấy trộm một chiếc khèn ngọc của Ninh vương, y lại lấy trộm chiếc khèn ngọc từ tay Tam thủ thần cái, như thế còn chưa đáng kể, y trộm được xong lại đem trả lại, trả xong lại trộm lại, liên tiếp ba lần, khiến Tam thủ thần cái khâm phục bò rạp xuống đất, chỉ đành nhường y đem chiếc khèn ngọc tới chỗ Ninh vương lãnh thưởng, bây giờ bốn chữ Diệu thủ không không dường như trong hắc đạo không ai không biết.
Nam Tễ Vân nói :
- Ta đã sớm nghe đại danh của Không Không Nhi, song chỉ biết kiếm pháp của y cao cường, tiếc là vẫn chưa gặp mặt. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Lần này ngươi tới nhà nghĩa phụ ta biết đâu có thể chạm trán Không Không Nhi, nếu không gặp Không Không Nhi thì nhất định sẽ gặp Tinh Tinh Nhi sư đệ của y. Nam Tễ Vân cảm thấy kỳ quái, đang định hỏi tại sao, chợt nghe Đoàn Khuê Chương kêu lên một tiếng :
- Ấi chà. Nam Tễ Vân nói :
- Tốt rồi, y đã biết đau rồi. Qua một lúc Đoàn Khuê Chương mở mắt ra, ồ một tiếng nói :
- Nam huynh đệ sao lại là ngươi? Sử đại ca của ta đâu? Đây là chỗ nào? Ta đang nằm mơ à?. Y sau khi trọng thương, hôn mê suốt nửa đêm, bây giờ tuy bắt đầu tỉnh lại, nhưng rõ ràng đầu óc vẫn còn mờ mịt.

Nam Tễ Vân nói :
- Đoàn đại ca, chúng ta thoát hiểm rồi, đây là trong địa giới huyện Lâm Đồng. Đoàn Khuê Chương dần dần nhớ lại chuyện đêm qua:
chửi mắng An Lộc Sơn, kịch chiến với Vũ Văn Thông, Sử Dật Như tự tận, Nam Tễ Vân xông vào vòng vây.., sau cùng nhớ lại hình ảnh ngọn phán quan bút của Vũ Văn Thông đâm vào trước ngực y, mà Nam Tễ Vân cũng đang xông tới, sau đó không biết gì nữa. Từng hình ảnh lướt qua trong đầu y, có phải là thật không, hay lả một trường ảo mộng?
Chiếc xe đang chạy mau trên đường lúi, gập ghềnh dị thường, Đoàn Khuê Chương đột nhiên bị xốc tung lên, động tới vết thương, cảm thấy mười phần đau đớn, Đoàn Khuê Chương hiểu rõ, mới rồi những chuyện y vừa nhớ ra đều là thật, hoàn toàn không phải là mộng.
Nam Tễ Vân vội ôm chặt y, chỉ thấy y sắc mặt xám ngoét, hai mắt vô thần, dáng vẻ ngơ ngác, qua một lúc đột nhiên lẩm bẩm :
- Sử đại ca, ngươi chết khổ quá đi! Đều là huynh đệ, ta hại ngươi rồi!.
Giọng nói trầm trầm, chẳng hề kêu la khóc lóc, nhưng với giọng điệu đó tâm tình đó lúc y nói ra, không khí giống như đều đông đặc lại, quả thật khiến người ta rúng động và so với kêu la khóc lóc còn đau đớn gấp hàng trăm lần.
Nam Tễ Vân hạ giọng nói :
- Đoàn đại ca, ngươi phải bảo trọng thân thể, báo thù cho Sử nghĩa sĩ mới là việc lớn.
Đoàn Khuê Chương đột nhiên tỉnh hẳn, bên tai chợt như văng vẳng lời Sử Dật Như lúc lâm tử:
Đoàn đại ca, giữ ta sống để trả thù không bằng giữ ngươi sống để trả thù. Lại nghĩ tới Lư thị vợ Sử Dật Như và đứa con gái mới sinh của y rơi vào miệng cọp, Đoàn Khuê Chương nghiến răng, không kìm được ứa nước mắt, giọng như hướng về linh hồn Sử Dật Như trên trời phát thệ :
- Đúng, Sử đại ca, ta phải nghe lời ngươi., kế lại nói :
- Nam huynh đệ, thật làm khó cho ngươi, vì ta mà phải xông vào chỗ nguy hiểm như thế! Ma Lặc, thằng nhỏ nhà ngươi, tuy không nghe lời ta, nhưng bây giờ ta cũng không trách ngươi đâu.
Hai người Nam Thiết thấy y dần dần tỉnh táo, lúc ấy mới hơi yên tâm. Đoàn Khuê Chương thử vận khí, nhưng cảm thấy tay chân tê dại, toàn thân không có chút sức lực, một hơi thở cũng không vận lên được, không kìm được thở dài nói :
- Té ra ta bị thương rất nặng! Lúc nào mới trả thù được?. Thiết Ma Lặc nói :Dượng cứ yên tâm, Hoàng Phủ Tung lão tiền bối nói sau bảy ngày thì người có thể khỏe lại như cũ. Đoàn Khuê Chương chợt hỏi :
- Hoàng Phủ Tung à? Là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung trong Giang hồ thất quái phải không., giọng nói và vẻ mặt đều mang mấy phần kinh

ngạc.
Thiết Ma Lặc nói :
- Đúng thế, thương thế của bọn ta cũng là nhờ lão nhân gia người chữa trị cho. Đoàn Khuê Chương nói :
- Nói thế thì dường như cái mạng của ta cũng do y cứu sống phải không?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Đúng thế, lúc ấy người chảy máu không ngớt, nội thương lại nặng, là y bế huyệt cầm máu cho người, sau đó thôi huyết quá cung cho người, lại đổ cho người nửa hồ lô rượu thuốc. Đoàn Khuê Chương sắc mặt xám xanh, qua một lúc mới nói :
- Không ngờ ta lại hồ đồ chịu ơn cứu mạng của y, mắc món nợ nhân tình này, thật khiến ta khó xử.
Thiết Ma Lặc bị dáng vẻ của y làm cho hoảng sợ ngẩn ra, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhất thời không dám nói gì. Nam Tễ Vân hỏi:
- Có gì là không đúng?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Nam huynh đệ, ngươi liều mạng cứu ta, ta rất cảm kích, nhưng ngươi là người đồng đạo, ta chịu ơn ngươi, trong lòng vẫn bình thản, chứ còn Hoàng Phủ Tung à?
Ta chịu ơn y, sắp tới thật không biết làm sao cho phải.
Nam Thiết hai người giật nảy mình, hoảng sợ hỏi :
- Vị Tây Nhạc thần long ấy không phải là người trong đại hiệp nghĩa sao?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nam huynh đệ, ngươi xuất đạo sau ta mười năm, chẳng trách ngươi không biết rõ về y, vào thời ta, y được khen nhiều hơn bị chê. Nam Tễ Vân vội hỏi :
- Được khen nhiều hơn bị chê à?
Theo như ngươi nói thì Hoàng Phủ Tung há cũng từng làm chuyện xấu sao? Tại sao ta đều nghe người ta nói tốt về y, thậm chí sư phụ ta cũng bình luận về y, nói hành vi của Hoàng Phủ Tung tuy có điểm kỳ quặc, nhưng vẫn là người trong đạo hiệp nghĩa.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nghĩ lại thì chắc vì lão nhân gia người giấu kín điều xấu mà nêu cao điều tốt cho người khác thôi. Con người Hoàng Phủ Tung quả thật đã làm rất nhiều chuyện tốt, vả lại tốt nhiều hơn xấu, nhưng việc xấu y làm thì quả thật khiến người ta rợn tóc gáy.
Nam Tễ Vân biến hẳn sắc mặt nói :
- Đoàn đại ca, ngươi có thể kể lại cho ta nghe không. Đoàn Khuê Chương nói :
- Được, trước tiên ta nói những chuyện hay của y, mấy mươi năm về trước đã, y từng đánh cướp tiến bạc hối lộ của hai viên Tiết độ sứ Lư Long, Hứa

Châu, dùng tiến ấy để cứu giúp dân Hoàng Hà bị thủy tai, y từng một mình trừ khử Yên Triệu ngũ bá, y từng gỡ nguy giải nạn cho hai phái Không Động Yên Sơn, tiêu trừ cho võ lâm một trường tai họa.... Nam Tễ Vân ngắt lời :
- Những, chuyện ấy ta đã biết rồi, ngươi nói xem y làm những chuyện xấu gì. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện xấu cũng có vài việc thương thiên hại lý, có một năm có mấy đạo sĩ luyện đan lên Thiên Sơn hái Tuyết liên, dọc đường về bị y giết chết cướp mất chỉ có một người thoát được. Có một năm y che chở cho một tên đạo tặc bắt con gái người ta lên Trại Xích Phong, đánh Định Nhất thiền sư của phái Thiếu làm bị thương, phái Thiếu lâm vốn muốn tìm y tính sổ, nhưng không bao lâu lại xảy ra chuyện y dùng khoản tiền lớn cứu tế nhân dân bị thủy tai, phái Thiếu lâm nghĩ tới công đức ấy của y, mới buông tha cho y, chỉ trừ khử Trại Xích Phong.
Nói tới đó, Thiết Ma Lặc đột nhiên chen vào :
- Có phải y đã từng giết chồng người ta, cướp vợ người ta không?. Đoàn Khuê Chương rất kinh ngạc, hỏi :
- Sao ngươi biết được?. Nam Tễ Vân lại càng hoảng sợ, kêu lên thất thanh :
- Quả thật là có chuyện ấy à?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện đó đến nay vẫn còn là một nghi án, có điều theo như ta thấy, có đến chín phần là do Hoàng Phủ Tung làm!. Nam Tễ Vân định thần, hỏi :
- Rốt lại là chuyện gì?. Đoàn Khuê Chương nói:
- Chuyện này xảy ra cách đây hai mươi năm, lúc ấy có một đôi hiệp khách thiếu niên nổi tiếng bốn phương, người nam tên Hạ Thanh Đào, người nữ tên Lãnh Tuyết Mai. Họ liên thủ làm rất nhiều chuyện nghĩa hiệp, chí đồng đạo hợp, đôi bên ưa thích ngưỡng mộ nhau, vì thế đính hôn. Vào hôm họ thành hôn, vô cùng náo nhiệt, người trong giang hồ bất kể có quen biết hay không cũng nhao nhao tới chúc mừng, ai cũng hâm mộ họ là một đôi giai ngẫu hiếm có trong võ lâm.
Ta là bạn thân với cả tân lang tân nương, đương nhiên cũng có mặt trong những người tới chúc mừng.:
- Nào ngờ cặp vợ chồng ai cũng ngưỡng mộ này đúng vào đêm động phòng hoa chúc lại gặp phải thảm họa bất ngờ. Ta còn nhớ rất rõ ràng, đêm ấy ta và mấy người bạn thân của tân lang tân nương vừa vui đùa ở phòng xong, đang còn cao hứng, tụ họp ở ngoài sảnh uống rượu, ai cũng đã ngà ngà, chợt nghe trong phòng vang ra một tiếng la thảm ngắn ngủi, ta lập tức tỉnh rượu, bất kể chuyện lễ nghi, lập tức xông vào phòng xem, chỉ thấy tân lang đã ngã lăn xuống đất mà tân nương không biết đã đâu rồi.:
- Ta vội đỡ tân lang dậy, đáng thương y đã bị trọng thương, không nói được một tiếng, ta kề vào tai y hỏi mấy tiếng:
Ai là hung thủ? Y còn nhận ra ta là bạn thân, nhìn ta một cái, đưa ngón tay

ra run run chấm vào máu trên người xiên xiên xẹo xẹo viết xuống đất, nhưng chưa viết xong tên của hung thủ thì đã tắt hơi! Ôi, ánh mắt của y lúc sắp chết thì ta không bao giờ quên được, đó chính là ánh mắt cầu khẩn ta trả thù cho y!.

Ta nhìn kỹ lại chữ máu mà y viết, chữ thứ nhất là chữ Hoàng, chữ thứ hai chỉ có hai nét, một ngang một dọc, giống chữ thập nhưng không phải chữ thập, nét ngang và nét dọc trong chữ thập dài ngắn gần bằng nhau, nhưng hai nét vạch ấy của y thì nét ngang rất ngắn, nét dọc lại dài, trên đời vốn không có người họ Hoàng, không chờ ta lên tiếng, đã có người kêu lên:

Hung thủ chắc chắn là Hoàng Phủ Tung!.

Nam Tễ Vân run lên nói :

- Chỉ bằng vào một manh mối ấy thì tựa hồ chưa thể nói là chứng cứ xác thực. Đoàn Khuê Chương nói :

- Không sai, có rất nhiễu người cũng như ngươi, không dám tin hung thủ là Hoàng Phủ Tung, họ đoán hoặc giả chữ Hoàng là chỉ người hoàng đế phái tới. Vì đương thời Hạ Thanh Đào có thù oán với một thị vệ trong nội đình tên Công Tôn Trạm, biết đâu là Công Tôn Trạm làm. Thiết Ma Lặc hạ giọng nói :

- Ồ, nói thế cũng hơi có lý. Đoàn Khuê Chương cao giọng nói :

- Không, nói thế hoàn toàn vô lý.

Đúng là:

Kiện tụng nhao nhao khôn phá án,

Ánh đao bóng máu chuyện càng nghi.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 9
Một kiếm thù kinh lòng hiệp sĩ
Bao năm nghi án hận trời tình

Đoàn Khuê Chương nói tiếp :
- Công Tôn và Hoàng Phủ là hai họ kép, chữ Công ít nét hơn chữ Hoàng nhiều, ngươi thử nghĩ xem lúc ấy Hạ Thanh Đào đang sắp chết, sao y lại viết chữ Hoàng mà không viết chữ Công? Nếu Công Tôn Trạm là hung thủ, y chỉ cần viết một chữ Công là tự nhiên có người hiểu được, vả lại y cũng không cần quanh co, không nêu rõ Công Tôn mà còn nói là người của hoàng đế làm gì, hơn thế nữa võ công của Hạ Thanh Đào và Lãnh Tuyết Mai đều cao hơn Công Tôn Trạm, Công Tôn Trạm không thể giết chết Hạ Thanh Đào rồi bắt Lãnh Tuyết Mai đi. Một số người biện hộ cho Hoàng Phủ Tung, chẳng qua chỉ là thương tiếc cho tên tuổi nghĩa hiệp của y, muốn giúp đỡ y.
Thiết Ma Lặc cúi đầu, y cũng đang nghĩ tới :
- Người kia. như Đoàn Khuê Chương. Nam Tễ Vân lại càng thêm ngờ vực, nghĩ thầm :
- Nghe lời Đoàn đại ca nói, thì Hoàng Phủ Tung làm rất nhiều chuyện tốt chẩn tế cho nạn dân bị thủy tai lại càng là đại công đại đức, nhưng mặt khác, chuyện xấu y làm quả thật cũng khiến người ta rợn tóc gáy.
Hai loại hành vi trái ngược với nhau như thế, theo lẽ mà nói, không thể cùng nảy sinh từ một người. Mà nói lại, sư phụ mình cũng là một người thiện ác phân minh, nếu quả thật Hoàng Phủ Tung làm chuyện xấu xa như thế, sư phụ mình há lại chỉ vì giấu kín điều xấu nêu cao điều tốt mà trước nay không hề nói với mình, vả lại còn kết giao với Hoàng Phủ Tung nữa.
Đoàn Khuê Chương dường như đoán được tâm ý của y, ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp :
- Chuyện này xảy ra từ hai mươi năm về trước, sau khi xảy ra, Hoàng Phủ Tung lại rất ít xuất hiện trên giang hồ, ngẫu nhiên cũng nghe tin tức về hành động của y, mười việc thì có tới chín là chuyện tốt, cho dù cũng có một vài chuyện xấu nhưng cũng không thể coi là tội ác nặng nề. Vì vậy đó cũng là một trong những lý do khiến ta đến nay vẫn ngần ngừ trong chuyện trả thù cho bạn bè.
Có điều phải chờ khi ta tra xét rõ ràng mọi chuyện, thì sẽ tính toán món nợ này với y.
Thiết Ma Lặc nói :

- Đã có một người tính sổ với y vì chuyện ấy.
Đoàn Khuê Chương thân hình rúng động, mở tròn hai mắt hỏi :
- Ai?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, tên Hạ Lăng Sương. Cô ta nói có thể báo lại cho người biết.
Đoàn Khuê Chương chợt hỏi :
- Người ấy dung mạo ra sao? Cô ta gặp Hoàng Phủ Tung ở đâu? Chuyện này là chính mắt ngươi nhìn thấy à?. Thiết Ma Lặc nói :
- Chính là trong ngôi miếu hoang ấy. Kế lại kể qua một lượt chuyện vừa xảy ra cho Đoàn Khuê Chương nghe, lại tả lại diện mạo của thiếu nữ kia. Nam Tễ Vân hạ giọng nói :
- Ta không biết vụ án này có liên quan tới Hạ đại hiệp, có điều Hoàng Phủ Tung cứu tính mạng ba người chúng ta, cho dù có biết, nhưng trước khi vụ án này rõ ràng ta cũng chỉ đành cản trở thiếu nữ kia. Đoàn đại ca, ngươi có trách ta không?.
Đoàn Khuê Chương lắc lắc đầu, im lặng không nói, hồi lâu mới lẩm bẩm :
- Hạ Thanh Đào, Hạ Lăng Sương..., trên mặt hiện ra dáng vẻ mờ mịt, đồng thời trong đầu cũng xuất hiện hình ảnh một thiếu nữ khác, đó là Lãnh Tuyết Mai, dung mạo của thiếu nữ mà Thiết Ma Lặc vừa tả, quả thật rất giống Lãnh Tuyết Mai.
Nguyên là giữa Đoàn Khuê Chương và Lãnh Tuyết Mai từng cớ cảm tình với nhau, y quen Lãnh Tuyết Mai trước cả Hạ Thanh Đào, nhưng Đoàn Khuê Chương tuy mười phần ngưỡng mộ Lãnh Tuyết Mai song Lãnh Tuyết Mai đối với y lại như xa như gần. Về sau Lãnh Tuyết Mai quen Hạ Thanh Đào đôi lòng hòa hợp, dần dần nàng ngày càng gần gũi Hạ Thanh Đào nhiều hơn Đoàn Khuê Chương. Không bao lâu Đoàn Khuê Chương đã hiểu rõ Lãnh Tuyết Mai thương yêu Hạ Thanh Đào, y là người quang minh lỗi lạc, đương nhiên không thọc gậy bánh xe, mà còn vì cớ Lãnh Tuyết Mai mà coi Hạ Thanh Đào như anh em ruột.
Sau khi Hạ Thanh Đào chết thảm, Lãnh Tuyết Mai mất tích, Đoàn Khuê Chương vô cùng thương tâm, qua hơn mười năm mới kết hôn với Đậu Tuyến Nương, vợ chồng tuy rất mặn nồng, nhưng Đoàn Khuê Chương vẫn ít nhiều còn nhớ nhung Lãnh Tuyết Mai. Lúc ấy Đoàn Khuê Chương nghe Thiết Ma Lặc tả lại dung mạo của Hạ Lăng Sương thấy rất giống Lãnh Tuyết Mai, bất giác tâm tư bối rối, chuyện cũ lần lượt hiện ra đè nặng trong lòng, nhớ lại lúc y còn trẻ đã viết hai câu thơ cho Lãnh Tuyết Mai :
- Tuyết lạnh hoa mai đẹp, Khinh sương nở một mình., nghĩ thầm :
- Hay Hạ Lăng Sương là con gái của Lãnh Tuyết Mai? Nàng còn nhớ câu thơ của mình, nên đặt tên cho con gái như thế chăng? Nhưng Hạ Thanh Đào

đã chết rồi, làm sao có được một đứa con gái họ Hạ?. Y giữa muôn ngàn ý nghĩ trong đầu lại cảm thấy càng lúc càng vui mừng :
- Nếu quá thật Hạ Lăng Sương là con gái Lãnh Tuyết Mai, thì chắc nàng vẫn còn sống trên đời.
Thiết Ma Lặc nói :
- Dượng, Hoàng Phủ Tung có một chiếc nhẫn sắt tặng người, chính là chiếc nhẫn sắt người đang đeo ở ngón giữa đấy.
Đoàn Khuê Chương như vừa tỉnh mộng, nghĩ thầm :
- Đứa con gái này của Lãnh Tuyết Mai trả thù cho nàng, chuyện đó lại càng chứng tỏ năm xưa Hoàng Phủ Tung chính là hung thủ giết chết chồng nàng, bất kể cô gái kia có phải là con gái nàng không, mình cũng quyết không thể bỏ mặc không chăm sóc. Nhưng chuyện y thấy khó khăn chính là Hoàng Phủ Tung có ơn cứu mạng với y, người trong đạo hiệp nghĩa quyết không thể giết chết người có ơn với mình.
Đoàn Khuê Chương sờ vào chiếc nhẫn, hỏi :
- Hoàng Phủ Tung có nói gì không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Dường như y đã đoán là người không muốn nhận món nhân tình này, nên y nói y muốn xin người một việc, kể như hai bên không ai mắc nợ ai. Đoàn Khuê Chương vội hỏi :
- Y cầu xin chuyện gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Nếu người gặp phải một người đeo cái nhẫn sắt giống hệt cái nhẫn này, thì y hy vọng người để cho kẻ ấy còn mấy phần thể diện.
Đoàn Khuê Chương thở dài một tiếng, nói :
- Té ra y không cầu xin cho mình, được rồi, chuyện ấy ta có thể làm được. Để báo thù cho Sử đại ca xong, ta sẽ đi tìm Hoàng Phủ Tung, nếu y giết chết ta thì không còn chuyện gì để nói, còn nếu giết được y thì ta cũng sẽ một kiếm tự sát, để kết thúc chuyện ơn oán này.
Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc nhìn nhau hoảng sợ, họ biết tính Đoàn Khuê Chương, đã nói là không đổi lời, vả lại vì đang lúc y trong lòng khích động, nên cũng không tiện khuyên.
Đoàn Khuê Chương lại hỏi :
- Còn thiếu nữ kia thì sao?. Thiết Ma Lặc nói :
- Cô nương ấy đã đi rồi, cô nương ta không nói là đi đâu, nhưng theo tiểu điệt đoán, chỉ e là tới chỗ An Lộc Sơn.
Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội hỏi :
- Ngươi, làm sao biết được cô nương ta đi tìm An Lộc Sơn? Cô ta đi tìm An Lộc Sơn làm gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Cô ta hỏi tiểu điệt về vị bằng hữu họ Sử của người, lại hỏi thăm cả vợ và con gái y, tiểu điệt nói họ Sứ đã bị An Lộc Sơn hại chết, vợ con y cũng chưa được giải cứu. Cô nương ta nghe thế, dường như rất khích động, cô nương ta

vốn thề phải giết Hoàng Phủ Tung, nhưng Nam đại hiệp mấy lần cản trở, cô ta hoàn toàn không nghe, về sau vừa biết tin tức ấy, lại giống như có một việc gấp gáp hơn, vội vàng ra đi. Cho nên tiểu điệt đoán là cô nương ta định tới chỗ An Lộc Sơn cứu mẹ con nhà họ Sử.
Đoàn Khuê Chương kêu lên thất thanh :
- Làm sao bây giờ? Tại sao lại để cô ta một mình xông vào đầm rồng hang cọp?.
Thiết Ma Lặc bị thần khí của y làm cho hoảng sợ, ấp úng nói:
- Đây là tiểu điệt đoán thế, chứ chưa chắc đã đúng. Vả lại thiếu nữ ấy kiếm pháp vô cùng lợi hại, cho dù cô nương ta tới đó thật, nếu không cứu được mẹ con họ Sử, thì cũng có thể thoát thân. Nam Tễ Vân cũng nói :
- Thiếu nữ ấy chỉ là tạm thời bỏ qua, có quá nửa là vì Hoàng Phủ Tung cứu mạng cho huynh, nên nhất thời cũng chưa thể biết y là người xấu hay tốt! Đoàn đại ca, huynh nên dưỡng thương cho khỏe, nếu huynh không yên tâm về cô gái ấy, thì chờ ta hộ tống huynh tới địa giới Đậu gia trại xong, sẽ lập tức đi tìm cô ta. Thiết Ma Lặc nói theo :
- Phải đấy, để gặp nghĩa phụ con xong, chúng ta có thể xin ông phái thêm thủ hạ đi hỏi thăm tin tức của thiếu nữ họ Hạ ấy, người quen của ông trên giang hồ rất đông, có thể tìm được một chút manh mối, huống hồ thiếu nữ ấy đã đi hơn ba giờ, có muốn đuổi theo cũng không kịp.
Đoàn Khuê chương thở dài nói :
- Cũng chỉ còn cách ấy. Thiết Ma Lặc thấy y quan tâm tới thiếu nữ ấy như thế cũng hơi ngạc nhiên, Đoàn Khuê Chương nghe nói Hạ Lăng Sương quan tâm tới Sử Dật Như, cũng cảm thấy kinh ngạc :
- Chẳng lẽ cô nương ta có quan hệ gì với Sử gia sao? Nếu giữa Sử đại ca và vợ chồng Hạ Thanh Đào cũng có quen biết, thì tại sao trước nay mình chưa từng nghe y nói tới?.
Hạ Lăng Sương vội vàng cưỡi ngựa phóng đi, quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Thiết Ma Lặc, là để cứu mẹ con nhà họ Sử. Nhưng nàng không xông vào phủ đệ của An Lộc Sơn ở Trường An, mà tới cứu người ở nhà Tiết Tung đại tướng của An Lộc Sơn. Nguyên là nàng đã sớm biết mẹ con nhà họ Sử bị Tiết Tung xin An Lộc Sơn cho mình nhận về, còn như việc vì sao nàng biết được, thì về sau sẽ nói.
Nàng tới Trường An thì đã đến giờ Ngọ. Nàng cải trang thành một cô gái mãi võ trên giang hồ, vào trọ trong một nhà trọ dung nạp đủ loại người, đến canh ba đổi mặc y phục dạ hành tới nhà Tiết Tung.
Người nhà Tiết Tung đều ở Trường An, nhà y cách phủ đệ của An Lộc Sơn không xa. Hạ Lăng Sương khinh công trác tuyệt, so với Nam Tễ Vân còn cao hơn hai phần, thần không hay quỷ không biết lẻn vào nhà họ Tiết, nghe một nam một nữ nhà họ Tiết trò chuyện với nhau ở đại sảnh, nàng lén nhìn

xuống, chỉ thấy người đàn ông là một võ tướng, người đàn bà là một thiếu phụ dung nhan tiều tụy trang điểm sơ sài. Viên võ quan nói :
- Lư phu nhân, bà đi ngay đi? Ta đã đưa bà một bộ y phục đàn ông, nhân lúc Tiết tướng quân còn chưa trở về, bà nên mau thay đổi, bà chịu khó giả làm tùy tùng của ta, ta mang bà đi.
Tiểu thư của bà thì có thể đặt vào chiếc rương phía sau xe ngựa, tên mã phu là người tâm phúc của ta, không tiết lộ chuyện này ra đâu.
Hạ Lăng Sương tuy không hề quen biết vợ Sử Dật Như, nhưng cũng biết mẹ bà ta là Lư thị Ở Hà Đông, nghe viên võ quan kia xưng hô như thế, đương nhiên đã biết đúng là bà ta. Lúc đầu nàng đã chuẩn bị giết viên võ quan kia, sau đó nói rõ với Lư phu nhân, nhưng lúc ấy vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm :
- Không ngờ thủ hạ của An Lộc Sơn lại có người tốt thế này, mình đang lo không tiện mang đứa nhỏ đi, cách ấy của y quả thật không gì tốt hơn.
Lư phu nhân ngẩng đầu lên, trên mặt hiện ra dáng vẻ băn khoăn, ánh mắt đầy vẻ lo lắng, trầm ngâm hồi lâu mới nói :
- Nhiếp tướng quân, đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng ta muốn đi thì nhất định phải đi cùng chồng ta. Nguyên viên võ quan kia chính là Nhiếp Phong từng ngấm ngầm giúp đỡ Đoàn Khuê Chương.
Nhiếp Phong cũng trầm ngâm hồi lâu, rồi nói :
- Hiện tại Sử tiên sinh đang bị giam giữ, trong súy phủ canh gác rất nghiêm ngặt, nhất thời e không dễ thoát thân, hai mẹ con bà cứ đi trước, sau đó ta sẽ nghĩ cách giúp y.
Lư phu nhân dáng vẻ trên mặt càng lúc càng trầm trọng, hai mắt nhìn sững vào Nhiếp Phong, đột nhiên hỏi :
- Nhiếp tướng quân, xin ngươi đừng giấu ta, chồng ta rốt cuộc ra sao rồi?.
Nhiếp Phong ấp úng nói :
- Từ hôm y tới, đại khái vì bị hành hạ, thổ huyết mấy lần, bây giờ đang điều trị. Lư phu nhân nói :
- Chuyện đó ta đã biết rồi. Ta là hỏi hiện y sống chết ra sao? Ta nghe a hoàn hầu hạ ta nói, tối hôm qua có thích khách xông vào phủ An Lộc Sơn, làm ầm ĩ suốt đêm, làm chết mấy mạng người, thích khách ấy có phải là Đoàn Khuê Chương không? Y có cứu được chồng ta ra không? Hay là họ bị An Lộc Sơn bắt được, cùng chết cả rồi? Nhiếp tướng quân, xin ngươi nói thật đi, đừng nên giấu ta?.
Nhiếp Phong cắn răng, nói :
- Đoàn đại hiệp bị trọng thương, tuy chưa bị bắt, nhưng e cũng khó mà sống được. Còn như Sử tiên sinh, y. đã tự tận tại đương trường rồi! Cho nên bà nhất định phải đi ngay, không thể hy vọng Đoàn đại hiệp cứu nữa đâu.
Nhiếp Phong và Hạ Lăng Sương đang nghe trộm đều cho rằng Lư phu nhân nghe được tin dữ ấy, nhất định phải kêu gào khóc lóc, hoặc ngất luôn tại chỗ,

nào ngờ Lư phu nhân tuy thân hình run bắn lên, nhưng lại không hề chảy nước mắt, tựa hồ đã sớm dự liệu tới kết quả ấy.
Chỉ thấy nàng dùng sức bíu cái bàn để cố giữ vững người, ngẩn ra một lúc, đột nhiên trầm giọng nói :
- Ta không đi đâu!.
Câu ấy quả thật khiến Nhiếp Phong hoàn toàn bất ngờ, y báo tin ấy cho Lư phu nhân, vốn định thà để nàng đau xót một lúc, nhưng ắt sẽ hiểu rõ không đi ngay không được, nhưng nàng lại cự tuyệt không chịu bỏ trốn.
Nhiếp Phong hạ giọng nói :
- Tiết tướng quân có ý không tốt với bà, bà phải đề phòng đấy. Lư phu nhân nói :
- Ta biết rồi. Đa tạ ý tốt của ngươi. Nhưng ý ta đã quyết, quyết không thay đổi. Trừ phi Tiết Tung đuổi ta ra, nếu không ta quyết không rời khỏi nơi này!.
Câu nói ấy không những khiến Nhiếp Phong thấy bất ngờ, mà cả Hạ Lăng Sương cũng vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm :
- Mẹ mình nói Lư phu nhân là bậc hào kiệt trong đám nữ lưu, rất có kiến thức, tại sao lại hồ đồ như thế, chẳng lẽ vì bà đột nhiên bị khích động, đến nỗi mất hết thần trí rồi sao?. Nàng từ góc mái nhà nhìn trộm xuống, chỉ thấy Lư phu nhân tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn lộ ra dáng vẻ kiên nghị, tựa hồ trong lòng đã có chủ ý, mà còn trấn định hơn lúc vừa rồi nhiều, đâu thấy có vẻ gì là mất hết thần trí?.
Đúng lúc ấy có một tràng tiếng bước chân vang tới, Nhiếp Phong thở dài một tiếng, nói :
- Nếu bà đã quyết ý, thì xin bà tự lo lắng cho mình. Nhiếp Phong vừa từ cửa ngách đi ra, Tiết Tung đã bước vào nói :
- Lư phu nhân, ta đang muốn tìm nàng nói chuyện, nhưng sợ nàng lo lắng, té ra nàng chưa ngủ sao?.
Lư phu nhân nói :
- Ngươi có chuyện gì muốn nói?. Tiết Tung nói:
- Ta đối xử với nàng ra sao?. Lư phu nhân nói :
- Tiết tướng quân, ngươi che chở hai mẹ con ta, không để ta bị An luộc Sơn làm nhục, ta quả thật rất cảm kích. Tiết Tung mặt mày hớn hở nói :
- Nàng biết được ý tốt của ta thì rất hay. Ta đối với phu nhân mười phần ngưỡng mộ, chỉ mong phu nhân coi nơi này như nhà mình, yên tâm ở lại, để Tiết mỗ thường được gần gũi. Nói xong lại bước tới vài bước.
Lư phu nhân trầm giọng nói :
- Tiết tướng quân, xin ngươi nhớ rằng ta là mệnh phụ triều đình, ngươi đối xử theo lễ thì ta có thể ở lại đây, nếu không thì ta chỉ còn có cách chết ở đây thôi., thần sắc lẫm liệt, cho dù Tiết Tung lúc bình thời giết người không

chớp mắt cũng bị nàng trấn ngự, giống như phụng thánh chỉ, lập tức dừng bước, tươi cười nói :
- Phu nhân nói gì thế? Được phu nhân ở lại hàn xá, Tiết Tung quả thật cảm thấy vô cùng vinh dự, há dám coi thường thất lễ?. Y moi gan móc ruột, nói được một câu hoa mỹ, khiến Hạ Lăng Sương cảm thấy buồn cười.
Lư phu nhân nói :
- Các ngươi không cho gặp mặt chòng ta, là có ý gì?.
Tiết Tung nói :
- Nguyên là phu nhân nhớ nhung tôn phu, không trách gì đêm khuya chưa ngủ, chỉ e phu nhân không thể gặp mặt tôn phu nữa rồi.
Lư phu nhân nói :
- Cái gì? Chẳng lẽ, chẳng lẽ y đã gặp chuyện tai bay vạ gió rồi sao?. Hạ Lăng Sương biết nàng đã biết rõ mà vẫn cố ý hỏi, nhất thời không đoán ra dụng ý của nàng. Tiết Tung làm ra bộ mặt thê thảm, chậm rãi nói :
- Ta vốn không nỡ báo tin này cho nàng, nhưng suy đi nghĩ lại, cảm thấy cứ nói với nàng thì tốt hơn. Đây tuy là tin xấu, nhưng phu nhân là người hiểu biết, chỉ cần nàng tự lo lắng được cho mình, thì đối với nàng mà nói, chính là khổ tận cam lai.
Lư phu nhân nói :
- Rốt lại là sao?. Tiết Tung nói :
- Tôn phu bất hạnh đã qua đời rồi, y không chịu theo đại soái, tối hôm qua câu kết với thích khách gây chuyện ầm ĩ, trong lúc hỗn chiến đã lầm va vào mũi đao của một tên vệ sĩ.
Lư phu nhân nãy giờ cố kìm nước mắt, lúc ấy mới bắt đầu không kìm được nữa khóc ra thành tiếng. Tiết Tung đứng bên cạnh thấy nàng giống như hoa lê nhuốm mưa, nước mắt ướt đẫm áo, quả thật vừa đáng thương vừa đáng yêu, bèn hạ giọng an ủi :
- Người chết không thể sống lại, phu nhân, nàng vừa sinh nở xong, giữ gìn sức khỏe là chuyện cần nhất. Nàng không cần lo lắng chuyện về sau, mọi chuyện đã có ta, nếu nàng ưng thuận, ta muốn xin nàng làm kế thất của ta, giúp ta dạy dỗ mấy đứa con. Tôn phu chết tuy là điều bất hạnh, nhưng mọi chuyện đã xong, không nên làm liên lụy tới mẹ con nàng. Phu nhân nàng nên yên tâm, cứ coi chỗ ta đây là nơi yên thân gửi phận.
Lư phu nhân ngẩng đầu lên, thút thít nói :
- Tướng quân cao cả, người còn kẻ chết đều đội ơn, còn chuyện kế thất xin để sau này thong thả sẽ bàn. Hiện ta cô khổ không nơi nương tựa còn mong tướng quân giúp ta lo liệu tang sự cho chồng.
Tiết Tung nói :
- Chuyện đó dễ, ta đã sớm xin An Tiết độ sứ chuẩn y, chuẩn bị tẩm liệm cho tôn phu, quan tài cũng đã đưa tới bên ngoài, chỉ chờ phu nhân chọn ngày tốt

an táng.
Lư phu nhân nói :
- Ta còn một việc muốn xin, ta và y làm vợ chồng với nhau một thời gian, lẽ ra phải để tang cho y, chỉ là ta hiện không có nhà mà về, không biết tướng quân có thể cho ta bày linh vị của chồng ta trong phòng này, để ta và vong phu một lần vĩnh biệt không?.
Cho người ta để tang trong nhà mình, vốn là một chuyện rất xui xẻo, nhưng Tiết Tung để lấy lòng nàng đều ưng thuận tất cả, nói :
- Phu nhân là thục nữ danh môn, mệnh phụ triều dình, ta đây sớm đoán là phu nhân sẽ chịu tang chồng cho phải đạo. Không chờ phu nhân căn dặn, ta đã chuẩn bị tất cả rồi. Người đâu?. Trong khoảnh khắc, quả nhiên có người đem bài vị đã viết sẵn và đèn hương tới, một lát sau, quan tài cũng được chuyển vào, thoáng chốc đại sảnh hoa lệ của Tiết Tung lập tức biến thành một linh đường, lại có hai a hoàn mang áo tang tới cho Lư phu nhân.
Lư phu nhân mặc áo tang xong, mở quan tài khóc nói :
- Sử lang, số chàng thật khổ quá?. Tiết Tung nói :
- Xin phu nhân bớt đau buồn., rồi vội gọi a hoàn kéo nàng ra, đậy đắp quan tài lại. Lư phu nhân quay qua dập đầu lạy linh vị của Sử Dật Như, khóc nức nở nói :
- Kẻ sĩ chết cho bạn mình, đàn bà trang điểm cho người yêu mình, Sử lang, chàng có thể tận nghĩa với Đoàn đại ca, thiếp há lại không thể tận tiết với chàng sao!., đột nhiên rút ra cây kéo rạch lên trên mặt.
Chuyện đó rất bất ngờ đối với Tiết Tung, lúc Lư phu nhân khóc lóc thì chung quanh có một đám a hoàn, Tiết Tung không tiện tới gần, vả lại tối qua y bị Đoàn Khuê Chương chém bị thương ở đầu gối, hành động cũng không nhanh nhẹn, nhất thời lại càng không kịp xông tới cứu, hoảng sợ ngẩn ra. Đến khi bọn a hoàn giật được cây kéo cắt vải trên tay Lư phu nhân, thì trên mặt nàng đã bị rạch ba bốn đường, máu tươi ròng ròng, ngọc mạo hoa dung đã bị phá hủy hết! Chỉ nghe Lư phu nhân kêu lên :
- Sử lang, thiếp vì con gái nên tạm thời chưa chết, mong người dưới cửu tuyền chứng giám mà lượng thứ cho.
A hoàn hầu hạ Lư phu nhân dìu nàng bước vào hậu đường, Tiết Tung vừa tiếc vừa giận, đột nhiên giống như núi lửa phun trào, hung dữ trừng mắt mắng bọn a hoàn :
- Các ngươi đều chết cả rồi à? Tại sao không cản lại? Khốn kiếp, lại để xảy ra chuyện này, các ngươi còn đứng đó làm gì, cút hết đi cho ta!.
Quản gia của Tiết phủ hạ giọng hỏi :
- Có cần mời đại phu cho Lư phu nhân không?. Tiết Tung vẫn còn tức giận, chát một tiếng tát y một cái nảy lửa, mắng :
- Ngươi hồ đồ lắm, lại còn muốn chuyện này đồn ra bên ngoài à? Nàng là

người thế nào của ngươi, mà ngươi sốt ruột như thế chứ?.
Viên quản gia lập tức hiểu ra, nên biết sở dĩ Tiết Tung chiều lòng Lư phu nhân chu đáo như thế, là vì thèm muốn sắc đẹp, bây giờ dung mạo của Lư phu nhân đã bị phá hủy, đương nhiên không cần phải lấy lòng nàng nữa.
Viên quản gia kia tỉnh ngộ xong, để lấy lòng chủ nhân, vội vàng nói :
- Vâng, vâng, tiểu nhân thật hồ đồ! Linh đường này cũng dẹp đi phải không?.
Tiết Tung vung tay một cái đang định nói :
- Cả quan tài cũng kéo ra ngoài cho ta?., chợt thấy Nhiếp Phong bước vào, hỏi y :
- Nghe nói người làm đám tang cho Sử tiến sĩ, tại sao lại nổi giận như thế?.
Nhiếp Phong là em họ của y, lại là trợ thủ của y, mà võ nghệ cũng cao cường hơn y. Rất nhiều :
- công lao. của Tiết Tung là nhờ vào Nhiếp Phong mới có được, nên trong bọn đồng liêu chỉ có Nhiếp Phong có thể không cần thông báo đi thẳng vào nhà trong của y, mà cũng chỉ có Nhiếp Phong nói thì y mới chịu nghe.
Tiết Tung căm tức nói :
- Ta đang vì chuyện ấy mà tức giận lây ngươi thấy đấy, thiên hạ lại có loại nữ nhân không biết hay dở như vậy, ta hầu hạ nàng như hoàng hậu nương nương, lại không sợ rủi ro, lấy đại sảnh này làm chỗ cho nàng dựng linh đường, nàng lại không hề nhận tình của ta, chỉ nhớ người chồng đã chết, nói :
- Đàn bà trang điểm cho người yêu mình gì đó, chồng chết rồi, nàng bèn hủy hoại dung mạo của mình. Hừ, ta đã nhịn lắm rồi, nếu không, ta đã giết luôn nàng rồi.
Nhiếp Phong cười nói :
- Người nói Lư phu nhân phải không? Nàng là thục nữ danh môn, đọc hết Liệt nữ truyện, sách thánh hiền, người không nên đụng chạm đến tình cảm của nàng, bây giờ nàng hủy dung mạo vì vong phu, quả thật là rất đáng kính phục, người cần gì phải tức giận. Huống hồ làm người tốt phải làm đến cùng, nếu bây giờ người lại làm khó nàng, chuyện này đồn ra ngoài, người ta nhất định sẽ nói người làm ơn không trót. Chẳng bằng cứ để nàng an táng cho chồng, thì còn có thể có được tiếng hay.
Tiết Tung đối với việc Lư phu nhân phá hủy dung mạo, trong sự nuối tiếc và tức giận thật ra cũng có vài phần kính phục, sau khi Nhiếp Phong dùng lời hay khuyên nhủ, lại đều là lý do đường đường chính chính, dần dần cảm thấy nguôi giận, nới :
- Được, nể mặt ngươi cầu xin cho nàng, ta để cho nàng ở lại đây, để nàng dạy con ta đọc sách, cũng kể như làm một việc tốt.
Lư phu nhân bước vào phòng mình, người trong nhà họ Tiết biết Tiết Tung

đã nổi giận, không ai dám tới chăm sóc, chỉ có a hoàn được Tiết Tung phái tới hầu hạ trước đó giúp đỡ lo lắng cho nàng, lại ngấm ngầm đi tìm võ sĩ của Tiết Tung xin thuốc trị thương.
Lư phu nhân ngồi dựa vào gối, trên gối thêu một đôi uyên ương máu trên mặt nàng từng giọt từng giọt nhỏ xuống thấm đỏ đôi uyên ương. Chung quanh rất yên tĩnh, không nghe thấy một tiếng động nào, Lư phu nhân nghĩ thầm :
- Chắc là họ đều không dám vào thăm mình, như thế càng hay, Sử lang ơi, chàng có thể yên tâm chờ ta rồi.
Rèm cửa chợt không có gió mà lay động, lại không hề nghe thấy tiếng bước chân, nhưng đột nhiên có một thiếu nữ đi vào. Lư phu nhân giật nảy mình, hỏi :
- Ngươi là ai? Tại sao ngươi dám tới thăm ta?. Nàng cho rằng đó là một a hoàn trong Tiết phủ.
Thiếu nữ kia hạ giọng nói :
- Dì Điệp đừng sợ, điệt nữ là tới cứu người đây. Điệt nữ tên Hạ Lăng Sương, mẹ điệt nữ là chị họ của dì, bà tên Lãnh Tuyết Mai, dì còn nhớ không?.
Nhũ danh của Lư phu nhân là Mộng Điệp, ngoài bạn gái trong khuê phòng và chồng nàng ra, người ngoài quyết không thể biết được, nàng quan sát thiếu nữ kia một lượt, cảm thấy giống Lãnh biểu thư nhiều năm không gặp đứng trước giường, Lư phu nhân cũng không nghi ngờ nữa, vừa mừng vừa sợ, nắm tay Hạ Lăng Sương nói :
- Ngươi rất giống mẹ ngươi, ngươi làm sao vào đây được?.
Nguyên Lãnh Tuyết Mai cũng xuất thân từ gia đình quan lại, là chị em họ với Lư phu nhân, nàng lớn hơn Lư phu nhân tám tuổi, lúc Lư phu nhân mười một tuổi, Lãnh Tuyết Mai theo cha tới nhiệm sở, từ đó hai người không gặp nhau nữa, tính ra cũng đã hai mươi mốt năm. Lư phu nhân lúc hỏ rất quyến luyến người chị họ này, Lãnh Tuyết Mai cũng rất thích nàng. Lúc Lư phu nhân tám chín tuổi, đã loáng thoáng nghe người ta nói Lãnh Tuyết Mai không thích chuyện nữ công, lại thích vung đao múa kiếm, có lần tìm một võ sĩ thủ hạ của cha nàng đòi tỷ thí, ngay tên võ sĩ ấy cũng không phải là đối thủ của nàng. Lư phu nhân không biết thật hay giả, có một hôm hỏi chị họ, đòi chị họ dạy kiếm thuật. Lãnh Tuyết Mai cười nói :
- Người nghe họ nói bậy, ta làm sao biết được kiếm thuật gì, chẳng qua có lúc nhìn trộm bọn võ sĩ luyện võ, học trộm được vài chiêu thôi. Cha ta là võ quan mà ta vung đao múa kiếm còn có người chê cười, ngươi là danh môn khuê tú, học võ làm gì?. Tính tình của Lư phu nhân thật ra không hợp với việc học võ, nàng đòi chị họ dạy kiếm thuật chẳng qua chỉ là đùa giỡn làm nhộn, chị họ đã không muốn dạy, nàng cũng thôi luôn.
Không bao lâu cha Lãnh Tuyết Mai qua đời tại nhiệm sở ở Lư Long, từ đó

không biết tin Lãnh Tuyết Mai nữa. Lư phu nhân tuy nhớ nhung nàng, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ chị họ lại là một hiệp nữ danh chấn giang hồ. Về sau Lư phu nhân lấy được người chồng như ý, ngày tháng như thoi, lòng nhớ nhung chị họ cũng dần dần nhạt nhòa.
Không ngờ hai mươi năm sau, lại đúng lúc nàng đang gặp nạn, cô khổ không nơi nương tựa, đột nhiên lại có Hạ Lăng Sương tự xưng là con gái Lãnh Tuyết Mai xuất hiện!
Hạ Lăng Sương cầm máu cho Lư phu nhân, hạ giọng nói :
- Dì đừng lo, điệt nữ vào đây không ai biết được đâu. Dì đừng chần chừ nữa, để điệt nữ cõng ra.
Lư phu nhân lắc lắc đầu, nói :
- Ngươi vì ta mà mạo hiểm, ta rất cảm kích. Nhưng ta đã quyết ý không đi!.
Hạ Lăng Sương vô cùng sốt ruột, vội hỏi :
- Tại sao? Dì sợ điệt nữ cõng thì không thoát hiểm được à? Võ công của điệt nữ tuy không phải là cao minh gì, nhưng bọn võ sĩ trong Tiết phủ này điệt nữ không coi ra gì đâu.
Lư phu nhân nói :
- Ta tin ngươi có bản lĩnh ấy, lúc nhỏ ta đã biết mẹ ngươi tinh thông kiếm thuật, ngươi là con của tỉ ấy, đương nhiên cũng là hào kiệt trong đám phụ nữ. Ôi, nói tới mẹ ngươi, bọn ta đã không gặp mặt hai mươi năm, tỉ ấy khỏe không?. Hạ Lăng Sương nói:
- Khỏe. Lư phu nhân lại hỏi :
- Tỉ ấy kết hôn lúc nào ta cũng không biết? Cha ngươi thế nào? Sinh sống ở nơi nào vậy?. Hạ Lăng Sương buồn bã nói :
- Lúc điệt nữ sinh ra, cha điệt nữ đã chết. Dì Điệp, những chuyện gia đình thong thả chúng ta sẽ nói sau. Điệt nữ không hiểu tại sao dì không chịu đi? Theo như điệt nữ thấy, đây hoàn toàn không phải là nơi dì ở lại được! Tuy dì đã phá hủy dung mạo, khiến họ Tiết cắt đứt tà niệm, nhưng dì dã có thân thích có thể nhờ vả thì cần gì nương tựa người ta, lấy lòng người ta?.
Lư phu nhân gượng cười nói :
- Con à, ta tự có chủ ý của ta, về sau ngươi sẽ hiểu. A hoàn hầu hạ ta sắp trở về rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian, ta rất nhớ mẹ ngươi, ngươi kể cho ta những tin tức có liên quan tới mẹ ngươi đi, vì sao các ngươi biết ta gặp bất hạnh?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Từ khi con ra đời, mẹ con mang con tới trú ngụ trong một thôn nhỏ dưới Ngọc Long sơn, hàng ngày đốc thúc con đọc sách luyện võ, chẳng có chuyện gì đặc biệt để nói. Năm ngoái sau khi điệt nữ tròn mười tám tuổi, mẹ con nói kiếm thuật của con đã rất khá, bảo điệt nữ bước vào giang hồ để học hỏi và làm một việc cho bà, lại bảo điệp nữ hỏi thăm nơi ở của dì. Ngày mùng ba

Tết năm nay, con tới nhà cậu họ, mới biết dì lấy họ Sử, đêm mùng một Tết cả nhà đột nhiên mất tích một cách kỳ lạ, họ đang sốt ruột lo lắng cho dì. Điệt nữ lại tới thôn dì ở hỏi han, gặp một đồ đệ của Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp, nói mùng hai Tết cả nhà Đoàn đại hiệp cũng biến mất, lại nói hôm mùng một Tết An Lộc Sơn có đi ngang qua thôn, sau đó y tới nhà sư phụ chúc Tết, cảm thấy thần sắc sư phụ có điểm khác lạ. Từ một chút manh mối ấy, con đoán việc mất tích của hai nhà các người có thể có liên hệ với nhau, mà chuyện Đoàn đại hiệp kết oán với An Lộc Sơn, mẹ con đã từng nói qua. Kẻ quen biết Đoàn đại hiệp rất nhiều, con bèn tới Trường An hỏi dò hành tung của y. Mà thôi, những chuyện đã qua không kịp kể rõ, tóm lại là con gặp may, tra hỏi được từ miệng một tên vệ sĩ của An Lộc Sơn biết dì rơi vào tay họ Tiết. Vốn là tối qua con đã phải tới, nhưng lại vì có một cái hẹn nên mới gác lại đến hôm nay. Nàng sốt ruột muốn Lư phu nhân cùng trốn đi với nàng, nói tóm tắt đầu đuôi câu chuyện lại một lượt xong, bên kéo Lư phu nhân nói :

- Dì Điệp, rốt lại người đang có dự tính gì? Là để trả thù cho dượng phải không? Cho dù như thế, con vẫn thấy trước hết dì nên tránh xa miệng cọp, tới gặp mẹ con thương lượng kế sách trả thù mới là hay nhất.

Lư phu nhân gượng cười nói :

- Hai chữ trả thù nói ra sao dễ thế?

Súy phủ của An Lộc Sơn không phải như ở đây, võ sĩ dưới trướng y đông như mây, cho dù mẹ con các ngươi kiếm thuật cao siêu cũng khó lấy ít địch nhiều. Mà nói lại trả thù cho chồng là phận sự của ta, ta há có thể đem tấm thân chẳng lành mà làm liên lụy mẹ con ngươi sao?. Hạ Lăng Sương nói :

- Chẳng lẽ dì ở lại trong nhà Tiết Tung thì có thể ám sát An Lộc Sơn à?.

Nàng nhất thời sốt ruột, hai câu ấy vừa buột miệng nói ra, tự biết là lỡ lời. Lư phu nhân hai hàng lông mày nhướng lên, trầm giọng nói :

- Tuy ta là một người đàn bà yếu ớt, nhưng có lúc trả thù cũng không nhất định phải dùng tới đao kiếm, ta đã có chủ ý, quyết không thay đổi, ngươi trở về nói ta hỏi thăm sức khỏe mẹ ngươi, nói ta rất cảm tích sự quan tâm cựa tỉ ấy, nhưng cũng xin tỉ ấy từ nay trở đi không cần nhớ nhung tới ta nữa. Mấy câu ấy của Lư phu nhân chém đinh chặt sắt, tuy âm thanh thì thào, mặt dính đầy máu, nhưng vầng trán lại toát ra một hào khí anh hùng khiến người ta phải run sợ!

Hạ Lăng Sương tuy trong lòng không cho thế là đúng, nhưng đã nói tới mức như thế, cũng không tiện khuyên nữa. Lúc ấy bèn hỏi :

- Dì Điệp, dì còn có điều gì sai bảo điệt nữ không?. Lư phu nhân nói :

- Nhờ ngươi đẩy cái nôi cạnh giường tới gần đây cho ta nhìn con gái ta một chút. Đứa bé kia bị lay động. Mở hai mắt ra, dường như mấy hôm nay nó đã quen thấy mặt mẹ, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của mẹ xấu xí hẳn đi, cảm

thấy sợ hãi, bèn òa lên bật khóc.
Lư phu nhân khẽ vỗ về đứa nhỏ, hạ giọng nói :
- Con ngoan, đừng sợ, khuôn mặt mẹ tuy thay đổi, nhưng lòng yêu thương con vẫn như cũ thôi. Đứa bé dường như hiểu được tâm ý của mẹ, quả nhiên nín khóc.
Lư phu nhân quay qua nói với Hạ Lăng Sương :
- Ngươi nói ngươi từng hỏi dò hành tung của Đoàn đại hiệp, tối hôm qua ta nghe được một tin về y, nghe nói đêm trước y vì cứu chồng ta, ác đấu với võ sĩ của An Lộc Sơn đã bị trọng thương, không biết sống chết ra sao?
Ngươi có thể đi tìm thăm y giúp ta không?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Con đang định nói với dì, đêm trước con đã gặp y, lúc ấy y vừa từ súy phủ An Lộc Sơn trốn ra chạy tới một ngôi miếu hoang... Lư phu nhân vội hỏi :
- Y ra sao?. Hạ Lăng Sương nói:
- Không sai, y bị trọng thương, nhưng vẫn chưa chết. lúc ấy bèn kể lại những gì mình thấy cho Lư phu nhân biết.
Lư phu nhân vừa sợ vừa mừng, hồi lâu mới nói :
- Nếu sau này ngươi gặp y, phiền ngươi nhắn giúp lại y hai câu:
Mẹ con ta bi rơi vào trong hang cọp, tuy ta quyết nuôi con gái thành người, nhưng chuyện đời mờ mịt rất khó đoán trước, ta không muốn làm lỡ iệc của con trai y, nếu nó lớn lên gặp ai hợp ý, thì cứ việc hỏi cưới...
Hạ Lăng Sương nói :
- Té ra hai nhà các người kết thông gia với nhau. Bên ngoài dường như có tiếng bước chân vang lên, Lư phu nhân nói :
- Ngươi đi mau đi!. Hạ Lăng Sương thở dài, nói :
- Dì Điệp, dì nên tự bảo trọng. Lời dì dặn nhất định ta sẽ chuyển tới cho Đoàn đại hiệp.
Nàng phi thân lên mái nhà, chỉ thấy a hoàn kia dắt hai tên võ quan đi tới, trong đó một người chính là Nhiếp Phong định cứu Lư phu nhân. Nguyên là họ đưa thuốc trị thương tới cho Lư phu nhân.
Nhiếp Phong ánh mắt sắc bén, thoáng thấy trên nóc nhà có bóng người, hoảng sợ giật nảy mình, dừng lại nói :
- Nội thất của phu nhân bọn ta không tiện vào, Tiểu Hồng, ngươi thỉnh an phu nhân giúp bọn ta. Còn nhớ cách dùng thuốc trị thương hay không? Ờ, Lưu huynh đệ, ngươi nói lại một lượt cho cô ta nghe đi.
Nguyên tên võ sĩ họ Lưu kia là người yêu của a hoàn Tiểu Hồng, lúc Tiểu Hồng tới chỗ y xin thuốc trị thương cho Lư phu nhân, vừa khéo gặp Nhiếp Phong, gia pháp trong nhà Tiết Tung cực nghiêm, Tiểu Hồng sợ lúc trở về bị người ta tra hỏi, nếu nói ra chuyện xin thuốc cho Lư phu nhân, thì tội không phải nhỏ. Nhiếp Phong nghe họ bàn tính, bèn bước ra cùng đi với tên võ sĩ

họ Lưu kia đưa cô ta về. Có Nhiếp Phong ra mặt, thì cho dù bị Tiết Tung bắt gặp cũng không cần phải sợ.
Nhiếp Phong để mặc tên võ sĩ họ Lưu và a hoàn kia nói chuyện thêm một lúc, một mình bước ra khối viện, vừa nhìn thấy không có ai, lập tức phi thân lên nóc nhà, đang còn nhìn quanh chợt nghe thấy tiếng gió khẽ rít lên, hàn khí rát da, thanh kiếm của Hạ Lăng Sương đã kề vào cổ y.
Hạ Lăng Sương hạ giọng nói :
- Ngươi không cần kêu la, ta không giết ngươi đâu. Nhiếp Phong lúc ấy mới nhìn rõ ra là một thiếu nữ xinh đẹp, vô cùng ngạc nhiên.
Hạ Lăng Sương nói :
- Nhiếp tướng quân, ta biết ngươi là người tốt, sau này hy vọng ngươi chiếu cố cho mẹ con Lư phu nhân. Nhiếp Phong lúc ấy mới biết nàng tới đây để cứu Lư phu nhân. Hạ Lăng Sương lại nói :
- Nếu Lư phu nhân có gặp nguy hiểm gì, xin ngươi sai người đưa bà tới thôn Sa Cương dưới núi Ngọc Long tìm mẹ ta, mẹ ta tên Lãnh Tuyết Mai, nói tới tên bà thì người trong thôn ai cũng biết.
Nhiếp tướng quân, với con người và võ công của ngươi, mà lại cam tâm tiếp tay cho hắn, ta rất tiếc cho ngươi, nếu tương lai ngươi không muốn theo An Lộc Sơn, thì có thể trốn đi, ta có thể nói giúp cho ngươi với Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp, xin y nói một tiếng với những người hiệp nghĩa trên giang hồ, không coi ngươi là kẻ thù.
Nhiếp Phong nghe nàng nói tới tên Lãnh Tuyết Mai, lại càng hoảng sợ, hồi lâu mới định thần nói :
- Đa tạ ý tốt của nữ hiệp, nếu có thể ra sức cho Lư phu nhân, ta nhất định sẽ cố gắng. Còn có một việc muốn nhờ, nếu nữ hiệp gặp Đoàn đại hiệp, xin vấn an thay ta. Đêm trước ta bị bức bách nên bất đắc dĩ phải động thủ với y, còn mong y tha tội. Hạ Lăng Sương nói :
- Được, chỉ cần ngươi có lòng hướng thiện, thì Đoàn đại hiệp nhất định không để bụng đâu. Hạ Lăng Sương nói xong rút bảo kiếm lại, vươn người lên một cái, giống như một làn khói nhẹ, trong chớp mắt đã ra khỏi Tiết phủ.
Nam Tễ Vân và Thiết Ma I.ặc hộ tống Đoàn Khuê Chương tới Đậu gia, trên đường vô sự, hôm thứ tư tới địa giới Bình Lô, còn đi thêm hai trăm dặm thì tới phạm vi thế lực của Đậu gia. Đoàn Khuê Chương cũng đã dần dần khỏe lại, đến bữa cơm đã có thể ăn được chút ít. Nam Thiết hai người cũng yên tâm.
Hôm ấy chiếc xe lừa đang chạy trên đường núi, chợt nghe vù một tiếng, một mũi tên bắn lên, trong chớp mắt sau góc núi đã có hai ky sĩ áo đen phóng ra.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Bọn tiểu tặc mắt mù này lại coi chúng ta là dê mập, thật là động thổ trên đầu Thái tuế.

Hai võ sĩ áo đen kia từ xa kêu lên :
- Người trên xe có phải là Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp không? Trại chủ bọn ta có lời mời. Thiết Ma Lặc ngạc nhiên nói :
- Kỳ quái, lại là mời khách. Hai người này không phải là thủ hạ của nghĩa phụ, đây cũng không phải địa giới của Vương Bá Thông, trước nay không có nhân vật lục lâm nổi tiếng nào đóng trại ở đây, hai thằng đầy tớ này rốt lại là người của vị bằng hữu nào?.
Đoàn Khuê Chương vén rêm xe lên, đưa mắt nhìn ra, nói :
- Hai người này ta đều có quen, Nam Tễ Vân, ngươi bước ra nói chuyện với họ, từ chối giúp ta. Thiết Ma Lặc vốn đã định nhảy xuống, nhưng Nam Tễ Vân đã bước lên trước, y chỉ đành lưu lại trong xe bảo vệ Đoàn Khuê Chương.
Nam Tễ Vân hỏi :
- Xin hỏi quý trại chủ là vị nào?. Hai kỵ sĩ áo đen kia nói :
- Đoàn đại hiệp gặp rồi tự nhiên sẽ biết. Nam Tễ Vân nói:
- Đoàn đại hiệp đang bị bệnh, bọn ta phải đưa y tới nhà Đậu gia gấp, quý trại chủ đã là bạn y, thì chỗ này cách trại của Đậu gia chẳng qua chỉ hai giờ đi đường, xin mời tới Đậu gia trại gặp y.
Nên biết Đậu gia ngũ hổ chính là thủ lĩnh lục lâm phía bắc, nên Nam Tễ Vân không sợ nói thật, dụng ý là để dọa dẫm họ, khỏi phải giao thủ. Nào ngờ hai ky sĩ áo đen kia vừa nghe tới tên Đậu gia, lại không hề biến sắc, một người nói :
- Đoàn đại hiệp quý thể hơi bị mệt, chuyện đó bọn ta đã biết rồi, chính cũng vì thế nên trại chủ mời y tới gần chỗ bọn ta để dưỡng thương chữa bệnh.
Người kia nói :
- Đại danh của Đoàn đại hiệp, bọn ta đã ngưỡng mộ từ lâu, khó được dịp đi ngang qua đây, bất kể thế nào, cũng mời y tới sơn trại cho các huynh đệ được gặp.
Nam Tễ Vân từng trải giang hồ, vừa nghe câu ấy, biết vị trại chủ chưa biết tên này không có ý tốt, biết đâu lại là đối đầu với Đậu gia ngũ hổ, nhân dịp Đoàn Khuê Chương bị thương nặng chưa khỏi, giữa đường bắt cóc, để y khỏi tới giúp đỡ Đậu gia, vả lại vị trại chủ này hoàn toàn không có giao tình gì với Đoàn Khuê Chương, nếu không y đã không phải ngấm ngầm lén lút, cả thiếp mời cũng không đưa tới một tờ.
Nam Tễ Vân nén giận, nói :
- Ý tốt của quý trại chủ Đoàn đại hiệp đã hiểu, Đậu gia là thân thích của y, theo lẽ y phải gặp mặt thân thích trước. Y đang bị bệnh, không tiện gặp gỡ các vị, y nhờ ta chuyển lời, xin các ngươi về nói lại với quý trại chủ, nếu quý trại chủ không tiện tới nhà Đậu gia thăm y, thì sau khi y khỏi bệnh sẽ tới đáp lễ được không?.

Hai kỵ sĩ áo đen kia lạnh lùng nói :
- Đoàn đại hiệp nói thế thật à?
Được rồi, cho dù đó là ý của y, nhưng bọn ta vâng lệnh trại chủ, cũng phải mời y tới gặp trại chủ nói chuyện một phen., rồi huýt một tiếng sáo, trong đám cỏ rậm và đất đá lổn ngổn một toán cường đạo tràn ra, người nào cũng cầm binh khí sáng loáng!
Nam Tễ Vân sa sầm mặt, trong tiếng loảng xoảng, bảo đao đã tuốt ra khỏi vỏ, chỉ vào hai kỵ sĩ kia nói :
- Các ngươi há không phải là cưỡnn ép làm khó người ta sao? Được, nếu các ngươi đã muốn nhế, thì Nam Bát ta sẽ đi thay Đoàn đại hiệp một chuyến, có điều các ngươi hãy hỏi thanh đao của ta trước, xem nó có chịu cho ta đi không! Người của các ngươi đã tới đủ chưa? Cứ xông vào đi!.
Hai ky sĩ kia nghe y báo tên họ, tựa hồ giật nảy mình, nhìn nhau một cái, chợt hô hô cười rộ nói :
- Té ra các hạ là Ngụy Châu Nam đại hiệp, mới rồi thất kính, thất kính! Có điều, Nam đại hiệp, khẩu khí của ngươi lại coi thường người ta quá, bọn ta vô danh tiểu tốt, cố nhiên không dám đơn đả độc đấu với Nam đại hiệp ngươi, nhưng cũng không làm trò hên hạ cậy nhiều thắng ít, hai lanh em ta luyện được một bộ đao pháp, khó mà có cơ duyên, xin thỉnh giáo Nam đại hiệp được không? Nếu Nam đại hiệp vẫn cho rằng như thế là không công bằng, thì xin mời vị huynh đệ họ Thiết trên xe xuống luôn.
Nam Tễ Vân lạnh lùng nói :
- Hai vị đã so tài với Nam mỗ, thì Nam mỗ xin tiếp. Hai người các ngươi xông vào, ta cũng dùng một thanh đao này, tất cả các ngươi cùng xông vào ta cũng chỉ dùng một thanh đao này?. Hai ky sĩ kia nhảy xuống ngựa, lại hô hô cười rộ nói :
- Nam đại hiệp quả nhiên là người phóng khoáng. Được, hai anh em bọn ta xin khoe cái dở. Nam đại hiệp, ngươi nói hai chữ so tài, bọn ta thật không dám nhận, bọn ta chỉ là xin thỉnh giáo ngươi, thanh bảo đao của ngươi sắc bén, cũng xin lưu tình chút ít.
Nam Tễ Ván nói :
- Thật không dám, hai vị không cần quá tự khiêm, hai vị đã chỉ muốn kiểm chứng võ công với Nam mỗ, vậy thì chúng ta hết một điểm là dừng, không kể thắng bại. Hai ky sĩ kia tuốt đao ra, cùng nói :
- Xin xuất chiêu.. Nam Tễ Vân chợt nói :
- Khoan đã. Hai người kia sửng sốt, chỉ thấy Nam Tễ Vân quay người lại, cao giọng gọi :
- Ma Lặc, ta đổi đao với ngươi., rồi tra bảo đao vào vỏ, ném tới Thiết Ma Lặc. Thiết Ma Lặc chụp thanh đao rất ngạc nhiên, Đoàn Khuê Chương nằm trong xe, hạ giọng nói :

- Ma Lặc, đưa yêu đao của ngươi cho y!.
Nên biết Nam Tễ Vân và Đoàn Khuê Chương đều là thân phận đại hiệp, bảo đao bảo kiếm không chém kẻ vô danh, bây giờ đối phương đã không vây đánh, lại nói rõ ra như thế, Nam Tễ Vân đương nhiên không tiện sử dụng bảo đao. Thiết Ma Lặc không biết làm sao, chỉ đành ném thanh yêu đao qua, Nam Tễ Vân chụp lấy, nói :
- Hai vị là chủ, khách không lấn chủ, còn xin hai vị chỉ giáo trước.
Hai người kia nói :
- Được, cung kính không bằng vâng mệnh, vậy xin Nam đại hiệp tha lỗi cho bọn ta không khách khí. Một người cầm đao tay trái, một người cầm đao tay phải, xoảng một tiếng, đồng thời xuất thủ, đao bên trái chỉ vào bên phải, đao bên phải chỉ vào bên trái, làm thành một đường vòng cung chụp xuống Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân cũng không kìm được thoáng hoảng sợ, lúc đầu y coi hai người này là bọn vô danh, nào ngờ họ song đao hợp công, trong công có thủ, chiêu số lại mười phần tàn độc!
Nam Tễ Vân giỏi thật, đúng lúc đao quang chụp xuống, hú dài một tiếng, thân hình vọt lên vung đao chém xuống, nhát đao này chém vào chỗ hai thanh đao kia hợp lại, chỉ nghe hai tiếng leng keng, hai thanh đơn dao kia lập tức bị y gạt ra, hai người kia bật tiếng khen :
- Đao pháp hay lắm!. Mỗi người thân hình đều nghiêng qua một bên, mũi đao lệch đi, tả hữu giáp công, phối hợp cực kỳ thuần thục, quả thật đủ cả công lẫn thủ, không có chỗ sơ hở nào có thể đánh vào!
Thiết Ma Lặc trên xe nhìn ra, chỉ thấy ba đạo ngân quang lúc phân lúc hợp, giống như rồng ngọc bay lượn, đánh nhau trên không.
Thiết Ma Lặc đột nhiên hiểu ra, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ hai người này là Âm Dương đao Thạch gia huynh đệ, chẳng trách gì họ biết tên mình. Thạch gia huynh đệ, người anh tên Thạch Nhất Long, người em tên Thạch Nhất Hổ, hai anh em liên thủ làm chuyện mua bán trong hắc đạo, là đại đạo độc cước (Anh em họ hai người như một, không có bè đảng, thuật ngữ trong hắc đạo gọi là độc cước đại đạo) nổi tiếng ở vùng Tây Lương. Vì hai anh em một người dùng đao tay trái, một người dùng đao tay phải, người anh tính nết âm trầm, người em tính nết bộc trực, nên người trong hắc đạo gọi họ là âm dương đao. Thiết Ma Lặc là thế gia đại đạo, Thiết Côn Luân cha y lúc còn sống cùng Đậu Lệnh Khản trong Đậu gia ngũ hổ và Vương Bá Thông nhà họ Vương được gọi chung là Lục lâm tam bá, nên đối với những nhân vật nổi tiếng trong lục lâm, dù Thiết Ma Lặc chưa gặp mặt cũng từng nghe nói tới, so với Nam Tễ Vân còn thông thạo hơn nhiều.
Thiết Ma Lặc đã nhận ra họ là Âm Dương đao Thạch gia huynh đệ, thầm lo cho Nam Tễ Vân, nói :
- Nam thúc thúc không biết lai lịch của họ, mắc lừa họ rồi? Há có thể bỏ bảo

đao không dùng!. Đồng thời lại cảm thấy kỳ quái:
Thạch gia huynh đệ là nhân vật thành danh trong hắc đạo, trước nay đều là anh em liên thủ, không hề có bè đảng, tại sao lần này họ tới đây lại nói là phụng lệnh của :
- trại chủ gì đó, chẳng lẽ họ lại cam tâm tới nhờ vả người ta, làm đầu mục cho một trại chủ của sơn trại nào sao?.
Nam Tễ Vân đấu với họ càng lúc càng kịch liệt, chỉ thấy một màn đao quang ba cái bóng người lúc thì xúm lại một nơi, lúc thì chia ra ba chỗ, thân pháp ba người đều nhanh tới mức cực điểm, khiến người ta hoa mắt váng đầu, dần dần bóng người ánh đao nhập thành một khối, không thể nhận ra đâu là Nam Tễ Vân, đâu là Thạch gia huynh đệ.
Thiết Ma Lặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã trải qua không ít trận đánh nhau, mà lần này cũng nhìn tới mức hoa mắt, không dám thở mạnh.
Đúng lúc Thiết Ma Lặc ngấm ngầm lo lắng, chợt nghe Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng, đao quang rạch lên, lập tức phát ra một tiếng tiếng sắt thép chạm nhau, ba cái bóng người lập tức phân khai. Chỉ thấy Thạch gia huynh đệ sắc mặt xám xanh, thanh đơn đao trên tay đều chỉ còn một nửa? Nam Tễ Vân ôm đao vái một cái, nói :
- Đội ơn đã nhường nhịn? Có thể cho chiếc xe của bọn ta đi được rồi chứ?.
Nam Tễ Vân chỉ cầm một thanh phác đao bình thường mà chém gãy được binh khí của Thạch gia huynh đệ, không những bộc lộ đao pháp tinh kỳ mà còn đủ thấy nội công thâm hậu, quả thật khiến cho quần đạo trợn mắt há miệng.
Đúng là:
Hắc đạo phong ba nhiều hiểm ác,
Đơn đao lui địch giúp lương bằng.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 10
Hiệp sĩ núi hoang gặp giặc cướp
Thần thâu ban tối trộm anh nhi

Trong đám loạn thạch đột nhiên vang lên một tiếng hú dài, một người bước ra, tuổi còn rất trẻ, xem ra chỉ trên dưới hai mươi, ăn mặc theo lối thư sinh, phe phẩy một ngọn thiết phiến (quạt xếp), nhưng trong dáng vẻ phong nhã lại có mang mấy phần ngạo nghễ, mấy phần tà khí.

Lúc Thạch gia huynh đệ cản trở chiếc xe lừa, quần đạo tràn ra, thì chưa thấy có người này, dường như y vừa tới. Nam Tễ Vân cũng bất giác hơi kinh ngạc, nên biết tuy y giữa lúc kịch chiến vẫn mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, nhưng thiếu niên này tới lúc nào, y lại hoàn toàn không biết.

Thiếu niên kia vừa xuất hiện, quần đạo đã bật tiếng hoan hô, Thạch gia huynh đệ lại đầy vẻ xấu hổ, vứt thanh đao gãy trong tay xuống, ấp úng nói :

- Thiếu trại chủ, huynh đệ bọn ta không hoàn thành nhiệm vụ rồi!. Thiếu niên kia cười nói :

- Nam đại hiệp mà bọn ngươi mời được sao, phải để ta tới rước mời xa giá mới xong?. Soạt một tiếng xếp quạt, nhìn Nam Tễ Vân cao giọng cười nói :

- Tệ trại thành ý thỉnh mời, Nam đại hiệp, Đoàn đại hiệp quả thật không chịu nể mặt sao?.

Nam Tễ Vân nói :

- Thiếu trại chủ mời thỉnh, thịnh tình rất đáng cảm kích, nhưng Đoàn đại hiệp còn đang mắc bệnh, vợ y đang ở chỗ Đậu gia chờ y, tình hình này, mới rồi ta đã nói rõ với hai vị hương chủ của quý trại rồi, xin thứ lỗi không vâng mệnh được.

Thiếu niên kia liếc mắt cười nói :

- Tệ quá, ta đã có lệnh, nếu không mời được ba vị thì không xong, làm sao bây giờ? Nam đại hiệp, xin tha lôi cho ta nói câu này vô lễ, chứ cho dù các ngươi sốt ruột muốn đi, ta cũng nhất định phải mời ba vị Ở lại.

Nam Tễ Vân nổi giận nói :

- Được lắm, thiếu trại chủ đã có bản lĩnh giữ bọn ta lại thì xin cứ thi triển, không cần nhiều lời?. Thiếu niên kia cười một tiếng nói :

- Nam đại hiệp quả là người mau mắn, được, bây giờ ta chỉ dựa vào chiếc thiết phiến này bồi tiếp Nam đại hiệp vài chiêu!. Nói tới chữ :

- Chiêu., thiết phiến vung lên, chiêu số đã phát ra.

Chiêu này là chiêu số thiết bút điểm huyệt, y xếp thiết phiến lại làm phán

quan bút điểm vào huyệt Kiên tỉnh của Nam Tễ Vân, thủ pháp lợi hại, nhận huyệt rất chuẩn, quả thật không phải tầm thường, Nam Tễ Vân nghĩ thầm :
- Chẳng trách gì thằng tiểu tặc này lại ngông cuồng như thế, chiêu điểm huyệt này hoàn toàn không kém gì Vũ Văn Thông.
Nam Tễ Vân thân hình bất động, đợi thiết phiến của y điểm tới, đột nhiên quát lớn một tiếng :
- Buông tay!., lật sống đao lại đập xuống một nhát! Thiếu niên kia đúng lúc ấy cũng quát lớn một tiếng :
- Buông tay!., thiết phiến đổi điểm thành niêm, lật lại một cái dính vào sống đao đè mạnh xuống, hai người công lực không chênh nhau bao nhiêu, chỉ thấy thanh phác đao của Nam Tễ Vân hơi trầm xuống, lập tức lại nâng lên hất thiết phiến của thiếu niên qua một bên.
Chiêu này Nam Tễ Vân hơi chiếm thượng phong, nhưng thiết phiến của thiếu niên cũng chưa bị y đánh rơi, cũng chỉ có thể tính là ngang tay, thiếu niên cười nói :
- Đôi bên đều không ai buông tay, lần nữa đi?. Dời thân chuyển bước, vù một tiếng, thiết phiến rít gió, đã vòng ra sau lưng Nam Tễ Vân, lật tay điểm vào huyệt Phong phủ sau gáy y.
Nam Tễ Vân tưởng như sau lưng mọc ra thêm một con mắt, lật tay chém lại một đao vừa mạnh vừa chuẩn, đao dài phiến ngắn, đầu thiết phicủa thiếu niên còn chưa chạm tới bối tâm y, mũi đao của y đã lướt tới cổ tay thiếu niên, thiếu niên vội trầm khuỷu tay hạ thiếu phiến xuống mau lẹ xòe thiết phiến hất ra, choang một tiếng đao phiến chạm nhau, thiếu niên hổ khẩu tê rần, lui lại ba bước, kêu lên:
- Đao pháp hay lắm!.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tễ Vân lật tay một đao bức địch nhân lui lại, lập tức chuyển thủ làm công, thân hình xoay một cái, vừa khéo chặn đường lui của thiếu niên, hai người đối diện, Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng, ra chiêu :
- Lực phách Hoa Sơn., phác đao chém xuống, văng vẳng có tiếng sấm ì ầm, thiếu niên kia cũng quát một tiếng :
- Giỏi!., ngọn thiết phiến xoay một vòng đón đỡ thanh đao, thân hình mau lẹ lật về phía sau, nhảy ngược ra ngoài hơn một trượng.
Nam Tễ Vân một đao ấy đã dùng tới tám thành công lực nhưng bị thiếu niên dùng thế chữ :
- Tạ. để chế ngự, chuyển sức nặng của nhát đao lên toàn thân, nên thân hình bay ra ngoài dù đứng không vững, phải loạng choạng thêm vài bước, nhưng ngọn thiết phiến vẫn chưa rơi khỏi tay, Nam Tễ Vân thấy y sử dụng công phu thượng thặng như thế cũng không kìm được trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm :

- Trên giang hồ quả thật nhân tài liên tiếp xuất hiện, lúc mình bằng tuổi y, chỉ e chưa có được tài năng thế này.
Y nghĩ chưa dứt, thiếu niên kia đã nhảy xổ vào y, Nam Tễ Vân nói :
- Ngươi muốn liều mạng thật à?., phác đao vung lên chém vào hai chân y.
Thiếu niên kia thân hình trên không, hai chân đá ra, thiết phiến lại phóng tới huyệt Dương bạch trên mi tâm y, một chiêu ba thức vô cùng tàn độc, nếu Nam Tễ Vân không biến chiêu thì cho dù có chém đứt chân của thiếu niên thì chính mình cũng phải bị thương.
Cao thủ nhất lưu tỷ đấu nếu không phải có thâm cừu đại hận quyết không liều mạng, Nam Tễ Vần vốn có chút mến tiếc thiếu niên võ công cao cường, bây giờ thấy y hung hãn như thế, xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tránh ra, nhưng như thế lại để thiếu mến kia chiếm được thế chủ động, bị bức bách phải lùi lại liên tiếp.
Nguyên thiếu niên kia chính muốn mượn Nam Tễ Vân để nêu cao tên tuổi, nên biết Nam Tễ Vân đã là hiệp khách danh chấn giang hồ, mà y còn là một thiếu niên vừa xuất đạo, nếu đánh bại Nam Tễ Vân thì vinh dự tới mức nào, nên y không tiếc liên tiếp ra tuyệt chiêu.
Thật ra chiêu mới rồi nếu Nam Tễ Vân không né tránh thì cho dù bị thương nhưng với nội công và thủ pháp bế huyệt của y cũng chưa chắc đã bị thương nặng, còn thiếu mến kia bị chém đứt hai chân, nhất định phải trở thành phế nhân. Thiếu niên kia nhân lúc y tránh qua một chiêu, kế mới nghĩ lại sự nguy hiểm mới rồi, toát mồ hôi lạnh.
Nhưng thiếu niên kia quyết ý đánh bại Nam Tễ Vân, tuy biết rõ chiêu ấy là đối phương nương tay nhưng hoàn toàn không nhận tình của Nam Tễ Vân, vừa thấy Nam Tễ Vân lùi ra, lại như bóng theo hình sấn tới, ngọn thiết phiến xòe ra chém vào mặt Nam Tễ Vân, kình phong rát mặt. Hai mắt Nam Tễ Vân tựa hồ không mở ra nổi, thiếu niên kia chụp lấy thời cơ, lập tức hạ thủ.
Ngọn thiết phiến của y là bằng sắt tốt chế thành, nan quạt sắc bén, xếp lại có thể làm phán quan bút, mở ra có thể làm tập thiết đao, chỉ nghe soạt một tiếng, ngọn thiết phiến lướt qua cổ tay Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân giật nảy mình, lật cổ tay phải lại, một chưởng đẩy ra, thiếu niên huych huych lùi lại ba bước, ọe một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, Nam Tễ Vân cổ tay phải cũng bị thiết phiến rạch đứt, máu tươi rịn ra.
Quần đạo thấy thiếu trại chủ bị thương, quát tháo ầm ĩ, nhao nhao xông tới, thiếu niên kia quát :
- Lui lại cả cho ta!., rồi dùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ, thiết phiến xòe ra, lại sấn tới trước mặt Nam Tễ Vân, lạnh lùng nói :
- Đôi bên ngang nhau, chưa ai bị thiệt, lần nữa đi. Nam Tễ Vân chuyển đao qua tay trái, nói :
- Được! Ngươi hung hăng như thế, Nam mỗ sẽ giúp ngươi thành danh! Nếu

trong vòng một trăm chiêu mà ta không thắng được ngươi, ta sẽ cam tâm chịu thua, còn nếu trong vòng trăm chiêu mà bị tử thương, tàn phế thì đành theo mệnh trời thôi!. Y lấy thân phận đại hiệp định ra trăm chiêu thì gần như đã coi đối phương là đối thủ rồi. Thiếu liên kia sau khi phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng nghe y nói thế, đột nhiên thay đổi hẳn, hô hô cười rộ nói :
- Nam đại hiệp, ta đang muốn ngươi nói mấy câu ấy đấy.
Nam Tễ Vân ra chiêu Hoành vân đoạn phong hóa giải ba thức điểm huyệt liên hoàn của thiếu niên, quát :
- Nếu trong vòng một trăm chiêu mà ngươi thua thì sao?. Thiếu niên kia biết ý y, cười lớn nói:
- Nhiều lắm thì giao tính mạng cho ngươi, ta tỷ võ với ngươi là một chuyện, còn gia phụ mời khách là chuyện khác, không thể coi là một.
Ờ, trời sắp tối rồi, các ngươi không cần chờ ta và Nam đại hiệp phân thắng bại nữa, mau đón Đoàn đại hiệp lên sơn trại nghỉ ngơi đi!., mấy câu sau cùng là nói với quần đạo, quần đạo ứng thanh reo lên một tiếng, di chuyển mục tiêu, sấn tới thiếc xe!
Nam Tễ Vân vừa sợ vừa giận, sợ là sợ Đoàn Khuê Chương bị thương chưa khỏi, làm sao chống cự với quần đạo vây đánh, giận là giận thiếu niên lại hung hãn ngang tàng như thế, hoàn toàn không theo phép tắc giang hồ. Lúc ấy y đã vận chân khí, đao sau tiếp đao trước, không hề lưu tình. Nhưng dùng tay trái sử dụng đao thì oai lực không bằng tay phải, về binh khí thiếu niên kia lại chiếm ưu thế, ngọn thiết phiến lúc xếp lại lúc xòe ra, lúc thì dùng như phán quan bút, lúc thì dùng nbư tập phiến đao, bám riết không bỏ, nhất thời Nam Tễ Vân không sao rứt ra khỏi y được.
Thiết Ma Lặc ngồi trên chỗ đánh xe, vung đao chém xuống, y sử dụng thanh bảo đao của Nam Tễ Vân, chiếm được thế thượng phong, chỉ nghe thấy một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên, hai thanh hoa thương, một thanh đơn đao đã bị y chém đứt. Thiết Ma Lặc quát lớn :
- Ai không sợ chết cứ xông vào!. Thạch Nhất Long cười nói:
- Thiết huynh đệ, bọn ta nể mặt Thiết trại chủ đã qua đời, không muốn làm khó ngươi. Ngươi cũng là người trong hắc đạo, há không biết mời mà khách không tới chính là phạm vào điều đại kỵ của giới lục lâm sao? Hôm nay Đoàn đại hiệp là khách chính, hai người các ngươi là khách phụ, quả thật ngươi :
- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à?.
Thiết Ma Lặc cười nhạt nói :
- Thạch lão đại, ngươi còn mặt dày nói quy củ của giới lục lâm với ta à, tính ra ngươi cũng là một nhân vật trong lục lâm, sao lại bôn ba chạy việc cho kẻ khác? Chuyện đó cũng không sao, nhưng ngươi thay trại chủ đưa thiếp mời

đã bị người ta từ chối, nếu muốn mời nữa cũng phải nhờ kẻ khác đưa chứ?. Thạch gia huynh đệ lập tức mặt mũi đỏ bừng, họ vừa thua dưới tay Nam Tễ Vân, Thiết Ma Lặc nói lời mời của họ đã bị từ chối là cố ý nói họ đã không còn tư cách đại diện cho trại chủ tới mời khách nữa, họ là nhân vật có thân phận trong hắc đạo, bị Thiết Ma Lặc mỉa mai châm chọc, tuy vừa thẹn vừa giận, nhưng cũng không dám xông vào động thủ với y.
Một tên cường đạo thân thể cao lớn rẽ mọi người bước ra, cao giọng nói :
- Được, tấm thiếp mời này để ta đưa tới, mời Thiết thiếu trại chủ đón nhận.
Y sử dụng một ngọn đồng chùy phân lượng cực nặng, vù một tiếng, đập xuống đầu Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc trên chiếc xe di chuyển không linh hoạt, đành trực tiếp đón đỡ nhát chùy ấy của y, đồng chùy là binh khí nặng; bảo đao tuy sắc bén, quyết cũng không thể chém đứt, Thiết Ma Lặc cổ tay bị chấn đang tê rần, may là trong mấy hôm y ở chung với Đoàn Khuê Chương đã được Đoàn Khuê Chương truyền thụ cho không ít tâm pháp võ công thượng thặng, đã biết công phu mượn lực đả lực, bảo đao vừa trầm xuống, thân hình tên cường đạo kia đã bị y hất nghiêng qua một bên, mũi đao của Thiết Ma Lặc rọc lên, soạt một tiếng, xuyên qua áo y, chỉ cách nửa tấc là chém đứt xương tỳ bà. Tiếc là Thiết Ma Lặc chưa luyện được tới mức mười phần thuần thục, nếu không chiêu ấy có thể hất đồng chùy của y bắn ra khỏi tay, làm y bị thương.
Tên cường đạo kia cả giận quát :
- Tiểu tử giỏi, ngươi tình nguyện uống rượu phạt, bọn ta đành không khách khí nữa!. Cánh tay vung lên, nâng chùy đập xuống, hai tên cường đạo khác sử dụng binh khí nặng cũng xông tới trước chiếc xe cùng y giáp công, một người dùng Thanh đồng giản, một người đùng Thiết luân bạt, đều là những binh khí không thể chém đứt. Thiết Ma Lặc bị ba món binh khí nặng vây đánh, lập tức rơi vào chỗ nguy hiểm, đỡ bên phải né nên trái.
Đoàn Khuê Chương đột nhiên vén rèm xe lên, nằm dựa trên đệm, trầm giọng nói :
- Ma Lặc dừng tay, họ đã muốn xông vào ta, thì cứ để họ gặp ta!. Tên cường đạo sử dụng đồng chùy cười nói :
- Còn có Đoàn đại hiệp là người sáng suốt, bọn ta thành tâm mời lão nhân gia người mà., một tay cầm đồng chùy tay kia đỡ y dậy, Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói :
- Đoàn mỗ bình sinh thích mềm không thích cứng, ngươi như thế là kéo khách, không phải mời khách!. Gọi trại chủ của ngươi đích thân tới đây!., tên cường đạo kia khinh y đang bị thương, nào ngờ ngón tay y vừa chạm vào cổ tay Đoàn Khuê Chương, đột nhiên tay chưởng Đoàn Khuê Chương lật lại biến thành Thố xuất nội gia chân lực, rắc một tiếng bẻ gãy khớp cổ tay y, tên cường đạo kia gào thảm một tiếng, đồng chùy bay ra khỏi tay hắn, đả thương

hai tên đồng bọn.
Hai tên cường đạo sử thanh Đồng giản và Trảm sơn đao vội vung binh khí đánh tới, Đoàn Khuê Chương trợn mắt quát :
- Đi!., song chỉ vung ra, nhè nhẹ đẩy vào sống đao, thanh Trảm sơn đao lập tức chuyển hướng chém vào ngọn thanh Đồng giản.
Đoàn Khuê Chương đang lúc bị thương dùng chiêu ấy thật là cực kỳ nguy hiểm, chi cần chệch đi một ly ngón tay y đã bị đao chém rụng trước. Nhưng y sử dụng rất đúng lúc, chỉ nghe choang một tiếng vang rền điếc tai, hai món binh khí của hai tên cường đạo chạm nhau, đều bi sức manh của đối phương hất ngã ngửa xuống đất, ngọn thanh đồng giản bị mẻ một góc, thanh Trảm sơn đao cuốn cũng mép! Thiết Ma Lặc cười lớn nói :
- Hay quá, hay quá!.
Quần đạo bị thần oai của Đoàn Khuê Chương trấn át, không hẹn mà cùng lùi lại vài bước. Đoàn Khuê Chương rút bảo kiếm ra, ngồi dựa vào nệm xe, trầm giọng quát :
- Còn vị nào muốn đưa thiếp mời nữa?. Đoàn Khuê Chương uống thuốc mấy hôm, thương thế tuy đã đỡ rất nhiều nhưng rốt cuộc chưa phục nguyên, bây giờ dùng nhiều chân lực, đánh lui ba tên cường đạo xong, y cũng cám thấy khí huyết nhộn nhạo, trước mắt hoa lên nhưng vẫn cố duy trì, định dọa cho quần đạo hoảng sợ rút lui. Không ngờ Thạch gia huynh đệ là hành gia võ học, lúc đầu họ cũng bị võ công tuyệt đỉnh của Đoàn Khuê Chương trấn át, cùng quần đạo lui lại, nhưng sau đó lắng nghe, thấy giọng nói của Đoàn Khuê Chương trung khí không dủ, vết thương chưa lành, Thạch Nhất Long huýt một tiếng sáo, quần đạo lại xông lên bao vây chiếc xe. Thạch Nhất Long tự mình không tiện ra mặt, quay qua tên cường đạo sử dụng thanh Đồng giản nói nhỏ mấy câu, tên kia cả mừng, bước ra xông tới Đoàn Khuê Chương, kêu lên :
- Đoàn đại hiệp đã không nể mặt, xin tha tội cho, bọn ta không khách khí nữa!. Kế đến quát lên:
- Sóng vai sấn vào, dùng ám khí mà mời!.
Một hiệu lệnh ban ra, ám khí cùng phát, phi đao, kim tiêu Thiết liên tử, Phi hoàng thạch, Hoạt thủ tiễn, Lưu tinh chùy.., đủ loại ám khí rào rào như mưa phóng tới. Đoàn Khuê Chương thân hình không thể di động, chỉ dựa vào tấm nệm, vung bảo kiếm đón đỡ.
Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa giận, đứng chặn trước mặt Đoàn Khuê Chương, tức giận mắng lớn :
- Các ngươi là bọn tiểu tặc hạ lưu thật là làm mất mặt hảo hán lục lâm bọn ta?. Tên cường đạo sử dụng thanh Đồng giản cười lớn nói :
- Thiết thiếu trại chủ, ngươi không nể mặt người ta, thì sao lại trách bọn ta? Ngươi đừng sợ, nếu bị thương thì bọn ta sẽ chữa trị cho?. Câu nói chưa dứt,

Thiết Ma Lặc đã bị trúng hai mũi Hoạt thủ tiễn, một viên Phi hoàng thạch, viên Phi hoàng thạch đánh trúng trán y, lập tức máu chảy như suối, may mà bọn cường đạo chỉ muốn bắt sống họ, nên không dùng ám khí tẩm độc.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Ma Lặc, ngươi lui vào xe đi., nhưng Thiết Ma Lặc đời nào chịu nghe!
Đang lúc vô cùng nguy hiểm, chợt nghe tiếng nhạc ngựa vang lên, một thiếu nữ cưỡi ngựa phóng tới, không phải ai khác, mà chính là Hạ Lăng Sương.
Hạ Lăng Sương liếc mắt nhìn thấy Nam Tễ Vân và thiếu niên kia ác đấu có vẻ vô cùng bất ngờ, ồ một tiếng, thiếu niên kia nhìn thấy nàng, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, cũng ồ một tiếng, nhưng lúc ấy y bị đao quang của Nam Tễ Vân chụp lên, cơ hồ không có khe hở, làm sao có thể phân tâm trò chuyện với Hạ Lăng Sương? Lúc ấy Hạ Lăng Sương đã phát giác ra quần đạo đang vây đánh chiếc xe, nàng vốn định phóng về phía Nam Tễ Vân, nhưng hơi ngấn ngừ, đột nhiên lại giật cương ngựa xông vào quần đạo!
Quần đạo đã sớm chuẩn bị, thấy nàng xông vào, ám khí nhao nhao phóng ra, Hạ Lăng Sương sợ con ngựa bị thương, dùng thân pháp Kim lý xuyên ba, lập tức từ lưng ngựa chênh chếch vọt ra, thân hình chưa rơi xuống, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, kiếm theo thân hình xoay chuyển, giống như một chiếc cầu vồng bắn tới, chỉ nghe tiếng loảng xoảng leng keng vang lên không ngớt, số ám khí kia đều bị thanh Thanh cương kiếm của nàng hất ra. Quần đạo cả kinh, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ám khí của họ còn chưa kịp phóng tiếp ra; Hạ Lăng Sương đã sấn vào đánh giết.
Lúc ấy ám khí của quần đạo đã không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể trực diện giao đấu với nàng, Hạ Lăng Sương bộ pháp linh hoạt, kiếm chiêu mau lẹ, luồn trái lách phải, xung đột giữa quần đạo như hồ điệp xuyên hoa, mỗi kiếm phóng ra đều có một tên cường đạo :
- Ái chà.
một tiếng, binh khí rơi khỏi tay. Nguyên là nàng sử dụng một kiếm pháp vô cùng kỳ quái, chỉ cần mũi kiếm khẽ điểm một cái là đâm trúng cổ tay đối phương, vết thương không nặng, nhưng binh khí trong tay khó mà giữ được nữa. Tên cường đạo sử dụng Trảm sơn đao cả giận, vung đao chém mạnh xuống, định hất trường kiếm của nàng bay ra, người này võ công khá cao cường, Hạ Lăng Sương điểm một nhát không trúng, đột nhiên lưng ong cong xuống, mũi kiếm chênh chếch đâm ra, tên cường đạo để tránh chiêu kiếm lợi hại ấy, bước chân đang đạp về bên trái lách qua, giống như bước tới hứng mũi kiếm của nàng, chỉ nghe soạt một nhát, mũi kiếm phóng tới lập tức đâm trúng đầu gối y, tên cường đạo gào thảm một tiếng ngã lăn xuống đất, kế lộn đi mấy vòng lăn luôn xuống dốc núi. Bọn cường đạo chưa bị thương thấy kiếm pháp của nàng lợi hại như thế, bỏ chạy tứ tán.
Thạch gia huynh đệ đã sớm đổi binh khí khác, thấy tình thế không hay, đành

bất kể thân phận, xông vào giáp công. Hạ Lăng Sương đang đánh giết tới lúc hưng phấn, tiện tay ra chiêu Huyền điểu hoạch sa, mũi kiếm từ trái đâm qua phải, phạt ngang cổ tay hai người, nào ngờ âm dương đao pháp của Thạch gia huynh đệ phối hợp rất kỳ diệu, song đao hợp thành một vòng tròn, hóa giải chiêu ấy của Hạ Lăng Sương, song đao vừa hợp lại phân, vẫn từ hai phía đánh vào.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Ma Lặc, ngươi giúp cô ta một tay.
Lúc ấy quần đạo mười phần đã tháo chạy mất tám chín, cho dù có ám khí phóng tới, Đoàn Khuê Chương cũng đã có bảo kiếm phòng thân, có thể đỡ gạt. Thiết Ma Lặc đánh nhau suốt nửa ngày, khí tức đấy bụng đang không có nơi phát tiết, nghe Đoàn Khuê Chương nói thế, lập tức nhảy xuống xe, vung đao xông tới. Tuy y bị thương ba chỗ nhưng không trúng nơi yếu hại, bảo đao chém xuống, ni gió vù vù.
Thạch gia huynh đệ vốn không phải là đối thủ của Hạ Lăng Sương, có điều nếu Thiết Ma Lặc không xông vào thì họ còn có thể dằng dai thêm lột lúc, bây giờ Thiết Ma Lặc xông tới, lại dùng thanh bảo đao của Nam Tễ Vân, hai anh em họ làm sao chống cự, không đầy năm chiêu, chỉ nghe choang một tiếng, thanh đao trong tay Thạch Nhất Hổ đã bị bảo đao cua Thiết Ma Lặc chém gãy, Thạch Nhất Long biết tình thế không chạy không xong, kéo em bỏ chạy, Thiết Ma Lặc còn đánh đuổi theo chém một đao, Hạ Lăng Sương cười ngăn y lại nói:
- Giặc cùng chớ đuổi, tiểu huynh đệ tha cho họ đi thôi!. rồi thu trường kiếm lại, đưa mắt nhìn về phía Nam Tễ Vân và thiếu niên kia.
Nam Tễ Vân và thiếu niên cường đạo đang đấu tới lúc khẩn trương. Từ khi Hạ Lăng Sương xuất hiện, thiếu niên kia lộ vẻ rất nôn nóng, liên tiếp ra hiểm chiêu, Nam Tễ Vân thân trải trăm trận, kinh nghiệm đối địch dĩ nhiên phong phú hơn thiếu niên kia nhiều, đối phương liều mạng đánh gấp chính hợp ý y, y bước theo phương vị ngũ môn bát quái, sử dụng đao pháp Du thân đoạn môn đao, từ bề ngoài mà nhìn thì tựa hồ liên tiếp lùi lại, nhưng thật ra đã ngăn chặn tất cả thế công của thiếu niên, mũi đao chỉ tới đâu đều là chỗ yếu hại trên người thiếu niên, chứa đầy oai lực, cần tìm dược thời cơ, lập tức có thể đánh một đòn trí mạng!
Đến khi Hạ Lăng Sương đánh đuổi quần đạo chạy tan, thiếu niên kia càng biến sắc, đột nhiên quát lớn :
- Ta liều mạng với ngươi!., thiết phiến vung ra, trong chớp mắt đã liên tiếp đánh vào bảy đại huyệt trên người Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân buông tiếng cười rộ nói :
- Tới rất hay!. Đao quang chớp mau, thanh phác đao trong chớp mắt ấy đã biến thành hàng ngàn thanh đao lấp loáng từ bốn phương tám hướng chém

vào thiếu niên, chỉ thấy ánh đao, không thấy bóng người!
Hạ Lăng Sương phi thân phóng tới, luôn miệng kêu lên :
- Nam đại hiệp, dừng tay.... Hai chữ :
- Dừng tay. còn chưa nói ra, chỉ nghe soạt một tiếng, mũi đao của Nam Tễ Vân vạch qua, đã rạch trên vai thiếu niên kia một vết thương dài năm tấc! Đó còn may là Nam Tễ Vân nghe thấy tiếng kêu của Hạ Lăng Sương, kịp thời thu đao, nếu không đã chém gãy xương tỳ bà của thiếu niên rồi! Nên biết Nam Tễ Vân căm giận thiếu niên cường đạo này quá hung hãn, nhát đao ấy vốn cố ý chém cho y trở thành tàn phế.
Nam Tễ Vân tuy thắng, nhưng trong lòng thầm kêu lên :
- Thật may!. Y đánh bại thiếu niên chỉ dùng năm mươi mốt chiêu, quả thật vô cùng bất ngờ, trong lòng nghĩ thầm :
- Nếu không phải y tâm thần bất định, nôn nóng bỏ chạy, tự rối loạn chương pháp, chỉ e trong vòng trăm chiêu mình cũng chưa chắc đã thắng được y!.
Thiếu niên kia nhảy ra khỏi vòng chiến, mặt mũi đỏ bừng, đột nhiên ôm thiết phiến vái một cái, kêu lên :
- Đao pháp hay lắm, đã thỉnh giáo rồi! Non xanh nước biếc, sau này còn có ngày gặp lại. mấv câu ấy nghe ra là nói với Nam Tễ Vân, nhưng nói tới mấy chữ :
- Sau này còn có ngày gặp lại. thì hai mắt lại liếc qua Hạ Lăng Sương, Hạ Lăng Sương mấp máy môi, giống như định nói gì nhưng chưa nói ra, thiếu niên cường đạo kia đã phóng đi như bay. Hạ Lăng Sương trên mặt hiện ra dáng vẻ bối rối.
Nam Tễ Vân đưa trả phác đao cho Thiết Ma Lặc, cầm lại thanh bảo đao của mình, sau đó cảm tạ Hạ Lăng Sương, nói :
- Đa tạ cô nương giúp đỡ. Thiết Ma Lặc trên mặt đầy vẻ ngờ vực, hỏi :
- Hạ cô nương có quen chứng tiểu tặc ấy à?. Hạ Lăng Sương khuôn mặt thoáng đỏ bừng, ấp úng nói :
- Cũng có gặp mặt một lần, tính ra cũng chẳng phải là quen biết gì. Nam Tễ Vân cũng rất nghi nhờ nhưng thấy nàng như thế lại không tiện hỏi nữa. Ba người quay về chỗ chiếc xe, Đoàn Khuê Chương đã sớm chờ ở đó, vừa nhìn thấy là kêu lên :
- Vị này là Hạ cô nương phải không?.
Hạ Lăng Sương dạ một tiếng, kế cung cung kính kính thi lễ với Đoàn Khuê Chương, nói :
- Điệt nữ thỉnh an Đoàn bá bá. Đoàn Khuê Chương càng lúc càng cảm thấy nàng rất giống Bạch mã nữ hiệp Lãnh Tuyết Mai năm xưa, lại nghe nàng xưng hô như thế, trong lòng đã không còn nghi ngờ gì nữa liền hỏi thẳng :
- Lệnh đường có phải họ Lãnh, phương danh là Tuyết Mai không?. Hạ Lăng Sương vâng một tiếng, kế cười nói :

- Ai cũng nói điệt nữ giống mẹ, Đoàn bá bá quả nhiên cũng nhận ra.
Đoàn Khuê Chương ngần ngừ hồi lâu mới hỏi tiếp :
- Còn chưa biết lệnh tôn tên gì?. Hạ Lăng Sương nói :
- Tiên quân người Lư Long, họ Hạ húy Thanh Đào, lúc điệt nữ chưa sinh ra đã sớm qua đời.
Đoàn Khuê Chương vô cùng ngỡ ngàng, tự nhủ :
- Năm xưa trong đêm tân hôn của họ, Hạ Thanh Đào vừa bước vào phòng đã vong mạng, làm sao lại sinh được đứa con gái này? Hai người bọn họ đều là hiệp khách quang minh lỗi lạc nếu nói có tư tình trước khi kết hôn, thì tựa hồ rất khó tin. Lại còn có một điểm kỳ quái khác là:
Lúc Hạ Lăng Sương nói tới cha nàng, hoàn toàn không tỏ vẻ gì là đau thương, nếu nàng biết năm xưa phụ thân chết thảm, quyết không thể lạnh lùng như vậy, mà thấy mặt mình cũng quyết không thể không nài nỉ mình trả thù cho nàng, :
- Chẳng lẽ Lãnh Tuyết Mai chưa từng nói rõ với con gái sao? Cô ta đã lớn rồi, tại sao còn giấu giếm cô ta?. Đoàn Khuê Chương càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.
Hạ Lăng Sương thấy Đoàn Khuê Chương có ý ngờ vực, lại có ý ngạc nhiên, đang định lên tiếng, Đoàn Khuê Chương lại hỏi :
- Hiện lệnh đường an cư ở đâu?. Hạ Lăng Sương ngần ngừ hồi lâu còn chưa trả lời, Đoàn Khuê Chương đã nói :
- Năm xưa ta và lệnh tôn, lệnh đường cùng quen biết nhau, là bạn bè rất thân thiết. Hạ Lăng Sương nói :
- Mẹ con cũng từng nói với con về giao tình với Đoàn bá bá, nhưng bà nói bà ẩn cư đã nhiều năm, không muốn gặp lại bạn bè cũ, bà nhờ con hỏi thăm sức khỏe Đoàn bá bá, lại xin Đoàn bá bá tha lỗi.
Đoàn Khuê Chương nghe vậy rất bất ngờ, lại càng ngờ vực, nghĩ thầm :
- Tại sao Lãnh Tuyết Mai lại không muốn gặp mình? Chẳng lẽ nàng gặp thảm họa lần ấy xong cảm thấy chán chường mọi việc, ngay mối thù của chồng cũng bỏ qua sao?.
Đoàn Khuê Chương không tiện hỏi thăm mẹ nàng, ngừng lại một lúc, hỏi :
- Nghe nói ngươi muốn giết Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, không biết là vì chuyện gì?. Hạ Lăng Sương nói :
- Mẹ ta nói y là một tên ma đầu không điều ác gì không làm, bảo ta trừ hại cho giang hồ. Nói đi nói lại cũng giống như lời nàng nói với Nam Tễ Vân, chứ không đả động gì tới chuyện riêng trong nhà. Đoàn Khuê Chương ngẫm nghĩ một lúc nói :
- Mẹ ngươi nói không sai, Hoàng Phủ Tung là một người xấu, trừ hại cho giang hồ, đó là chuyện người trong đạo hiệp nghĩa chúng ta phải làm, nhưng Hoàng Phủ Tung võ công cao cường, ngươi đơn độc một mình, chỉ e không

phải là đối thủ của y, nếu có chỗ nào cần ta ra sức, ta có thể giúp ngươi. Chỉ là trước mắt ta còn có một chuyện phải làm, không biết ngươi có thể cùng bọn ta tới Đậu gia trại, đợi ta dưỡng thương xong, rồi sẽ cùng ngươi đi tìm Hoàng Phủ Tung không?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Đa tạ ý tốt của bá bá, chỉ là gia mẫu đã dặn, bảo con tốt nhất là một mình trừ khử y, không cần người ngoài giúp đỡ. Đoàn bá bá, chuyện người cần làm con cũng đã biết rồi. Lư phu nhân có lời nhờ con nhắn lại cho người.
Đoàn Khuê Chương giật náy mình, nói :
- Tối hôm trước quả nhiên ngươi đã tới phủ đệ của An Lộc Sơn phải không?.Hạ Lăng Sương cười khẽ nói :
- Không, điệt nữ chỉ vào nhà Tiết Tung. Thằng giặc Tiết Tung thèm muốn sắc đẹp của Lư phu nhân, đã sớm xin An Lộc Sơn bắt bà về.
Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, chát một tiếng đánh gãy cái tay vịn trên thành xe, mắng :
- Lẽ nào lại thế? Ta không trả thù được cho Sử đại ca Sử đại tẩu, thật thẹn không phải là con người., sau khi nổi giận, lại lo lắng nói Sử đại tẩu ta là thục nữ danh môn, đọc sách biết lễ, làm sao chịu được sự sỉ nhục như thế?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Đoàn bá bá không cần lo lắng, dì Điệp của con đã sớm biết được ý xấu của Tiết Tung vì thế đã tự hủy dung mạo, tuy thân bị giam trong hang cọp, nhưng vẫn có thể bảo toàn danh tiết. lúc ấy bèn kể lại những điều mắt thấy tai nghe trong đêm trước cho ba người bọn Đoàn Nam Thiết nghe, ba người đều than thở.
Nam Tễ Vân giơ ngón tay cái lên khen ngợi:
Đôi phu phụ này khí tiết cao thượng, quả thật khiến người ta kính phục.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hạ cô nương, mới rồi ngươi gọi Lư phu nhân là gì?. Hạ Lăng Sương nói :
- Mẹ điệt nữ là chị họ của bà, khuê danh của bà có chữ Điệp, nên điệt nữ gọi bà là dì Điệp. Đoàn Khuê Chương nói :
- Té ra các ngươi là thân thích, chuyện đó ta vẫn chưa biết., ngừng lại một lúc rồi hỏi tiếp :
- Nói như thế thì ngươi là vâng lệnh mẹ tới cứu bà ta phải không?. Hạ Lăng Sương nói :
- Không, mẹ con ẩn cư chỗ hoang thôn, đã lâu không để tâm đến tin tức bên ngoài.
Đây là bà bảo con tìm thăm dì Điệp, con tới chỗ thôn mà người và Sử tiến sĩ trú ngụ, trải qua rất nhiều chuyện quanh co mới nghe được tin tức. Con gặp bà ta xong, quả thật cũng định cứu bà đi, nhưng bà không chịu. Đoàn Khuê Chương sửng sốt nói :

- Cái gì? Bà ta không chịu đi à?. Hạ Lăng Sương nói :
- Đúng thế, điệt nữ khuyên thế nào bà cũng không chịu đi!. Thiết Ma Lặc không sao hiểu được, lẩm bẩm:
- Thế thì bà ta quá hồ đồ rồi!. Đoàn Khuê Chương nhướng mày lên nói Sử đại tẩu ta là một nữ hào kiệt, bà đã quyết ý thì bên trong nhất định có lý do! Bà dặn ngươi nói lại câu gì vôi ta.
Hạ Lăng Sương nói :
- Bà nói tới chuyện hôn sự giữa con cái hai nhà, bà nói hiện tại tình cảnh như thế, chuyện về sau rất khó đoán, sau khi lệnh lang trưởng thành nếu thấy có ai hợp ý thì cứ việc kết hôn. Đoàn Khuê Chương thở dài nói :
- Tình cảnh của bà như thế mà vẫn lo đắng cho con trai ta, thật là hiếm có. Bất kể mẹ eon bà tương lai ra sao, chuyện hôn sự này, ta cũng quyết không thay đổi. Kế nói với Hạ Lăng Sương :
- Nếu ngươi đang không bận chuyện gì, thì mời đi cùng với bọn ta. Trời sắp tối rồi, chúng ta phải lên đường thôi, muộn quá sẽ lỡ độ đường không tìm được nơi nghỉ ngơi đâu.
Hạ Lăng Sương ngần ngừ giây lát, ánh mắt xoay chuyển, hạ giọng nói :
- Đa tạ ý tốt của bá bá, có điều con còn có một việc nhỏ, dù sao Đậu gia cũng chỉ cách đây không đầy hai trăm dặm, vài hôm nữa con sẽ tới thăm. Hạ Lăng Sương nói thế, Đoàn Khuê Chương cũng không tiện mời nữa, lúc ấy đôi bên chia tay.
Đoàn Khuê Chương đưa mắt nhìn theo con tuấn mã phóng đi, nhớ tới ngày xưa kết giao với cha mẹ nàng, trong lòng vô cùng đau xót.
Nam Tễ Vân giong xe đi, qua hai ngày thì tới chân núi Phi Hổ, anh em họ Đậu năm người có hiệu là Đậu gia ngũ hổ, toà núi Phi Hổ này hình thế hiểm trở, lại vừa khớp với xước hiệu của anh em họ, nên họ xây dựng Đậu gia trại trong núi Phi Hổ.
Đoàn Khuê Chương dọc đường mỗi ngày uống ba viên thuốc, tới đó thì vừa khéo đã là ngày thứ bảy, thân thể đã hoàn toàn phục nguyên, công lực so với lúc chưa bị thương cũng tăng tiến thêm không ít, Đoàn Khuê Chương chỉ cho rằng dược hoàn Nam Tễ Vân cho y uống là linh đan bí phương của Ma kính lão nhân, chứ không biết là thuốc của Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung tặng.
Đoàn người tiến vào cửa núi, đại trại chủ Đậu Lệnh Khản đã sớm được tin báo, đích thân ra ón, vừa gặp nhau đã hô hô cười nói :
- Ngươi là kiều khách (người xưa gọi con rể là kiều khách) của nhà họ Đậu, mà bây giờ đã biến thành hy khách rồi, khó khăn lắm mới mời ngươi tới được đấy! Một lần đi biền biệt luôn mười năm, cũng không gửi cho bọn ta một lá thư nữa. Đoàn Khuê Chương lần này tới giúp Đậu gia tranh bá lục lâm, không phải là ý mình muốn, nhưng lúc ấy cũng không thể không khách

sáo với anh vợ mấy câu, khiêm tốn tạ tội xong rồi, bèn hỏi tình hình năm anh em họ đánh nhau với Tinh Tinh Nhi lần trước ra sao. Đậu Lệnh Khản chìa tay trái ra cười nói :
- May mà đầu ngón tay ta chưa bị chặt đứt hết, có điều cũng kể như về tới nhà mới rụng xuống. Nguyên là đốt đầu hai ngón tay bên trái y đã bị Tinh Tinh Nhi chém đứt, Đoàn Khuê Chương nhìn thấy, bất giác hoảng sợ.
Đậu Lệnh Phù lại nói :
- Ngươi tới thật đúng lúc, Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi cho ta kỳ hạn, chỉ bốn ngày nữa là đến kỳ hạn rồi.
Tuyến muội đang sốt ruột chờ ngươi, lại lo cho ngươi dọc đường gặp chuyện gì. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Dọc đường quả thật có xảy ra chuyện, may được Nam Bát huynh bảo vệ, nếu không chỉ sợ ta muốn tỷ kiếm với Tinh Tinh Nhi cũng không có cơ hội nữa. Lúc ấy bèn giới thiệu hai người với nhau, Đậu Lệnh Khản lúc ấy mới biết người đi với y chính là Nam Tễ Vân đại danh lừng lẫy quả thật mừng rỡ lắm, nói:
- Có vợ chồng ngươi, lại thêm Nam đại hiệp giúp đỡ, bọn ta có thể không cần sợ Tinh Tinh Nhi nữa. Nam Tễ Vân cười khẽ nói :
- Ta là tới xem trò vui thôi, không cần tính vào.
Trong lúc nói chuyện, bất giác đã đi tới Tụ nghĩa sảnh trong sơn trại, mấy anh em họ Đậu và Đậu Tuyến Nương đề đã tụ tập ở đó, Đoàn Khuê Chương trải bao nguy hiểm, chín phần chết một phần sống, tuy chia tay không đầy một tháng, nhưng gặp lại vợ lại thấy như qua kiếp khác.
Đậu Tuyến Nương nghe chuyện Sử Dật Như chết thảm, mẹ con Lư phu nhân đều chưa cứu được, không kìm được nước mắt hai hàng. Đậu Lệnh Khản nói :
- Các ngươi cứ giúp ta đi, khi nào thắng Tinh Tinh Nhi rồi, chúng ta sẽ cùng tìm An Lộc Sơn và Tiết Tung tính sổ. Hôm nay gia đình chúng ta đoàn tụ, không nên nói tới chuyện thương tâm nữa.
Đậu Lệnh Phù hỏi :
- Dượng, bọn cường đạo đánh cướp các ngươi trên đường có phải do một thiếu niên đứng đầu, dùng tập thiết phiến điểm huyệt không?. Đoàn Khuê Chương kinh ngạc nói :
- Sao ngươi biết được?.
Đậu Lệnh Phù cười nói :
- Trên đường bọn ta cũng gặp, thằng tiểu tử ấy rất lợi hại, nếu không có Lục muội bên cạnh, quả thật ta không phải là đối thủ của y!. Đoàn Khuê Chương đưa ánh mắt vừa trách móc vừa thương xót nhìn vợ một cái, ý là nói :
- Nàng vừa sinh nở xong, tại sao không giữ gìn sức khỏe, động thủ với người ta?. Đương nhiên y cũng biết trong tình hình ấy, Đậu Tuyến Nương

không xuất thủ không xong, nhưng y thiết tha với vợ, vẫn không kìm được tự bên để lộ ra.
Đậu Lệnh Phù hô hô cười nói :
- Lục muội, chồng muội thương yêu muội như thế, chẳng trách muội gần như quên hẳn nhà này. Rồi quay lại nói với Đoàn Khuê Chương :
- Dượng không cần lo lắng, muội ấy vẫn chưa động thủ với địch nhân, thậm chí chưa rời khỏi xe một bước, chỉ một bộ cung đạn đã đánh kẻ địch lui rồi! Thiếu niên đầu đảng kia cũng rất hung hãn, nhưng bị trúng liên tiếp ba viên đạn, lúc ấy mới chịu lui.
Tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyến Nương sau khi kết hôn chưa bao giờ dùng tới khi đối địch, ngay Đoàn Khuê Chương cũng không biết rõ lắm, lúc ấy nghe thấy, vừa sợ vừa mừng.
Đậu Lệnh Khản cũng cười nói :
- Năm xưa gia gia thiên vị, lấy trò chơi hay nhất của ông truyền thụ cho lục muội, muội ấy là phượng hoàng trong nhà họ Đậu, năm con mãnh hổ bọn ta cộng lại cũng không bằng một con phượng hoàng phải không?. Đậu Tuyến Nương bĩu môi một cái nói :
- Ca ca, người lại đem ta làm trò cười rồi, ba mươi sáu lộ Hỗn nguyên bài của người, ta còn chưa học được. Đậu Lệnh Khản cười nói :
- Được rồi, được rồi, nếu nói nữa, sẽ trở thành anh em chúng ta tán dương lẫn nhau, há không khiến người ngoài cười rụng cả răng à. Nam Tễ Vân nói :
- Thiếu niên kia quả thật rất cao cường, mà Đoàn đại tẩu vẫn bắn trúng được y ba phát, ta rất khâm phục.
Mọi người đều khen ngợi tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyến Nương, nhưng Đậu Tuyến Nương lại không hề tỏ ra vui mừng, ngược lại giữa hai hàng lông mày tựa hồ có vẻ lo lắng, mọi người đều nói nàng cố ý làm ra vẻ khiêm tốn, chỉ có Đoàn Khuê Chương hiểu rõ vợ mình hoàn toàn không phải là người õng ẹo, cũng thấy rõ quả thật nàng đang có điều lo lắng, chỉ là không biết nàng lo lắng chuyện gì, trong lòng hồi hộp không yên.
Đậu Lệnh Phù nói :
- Các ngươi có biết thiếu niên ấy là ai không?
Hai hôm trước đây ta mới dò xét ra được. Đoàn Khuê Chương nói:
- Có phải là thủ hạ của Vương Bá Thông không?. Đậu Lệnh Phù nói :
- Không chỉ là thủ hạ của y, mà còn là con trai y. Đậu Lệnh Khản nói:
- Vương Bá Thông chỉ có một trai một gái, nghe nói từ nhỏ đã cho học võ nghệ với danh sư ở nơi khác, con trai y là mới về gần đây. Đoàn Khuê Chương nghe xong lại thêm lo lắng. thiếu niên kia cao cường như thế, sư phụ càng là nhân vật phi thường, hai nhà đánh nhau, chỉ sợ liên luỵ rộng ra, sắp tới không biết làm sao thu xếp, mình bị cuốn vào trường tranh giành này, cũng không biết làm sao tới có thể thoát ra.

Uống rượu mời xong vợ chồng Đoàn Khuê Chương về phòng, Đậu Tuyến Nương thở dài nói :
- Chương ca, lần này chàng tới đây giúp các anh thiếp, thiếp rất cảm kích, chỉ e thiếp làm liên lụy cho chàng...
Đoàn Khuê Chương nói :
- Lức dầu ta không muốn đi, nhưng bây giờ là tự ta hứa với anh nàng, không quan hệ tới nàng. Chúng ta là vợ chồng, sao còn nói thế?. Đậu Tuyến Nương hạ giọng nói :
- Chàng hãy đọc lá thư này trước đã!. Đoàn Khuê Chương cầm lấy lá thư, trên viết mấy hàng, đại ý nói để chu toàn thanh danh của Đoàn Khuê Chương, xin Đậu Tuyến Nương khuyên chồng không nên dấn thân vào vũng nước đục (Thuật ngữ của hắc đạo, tức không nên quản chuyện của người khác) để tránh việc hai bên đều bị thiệt, ngoài phong bì không đề tên người gởi. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm hỏi :
- Lá thư này từ đâu tới?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Khoảng canh ba đêm qua, lúc ấy thiếp đang ngủ chập chờn, chợt nghe trong phòng có tiếng động, lúc nhảy bật dậy thì địch nhân đã chạy mất hút, bên cạnh gối còn phát hiện ra lá thư này. Chàng xem đi, mặt kia còn có chữ.
Đoàn Khuê Chương lật lá thư lại nhìn, quả nhiên có hai hàng chữ nguệch ngoạc, giống như viết thêm lúc gấp rút, nói :
- Lấy chiếc thoa ngọc để tạm cảnh cáo, ngày mai tôn phu sẽ tới, là họa hay là phúc, toàn do hiền phu phụ xử trí.
Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội nói :
- Nàng làm mất chiếc thoa ngọc rỗi à?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Không phải chiếc long thoa làm tín vật đâu, là một chiếc ngọc thoa cài tóc của ta. Đoàn Khuê Chương thở phào một hơi, nói :
- Cũng còn may, nếu là mất chiếc long thoa thì rất có lỗi với Sử đại ca. Chuyện này các anh nàng biết chưa?.
. Đậu Tuyến Nương nói. :
- Thiếp còn chưa nói với họ. Họ mong mỏi chàng tới giống như đại hạn mong gặp mưa rào, nếu họ biết chuyện này nhất định rất khó xử, không biết giữ chàng lại là tốt hay để chàng đi là tốt. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- Thư này nói hôm nay chàng tới, lúc ấy thiếp còn nửa tin nửa ngờ. Cho nên thiếp định chờ chàng tới thương lượng đã, nên tạm thời không nói ra. Khuê Chương, chàng thấy nên làm thế nào?.
Đoàn Khuê Chương nghiêm trang nói :
- Vợ chồng chúng ta há lại để người ngoài hăm dọa, ta vốn không muốn dính vào những chuyện phân tranh trong hắc đạo, nhưng có lá thư này, ta lại quyết ý ở lại Đậu gia các người, đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, Không

Không Nhi một trận!. Đậu Tuyến Nương nói :
- Không sai, thiếp thấy lá thư này có chín phần là do Không Không Nhi đưa tới. Nghe nói y là sư huynh của Tinh Tinh Nhi, thần thâu tuyệt kỹ, thiên hạ vô song. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta cũng đã nghe qua vài chuyện của y, từ những chuyện ấy mà thấy, quả nhiên y thân thủ phi phàm. Nhưng chúng ta cũng không cần sợ y, chỉ cần cẩn thận hơn một chút là được. Đậu Tuyến Nương có chồng nên thêm phần can đảm, mỉm cười nói :
- Có chàng bên cạnh, địch nhân có lợi hại hơn thiếp cũng không sợ. Chàng còn chưa thăm con mà. Chàng qua thăm nó đi. Chàng còn nhớ hôm nay là ngày gì không? Hôm nay là ngày đầy tháng con trai của chúng ta đấy.
Phòng Đậu Tuyến Nương thông với phòng bên cạnh, Đậu Lệnh Khản sai hai a hoàn và một bà vú tới hầu hạ, chăm sóc con giúp nàng cũng ngủ ở phòng ấy, Đoàn Khuê Chương bèn bước qua xem. Đứa bé đang ngủ say, Đậu Tuyến Nương nói :
- Thằng nhỏ này cốt cách cũng cứng rắn, một tháng nay không bệnh gì. Không biết cô vợ nhỏ của nó ra sao?. Hai vợ chồng nghĩ tới mẹ con nhà họ Sử, bất giác đau buồn.
Đêm ấy Đoàn Khuê Chương cùng vợ kể lại những việc xảy ra sau khi chia tay, bất giác đã đến canh năm, chợt nghe vù một tiếng, một đạo bạch quang từ cửa sổ bay vào!
Vợ chồng Đoàn Khuê Chương đều đã sớm đề phòng, đúng lúc đạo bạch quang chớp lên, Đậu Tuyến Nương cũng phóng ra một nắm Mai hoa châm, Đoàn Khuê Chương dùng thanh bảo kiếm vung lên một nhát, lấy màn kiếm quang hộ thân, kế vọt ra cửa sổ, nhảy lên mái ngói.
Ám khí của Đậu Tuyến Nương đã đạt tới thành tựu cực cao, nhất là Mai hoa châm thích huyệt và Kim cung thần đạn, có thể gọi là hai môn tuyệt kỹ, nào ngờ một nắm Mai hoa châm phóng ra, lại không có tiếng tăm gì, hiển nhiên không mũi nào phóng trúng địch nhân.
Đoàn Khuê Chương vừa nhảy lên mái ngói, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng sao lờ mờ, toàn bộ sơn trại đang chìm vào giấc ngủ, chỉ có mấy tiếng mõ canh đêm từ phía trước núi vang tới, xa xa gần gần, những chỗ nhìn thấy, đều không phát hiện ra bóng dáng địch nhân.
Đoàn Khuê Chương vận khí vào đan điền, vận dụng nội công thượng thặng Truyền âm nhập mật, truyền âm đi nói :
- Đã có gan tới đây, tại sao không có gan gặp mặt., qua một lúc chợt nghe xa xa có một âm thanh giống thư được gió khuya đưa tới :
- Ha ha ha. mấy tiếng cười nhạt, kế nói :
- Cần gì phải gấp gáp như thế?., giọng nói cực kỳ nhỏ song cực kỳ rõ ràng, nhưng vẫn không thấv bóng người đâu.

Đoàn Khuê Chương nghiêng tai lắng nghe, đoán âm thanh ít nhất cũng phải phát ra cách đó ba dặm, người kia đã sớm rời khỏi sơn trại rồi.
Đoàn Khuê Chương vừa quay đầu, Đậu Tuyến Nương lúc ấy cũng đã nhảy lên mái ngói, vừa tới sau lưng y, Đoàn Khuê Chương cười gượng nói :
- Đuổi theo không kịp, khinh công của người này hơn hẳn ta và nàng., Đậu Tuyến Nương nói :
- Người này không chỉ khinh công kỳ diệu, chàng xem đây, Đoàn Khuê Chương nói :
- Cái gì?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Chàng xem, trên mái ngói và dưới đất có phát hiện được mũi châm nào đâu. Năm Mai hoa châm ta phóng ra đều bị y bắt cả rồi Thật không biết y dùng thủ pháp gì nữa.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Thế thì đuổi theo cũng vô dụng, chúng ta trở vào phòng xem y lại đưa tới vật gì nữa.
Chỉ thấy trên cái bàn nhỏ ở đầu giường có một thanh Liễu diệp đao dài bảy tấc, buộc một lá thư, chuôi đao vẫn còn rung động. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Lại là trò dùng đao gửi thư! Y cho rằng trò này có thể làm ta sợ, nhưng như thế thì đã nhìn lầm người rồi. Đậu Tuyến Nương nói thử xem y nói gì. Đoàn Khuê Chương rút lá thư ra đọc, chỉ thấy trên viết :
- Tiên lễ hậu binh, lưu đao gửi thư, hạn trong ba ngày phải mau mau rời khỏi núi này. Phía sau lại viết hai hàng chữ nhỏ :
- Nếu còn coi thường ta sẽ lấy đi bảo bối quy nhất của các ngươi, cho các ngươi trọn đời hối hận đấy!.
Đoàn Khuê Chương cười lớn nói :
- Bảo bối lớn nhất của ta chẳng qua chỉ là thằng đầy tớ ăn cơm của chúng ta thôi! Lấy võ công của người này mà nói, lẽ ra y phải là nhân vật tôn cao, nhưng tại sao lại dùng khẩu khí vô lại như thế để hăm dọa người ta?.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Đúng thế, ta cảm thấy chính là chỗ này!.
Đoàn Khuê Chương vừa xoáy chuyển ý nghĩ đã biết ý vợ nói, thử nghĩ lấy bản lĩnh người kia mà nói, bất kể võ công ra sao, chỉ bằng vào khinh công của y, cho dù quang minh chính đại xuất hiện đánh nhau với vợ chồng y, cũng không đứng vào cái thế bất bại? Tại sao y lại giống như sợ mình giúp đỡ Đậu gia? Mà lại dọa đi dọa lại cho mình sợ hãi rút lui?
Ngoài cửa có tiếng bước chân gấp rút chạy tới, Đoàn Khuê Chương mở cửa phòng, chỉ thấy Đậu Lệnh Khản, Đậu Lệnh Phù, Đậu Lệnh Sách, Nam Tễ Vân, Thiết Ma Lặc không hẹn mà cùng chạy tới.
Đoàn Khuê Chương đưa lá thư cho Đậu Lệnh Khản xem, Đậu Lệnh Khản

lập tức biến hẳn sắc mặt, lẩm bẩm :
- Đây nhất định là Không Không Nhi, đây nhất định là Không Không Nhi. Nghe nói y là sư huynh của Tinh Tinh Nhi, bây giờ quả nhiên đã tới giúp đỡ sư đệ rồi!. Đậu Lệnh Khản là lãnh tụ lục lâm phương bắc, nhưng vừa nói tới ba chữ Không Không Nhi thì giống như người thường nói chuyện cọp, biến sắc, đủ thấy Không Không Nhi tuy mới xuất đạo vài năm, nhưng đi tới đâu cũng đủ khiến cao thủ võ lâm nghe tên mất mật.
Đoàn Khuê Chương cười lớn nói :
- Ta đã đồng ý với đại ca, có chết cũng không hối hận, cho dù y là Tinh Tinh Nhi cũng thế, Không Không Nhi cũng thế, tốt xấu gì cũng phải đánh nhau với họ một trận, ta cũng muốn xem Không Không Nhi có thủ đoạn gì, có thể trong vòng ba ngày tới đây lấy đầu ta không!. Y vẫn cho rằng :
- Bảo bối quý nhất. mà lá thư kia nói tới là cái đầu của y.
Đậu Lệnh Khản dần dần trấn tĩnh lại, cũng cười nói :
- Khuê Chương, ngươi ẩn cư mười năm, hào khí vẫn không kém gì năm xưa! Được, ngươi đã không sợ, Đậu gia ngũ hổ bọn ta há lại là kẻ sợ việc? Truyền lệnh xuống cho các đầu mục trong vòng ba ngày luân phiên canh gác, cẩn thận đề phòng trong trại ngoài trại. Chúng ta có nhiều người thế này, lại có Nam đại hiệp ở đây, Không Không Nhi có gì đáng sợ?. Nói thì nói thế nhưng thấy y đề phòng như thế, quả thật là như tới cạnh vực sâu, đi trên băng mỏng, nỗi sợ sệt và căng thẳng trong lòng quả thật không lời nảo tả xiết.
Người trên kẻ dưới trong Đậu gia trại đều đề phòng nghiệm ngặt, vợ chồng Đoàn Khuê Chương cũng thay phiên canh gác, suốt ba ngày hai đêm sống trong không khí khẩn trương lại được bình an vô sự, đêm ấy là đêm cuối cùng, trong trại khắp nơi đến lửa rực trời, mọi người đều không nghĩ tới chuyện đi ngủ, cho dù không phải tới phiên mình trực cũng hai mắt mở to, chờ phát giác ra dấu vết của Không Không Nhi.
Khoảng canh ba, phía tây bắc đại trại đột nhiên vang lên một tiếng quát :
- Không Không Nhi tới rồi!. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương canh giữ trong phòng, nghe âm thanh vang tới, Đậu Tuyến Nường cầm cung đạn định xông ra, đúng lúc ấy, chợt nghe phía đông bắc cũng có người kêu lên :
- Không Không Nhi tới rồi?. Trong chớp mắt, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng báo động :
- Không Không Nhi tới rồi?. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, chợt nghe tiếng cười nhạt :
- Ha ha ha. vang vào phòng, chính là tiếng cười đêm trước, Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, trong chớp mắt ấy rút kiếm xông ra, chợt nghe Đậu Tuyến Nương la lớn :
- Không xong rồi!., kế lập tức nghe tiếng trẻ con khóc oa oa, bọn a hoàn bà

vú kêu la thất thanh, chỉ thấy một cái bóng đen từ phòng sau vọt ra, như một làn khói lao về phía tây, trong chớp mắt đã nhảy qua mười mấy mái nhà! Đoàn Khuê Chương có nằm mơ cũng không ngờ Không Không Nhi lại bắt trộm con y, vô cùng hoảng sợ, thi triển khinh công hết sức đuổi theo, biết rõ đuổi không kịp cũng phải đuổi, hai người đều bộc lộ bản lĩnh, giống như gió bay chớp lóe, bỏ rơi tất cả những người còn lại phía sau, chạy một mạch tới cạnh núi. Lúc đầu Đoàn Khuê Chương còn nhìn thấy một đốm đen, nhưng thoáng chốc, ngay cả đốm đen nhàn nhạt cũng mất hút dưới ánh trăng!
Đậu Tuyến Nương vừa đuổi tới, nhìn thấy dáng vẻ của chồng như thế, không cần hỏi cũng biết là chuyện không hay. Họ kết hôn mười năm mới có được một đứa con, đương nhiên vô cùng thương yêu, hai vợ chồng đờ đẫn nhìn nhau, trong lòng rối như tơ vò, không biết nói gì nữa, Đoàn Khuê Chương còn cố gắng nhịn được, nhưng Đậu Tuyến Nương đã không kìm được nước mắt ứa ra.
Trong khoảng khắc, bọn Đậu Lệnh Khăn cũng đã đuổi tới, Đậu Tuyến Nương òa một tràng bật khóc, nức nở nói :
- Đại ca, cháu người thôi rồi. Đậu Lệnh Khản trên mặt đầy vẻ hổ thẹn, chỉ đành nói :
- Lục muội, muội tạm thời nhẫn nại, chúng ta quay về sẽ bàn cách sau.
Trở về sơn trại, Đậu Lệnh Khản gọi tất cả anh em và vợ không Đoàn Khuê Chương vào mật thất bàn bạc, Đậu gia oai chấn lục lâm mấy mươi năm, lần này dưới sự canh gác nghiêm ngặt của toàn trại lại để Không Không Nhi lui tới tự do, như vào không người, muốn lấy vật gì cũng như lấy đồ trong túi! Đây đúng là mối nhục rất lớn, so với lần thảm bại dưới tay Tinh Tinh Nhi trước kia còn nặng nề hơn!
Đúng là nhịn được thì ai lại không nhịn, Đậu gia ngũ hổ người nào cũng tức giận tóc dựng đứng trong mũ, có người chủ trương hạ chiến thư gửi Không Không Nhi, có người chủ trương bắt hết trẻ già lớn bé nhà Vương Bá Thông, bắt y đánh đổi, nhao nhao bàn luận, chưa đi đến một sự nhất trì nào cả. Đậu Lệnh Khản nói :
- Không Không Nhi xuất quỷ nhập thần, không có chỗ ở nhất định, biết tìm y ở đâu mà hạ chiến thư? Còn nếu nhờ Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi chuyển lời, thì chỉ là làm trò cười cho thiên hạ thôi!. Nên biết theo quy củ võ lâm, khiêu chiến với người ta, thì chiến thư phải đưa tới tận tay, còn nhờ người chuyển lời, đó chính là nói rõ mình không có bản lĩnh tìm được người ấy, huống hồ lại nhờ bạn bè của địch nhân chuyển dùm chiến thư, đó lại càng là chuyện cười. Đậu gia là thủ lĩnh lục lâm phương bắc, thế gia đại đạo, đương nhiên không thể làm như thế.
Đậu Lệnh Sách nói :
- Nói như thế thì chi còn cách bắt cả nhà Vương Bá Thông thôi. Đoàn Khuê

Chương đứng phắt lên cao giọng nói :
- Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, Không Không Nhi dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, lẽ nào chúng ta lại làm theo y!.
Đậu Lệnh Khản thở dài một tiếng nói :
- Chuyện này không được, chuyện kia cũng không được, thì chúng ta chỉ còn cách nhận thua?
Lục muội, sáng mai hai vợ chồng ngươi cứ lập tức xuống núi, không cần dấn thân vào vũng nước đục này nữa. Bọn ta cúi đầu nhận thua Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi, nhường địa bàn này lại cho họ thôi! Chắc Không Không Nhi bắt cóc con các ngươi, dụng ý chẳng qua chỉ là muốn các ngươi rút lui khỏi trường phân tranh này mà thôi, các ngươi rút lui rồi, y giữ đứa nhỏ làm gì, tự nhiên sẽ trả lại thôi.
Đoàn Khuê Chương chợt xoay chuyển ý nghĩ nhớ tới ngày mai chính là ngày hẹn giữa Tinh Tinh Nhi với Đậu Lệnh Khán, lúc ấy cao giọng nói :
- Đại ca nói câu ấy sai rồi! Nếu như thế, thì không những thanh danh của Đậu gia mất hết, mà Đoàn mỗ ta từ nay cũng không còn mặt mũi nào đứng chân trên giang hồ. Ngày mai Tinh Tinh Nhi tới đây, cho dù ta không phải là đối thủ của y cũng phải đánh nhau với y một trận, nếu may mắn thắng được, ắt Không Không Nhi sẽ tự đứng ra, lúc ấy hai vợ chồng ta sẽ sống chết với y một trận!.
Đậu Lệnh Khản mới rồi nói như thế chính là kế khích tướng, bây giờ chính Đoàn Khuê Chương đã nói ra miệng, chính hợp ý y, lúc ấy liền nói :
- Dượng tiếng tăm lẫy lừng, ta lỡ lời rồi. Đúng, đại trượng phu thà chết không chịu nhục, chỉ còn cách liều mạng với họ một phen!
Biết đâu sáng mai Không Không Nhi lại cùng tới với sư đệ của y?.
Đúng là:
Trượng phu đâu để người làm nhục,
Chống kiếm giương cung đợi kẻ thù.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 11
Kiếm báu đạn thần đương giặc mạnh
Gió tanh mưa máu nổi rừng xanh.

Chủ ý đã định, mọi người đều trở về nghỉ ngơi. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương tuy trong lòng phiền muộn, nhưng vì phải đối phó với cường địch, đành tạm thời quên hết lo nghĩ, trở về trong phòng, liền tĩnh tọa vận công, di dưỡng tinh thần, chuẩn bị ngày mai quyết chiến.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều mang tâm trạng căng thẳng, chờ Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi tới chỗ hẹn, đến giờ Ngọ vẫn chưa thấy có tin tức gì, mọi người đang nhao nhao bàn tán, không sao chờ được nữa, chợt nghe ba mũi tên vút vút vút vang lên, đó là tín hiệu khiêu chiến của giới lục lâm, quả nhiên mũi tên vừa bắn ra, liền có một đầu mục bước vào bẩm báo :

- Tinh Tinh Nhi mời mấy vị trại chủ ra trước núi nói chuyện!.

Đậu gia ngũ hổ cầm binh khí lên, lập tức xông ra, bọn Đoàn Khuê Chương, Nam Tễ Vân là khách, đi ở phía sau, ra tới một bãi cỏ rộng trước núi, chỉ thấy trên bãi cỏ mênh mông chỉ có một hán tử gầy gò tướng mạo giống hệt con khỉ đứng đó! Thiết Ma Lặc khẽ nói với Đoàn Khuê Chương :

- Đó là Tinh Tinh Nhi!.

Cuộc hẹn này là Vương Bá Thông và Đậu Lệnh Khản ước hẹn, hoặc đánh hoặc hàng, là quyết định trong lần gặp mặt này. Cho nên tuy lời hẹn là do Tinh Tinh Nhi và Vương Bá Thông cùng hợp tác đứng ra, nhưng người làm chủ vẫn là Vương Bá Thông. Đậu Lệnh Khản thấy chỉ có Tinh Tinh Nhi tới, bất giác sửng sốt, y cho rằng Vương Bá Thông đã biết mình mời được Đoàn Khuê Chương, ít nhất cũng dắt thêm mấy tên đầu mục tới, nào nlờ chỉ thấy có một mình Tinh Tinh Nhi, tình hình thế này thì bên mình tỏ ra quá căng thẳng rồi.

Đậu Lệnh Khản nén giận, bước lên hỏi :

- Vương trại chủ đâu?.

Tinh Tinh Nhi cười nói :

- Thư hàng của ngươi đã viết xong chưa? Viết xong thì đưa cho ta cầm về cho Vương trại chủ nhận thư hàng xong sẽ tới.

Đậu lệnh Khản đùng đùng nổi giận, nhưng y là thân phận thủ lĩnh lục lâm, giữa lúc tức giận vẫn buông tiếng cười rộ nói :

- Bây giờ mà nói chuyện ấy, không phải quá sớm sao? Được, Vương trại chủ đã chưa tới, thì chuyện giữa hai nhà tạm thời không nhắc tới, ở đây có vị

bằng hữu muốn tính sổ với ngươi.
Đoàn Khuê Chương sãi chân bước ra, đi tới trước mặt Tinh Tinh Nhi lạnh lùng nói :
- Chuyện tối hôm qua là sư huynh ngươi làm phải không?. Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Chuyện gì?. Đoàn Khuê Chương hừ một tiếng nói :
- Ngươi còn sợ nói ra mất mặt à? Các ngươi nếu muốn so tài với Đoàn mỗ, Đoàn mỗ sẽ theo lệnh bồi tiếp, cần gì phải bắt đứa con vừa đầy tháng của ta đi, như thế còn gì là hành vi hảo hán?.
Tinh Tinh Nhi hô hô cười rộ nói :
- Té ra là ngươi nói tới chuyện đó. Không sai, đó là sư huynh ta làm đấy! Sư huynh ta tiếc cho tiếng tăm của ngươi, không muốn ngươi danh bại thân liệt, một phen có ý tốt, mới mấy lần khuyến cáo ngươi, ai bảo ngươi không nghe lời y?.
Đoàn Khuê Chương phì một tiếng nói :
- Ý tốt như thế, chỉ e chỉ có bọn tiểu nhân hèn hạ mặt dày mới nói ra được, được rồi, không cần nhiều lời nữa, gọi sư huynh ngươi ra đây.
Tinh Tinh Nhi dằn giọng nói :
- Ngươi còn chửi sư huynh ta, thì ta không khách khí với ngươi nữa đâu? Ngươi đừng tưởng ngươi có tiếng là đại hiệp, sư huynh ta không coi ngươi ra gì đâu! Ngươi muốn gặp sư huynh ta thì còn hơi sớm, cứ gặp thanh kiếm này của ta trước đã. Thế nào, là một mình ngươi xông vào hay tất cả các ngươi cùng xông vào?. Câu nói vừa dứt chỉ nghe xoảng hai tiếng, bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương và Tinh Tinh Nhi đều đã tuốt ra.
Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói :
- Các ngươi cướp con ta đi không liên quan gì tới họ, sư huynh đệ các ngươi đã đụng chạm vào Đoàn mỗ, làm sao Đoàn mỗ lại dám không xả thân bồi tiếp? Bất kể một mình ngươi hay cả sư huynh đệ các ngươi cùng tới cũng do một mình Đoàn mỗ lãnh giáo là được.
Tinh Tinh Nhi hô hô cười nói :
- Khẩu khí lớn lắm, quả nhiên không thẹn là bậc đại hiệp. Nhưng đứa nhỏ kia không phải là con của một mình ngươi, ta cũng muốn lãnh giáo tuyệt kỹ thần đạn của tôn phu nhân nữa?. Đậu Tuyến Nương cao giọng quát :
- Thần cung của ta không đánh hạng vô danh, ngươi cứ thắng được thanh kiếm của chồng ta đi rồi sẽ nói. Cao thủ tỷ đấu, cái tranh giành là thể diện, nhưng Đậu Tuyến Nường trong lời lẽ cao ngạo quả thật đã mềm đi mấy phần.
Tinh Tinh Nhi hú dài một tiếng, rung kiếm cười nói :
- Được, vậy thì chúng ta tỷ thí thôi. Đoàn đại hiệp, ngươi là thân phận nửa chủ nửa khách, khách không lấn chủ, ra chiêu đi!.

Đoàn Khuê Chương tuy căm hận họ hành sự hèn hạ, nhưng để giữ gìn thân phận đại hiệp, cũng chỉ đâm hờ một kiếm, nhường y nửa chiêu. Tinh Tinh Nhi quát :
- Hay lắm, ngươi cố tình coi thường ta chứ gì?. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, trường kiếm nhấc lên như tia chớp đâm tới Đoàn Khuê Chương, nhát kiếm này vô cùng lợi hại, vả lại là chân đạp trung cung, ưỡn ngực đâm ra, võ học có câu :
- Đao trắng kiếm đen., tức nói kiếm thế phần lớn là đánh vào hai bên, mà Tinh Tinh Nhi Thế kiếm thứ nhất đã đánh vào giữa mặt, không theo lẽ thường của kiếm thuật, rõ ràng cố ý miệt thị.
Đoàn Khuê Chương cả giận, thân hình hoàn toàn không động đột nhiên thanh kiếm lật lại ra chiêu Kim bằng triển dực chênh chếch chém tới, chiêu này phóng ra đúng lúc, lại vào đúng chỗ, mũi kiếm của Tinh Tinh Nhi vừa đâm tới, chiêu số chưa kịp dùng hết, kình đạo cũng còn kém mấy phần, mà Đoàn Khuê Chương thì sức tinh dưỡng nhuệ, kiếm chiêu phát ra hợp với đạo lý Tránh mũi nhọn, đánh chỗ yếu trong binh pháp, bọn anh em nhà họ Đậu và Nam Tễ Vân đứng ngoài quan chiến đều là đại hành gia về võ học, thấy chiêu thứ nhất của Đoàn Khuê Chương tinh diệu như thế, không kìm được bật tiếng reo hò khen ngợi.
Trong tiếng hoan hô, chợt nghe xoảng một tiếng, tia lửa bắn tưng tóe, Tinh Tinh Nhi tung người vọt lên, mượn sức nhát kiếm vừa rồi của Đoàn Khuê Chương, thế tới càng mau, từ trên đánh xuống, đâm thẳng vào huyệt Phong phủ trên lưng Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương vung kiếm một vòng, lại xoảng một tiếng, thân hình Tinh Tinh Nhi rơi xuống, thối lui ba bước, Đoàn Khuê Chương thu thế không vững, cũng bị đẩy lùi hai bước.
Đôi bên đều dùng kiếm pháp thượng thặng, tuy chi mới hai chiêu nhưng đã bộc lộ hết sự công thủ kỳ diệu, bên nào hơi không cẩn thận thì sẽ lập tức máu thịt tung tóe, đúng là cực kỳ nguy hiểm, tiếng reo hò lập tức tắt ngấm.
Tinh Tinh Nhi khen :
- Đoàn đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền!. Đoàn Khuê Chương lại kêu thầm :
- Thật xấu hổ!. Y thông hiểu kiếm pháp các phái, nhưng vẫn không nhận ra uyên nguyên kiếm thuật của Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi vừa dứt lời, lại nhất kiếm xông vào, lúc ấy đôi bên đều dã biết đối phương là kình địch, không ai dám có chút ý khinh địch, thanh kiếm của Tinh Tinh Nhi đen bóng không có chút nào vừa mắt, mà lưỡi kiếm dường như cũng không sắc bén, xem ra rất giống một thanh sắt, nhưng tiếp xúc với thanh báo kiếm của Đoàn Khuê Chương mấy lần vẫn không hề bị sứt mẻ.
Tinh Tinh Nhi sát cơ nổi lên, vận kiếm như gió, kiếm nào cũng đánh vào chỗ yếu hại trên người Đoàn Khuê Chương, những người quan chiến đều là hành

gia về võ học, nhưng chưa hề nhìn thấy kiếm thuật nào như của Tinh Tinh Nhi. Nam Tễ Vân hít một hơi khí lạnh, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ là y sử dụng Viên Công kiếm pháp đã thất truyền?. Viên Công là danh gia kiếm thuật thời Chiến quốc, tương truyền là một con vượn già hóa thân, nên gọi là Viên Công, đó đương nhiên là chuyện thần thoại, nhưng từ đó cũng có thể biết sở trường kiếm thuật của y là nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Nam Tễ Vân từng nghe sư phụ nói qua đó là loại kiếm thuật thích huyệt, bắt đầu từ Viên Công, nhưng ngày tháng qua đi, đã sớm thất truyền, đến đầu bản triều, quái kiệt võ lâm Cù Nhiêm Khách khổ tâm tìm tòi, lại trùng hưng kiếm pháp này, có thể trong một chiêu đâm vào ba huyệt đạo mà nổi tiếng thiên hạ. Nhưng theo lời xưa truyền lại thì Viên Công kiếm pháp trong một chiêu có thể đồng thời đâm tới chín chỗ huyệt đạo, vì thế nếu so Cù Nhiêm Khách với Viên Công thời cổ cũng giống như đem gò thấp so với núi cao. Hiện Nam Tễ Vân đang tập trung tinh thần quan sát, thấy kiếm thuật thích huyệt của Tinh Tinh Nhi có thể trong một chiêu đâm vào bảy huyệt đạo của Đoàn Khuê Chương, tuy chưn đạt tới cảnh giới tối cao của Viên Công kiếm pháp, nhưng đã hơn hẳn Cù Nhiêm Khách. Vì thế với thân phận lại hiệp Nam Tễ Vân như thế mà cũng không kìm được hoảng sợ.
Đoàn Khuê Chương không hổ là bậc đại hiệp thành danh từ lâu kiếm pháp của Tinh Tinh Nhi tuy kỳ bí tuyệt luân, nhưng y vẫn không hề rối loạn, một người tấn công mau lẹ như mưa sa gió táp, oai thế bức người, một người phòng thủ trầm ổn như đê dài chắn sóng, không hề lay động, chi thấy y thuận thế phá thế, đỡ đòn trả đòn, quả thật kiếm phong rít gió chiêu nào cũng mang kình lực ghê người !
Hai người càng đấu càng mau, đánh tới lúc hăng, Tinh Tinh Nhi triển khai chiêu số vô cùng lợi hại, tiến như khỉ vượn lên cây, lui như rồng rắn xoay chuyển, vọt lên như ưng bay, rơi xuống như cọp vồ, trong chớp mắt, bốn phương tám hướng đều là bóng Tinh Tinh Nhi!
Nhưng Đoàn Khuê Chương hai chân vẫn đứng vững như đóng đinh xuống đất, Tinh Tinh Nhi liếp tiếp tấn công cũng chỉ tới được cách y bảy thước, đánh nhau đã gần nữa giờ mà Đoàn Khuê Chương vẫn chưa hề di động một bước.
Tuy thế nhưng xem ra Đoàn Khuê Chương đã rơi vào thế hạ phong, Đậu Tuyến Nương tay cầm cung đạn, nhìn thấy trong lòng hoảng sợ, lòng bàn tay toát mồ hôi. Thế công của Tinh Tinh Nhi như sóng lớn trên sông dài, hết đợt này tới đợt khác, lại giống như gió cuốn, tình thế ấy ai cũng tưởng tương được, chỉ cần Đoàn Khuê Chương phòng thủ hơi sơ hở, lập tức sẽ bị mấy vết kiếm thương, mà chỗ bị thương ắt là huyệt đạo trọng yếu, cho dù công lực cao thâm cũng khó mà giữ được tính mạng.
Đậu Lệnh Khản trầm giọng nói :

- Lục muội, đối phó với tên ma đầu này thì cần gì phải theo quy củ võ lâm nữa?., câu nói chưa dứt, chợt thấy Tinh Tinh Nhi sử dụng thân pháp Tuấn quyên ma vân nhảy vọt lên, lộn người trên không một cái, đầu dưới chân trên lao vào Đoàn Khuê Chương, chiêu này như sấm sét, chỉ cần song kiếm chạm nhau, ắt sẽ phân thắng phụ, quyết sống chết, Đậu Tuyến Nương không kịp suy nghĩ, cung đạn đã giương lên sẵn, lập tức bắn luôn ba viên đạn hoàn vào Tinh Tinh Nhi. Chỉ nghe một tiếng choang rền tai, ánh kiếm đầy trời đột nhiên thu lại, Đậu Tuyến Nương chạy tới gần, lật tay một cái chụp lại hai viên đạn hoàn, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Tinh Tinh Nhi đã như một ngôi sao băng lao xuống sơn cốc, y mặc áo đen, nhìn từ xa trông như một làn khói đen lướt đi, trong chớp mắt đã mất hút.
Trên mặt đất còn lốm đốm mấy vết máu, Đoàn Khuê Chương thở phào một hơi, kêu lên :
- Thật xấu hổ., từ từ tra kiếm vào vỏ.
Nguyên là mới rồi lúc hai thanh kiếm giao nhau, ba viên đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn tới, đạn hoàn bằng sắt rất nặng, Đậu Tuyến Nương lại dùng khí lực toàn thân, cung giương như trăng rằm, đạn bay như sao xẹt, kình lực đương nhiên nặng hơn loại ám khí như Mai hoa châm rất nhiều, vốn với bản lĩnh của Tinh Tinh Nhi thì tuy tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyến Nương lợi hại y cũng có thể né tránh, nhưng trong chớp mắt ấy y đang dùng toàn lực giao đấu với Đoàn Khuê Chương, nên cũng có chỗ không thể không sơ hở được.
Cho dù như thế, Tinh Tinh Nhi cũng gạt được hai viên đạn hoàn, viên thứ ba đánh trúng sống kiếm của y, cao thủ tỷ đấu không được chệch một ly, sống kiếm của y bị chấn động, mũi kiếm lệch qua một bên, không đâm trúng huyệt đạo của Đoàn Khuê Chương, mà Đoàn Khuê Chương đã đâm trúng y một kiếm.
Mọi người nhìn thấy một màn kịch đấu kinh tâm động phách, bóng Tinh Tinh Nhi đã mất hút vẫn còn nít thở, qua một lúc lâu Thiết Ma Lặc mới reo lớn một tiếng :
- Hay quá!., kế mọi người mới reo hò ầm lên.
Đậu Lệnh Khản bước lên chúc mừng, vô cùng vui vẻ, Đoàn Khuê Chương thì thần sắc buồn bã, không có chút nào là vui mừng đã thắng trận. Nên biết từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu phải có người giúp đỡ đánh lui được cường địch, tự thấy thắng cũng không vinh huống hồ Tinh Tinh Nhi sau khi bị thương, mình cũng không thể đuổi theo y, vì thế trong lòng cảm thấy hổ thẹn. Đậu Lệnh Phù cười nói:
- Lần này dượng đả thương Tinh Tinh Nhi, bọn ta cũng được hả giận!
Chỉ tiếc là để y chạy thoát.
Đậu Tuyến Nương thở phào một hơi, nói :

- Tuy là thắng trận này, nhưng y chạy mất hút không biết đâu mà tìm, thì biết hỏi ai mà đòi lại con trai ta?.
Đậu Lệnh Khản nói :
- Lục muội yên tâm, trừ phi Không Không Nhi và Vương Bá Thông cam tâm nhận thua, nếu không thì họ không thể co đầu rút cổ. Chúng ta cứ vào uống rượu mừng công trước đã.
Cái đầu mục trong trại được tin đã sớm bày tiệc mừng công trong đại sảnh, trong tiệc Đậu Lệnh Khản hô hô cười nói :
- Mười năm không gặp, Khuê Chương, kiếm pháp của ngươi lại còn tinh diệu hơn. Không Không Nhi tuy cao minh hơn sư đệ y nhưng cũng không thể là đối thủ của vợ chồng ngươi!. Thiết Ma Lặe lo lắng nói :
- Không Không Nhi mấy lần hăm dọa cô dượng, muốn họ xuống núi, xem ra cũng có sự sáng suốt tự biết mình, sợ không phải là đối thủ của cô dượng, nên ta lo y không dám tới đây nữa. Đậu Lệnh Khản muốn Đoàn Khuê Chương thêm can đảm, Thiết Ma Lặc lại thật lòng lo lắng cho y, sợ Không Không Nhi không tới, thì khó tìm lại được đứa nhỏ. Đoàn Khuê Chương lắc lắc đầu, nói :
- Ma Lặc, ngươi không nên coi thường địch nhân!. Câu nói chưa dứt, chợt nghe Đậu Lệnh Khản la lên thất thanh :
- Ồ, cái gì thế này?.
Mọi người nhìn theo ánh mắt của y, chỉ thấy trên xà nhà treo một gói gì đó, Đậu Lệnh Sách dương tay phóng một ngọn phi đao cắt đứt sợi dây, Đậu Lệnh Khản vung cái hộp nhỏ hứng lấy, y là bậc đại hành gia trong hắc đạo, vừa cầm vào tay là biết ngay bên trong không có nút ấn, ám khí, bèn mở ra xem, bên trong là một tấm thiếp đỏ, Đậu Tuyến Nương ngồi cạnh anh trai, nhìn thấy rất rõ, kêu lên thất thanh :
- Là thiếp mời của Không Không Nhi?.
Đậu gia ngũ hổ ngớ mặt nhìn nhau, ai cũng điếng người! Giữa ban ngày ban mặt, tại nơi bao nhiêu cặp mắt, mà Không Không Nhi treo thiếp mời ngay xà nhà trên đầu họ, mà không ai phát giác ra được!
Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, quả thật không sao tin nổi?
Qua hồi lâu, Đậu Lệnh Khản định thần, mới cao giọng quát :
- Đã tới dây, sao không dám ra mặt? Lén lén lút lút, đâu phải là hảo hán?.
Câu nói chưa dứt, chỉ nghe một tràng tiếng cười cuồng ngạo vang lên, trong tiếng cười chỉ thấy một bóng đen như con chim lướt vào đáp xuống trước sân, cao giọng nói :
- Ta đã tới lâu rồi, các ngươi mù à?.
Trong chớp mắt áy, chỉ nghe một tràng tiếng loảng xoảng vang lên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng đứng lên rút binh khí ra, ngoài hai người Đoàn Khuê Chương, Nam Tễ Vân còn bình tĩnh, những người khác hoặc ít

hoặc nhiều đều không khỏi cảm thấy căng thẳng, hất rơi cả chén bát trên bàn xuống đất.
Không Không Nhi hô hô cười nói :
- Cái gì, ta vừa tới mà các ngươi đã định liên thủ hợp công à?.
Trong mấy năm nay Không Không Nhi danh chấn giang hồ nhưng quần hào trong buổi tiệc đến mãi hôm nay mới nhìn thấy mặt y. Chỉ thấy ycao không đầy năm thước , tướng mạo vô cùng đặc biệt, khuôn mặt trẻ con, rất giống một đứa nhỏ lớn xác, lúc nói chuyện thì khua tay múa chân, khí thế cuồng ngạo hơn người.
Đoàn Khuê Chương rẽ đám động bước lên, lạnh lùng nói :
- Uổng cho ngươi thân thủ như thế mà lại làm những chuyện bị giang hồ coi thường, cho dù võ công cao cường hơn thì cũng có gì mà kiêu ngạo?.
Không Không Nhi cười nhạt nói :
- Uổng cho ngươi có danh là đại hiệp mà không biết phân biệt đen trắng, tranh danh đoạt lợi như bọn đại đạo lục lâm, cũng có gì mà kiêu ngạo?.
Đoàn Khuê Chương ngẩn ra, Đậu Tuyến Nương tức giận nói :
- Vậy Vương Bá Thông không phải là đại đạo lục lâm à? Y cũng chẳng tốt gì hơn bọn ta, tại sao ngươi lại đi đánh thuê cho y?.
Không Không Nhi cười nói :
- Một là ta không phải là đại hiệp gì cả, Vương Bá Thông có giao tình với ta thì ta giúp y, hai là nếu nói tới chuyện hoành hành bá đạo trong giới lục lâm, thì Vương Bá Thông còn kém một bậc đấy. Vụ ăn ở Sa gia trang là các ngươi gây ra phải không? Các ngươi ăn cướp giết ăn cướp thì thôi không nói, nhưng sao lại tàn sát tất cả già trẻ trong Sa gia trang? Vụ án đánh cướp thương nhẫn buôn thuốc ở gò Phụng Minh cũng là các người làm chứ gì, năm ấy bệnh dịch lan tràn, các ngươi cướp thuốc lại mang về tích trữ chờ giá cao, hại chết không biết bao nhiêu người, các ngươi biết không?
Có cần ta nói tất cả những tội ác mà các ngươi gây ra không? Nếu không thì cứ công bằng, ngươi nói một chuyện xấu của họ Vương, ta cũng nói một chuyện xấu của họ Đậu các ngươi cho vị Đoàn đại hiệp đây bình phẩm, xem hai nhà Đậu Vương ai xấu hơn ai, được không?.
Hai nhà Vương Đậu đều là :
- Nhà thế gia. trong lục lâm, nhưng vài mươi năm nay, thế lực của Đậu gia rất thịnh, áp đảo Vương gia, vì thế nếu nói tới việc làm chuyện xấu, đương nhiên Đậu gia nhiều hơn.
Những chuyện xấu ấy, trong con mắt của người lục lâm thì cũng không đáng gì, hai ví dụ mà Không Không Nhi nói ra thì Đậu Lệnh Khản chỉ là đối phó với người đồng đạo mà đuổi tận giết tuyệt, lại không đả thương bọn thương khách bình thường, cũng đã là tốt rồi.
Nhưng Đoàn Khuê Chương nghe xong thì lại không kìm được rùng mình ớn

lạnh. Nên biết năm xưa sau khi y kết hôn với Đậu Tuyến Nương, không bao lâu y đã rời khỏi Đậu gia trại, một lần đi biền biệt mười năm, không thư từ gì với Đậu gia nữa, là vì y không cam tâm theo nước đẩy thuyền, hòa mình vào đám lục lâm. Mà về hành vi của Đậu Tuyến Nương thì y cũng biết mà không rõ, nên nghe Không Không Nhi nói tới những tội ác của nhà họ Đậu, trong lòng không kìm được run sợ, nghĩ thầm :
- Mình hòa mình vào vũng nước đục này, quả thật là hồ đồ!. Bình một tiếng, Đậu Lệnh Khản đập bàn chửi:
- Làm nghề của bọn ta, lẽ nào lại không giết người cướp của? Cho dù bọn ta đánh cướp thuốc để cầu lợi, thì cũng phải đem tính mạng ra mà cướp chứ! Thằng tiểu tử nhà ngươi không biết quy củ hắc đạo, thì nói ít thôi?.
Đậu Tuyến Nương cũng chửi :
- Họ Vương câu kết với thủ hạ của An Lộc Sơn, mượn sức quan phủ làm hại đồng đạo, lại càng hạ lưu. Nếu như ngươi muốn nói lý, thì chúng ta cứ chiếu theo quy củ của hắc đạo, mời tất cả các nhân vật tai mắt trong lục lâm tới phán xử xem sao?.
Không Không Nhi cười nói :
- Ta không rảnh đâu mà làm chuyện ấy.
Anh em Đậu Lệnh Khản đồng thanh quát :
- Vậy thì đừng nhiều lời cứ chiếu theo qui củ lục lâm mà làm, ai thắng làm vua.
Không Không Nhi liếc mắt ngạo nghễ nói :
- Đoàn đại hiệp, ngươi không phải là người trong hắc đạo, ngươi nói sao?.
Ánh mắt của anh em họ Đậu và Đậu Tuyến Nương đều dồn cả vào y, Đoàn Khuê Chương ngần ngừ một lúc rỗi thong thả nói :
- Chuyện phân tranh của lục lâm thì ta không quản, nhưng ngươi bắt cóc con ta, coi thường ta, thì ta không đánh nhau với ngươi một trận không xong.
Không Không Nhi hô hô cười nói :
- Ta đang muốn ngươi nói câu ấy đấy! Ta biết nếu ngươi không đánh nhau với ta một trận thì cũng khó xử với thân thích. Y ngừng lại một lúc, rồi nghiêm trang nói :
- Được rồi, chúng ta một lời là định, nếu ngươi thua thì từ nay trở đi không được quản chuyện hai nhà Vương Đậu nữa, nếu ta thua cũng phải như thế. Sau khi tỷ kiếm, bất kể thắng hay bại, ta cũng trả lại con cho ngươi, cách ấy tính ra là công bằng hợp lý chưa, ngươi thấy thế nào?.
Nguyên là Không Không Nhi, Vương Bá Thông muốn Đoàn Khuê Chương không quản chuyện phân tranh chứ không phải vì sợ y, vả lại y kết giao khắp thiên hạ, chi sợ y mời mọc thêm cao thủ giúp họ Đậu, thì càng lôi thôi. Đoàn Khuê Chương vừa nghe, chính hợp ý mình, bèn nhướng mày lên, lập tức cao giọng nói :

- Theo lời ngươi nói là được!
Xin rút kiếm ra, ta và ngươi quyết thư hùng một trận ở đây!.
Không Không Nhi nói :
- Khoan đã., rồi ngoảnh đầu nhìn Đậu Lệnh Khản nói :
- Ta và Đoàn đại hiệp là theo quy củ võ lâm mà làm việc. Còn ngươi, thì chúng ta theo quy củ lục lâm mà làm việc phái không?.
Đậu Lệnh Khản lạnh lùng nói :
- Chỉ có một mình ngươi thì bảo ta nói chuyện với ai?. Ý ở ngoài lời là nói muốn theo quy củ mà làm, nhưng phải là Vương Bá Thông mới được. Nên biết Không Không Nhi thanh danh lẫy lừng hơn Vương Bá Thông, nhưng với thân phận của Đậu Lệnh Khản thì danh tiếng của Không Không Nhi không có ý nghĩa gì. Đậu Lệnh Khản để giữ gìn sự tôn nghiêm của thủ lĩnh lục lâm thì không thỏa thuận trực tiếp với Vương Bá Thông không xong.
Không Không Nhi nói :
- Chuyện đó dễ thôi?., đột nhiên hú dài một tiếng, tiếng hú chưa tắt, chợt nghe một giọng nói vang rền từ ngoài vọng vào :
- Vương Bá Thông ở Yên Sơn bái kiến Đậu gia trại chủ!., nguyên là Vương Bá Thông đã hẹn với Không Không Nhi, chỉ chờ Không Không Nhi nói chuyện với Đậu Lệnh Khản xong là phát tín hiệu, y sẽ xuất hiện, y tính thời gian rất chính xác, lúc ấy vừa khéo tới trước cổng đại trại.
Đậu Lệnh Khản hơi biến sác, rồi lập tức cao giọng nói :
- Mở cổng chính của đại trại, mời Vương trại chủ vào không được thất lễ!.
Trong chớp mắt chỉ thấy một người tuổi gần lục tuần, mặt mũi hồng hào dắt một thiếu nữ bước vào trong ánh mắt chú ý của mọi người. Thiếu nữ kia khoảng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt đen lay láy nhìn ngang nhìn dọc, giống như cảm thấy rất thú vị? Vừa nhìn thấy Không Không Nhi, nàng kêu lên :
- Thúc thúc, các người đã tỷ kiếm chưa?. Không Không Nhi cười nói :
- Là chờ cha ngươi. Tại sao ngươi cũng tới đây? Anh ngưu đâu?. Thiếu nữ nói :
- Điệt nữ đặc biệt tới đây để xem trò vui. Ca ca con có khách, huynh ấy đành phải nhường con hưởng cái phúc này.
Nam Tễ Vân trong lòng rúng động, y đã biết thiếu niên áo vàng ngăn chặn xe mình hôm trước là con của Vương Bá Thông, nghĩ thầm:
- Thằng tiểu tử ấy tiếp khách nào, hay là Hạ Lăng Sương?. Hôm trước thái độ của Hạ Lăng Sương đối với thiếu niên áo vàng rất kỳ lạ, Nam Tễ Vân đã hiểu, nên mấy hôm nay vẫn bồn chồn về chuyện đó, lúc ấy nghe con gái Vương Bá Thông nói, lại càng nghi ngờ, cảm thấy trong lòng phiền muộn, cả mình cũng không biết vì sao, rất khó khăn mới đè nén được sự phiền muộn hồ nghi trong lòng, thầm tự cười mình:

- Khách của y có phải là Hạ cô nương hay không thì liên quan gì tới ngươi?.
Vương Bá Thông nói :
- Yến nhi, ngươi bừa bãi như thế, sao không mau mau làm lễ ra mắt các vị bá bá nhà họ Đậu đi. Con nhãi này đều vì ta nuông chiều mà sinh hư, xin Đậu đại ca đừng cười.
Đậu Lệnh Phù hô hô cười nói :
- Giữa anh em chúng ta thì cần gì phải khách sáo? Còn phải làm chuyện mua bán hôm nay cho xong chứ!. Vương Bá Thông nói :
- Không phải các ngươi đã bàn xong rồi sao? Cứ theo quy củ lục lâm là được, ta không nói hai lời. Đậu Lệnh Khản giống như đọc sách, nói :
- Kẻ thắng xưng hùng, tử thương không truy cứu. Kẻ bại lui ra khỏi lục lâm, bộ thuộc cũ về theo chủ mới, nếu ai không muốn cũng có thể không theo, nhưng không được làm nghề hắc đạo nữa.
Vương Bá Thông nói :
- Đúng, quy củ ấy ngươi nhớ rất rõ ràng, cứ theo đó mà làm! Có điều, Đậu đại ca, ta nghĩ giúp cho ngươi, cũng muốn khuyên ngươi một câu. Đậu Lệnh Khản nói :
- Vương đại ca có lời vàng ngọc gì, tiểu đệ xin rửa tai lắng nghe!. Hai thủ lãnh cường đạo xưng huynh gọi đệ, nếu người không biết chuyện, nhìn dáng vẻ của họ bây giờ chắc không sao ngờ rằng họ là kẻ thù sinh tử nhiều đời, vả lại chi lát nữa sẽ triển khai cuộc ác chiến sống còn.
Vương Bá Thông cười nói :
- Theo quy củ hắc đạo mà làm thì rất gọn gàng, chỉ là ta sợ ngươi không chịu thua thiệt, hai anh em ta dù sao cũng đã có giao tình mấy mươi năm, một sớm mất đi đối thủ, ta cũng cảm thấy rất khó xử! Hay là thế này, chẳng bằng ngươi rửa tay gác kiếm, lập một tờ bằng khoán đưa ta được không. Ý tứ của câu ấy là khuyên Đậu Lệnh Khản viết thư hàng đưa y từ nay vĩnh viễn rời khỏi lục lâm, để khỏi bị giết. Đậu Lệnh Khản vô cùng tức giận, nhưng lại hô hô cười rộ nói :
- Đa tạ Vương đại ca quan tâm, tiểu đệ cũng đang muốn khuyên Vương đại ca như thế. Đại ca từ xa tới đây, nếu lại chịu thiệt trong tiểu trại, có tai bay vạ gió, tiểu đệ cũng rất khó xử đấy.
Nhưng vì theo quy củ :
- Kẻ thắng xưng hùng, tử thương không truy cứu, theo tình thế đôi bên đều có người trợ trận, thì Đậu Lệnh Khản chiếm cái lợi của chủ nhân. Câu ấy là nói rõ Đậu gia sẽ dùng toàn lực liều mạng với các ngươi một trận, mà phía Vương Bá Thông tính cả con gái cũng chẳng qua chỉ có ba người.
Vương Bá Thông cười khẽ nói :
- Nếu Đậu huynh cứ giữ ý không chịu nghe theo, thì tiểu đệ chỉ còn cách bồi tiếp thôi. Được rồi, hai bên cứ đánh nhau một phen, sống chết do trời định

không ai phải khó xử nữa. Được, chúng ta cứ xem một trận tỷ kiếm trăm năm có một trước đã.
Không Không Nhi vẫy tay nói :
- Đoàn đại hiệp, họ đã nói rất rõ rồi, bây giờ là việc của chúng ta! Có điều mới rồi có một câu ta còn chưa nói là đã từ lâu ngưỡng mộ Đoàn phu nhân là hào kiệt trong đám nữ lưu, khôn biết có thể theo đúng quy củ cùng chỉ giáo không?.
Ý ở ngoài lời là khiêu chiến với vợ chồng Đoàn Khuê Chương, nếu y thắng thì Dậu Tuyến Nương cũng không thể quản chuyện nhà nữa.
Đoàn Khuê Chương cau mày, rồi lập tức nhìn qua vợ, trầm giọng nói :
- Cũng được, nếu ta không ra gì, thì nàng hãy xông vào. Đoàn Khuê Chương biết bản lĩnh của Không Không Nhi cao hơn sư đệ y nhiều, nếu dựa vào một thanh bảo kiếm của mình thì có đến chín phần là phải thua, y cũng biết nếu mình thua thì Đậu Tuyến Nương quyết không lẽ nào lại ngồi yên mà nhìn, vì thế chẳng bằng nói rõ ra là vợ chồng liên thủ cùng đánh, thì còn quang minh hơn một chút.
Đậu Tuyến Nương gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.. Không Không Nhi nói :
- Đoàn đại hiệp, mới rồi ngươi ra chiêu với sư đệ ta, một thức nhấc tay còn nhường sư đệ ta nửa chiêu, bây giờ mời ngươi ra chiêu trước. Đoàn Khuê Chương trong lòng hoảng sợ, lúc ấy mới biết lúc y và Tinh Tinh Nhi động thủ Không Không Nhi đã đứng bên cạnh nhìn trộm.
Xoảng một tiếng, Đoàn Khuê Chương tuốt thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, cao giọng nói :
- Mời rút binh khí ra!.
Không Không Nhi hai tay trống không, trên người cũng không giắt binh khí, Đoàn Khuê Chương thấy y vừa tới là đề xuất muốn tỷ kiếm, cho rằng y mang trong người một loại binh khí như nhuyễn kiếm, nào ngờ Không Không Nhi hững hờ nói :
- Đoàn đại hiệp, không cần khách khí đâu, chiêu này do ngươi xuất thủ trước, xin cứ chi giáo.
Đoàn Khuê Chương tức giận nói :
- Ngươi muốn tay không đối phó với bảo kiếm của ta à? Đoàn mỗ cho dù bất tài, cũng quyết không động thủ với ngươi như thế. Không Không Nhi cười nói :
- Không dám, không dám. Đoàn đại hiệp là danh gia kiếm thuật trên đời hiện nay, làm sao ta dám tay không đối địch. Nhưng người nào có binh khí của người ấy, ngươi không cần phải lo lắng, bây giờ không còn sớm, xin xuất chiêu ngay đi.
Đoàn Khuê Chương ngấm ngầm tức giận, nghĩ thầm :
- Để ta xem thủ pháp tuốt kiếm của ngươi., lập tức ra chiêu Huyền điểu

hoạch sa đâm thẳng vào ngực Không Không Nhi.
Chiêu này đúng là lúc tĩnh như xử nữ, lúc động như thỏ chạy, chỉ thấy bạch quang chớp lên, mũi kiếm đã tới trước ngực! Cho dù Không Không Nhi có binh khí loại nhuyễn kiếm cũng đã không kịp đón đỡ, những người có mặt đều là hành gia võ học, nhìn thấy Đoàn Khuê Chương xuất thủ mau lẹ lợi hại như thế, đều không kìm được toát mồ hôi lo sợ cho Không Không Nhi.
Mọi người ý nghĩ chưa dứt, nhưng trong chớp mắt ấy chợt nghe Không Không Nhi cười một tiếng nói :
- Lễ phải có đi có lại bây giờ ta trả đòn đây!., tiếng cười chưa tắt, chỉ thấy tay phải y lật lại một cái, một làn lam quang lóng lánh đã như chớp phóng ra, choang một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, Đoàn Khuê Chương thân hình loạng choạng liên tiếp lùi lại ba bước.
Nguyên là Không Không Nhi dùng một thanh đoản kiếm ngắn tới mức không ai ngờ được, chi có bảy tấc, so với chuỷ thủ bình thường còn ngắn hơn vài phân, thanh đoản kiếm ấy y giấu trong tay áo.
Thanh đoản kiếm ấy màu lam lóng lánh, vô cùng sắc bén, giao thủ một chiêu, không những thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương không chặt gãy được mà còn bị trầy một đường, khiến y bất giác hoảng sợ.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai chữ :
- Trả đòn. của Không Không Nhi vừa thốt ra Đoàn Khuê Chương chân đứng chưa vững, Không Không Nhi như bóng theo hình sấn lên, Đoàn Khuê Chương quả thật rất cao cường, ngửa người về phía sau, vù một tiếng, thanh đoản kiếm kia đâm lướt qua mặt y, Đoàn Khuê Chương cũng lập tức ra chiêu Lý Quảng xạ thạch, phóng kiếm đâm vào cổ tay Không Không Nhi.
Không Không Nhi khen :
- Gặp nguy không loạn, quả nhiên không hổ danh đại hiệp., rồi nghiêng người một cái, luồn xuống dưới thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương, lật tay đâm vào huyệt Du khí của y, Đoàn Khuê Chương liên tiếp gặp nguy hiểm, cơ hồ không thở được nữa, liên tiếp lùi lại ba bước, nhưng tuy y lùi lại liên tiếp, bộ pháp kiếm pháp vẫn không rối loạn.
Võ học nói :
- Ngắn một tấc thì hiểm một tấc. Không Không Nhi dùng thanh đoản kiếm ngắn như chuỷ thủ ra chiêu, giống như tay không cận chiến, chỉ thấy ánh kiếm bay lượn, gió rít vù vù, chiêu nào cũng chỉ vào chỗ yếu hại của Đoàn Khuê Chương. Nam Tễ Vân võ công cao nhất trong những người đứng ngoài nhìn thấy cũng toát thổ hôi lạnh tim đập thình thình, nghĩ thầm :
- Nếu không phải Đoàn đại ca có mấy phần công phu trấn định, chỉ e đã phải thua rồi.
Lúc đoàn Khuê Chương giao đấu với Tinh Tinh Nhi, qua nửa giờ chưa hề di động một bước, mà bây giờ giao đấu với Không Không Nhi, chẳng qua chỉ

mười mấy chiêu, đã hiện rõ dáng vẻ chi còn cách đón đỡ, di chuyển liên tiếp, tránh phải né trái nhưng vẫn không thoát khỏi bị thanh đoản kiếm sấn vào công kích, hai người xoắn lấy nhau, đoản kiếm của Không Không Nhi đâm tới tấp vào phía trên phía dưới, bên trái bên phải của y. Đậu Tuyến Nương không nhìn thấy đường lối, vội vàng phát ám khí ra.
Công phu ám khí của Đậu Tuyến Nương đã dạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, hai tay cùng giương ra, tay trái phóng bảy viên đạn hoàn, tay phải phóng một nắm Mai hoa châm, bảy viên đạn hoàn đánh vào bảy đại huyệt trên người Không Không Nhi, Mai hoa châm thì đánh vào hai mắt y, vì khoảng cách rất gần, Mai hoa châm lại nhẹ, so với đạn hoàn lại không hề có tiếng động, càng khó đề phòng.
Mới rồi Đậu Tuyến Nương dùng ba viên đạn hoàn đánh Tinh Tinh Nhi, nàng đoán cho dù bản lĩnh của Không Không Nhi cao gấp đôi sư đệ thì nhiều nhất cũng có thể tránh được bảy viên đạn hoàn, còn nắm Mai hoa châm nhất định sẽ đánh mù mắt y.
Không Không Nhi kêu lên :
- Công phu ám khí hay quá?., thân hình xoay một cái, lam quang chớp mau, chỉ nghe tiếng leng leng kéo dài, kế có một tràng tiếng :
- Ái chà, ối chao. vang lên. Bảy viên đạn hoàn như sao băng bay ra bốn phía, Đậu Lệnh Khản vung một chiếc kim bài đánh rơi đạn hoàn bay tới trước mặt y xuống đất, Đậu Lệnh Phù, Đậu Lệnh Sách đứng hai bên cũng không bị thương, nhưng ngũ đệ Đậu Lệnh Trạm của y lại bị đạn hoàn đánh trúng đùi còn có hai tên đầu mục khác bị thương càng thê thảm hơn, bị đạn hoàn đánh vỡ đầu.
Không Không Nhi vung đoản kiếm lên cười nói :
- Mai hoa châm cũng trả lại ngươi đây. Chỉ thấy trên mũi kiếm của y chớp chớp ngân quang, kết thành một quả cầu nhỏ, phối hợp với lam quang trên thanh đoản kiếm của y, trông rất sống động. Nguyên là tất cả số Mai hoa châm không hình không bóng đột nhiên phóng ra ấy đều bị mũi kiếm của y hút chặt, giống như nam châm hút sắt. Thanh đoản kiếm của Không Không Nhi rung lên một cái, chỉ nghe tiếng vù vù vang lên, quả cầu nhỏ màu bạc trên mũi kiếm y vỡ nát, lại như hoa tuyết bay đầy trời phóng ra.
Đậu Tuyến Nương cả kinh thất sắc, chợt nghe Không Không Nhi kêu :
- Đoàn phu nhân, công phu ám khí của ngươi ta đã biết rồi, còn Du thân bát quái đao pháp cũng xin đừng tiếc chỉ giáo., tuy y miệng nói chuyện nhưng tay không hề chậm lại, lúc nói câu ấy đã liên tiếp đánh sáu bảy chiêu lợi hại, bức bách Đoàn Khuê Chương phải lùi thêm ba bước.
Đậu Tuyến Nương quát :
- Được, vợ chồng ta liều mạng với ngươi., rồi rút hai thanh Liễu diệp đao ra, một ngắn một dài, lập tức sấn vào tấn công Không Không Nhi.

Đậu Tuyến Nương từ nhỏ đã được cha thương yêu, tất cả bản lĩnh cơ hồ đều truyền lại hết cho nàng, bộ Du thân bát quái đao pháp này chính là tuyệt kỹ đứng đầu của nhà họ Đậu.
Chỉ thấy nàng song đao vung lên, vù vù tiếng gió, đao quang như dải lụa, lập tức vây Không Không Nhi vào giữa, nàng theo Không Không Nhi di động thật mau, quả thật chỉ thấy ánh đao, không thấy bóng người, chỉ cần Không Không nhi hơi sơ suất thì nhất định sẽ bị nàng chém trúng, để báo thù môi nhục bị bắt mất con.
Đoàn Khuê Chương thấy vợ tới giúp, tinh thần phấn chấn, bảo kiếm vung lên, kiếm quang vọt ra, giống như nước trên đê vỡ đổ xuống, cũng lập tức phản kích, Không Không Nhi dưới sự liên thủ giáp kích của vợ chồng họ, thế công đột nhiên bị chặn đứng, chỉ đành thu kiếm phòng thân, có điều áp lực mà Đoàn Khuê Chương phải chịu tuy có giảm, nhưng trong lòng y lại càng nặng nề, không ngừng kêu thầm :
- Xấu hổ.
Đậu Lệnh Khản thấy vợ chồng họ đã ổn định được chân trận, vừa hơi yên tâm, chợt nghe Không Không Nhi hú dài một tiếng, dột nhiên chỉ thấy kiếm khí giàn giụa, bạch quang lóa mắt, chỗ nào cũng có bóng Không Không Nhi, giống như y hóa thân làm hàng trăm hàng ngàn người, từ bốn phương tám hướng đánh tới, đổi khách làm chủ, vây vợ chồng Đoàn Khuê Chương vào giữa. Nguyên là Không Không Nhi thông minh tuyệt đỉnh, chỉ sau thời gian chưa tàn một nén hương, đã hiểu được những chỗ tinh hoa trong bộ Du thân bát quái đao pháp của Đậu Tuyến Nương, lập tức đổi thế thủ thành thế tấn công.
Du thân bát quái đao pháp của Đậu Tuyến Nương ắt phải phối hợp với bộ pháp nhẹ nhàng mau lẹ, sau đó mới có thể y theo phương vị ngũ môn bát quái, vây khốn địch nhân. Bây giờ Không Không Nhi cũng y theo phương vị ngũ môn bát quái di động giao đấu với nàng, mà khinh công của y còn nhẹ nhàng mau lẹ hơn Đậu Tuyến Nương, vì thế bất kể Đậu Tuyến Nương bước tới phương vị nào cũng bị y ngăn chặn. Y lấy một địch hai, vẫn công nhiều hơn thủ, Đoàn Khuê Chương dưới thế công như mưa sa gió táp của y, kiếm pháp cũng dần dần không thi triển được nữa.
Lúc ấy mọi người đứng ngoài, ngoài Nam Tễ Vân và Đậu Lệnh Khản, căn bản đã không phân biệt được bên nào chủ về tấn công, bên nào chủ về phòng thủ, nhưng nhìn thấy kiếm khí giàn giụa, bóng người trùng trùng, trong Tụ nghĩa sảnh giống như có hàng ngàn người ngựa đuổi nhau, ai cũng cảm thấy hơi lạnh thấu xương, kiếm phong rát mặt.
Đậu Lệnh Khản thầm kêu :
- Không hay., đột nhiên nổi sát cơ đưa mắt cho bọn anh em, đột nhiên đứng phắt dậy, cao giọng nói :

- Vương trại chủ, chúng ta cũng góp phần nhiệt náo đi!. rồi nhấc hai tấm kim bài lên, không chờ Vương Bá Thông trả lời, đã ra chiêu Tuyết hoa cái đỉnh đập xuống đầu y cũng đúng lúc ấy, Đậu Lệnh Phù vươn tay ra, cũng tán công con gái Vương Bá Thông.
Vốn là hôm nay hai nhà Vương Đậu gặp nhau, Đậu gia là chủ, đôi bên đều có người trợ quyền, nếu án chiếu theo luật lệ võ lâm, Đậu gia lẽ ra phải chờ trợ quyến phân thắng bại xong, mới có thể xuống trường động thủ, nhưng Đậu Lệnh Khản thấy dấu hiệu thất bại của vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã bộc lộ ra hết, nghĩ thầm nếu Không Không Nhi đắc thắng xong lại tiến hành vây đánh, nhất định lành ít dữ nhiều, chẳng bằng chụp lấy thời cơ để may ra thủ thắng.
Nên biết nếu Đậu gia đánh một trận mà thua, sẽ phải rút khỏi lục lâm, thậm chí không giữ được tính mạng, Đậu Lệnh Khản làm sao cam tâm? Vì thế chỉ còn cách bất kể thân phận thủ lĩnh lục lâm, ra tay đánh trước.
Đậu Lệnh Khản tự cậy võ công cao cường hơn Vương Bá Thông, còn con gái Vương Bá Thông thì càng không cần nói tới. Chỉ cần bắt sống được cha con y thì cho dù Không Không Nhi bản lĩnh có cao cường hơn cũng không làm gì được. Hai anh em y đồng thời xuất thủ, Đậu Lệnh Khản kim bài vừa đập xuống, chợt nghe Đậu Lệnh Phù gào thảm một tiếng, bạch quang chớp lên, một cánh tay đã bị thiếu nữ kia chém đứt tới nách, thiếu nữ kia cười nói :
- Đậu bá bá, diệt nữ lần đầu tới nhà của người, người lại khoản đãi như thế không phải quá đáng sao? Lễ phải có đi có lại, xin thứ lỗi cho điệt nữ ngông cuồng!. Tiếng tới người tới, Đậu Lệnh Khản vung kim bài đón đỡ, chỉ nghe một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên, trong chớp mắt giao thủ ấy, đoản kiếm của thiếu nữ kia đã đâm mười bảy mười tám nhát vào tấm kim bài!Đậu lệnh Khản đứng đầu Đậu gia ngũ hổ, thân là thủ lĩnh lục lâm, bản lĩnh cao cường quả thật không phải tầm thường, nhưng bị thiếu nữ đánh rát, tuy chưa bị thương cũng phái liên tiếp lùi lại. Đậu Lệnh Phù tức giận gầm lên một tiếng, không kịp băng bó vết thương, một tay vung đao xông tới chém xuống. Đậu Lệnh Thân, Đậu Lệnh Sách, Đậu Lệnh Trạm cũng rút binh khí ra, hình thành cục diện Đậu gia ngũ hổ vây đánh cha con Vương Bá Thông.
Thiếu nữ kia cười nói :
- Con bồi tiếp mấy vị bá bá họ Đậu cho, cha, cha ngồi xuống xem trò đi., đoản kiếm ra chiêu Chỉ thiên hoạch địa, bên trái đâm Đậu Lệnh Thân, bên phải chém Đậu Lệnh Trạm, Đậu Lệnh Trạm vừa bị đạn hoàn đánh vào cổ, chuyển động không nhanh nhẹn, bị thiếu nữ kia chém xuống gối, đã đau lại càng đau, la thảm một tiếng ngã lăn xuống đất, vòng vây bị khuyết một chỗ.
Vương Bá Thông khệnh khạng ngựa lớn đao vàng bước qua ngồi xuống

chiếc ghế bành bọc da hổ đặt giữa Tụ nghĩa sảnh ngày thường Đậu Lệnh Khản vẫn ngồi, hô hô cười nói :
- Thật là con nghé mới sinh không kinh gì cọp, được, để cha ngồi xem nhiệt náo, Yến nhi, ngươi phải cẩn thận đấy!.
Đoàn Khuê Chương thấy Đậu gia ngũ hổ bất kể thể diện, tạo thành cục diện như thế, trong lòng thầm thở dài, trường kiếm vung lên một cái nhảy ra khỏi vòng chiến, kêu lên :
- Không Không Nhi, ta nhận thua. Tuyến Nương, chúng ta đi thôi.
Vốn là vợ chồng họ liên thủ tấn công thì ít nhất cũng còn đấu được với Không Không Nhi nửa giờ nữa, nhưng trong tình hình này, Đoàn Khuê Chương còn lòng dạ nào mà đánh?
Đậu Tuyến Nương trong lòng rúng động, quả thật tiến thoái lưỡng nan, theo chồng hay theo anh, nhất thời ngần ngừ không quyết. Bên kia năm người anh của nàng đang đến lúc sinh tử quan đầu, bên này, chồng nàng đã đặt chân tới bậu cửa, nếu mình không đi với y thì mười năm anh nghĩa vợ chồng, hôm nay là ngày vĩnh quyết.
Không Không Nhi hô hô cười rộ, thu đoản kiếm vào tay áo cao giọng nói :
- Đội ơn đã nhường nhịn, sau ba ngày nữa ta sẽ chờ ở quán Thanh hư trên núi Ngọc Thụ tại Lương Châu, hiền phu phụ cứ tới để đón lệnh lang!
Đậu Tuyến Nương đã nói trước, nếu thua thì từ nay không quản tới chuyện nhà nữa, Không Không Nhi trong câu ấy cũng không nhắc lại, Đậu Tuyến Nương là nữ hào kiệt, làm sao không nghĩ tới hai chữ:
- Tín nghĩa.? Trong chớp mắt ấy, tuy giống như bị tên sắc xuyên vào tim, nhưng rốt sau cùng thu hai thanh Liễu diệp đao về, loạng choạng chạy ra cửa, chỉ thấy hai mắt tối sầm, trời xoay đất chuyển, không dám nhìn các anh một cái, Đoàn Khuê Chương quay đầu nhìn thấy nàng lảo đảo sắp ngã, vội vàng đỡ nàng, chạy mau xuống núi.
Không Không Nhi cười nói :
- Vương đại ca, tới lượt ta làm nhiệt náo rồi. Hô hô, giỏi, điệt nữ giỏi lắm, kiếm pháp hay lắm! Ta thấy không cần mười năm nữa, kiếm pháp của nó cũng sẽ đuổi kịp ta thôi!. Vương Bá Thông nói :
- Huynh đệ, ngươi lại khen con nhãi này quá lời rồi ngươi làm thúc thúc, cũng nên chỉ giáo thêm cho nó mới phải!. Không Không Nhi nói :
- Được, chỉ là công phu còn kém một chút, ồ, nhát ấy phái chém chậm một chút, chờ địch nhân tới mới chém vào mạch môn y, ồ, nhát ấy lại lệnh về bên phái rồi, được, mau lên, nhát ấy phai ra chiêu Tinh hải phù tra, tiếc quá, tiếc quá.
Đúng là:
Mời khách thần thâu cao thủ tới,

Phục hổ hàng long lúc nói cười.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 12
Trăm năm bá nghiệp theo dòng nước
Một mảnh cơ tâm dấy sóng cuồng

Không Không Nhi ngồi đối diện với Vương Bá Thông, ung dung bàn luận như bên cạnh không có ai, đối diện với trường ác chiến bỏ sống quên chết kia vẫn coi như trẻ con chơi đùa, thiếu nữ kia được y đứng ngoài chỉ điểm, kiếm chiêu càng lúc càng lợi hại.

Vốn là năm anh em Đậu gia lấy năm địch một, cũng thừa sức thắng được thiếu nữ, tuy bị mất Đậu Lệnh Trạm, nhưng Đậu Lệnh Phù vì khinh địch đã bị chặt đứt một cánh tay trước chỉ còn bốn người bảy tay ác đấu với nàng, cũng chỉ tương đương. Nhưng vợ chồng Đoàn Khuê Chương vừa đi, mọi người trong Đậu gia trại biết đại thế đã hỏng, cho dù Không Không Nhi tụ thủ bàng quan, cũng đã khiến Đậu gia tứ hổ trong lòng run sợ, huống hồ y còn không ngừng chỉ điểm cho thiếu nữ kia nên ứng chiến thế nào.

Đậu Lệnh Khản vừa sợ vừa giận, nghiến răng một cái, song bài đập xuống, ra hiểm chiêu lưỡng bại câu thương đập tới thiếu nữ kia, y thân thể cao to, cả người cả bài giống như một tòa núi đè xuống, Không Không Nhi kêu lên :

- Phục địa hồi long kiếm!. thiếu nữ kia lập tức lăn xuống đất, đoản kiếm quệt ngang ra, chỉ nghe lắc rắc một tiếng, từ đầu gối trái của Đậu Lệnh Khản trở xuống đã bị nàng ghém đứt, thiếu nữ kia dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh nhảy lộn người ra phía sau, mũi chân hất một cái, lại đá tung thanh đơn đao của Đậu Lệnh Sách bay ra, cười nói :

- Cha, có cần để ai sống?. Vương Bá Thông còn chưa trả lời, chợt nghe Đậu Lệnh Khản lớn tiếng quát :

- Vương Bá Thông, ta có làm ma dữ cũng phải báo thù, há lại xin ngươi tha chết?., đột nhiên lật kim bài lại, đập thẳng xuống đầu, lập tức đầu óc vỡ toác, chết ngay tại chỗ.

Thiết Ma Lặc nhìn thấy nghĩa phụ chết thảm, lòng đau như xé, không muốn sống nữa, rút đao ra, đang định xông vào liều mạng với thiếu nữa kia, nhưng chân y vừa động, chợt thấy cổ tay tê rần, lập tức toàn thân nhũn ra, không sao động đậy cũng không nói được ra tiếng, quay đầu lại nhìn, té ra Nam Tễ Vân nắm chặt cánh tay y, ghé vào tai y hạ giọng nói :

- Ma Lặc, ngươi ngàn vạn lần không được vọng động!.

Vương Bá Thông trầm giọng nói :

- Tha cọp dễ bắt cọp khó, dù sao Đậu gia ngũ hổ cũng không chịu phục họ

Vương ta, nhổ cỏ phải nhổ cả rễ, không để sót người nào!. thiếu nữ kia quát một tiếng :
- Tuân lệnh lại buông tiếng cười nói :
- Các vị bá bá Đậu gia, ta vâng lệnh cha, hôm nay tiễn các vị đi!., lật tay phóng một kiếm, Đậu Lệnh Sách theo kiếm ngã xuống, Đậu Lệnh Phù hai mắt đỏ ngầu, giận dữ nhảy xổ tới, thiếu nữ kia đẩy kiếm ra, đâm thẳng vào tâm oa y, chỉ còn Đậu Lệnh Thần võ công còn kém hơn đại ca y, cao giọng quát :
- Vương Bá Thông, ta liều mạng với ngươi!., không đợi thiếu nữ kia đuổi tới đã phi thân vọt lên, quải trượng đập thẳng xuống đầu Vương Bá Thông.
Thiếu nữ kia thân thủ cực kỳ mau lẹ, rút đoản kiếm ra, nhảy vọt lên theo như bóng theo hình, Vương Bá Thông hô hô cười nói :
- Đậu lão nhị, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa, ngươi cứ đi gặp các anh em trước đi!.
Cây quải trượng của Đậu Lệnh Thân vừa đánh tới, chỉ thấy bối tâm lạnh buốt, đoản kiếm thiếu nữ kia đã đâm suốt lưng y.
Nam Tễ Vân thấy thiếu nữ hung ác như thế, tuy y không có hảo ý với cả hai nhà Vương Đậu, nhưng cũng không kìm được phẫn nộ.
Trong Tụ nghĩa sảnh còn mười mấy người đầu mục, đều là thuộc hạ đã theo họ Đậu nhiều năm, hết sức trung thành, lúc ấy đều hai mắt đỏ ngầu, bất kể sống chết, xông vào thiếu nữ kia. Thiếu nữ triển khai kiếm pháp lợi hại, giống như chuồn chuồn điểm nước, hồ điệp xuyên hoa, thoắt trước thoắt sau, thoắt tả thoắt hữu, xuyên qua xuyên lại giữa đám đông, nhát kiếm nào phóng ra cũng đâm vào chỗ yếu hại của đối phương. Không đầy khoảnh khắc dưới đất đã đầy xác chết nằm ngổn ngang. Vương Bá Thông chau mày, nói :
- Đậu lão đại có thể khiến những người này liều mạng cho y, quả thật không thẹn là thủ lĩnh lục lâm, khiến người ta khám phục, y chết cũng nhắm mắt được rồi.
Nam Tễ Vân cắn răng, ra sức kìm chế, trong lòng không ngừng kêu lên :
- Mình nhất định không thể bị lôi vào vũng nước đục này!. Y kéo Thiết Ma Lặc, nhân lúc hỗn loạn chạy ra.
Đột nhiên kiếm quang chớp lên, thiếu nữ kia quát :
- Chạy đi đâu?.
Tay lên kiếm tới, thi triển một chiêu cực kỳ tàn độc đâm vào Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân nghiêng người qua, vung hai tay kẹp lấy sống kiếm, thiếu nữ kia hổ khẩu tê rần, đứng sững người ra, Nam Tễ Vân bảo vệ Thiết Ma Lặc đã lướt qua người nàng phóng đi.
Thiếu nữ kia quát :
- Ngươi là ai?. Thanh đoản kiếm ra chiêu Bạch hồng quán nhật lại đâm vào lưng Nam Tễ Vân, nhát liếm này lại càng tàn độc, Nam Tễ Vân lật tay đánh

lại một đao, chỉ nghe soạt một tiếng, kế lại keng một tiếng, vạt áo của Nam Tễ Vân đã bị nàng đâm thủng, nhưng thanh đao trả đòn lui người chuyển bước, mấy động tác làm luôn một mạch, đã mau lẹ tới cực điểm, nhưng thiếu nữ kia phóng kiếm ra trước, y tuốt đao sau nên vẫn hơi thua thiệt một chút.
Thiếu nữ kia bị thanh bảo đao của y đánh một đòn, thanh đoản kiếm suýt nữa tung ra khỏi tay, cũng giật nảy mình, lập tức phi thân vọt qua đầu Nam Tễ Vân, quay lại chặn đường y, cười nói :
- Không ngờ Đậu bá bá còn mai phục một cao thủ ở đây, nói tên họ ra đi, chúng ta lại tỷ thí vài chiêu.
Nam Tễ Vân ngấm ngầm thở dài:
- Tuổi còn quá nhỏ mà thủ đoạn đã tàn độc như thế, chỉ sợ trong tương lai võ lâm sẽ có thêm một ma đầu.
Thiếu nữ cười nói :
- Tại sao ngươi không nói? Là sợ thúc thúc Không Không Nhi của ta phải không? Ngươi không cần sợ, ta không nhờ y giúp là được. Rốt lại ngươi là ai?.
Nam Tễ Vân hoành đao trước ngực, cao giọng nói :
- Ngụy Châu Nam Tễ Vân! Ta hộ tống Đoàn đại hiệp tới đây, hoàn toàn không phải là trợ thủ Đậu gia mời tới! Ta cũng không muốn đếm xỉa tới chuyện tranh giành giữa hai nhà các ngươi. Chỉ là nếu cô nương cứ nhất định muốn thỉnh giáo thì Nam mỗ cũng chỉ còn cách bồi tiếp là được.
Vương Bá Thông :
- A. một tiếng kêu lên :
- Té ra là Nam đại hiệp.
Yến nhi, không được vô lễ!.
Thiếu nữ kia kêu lên :
- Té ra người chém đại ca ta bị thương là ngươi phải không? Cha...., dường như xin cha ưng thuận cho nàng xuất thủ, Vương Bá Thông vựa nghe tiếng :
- Cha., lại trầm giọng quát:
- Yến nhi, ngươi lại đây, không được nhiều chuyện.
Vương Bá Thông đứng lên, thi lễ với Nam Tễ Vân, nói :
- Hôm trước tiểu nhi có chỗ không biết, mạo phạm hổ uy, còn xin thứ tội., lời lẽ hòa hoãn, vô cùng lễ phép, trước sau giống như hai người khác hẳn nhau, Nam Tễ Vân chợt thấy kỳ lạ.
Người giang hồ quan tâm nhất là thể diện, có câu :
- Người kính ngươi một thước, thì ngươi kính người một trượng. vì thế cho dù Nam Tễ Vân rất bất mãn với y cũng chỉ đành ôm quyền đáp lễ, nói :
- Nam mỗ cũng không biết là công tử của Vương trại chủ, ngưỡng mộ!. Y ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp :
- Nam mỗ và Đoàn đại hiệp cùng tới, cũng phải cùng đi với y, không biết

Vương trại chủ có chịu cho ta đi không?.
Vương Bá Thông cười nói :
- Nam đại hiệp đã không phải là người nhà Đậu gia, chuyện này không liên quan gì tới ngươi, ta làm sao dám giữ lại. Nên biết Nam Tễ Vân giao du rộng rãi không kém gì Đoàn Khuê Chương, vả lại Ma kính lão nhân sư phụ của y lại là một trong Võ lâm tam lão, bản lĩnh cao cường không ai lường được, nên Vương Bá Thông cũng nể mặt y mấy phần.
Nam Tễ Vân nói :
- Thế thì đa tạ. Rồi kéo Thiết Ma Lặc chạy đi.
Vương Bá Thông chợt nói :
- Thiếu niên kia xin mời đứng lại!.
Nam Tễ Vân giật nảy mình, vội nói :
- Y cũng không phải là người nhà Đậu gia!.
Vương Bá Thông nói :
- Y không phải là con trai Thiết Côn Luân, tên Thiết Ma Lặc sao? Theo chỗ ta biết thì y lớn lên trong nhà họ Đậu. Nam Tễ Vân nói :
- Không sai, tuy y lớn lên trong nhà họ Đậu, nhưng rốt lại không phải là con em nhà họ Đậu, mong Vương trại chủ giơ cao đánh khẽ. Vì lý do Thiết Ma Lặc, nên lần đầu tiên Nam Tễ Vân phải hạ mình xin xỏ người khác. Thiết Ma Lặc đã bị Nam Tễ Vân điểm vào á huyệt, không thể nói chuyện, nhưng vẫn trợn mắt nhướng mày, hung dữ nhìn Vương Bá Thông.
Vương Bá Thông giọng lạnh lùng nói :
- Nam đại hiệp, ngươi đã biết lai lịch của y mà không biết y là nghĩa tử của Đậu lão đại à? Như thế cũng xem như là người nhà Đậu gia rồi. Không Không Nhi cười nói :
- Thằng nhỏ này cũng gan dạ lắm, ngươi xem kìa, y trợn mắt nhìn ngươi, dường như căm hận ngươi thấu xương đấy. Vương Bá Thông hừ một tiếng, Không Không Nhi nói :
- Để xem y nói gì?., hai ngón tay bật một cái bắn ra một quả Thiết liên tử giải khai huyệt đạo cho Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc tức giận quát :
- Vương Bá Thông, nếu ngươi sợ ta trả thù, thì mau giết ta đi!. Nam Tễ Vân sợ y xông vào liều mạng, nên giữ chặt cánh tay y.
Không Không Nhi nói :
- Vương đại ca, thằng nhỏ này biết nói chuyện đấy, nếu ngươi không tha thì đúng là ngươi sợ y rồi. Vương Bá Thông không biết làm sao, đành vung tay nói :
- Được, ngươi đi đi. Ta chờ ngươi tới trả thù là được?.
Nam Tễ Vân vội kéo Thiết Ma Lặc chạy ra cổng trại, chỉ thấy khắp núi khắp gò đều là lâu la của Đậu gia trại, những người này không muốn quy thuận

Vương gia, mạnh ai nấy chạy. Nam Tễ Vân kéo Thiết Ma Lặc, triển khai khinh công Lục địa phi đằng, chạy một mạch hơn mười dặm, bỏ rơi hết bọn lâu la lại phía sau, nhưng vẫn chưa phát hiện được bóng Đoàn Khuê Chương phía trước.
Thiết Ma Lặc chợt dừng lại, buông tiếng khóc rống, Nam Tễ vân biết y lòng đầy bi phẫn, cũng muốn để y khóc cho hả lòng, sau đó mới thong thả khuyên :
- Cả nhà nghĩa phụ của ngươi đã sống trên mũi đao, không phải họ giết người ta, thì người ta giết họ, ngươi nên nghĩ tới chuyện ấy. Thiết Ma Lặc nói :
- Tuy là nói thế, nhưng vẫn không thể chết dưới tay cha con lão tặc Vương Bá Thông được, người thấy hành động tàn ác đuổi tận giết tuyệt của y hôm nay rồi đấy, làm thủ lĩnh lục lâm, chỉ sợ còn hung dữ hơn cả nghĩa phụ vãn bối. Nam Tễ Vân thở dài nói :
- Có bao nhiêu người trong lục lâm có thể gọi là hiệp đạo đâu? Cha ngươi tính là một, Khoái mã Diêu Toán ở Thông Châu là hai, ngoài ra rất khó nói. Ta khuyên ngươi coi chuyện hôm nay là một ác mộng, chuyện gì qua rồi thì thôi, từ nay trở đi ngươi cũng không cần hòa mình vào chốn lục lâm nữa.
Thiết Ma Lặc nói :
- Nghĩa phụ có ơn dưỡng dục vãn bối mười năm, mối thù này con há lại không trả?.
Nam Tễ Vân biết y đang lúc tức giận, có khuyên cũng vô ích, bèn nói:
- Nếu ngươi giữ ý báo thù thì càng phải tiếc thân, mới rồi Vương Bá Thông thả ngươi, hoàn toàn không phải tự nguyện đâu, ngươi phải mau mau rời khỏi nơi này mới được.
Thiết Ma Lặc đột nhiên đứng lên, lau nước mắt nói :
- Nam thúc thúc người nói rất nhiều, nhưng chỉ có mấy câu vừa rồi con thấy là đúng. Con là người thẳng tính, người đừng trách con. Nam Tễ Vân ngấm ngầm thở dài, nghĩ thầm :
- Những oan oan tương báo thế này của giới lục lâm, thật không biết bắt đầu từ lúc nào., liền nói :
- Tính tình ngươi cương trực, đó là bản sắc anh hùng, nhưng cứng quá thì dễ gãy vả lại không dùng vào chỗ đúng, ờ, câu này không biết trước đây ngươi đã nghe chưa, qua vài năm nữa, nếu chúng ta còn có thể gặp nhau, ta sẽ thong thả nói cao ngươi nghe. Bây giờ chúng ta nên tìm Đoàn thúc thúc của ngươi trước.
Đi được một lúc, chợt thấy trước mặt có một đội quân mã, giương một lá cờ hiệu để chữ :
- Vương., con trai Vương Bá Thông ngồi trên một con ngựa cao lớn, nghênh ngang đắc ý liếc ngang liic dọc, nhưng trên trán có một cục u tím xanh, hình

như vừa đánh nhau một trận với người khác.
Nguyên y dẫn đầu đoàn người ngựa tới tiếp nhận Đậu giatrại, giữa đường gặp vợ chồng Đoàn Khuê Chương, bị Đậu Tuyến Nương bắn một viên đạn hoàn, bây giờ vừa tới chân núi lại gặp hai người Nam Thiết, bất giác sửng sốt, nghĩ thầm :
- Không Không Nhi làm trò gì thế này, tại sao lại để họ lọt lưới?.
Mấy tên đầu mục đi đầu nhận ra Thiết Ma Lặc, thúc ngựa phóng tới bắt y, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng xông lên đón đánh, Nam Tễ Vân vội gọi :
- Không được!., nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Thiết Ma Lặc đã chụp ngọn trường mâu đâm vào y, kéo tên đầu mục ấy xuống ngựa, may mà Nam Tễ Vân kêu lên kịp thời, Thiết Ma Lặc hất tay ra, vứt ngọn trường mâu xuống cạnh tên đầu mục kia, nếu không phải Nam Tễ Vân cản trở thì y đã đóng đinh tên đầu mục ấy xuống đất rồi.
Nam Tễ Vân cao giọng nói :
- Vương thiếu trại chủ, ngươi muốn làm gì? Hay lại muốn so tài cao thấp với Nam mỗ lần nữa?. Thiếu niên áo vàng nhìn y một cái, đột nhiên hô hô cười rộ.
Thiết Ma Lặc tức giận nói :
- Ngươi điên rồi à? Nhà ngươi thắng chỉ là nhờ Không Không Nhi mà thôi.
Thiếu niên áo vàng nói :
- Đây là cha ta thả các ngươi đi phải không?. Y thấy Nam Thiết hai người quần áo còn tề chỉnh sạch sẽ, trên người không có vết thương nào, nếu từng giao thủ với Không Không Nhi, quyết không thể an toàn rút lui như thế!
Nam Tễ Vân thoáng đỏ mặt, nói :
- Thế thì sao, chẳng lẽ ngươi không phục, muốn giữ bọn ta lại à?. Thiếu niên áo vàng cười nói:
- Ngươi là tướng bại trận, không nên khoe mạnh, có điều ngươi cũng không cần ra vẻ hảo hán trước mặt ta. Cha ta đã thả ngươi xuống núi, ngươi cứ đi đi. Ngọn cờ lệnh phất lên, hai bên nhường ra, Nam Tễ Vân không rõ là vì sao mà kể từ hôm giáp mặt với gã thiếu niên này thì cảm thấy ghét lắm, bây giờ nghe y châm chọc mấy câu càng thêm tức giận, đã định phát tác, đột nhiên sực nghĩ :
- Mới rồi mình khuyên Thiết Ma Lặc không được manh động, tại sao mình lại cũng như thế?. Lúc ấy bèn nuốt câu chửi vừa ra tới miệng trở vào, dắt Thiết Ma Lặc bỏ đi.
Đi thêm không đầy mười dặm, Nam Tễ Vân tinh mắt, nhìn thấy dưới một gốc cây xa xa có hai người, chính là vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Nam Tễ Vân gọi :
- Đại ca, đại tẩu, tiểu đệ và Ma Lặc tới đây.
Đoàn Khuê Chương đáp lại, thanh âm vô cùng buồn bã, Đậu Tuyến Nương

trên mắt đầy lệ im lặng không nói, đến khi nghe Thiết Ma Lặc òa một tiếng bật khóc mới sực tỉnh, toàn thân run lên, run giọng nói :
- Thế nào rồi? Họ, ho..... Thiết Ma Lặc khóc nói :
- Nghĩa phụ chết rồi, bốn vị thúc thúc cũng chết cả rồi, cô cô, người....
Đậu Tuyến Nương biết Thiết Ma Lặc muốn xin mình trả thù, da thịt trên mặt giật giật, trầm giọng nói :
- Là Không Không Nhi hạ độc thủ phải không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không, là con gái Vương Bá Thông, con nha đầu ấy còn tàn ác hơn Không Không Nhi ba phần. Cô cô, người.... Đậu Tuyến Nương thần sắc lạnh như băng, lạnh tới mức khiến người ta phát sợ, Thiết Ma Lặc bất giác im bặt.
Hoàn toàn bất ngờ là Đậu Tuyến Nương không khóc, nhưng dáng vẻ còn khiến người ta đau lòng hơn cả khóc, qua một lúc lâu mới nghe nàng lẩm bẩm nói một mình :
- Ta còn mặt mũi nào nhìn thấy các anh ta dưới suối vàng? Khuê Chương, Khuê Chương...
Đoàn Khuê Chương buồn rầu nói :
- Tuyến Nương, chuyện khác thì ta có thể nghe theo, chỉ là chuyện này thì không được. Hai vợ chồng y tâm ý tương thông, Đoàn Khuê Chương biết vợ muốn nói gì, mà Đậu Tuyến Nương cũng biết chồng giữ lời hứa với Không Không Nhi, quyết không chịu trả thù cho các anh nàng.
Đậu Tuyến Nương chợt ngẩng đầu lên, nói :
- Đại ca, muội đời này kiếp này chỉ xin huynh một việc, việc này thì huynh có thể làm được.
Đoàn Khuê Chương hỏi :
- Việc gì?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Hiện tuy huynh mở võ quán trong thôn, nhưng chưa hề thu một đệ tử chân chính nào. Muội muốn huynh nhận Ma Lặc làm truyền nhân. Ma Lặc, ngươi có muốn nhận dượng ngươi làm sư phụ không?. Đoàn Khuê Chương, Thiết Ma Lặc đều sửng sốt, nhưng hai người lập tức đều hiểu ý nàng, Thiết Ma Lặc lập tức quỳ xuống dập đầu, làm đại lễ bái sư với Đoàn Khuê Chương.
Đại lễ bái sư thì phải ba lần quỳ lạy chín lần dập đầu, nhưng Thiết Ma Lặc vừa mới dập đầu một cái, Đoàn Khuê Chương chợt kêu lên :
- Khoan đã., rồi đỡ y đứng lên.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Sao vậy, huynh không muốn thu y làm đệ tử à?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Không, đây là ta suy tính cho y. Y phải tìm được một sư phụ cao minh hơn ta. Thiết Ma Lặc nói:
- Dượng, ta chỉ cần học được kiếm pháp của người cũng đã mãn nguyện rồi.
Đoàn Khuê Chương cười gượng nói :
- Cho dù ngươi học được hết bản lĩnh của ta, cũng không địch nổi Không

Không Nhi, thì có ích gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Nếu dùng để đối phó với con gái của Vương Bá Thông, thì cũng thừa sức rồi. Ta nghĩ Vương gia không thể giữ Không Không Nhi làm bảo tiêu cho họ vĩnh viễn được.
Nên biết vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã lập lời thề với Không Không Nhi, từ nay trở đi, không được quản chuyện hai nhà Vương Đậu nữa, nên Đậu Tuyến Nương muốn chồng nhận Thiết Ma Lặc làm đệ tử, là hy vọng Thiết Ma Lặc trả thù thay nàng. Đoàn Khuê Chương vốn không muốn dấn thân vào vũng nước đục, nhưng một là không muốn vợ áy náy suốt đời, hai là quả thật y cũng rất thích Thiết Ma Lặc có tư chất học võ, vì thế ngần ngừ mấy lần, cuối cùng nghĩ ra một cách thức lưỡng toàn.
Đoàn Khuê Chương đỡ Thiết Ma Lặc lên, lại nói với Nam Tễ Vân:
- Nam huynh đệ, ta muốn nhờ ngươi đưa Ma Lặc tới Tuy Dương bái kiến lệnh sư, lại xin chuyển lời giúp ta, xin lệnh sư phá lệ nhận y làm đệ tử. Nam Tễ Vân nói :
- Thiết trại chủ lúc sinh tiền có giao tình thân thiết với gia sư, gia sư cũng mấy lần bảo ta nghe ngóng về nơi ở của Ma Lặc, chuyện này mười phần có tới chín là có thể.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Ma Lặc, ta và ngươi ở cạnh nhau đã lâu, bây giờ chia tay ở đây, tuy ta không thể nhận ngươi làm đệ tử, nhưng có một món lễ vật nhỏ tặng cho ngươi, cũng kể như một chút tâm ý của vợ chồng ta. Nói xong rút ra một tập kiếm phổ đưa cho Thiết Ma Lặc, nói :
- Đây là kiếm phổ gia truyền của ta, có phụ thêm những phần tâm đắc trong hai mươi năm học kiếm của ta, ngươi cầm lấy đi. Phần kiếm quyết quan trọng trong đó ta đã từng giảng giải cho ngươi rồi.
Ngươi nghiền ngẫm cho kỹ, với tư chất của ngươi, học hiểu được cũng không phải khó đâu. Thiết Ma Lặc kinh ngạc nói :
- Dượng, chuyện này, chuyện này làm sao được? Tiểu điệt làm sao có thể cầm kiếm phổ gia truyền của người. Đoàn Khuê Chương nói :
- Tập kiếm phổ này ta đã thuộc lòng, con trai ta còn nhỏ, ngươi cứ cầm lấy đi, nếu con trai ta thoát dược tai nạn, tương lai lớn lên làm người, thì ngươi giao lại cho nó cũng không muộn ! Đậu Tuyến Nương cũng nói :
- Thằng ngốc, đây là lúc quan yếu, ngươi lại còn câu nệ chuyện gì nữa? Dượng không chịu nhận ngươi làm đệ tử là vì muốn sắp xếp cho ngươi tốt hơn, sợ làm rối loạn hàng thứ trong võ lâm, nếu ngươi có thể sử dụng kiếm phổ này thật hay, là đã không phụ một phen ý tốt của dượng đối với ngươi, tương lai ta còn phải đa tạ ngươi nữa. Thiết Ma Lặc hai mắt đẫm lệ, nhận lấy kiếm phổ, lại dập đầu ba cái, tính là nửa lễ bái sư, trịnh trọng nói :
- Cô cô yên tâm, Ma Lặc quyết không phụ lòng cô dượng!. Đậu Tuyến

Nương vẻ mặt buồn bã âm trầm lúc ấy mới thoáng nét cười, nghĩ thầm :
- Nếu y học được chân truyền nội công của Ma kính lão nhân, lại học được hết sáu mươi bốn chiêu Long hình kiếm pháp trong kiếm phổ này, cho dù chưa chắc thắng được Không Không Nhi, cũng có thể liều mạng với y một phen.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nam hiền đệ, từ nay trở đi xin ngươi chiếu cố cho Ma Lặc! Lần này được ngươi rút đao tương trợ, hộ tống đường dài, nghĩa nặng tình sâu, vô cùng cảm kích. Lần gặp sau khó hẹn, chỉ mong các ngươi tự bảo trọng., rồi bốn người gạt lệ chia tay.
Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc đi một đường, cùng tới Tuy Dương, vợ chồng Đoàn Khuê Chương thì đi lên Lương Châu phía bắc, tới núi Ngọc Thụ đòi lại con trai.
Hãy tạm gác chuyện vợ chồng Đoàn Khuê Chương không nói tới.
Lại nói hai người Nam Thiết để đề phòng cha con Vương gia bất ngờ trở quẻ, lại phát quân đuổi theo, vội vội vàng vàng đi một mạch mười mấy dặm, lúc trời vừa tối, trong bụng đã đói, vừa khéo cạnh đường có một quán trà, Nam Tễ Vân nói :
- Chúng ta vào đây nghỉ ngơi một lúc, ăn chút gì đó rồi sẽ lên đường.
Quán trà này kiêm bán rượu thịt, có hai đại hán đang uống rượu trong đó, ngoài cửa buộc hai con ngựa của họ, Thiết Ma Lặc hạ giọng nói :
- Hai con ngựa hoàng phiêu (ngựa vàng đốm trắng) này cũng không phải tầm thường đâu. Hai đại hán kia nghe giọng y nói, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức đôi bên đều kinh ngạc, đại hán ngồi ghế đầu kêu lên một tiếng :
- Ồ. Nguyên hai đại hán này đều là võ quan thủ hạ của An Lộc Sơn, không biết vì sao lại mặc quần áo thường dân, Nam Tễ Vân nhận ra được hán tử kêu lên chính là Trương Trung Chí, một trong bốn đại cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn, người kia tuy y không biết tên, nhưng cũng đã giao thủ trong đêm trước ở phủ An Lộc Sơn.
Tối hôm ấy Nam Tễ Vân vào An phủ cứu Đoàn Khuê Chương, một thanh bảo đao sát thương mười mấy võ sĩ, hai người này đều bị y đánh kinh hồn lạc phách, đường hẹp gặp nhau, đều giật nảy mình, Trương Trung Chí lập tức đứng lên nói :
- Nam đại hiệp, là ngươi à? Lão nhân gia người khỏe chứ?. Nam Tễ Vân nói :
- Chưa chết không bị thương, có gì mà không khỏe? Hai người các ngươi khỏe chứ?. Tên đồng bạn của Trương Trung Chí đêm ấy bị Nam Tễ Vân chém một đao, vết thương vừa lành nhưng chưa liền sẹo, nghe thế vô cùng nhột nhạt, nhưng cũng chỉ đành chắp tay nói :
- Đội ơn đã quan tâm, đôi bên đều khỏe. Trương Trung Chí nói :

- Đêm ấy hai người bọn ta là phụng mệnh mà làm, xin Nam đại hiệp thứ tội.
Nam Tễ Vân xua xua tay nói :
- Không có gì, các ngươi ngồi xuống uống rượu đi. Thiết Ma Lặc trợn mắt nhìn họ một cái nói :
- Ờ, các ngươi đổi mặc quần áo thường dân, dường như muốn lén lén lút lút làm chuyện xấu xa gì đó phải không?.
Trương Trung Chí biến sắc, vội nói :
- Tiểu ca nói đùa rồi. Hai người bọn ta là vâng lệnh đi điều tra một vụ án, nên cải trang như thế này. Ái chà, đã không còn sớm nữa, bọn ta phải lên đường thôi, không thể tiếp chuyện, xin thứ tội!.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ờ, vụ án gì thế?. Trương Trung Chí nói:
- Không, không có gì, là vụ án nhỏ dân quê hai thôn đánh nhau thôi mà., trong lúc nói chuyện đã nhảy lên con ngựa hoàng phiêu, Nam Tễ Vân nói :
- Ma Lặc, không cần quản chuyện không đâu, để họ đi đi.
Hai người kia như được đại xá vội vàng ngựa tốt thêm roi, mau lẹ phóng đi.
Thiết Ma Lặc hừ một tiếng, nói :
- Hai người này lén lén lút lút ấp a ấp úng, nhất định không có chuyện gì tốt. Thử nghĩ lếu là dân hai thôn đánh nhau, thì cần gì An phủ phải sai võ sĩ ra mặt đàn áp?.
Nam Tễ Vân nói :
- Ngươi nói không sai, ở đây đương nhiên có ma, nhưng chúng ta làm sao có thời gian rảnh rỗi mà đi quản họ được?.
Chủ nhân quán trà là một hán tử cao gầy khoảng trên dưới năm mươi, y nghe hai viên võ quan kia gọi Nam Tễ Vân là nam đại hiệp, tựa hỗ cũng rất lưu ý, nhưng cũng không kinh ngạc gì lắm, lúc ấy bèn bước tới, Nam Tễ Vân gọi ba cân rượu Phần Dương, hai cân thịt bò thái, hỏi :
- Làm ăn khá không?. Chủ quán nói :
- Ơn trời, mấy hôm nay khách quan qua đường rất nhiều, tiểu điếm cũng thu được một ít.
Nam Tễ Vân vừa nghe liền rúng động, Thiết Ma Lặc đã hỏi :
- Là những người như thế nào?. Chủ quán cười nói :
- Ta thấy hai vị cũng là nhân vật giang hồ, không giấu gì hai vị, tiểu điếm chỉ lo làm ăn chứ không quản chuyện khách khứa là hạng người nào. Ở đây rất gần núi Phi Hổ, các đầu mục trên núi Phi Hổ cũng từng tới đây uống rượu. Lúc đang trò chuyện, trên đường lại có hai ky mã phóng mau tới, tới trước cửa quán trà, vứt ra một nắm tiền, gọi hai chén trà nóng, vội vã uống ngay trên lưng ngựa, rồi tiếp tục phóng đi. Thiết Ma Lặc hạ giọng nói:
- Hai người này là bằng hữu trong đường dây, tướng mạo trông rất quen, nhưng không nhớ ra tên của họ.

Nên biết trong Đậu gia trại, các hào khách lục lâm hàng năm tới tham kiến Đậu gia ngũ hổ rất đông, Thiết Ma Lặc quen biết không ít, có điều vì Thiết Ma Lặc là một đứa nhỏ chưa thành niên, nên bọn hào khách ấy, trừ phi là đặc biệt thân thiết với Đậu gia, Đậu Lệnh Khản mới gọi y ra chào, nên một số đầu lãnh các sơn trại nhỏ đều không nhận ra Thiết Ma Lặc.
Trong khoảng thời gian chưa tàn nén hương, lại có mấy toán khách lục tục kéo tới, đều là những người khỏe mạnh đeo dao cưỡi ngựa, vừa nhìn là biết ngay đó là nhân vật lục lâm, họ đều giống như hai người rừa rồi, vội vã uống trà rồi đi, chủ quán bận rộn ở cửa chiêu đãi họ, lúc ấy Nam Tễ Vân cũng đã nảy ý nghi ngờ, nghi thầm :
- Bây giờ đã tối, bọn hảo hán lục lâm này lại vội vã như thế, là vì chuyện gì?.
Trong đó có một người thần sắc có vẻ do dự bất định, lúc dừng lại trước quán, dùng tiếng lóng trong hắc đạo nói với đồng bọn :
- Phía trước có hai con đường, ngươi thấy chúng ta nên lên núi Phi Hổ hay đi cốc Long Miên?. Người kia nói :
- Ta thấy đi cốc Long Miên hay hơn, cái ghế của Đậu lão đại ngồi không vững nữa rồi, nếu chúng ta không nhận thiếp của Vương gia, sau này chỉ e có tai họa.
Thiết Ma Lặc đột nhiên biến sắc, Nam Tễ Vân vội đè y ngồi lại nói :
- Thấy người sang bắt quàng làm họ là thường tình của con người, lúc này, ngươi cần gì phải nổi giận vô ích?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Này, chủ quán, ngươi có biết cốc Long Miên ở đâu không?. Chủ quán dài giọng nói :
- Cốc Long Miên à? Ngươi hỏi làm gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Ta có bạn bè ở đó. Chủ quán nói :
- Ủa té ra là thế, cốc Long Miên ở cách đây hai mươi dặm về phía tây, đi lên nữa là Tam Dương cương. Tam Dương cương chính là chỗ hôm trước Nam Tễ Vân gặp thiếu niên áo vàng.
Thiết Ma Lặc cau mày, đang định lên tiếng, ngoài cửa có tiếng ngựa hí, lại hai ky mã phóng tới, hai người khách này lại không vội vàng phóng quá, xuống ngựa bước vào quán gọi rượu, Thiết Ma Lặc nhìn ra một lát, đột nhiên rời ghế bước lên, kéo đại hán kia lột cái.
Đại hán kia giật nảy mình, nói :
- Ơ kìa, té ra là Thiết thiếu trại chủ, người tới đây làm gì?. Thiết Ma Lặc nói Sử đại thúc, ta đang muốn hỏi người, tại sao người cũng tới đây? Chẳng lẽ cũng muốn tới cốc Long Miên ra mắt chủ mới sao?.
Đại hán kia tên Sử Chương, cũng là gia tộc với Đậu gia, sự vụ trong các trại nhỏ của Đậu gia trại ở U Châu đều do y tổng quản, người kia chính là trợ thủ

của y, tên Trình Thông, cũng là người thân tín của Đậu Lệnh Khản.
Sử Chương nói :
- Tại sao thiếu trại chủ lại nói thế? Sử mỗ há lại tới cốc Long Miên dâng biểu đầu hàng? Ta đang định lên núi Phi Hổ nghe ngóng tin tức đây. Thiếu trại chủ, người tới đây chẳng lẽ đại sự đã hỏng rồi sao?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Tổng trại trên núi Phi Hổ đã bị Vương gia phá hủy rồi, nghĩa phụ và bốn vị thúc thúc của ta cũng đều đều quy thiên cả rồi!.
Sử Chương cả kinh thất sắc, ngẩn ra như gà gỗ, Thiết Ma Lặc nói:
- Bây giờ không phải là lúc đau lòng, ngươi đã không muốn đầu hàng Vương gia thì cũng không thể tới núi Phi Hổ nữa đâu, ngươi mau mau phái người tới truyền lệnh cho các trại chủ nhỏ, sai các huynh đệ giải tán cả đi, Còn có non xanh đó, lo gì thiếu củi đun, ngươi hiểu rõ chưa?. Sử Chương nói :
- Vâng, ta đã hiểu rõ ý tứ của thiếu trại chủ rồi.
Nam Tễ Vân trong lòng hơi hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Ma Lặc tuy còn nhỏ tuổi, nhưng thu xếp như thế là biết nghĩ sâu tính xa, xem ra y còn muốn tính chuyện Đông Sơn tái khởi cho Đậu gia. Ồ, thế này thì lục lâm chỉ e còn sẽ dấy động can qua.
Thiết Ma Lặc lại hỏi :
- Vương gia mời thủ lãnh lục lâm các nơi tới cốc Long Miên, là có chuyện gì? Ngươi có biết không?. Sử Chương nói:
- Ta cũng đã nhận thỉnh thiếp, Vương gia trước kia sợ chúng ta chiếm cứ đại trại của y, vì thế vốn di động khắp nơi, hoàn toàn không có địa chỉ cố định, gần đây nhất mới tới cốc Long Miên, thinh thiếp này nói y đã tiêu diệt Đậu gia trại trên núi Phi Hổ, mời hào kiệt các nơi tới cốc Long Miên uống rượu mừng, đương nhiên người hiểu biết đều biết uống rượu mừng là cái cớ, thật ra là muốn đầu lĩnh các nơi nghe theo hiệu lệnh của y.
Thiết Ma Lặc hừ một tiếng, trong lòng bi phẫn, nghĩ thỉnh thiếp của Vương gia đã sớm phát đi, đủ thấy họ dời tới cốc Long Miên là vì gần núi Phi Hổ, muốn thôn tính tất cả thuộc hạ của Đậu gia trại quanh đó, mà việc Đậu gia trại trên núi Phi Hổ bị tiêu diệt, cũng đã nằm trong sự dự liệu của họ.
Lúc ấy mặt trời đã lặn xuống phía tây, hai người Sử Trình cũng không kịp uống rượu, vội vàng cáo từ. Chủ quán nghe Thiết Ma Lặc là thiếu trại chủ trên núi Phi Hổ, biến hẳn sắc mặt, vội nói :
- Ái chà, thì ra là xảy ra sự tình như thế. Thiếu trại chủ, ta khuyên ngươi nên mau mau xa chạy cao bay, ở đây rất gần cốc Long Miên.
Thiết Ma Lặc lạnh lùng nói :
- Ngươi không cần lo lắng sợ sệt, ta đi bây giờ đây, không làm liên lụy tới ngươi đâu.

Đúng lúc ấy, hai đầu phía đông phía tây đường cái đều có một con ngựa phóng tới, gặp nhau trước cổng quán trà, một người là một đại hán cao lớn, người kia là một hán tử trung niên mặt trắng không có râu, đại hán kia chắp tay nói :
- Đỗ huynh, ngươi tới cốc Long Miên à?.
Người trung niên cười nói :
- Không, loại vô danh tiểu tốt như ta, Vương Bá Thông làm sao biết được, ta là tới Hàn gia trang.
Đại hán nói :
- Đỗ huynh, ngươi là chân nhân không lộ tướng, tiêu dao tự tại, độc lai độc vãng, không ai câu thúc, tiểu đệ vô cùng hâm mộ. Luận về lý thì tiểu đệ cũng phải tới Hàn gia trang chúc thọ, chỉ là ta đã lập sào huyệt trong địa giới U Châu, không thể không tới cốc Long Miên làm lấy lệ một chuyến. Hai người dùng tiếng lóng giang hồ trò chuyện, Thiết Ma Lặc vừa nghe đã biết đại hán kia là trại chủ một sơn trại, còn người trung niên mặt trắng không râu thì dường như là một hiệp khách giang hồ.
Người trung niên cười nói :
- Như thế chỉ còn cách ai đi đường người ấy là được. Chỉ mong Chu huynh nhất định không nên nói tới tên ta và Hàn trang chủ, để khỏi sinh chuyện phiền phức. Đại hán kia nói:
- Ta hiểu rồi. Nói xong uống một chén trà nóng, lại vội vàng thúc ngựa phóng đi.
Hán tử trung niên kia lại buộc con ngựa lại, vào quán uống rượu.
Nam Tễ Vân vốn đã định đi, nhưng đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn hán tử trung niên kia một cái, hai người nhìn nhau, đồng thanh kêu lên :
- Thật là khéo quá!. :
- Nam Bát huynh, tại sao ngươi tới đây?. :
- Đỗ tam ca, tại sao ngươi cũng tới đây?.
Nam Tễ Vân nói :
- Ma Lặc qua đây, chào vị thúc thúc này đi Kim kiếm thanh nang Đỗ Bá Anh nổi tiếng giang hồ là y đấy. Nguyên Đỗ Bá Anh là một vị du hiệp trên giang hồ, ngoài kiếm thuật còn giỏi y thuật, nên người ta gọi là Kim kiếm thanh nang. Chỉ là y tính ưa nhàn tản, không thích để lại tên họ, rất nhiều chuyện hành hiệp trượng nghĩa đều là ngấm ngầm mà làm, thường thoáng đến thoáng đi, rất ít người biết. Vì vậy tên tuổi của y trên giang hồ không lừng lẫy bằng Nam Tễ Vân. Bảy năm trước Nam Tễ Vân đã gặp y một lần, lúc ấy Nam Tễ Vân xuất đạo chưa lâu, tới yết kiến y theo lễ tiền bối, sau đó nói tới uyên nguyên sư môn, mới đối xử với nhau ngang hàng.
Nam Tễ Vân nói :
- Ta vừa từ núi Phi Hổ xuống, vị tiểu huynh đệ này là con trai của Thiết trại

chủ Thiết Côn Luân ở Yên Sơn trước kia. Đỗ Bá Anh thoáng trầm ngâm, nói :
- Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vừa đi vừa nói. Rồi giành trả tiền rượu, dắt con ngựa đi, cùng Nam Thiết hai người bước ra.
Đỗ Bá Anh nói :
- Trời đã tối, hai vị định nghỉ lại chỗ nào?. Nam Tễ Vân nói :
- Bọn ta đi tới đâu thì tính tới đó. Đỗ Bá Anh nói :
- Nam huynh, ngươi có nghe tới tên Hàn Trạm chưa?.
Nam Tễ Vân giật nảy mình, nói :
- Có phải ngươi nói tới Hàn lão tiền bối danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ không?. Đỗ Bá Anh nói :
- Đúng thế! Hôm nay y mừng thọ sáu mươi tuổi. Nam Tễ Vân nói:
- Vậy y ở gần đây không?. Đỗ Bá Anh nói :
- Đi về phía nam ba mươi dặm nữa là tới nhà y, chẳng bằng chúng ta cùng tới mừng thọ y.
Nam Tễ Vân nói :
- Hàn lão tiền bối và gia sư rất có giao tình, có điều là tiểu đệ chưa từng gặp mặt. Đỗ Bá Anh nói :
- Chỗ ở của y chỉ có rất ít bằng hữu võ lâm biết được, ta biết y mấy năm nay ẩn cư ít ra ngoài, không gặp người lạ, nhưng ngươi dĩ nhiên là ngoại lệ. Y cũng từng nói với ta về giao tình với sư phụ ngươi, cũng rất khen ngợi ngươi, nên ta mới dám mời ngươi cùng đi. Nam Tễ Vân nói :
- Nếu thế thì theo lẽ ta phải tới chúc thọ y. Chỉ không biết chỗ y ở cách cốc Long Miên bao xa?. Đỗ Bá Anh nói :
- Một chỗ phía đông, một chỗ phía nam, cùng với Hòe Thụ trang chỗ này làm thành một tam giác, đều cách nhau ba mươi dặm. Nam Bát huynh, ngươi yên tâm, tuy ở gần nhưng không hề gì đâu. Hàn lão tiền bối ẩn cư ở đó ngay cả Đậu gia ngũ hổ trên núi Phi Hổ cũng không biết, huống hồ Vương Bá Thông vừa tới cốc Long Miên, chắc y cũng không biết đâu. Nam Tễ Vân nói :
- không phải ta sợ họ, chỉ là sợ Hàn lão tiễn bối bị gây rắc rối thôi. Đỗ Bá Anh cười nói:
- Hàn lão tiền bối cũng không phải là người sợ phiền phức đâu, có điều nếu không phải đến lúc bất đắc dĩ, thì cũng chẳng muốn xung đột với họ thôi. Các ngươi vừa từ núi Phi Hổ xuống có khi y cũng đang muốn gặp các ngươi đấy.
Trong lời lẽ dường như có thâm ý, Nam Tễ Vân trong lòng chợt rúng động, lúc ấy gia tăng cước bộ, không đầy nửa giờ, đã tới một thôn trang nhỏ dựa vào chân núi. Lúc ấy đã tới giờ nấu cơm, sắc chiều mờ mịt, Đỗ Bá Anh tới Hàn gia, lắc cái vòng cửa ba lần, cao giọng báo danh, Hàn Trạm đích thân ra

mở cửa, cười nói :
- Bá Anh, ngươi tới muộn quá!. Đỗ Bá Anh nói :
- Hàn lão tiền bối, ta mời hai vị quý khách tới cho người đây.
Nam Tễ Vân đưa mắt nhìn, chỉ thấy Hàn Trạm tuy đã lục tuần nhưng thần quang nội uẩn, bước chân vững vàng, hoàn toàn không có chút gì già nua, để râu ba chòm, mặc áo trường xam, xem ra giống một cao sĩ vẽ trong tranh.
Nam Tễ Vân vội bước lên thi lễ, nói :
- Nam Tễ Vân đệ tử của Ma kính lão nhân xin bái thọ lão nhân gia người.
Hàn Trạm thoáng sửng sốt, kế hô hô cười rộ, nói :
- Té ra là Nam thế huynh, ta và lệnh sư là bạn già mấy mươi năm nay, hôm nay mới được gặp học trò yêu của bạn già, quả thật là điều mừng rỡ bất ngờ. Ngươi tới đây, cứ coi như về nhà, không cần câu nệ gì cả. Hô hô, cơn gió nào thổi ngươi tới đây thế?. Thiết Ma Lặc cũng bước lên dập đầu chúc thọ Hàn Trạm, Hàn Trạm đỡ y đứng lên, hỏi :
- Vị tiểu huynh đệ này là... Nam Tễ Vân nói :
- Y là công tử của Thiết trại chủ Thiết Côn Luân ở Yên Sơn. Hàn Trạm nói :
- Ta và Thiết trại chủ trước kia cũng có duyên gặp mặt mấy lần, trong các nhân vật lục lâm, y là người duy nhất mà ta kính phục, nói thế thì cũng không phải là người ngoài.
Nam Tễ Vân nói :
- Sau khi Thiết lão trại chủ qua đời, Đậu Lệnh Khản nhận y làm nghĩa tử, hôm nay Đậu gia trại bị phá, ta và y cùng chạy ra, may mà gặp Đỗ huynh, được biết Hàn lão tiền bối mừng thọ.
Hàn Trạm nghe thấy, khẽ nhướng mày, nhưng cũng không tỏ vẻ gì kinh ngạc, tựa hồ y đã đoán được chuyện ấy, nói :
- Các ngươi tới rất đúng lúc, bên trong có mấy vị bằng hữu, vừa rồi cũng đang nói chuyện hai nhà Vương Đậu, xin mời vào gặp nhau.
Hàn Trạm mừng thọ, chỉ có mấy người bạn rất thân biết được ngoài Đỗ Bá Anh chỉ có bốn người khách Tát thị song Anh ở Thanh Hải, Long Tàng thượng nhân ở núi Lăng Tích Thạch, Tân trại chủ ở núi Kim Hạc. Ba người trước đều là bạn từ xa tới, chỉ có Tân trại chủ là trại chủ lục lâm ở U Châu.
Mọi người ngồi yên xong, Nam Tễ Vân kể lại chuyện Không Không Nhi và cha con Vương gia đại phá núi Phi Hổ, mọi người nghe nói vợ chồng Đoàn Khuê Chương cũng bị thua dưới liếm của Không Không Nhi, đều nhìn nhau hoảng sợ.
Hàn Trạm thở dài nói :
- Không Không Nhi vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, lần này lại làm việc hồ đồ rồi. Long Tàng thượng nhân nói :
- Hàn huynh nói câu ấy là thế nào?. Hàn Trạm nói :
- Y bị Vương Bá Thông lợi dụng mà không biết, lại còn cho rằng việc mình

làm rất đúng, há không phải là hồ đồ sao.
Long Tàng thượng nhân càu mày, tựa hồ không phục, định tranh luận với Hàn Trạm, nhưng y nhìn qua hai người Nam Thiết một cái, nghĩ tới chuyện Thiết Ma Lặc là nghĩa tử của Đậu Lệnh Khản, lại không nói gì nữa. Nguyên là y bất mãn với cả hai nhà Vương Đậu, mà so ra thì còn ghét Đậu gia hơn, nên lúc ấy nghĩ thầm :
- Không Không Nhi giúp Vương gia tranh bá, nhiều lắm cũng chỉ là lấy sự tàn bạo diệt kẻ tàn bạo, đây là lệ thường trong lục lâm, vốn không thể kể là đúng sai gì, cũng không thể nói là hồ đồ hay không hồ đồ.
Nam Tễ Vân hỏi :
- Dường như Hàn lão tiền bối có quen biết với Không Không Nhi?. Hàn Trạm nói :
- Đâu chỉ là quen biết, lúc y còn nhỏ ta còn từng bế y. Tát thị song anh và Đỗ Bá Anh đều cảm thấy bất ngờ, Đỗ Bá Anh nói :
- Trong mấy năm nay, giang hồ bị Không Không Nhi quấy phá tới mức trời long đất lở, không ai biết lai lịch của y, không ngờ Hàn lão bá lại quen biết với y. Võ công của y cao minh như thế, không biết là học được từ đâu. Hàn Trạm nói :
- Sư phụ của y là một dị nhận đời nay, cũng như ta, không muốn người ta biết tới tên mình, ta và y cũng có chút giao tình, xin thứ lỗi ta không nói ra được. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp ,Đáng tiếc ta biết tin quá muộn, Không Không Nhi hành tung lại vô định, đến nỗi ta không thể ngăn cản y trước khi chuyện xảy ra.
Nam Tễ Vân đang định nói, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động cực nhỏ, giống như tiếng người dạ hành vừa tới, đang còn sửng sốt, đã nghe Hàn Trạm nói :
- Phân nhi, ngươi về rồi đấy à? Mấy vị thúc bá này đều không phải người ngoài, ngươi vào đây ra mắt đi!.
Một cô gái nhỏ khoảng mười bốn mười lăm tuổi tiến vào, tóc chải thành hai bím nhỏ, tết nơ con bướm, vẫn còn dáng vẻ trẻ con, nhảy nhót. bước vào cười nói :
- Cha, việc cha giao thật khó làm quá, suýt nữa bị người ta nhìn thấy, không thoát thân được!.
Đúng là:
Hàn gia gái nhỏ còn non nớt,
Hang cọp đầm rồng dám tới lui.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 13
Trước bàn yến tiệc thấy ăn mày
Trên hội anh hùng phá kế quỷ

Hàn Trạm nói :
- Đấy là tiểu nữ Chỉ Phân, vừa từ cốc Long Miên về. Nam Tễ Vân giật nảy mình, hàn Trạm nói :
- Ngươi tới ra mắt các vị thúc bá đi. Hàn Chỉ Phân chỉ Thiết Ma Lực nói :
- Y không lớn hơn con bao nhiêu, mà con cũng phải gọi là thúc thúc à?. Hân Trạm cười nói :
- Con bé này quả thật không chịu thua thiệt chút gì, cũng vì ta chưa nói rõ ràng. Được, hai vị này ngươi có thể gọi là ca ca, vị này là Nam Tễ Vân, đại đệ tử của Ma kính lão nhân, vị này là Thiết Ma Lặc, công tử của Thiết trại chủ ở Yên Sơn. Hàn Chỉ Phân nói :
- Nam đại ca, trên giang hồ đều tôn xưng huynh là đại hiệp, muội ngưỡng mộ đã lâu., rồi quay qua nói vôi Thiết Ma Lặc :
- Muội cũng từng nghe người ta nói tới huynh, nói huynh là tiểu tinh quân trong giới lục lâm, hành sự vừa ương bướng vừa tàn độc, muội rất ngưỡng mộ.
Thiết Ma Lặc vốn lòng đầy sầu não, tâm sự ngổn ngang, bị cô gái nhỏ này đùa giỡn mấy câu, lại càng dở khóc dở cười, đỏ bừng mặt lên, nhăn nhó khó chịu. Hàn Trạm mắng :
- Miệng lưỡi trơn tuột, không có chút quy củ nào, ta thấy ấy à, trong thiên hạ đúng là không có ai ương bướng như ngươi, còn không mau xin lỗi với thế huynh đi!. Cô gái nhỏ kia làm ra vẻ như người lớn, khép nép làm lễ, nói :
- Tiểu nữ không biết lỡ lời xin thế huynh rộng lượng hải hà. Cả sảnh cười ầm.
Hàn Trạm nói :
- Ngươi làm nhộn đủ chưa, nói chuyện đứng đắn xem, ngươi có thấy Không Không Nhi không?. Hàn Chỉ Phân nói:
- Nói đúng ra thì không gặp, nhưng lại thấy một con khỉ lớn. Hàn Trạm nói :
- Ăn nói bậy bạ, khỉ lớn ở đâu ra?. Nam Tễ Vân nói :
- Hay là Hàn cô nương nói Tinh Tinh Nhi sư đệ của Không Không Nhi?.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Rốt lại quả Nam đại ca thông minh, vừa nghe đã biết con khỉ ta nói ấy là người, không sai, gã dị dạng ấy chính là Tinh Tinh Nhi.:

- Lúc canh hai con vào cốc Long Miên, trong cốc quả thật náo nhiệt, bao nhiêu lâu la lớn nhỏ đang ăn tiệc mừng công gì đó Vương Bá Thông và bốn người khác thì uống rượu trong một gian phòng riêng, ngăn cách với mọi người, ngoài tường có một cây hòe lớn, cao hơn đầu tường, cành lá rậm rạp, con núp trên đó nhìn thấy rất rõ ràng, con thấy Không Không Nhi không có ở đó, nên không dừng ám hiệu cha dạy.
Hàn Trạm nói :
- Ngoài Tinh Tinh Nhi, ba người kia hình dáng ra sao?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Một người trẻ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên trán sưng một cục bầm tím, giống như bị người ta đánh.
Hàn Trạm nói :
- Ồ, đó là Vương Long Khách con Vương Bá Thông.
Thiết Ma Lặc nói :
- Trán y sưng là bị cô cô ta dùng đạn đả thương.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Cô cô huynh, ủa, dường như là Đậu Tuyến Nương phu nhân của Đoàn đại hiệp phải không? Nói thế thì lúc cha con họ Vương đại phá núi Phi Hổ huynh cũng có mặt ở đó à?. Hàn Trạm nói:
- Đừng lạc đề, lát nữa bảo Nam đại ca kể cho mà nghe. Ngươi nói tiếp đi, còn hai người kia ra sao?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Hai người kia là người lạ nói giọng vùng ngoài, trong đó một người tay trái rũ xuống, giống như bị thương chưa khỏi, không nhấc lên được. Nam Tễ Vân giật nảy mình, nói :
- Hai người ấy là võ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn, người bị thương ta không biết tên, có điều chính là ta chém trúng tay trái y một đao, còn người không bị thương là Trương Trung Chí, một trong bốn đại cao thủ dưới trướng AnLộc Sơn. Hàn Chỉ Phân nói :
- Chẳng trách gì mà con nghe họ cứ nói tới đại soái, đại soái gì đó, cha, người đoán không sai, lão hồ ly Vương Bá Thông quả nhiên đi lại với An Lộc Sơn. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- Con vừa tới thì nhìn thấy Vương Bá Thông đang mời rượu con khỉ lớn, tức là gã Tinh Tinh Nhi kia, nói:
- Hôm nay đại phá núi Phi Hổ là chuyện vui mừng lớn nhất đời ta, tiếc là sư huynh ngươi đã về, không sao giữ lại được, cuộc thịnh hội ngày mai chỉ thiếu có y, quả thật là điều đáng tiếc.:
- Tinh Tinh Nhi nói:
- Sư huynh ta quả là tính nết như thế, y dường như rất thích dính vào việc không đâu, nhưng việc vừa xong là y lập tức bỏ đi, trước nay không bao giờ khoe khoang công lao.:

- Người lạ mặt tay trái bị thương nói:
- Đại soái bọn ta đã ngưỡng mộ đại danh của lệnh sư huynh từ lâu, rất muốn dùng lễ mời y, chỉ là không có người thích hợp để làm sứ giả, không biết các hạ có thể ngỏ lời giúp cho không?.:
- Tinh Tinh Nhi lắc đầu cười nói:
Khó lắm, khó lắm! Sư huynh ta tính nết như thế, làm sao chịu nổi bị trói buộc? Đừng nói là đại soái của ngươi, cho dù là hoàng đế cũng e không mời được y.:
- Gã Trương, Trương gì đó (Nam Tễ Vân nói chen vào:
Người ấy tên Trương Trung Chí) nói:
- Vương trại chủ, lần này quả thật ngươi rất có thể diện. Vương Bá Thông cười nói:
- Một là ta với người cha đã mất của y có chút giao tình, hai là mười mấy năm trước Đậu lão đại từng làm một việc ăn cướp hại ăn cướp vô cùng độc ác, giết hết cả nhà Sa trang chủ ở Diêu Dương, vị Sa trang chủ ấy là bậc trưởng bối trong họ hàng của Không Không Nhi, nên ta vừa nói chuyện định đánh sơn trại nhà họ Đậu ở núi Phi Hổ, y liền lập tức ưng thuận.
Trương Trung Chí hô hô cười rộ nói:
- Đây cũng là Vương trại chủ mã đáo công thành, trở đi đại soái bọn ta còn phải nhờ vả ngươi nhiều.
Vương Bá Thông nói :
- Khách khí, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, lão phu còn phải dựa vào đại soái của các ngươi nhiều mà. Kế lại nói với Tinh Tinh Nhi:
- Nói thế thì lệnh sư huynh không có mặt cũng hay, ta sợ y không đồng ý chuyện này, nên cũng chưa dám cho y biết.
Tinh Tinh Nhi nói:
- Vương trại chủ cứ yên tâm, ta tự biết nói giúp cho ngươi, sư huynh ta dù không tán thành thì chắc cũng không cản trở đâu. Vương Bá Thông liền lập tức mới rượu Tinh Tinh Nhi, nói một tràng lời gởi gắm.
Hàn Chỉ Phân kể lại một mạch chuyện mắt thấy tai nghe trong đêm tới thám thính cốc Long Miên rồi mới ngừng lại uống trà, Hàn Trạm sắc mặt nghiêm trọng, chậm rãi nói :
- Mới rồi ta tiếc cho Không Không Nhi bị người ta lợi dụng, bây giờ chắc các vị đều minh bạch cả rồi chứ? Nói đơn giản là An Lộc Sơn muốn làm hoàng đế, một mặt lôi kéo tướng lĩnh người Hồ trong biên quân các nơi, một mặt câu kết với Vương Bá Thông, sau khi Vương Bá Thông trở thành minh chủ lục lâm rồi, lúc y hành sự, tất cả số hảo hán lục lâm này cũng sẽ trở thành lực lượng cho y sử dụng.
Long Tàng thượng nhân nói :
- Ồ, té ra là thế! Lúc đầu ta còn cho là Hàn đại ca thiên vị Đậu gia, nhưng

nói như vậy thì Vương Bá Không còn xấu xa hơn Đậu Lệnh Khản!., vừa nói xong thì cảm thấy lỡ lời. Nam Tễ Vân nói :
- Lời đại sư rất công bằng. Tiếc là Đoàn đại ca của ta chưa biết chuyện ấy. Về việc làm ở núi Phi Hổ, y rất hối hận.
Hàn Trạm nói :
- Phân nhi, tin tức ngươi thám thính được rất có ích, sau đó thế nào? Còn nghe họ nói gì nữa không?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Sau đó à? Con gặp một chuyện rất bất ngờ., Hàn Trạm nói :
- Chuyện gì? Bị Tinh Tinh Nhi phát giác ra phải không?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Con cũng không biết là y phát giác ra ai?. Đỗ Bá Anh nói :
- Cái gì? Chẳng lẽ lại có một người khác lớn mật dám tới cốc Long Miên thám thính sao?.
Hàn Chỉ Phân đã nói tiếp :
- Con nghe tới đó thì giật nảy mình, làm cành lá khua động phát ra tiếng xào xạc, gã Tinh Tinh Nhi kia quả rất lợi hại, lập tức nghe thấy, hất đổ chén rượu, cất tiếng la lớn:
- Bên ngoài có người!.
Hàn Trạm ngạc nhiên nói :
- Tinh Tinh Nhi khinh công trác tuyệt, ngươi làm sao nhạy thoát? Chắc là nói tên ta ra rồi phải không ?.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Tinh Tinh Nhi không hề bước ra, con cũng không hề nói tên cha ra. Con rất may mắn, gặp hung hóa cát, lại gặp cứu tinh.
Hàn Trạm nói :
- Là một vị tiền bối võ lâm cứu ngươi à?.
Trong suy nghĩ của y, kẻ có thể cứu người ở cốc Long Miên chắc chắn phải là một bậc tiền bối võ lâm.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha, lần này cha đoán sai rồi, cứu tinh là một vị cô nương xinh đẹp, chỉ lớn hơn con vài tuổi.
Hàn Trạm nói :
- Đây thật là chuyện lạ lùng, cô nương ấy là ai?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha, người đừng sốt ruột, thong thả nghe con kể. Nàng bắt chước giọng điệu của người kể chuyện, thong thả nói:
- Đúng lúc ấy, con trai Vương Bá Thông đột nhiên xua xua tay, hạ gọng nói:
- Đây là một người bạn quen của ta, không cần hoảng sợ, để ta mời cô ta vào là được.:

- Con đang ngạc nhiên, nghĩ thầm:
Tại sao thằng tiểu tử này lại quen mình? Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, con đã nhảy ra khỏi tường, dưới gốc hòe đột nhiên xuất hiện một cô nương xinh đẹp, dường như cô ta cũng như con đã sớm núp trên cây.:
- Cô nương ấy vừa nhìn thấy Vương Long Khách bước ra, lập tức lạnh lùng nói:
- Vương công tử, té ra ngươi còn là Vương thiếu trại chủ, thật là thất kính, thất kính!. Vương Long Khách rất luống cuống, ấp úng nói:
- Hạ cô nương, không phải ta che giấu thân phận với cô, chuyện này.... Lúc ấy con mới biết cô nương ấy họ Hạ.
:
- Vị Hạ cô nương ấy không chờ y nói hết câu, đã cười nhạt nói:
- Thân phận ngươi thế nào không liên quan gì tới ta. Ta chỉ hỏi ngươi, các ngươi làm gì Đoàn bá bá của ta rồi?. Vương Long Khách nói:
- Vị nào là Đoàn bá bá của cô?. Hạ cô nương nói:
- Đoàn đại hiệp Đoàn Khuê Chương!.
Nam Tễ Vân trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Thiếu nữ ấy không phải ai khác, nhất định là Hạ Lăng Sương! Ồ, quả nhiên cô ta có qua lại với con trai Vương Bá Thông.
Hàn Chỉ Phân nói tiếp :
- Vương Long Khách tựa hồ sửng sốt nói:
- Té ra Đoàn Khuê Chương là trưởng bối của cô, hai vợ chồng y.... Hạ cô nương vội hỏi:
- Họ ra sao rồi?. Vương Long Khách ngần ngừ nói:
- Họ đánh không lại Không Không Nhi, bỏ chạy rồi!. Hạ cô nương nói:
- Thật thế không?. Vương Long Khách nói:
- Ta lừa cô làm gì? Bọn ta hoàn toàn không phải như bọn cường đạo giết người bừa bãi đâu!. Hạ cô nương nói:
- Họ chạy đi đâu?. Vương Long Khách nói:
- Chắc là về nhà. Hạ cô nương nói:
- Được, nếu ta không tìm được họ, sẽ quay lại nói chuyện với ngươi. Vương Long Khách vội đuổi theo cô ta, con cũng nhân cơ hội lẻn ra.
Hàn Trạm thở phào một hơi, nói :
- Nói như thế là vị Hạ cô nương ấy ban đêm tới thám thính cốc Long Miên là vì Đoàn đại hiệp, chắc cũng là người trong bọn chúng ta, sao ngươi không mời cô ta tới đây trò chuyện? Võ công của con trai Vương Bá Thông thì ta biết, nếu đánh nhau thật sự thì ngươi không đánh lại y, còn nói về khinh công thì y không bằng người. Nghe tình hình ngươi nói thì khinh công của vị cô nương ấy còn cao minh hơn ngươi nhiều, nhất định con trai Vương Bá Thông không thể đuổi kịp. Hay cô ta không muốn gặp ngươi?.

Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha đoán không sai, Vương Long Khách quả nhiên không đuổi kịp cô ta, con ra khỏi cốc Long Miên chưa đầy năm dặm thì thấy y cúi đầu rũ rượi quay về. Y không phát hiện ra con, đương nhiên con cũng không tiện kiếm chuyện với y. Sau đó con đi thêm không đầy năm dặm chợt nghe phía trước có tiếng nhạc ngựa, té ra là Hạ cô nương cưỡi một con ngựa trắng, quay lại tìm con.
Hàn Trạm nói :
- Cô ta nói gì?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Đầu tiên cô ta hỏi con có phải là người trong Đậu gia không, con nói không phải. Cô ta lại hỏi có phải con quen Đoàn đại hiệp phải không, con lại nói không phải. Cô ta bèn hỏi:
- Vậy ngươi tới cốc Long Miên làm gì?.
Con nghĩ cô ta là người tốt, không cần giấu diếm, bèn nói thẳng với cô ta, là vâng lệnh cha tới tìm Không Không Nhi, lại mời cô ta tới chỗ chúng ta nghỉ lại một đêm, để mọi người tìm cách giúp cô ta tìm Đoàn đại hiệp. Cô ta chợt biến sắc, không chờ con nói xong, đã hừ một tiếng, nói:
- Ta không rảnh, rồi ngựa tốt thêm roi lập tức phóng đi, làm con cụt hứng.
Xem dáng vẻ của cô ta thì dường như có thù oán với Không Không Nhi.
Hàn Trạm cười nói :
- Chắc cô ta có chuyện hiểu lầm đấy, có điều cũng hơi nóng tính một chút.
Bọn Tát thị song anh và Tân trại chủ nhao nhao bàn tán, họ đều là người kiến văn rộng rãi trên giang hồ, nhưng không đoán ra được lai lịch của thiếu nữ kia. Thiết Ma Lặc định lên tiếng, Nam Tễ Vân vội đưa mắt cho y, Thiết Ma Lặc lập hiểu ý, nhưng trong lòng thầm buồn bực, không biết tại sao Nam Tễ Vân không cho y tiết lộ thân thế của Hạ cô nương.
Hàn Trạm nói :
- Tạm thời gác chuyện Hạ cô nương lại đã, theo tin tức Phân nhi thám thính được thì Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn, chứng cứ đã rất rõ ràng rồi, vậy chúng ta nên làm sao?.
Tân Thiên Hùng trại chủ núi Kim Hạc là người nóng nảy, lập tức nói :
- Vương Bá Thông muốn làm minh chủ lục lâm, chuyện đó cũng bỏ qua, nhưng muốn chúng ta theo y đánh dẹp thiên hạ cho người Hồ thì ngàn vạn lần không thể được.
Tát thị song anh nói :
- Chỉ là các huynh đệ trong lục lâm vẫn chưa biết âm mưu ấy của họ, chúng ta cứ vạch mặt họ ra, các huynh đệ mới không bị họ xỏ mũi.
Tân Thiên Hùng nói :
- Nói rất đúng, nhưng làm sao để vạch mặt họ?. Đỗ Bá Anh nãy giờ im lặng ngẫm nghĩ, lúc ấy mới lên tiếng:

- Tân trại chủ, Vương Bá Thông cũng gởi thỉnh thiếp cho ngươi, phải không?. Tân Thiên Hùng nói :
- Không sai. Ta không sợ y, nên không tới dự tiệc y mời. Đỗ Bá Anh cười nói :
- Tới thì hay hơn. Bọn ta giả làm tùy tùng của ngươi, cùng đi với ngươi. Hàn lão tiền bối, ngươi thấy kế sách ấy được không?.
Hàn Trạm nói :
- Hay thì hay, chỉ là Tễ Vân, Ma Lặc và anh em Tát thị đều đã chạm mặt Vương Bá Thông rồi, làm sao che giấu được y?.
Đỗ Bá Anh nói :
- Lão tiền bối không cần lo lắng, tiểu nhân có biết qua chút ít về thuật dịch dung. Hàn Trạm cười nói :
- Ta chỉ biết lão đệ là một vị đại quốc thủ, nhưng té ra còn biết cả trò đùa của bọn thầy lang trên giang hồ. Chỉ là lão phu hơi lớn tuổi, giả làm tùy tùng của Tân lão đệ e là không giống.
Đỗ Bá Anh cười nói :
- Vãn bối tự có cách hay khiến lão thúc trẻ lại hai mươi tuổi, chỉ là bộ râu dài của ngươi phải cắt ngắn đi một ít, cũng hơi tiếc., rồi nói tiếp :
- Những người khác càng dễ cải trang, chỉ có Long Tàng thượng nhân vóc dáng cao lớn, tướng mạo đặc biệt, đầu lại trọc, quả rất khó khăn.
Hàn Trạm nói :
- Vậy thì chỉ còn cách nhờ đại sư giúp ta coi mấy gian nhà nát này, bầu bạn với tiểu nữ vậy.
Hàn Chỉ Phân chẩu miệng ra nài nỉ :
- Không, con cũng muốn đi xem nữa.
Đỗ Bá Anh nói :
- Hiền diệt nữ, ngươi còn quá nhỏ tuổi, cho dù bỏ thoa vứt trâm cũng không giả mạo tiểu đầu mục trên sơn trại được.
Vương Bá Thông là kẻ lịch duyệt giang hồ, e sẽ bị y nhận ra, ta thấy ngươi đừng đi là hay.
Hàn Chỉ Phân chỉ Thiết Ma Lặc nói :
- Huynh ấy cũng không lớn hơn diệt nữ bao nhiêu, huynh ấy đi được sao con không đi được?.
Hàn Trạm cười nói :
- Ngươi đứng ra so với y mà xem, y cao hơn ngươi cả một cái đầu, y giả mạo làm lâu la tùy tùng của Tân trại chủ thì không ai nghi ngờ, chứ ngươi thì không được, huống hồ ngươi ăn mặc kiểu con trai cũng rất dễ lòi đuôi.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Bất kể thế nào, lần này con không đi không xong, Đỗ thúc thúc, người nghĩ giúp con cách hay đi.

Đỗ Bá Anh trầm ngâm hồi lâu, nói :
- Vậy ngươi tạm giả làm con gái Tân trại chủ vậy, Tân trại chủ dắt con gái cưng đi dự tiệc thì còn được. Dù sao cũng không ai nhận ra ngươi, cũng không cần thay đổi trang phục nữa.
Tân Thiên Hùng cười nói :
- Như vậy há không phải giết chết ta sao, bắt Hàn lão tiền bối làm tùy tùng, lại bắt hiền điệt nữ phải gọi ta là cha.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Vậy thì thúc thúc được hời quá rồi, có gì không hay. Long Tàng thượng nhân cười nói :
- Các người đều được xem trò, chỉ để lại một mình ta coi nhà cho các người, thật là chán chết.
Đỗ Bá Anh nói :
- Đây chỉ là kế sách tạm thời, Tân trại chủ cũng không cần áy náy. Được rồi, bắt đầu từ bây giờ, Ma Lặc tiểu huynh đệ giả làm tùy tùng của ngươi, bọn ta đều giả làm đại đầu mục trên sơn trại của ngươi. Tân Thiên Hùng nói :
- Phải, giả làm đầu mục thì tốt hơn, cũng tỏ ra là tiểu trại bọn ta tôn trọng họ Vương, đầu lĩnh cả trại đều tới mừng y. Chỉ là làm khó chịu thiếu trại chủ một tí.
Đỗ Bá Anh có Dịch dung tán chế theo phương pháp bí truyền, qua thủ thuật của y, quả nhiên người nào cũng mang một khuôn mặt mới, Hàn Trạm những vết nhăn nheo trên mặt cũng mất đi, xem ra quả thật trẻ lại tới hai mươi tuổi.
Chờ đến khi trời sáng, đoàn người đi về phía cốc Long Miên, Hàn Chỉ Phân vui vẻ nhất, dọc đường cứ hi hi hô hô cười đùa với mọi người, Nam Tễ Vân tâm sự ngổn ngang, lo lắng cho Hạ Lăng Sương cô nương.
Tân Thiên Hùng trại chủ núi Kim Hạc là một nhân vật nổi tiếng trong giới lục lâm ở U Châu, tính tình cương cường ngạo nghễ, lúc Đậu gia chiếm cứ núi Phi Hổ làm minh chủ lục lâm, các sơn trại theo lệ hàng năm cống nạp, chỉ có y không chịu, trước nay không hễ cống nạp, Đậu Lệnh Khản tuy rất bất mãn y nhưng một là đang có đại địch trước mặt, hai là thực lực của trại Kim Hạc không yếu, nên cũng không dám ra tay với y.
Vương Bá Thông vờn biết con người y, lần này tuy gửi thỉnh thiếp, nhưng thật ra không dám hy vọng y đích thân tới mừng, vì thế vừa nhận được bái thiếp của Tân Thiên Hùng, bất giác cảm thấy rất bất ngờ, vội vàng dắt con trai đích thân ra đón.
Tân Thiên Hùng làm lễ xong, nói :
- Vương trại chủ lần này ra tay là nhổ cả gốc của họ Đậu trên núi Phi Hổ, quả thật đáng vui đáng mừng. Núi Kim Hạc bị họ Đậu ức hiếp đã không phải một ngày, đến nay nhờ Vương trại chủ làm cho bọn ta được mở mày

mở mặt, tệ trại từ trên xuống dưới đều vô cùng cảm kích, vì thế tiểu đệ suất lãnh mấy vị huynh đệ cùng tới chúc mừng Vương trại chủ.
Vương Bá Thông nới :
- Lão già này tài hèn đức bạc, lần này may mắn mà thành công, lại làm các vị đương gia trên quý trại vất vả đường xa tới đây, quả thật rất áy náy, không biết làm sao cảm tạ.
Tân Thiên Hùng nói :
- Bọn ta một là để chúc mừng Vương trại chủ, hai là để cám ơn Vương trại chủ, ba là từ nay trở đi còn phải nhờ Vương trại chủ che chở cho nhiều!. Kế lại hô hô cười nói :
- Vương trại chủ lần này mở đại tiệc mời hào kiệt lục lâm, là việc trọng đại trăm năm ít thấy, tiểu nữ trước nay chưa từng xuất đạo, cũng muốn theo ta tới xem nhiệt náo.
Vương Bá Thông thấy trong ngữ khí của y đã thừa nhận mình là minh chủ lục lâm, trong lòng tự nhiên vô cùng cao hứng, nhưng lại có chút nghi ngờ :
- Núi Kim Hạc và họ Đậu có hiềm khích, mình tiêu diệt họ Đậu thì họ sợ Oai mến đức, các đại đầu mục trên sơn trại đều tới chúc mừng mình, chuyện đó còn được. Nhưng mình và họ Tân hoàn toàn không phải thông gia, mà y dắt cả con gái đi, chuyện này tựa hồ mình và y còn chưa có giao tình tới mức ấy. Chẳng lẽ y vì để lấy lòng mình, nên mượn chuyện này để bày tỏ sự thân thiết với mình sao? So với con người y thì tựa hồ không giống.
Vương Long Khách chợt bước lên một bước, nhìn Thiết Ma Lặc nói :
- Vị tiểu đương gia này họ gì?. Tân Thiên Hùng ngấm ngầm hoảng sợ, vội nói :
- Y là lâu la tùy tùng của ta, không biết quy củ, xin thiếu trại chủ đừng trách., rồi bịa ra môt cái tên giả cho y. Nguyên là Thiết Ma Lặc nhìn thấy kẻ thù không kìm được ánh mắt thù hận, bị Vương Long Khách để ý. May mà Thiết Ma Lặc khôn ngoan lập tức nói :
- Đương gia, hôm nay người dắt tôi tới đây, tôi lại nhớ lại chuyện cũ. Tân Thiên Hùng nói :
- Ở đây không có chỗ cho ngươi nói, trở về hãy nói. Vương Long Khách nói :
- Để y nói có hề gì?. Thiết Ma Lặc làm ra vẻ sợ sệt, Tân Thiên Hùng nói :
- Được,vậy ngươi nói đi. Thiết Ma Lặc nói :
- Người còn nhớ một lần người sai tôi tới núi Phi Hổ không? Họ trách đương gia người không có lễ vật, giận lây qua tôi, đánh tôi một trận, đuổi ra cửa trại, bây giờ Vương trại chủ đối xử tốt hơn nhiều, vì thế tôi nhớ lại chuyện cũ, lại nhìn tới hôm nay, quả thật vừa giận vừa mừng. Vương Long Khách hô hô cười nói :
- Té ra là thế.

Tiểu huynh đệ, ngươi cũng thật là kẻ có lòng.
Trong lúc trò chuyện có hai người từ trong bước ra, một người là Tinh Tinh Nhi, một người là con gái Vương Bá Thông.
Vương Bá Thông giới thiệu với họ :
- Đây là Tân trại chủ núi Kim Hạc danh tiếng lừng lẫy trong giới lực lâm chúng ta. :
- Vị này là kiếm khách Tinh Tinh Nhi lừng lẫy giang hồ. Tinh Tinh Nhi thái độ ngạo nghễ, hững hờ nói một câu :
- Ngưỡng mộ đã lâu., rồi không đếm xỉa gì tới Tân Thiên Hùng nữa.
Tinh Tinh Nhi ánh mắt như điện quét qua mặt mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại ở Hàn Trạm, thầm giật nảy mình, y là một đại hành gia võ học, đưa mắt một cái đã nhận ra Hàn Trạm là một nhân vật phi thường có nội công thượng thặng, giấu kín không lộ ra, vội bước tới hỏi :
- Vị trại chủ này quý tính đại danh là gì?.
Hàn Trạm nói :
- Hàn mỗ là một tiểu tốt không đáng gì ở núi Kim Hạc. Tân Thiên cùng vội báo một cái tên giả cho y nói :
- Hàn đại ca là nhị đương gia trên núi Kim Hạc, vừa mới nhập bọn. Tinh Tinh Nhi nói :
- Hạnh ngộ hạnh ngộ! Vương đại ca, ngươi có thể diện to bằng trời đấy, mời được Hàn đương gia tới đây, quả thật thêm phần khởi sắc!., rồi đưa tay ra cười nói :
- Ta cũng may mắn được kết giao với một người bạn mới.
Vương Bá Thông lúc ấy vô cùng kinh ngạc, Tinh Tinh Nhi đối với trại chủ núi Kim Hạc ngạo nghễ bất kính, mà đối với một đầu mục trợ thủ của y lại tỏ ra thân thiết khách khí như vậy, quả thật khác hẳn lẽ thường, khiến y không hiểu là chuyện gì.
Tinh Tinh Nhi có ý thử công phu của Hàn Trạm, song chưởng nắm vào nhau, ngấm ngầm dùng chưởng lực tiểu thiên tinh, chưởng lực này là một loại nhân lực nội gia cương nhu tịnh dụng, chạm vào thân thể đối phương có thể khiến đối phương toàn thân nhũn ra, ngã lăn xuống đất. Hàn Trạm cười khẽ một tiếng, nói :
- Đội ơn đã để mắt xanh, Hàn mỗ thẹn không dám nhận. Chưởng lực của Tinh Tinh Nhi phát ra, chỉ cảm thấy tay chưởng của đối phương mềm như bông, không hề kháng cự, nhưng lại không có gì khác lạ, vô cùng hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Nội công của người này quả thật cao thâm khôn lường, chi sợ ngay sư huynh của mình cũng chưa đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh như thế. Y nghĩ chưa dứt, đột nhiên thấy mạch môn tê rần, nguyên Hàn Trạm là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, đúng lúc song chưởng đang nắm vào nhau,

ngón cái y nhè nhẹ đè xuống, tuy chưa đè đúng vào huyệt đạo, nhưng nội lực đã thấu tới mạch môn, đánh vào mạch Tam tiêu của Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi vội buông tay, nói :
- Hàn đương gia công phu cao cường, bội phục, bội phục!. Hàn Trạm thấy y nhịn được cũng không dám coi thường. Lúc ấy, Vương Bá Thông đã nhìn thấy họ so sánh võ công, không kìm được vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Ngay một đầu mục của núi Kim Hạc cũng có công phu như thế, chức minh chủ lục lâm của mình có thể không dễ mà giữ được. Con gái Vương Bá Thông yểu điệu bước qua, vỗ tay cười nói :
- Ta đã tìm được bạn rồi, ngươi là thư thư nhà nào?. Vương Bá Thông nói :
- Đây là tiểu nữ, tên Yến Vũ, rất thích chơi đùa, chạy đông nhảy tây, mọi người đều gọi nó là Tiểu Yến tử, ngươi thay ta tiếp chuyện Tân cô nương đi.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Được, khách cha mời hôm nay đều là người lớn, vị Tân thư thư này kể như là khách của con. Tân thư thư, chúng ta qua bên kia chơi đi.
Lần này Vương gia mở yến tiệc mời hào kiệt lục lâm, khách tới mừng có cả ngàn người, cốc Long Miên vốn là một vùng núi hoang, may mà họ đã bố trí, trong vòng vài tháng ngắn ngủi đã xây dựng lớn, không những xây lên vô số phòng ốc chòi canh, mà còn xây dựng một khu hoa viên rộng mấy trăm mẫu, đủ cả đình đài lầu gác, rất tiện đón tiếp tân khách, trong hoa viên còn có hai hý đài, diễn xướng làm vui. Bữa tiệc đã quyết định bắt đầu vào giờ Ngọ, lúc ấy còn một giờ nữa, tân khách đi ngoạn cảnh xem hát trong hoa viên, có người tụ họp trò chuyện, thích gì làm nấy, náo nhiệt vô cùng.
Vương Yến Vũ thấy Hàn Chỉ Phân tuổi tác xấp xỉ với mình, cũng rất xinh đẹp, rất có cảm tình với nàng, hai người dắt tay nhau cùng đi, thưởng ngoạn quan cảnh trong hoa viên, Vương Yến Vũ trên đường thao thao bất tuyệt kể chuyện đại phá núi Phi Hổ, thấy Hàn Chỉ Phân nghe dường như không có gì thú vị, cảm thấy cụt hứng, nói được một lúc, đột nhiên dừng lại hỏi :
- Vị Hàn đương gia của các người võ công giỏi thật, mới rồi y và Tinh Tinh Nhi ngấm ngầm so tài ngươi có nhìn thấy không?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Thế à, ta không biết gì cả.
Vương Yến Vũ cười, nói :
- Ta và ngươi vừa gặp đã thấy như quen nhau từ lâu, ngươi cần gì phải khiêm tốn, coi ta như người ngoài thế? Mới rồi họ ngấm ngầm so tài, theo như ta thấy, dường như vị Hàn đương gia của các ngươi còn trên một bậc, Hàn đương gia đã cao cường như thế, cha ngươi nhất định còn phải giỏi hơn, cha cọp không sinh con chó, tướng mạnh không có quân hèn, Tân thư thư, võ nghệ của ngươi nhất định rất cao cường. Hàn Chi Phân hững hờ nói :
- Ta ngu muội vụng về, tuy có luyện võ vài hôm, nhưng làm sao nói là biết

võ công được, Vương thư thư, ngươi đừng trát vàng lên mặt ta!.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ta không tin!. rồi nắm tay Chỉ phân, ngấm ngầm dùng mấy phần nội kình, nàng chỉ sợ Hàn Chỉ Phân chịu không nổi, nên kình lực chỉ tăng lên từng phần từng phần, Hàn Chỉ Phân đã sớm nghe Nam Tễ Vân kể chuyện cha con họ Vương đại phá núi Phi Hổ, vô cùng bất mãn thủ đoạn tàn độc của Vương Yến Vũ, lúc ấy thấy nàng học theo Tinh Tinh Nhi, lại ngấm ngấm so tài với mình, không kìm được lửa giận trong lòng, đột nhiên thi triển công phu Phất huyệt gia truyền, tay áo khẽ phất một cái phất trúng huyệt Du khí dưới nách Vương Yến Vũ. Vương Yến Vũ ái chà một tiếng, chưởng tâm đẩy ra, nàng luyện công phu Miên chưởng trong nhu chứa cương, một chưởng này nhả hết kình lực ra, Hàn Chỉ Phân cũng không kìm được ái chà một tiếng, liên tiếp lùi lại sáu bảy bước!
Lúc ấy Vương Long Khách bên cạnh bước tới, thấy thế cả kinh, vội trách :
- Muội muội, sao lại vô lễ với khách như thế. Vương yến Vũ nhịn đau cười nói :
- Muội chỉ đùa giỡn thôi, ca ca, huynh lại tưởng là thật à!. Hàn Chỉ Phân cũng nhịn đau cười nói :
- Vương thư thư chỉ bảo võ công cho ta, là ta thỉnh giáo tỉ ấy.
Vương Long Khách cau mày, nói :
- Các ngươi rèn luyện công phu, vốn là rất hay, có điều đợi lúc tân khách giải tán, rồi sẽ luyện trong vườn trống, không hay hơn sao?. Vương Long Khách là người tâm tư tinh tế, đương nhiên đã nhận ra là họ ngấm ngầm so tài, bất giác nảy ý nghi ngờ.
Nên biết Vương Yến Vũ từ nhỏ đã được dị nhân truyền thụ, võ công so với anh trai nàng còn cao hơn một bậc, bây giờ nàng cùng Hàn Chỉ Phân ngấm ngầm so tài mà vẫn không chiếm được ưu thế, Vương Long Khách nhìn thấy làm sao không giật mình? Trong lòng nghĩ thầm :
- Trợ thủ và con gái của Tân Thiên Hùng đều có bản lĩnh cao cường như vậy, tại sao trước đây y không tranh bá lục lâm mà lại cam cho Đậu gia đè nén lâu như vậy? Mà bây giờ lại còn chịu ngoan ngoãn quy thuận Vương gia mình? Hay là trong này có chuyện giả trá?. Y trầm ngâm suy nghĩ, rồi đi tìm Tinh Tinh Nhi bàn bạc, dưới đây không nói nữa.
Hai người Vương Hàn tiếp tục đi chơi trong hoa viên, đôi bên đều ngấm ngầm khâm phục võ công của đối phương nên không dám thử nữa, Vương Yến Vũ cười nói :
- Tân thư thư, công phu phất huyệt của ngươi lợi hại thật, không biết ngươi gọi Hàn Trạm Hàn lão tiên sinh là gì?. Hàn Chỉ Phân giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Cha mình ẩn tính mai danh, nếu không phải là nhân vật nhất lưu trong võ

lâm nhất định không thể biết tên người, cô ta có bấy nhiêu tuổi đầu tại sao lại biết được?. May mà nàng cũng là một cô gái cực kỳ lanh lợi trong lòng hoảng sợ nhưng ngoài mặt không hề để lộ ra, lúc ấy làm ra vẻ không hiểu, hỏi lại Vương Yến Vũ :
- Hàn Trạm là nhân vật thế nào?
Ta chỉ biết một người họ Hàn, chính là Hàn thúc thúc hôm nay đi cùng với ta. Còn Hàn Trạm kia là ai, xin thứ lỗi, ta không biết.
Vương Yến Vũ nói :
- Hàn Trạm ấy à, là ta nghe sư phụ nói, y là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, ta thấy công phu điểm huyệt của thư thư cao minh như thế, nên cho rằng thư thư là đệ tử của y. Hàn Chỉ Phân nói :
- Mấy công phu thô thiển này của ta là cha ta dạy cho, hôm nay múa rìu trước cửa Lỗ Ban, quả thật chỉ làm trò cười. Thư thư, công phu Miên chưởng và Bế huyệt của ngươi thì tiểu muội chịu thua kém, không biết lệnh sư là vị tiền bối võ lâm nào?. Vương Yến Vũ cười nói :
- Tính nết của sư phụ ta cũng giống như vị Hàn lão tiên sinh kia, rất không thích người khác biết tên mình, nên ta cũng không dám nói. Hàn Chỉ Phân nghe xong, biết đối phương đã thầm nghi ngờ, nhưng hôm nay nàng vốn đã chuẩn bị theo cha tới cốc Long Miên đại náo một phen, nên cũng không hề sợ hãi.
Vương Yến Vũ dắt Hàn Chỉ Phân tới xem hát, chợt thấy trong đám đông có một người ăn mày, Vương Yến Vũ vô cùng kinh ngạc kêu lên :
- Ồ, tại sao các ngươi lại cho ăn mày vào đây? Còn không đuổi y ra mau đi!.
Bọn thủ hạ của Vương gia dường như chưa ai để ý, nghe tiểu thư nói thế, cả kinh thất sắc nhao nhao hỏi :
- Ở đâu, ở đâu?. Giữa lúc hỗn loạn, trong chớp mắt đã không thấy người ăn mày ấy đâu nữa, Vương yến Vũ bắt đầu cảm thấy kỳ quái, đang định đích thân đi tìm, thì cha nàng đã sai người tới gọi về ăn tiệc.
Lúc ấy đã đến giờ Ngọ, trong vườn khắp nơi khua chuông đánh trống, mời khách nhập tiệc. Cha con Vương Bá Thông và Tân Thiên Hùng, cha con Hàn Trạm, Tinh Tinh Nhi ngồi một bàn, Vương Yến Vũ ngồi bên cạnh Hàn Chỉ Phân, Vương Bá Thông thì bên trái là Tinh Tinh Nhi, bên phải là một lão già hình dáng kỳ quái. Bọn Nam Tễ Vân, Đỗ Bá Anh ngồi một bàn khác, bên cạnh bàn đầu. Nam Tễ Vân ngấm ngầm để ý, thấy hai viên võ quan của An Lộc Sơn ngồi ở bàn bên cạnh, nhưng mặc quần áo thường, khách khứa trong bàn ấy, hai người Nam Đỗ đều không quen biết.
Rượu được ba tuần, lão già bên cạnh Vương Bá Thông đứng lên, vỗ tay ba cái, tỏ ý muốn nói.
Lão già này tên Chử Toại, cũng là thế gia lục lâm, danh vọng thấp hơn hai người Đậu Lệnh Khản, Vương Bá Thông nhưng lại là bạn thân của Vương

Bá Thông, mọi người vừa thấy y đứng lên, biết y muốn nói gì đó, quả nhiên nghe y nói :
- Làm quan cũng có người đứng đầu, người đứng đầu ấy chính là hoàng đế, chúng ta làm cường đạo cũng phải có người đứng đầu, người đứng đầu ấy chính là minh chủ.
Trong vài mươi năm nay, đều do Đậu gia làm người đứng đầu của chúng ta, nhưng Đậu gia chỉ biết hại người lợi mình, không nghĩ tới nghĩa khí, cũng như hôn quân vô đạo, chắc các vị ngồi đây đều đã bị họ ức hiếp không ít. Hiện Vương Bá Thông lão đại ca đã trừ diệt mối hại ấy cho lục lâm chúng ta, đốt trụi núi Phi Hổ, san bằng Đậu gia trại, người trong lục lâm ai cũng vui mừng, có điều Đậu gia vô đạo là một chuyện, nhưng người đứng đầu vẫn cần phải có. Nếu không quần long vô chủ, ngươi tranh ta cướp, họa hại lại còn lớn hơn. Cho nên đúng như trong nước không thể một ngày không có vua, chúng ta cũng không thể một ngày không có minh chủ? Theo ta thấy, Vương đại ca đã giúp đỡ chúng ta trừ diệt hôn quân vô đạo chúng ta nên mời y kế thừa ngôi vị của Đậu gia, làm minh chủ mới của chúng ta, ý chư vị ra sao?.
Những người mà Vương gia đã sớm lôi kéo đương nhiên nhao nhao tán thành, những người mà họ chưa lôi kéo thì sợ Oai thế của Vương gia cũng đều lên tiếng phụ họa, xem ra việc Vương Bá Thông kế vị đã chắc chắn, Tân Thiên Hùng đột nhiên đứng lên, cao giọng quát :
- Ta có lời muốn nói!., tiếng ồn ào lập tức im bặt.
Chử Toại ngạc nhiên hỏi :
- Dường như Tân trại chủ có ý khác?.
Tân Thiên Hùng nói :
- Ta hoàn toàn không phải không tán thành Vương trại chủ làm minh chủ, chỉ là ta còn có một việc chưa hiểu rõ, muốn thỉnh giáo Vương trại chủ, Chử trại chủ.
Chử Toại nói :
- Không biết Tân trại chủ muốn hỏi chuyện gì?. Tân Thiên Hùng nói :
- Mới rồi Chử trại chủ nói rất hay, kẻ làm quan có hoàng đế là người đứng đầu, chúng ta cũng cần cử ra người đứng đầu, như thế mới dễ thống nhất hiệu lệnh, chống lại quan phủ, không biết tiểu đệ có hiểu lầm ý trại chủ không?. Chử Toại đoành nói :
- Chính là ý ấy. Tân Thiên Hùng nói :
- Được, vậy trong ngày thịnh hội của lục lâm hôm nay, tại sao lại mời thủ hạ thân tín của An Lộc Sơn tới dự?
Dụng ý rốt lại là gì? Vương trại chủ có thể nói rõ cho các huynh đệ biết không?.
Vương Bá Thông biến hẳn sắc mặt, gượng gạo nói :

- Làm gì có người của An Lộc Sơn ở đây? Là ai phao tin đồn nhảm thế Tân trại chủ, ta thấy ngươi lầm nghe tin đồn nhảm rồi đấy!.
Câu nói chưa dứt Nam Tễ Vân đột nhiên đứng dậy, chỉ vào bàn của bọn Trương Trung Chí bên cạnh nói :
- Người này chính là bộ hạ của An Lộc Sơn, giữ chức Chiết xung đô úy, người ngồi bên cạnh y, cũng là võ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn?.
Câu ấy vừa buông ra, cả tiệc náo động, đột nhiên có một lão ăn mày cười hì hì chạy vào, thân pháp mau lẹ cực điểm, trong chớp mắt đã tới cạnh bàn Trương Trung Chí, Vương Yến Vũ vừa nhìn, là nhận ra chính là lão ăn mày mới rồi dưới hý đài, chỉ thấy y vái Trương Trung Chí một cái, chành môi nhe răng cười nói :
- Thịnh hội khó gặp, lão khiếu hóa tới đây xin thưởng? Trước cứ xin quan, sau sẽ xin chủ.
Một người to béo ngồi đầu bàn cả giận quát :
- Ăn mày thối tha, đây là chỗ nào mà cho ngươi phá phách?., vươn tay nhấc bầu rượu đập xuống Thiên linh cái của y. Hào kiệt lục lâm thường thì rót rượu trong bát to, thịt thái miếng lớn, hồ rượu nếu không phải bằng đồng thì là bằng sắt, một cái bầu có thể chứa năm cân rượu, to hơn nhiều so với của người thường, cái bầu rượu ấy mà đập vào đỉnh đầu còn hơn thiết chùy đập xuống, quả thật vô cùng nguy hại!
Lão ăn mày ngẩng đầu cười nói :
- Chưa thưởng tiền mà thưởng rượu trước à? Được, xin cám ơn cho rượu!., rồi há miệng cắn một cái, vừa khéo cắn đúng miệng hồ rượu, người to béo dùng hết sức vẫn không đẩy được cái hồ rượu tới thêm một phân! Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai người khác cùng bàn với Trương Trung Chí cũng đồng thời vung quyền đánh lão ăn mày, chỉ nghe bùng bùng hai tiếng, lão ăn mày hai tay phân ra, hất hai người kia loạng choạng lui lại mấy bước, suýt nữa ngã lăn ra đất!
Chử Toại kêu lên :
- Xa lão nhị, không nể mặt sư cũng nể mặt Phật, hôm nay là ngày tốt của Vương đại ca, ngươi có gì thì qua đây nói với chủ nhân, chứ đừng động thủ?. Câu ấy vừa buông ra, cả tiệc rúng động, có người mừng rỡ, có người hoảng sợ. Nguyên là trong võ lâm có ba dị cái, một người là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, một người là Tửu cái Xa Trì, một người là Phong cái Vệ Việt. Ba người tiếng tăm ngang nhau, đều có tuyệt kỹ kinh người, Chử Toại gọi người này là Xa lão nhị, cho dù người không biết mặt cũng biết y là Tửu cái Xa Trì. Bọn đồng đảng của Vương gia ngấm ngầm hoảng sợ, nhưng bọn Đỗ Bá Anh lại ngấm ngầm mừng rỡ.
Lúc ấy đã hình thành cục diện người bên bàn kia vây đánh Tửu cái Xa Trì, Nam Tễ Vân, Đỗ Bá Anh và Tát thị song anh cũng vội vàng sấn qua. Đúng

lúc ấy Xa Trì đã uống hết hồ rượu, há miệng phun ra, làn mưa rượu trên không bắn vào giữa mặt mọi người, làn mưa rượu này từ miệng y phun ra nhưng giống như đạn bắn đi, cho dù bọn kia ai cũng võ nghệ cao cường, nhưng bị rượu phun vào mặt cũng cảm thấy đau rát. Xa Trì nhún vai cười nói :
- Vương Chử, hai vị trại chủ, các ngươi đều thấy đấy, là họ động thủ trước, tại sao chỉ trách một mình ta?.
Nam Tễ Vân đã xông vào Trương Trung Chí, Trương Trung Chí bị rượu nóng phun vào mắt, với võ công của y thì vốn cũng có thể chống đỡ được hai ba mươi chiêu, nhưng bây giờ thì lập tức bị Nam Tễ Vân chụp trúng cổ tay. Tên võ sĩ kia cũng bị Đỗ Bá Anh bắt sống, những người cùng bàn với TrươngTrung Chí nhao nhao xông tới, lại bị Xa Trì và Tát thị song anh cản lại, Xa Trì hô hô cười nói :
- Có trò vui đây, các ngươi ầm ĩ cái gì, yên tâm xem diễn trò không hay à?.
Bọn kia vốn đều là tay cừ khôi mà Vương Bá Thông và Trương Trung Chí mời tới, nhưng không ngờ gặp phải sát tinh là Xa Trì, chỉ còn cách giương mắt nhìn đồng bạn bị người ta bắt sống.
Nam Tễ Vân và Đỗ Bá Anh bắt được con tin, nhảy lên hý đài, bọn con hát trên hý đài đã sớm hoảng sợ ngẩn ra, lúc ấy thấy họ đột nhiên nhảy lên, đều bật tiếng la hoảng, ngay bọn nhạc công đánh trống cũng trốn ra phía sau.
Vương Bá Thông sắc mặt xám xanh, vươn tay chụp bầu rượu ném ra, quát :
- Dừng tay!. Nào ngờ hai chữ ấy của y vừa buông ra, Hàn Trạm đã vươn đôi đũa ra, kẹp chặt quai cái bầu rượu, nói :
- Vương trại chủ có gì cứ nói, cần gì tức giận? Bầu rượu ngon này mà đổ thì không khỏi có chỗ đáng tiếc!. Vương Bá Thông cái ném ấy lực đạo đủ trăm cân, nhưng bị Hàn Trạm dùng một đôi đũa ngà voi nhẹ nhàng kẹp chặt giữ cái bầu rượu lớn lại, vừa sợ vừa giận, lại vừa quê, không sao nói được, chỉ đành trầm giọng nói :
- Những người tới cốc Long Miên hôm nay đều là bạn bè của ta, xin các vị nể mặt ta một chút, có chuyện gì qua hôm nay hãy nói?.
Hàn Trạm cười nói :
- Vương trại chủ nói câu ấy là thiếu suy nghĩ rồi, đây là một chuyện lớn, nhân dịp bạn bè các nơi đều có mặt ở đây, đúng là lúc nên làm rõ chuyện này, để khỏi tổn hại tới thanh danh của trại chủ!. Tân Thiên Hùng nói tiếp :
- Phải đấy, mọi người đang muốn tôn ngươi làm minh chủ của chúng ta, lại có người của quan phủ trà trộn vào đây, nếu không thẩm tra minh bạch thì các vị huynh đệ há không hiểu lầm ngươi câu kết với quan phủ sao? Mà nói lại, nếu hai người kia quả thật là võ sĩ của An Lộc Sơn thì cũng không phải là bằng hữu của ngươi, chúng ta phải làm rõ việc này, cũng chỉ là để tốt cho ngươi thôi!. Hàn Tân hai người một xướng một họa, khiến Vương Bá Thông

mặt lúc xanh lúc đỏ tuy vô cùng bực tức, nhưng không sao nói được nên lời.
Lúc bấy giờ, Nam Tễ Vân và Đỗ Bá Anh đã đẩy hai tên võ sĩ ra trước hý đài, dưới đài đầy người, trong đám đông chợt có người kêu lên :
- Các ngươi nói hai người này là tướng quân, võ sĩ gì đó dưới trướng An Lộc Sơn, có chứng cứ gì không?. Câu ấy vừa buông ra, lập tức có người nhao nhao phụ họa, nói :
- Đúng đấy, biết đâu người núi Kim Hạc họ muốn vu cáo Vương đại ca chúng ta, nên không thể cho người núi Kim Hạc ra làm chứng. Có ai có thể chứng minh hai người này là gian tế của An Lộc Sơn không?. Những người ấy đương nhiên là bè đảng của Vương Bá Thông, một người xướng trăm người họa, la thét ầm ĩ, đừng nói người khác không biết Trương Trung Chí và tên võ sĩ kia, cho dù có biết cũng không dám lên tiếng.
Tửu cái Xa Trì đứng trong đám đông đột nhiên cất tiếng cười nhạt, nói :
- Ta có thể chứng minh!. Tuy y nói không cao giọng, nhưng mười phần chói tai, át hết tất cả tiếng la thét ầm ĩ! Có người quát :
- Có chứng cứ gì thật sự. Xa Trì cười nói :
- Chứng cứ thật sự nằm trong người họ. Nam Tễ Vân được Xa Trì nhắc nhở, bên lục soát trong người Trương Trung Chí một lượt, quả nhiên lấy ra được một tấm bài hình đầu cọp, đây là vật làm tin An Lộc Sơn giao cho thủ hạ thân tín ra ngoài công cán, vật làm tin ấy có thể điều động quan binh thuộc hạ Ở các địa phương, trong giới lục lâm có rất nhiều người nhận ra, lập tức cả bè đảng của Vương Bá Thông cũng không dám la thét nữa.
Nam Tễ Vân quát :
- Các ngươi tới đây làm gì, nói mau!. Trương Trung Chí là một hán tử cứng đầu, Nam Tễ Vân dùng sức, cơ hồ bóp nát xương cổ tay y, nhưng y vẫn không chịu khai, nhưng tên vệ sĩ kia thì chịu đau không nổi, y bị Đỗ Bá Anh dùng thủ pháp Phân cân thác cốt xử trị, nhịn không được kêu lên ối chao một tiếng. Đỗ Bá Anh quát :
- Ngươi không nói thì còn những mùi lợi hại hơn mời ngươi nếm thử!. Tên võ sĩ kia la toáng lên :
- Hảo hán dừng tay, để ta nói, để ta nói!. Tinh Tinh Nhi đột nhiên giang tay phóng ra hai ngọn chuỷ thủ, Hàn Trạm vốn đã để ý tới động tác của y, lập tức cũng ném đôi đũa trong tay ra làm ám khí, nhưng không ngờ thủ pháp phóng ám khí của Tinh Tinh Nhi mười phần cổ quái hai ngọn chuỷ thủ bay tới nửa đường đột nhiên bay vòng ra, sau đó lại phóng thẳng tới, đúng lúc đôi đũa của Hàn Trạm đuổi theo, chuỷ thủ đã thay đổi phương hướng.
Chuỷ thủ nhanh như tia chớp bắn lên hý đài, Đỗ Bá Anh vung kiếm đánh rơi một ngọn chuỷ thủ, ngọn thứ hai thì y không đỡ kịp, chỉ nghe soạt một tiếng, ngọn chuỷ thủ ấy đã xuyên vào cổ họng tên võ sĩ đang định cung khai, lập tức cắt ngang câu nói của y.

Hàn Trạm cả giận quát :
- Tinh Tinh Nhi, tại sao ngươi sát nhân diệt khẩu?. Đúng lúc ấy, dưới hý đài đột nhiên đại loạn, một tràng tiếng quát tháo vang lên, Vương Long Khách cười nhạt nói :
- Tân trại chủ, ngươi to gan lắm, không ngờ thiếu trại chủ của núi Phi Hổ lại là tùy tùng của ngươi!.
Nguyên là Vương Long Khách đã sớm nghi ngờ Thiết Ma Lặc, ngấm ngầm sai mấy tên thủ hạ đắc lực thu xếp y, Thiết Ma Lặc không biết có người ám toán, còn định xông lên hý đài :
- xem hát., trước mặt có hai anh em Thạch Nhất Long, Thạch Nhất Hổ, Thiết Ma Lặc vốn cũng rất khôn ngoan, nhìn thấy anh em họ Thạch sợ họ phát hiện ra, cúi đầu định chuồn vào đám đông, Thạch Nhất Long đã quát lớn một tiếng :
- Thiết thiếu trại chủ, ngươi chạy đi đâu?.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, đột nhiên có mấy tên tiểu đầu mục xách thùng nước hắt vào mặt y, chiêu này rất thâm độc, nên biết nếu nói về võ công, Thạch gia huynh đệ cũng chưa chắc đã bắt được Thiết Ma Lặc trong vòng vài mươi chiêu, nhưng làm như thế, lập tức khiến Thiết Ma Lặc :
- hiện nguyên hình., Thiết Ma Lặc toàn thân ướt sũng, Dịch dung tán và dầu thoa lên mặt đều trôi sạch!
Vương Bá Thông vô cùng mừng rỡ, lập tức lý ngay khí mạnh cao giọng quát lớn :
- Các ngươi nhìn thấy chưa? Thằng tiểu tử này chính là Thiết Ma Lặc con nuôi của Đậu lão đại? Tân Thiên Hùng dắt y tới đây để làm chuyện gì, chắc các vị cũng có thể không cần nói ra cũng biết rồi! Được lắm, họ muốn báo thù cho Đậu gia, các ngươi đã phản bội Đậu gia rồi, bây giờ cứ tự hỏi lại xem nên trở lại giúp đỡ thằng tiểu tử thối tha này hay tình nguyện theo Vương Bá Thông ta?.
Tân Thiên Hùng cũng lập tức cao giọng nói :
- Xin các vị đừng mắc lừa y, đừng biến chuyện hôm nay thành chuyện tranh giành giữa hai nhà Vương Đậu, chuyện ấy để sau hãy nói. Bây giờ chuyện cần hỏi là Vương Bá Thông muốn theo An Lộc Sơn, muốn theo cọp làm ma tinh, giúp người Hồ tới chiếm đoạt giang sơn Trung Quốc, các ngươi có bằng lòng theo y không?.
Quần hào lục lâm tới dự hội nghe câu ấy lập tức tan mất một nửa, nhưng bè đảng của Vương Bá Thông vẫn còn rất đông, Tân Thiên Hùng chưa nói dứt lời, đã có mấy người nhảy lên hý đài xông vào đánh Nam Tễ Vân, toàn trường náo động, Tân Thiên Hùng cũng không sao nói tiếp được nữa!
Nam Tễ Vân rút bảo đao ra cùng Đỗ Bá Anh dựa lưng vào nhau chống cự địch nhân, trong chớp mắt trên hý đài đã có ba vòng người bao vây, những

người này là bọn đại đạo lục lâm mà Vương Bá Thông lôi kéo, ai cũng có bản lĩnh giữ nhà, hai người Nam Đỗ tuy võ nghệ cao cường nhưng nhất thời cũng không xông ra được. Trương Trung Chí nhân cơ hội ấy đã giãy ra khỏi tay Nam Tễ Vân, rút binh khí ra cũng nhảy vào vòng chiến.
Những người biểu diễn trên hý đài đều là hành gia võ học, ở dưới dài cũng diễn ra một trường đánh nhau hỗn loạn, Vương Bá Thông đang định bỏ chạy, Hàn Trạm nói :
- Vương trại chủ, chuyện hôm nay làm sao để kết thúc, ngươi không chạy được đâu?., vươn tay một cái đã nắm vào huyệt Kiên tỉnh của y.
Đột nhiên một luồng kình phong đánh tới giữa mặt, Tinh Tinh Nhi đã ném chiếc ghế chặn Tân Thiên Hùng, nhảy vọt qua đánh lén Hàn Trạm. Chiêu này đánh vào chỗ địch nhân phải cứu Hàn Trạm đành bỏ Vương Bá Thông, lật tay đánh lại Tinh Tinh Nhi tay chưởng xòe ra, một đạo hàn quang như chớp phóng tới, nguyên là trong tay chưởng của y đã cầm một ngọn chuỷ thủ sáng quắc.
Hàn Trạm vốn định điểm vào mạch môn của Tinh Tinh Nhi, nhưng như thế chẳng khác gì đưa ngón tay cho ngọn chủy thủ của y hớt đứt, may mà Hàn Trạm có mấy mươi năm công lực, lâm cơ ứng biến, cổ tay trầm xuống một cái biến chỉ thành chưởng, tay chưởng như đao lập tức chém xuống đầu gối Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi dùng thân pháp Thiết bản kiều ngửa người về phía sau, ngọn chuỷ thủ lướt đi vạch thành một vòng cung, bằng bặn đâm vào giữa ngực Hàn Trạm. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hàn Trạm đã nhảy vọt lên, một cước đá tung ngọn chuỷ thủ của Tinh Tinh Nhi ra, nhưng Tinh Tinh Nhi thân pháp cũng mau lẹ, không đợi thân hình Hàn Trạm rơi xuống, đã sấn tới điểm vào huyệt Du khí dưới nách y. Hàn Trạm quát:
- Tới rất hay!., nghiêng người đánh lại một chưởng, thuận thế đánh vào mạch môn của y, chỉ nghe soạt một tiếng, Tinh Tinh Nhi thân hình trượt quà sát người Hàn Trạm, Hàn Trạm giật rách một mảnh tay áo của Tinh Tinh Nhi, nhưng chưa điểm trúng được mạch môn của y.
Mấy chiêu ấy cực ky nhanh, hai người đều dùng võ công thượng thặng giao đấu, quả thật vô cùng nguy hiểm. TinhTinh Nhi hơi thua sút, nhưng Hàn Trạm cũng không thể đánh bại y, đương lúc họ giao thủ, Vương Bá Thông đã tháo chạy.
Thiết Ma Lặc bị họ dội nước ướt như con gà rơi vào nồi canh, vô cùng tức giận, rút đao đang định xông vào liều mạng với Thạch gia huynh đệ, nhợt nghe một giọng con gái trong trẻo vang lên :
- Thiết thiếu trại thủ, hôm trước ta nể mặt Không Không Nhi thúc thúc cầu tình, tha cho ngươi được sống, tại sao thiên đường có lối ngươi không chịu đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn vào?. Vương Bá Thông cao giọng quát :

- Yến nhi, còn nói nhiều với y làm gì? Nhổ cỏ trừ rễ, mau một kiếm đâm chết y đi.
Kẻ thù gặp mặt, hai mắt đỏ ngầu, Thiết Ma Lặc biết rõ mình không phải là đối thủ của nàng nhưng vẫn hếu mạng xông vào. Vương Ngọc Yến nhướng mày, nói :
- Quả thật ngươi muốn đi gặp Diêm vương sao?., đoản kiếm đẩy tới một cái, chỉ thẳng vào ngực Thiết Ma Lặc.
Đúng là:
Vốn dĩ mối thù sâu tựa biển,
Ai ngờ người ngọc đã xiêu lòng.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 14
Trong cốc Long Miên gây sóng gió
Đầu non ngọc thụ chứa nguy nan.

Thiết Ma Lặc vung đao chém ngang ra, y liều mạng cùng địch nhân sống chết, chiêu này là y biến kiếm pháp mà Đoàn Khuê Chương dạy thành đao pháp, chuyên dùng đánh gần, vô cùng hung mãnh. Đáng tiếc là pho kiếm pháp ấy y luyện chưa được thuần thục, kiếm pháp chân nhu, đao pháp chủ cương, y lấy kiếm pháp làm đao pháp, cương nhiều nhu ít, thế công ở trung lộ hung mãnh, nhưng hai bên lại lộ ra chỗ sơ hở. Vương Yến Vũ bản lĩnh cao cường hơn y rất nhiều, vừa thấy chỗ sơ hở có thể thừa cơ, lập tức xoạc chân quay người, quát một tiếng :
- Xem kiếm?., mũi kiếm đã rạch đứt vạt áo y, kề vào sườn y.
Thiết Ma Lặc dưới sườn lạnh buốt, trong lòng đang tự kêu lên:
- Mạng mình xong rồi?., không ngờ thiếu nữ kia đột nhiên thu kiếm lại, hạ giọng nói :
- Quả nhiên ngươi rất can đảm, chạy mau đi, ta tha ngươi lần này?. Thiết Ma Lặc ngẩn ra quát :
- Ai cần ngươi tha., rồi lại vung đao chém tới!
Vương Yến Vũ hừ một tiếng, nói :
- Ngươi đừng la lối ầm ĩ được không? Không khéo cha ta nghe thấy đấy!.
Không biết vì sao nàng nhìn thấy Thiết Ma Lặc dũng khí hơn người lại thấm thấy thích y.
Lúc ấy trên đài dưới đài đều đang quát tháo đánh nhau, Vương Bá Thông đang bận chỉ huy bè đảng vây đánh bọn Tân Thiên Hùng, nên không nghe thấy tiếng quát của Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc định dốc lòng liều mạng, liên tiếp chém tới ba đao, Vương Yến Vũ tức giận nói :
- Thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi quả thật không biết tốt xấu!., vung liếm phạt ngang, cũng triển khai chiêu số tấn công, giữa lúc kịch chiến ra chiêu Ngọc Nữ đầu thoa, nghiêng người xông vào, kiếm quang như dải lụa điểm vào mạng môn y, định buộc y phải buông đao.
Đúng trong chớp mắt ấy, Vương Yến Vũ chợt cảm thấy có tiếng gió lạ rít lên sau lưng, tuy nàng còn trẻ tuổi ít kinh nghiệp, nhưng từ nhỏ đã được dị nhân truyền thụ, hiểu rõ tâm pháp võ công thượng thặng, ứng biến cực kỳ tinh nhanh, lúc ấy xòe ngón trỏ tay trái như mũi kích, đè xuống sống đao

Thiết Ma Lặc một cái xô y ra, kế lật tay một kiếm, lại gạt món binh khí đang đánh vào lưng ra. Quay đầu lại nhìn thì người tới cứu Thiết Ma Lặc chính là Hàn Chỉ Phân.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Té ra là Tân thư thư, hay thật đấy ta đang muốn lãnh giáo võ công của ngươi! Mới rồi ngươi giấu kín không để lộ, bây giờ thì phải lộ ra vài chiêu, để ta mở rộng tầm mắt đấy!.
Hàn Chỉ Phân mắng :
- Con ma nữ lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn nhà ngươi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết đạo lý!. Vương Yến Vũ cười nói :
- Thật à? Nếu quả thật ta lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, thì người bạn tốt này của ngươi đã sớm mất mạng rồi. Không tin cứ hỏi y mà xem. Thiết Ma Lặc bị nàng chọc giận tới cực điểm, đâu chịu nói chuyện với nàng, nhảy xổ lên, cùng Hàn Chỉ Phân liên thủ giáp kích.
Hàn Chỉ Phân dùng một cặp Phán quan bút triển khai thủ pháp điểm huyệt gia truyền, nhát nào cũng đâm vào huyệt đạo yếu hại của đối phương, nàng và Vương Yến Vũ võ công đều có sở trường riêng, khó phân cao thấp, nhưng có thêm Thiết Ma Lặc, nên chiếm được thượng phong.
Dưới hý đài mở ra một trận hỗn chiến, trên đài cũng đang đánh nhau khó gỡ khó phân. Nam Đỗ hai người dựa lưng vào nhau, đao kiếm liên thủ, ra sức đánh nhau với quần đạo, bất kể nhiều ít khác nhau, Nam Tễ Vân đại triển thần oai, liên tiếp đả thương mấy trại chủ, nhưng vẫn không xông ra được.
Tửu cái Xa Trì bưng một cái hồ lô màu đỏ, uống đầy một bụng rượu, hô hô cười nói :
- Vở Vũ hý này thật hay quá, hô hô, lão khiếu hóa ta không nhịn được cũng muốn góp phần ồn ào!., rồi sấn tới trước đài, há miệng phun ra một luồng tia rượu, lập tức như có một trận mưa rào đổ xuống, khiến cước bộ của quần đạo trên đài đều rối loạn, lắc lư lảo đảo, lợi hại nhất là luồng tia rượu ấy được y dùng chân khí nội gia phun ra, lại như đạn chì bắn đi, đánh trúng là đau rát, tuy không thể giết người, nhưng cũng khó mà chịu nỗi.
Người lợi hại nhất trong quần đạo tên Chúc Tam Thắng, sử dụng một ngọn Cù long tiên bảy đốt, lúc ấy đang triển khai tiên pháp Hồi phong tảo liễu, cuốn đất đánh tới, giữ chặt hai chân Nam Tễ Vân, đột nhiên bị một tia rượu bay tới trước mặt, lập tức chỉ thấy trước mặt có một làn mờ trắng, mắt bị hơi rượu cay nồng xông lên không sao mở ra được. Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng, tay lên đao xuống, chém y ngã lăn ra, vòng vây lập tức bị phá vỡ một khoảng, Nam Đỗ hai người nhảy xuống hý đài.
Chử Toại trợ thủ của Vương Bá Thông kêu lên :
- Xa lão nhị, ngươi và ta vốn nước giếng không phạm nước sông, ngươi lại làm bậy như thế, không khỏi quá không nể mặt chủ nhân đấy!. Xa Trì cười

nói:
- Các ngươi không mời ta uống rượu, thì tại sao ta lại phái nể mặt các ngươi? Mà nói lại ngươi biết tính nết lão khiếu hóa ta rồi, ta đã lên cơn nghiện, thì còn kể gì tới thể diện với không thể diện! Nào nào, ngươi không mời ta uống rượn, nhưng ta cũng mời ngươi uống một hớp., rồi há miệng lại phun một tia rượu tới Chử Toại. Chử Toại cả giận, ra chiêu Lăng không chưởng hất tia rượu ra, xông vào đánh Xa Trì. Xa Trì vì y là bạn bè quen biết, nên nương nhẹ tay, tia rượu phun vào y chưa vận hết nội kình, chỉ là đùa giỡn với y mà thôi. Không ngờ Chử Toại lại nổi giận, bản lĩnh chân thực của y tuy còn kém Xa Trì xa, nhưng y sở trường về công phu Cầm nã đánh gần, lúc ấy mấy cao thủ nhất lưu mà Vương Bá Thông mời tới cũng xông tới trước đài, giúp Chử Toại vây đánh Xa Trì.
Nam Tễ Vân đang định xông qua chỗ bọn Tân Thiên Hùng, chợt có một luồng kình phong chụp tới, té ra người tới là Vương Long Khách con Vương Bá Thông. Vương Long Khách lúc ấy đã nhận ra Nam Tễ Vân là ai, cười nhạt nói :
- Họ Nam kia, hôm trước cha ta đã nương tay cho ngươi chạy khỏi núi Phi Hổ, hôm nay ngươi lại cải trang tới đây gây sự, thì còn là anh hùng hảo hán gì chứ?. Nam Tễ Vân quát :
- Câm miệng, cha con ngươi cam tâm làm chó săn cho An Lộc Sơn, còn dám nói chuyện hành vi của anh hùng hảo hán với ta à?., vung đao chém ra, Vương Long Khách cũng không tranh cãi, vựng thiết phiến đón đỡ, lúc ấy lại mở ra một trường ác chiến.
Bọn hảo hán chia thành mấy nhóm đánh nhau, trong đó nhóm đánh nhau kịch liệt nhất là Hàn Trạm và Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi đã sớm sử dụng Kim tinh thiết kiếm, nhưng Hàn Trạm chỉ bằng đôi tay, chưởng chém chỉ xỉa lại như hai món binh khí, lúc tay chưởng chém ra, rọc, chặt, móc, bắt như một thanh Ngũ hành kiếm, lúc chỉ phóng ra lại như Ngũ hành Phán quan bút điểm tới! Cho dù Tinh Tinh Nhi nhanh nhẹn phi thường, lại có bảo kiếm, nhưng vẫn không sao thắng được y.
Tinh Tinh Nhi xuất đạo chẳng qua chỉ mới vài năm, Hàn Trạm thì đã sớm ẩn cư, y vẫn còn chưa biết gã :
- Tiểu đầu mục. này của núi Kim Hạc là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, bất giác trong lòng cả sợ. Giữa lúc kịch đấu Hàn Trạm dùng một tuyệt nhiên Phất vân thủ, như chém, như đè, như điểm, như xỉa, chưởng chỉ đều thi triển, biến ảo khôn lường, Tinh Tinh Nhi né tránh không kịp, lại bị ngón trỏ của y rạch một vết trên bắp tay, lúc ấy ba chỗ huyệt đạo Ngọc hành, Dao quang, Khúc trì đều lập tức tê rần, may mà Tinh Tinh Nhi công phu bế huyệt đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, mà Hàn Trạm cũng chưa dùng trọng thủ để đối phó với y nhờ vậy Tinh Tinh Nhi vẫn chưa ngã lăn ra tại chỗ.

Lúc ấy Vương Bá Thông cũng đã chỉ huy bọn thủ hạ đắc lực vây lấy Tân Thiên Hùng, y chỉ nghĩ Tân Thiên Hùng là kẻ chủ mưu, vì thế mới đích thân xuất mã, quyết ý bắt sống để ra uy với mọi người.
Tát thị song anh cùng chiến đấu với Tân Thiên Hùng, võ công của ba người đều không kém, nhưng song quyền khó địch bốn tay, hảo hán khó định đám đông, giữa tầng tầng lớp lớp bao vây, không sao xông ra được.
Hàn Trạm mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, thấy Tần Thiên Hùng bị vây khốn, chết nhiều sống ít, lập tức ra chiêu Phất vân thủ bức Tinh Tinh Nhi lùi lại, rồi trầm giọng quát :
- Nể mặt sư huynh ngươi, ta không đả thương ngươi, sao ngươi chưa cút đi cho ta!. Tinh Tinh Nhi giật nảy mình, nói :
- Tôn tính đại danh của các hạ là gì?.
Hàn Trạm nói :
- Ngươi về hỏi sư huynh của ngươi, tự nhiên sẽ biết, ta không rảnh mà nói chuyện với ngươi!., hú dài một tiếng, lập tức thân hình như thiên mã hành không bay về phía bọn Vương Bá Thông, Tân Thiên Hùng.
Tinh Tinh Nhi đời nào dám đuổi theo, nghĩ thầm :
- Bất kể y nói thật hay giả, nhưng y biết sư huynh mình thì mình đừng làm khó y là hay. Đúng lúc ấy, cha con Vương Bá Thông đều bật tiếng kêu cầu cứu, lẽ ra Tinh Tinh Nhi phải xông qua giúp Vương Bá Thông một tay mới phải, nhưng y đã có mấy phần khiếp sợ Hàn Trạm, suy đi nghĩ lại, rốt lại bỏ Vương Bá Thông, xông qua cứu Vương Long Khách.
Nam Tễ Vân vô cùng căm hận Vương Long Khách, đao sau tiếp đao trước, nhát nào cũng chém vào chỗ yếu hại của y, Đỗ Bá Anh triển khai Thanh Thành kiếm pháp chống cự địch nhân của y, được hơn ba mươi chiêu, Vương Long Khách đã không thể chống đỡ, đánh hờ một chiêu, định co người lại Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng :
- Xem đao?., một đao chém thẳng xuống đầu y, Đỗ Bá Anh Yội kêu lên :
- Phải bắt sống thằng tiểu tặc này, không cần giết y?.
Nam Tễ Vân vừa nghe lập tức hiểu ngay ý tứ của Đỗ Bá Anh, là bắt sống con trai Vương Bá Thông làm con tin, nghĩ thầm :
- Đúng, e chỉ còn có cách này mới có thể bắt Vương Bá Thông mở vòng vây.
Nam Tễ Vân giỏi thật, tâm niệm vừa động, chiêu số đã lập tức thay đổi, thanh bảo đao chớp lên một cái, đang chém thẳng xuống lập tức phạt ngang, gạt ngọn Thiết phiến của Vương Long Khách ra, vươn tay trái một cái ra chiêu Du long thám trảo trong chiêu số Cầm nã thủ, lập tức nắm trúng xương tỳ bà của Vương Long Khách.
Nhưng cao thủ tỷ đấu, không được sơ suất, Vương Long Khách võ công không phải tầm thường, Nam Tễ Vân biến chiêu tuy nhanh, nhưng lại để cho

Vương Long Khách có cơ hội thoát hiểm, đúng lúc ngón tay của Nam Tễ Vân vừa chạm vào áo y, y đã dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh lộn người nhào ra ngoài.
Nam Tễ Vân cả giận, thi triển công phu Đăng vân tung, cũng nhảy vọt lên, như bóng theo hình, một đao chém theo, đột nhiên có một bóng người từ phía đối diện xông tới, thế như ngựa phi, chi nghe keng một tiếng, đao kiếm chạm nhau, tia lửa bắn tung tóe, người kia quát :
- Hảo đao pháp, dường như các hạ là Ngụy Châu Nam Bát phải không?.
Người ấy chính là Tinh Tinh Nhi, trong chớp mắt ấy y một tay gạt Vương Long Khách ra, lại đón đỡ một đao của Nam Tễ Vân, quả thật thân thủ bất phàm. Nam Tễ Vân cao giọng nói :
- Không sai, Ngụy Châu Nam Bát chính là tiểu nhân. Các hạ thân thủ như thế mà lại cam tâm theo cọp làm ma tranh, không phải rất đáng tiếc sao?.
Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Chỗ này không phải nơi tranh cãi, hôm nay cũng không phải lúc tranh cãi, hôm trước ở núi Phi Hổ chưa được lãnh giáo, rất là hối tiếc, may là hôm nay gặp gỡ ta hãy lãnh giáo đao pháp của các hạ trước, sau đó sẽ nghe các hạ giáo huấn được không?.
Lúc ấy Vương Long Khách đã đứng vững, định thần xong nghĩ tới mối nhục nhát đao vừa rồi, vừa thẹn vừa giận, sấn vào nói :
- Đúng thế, chuyện hôm nay người thắng là mạnh, cần gì phải nhiều lời với ngươi!., soạt một tiếng vung ngọn Thiết phiến ra sấn vào. Tinh Tinh Nhi vốn không muốn lấy hai đánh một, nhưng y đã biết Vương Long Khách hoàn toàn không phải là đối thủ của Nam Tễ Vân, y là người được Vương Bá Thông kính cẩn mời tới, mới rồi vì có Hàn Trạm, y không dám qua giúp Vương Bá Thông, đã tự thấy áy náy, nếu bây giờ lại để con Vương Bá Thông gặp nguy hiểm, thì làm sao ăn nói được?
Võ công của Nam Tễ Vân suýt soát với Đoàn Khuê Chương, thật ra cũng không thua Tinh Tinh Nhi bao nhiêu, nhưng một là vì y vừa kịch chiến hơn nửa giờ, hai là vì Vương Long Khách cũng là một kình địch, vì thế đôi bên giao thủ còn chưa tới hai mươi chiêu, Nam Tễ Vân đã gặp nguy hiểm. Đỗ Bá Anh đánh lui mấy địch nhân, xông qua liên thủ với y, tình thế vừa hơi thay đổi, nhưng Đỗ Bá Anh cũng đã đến lúc mệt mỏi, nên vẫn không thể xoay chuyển cục diện, chỉ là đỡ gạt mà thôi.
Đang lúc hoảng sợ, chợt nghe có người kêu lên :
- Hạ cô nương tới rồi!. Vương Long Khách ngẩn ra, đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Hạ Lăng Sương mày liễu dựng ngược, trên mặt đầy vẻ tức giận, một chưởng hất tên đầu mục đang xông tới cản nàng ra, vung kiếm đánh vào!
Nam Tễ Vân thấy Hạ Lăng Sương đột nhiên xuất hiện, cũng trong lòng rúng động, Tinh Tinh Nhi lợi hại thế nào, vừa thấy chỗ sơ hở có thể thừa cơ, lập

tức soạt một tiếng một nhát kiếm nhanh như điện chớp phóng tới Nam Tễ Vân!
Hạ Lăng Sương vừa khéo xông tới, thanh Thanh cương kiếm vếch lên một bông kiếm hoa ra chiêu Bình sa lạc nhạn uốn lưng phóng kiếm, đâm vào bắp chân Tinh Tinh Nhi, động tác của hai người vô cùng mau lẹ, chỉ thấy Tinh Tinh Nhi ồ một tiếng, như một mũi tên bắn lên, nguyên là nhát kiếm ấy của Hạ Lăng Sương tới vừa đúng lúc, đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, vì thế cho dù Tinh Tinh Nhi võ nghệ cao cường cũng không thể không né tránh, kết quả là Nam Tễ Vân và Tinh Tinh Nhi đều không ai bị thương.
Vương Long Khách ấp úng nói :
- Hạ cô nương, cô nương đối đầu với ta thật à? Cô nương nghe ta nói đã...
Hạ Lăng Sương quát :
- Những chuyện cha con ngươi làm, ta đã biết cả rồi, còn nói gì nữa?. Vương Long Khách nói :
- Sao thế, giữa chúng ta cũng không nói chuyện với nhau được nữa hay sao?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Được, ta chỉ cần hỏi ngươi một câu nữa thôi, có phải các ngươi đã mưu hại Đoàn đại hiệp không?. Vương Long Khách nói :
- Chuyện đó à? Không có đâu?. Hạ Lăng Sương nói :
- Thế tại sao ta không tìm được y?. Vương Long Khách nói chuyện đó à? Đó là... Y ấp a ấp úng, không nói nên lời, Thiết Ma Lặc từ bên kia đã la lên, Hạ cô nương, Đoàn đại hiệp vẫn còn sống, ta biết tin tức của y, chúng ta cứ xông ra khỏi chỗ này sẽ nói chuyện!. Hạ Lăng Sương nói :
- Được., rồi quay qua Vương Long Khách quát :
- Ngươi còn chưa chịu cút đi cho ta à?., lật tay đánh một kiếm, soạt một tiếng, chém đứt một mảnh tay áo của Vương Long Khách, Vương Long Khách sắc mặt xám xanh, vội vàng lùi lại hai bước, xua tay nói :
- Để cô nương ta đi!.
Tinh Tinh Nhi nói khoan đã, ta còn muốn xem vài chiêu kiếm pháp của cô nương ta!., rồi sần tới, Hạ Lăng Sương cười nhạt nói:
- Ngươi muốn xem à!. Thanh Thanh cương kiếm phóng ra, vừa được nửa đường đã biến chiêu thành ba thức, Tinh Tinh Nhi khai triển công phu luồn lách né tránh, trong chớp mắt ấy cũng đánh trả bốn chiêu, bảo kiếm của hai người chưa hề chạm nhau, nhưng chiêu nào cũng hung hiểm, kiếm nào cũng đủ lấy mạng đối phương, nếu bàn về kiếm chiêu mau lẹ thì Tinh Tinh Nhi có phần trội hơn, nhưng nếu nói về kiếm pháp ngụy dị thì Hạ Lăng Sương cao hơn một bậc. Tinh Tinh Nhi bất giác trong lòng lạnh buốt, nghĩ thầm :
- Mình cứ cho rằng mình liên thủ với sư huynh là có thể dọc ngang trong thiên hạ, nào ngờ trong võ lâm lại có bấy nhiêu cao thủ, họ Hàn kia thì không cần nói, có điều một cô gái trẻ thế này mà mình muốn thắng, chỉ e

cũng phải ngoài trăm chiêu!.
Lúc ấy Hàn Trạm đã đánh lùi bọn Vương Bá Thông, cùng bọn Tân Thiên Hùng xông ra khỏi vòng vây, Tinh Tinh Nhi đã biết hôm nay khó mà thắng được, đâm hờ một kiếm, rồi kéo Vương Long Khách lùi lại. Hàn Chỉ Phân cao giọng gọi :
- Cha, đây chính là Hạ cô nương.
Hàn Trạm nói :
- Đội ơn cô nương giúp đỡ, chúng ta ra ngoài rồi sẽ nói.
Thiết Ma Lặc, Hàn Chỉ Phân hai người bị Vương Yến Vũ và Thạch gia huynh đệ vây chặt, vẫn chưa ra khỏi vòng vây, Hạ Lăng Sương bước tới nói :
- Tiểu muội muội, tối hôm trước ta ngờ lầm ngươi., vận kiếm như gió, đánh lùi Thạch gia huynh đệ. Vương Yến Vũ tức giận nói :
- Ca ca ta có ý tử tế với ngươi, ngươi lại coi anh em ta là kẻ thù?., nghiêng người vung kiếm gạt thanh đao của Thiết Ma Lặc ra, vung chưởng đánh vào trước ngực Hạ Lăng Sương, chiêu ấy đối với Thiết Ma Lặc là hư nhưng đối với Hạ Lăng Sương là thực, quả thật vô cùng tàn độc.
Hạ Lăng Sương quát :
- Buông tay., ra chiêu Xuân vân sạ triển, mũi kiếm phát ra ánh hào quang xanh biếc đâm vào cổ tay Vương Yến Vũ, nàng cũng kiếm chưởng cùng đánh ra, đúng là thủ pháp lấy độc trị độc, ăn miếng trả miếng tuyệt diệu, vả lại võ công của nàng còn cao hơn Vương Yến Vũ một bậc, tuy phát chưởng chỉ là hư chiêu, nhưng lại đập xuống đỉnh đầu Vương Yến Vũ mau lẹ như chớp, oai thế cũng vô cùng đáng sợ. Vương Yến Vũ rốt lại thiếu kinh nghiệm lâm địch nhất thời không nhận ra là kiếm thực chưởng hư hay chưởng thực kiếm hư, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe soạt một tiếng đột nhiên cảm thấy cổ tay như bị kim nhọn đâm phải, Vương Yến Vũ hoảng sợ mất vía, kêu lên một tiếng, thanh đoản kiếm trong tay lập tức bay ra, Thiết Ma Lặc một đao chém tới, nhưng nàng đã sớm chuồn vào bụi cây, vừa cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên cổ tay có ba điểm màu đỏ cũng may là chỉ bị thương chút ít ngoài da.
Thiết Ma Lặc kêu lên :
- Đáng tiếc, đáng tiếc? Y làm sao biết được Hạ Lăng Sương đã nương tay, chứ nếu nhát kiếm ấy là đánh thật, thì Vương Yến Vũ đã bị chém đứt một cánh tay rồi.
Xa Trì cười nói :
- Chử lão đại ,bạn bè ta đều đi cả rồi, chỉ còn một mình ta đánh nhau thì chẳng thú vị gì, ta cũng xin lỗi không bồi tiết được nữa?., rồi đột nhiên xoay người một cái, nắm lấy hai người đang nhảy xổ vào y, lật tay một cái xô vào Chử Toại. Chử Toại chiêu Đại cầm nã đã đánh ra, hai tay chụp một cái, vừa

khéo chụp trúng hai người kia, khiến họ đau thấu tim gan bật tiếng la lớn, khiến Chử Toại vô cùng tức giận, vội vàng buông tay, Tửu cái Xa Trì đã nhập bọn với Hàn Trạm đánh giết xông ra. Sau khi chuyện Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn bị phát giác, không những khách khứa tới mừng mười người tan mất bảy tám, mà ngay bè đảng của y cũng có một nửa chán nản, chỉ còn một bọn trung thành với y, nhưng thấy địch nhân lợi hại như thế, Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi cũng không dám đuổi theo, họ cũng chỉ đành hư trương thanh thế, quát tháo một lúc, không đầy khoảnh khắc bọn Hàn Trạm đã xông ra khỏi cốc Long Miên.
Hàn Trạm nhìn thấy không có ai đuổi theo, hô hô cười rộ nói:
- Trận này tuy không thu được toàn thắng, nhưng cũng đã khiến bè đảng của Vương Bá Thông tan rã, hào kiệt lục lâm chắc cũng sẽ không bị cha con họ lừa dối nữa.
Xa Trì đột nhiên bước tới cạnh Hạ Lăng Sương, lắc đầu ngoẹo cổ nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, tấm tắc khen :
- Vị cô nương này xinh đẹp thật, rất giống Lãnh nữ hiệp năm xưa!. Lúc y lên tiếng, hơi rượu nồng nặc, Hạ Lăng Sương rất không thích, nhưng trong lòng lại ngấm ngầm ngạc nhiên Tại sao lão ăn mày thối tha này lại biết lai lịch của mình?.
Xa Trì mở nút hồ lô, uống một ngụm rượu lớn, nói :
- Ta là Tửu cái Xa Trì, chắc Hạ cô nương đã nghe lệnh đường nói qua rồi chứ?. Hạ Lăng Sương nói :
- Chưa nghe. Xa Trì như đạp phải đinh, hô hô cười rộ, tựa hồ không nói gì được nữa, đành dùng tiếng cười để che giấu sự ngượng ngập.
Nam Tễ Vân muốn không khí bớt căng thẳng, nói :
- Hạ cô nương, tối nay đội ơn giúp đỡ, xin được cảm tạ.
Hạ Lăng Sương nói :
- Sao ngươi màu mè thế, cảm tạ cái gì? Ngươi hộ tống Đoàn thúc thúc của ta, ta còn chưa cảm tạ ngươi mà. Nam Tễ Vân hơi bị hụt hẫng, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, vì tuy Hạ Lăng Sương chê trách y, nhưng theo lời lẽ thì rõ ràng coi y là người nhà.
Hạ Lăng Sương nói :
- Ma Lặc, mới rồi ngươi nói Đoàn thúc thúc đang tới quán Thanh Hư núi Ngọc Thụ Lương Châu, là để làm gì?.
Thiết Ma Lặc dọc đường đã nói được một nửa câu chuyện xảy ra ở núi Phi Hổ, lúc ấy liền nói tiếp :
- Là Không Không Nhi mời vợ chồng y đi, định trả lại con trai cho họ. Hạ Lăng Sương nói :
- Ồ, té ra là thế. Nói như vậy thì Không Không Nhi còn tốt hơn sư đệ của y.
Hàn Trạm chen vào :

- Trong mấy năm nay tuy ta chưa gặp Không Không Nhi nhưng rất lưu ý tới hành động của y, tính y có chút bừa bãi, lại vì đánh đâu thắng đó, nổi tiếng trên giang hồ nên cũng không khỏi có chút kiêu ngạo, song lại chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý.
Lần này là y bị mắc lừa cha con Vương Bá Thông.
Hạ Lăng Sương nghe họ nói tới cha con Vương Bá Thông, trong lòng cảm thấy áy náy, cúi đầu không nói gì. Nam Tễ Vân nói :
- Trước đây vì sao Hạ cô nương lại quen với họ?. Hạ Lăng Sương nói :
- Chuyện này có gì lạ, dọc đường gặp nhau thôi. Đi lại trên giang hỗ, ngày nào mà không gặp người lạ chứ? Ta làm sao mà biết được họ là lục lâm đại đạo?. Nam Tễ Vân lại hớ lời, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, từ giọng nói dáng vẻ mà nhìn, có thể đoán được rằng trước đây Hạ Lăng Sương rất có cảm tình với Vương Long Khách, thậm chí có chút tình ý, nhưng hiện đã như mây tan khói tỏa.
Hàn Trạm nói :
- Tệ xá cách đây không đầy ba mươi dặm, mời Hạ cô nương tới đó nghỉ ngơi được không. Hạ Lăng Sương nói :
- Đa tạ ý tốt của Hàn lão tiền bối, nhưng ta từng hẹn với Đoàn đại hiệp, định tới núi Phi Hổ thăm y, nhưng có việc phải gác lại, chậm mất mấy hôm, không ngờ lại phát sinh biến cố thế này, bây giờ đã biết tin tức của y, ta muốn tới núi Ngọc Thụ gặp y ngay. Nói xong hú dài một tiếng, một con ngựa trắng trong rừng phi mau ra, trong chớp mắt đã dừng lại trước mặt Hạ Lãng Sương, Thiết Ma Lặc rất thích thú, nói:
- Con ngựa trắng này không đẹp gì mấy, nhưng còn hay hơn con ngựa Hồng tông của cha ta trước kia.
Hạ Lăng Sương nhảy lên ngựa, chắp tay từ biệt mọi người, Nam Tễ Vân chợt nói :
- Hạ cô nương, ta còn có câu muốn nói. Hạ Lăng Sương nói :
- Câu gì?. Nam Tễ Vân nói :
- Vụ án liên quan tới Hoàng Phủ Tung, để ta trở về hỏi sư phụ ta, hoặc giả có thể biết được một chút đầu mối, ít nhất cũng có thể giúp cô nương tìm được y. Xin cô nương để lại địa chỉ. Hạ Lăng Sương nói :
- Ta hành tung vô định, cứ để ta tìm ngươi tiện hơn, ta gặp Đoàn thúc thúc xong sẽ tới Cửu Nguyên tìm ngươi. Nam Tễ Vân vô cùng cao hứng, kêu lên :
- Được, ta chờ cô nương ở phủ Trương Thái thú tại Cửu Nguyên!. Tiếng nhạc ngựa vang lên, Hạ Lăng Sương đã phóng đi. Thiết Ma Lặc nói :
- Nam thúc thúc, người ta đi xa rồi mà người giống như chưa nói hết câu, sao không gọi cô nương ta đứng lại? Bây giờ đuổi theo cũng không kịp, chúng ta cũng phải đi thôi.

Nam Tễ Vân đỏ mặt, nói :
- Thằng tiểu quỷ, mồm mép cứ trơn tuột?. Xa Trì chợt hỏi :
- Vụ án của Hoàng Phủ Tung à? Có phải Hạ cô nương muốn trả thù Hoàng Phủ Tung không?. Thiết Ma Lặc nói:
- Không sai, nhưng vụ này còn là một vụ nghi án. Hoàng Phủ Tung nói không phải là y gây ra, Đoàn thúc thúc lại nói đúng là y. Xa Trì nói:
- Bậy quá, bậy quá! Cô ta trả thù cho ai? Là trả thù cho mẹ mình phải không?.
Nam Tễ Vân sửng sốt nói :
- Dường như Xa lão tiền bối biết rõ chuyện này. Cô ta hoàn toàn không nói là trả thù cho mẹ, chỉ nói phụng mệnh mẫu thân trừ hại cho giang hồ. Nhưng theo lời Đoàn đại hiệp, trong đêm động phòng hoa chúc năm ấy Hoàng Phủ Tung đã hại chết tân lang là Hạ Thanh Đào cha cô ta, mà dường như cô ta hoàn toàn không biết vụ án này có liên quan tới gia đình cô ta, rốt lại là chuyện gì? Bọn ta nghe lời của mấy bên, thì càng lúc càng trở nên lơ mơ! Nếu Xa lão tiền bối biết được chân tướng, thì có thể nói cho bọn ta nghe qua một lượt được không?.
Xa Trì nhìn Nam Tễ Vân một cái, cười nói :
- Ờ, ngươi quả thật rất quan tâm tới vị cô nương kia., kế lắc lắc đầu, lại cười nói :
- Chưa phải lúc nói chuyện ấy. Có điều ta có thể làm giúp ngươi một chuyện...
Nam Tễ Vân bất giác sửng sốt, nghĩ thầm :
- Mình có chuyện gì mà phải nhờ y làm giúp?. Xa Trì ngừng lại một lúc rồi nói :
- Chuyện ngươi nghĩ trong lòng chưa kịp nói ra, ta đã biết rồi? Ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ làm mai mối cho ngươi? Nếu cô ta không thèm ngó tới lão khiếu hóa thối tha này, ta cũng có cách khác, ta có thể tìm Tiểu Đoàn giúp đỡ. Nam Tễ Vân mặt mũi đỏ rần, nói :
- Lão tiền bối nói đùa rồi?.
Xa Trì lại tỏ vẻ nghiêm trang nói :
- Ai nói là ta nói đùa? Ta đi bây giờ đây? Nói thật với ngươi nhé, lúc ta tới cốc Long Miên là muốn đợi vị Hạ cô nương này, nhưng dường như cô ta chán ghét lão khiếu hóa ta, được thôi, bây giờ ta tìm được cho cô ta một người chồng như ý, nhất định có thể lấy lòng cô ta rồi., Xa trì nói xong lắc người một cái, quả nhiên tung người vọt đi.
Hàn Trạm kêu lên :
- Xa lão nhị, ngươi tới núi Ngọc Thụ, nếu gặp Không Không Nhi thì kể lại chuyện Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn cho y nghe. Nếu y không tin, thì ngươi cứ nói là do ta dặn. Xa Trì nói :

- Ta biết rồi! Thôi, ta không dằng dai được nữa, không thì không thể đuổi kịp cô ta đâu!.
Xa Trì đi rồi, Hàn Trạm nói :
- Trên giang hồ có ba dị cái, Phong cái Vệ Việt ghét ác như thù, ra tay tàn độc, Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung hành sự ngụy dị, là chính hay tà rất khó nói chắc.
Chỉ có vị Tửu cái Xa Trì này tuy cười cợt ngạo đời, nhưng lại là người rất có lòng, thích giúp người khác, cứu lưu tam giáo đều có bạn của y.
Có điều y có tật dễ mềm lòng, nếu không gặp kẻ đại gian đại ác thì không dễ nổi giận. Cho nên trong số bạn bè mà y kết giao, có cả người tốt kẻ xấu.
Nam Tễ Vân nói :
- Mới rồi y không chịu nói, không biết là muốn giấu diếm cho Hoàng Phủ Tung chuyện xấu gì?. Hàn Trạm nói :
- Ta thấy chuyện này cũng chưa tới mức ấy, nếu quả là Hoàng Phủ Tung đã gây ra vụ huyết án này thì Phong cái Vệ Việt và y đều là bạn thân của hai người Hạ Lãnh, Vệ Việt đã sớm liên thủ với y đánh Hoàng Phủ Tung rồi! Ồ, vụ huyết án này năm xưa làm chấn động võ lâm, cũng có rất nhiều hiệp khách truy cứu hung thủ giúp Hạ gia, không ngờ đã hai mươi năm vẫn chưa tìm ra manh mối.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha, qua trận đại náo cốc Long Miên hôm nay, chỉ e chúng ta không thể ở yên chỗ này nữa, chẳng bằng cứ đi núi Ngọc Thụ một chuyến. Hàn Trạm cười nói :
- Ta biết ngươi muốn đi xem trò nữa rồi. Hàn Chỉ Phân nói :
- Đúng đấy, nếu Không Không Nhi đánh nhau với vợ chồng Đoàn đại hiệp thì cha cũng dễ khuyên can. Hàn Trạm nói :
- Nếu ngươi có ý nghĩ ấy thì chắc chắn phải thất vọng. Không Không Nhi đã ưng thuận trả lại con cho họ, sao lại còn đánh nhau?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha không sợ Tinh Tinh Nhi sư đệ y ngấm ngầm giở trò sao?. Hàn Trạm nói :
- Ta cũng đã đề phòng chuyện ấy, Tửu cái Xa Trì đã đi rồi, cho dù Tinh Tinh Nhi muốn giở trò, Xa Trì cũng có thể đối phó với y. Ta đã bảo Xa Trì nhắn giúp lại, nếu Không Không Nhi không tin Xa Trì cũng phải tin ta chứ. Y dừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- Ta vẫn lo họ không chịu bỏ qua Nam đại hiệp và Thiết thiếu trại chủ, nên định lên đường ngay đêm nay, đưa họ tới Tuy Dương, sau đó sẽ theo Nam đại hiệp tới Cửu Nguyên thăm Quách lệnh công, nói cho y biết chuyện Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn. Hai người Nam Thiết vô cùng mừng rỡ, nhất là Thiết Ma Lặc, y tuổi tác xấp xỉ với Hàn Chỉ Phân, sau khi quen nhau, lại cảm thấy rất hợp, đang lúc không muốn chia tay.

Hạ Lăng Sương thúc ngựa phóng đi một chặng, chợt nghe sau lưng có người gọi lớn :
- Hạ cô nương, chờ một lúc, lão khiếu hóa có câu muốn nói!. Hạ Lăng Sương quay đầu nhìn, thì là Tửu cái Xa Trì, chỉ thấy y đeo cái hồ lô lớn màu đỏ, thở hồng học chạy tới, trong chớp mắt đã tới sau ngựa, Hạ Lăng Sương bất giác giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Con ngựa của mình là ngựa quý ngày chạy ngàn dặm mà lão ăn mày này lại đuổi kịp, công phu khinh công của y há lại không cao cường hơn cả Không Không Nhi sao?. Nàng không biết Tửu cái Xa Trì biết đường, y là theo đường tắt chạy tới, có điều tuy thế nhưng cước trình mau lẹ của y cũng đã tới mức kinh thế hãi tục rồi!
Xa Trì vừa mở miệng là hơi rượu nồng nặc, Hạ Lăng Sương trong lòng chán ghét, nén giận nói :
- Xa lão tiền bối có gì muốn nói?. Xa Trì nói :
- Nghe nói ngươi định giết Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung phải không?. Hạ Lăng Sương nói :
- Không sai, y làm ác đã nhiều, ta là vâng lệnh mẫu thân, muốn trừ hại cho giang hồ. Xa Trì nói :
- Người ấy không thể giết. Hạ Lăng Sương cả giận, bất kể tiền bối hay không tiền bối mắng luôn :
- Nói bậy, theo lời tiền bối thì chẳng lẽ mẹ ta bịa đặt à?. Xa Trì nói :
- Mẹ ngươi không bịa đặt, nhưng ở đây có chuyện hiểu lầm. Cừu nhân của mẹ ngươi không phải là y đâu. Hạ Lăng Sương nói :
- Mẹ ta cũng không phải vì thù oán của riêng mình, nhưng y đã hại không ít người, nên mẹ ta nhất quyết bắt ta phải giết y ta thấy người hiểu lầm chính là tiền bối đấy. Xa Trì nói :
- Không đúng, không đúng... Hạ Lăng Sương thấy vẻ mặt y vô cùng kỳ quái, ngạc nhiên nói :
- Không đúng chỗ nào?. Xa Trì thở dài nói :
- Ờ, chuyện này chưa nói rõ với ngươi, mẹ ngươi ngụ Ở đâu, ta muốn nói chuyện với bà ta!.
Hạ Lăng Sương lạnh nhạt nói :
- Mẹ ta không gặp người ngoài, tiền bối có gì cứ nói với ta. Xa Trì nhướng mày, tựa hồ muốn nói lại thôi, Hạ Lăng Sương trách :
- Tiền bối không muốn nói với ta, vậy thì thôi, ta phải đi đây., rồi giật cương thúc ngực phóng đi. Xa Trì vừa đuổi theo vừa gọi :
- Được, ta nói với ngươi. :
- Hạ Lăng Sương đã rất khó chịu, trên ngựa quay đầu lại nói :
- Tiền bối nói đi, ta vẫn nghe được, không cần la lối ầm ĩ.
Xa Trì nói :

- Hoàng Phủ Tung hoàn toàn không có liên quan gì tới vụ huyết án này, người có lỗi với mẹ ngươi, người ấy... Hạ Lăng Sương nói :
- Thế nào?. Xa Trì nói :
- Người ấy tuy hành vi không đoan chính, nhưng ngươi cũng không thể giết y?. Hạ Lăng Sương cười nhạt nói :
- Ta vốn không biết tiền bối nói gì, hừ, Hoàng Phủ Tung là người tốt không thể giết, người khác xấu cũng không thể giết, lời tiền bối quả thật rất kỳ quái, hừ, không cần nói nữa, ta biết tiền bối và Hoàng Phủ Tung đều là chồn cáo một gò!.
Xa Trì kêu lên :
- Ngươi nghe ta nói một câu có được không?. Vọt lên vài trượng, đưa tay định nắm đuôi ngựa kêu lên :
- Ngươi biết ngươi họ gì không? Ngươi không phải họ Hạ, cha ngươi cũng không phải là Hạ Thanh Đào.
Hạ Lăng Sương cả giận, lật tay đánh ra một kiếm, gằn giọng quát :
- Nói bậy, ngươi muốn mượn rượu để lần khân thì đi chỗ khác, ta không thể nghe ngươi ăn nói bậy bạ!. Nhát kiếm ấy từ cao đánh xuống, kình lực mười phần mạnh mẽ, lợi hại phi thường, Xa Trì lại không muốn liều mạng đánh nhau với nàng, đành buông tay nghiêng người nhảy ra tránh nhát kiếm của nàng, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hạ Lăng Sương đã sớm vung roi soạt một tiếng thúc ngựa phóng đi. Con ngựa của nàng là ngựa hay ngày đi ngàn dặm, Hạ Lăng Sương thúc nó chạy hết sức, quả thật như ruổi gió đuổi chớp, Xa Trì làm sao đuổi kịp?
Hạ Lăng Sương phóng ngựa một mạch chạy hơn mười dặm, vẫn còn tức giận, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chỗ kỳ quái, nghĩ thầm :
- Tuy y hơi rượu nồng nặc, nhưng không có dáng vẻ say sưa nói bậy, chẳng lẽ y từ xa tới đây chỉ để nói bậy với mình sao?. Vừa nghĩ tới đó, bất giác nảy ý nghi ngờ :
- Chẳng lẽ lời của y là có lý do? Nhưng lại lập tức nghĩ :
- Hoàn toàn không thể có chuyện đó! Mọi người đều nói mình giống mẹ, chẳng lẽ mình lại không phải là con ruột của bà?
Mẹ mình chỉ có một người chồng, chẳng lẽ cha mình lại không phải là Hạ Thanh Đào? Hừ, bất kể lão ăn mày thối tha kia có say rượu nói bậy hay không thì y cũng đã làm nhục mẹ mình. Nhưng tuy Hạ Lăng Sương không tin lời Xa Trì, song trong lòng vì thế cũng cảm thấy có một cái gì đó nặng nề. Lúc ấy lại nghĩ :
- Đoàn đại hiệp là bạn tốt của cha mình, đợi mình gặp y sẽ đem lời của Tửu cái Xa Trì hỏi y, xem y nói thế nào.
Đoàn Khuê Chương và Đậu Tuyến Nương vì sốt ruột về việc đòi con, ngày đêm di tới núi Ngọc Thụ, hôm ấy đã tới cửa núi, Đậu Tuyến Nương cho rằng

Không Không Nhi là kẻ thù của nhà nàng, lần ấy lại tìm kẻ thù đòi con trai, vừa tức giận vừa rối trí, Đoàn Khuê Chương dọc đường vẫn năng an ủi nhưng vẫn không thể hóa giải nỗi uất ức trong lòng nàng.
Núi Ngọc Thụ thế núi rất dốc, trên đỉnh núi tích chứa băng tuyết từ hàng ngàn năm, từ xa nhìn tới quả nhiên giống hệt một cây trụ bằng ngọc lóng lánh to lớn không gì sánh được, cao tới tận mây. Vào núi xong, thế núi lại càng lúc càng hiểm trở, đưa mắt là thấy, khắp nơi đều là quái thạch chót vót, nhô lên khỏi mặt tuyết. Từ cửa núi đi vào, có một đường sơn cốc vừa hẹp vừa dài, ngoằn ngoèo quanh co, nhìn không thấy đầu bên kia, bóng tối hơi lạnh nặng nề kinh người, Đậu Tuyến Nương nảy ý nghi ngờ, nói :
- Đại ca, hay Không Không Nhi mang ý xấu, cố ý lừa chúng ta vào núi hoang này để hãm hại, cũng không ai biết được. Đoàn Khuê Chương nói :
- Tuyến muội, nàng cũng quá đa nghi, bản lĩnh của Không Không Nhi cao hơn hẳn chúng ta, nếu y muốn hại chúng ta, thì cần gì phải phí bao nhiêu tâm lực như thế?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Núi Ngọc Thụ cách núi Phi Hổ khoảng độ tám trăm dặm, y cướp được con trai chúng ta, tại sao không giấu gần đó mà lại giấu ở núi hoang cách tám trăm dặm?. Đoàn Khuê Chương về điểm này cũng đã suy đi nghĩ lại, nhưng để an ủi vợ chỉ đưa ra lý do để giải thích thay Không Không Nhi :
- Có lẽ y muốn khoe khoang khinh công của mình, khiến chúng ta khâm phục cũng chưa biết chừng.
Tối hôm ấy Không Không Nhi bắt cóc con trai họ, trưa hôm sau đã tới khiêu chiến ở núi Phi Hổ, nếu đúng là y đi một vòng về núi Ngọc Thụ rồi quay lại, thì cước trình mau lẹ quả thật không thể tưởng tượng nổi. Đậu Tuyến Nương lắc lắc đầu nói :
- Thiếp không tin y lại đi được hơn ngàn dặm trong một ngày một đêm, e có chín phần là lừa dối chúng ta!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Nếu không phải thế, thì hoặc ở đây vốn là nhà cũ của y, y không tin được Vương Bá Thông, nên nhờ người khác đưa thằng nhỏ tới đây giấu diếm chăng?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Chàng tin Không Không Nhi à?. Đoàn Khuê Chương nói:
- Đã tới đây rồi, không tin cũng không có cách nào, dù sao với tốc độ đi của chúng ta thì nhiều lắm cũng không quá nửa ngày là có thể lên tới ngọn chính trong núi Ngọc Thụ, lúc ấy tự nhiên có thể rõ ràng.
Đậu Tuyến Nương càu nhàu :
- Lúc đầu thiếp không biết núi Ngọc Thụ xa bao nhiêu, càng đi thiếp càng nghi ngờ, xem ra chuyến này chúng ta uổng công đi một phen rồi, cho dù Không Không Nhi không có ý làm hại, cũng là có ý đùa giỡn với chúng ta.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Tuyến muội, sự tình còn chưa xấu tới mức ấy đâu!. Câu nói chưa dứt đột

nhiên một tiếng ầm ầm vang lên một tảng đá lớn trên núi lăn xuống, Đoàn Khuê Chương còn cho rằng là chuyện ngẫu nhiên, nào ngờ vừa tránh qua, lại có mấy tảng đá lớn tiếp tục lăn xuống. Đậu Tuyến Nương kêu lên :
- Trên kia có người!.
Chỉ thấy trên cạnh núi thấp thoáng mấy bóng người xuất hiện, đồng thanh quát :
- Quân ngu xuẩn, ai bảo các ngươi tự đâm đầu vào lưới của bọn ta, tiến vào tuyệt địa, lại còn muốn sống nữa à?. Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, mắng lớn :
- Không Không Nhi, ta cho rằng ngươi là một hảo hán, không ngờ ngươi lại là kẻ tiểu nhân vô sỉ như vậy, ngươi đứng ra xem?. Bọn người ở trên cười nhạt nói :
- Để tóm hai đứa đầy tớ nhà họ Đậu các ngươi, thì cần gì tới Không Không Nhi?.
Lúc ấy Đoàn Khuê Chương đã cho rằng đây là do Không Không Nhi sai bảo, cười nhạt nói :
- Dùng thủ đoạn hèn hạ, co đầu rút cổ không dám gặp người ta, đúng là thật vô sỉ?. Đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương không thể bắn xa tới như thế, họ từ trên cao đánh xuống, cứ vác đá ném xuống, so với đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương còn lợi hại hơn nhiều, chỉ thấy đá bay đầy trời, giống như sao băng rụng xuống, Đậu Tuyến Nương cả giận, triển khai khinh công thượng thặng, nhảy nhót tránh né, trong chớp mắt chỉ còn cách vách núi trên đỉnh mười trượng, đã gần tới tầm đạn hoàn, đang định bắn ra, chợt nghe ầm một tiếng, một khối tuyết lớn từ trên dốc trút xuống, Đoàn Khuê Chương vội chụp lấy vợ, Đậu Tuyến Nương mượn sức của cái chụp ấy, hai người nắm tay nhau, giống như chim nhạn mùa thu, chênh chếch bay ra vài trượng, chỉ nghe đùng đùng ầm ầm, vang rền núi non, khối tuyết lớn ấy lăn qua, vạch thành một dòng suối trên sườn núi, hai vợ chồng bị bùn đất bắn khắp người, nếu không phải Đoàn Khuê Chương giúp vợ một tay, chỉ e Đậu Tuyến Nương khinh công tuy cao cường cũng khó tránh khỏi bị khối tuyết ấy đè bị thương.
Đậu Tuyến Nương toát mồ hôi lạnh, kêu lên :
- Nguy hiểm thật!.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Đều là ta làm liên lụy tới nàng, ta quá dễ dàng tin người. Đậu Tuyến Nương nghiến răng nói :
- Đã rơi vào cảnh nguy hiểm thế này, chúng ta chỉ còn cách tìm đường sống giữa cái chết!. Hai vợ chồng dưới làn mưa đá trút xuống, lại xông lên phía trên. Băng tuyết tích tụ trên sườn núi bị chấn động, trong tiếng gió ào ào vỡ ra, lại như vô số đạn băng, ào ào đổ xuống, bay qua đỉnh đầu, lướt qua cạnh người.., so với đá rơi còn hung hiểm hơn gấp trăm lần.

Đoàn Khuê Chương vì che chở cho vợ nên trên người đã bị thương nhiều chỗ, may mà những tảng băng đánh trúng người y không to lắm, nếu không hậu quả thế nào thật không sao tưởng tượng. Đoàn Khuê Chương đành cùng vợ tạm thời núp lại ở một chỗ lõm vào bên sườn núi. Nhưng như thế lại trở thành mục tiêu cố định, lại càng dễ bị công kích. Bọn người trên đỉnh núi vác đá nhao nhao ném xuống chỗ họ núp, Đoàn Khuê Chương đứng chắn trước mặt vợ, mấy lần suýt bị đá ném trúng, may mà y công lực cao cường, những tảng đá bay tới gần đều bị y dùng chưởng lực hất tung ra, nhưng chẳng bao lâu, y cũng mệt mỏi không sao chịu được.
Đoàn Khuê Chương thở dài nói :
- May mà bây giờ vẫn chưa động tới khối băng tuyết, có điều.. Than ôi, ta rất căm hận! Chẳng lẽ hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?. Nên biết nếu làm tuyết lở, một khối lớn tuyết tích tụ trên đỉnh núi trút xuống, thì không thịt xương nào mà có thể chống đỡ được. Đoàn Khuê Chương sợ nếu khối tuyết tiếp tục bị chấn động, có thể khiến cho tuyết trên núi lở xuống. Đậu Tuyến Nương cười thảm nói :
- Chúng ta làm vợ chồng với nhau mười năm, nếu có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, muội cũng không có điều gì oán hận!.
Đột nhiên đá tảng rơi xuống tựa hồ giảm đi rất nhiều, Đoàn Khuê Chương nói :
- Bây giờ vẫn chưa tới lúc tuyệt vọng, chúng ta xông ra xem, còn hơn bó tay chịu chết. Hai vợ chồng vừa xông ra khỏi hõm núi, lại nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng la thét ầm ĩ.
Chợt thấy trên đỉnh núi xuất hiện bóng một thiếu nữ, đang cầm kiếm đuổi đánh bọn cướp. Đoàn Khuê Chương vừa mừng vừa sợ, kêu lên :
- Hạ cô nương phải không?. Thiếu nữ kia cũng cao giọng kêu lên:
- Đoàn thúc thúc phải không? Mau xông lên đây, chúng ta trên dưới giáp công.
Nguyên là Hạ Lăng Sương thấy họ bị vây khốn trong cốc, nàng bèn theo một con đường khác đi vòng lên, leo lên tới đỉnh núi, kịch chiến với quần đạo. Quần đạo đứng ở chỗ cao ngang với nàng, không thể ném đá như đối phó với vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Vả lại phải chia người ra chống trả, nên làn mưa đá ném xuống Đoàn Khuê Chương đã giảm đi rất nhiều.
Đậu Tuyến Nương nhân cơ hội lướt mau lên, đạn hoàn rút ra, nhắm đúng vào giữa mặt một địch nhân đứng đối diện với Hạ Lăng Sương bắn tới, tiếng dây cung bật lên, lên, cường đạo kia theo tiếng ngã xuống, kế Hạ Lăng Sương phóng một kiếm lại đâm một tên khác bị thương.
Quần đạo bị tấn công từ hai phía, lập tức thay đổi tình thế chủ khách, không đầy khoảnh khắc, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã lên tới đỉnh núi, tên đứng đầu kêu lên :

- Nguy rồi, chạy mau!. Đậu Tuyến Nương thi triển tuyệt kỹ thần đạn, dây cung bật tanh tách, bắn quần đạo sứt đầu mẻ trán. Đoàn Khuê Chương kêu lên :
- Đánh vào huyệt Hoàn khiêu, hay dở gì cũng phải bắt sống một tên.
Đậu Tuyến Nương lại kéo dây cung, ba viên đạn liên hoàn bắn ra, tên đứng đầu quần đạo võ công cũng khá giỏi, vung đao hất viên đạn bắn vào trán y, hai tên đồng bọn đứng hai bên lại bị đạn đánh trúng, một tên bị trúng cổ tay, một tên bị trúng vào huyệt hoàn khiêu, đó là một huyệt đạo quan trọng thuộc Túc Thiếu dương kinh, bị đạn bắn trúng, lập tức hai chân tê dại, huỵch một tiếng ngã xuống đất.
Tên đứng đầu dột nhiên một cước đá tên đồng bọn xuống núi, sau đó cả mình cũng lăn tròn xuống theo, quần đạo biết rõ nguy hiểm, nhưng để trốn chạy cũng làm theo y, từng người từng người lăn tròn xuống sườn núi. Vách núi rất dốc, tuyết tích tụ lại như tấm gương, lăn tròn trên mặt tuyết rất mau lẹ, Hạ Lăng Sương khinh công tuy giỏi cũng không sao đuổi kịp.
Đột nhiên dưới chân chấn động một trận, đống tuyết vỡ toác ra, tiếng như sầm rền, Đoàn Khuê Chương kêu lên :
- Không xong, tuyết lở rồi!., may là họ đều đã lên tới đỉnh núi, tuyết từ trên cao trút xuống dưới, càng ở dưới thấp nguy hiểm càng lớn, trong chớp mắt quần đạo đều đã bị băng tuyết vùi lấp chi còn tiếng kêu gào thê thảm của họ chen lẫn với tiếng tuyết lở ầm ầm và tiếng gió ào ào.
Vợ chồng Đoàn Khuê Chương mượn tảng đá lớn trên cao để che, may mà thoát khỏi trường tai nạn ấy, nhìn thấy quang cảnh ghê gớm như thế, cũng không kìm được hoảng sợ. Đoàn Khuê Chương định thần nói :
- Đáng tiếc, đáng tiếc!. Đậu Tuyến Nương nói :
- Đáng tiếc chuyện gì?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Đáng tiếc là chưa bắt sống được tên nào, để tiện lấy khẩu cung.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Cần gì tra vấn lấy khẩu cung, bọn người này đương nhiên là đồng đảng của Không Không Nhi. Đại ca, chẳng lẽ đến bây giờ mà huynh còn tin y sao?.
Đoàn Khuê Chương im lặng không nói, nhưng vẫn còn ngờ vực, nghĩ thầm :
- Bọn này chỉ thuộc hạng hai hạng ba trong hắc đạo, với sự cao ngạo của Không Không Nhi há nào lại coi trọng họ sao? Cho dù y không muốn đích thân ra tay hại mình thì cũng phải mời những người võ nghệ cao cường, chứ sao lại dùng một bọn cường đạo vô dụng như thế. Nhưng nếu không phải do Không Không Nhi sai khiến, thì bọn người này làm sao biết được hôm nay vợ chồng y sẽ tới núi Ngọc Thụ?.
Lúc ấy ạ Lăng Sương cũng đã từ một sơn động đi ra, bước về phía họ. Đậu Tuyến Nương đã nghe chồng kể lại chuyện gặp Hạ Lăng Sương trên đường, cũng biết nàng chính là con gái của Bạch mã nữ hiệp Lãnh Tuyết Mai năm

xưa, trong lòng tấm tắc khen ngợi :
- Cô nương này đẹp thật, đại ca nói cô ta rất giống mẹ, chẳng trách Lãnh nữ hiệp năm xưa làm điên đảo võ lâm.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Lăng Sương, sao lại vừa khéo thế này, ngươi cũng tới đây à? Hôm nay rất nguy hiểm, đúng là may mà có thêm ngươi. Hạ Lăng Sương nói :
- Đoàn thúc thúc, người bị Không Không Nhi đánh lừa rồi, Không Không Nhi và cha con họ Vương đều ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn định giúp An Lộc Sơn làm phản?. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, nói :
- Chuyện đó có thật không?. Hạ Lăng Sương nói :
- Diệt nữ đích thân mắt thấy tai nghe, làm sao còn giả? Vả lại, sự tình đã xảy ra rồi?. Lúc ấy bèn kể lại chuyện nghe trộm được trong cốc Long Miên đêm trước và chuyện cùng quần hùng đại náo cốc Long Miên hôm sau cho Đoàn Khuê Chương nghe, lại nói :
- Diệt nữ chính là sợ họ hại người, nên vội vàng tới đây. Đậu Tuyến Nương lạnh lùng nói :
- Thế nào? Chàng còn tin Không Không Nhi nữa không?.
Nào biết đêm ấy Hạ Lăng Sương chỉ nghe trộm được chuyện cha con Vương Bá Thông cùng Tinh Tinh Nhi, Trương Trung Chí bàn kế giúp An Lộc Sơn làm phản, còn chuyện Vương Bá Thông nói tạm thời giấu Không Không Nhi thì Hạ Lăng Sương lại không nghe. Theo nàng nghĩ, Không Không Nhi và Tinh Tinh Nhi là sư huynh sư đệ, Không Không Nhi đương nhiên cũng phải cùng phe với họ. Sau khi đại náo cốc Long Miên, nàng và bọn Hàn Trạm, Nam Tễ Vân vội vàng chia tay, vì thế cũng chưa nghe Hàn Trạm nói về con người của Không Không Nhi.
Sở dĩ Hạ Lăng Sương nghĩ tới chuyện vợ chồng Đoàn Khuê Chương có thể bị ám hại trên đường, là vì thái độ của Vương Long Khách khiến nàng nảy ý nghi ngờ, Vương Long Khách không chịu nói Đoàn Khuê Chương đi đâu, thậm chí cố ý đánh lừa nàng, nói có thể Đoàn Khuê Chương trở về Trường An, lừa nàng đi một phen uổng công, cưỡi con ngựa trắng bôn ba suốt ba trăm dặm, lúc tới Trường An, Thiết Ma Lặc đã nói y biết Đoàn Khuê Chương đi đâu, nàng truy vấn Vương Long Khách, Vương Long Khách lại ấp a ấp úng khiến nàng vừa đau lòng, vừa tức giận.
Hạ Lăng Sương lại không nghĩ tới chuyện này là cha con Vương Long Khách ngấm ngầm bố trí, Không Không Nhi hoàn toàn không biết. Nên biết Đoàn Khuê Chương vẫn là con rể nhà họ Đậu, cha con họ Vương đương nhiên sợ sau này vợ chồng họ sẽ trả thù cho Đậu gia, lúc ấy chẳng qua chỉ nể mặt Không Không Nhi, không thể không thả mà thôi. Không Không Nhi vừa đi xong, Vương Bá Thông lập tức thả bồ câu đưa thư, thông tri cho phân đà ở Lương Châu, bảo họ sai người mai phục ở cửa núi Ngọc Thụ, ám hại vợ

chồng Đoàn Khuê Chương.
Hạ Lăng Sương vì từng có chút tình cảm với Vương Long Khách, sau khi biết được bộ mặt thật của y, vô cùng đau lòng, nên không muốn nhắc tới Vương Long Khách trước mặt Đoàn Khuê Chương, đương nhiên càng không nói tới chuyện mình nẩy ý nghi ngờ vì thái độ của Vương Long Khách. Như thế, những điều Hạ Lăng Sương mắt thấy tai nghe lại càng chứng tỏ tội ác của Không Không Nhi, cả Đoàn Khuê Chương cũng không thể không tin, tuy vậy y vẫn còn hơi ngờ vực, cảm thấy với bản lĩnh của Không Không Nhi thì quả thật không cần dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như vậy.
Đậu Tuyến Nương buồn bã nói :
- Từ đó mà nhìn, thì chỉ e con trai chúng ta lành ít dữ nhiều. Không Không Nhi đã có ý lừa chúng ta vào bẫy, thì làm sao còn chịu trả con trai cho chúng ta?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Việc đã tới nước này, trước hết phải tìm Không Không Nhi lý luận với y.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Chuyện đó đương nhiên, nếu thiếp không tìm lại được con trai, thiếp cũng không muốn sống nữa, liều mạng với y cũng được.
Hạ Lăng Sương thả cho con ngựa trắng ăn cỏ trong sơn cốc, ba người một hàng trên qua đỉnh núi, tiến về ngọn chủ phong trong núi Ngọc Thụ, dọc đường hoàn toàn không có trở ngại gì, đi suốt nửa ngày, đến lúc xế nắng thì lên tới đỉnh núi chính.
Trên đỉnh núi lại sáng sủa, chim bay thú chạy, cây cỏ xanh tươi, nguyên là trên đỉnh núi có rất nhiễu suối nước nóng, không khí ấm áp hơn nhiều so với dưới chân núi.
Đoàn Khuê Chương vừa nhìn, quả nhiên thấy trên đỉnh núi có một ngôi đạo quán, trong lòng nhen lên một chút hy vọng, vội bước mau tới gõ cửa kêu lên :
- Đoàn Mỗ theo hẹn tới đây, mời chủ nhân ra mặt!.
Nào ngờ gọi hơn mười lần, bên trong vẫn không có tiếng động nào. Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Y có tật giật mình, đời nào còn dám gặp chúng ta. Bây giờ còn nói chuyện khách khí với y làm gì, phá cửa mà vào là xong.
Đoàn Khuê Chương ôm quyền nói :
- Không Không Nhi, ngươi mà không ra mặt, thì xin tha lỗi cho Đoàn mỗ vô lễ!. Giao hẹn xong, vung quyền dùng Kim cương chưởng lực đánh ra, bình bình hai chưởng, lập tức đánh tung cánh cổng lớn. Đậu Tuyến Nương nhấc cung lên, Hạ Lăng Sương tuốt trường kiếm ra bảo vệ Đoàn Khuê Chương cùng xông vào, bên trong tuyệt nhiên không có bóng người nào. Hạ Lăng Sương nói :

- Hay y làm chuyện xấu xa, nên cụp đuôi chạy trốn rồi?.
Đạo quán này không lớn lắm, trong khoảnh khắc đã tình kiếm khắp một lượt. Trong gian phòng cuối cùng phát giác ra một cái nôi tre, tìm kỹ lại một lượt, lại tìm được vài món quần áo phụ nữ. Đậu Tuyến Nương khắc nói :
- Y hại chết con chúng ta rồi. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm :
- Y hại chết con chúng ta có ích gì. Con chúng ta từng ở đây đủ thấy y không phải hoàn toàn bịa đặt.
Đúng là:
Mẹ tới tìm con hờn chẳng gặp,
Án lồng thêm án dạ càng nghi.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 15
Con yêu bị cướp thù không cởi
Thân thế khôn hay hận vẫn dài

Đậu Tuyến Nương tức giận nói :
- Không thấy Không Không Nhi, cũng không thấy con, cho dù chưa bị hại chết, cũng nhất định bị người ta giấu mất rồi. Đại ca, y cướp đi tính mạng của chúng ta, chàng còn nói giúp y à?. Họ làm vợ chồng mười năm, đây là lần đầu tiên Đậu Tuyến Nương xung đột với chồng. Đoàn Khuê Chương nói:
- Đây chẳng qua là ta nghĩ theo ý tốt, nếu Không Không Nhi quả thật không trả con trai chúng ta, thì ta cũng phải liều mạng với y.
Đoàn Khuê Chương quan sát kỹ một lúc, lại nói :
- Xem ra ở đây có một phụ nữ đang chăm sóc trẻ con, trên tấm nệm trong nôi vẫn còn mùi nước tiểu trẻ con, tựa hồ họ đi chưa lâu chỉ không biết người phụ nữ ấy là gì của Không Không Nhi?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Chàng lục soát ở đây có ích gì, cứ phải tìm được thằng giặc Không Không Nhi mới có cách.
Đúng lúc ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng người cao giọng nói:
- Đoàn đại hiệp là người thủ tín, xin thứ lỗi cho ta không kịp ra đón.
Đoàn Khuê Chương kêu lên :
- Không Không Nhi tới rồi. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyến Nương đã sốt ruột không chờ được vọt ra.
Chỉ thấy Không Không Nhi hai tay trống không, nào thấy con trai nàng đâu?
Đậu Tuyến Nương quát :
- Giỏi lắm, ngươi lừa bọn ta lên núi rồi giấu con ta chỗ nào?., vù vù ba viên đạn hoàn liên châu bắn ra. Không Không Nhi nhẹ nhàng xoay người một vòng tránh qua ba viên đạn hoàn, kêu lên :
- Khoan đã, ta có câu muốn nói. Đoàn Khuê Chương sấn ra, nói :
- Tuyến muội dừng tay, nghe xem y nói gì?.
Không Không Nhi nói :
- Đứa bé tạm thời chưa thể trả cho ngươi, nhưng ngươi yên tâm, con ngươi rất khỏe, quyết không bị thương tổn chút nào. Đoàn Khuê Chương nói :
- Tại sao bây giờ tạm thời chưa trả được?. Không Không nhi vẻ mặt có chút bối rối, ấp úng nói :
- Chuyện đó à, chuyện đó... Đậu Tuyến Nương mắng :
- Chuyện đó chuyện kia cái gì, hôm nay mà không trả lại con trai ta, quyết

không để ngươi yên!.
Không Không Nhi xòe hai tay ra nói :
- Tóm lại ta xin đảm bảo, nhất định sẽ trả lại con trai cho các ngươi là được, còn hôm nay thì không sao vâng lệnh!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Vậy lúc nào sẽ trả lại cho ta?. Không Không Nhi nói :
- Chuyện đó, chuyện đó.. ta cũng khó nói rõ ngày giờ. Đoàn Khuê Chương quát :
- Ngươi ấp a ấp úng, rốt lại bên trong có nguyên cớ gì?. Không Không Nhi nói :
- Đoàn đại hiệp, lần này tính ra là ta có lỗi với ngươi, nhưng ngươi đừng truy vấn, nếu ngươi tin được ta, chúng ta sẽ kết giao, con của ngươi ở trong tay một người, chỉ tốt chứ không có gì xấu đâu.
Đậu Tuyến Nương lửa giận bốc lên, bất giác mắng lớn :
- Ai mà tin được lời bịa đặt của ngươi, loại tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như ngươi, may mà bọn ta còn chưa bị ngươi hại chết, cái mạng này ta cũng không tiếc nữa, để cho ngươi dùng thủ đoạn hạ lưu hại chết lần nữa, chẳng bằng bây giờ cứ liều mạng với ngươi!.
Không Không Nhi là kẻ tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ bị chửi mắng như thế, không kìm được tức giận run bắn toàn thân, chỉ tay quát :
- Ngươi, mụ đàn bà thối tha dám chửi bừa à!. Đoàn Khuê Chương lúc ấy cũng đã thầm nổi giận, thấy y chửi mắng vợ mình, lập tức cũng nổ bùng ra, tuốt kiếm quát :
- Chửi ngươi thì sao? Ngươi không đáng chửi à?.
Không Không Nhi giận quá thét lên :
- Được lắm, Đoàn Khuê Chương ngươi cũng chửi ta! Ta đáng chửi cái gì?.
Đoàn Khuê Chương chửi :
- Ta chửi ngươi là tên ác tặc không phân biệt thị phi, theo cọp làm ma tranh, ta chửi ngươi là kẻ tiểu nhân làm chuyện xấu xa lại muốn chối tội, ta chửi ngươi là thằng tiểu tặc hèn hạ vô sỉ...
Không Không Nhi sắc mặt xám xanh, quát :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi dập đầu tạ tội với ta ngay, nếu không đừng nghĩ tới chuyện xuống núi!. Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói :
- Ngươi dập đầu lạy ta ta cũng không tha ngươi đâu! Không sai, võ công của ngươi cao hơn ta nhiều, nhưng đại trượng phu chết thì chết, có gì phải sợ? Cho dù chết trong tay ngươi, cũng phải mắng ngươi một trận.
Không Không Nhi cả giận nói :
- Được, ngươi đã coi ta là ác tặc thì đừng trách ta không nể mặt, được ngươi mắng nữa xem?. thân hình chớp lên, một chưởng đánh vào giữa mặt Đoàn Khuê Chương.
Phát chưởng ấy đánh tới mau lẹ tàn độc, may mà Đoàn Khuê Chương đã

chuẩn bị trước, uốn lưng tránh qua, thanh bảo kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ phóng vào thượng bàn, trung bàn, hạ bàn của y, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyến Nương cũng nhảy xổ lên, một đao chém xuống cổ tay y. Không Không Nhi rất giỏi, giữa bóng đao ánh kiếm nhảy tung lên, cho dù Đoàn Khuê Chương ứng phó phù hợp, né tránh mau lẹ, xương gáy cũng bị chưởng của y quẹt trúng đau rát, Không Không Nhi một chưởng ấy vốn định tát vào mặt Đoàn Khuê Chương, may mà Đoàn Khuê Chương không để y đánh trúng, nếu không thì lại càng là điều sỉ nhục lớa, thù oán giữa hai người suốt đời sẽ không sao cởi bỏ được.

Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, quát :

- Tuyến muội, nàng nói không sai, đối phó với loại ác tặc này, chỉ có cách liều mạng với y!.

Không Không Nhi hạ chân xuống, giống như chim ưng sà xuống, một đốm sáng xanh chớp chớp trong lòng bàn tay y, y rút ra một thanh chuỷ thủ vô cùng sắc bén, người vừa hạ xuống, đã một chiêu hai thức chia ra đánh vào hai vợ chồng Đoàn Khuê Chương.

Đoàn Khuê Chương lúc trẻ du hiệp bốn phương, thân trải trăm trận, võ công tuy kém một chút, nhưng kinh nghiệm lâm đích thì phong phú hơn Không Không Nhi nhiều, thấy y nhảy vọt lên không, đã sớm đoán y sẽ có hành động như thế, thanh bảo kiếm vung lên không vạch một nhát, kiếm quang biến thành một nửa vòng tròn, Đậu Tuyến Nương thừa thế một đao từ sau kiếm phóng ra, hai vợ chồng phối hợp rất ăn khớp, chỉ nghe leng keng hai tiếng, vợ chồng Đoàn Khuê Chương mỗi người đều lùi lại ba bước, thanh đơn đao của Đậu Tuyến Nương bị chém mẻ một miếng, tay áo cửa Không Không Nhi cũng bị mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương đâm thủng, nếu không phải Không Không Nhi rút tay vế thau lẹ, thì đã bị chém trúng cổ tay rồi.

Lúc ấy, đôi bên đều động chân hỏa, đều thi triển hết bản lĩnh toàn thân, trận đánh này so với trường ác chiến trên núi Phi Hổ còn kịch liệt hơn! Đoàn Khuê Chương bỏ tính mạng ra một bên, triển khai chiêu số tấn công, kiếm quang chớp chớp, văng vẳng có tiếng sấm ì ầm, Đậu Tuyến Nương dùng Du thân bát quái đao pháp xoay quanh Không Không Nhi, nhát nào cũng chém vào chỗ yếu hại trên người Không Không Nhi. Hôm trước sau khi họ thua dưới tay KhôngKhông Nhi, từng lưu tâm tìm hiểu lý do thất bại, diễn tập đi diễn tập lại những chiêu số hôm ấy, đến bây giờ giao phong lần thứ hai, đã không phải như lần trước.

Đánh tới lúc hăng, Không Không Nhi đột nhiên thở dài nói:

- Hiền phu phụ nhất định bức bách, ta cũng không biết làm sao, chỉ đành liều mạng bồi tiếp thôi!. Y mới rồi lửa giận ngùn ngụt, nhưng mấy câu nói này lại rất bình tĩnh, mang thêm mấy phần thương tiếc.

Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, đang nghĩ :
- Không lẽ Không Không Nhi quả thật có nỗi khổ tâm không thể nói với người ngoài sao?. Đột nhiên chỉ thấy Không Không Nhi kiếm quang bay vòng, chiêu số biến hóa, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, hàn quang lấp loáng, kiếm ảnh bay lượn, trong ánh kiếm bao trùm, bốn phương tám hướng đều có bóng của Không Không Nhi, quả thật lật tựa chim hồng, lướt như du long. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội vàng đổi công làm thủ, thu kiếm về phòng thân, chỉ nghe keng keng choang choang, giống như tiếng đàn đánh gấp, chính trong chớp mắt ấy thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương đã chạm thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi chín lần.
Nguyên là Không Không Nhi vốn không có ý coi Đoàn Khuê Chương là kẻ thù, nhưng sau khi bị y khích nộ, cũng chỉ muốn đánh bại vợ chồng họ, bức bách họ phải tạ tội mà thôi, nhưng vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã coi y là ma đầu giảo quyệt hung ác, ra tay không hề lưu tình, việc tới nước này, nếu Không Không Nhi không ra tuyệt chiêu sát thủ, thì ắt khó giữ được tính mạng.
Không Không Nhi dùng chiêu số thích huyệt độc môn, chiêu nào cũng có thể đánh vào chín đại huyệt của đối phương, nếu bị y đâm trúng, không chết cũng thành tàn phế. Không Không Nhi đối với Đoàn Khuê Chương vốn có ý thương tiếc, nên lúc y sử dụng tuyệt chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại ấy, không kìm được thở dài.
Đoàn Khuê Chương trong lần ác đấu với Không Không Nhi trước đó, Tinh Tinh Nhi cũng đã từng sử dụng độc chiêu chuỷ thủ thích huyệt, nhưng Tinh Tinh Nhi chỉ có thể trong một chiêu đâm vào bảy huyệt đạo của đối phương, Đoàn Khuê Chương cũng còn miễn cưỡng đối phó được, bây giờ Không Không Nhi trong một chiêu lại có thể đánh nhiều hơn sư đệ hai thức, mà cao thủ tỷ đấu không được sai sót một ly phải chiếu cố thêm hai chỗ huyệt đạo thì không chỉ khó gấp hai lần. Huống hồ Không Không Nhi khinh công là vô song trên đời, so với Tinh Tinh Nhi lại càng cao gấp mười lần. Y dùng thân pháp như điện, triển khai kiếm pháp thích huyệt như điện. Tuy vợ chồng Đoàn Khuê Chương liên thủ cũng bị y bức bách tới mức chỉ còn đón đỡ chứ không sao phản kích. Đánh tới lúc khẩn trương, hai vợ chồng đều cảm thấy có mấy mươi thanh chuỷ thủ lấp loáng đâm vào phía trước phía sau và hai bên người họ, phóng tới đâm qua.
Hạ Lăng Sương sấn tới, cao giọng kêu lên :
- Đoàn thẩm thẩm, người lui lại dùng đạn hoàn đánh y!., thanh Thanh cương kiếm chớp lên, đỡ giúp Đậu Tuyến Nương một chiêu của Không Không Nhi. Kiếm pháp của Hạ Lăng Sương lấy sự ngụy dị làm sở trường, luận về công lực thì không bằng Đoàn Khuê Chương, nhưng so với bát quái đao pháp của Đậu Tuyến Nương thì lợi hại hơn nhiều. Không Không Nhi hừ một tiếng,

quát :
- Kiếm pháp của ngươi là được ai dạy cho?. Hạ Lăng Sương không nói tiếng nào, đánh mau ra ba chiêu, chiêu nào cũng chia làm ba thức, hư hư thực thực biến hóa khôn lường, Đoàn Khuê Chương thừa thế phản công, Không Không Nhi vô cùng kinh ngạc. Lúc ấy đã là đôi bên liều mạng ác chiến, Đoàn Hạ hai người cố nhiên cảm thấy không khí khẩn trương, nhưng Không Không Nhi cũng đã không thể phân tâm trò chuyện nữa, đôi bên chi tiếp tục ác đấu.
Đậu Tuyến Nương nhảy ra một bên, dây cung bật ra, vù vù vù ba viên đạn hoàn phát ra, một viên đánh vào huyệt Mi tiêm ở thượng bàn, một viên đánh vào huyệt Phong phủ ở trung bàn, một viên đánh vào huyệt hoàn khiêu ở hạ bàn Không Không Nhi, tuyệt kỹ thần đạn của Đậu Tuyến Nương quả nhiên danh bất hư truyền, trong lúc ba cái bóng người đang xoay chuyển nhảy nhót, mau lẹ như điện, nàng vẫn có thể nhắm trúng vào Không Không Nhi, vả lại ba viên đạn hoàn đánh vào ba phương vị, nhận huyệt không hề sai lệch.
Không Không Nhi dùng thân pháp Dao tử phiên thân nhảy bật lên, tay áo vung ra cuốn hai viên đạn hoàn đánh vào thượng bàn trung bàn, viên thứ ba bị chuỷ thủ của y gạt ra, nhưng nội công của Đậu Tuyến Nương đã đạt tới mức hỏa hầu, mũi chuỷ thủ của Không Không Nhi bị đạn hoàn đập vào, mũi kiếm chấn động cũng không còn chuẩn xác, chiêu ấy của y chính là đâm tới huyệt Hồn môn trên sườn Hạ Lăng Sương, mũi kiếm lệch đi, thanh chùy thủ đâm lướt qua, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương soạt một kiếm lại chém đứt một mảnh vạt áo của Không Không Nhi!
Không Không Nhi cả giận, tay áo phất ra, hai viên đạn hoàn mà y tiếp được lại đánh ra, Đoàn Khuê Chương xoạc chân tránh né, đúng trong chớp mắt ấy, chỉ thảy thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi biến thành một đạo lam quang trút xuống trước ngực, Đoàn Khuê Chương vung kiếm đón đỡ, Hạ Lăng Sương cũng vội vàng nghiêng người phóng kiếm, ba cái bóng người hợp lại thành một khối, Đậu Tuyến Nương ngưng thần nhìn kỹ, cũng chỉ có thể phân biệt được bóng người, chi đành tạm thời dừng cung không bắn nữa.
Đột nhiên chợt nghe Không Không Nhi hú dài một tiếng, ba cái bóng người lập tức phân khai, loảng xoảng leng keng, một chiếc thoa ngọc trên tóc Hạ Lăng Sương đã bị thanh chuỷ thủ của y chém đứt.
Đậu Tuyến Nương vội vàng phát đạn hoàn, Không Không Nhi đột nhiên phục người xuống đất, triển khai công phu Cổn địa đường, đoản kiếm vung tròn, biến thành một vầng ánh chớp, chém vào chân của hai người Đoàn Hạ. Đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương đều bắn trượt, suýt nữa còn đả thương chồng nàng. Đoàn Khuê Chương trường kiếm đâm xuống, Hạ Lăng Sương tung người nhảy lên tránh chiêu trả đòn, Không Không Nhi đánh một đòn

không trúng, đã tự vươn người đứng dậy, trong chớp mắt ba cái bóng người lại hợp thành một khối, thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi bay múa, dùng ngắn chống dài, đón đỡ hai thanh trường kiếm, Đậu Tuyến Nương chỉ đành lại dừng cung không bắn.
Ba người lúc chia lúc hợp, đánh nhau khó gỡ khó phân, Đậu Tuyến Nương mỗi khi nắm được cơ hội, đạn hoàn vừa phát ra thì tình hình bên kia đã lập tức phát sinh biến hóa, nàng liên tiếp bắn ra mười mấy viên đạn hoàn vẫn không đánh trúng Không Không Nhi.
Nhưng bất kể thế nào, tuyệt kỹ thần đạn của nàng cũng vẫn là một sự uy hiếp đối với Không Không Nhi, khiến Không Không Nhi phải cẩn thận đề phòng, không thể toàn thần đối địch, nhờ vậy hai người Đoàn Hạ mới có thể đánh ngang tay với y.
Lúc ấy mặt trời đã ngã về tây, sắp đến hoàng hôn, đôi bên đã đánh nhau nửa giờ, đang lúc trời mờ đất tối, chợt nghe có người cao giọng gọi :
- Tại sao các ngươi lại đánh nhau? Dừng tay, dừng tay!.
Đoàn Khuê Chương đang lúc gấp rút liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy một lão ăn mày quần áo rách rưới, trên lưng đeo một cái hồ lô lớn màu đỏ đang xông về phía họ, Đoàn Khuê Chương nhận ra là Tửu cái Xa Trì. Không Không Nhi cũng nhận ra Tửu cái Xa Trì, y thấy Đoàn Khuê Chương đã rút kiếm phòng thân, cũng dừng thế công, đang định gọi Xa Trì, không ngờ Đậu Tuyến Nương đột nhiên sử dụng tuyệt kỹ liên châu bắn ra, Không Không Nhi không kịp đề phòng, chát một tiếng đã bị đạn hoàn bắn trúng trán, máu chảy ròng ròng. Đoàn Khuê Chương kiếm chiêu chậm lại, Hạ Lăng Sương lại thừa thế vận kiếm như gió, liên tiếp tấn công, Không Không Nhi cả giận, chuỷ thủ vạch một nhát, keng một tiếng, lại chặt đứt một chiếc thoa khác trên tóc Hạ Lăng Sương, Đoàn Khuê Chương vung kiếm xông vào cứu, ba người lại hợp thành một khối.
Xa Trì trách :
- Hạ nữ hiệp, nể mặt lão khiếu hóa một chút đi!.
Đậu Tuyến Nương không nói tiếng nào, đạn hoàn liên tiếp bắn ra. Xa Trì bưng cái hồ lô lên, ừng ực uống nửa hồ lô rượu rồi há miệng phun ra, một luồng tia rượu lập tức như thác từ trên không đổ xuống, bọn Không Không Nhi, Đoàn Khuê Chương, Hạ Lăng Sương tuy không sợ tia rượu làm bị thương, nhưng bị y phun hơi rượu đánh vào hình thế cũng rối loạn.
Xa Trì lại phun một luồng tia rượu vào Đậu Tuyến Nương, ngăn cản nàng bắn tiếp, Đậu Tuyến Nương trên mặt bị mấy giọt rượu bắn trúng, tức giận quát :
- Xa lão tiền bối, không phải ta không nể mặt người mà thằng ác tặc kia có cái thù cướp con với ta, tiền bối lại giải vây cho y, thì con trai ta biết hỏi ai mà đòi, tiền bối đền được không?. Xa Trì ngẩn ra, Đậu Tuyến Nương lại

quát :
- Tiền bối không giúp bọn ta thì thôi, nhưng nếu còn lằng nhằng thì thứ lỗi cho đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương ta không nhận ra bậc tiền bối. Lời ra đạn tới, Xa Trì bưng cái hồ lô đón đỡ, choang một tiếng, đạn hoàn đánh trúng hồ lô, Xa Trì kêu lên :
- Có gì cứ nói, đánh vỡ cái hồ lô bảo bối này của ta thì lão khiếu hóa không có rượu mà uống đâu!.
Hạ Lăng Sương cũng kêu lên :
- Lão ăn mày này là cùng bọn với họ, Đoàn thúc thúc không cần đếm xỉa tới y!. Đoàn Khuê Chương trong lòng còn ngần ngừ, nhưng lúc ấy họ đã chiếm được thượng phong, nếu đừng tay, chỉ sợ cơ hội thủ thắng đã gần sẽ thành xa, huống hồ mình dừng tay thì một mình Hạ Lăng Sương quyết không thể đối phó nổi với Không Không Nhi, vì thế lại tiếp tục vung kiếm đánh rát, nói :
- Xa lão tiền bối, đầu đuôi sự tình xin người hỏi nội nhân, người hiểu xong, hãy khuyên can cũng chưa muộn.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Y hẹn bọn ta tới đây, đặt phục binh chỗ cửa núi, hai vợ chồng ta suýt nữa chết dưới loạn thạch ném xuống, đến khi lên tới đây, y lại không chịu giao trả con trai ta, không biết có phải là đã hại chết nó không nữa. Lão tiền bối, tiền bối phân xử xem, bọn ta có nên liều mạng với y không?.
Xa Trì lúc qua cửa núi cũng đã nhìn thấy mấy cái xác chết, lúc ấy cũng không kìm được nảy ý nghi ngờ, hỏi :
- Không Không Nhi, ngươi nói sao?.
Không Không Nhi quát :
- Ngươi bảo ta nói gì?. Xa Trì nói :
- Quả thật ngươi muốn hại chết vợ chồng họ à?. Không Không Nhi tức giận nói :
- Lẽ nào có chuyện ấy, nếu ta muốn hại họ thì đã hại lâu rồi!. Xa Trì nói :
- Nếu đã không phải ngươi có ý xấu, thì tại sao không chịu trả con cho họ?.
Không Không Nhi đang vì chuyện ấy thẹn thùng trong lòng, bị Xa Trì hỏi một câu, ấp a ấp úng không sao nói được.
Xa Trì chẳng qua chỉ quen biết Không Không Nhi, hoàn toàn không có tình bạn sâu sắc, trong tình hình ấy đương nhiên y tin Đoàn Khuê Chương chứ không tin Không Không Nhi, nghĩ thầm :
- Tuy Hàn Trạm dám bảo đảm cho y nhưng lúc Hàn Trạm quen biết y thì y còn nhỏ tuổi, họ đã chia tay nhau nhiều năm, biết đâu Không Không Nhi lại trở thành người xấu?. Lúc ấy đã nẩy ý nghi ngờ, không kìm được cao giọng nói :
- Không Không Nhi, ngươi ấp a ấp úng, rốt lại là chuyện gì?.

Không Không Nhi thẹn quá hóa giận, cũng lớn tiếng đáp :
- Xa lão nhị, ngươi định thẩm vấn ta đấy à? Chuyện của ta không cần ngươi quản?.
Xa Trì hớp một hớp rượu, lạnh lùng nói :
- Lão khiếu hóa bình sinh chuyên quản chuyện của người khác, Hàn Trạm Hàn lão tiễn bối bảo ta hỏi ngươi, có phải ngươi thấy lợi mờ mắt, đi cùng đường với sư đệ Tinh Tinh Nhi của ngươi không?.
Thật ra Hàn Trạm bảo Xa Trì nói rõ với Không Không Nhi về âm mưu của Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi, hỏi Không Không Nhi có biết hay không, Xa Trì lại nhấn mạnh thêm, câu hỏi ấy lại biến thành chê trách Không Không Nhi.
Không Không Nhi và sư đệ y tình như thủ túc, nghe thế lại càng tức giận, quát :
- Lão ăn mày, ngươi nói bậy cái gì thế, sư đệ ta có gì không đúng để ngươi nắm được đằng cán?.
Xa Trì cười nhạt nói :
- Sư đệ ngươi cam tâm theo cọp làm ma tranh, chẳng lẽ ngươi vẫn không biết?. Không Không Nhi quát:
- Ngươi nói gì?. Xa Trì cười nhạt nói :
- An Lộc Sơn quyền thế nghiêng trời, mua chuộc được Vương Bá Thông thì không có gì lạ, nhưng không ngờ sư huynh đệ các ngươi cũng cam tâm tình nguyện làm chó săn cho y! Bây giờ âm mưu câu kết với An Lộc Sơn của Vương Bá Thông đã lộ rõ trước mặt anh hùng thiên hạ, ngươi còn định chối à?.
Không Không Nhi sửng sốt, đột nhiên mắng lớn :
- Nói bậy, ngươi ngậm máu phun người!. Xa Trì đột nhiên cả giận, lập tức phát tác nói :
- Không Không Nhi, ngươi xuất đạo chẳng qua mới vài năm, lại mắt để trên trán, dám chửi mắng lão khiếu hóa ta à?.
Không Không Nhi nghe xong lời Xa Trì, cũng đã biết nội tình có chuyện nhiêu khê, nhưng y trẻ tuổi nóng tính, đã lên cơn rồi thì trời sập cũng bất kể, Xa Trì còn chưa dứt lời, y đã cất tiếng cười điên dại, nói :
- Hay đấy, các ngươi không coi Không Không Nhi ta là con người, thì ta còn nói chuyện giao tình gì với các ngươi nữa, lão ăn mày, ngươi cũng xông vào đi. Không Không Nhi vừa nói chuyện vừa ác đấu với hai người Đoàn Hạ vốn đã rất nguy hiểm, lúc ấy dột nhiên nổi giận, chiêu số hấp tấp mà không chắc chắn, Đoàn Khuê Chương thanh kiếm mau lẹ, soạt một tiếng đã rạch một vết thương trên vai y.
Không Không Nhi cả giận, đột nhiên triển khai sát thủ thích huyệt, thân hình chớp lên như một cơn lốc cuốn tới trước mặt Đoàn Khuê Chương, ngọn

chuỷ thủ vung ra như độc xà phun lưỡi, phóng vào yếu huyệt trước ngực Đoàn Khuê Chương.
Xa Trì phi thân vọt tới, vung hồ lô ra cản, chỉ nghe một tiếng như trúc chẻ, cái hồ lô bằng gỗ trầm hương mà y coi như bảo bối đã bị Không Không Nhi một kiếm chém đứt, rượu ngon trong hồ lô chảy tung tóe ra đất. Trong tiếng la hoảng của Đậu Tuyến Nương, Không Không Nhi đã tung người nhảy bật lên như ưng bay qua rừng, cá lớn lướt sóng, đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương không đuổi kịp y. Chỉ nghe giọng y từ xa văng vẳng vang tới :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi muốn hận ta cũng do ngươi thôi. Con trai của ngươi, sắp tới sẽ trả lại cho ngươi! Lão ăn mày, chúng ta còn có dịp gặp lại, ta tra xét rõ ràng xong, sẽ tới tính sổ với ngươi!. Nói tới câu cuối cùng, âm thanh đã tới sườn núi, thân hình Không Không Nhi đã không thấy đâu nữa.
Đậu Tuyến Nương bước tới, thấy đoàn Khuê Chương máu chảy đầy mặt, cả kinh nói :
- Chàng bị thương à, trúng chỗ nào thế?. Đoàn Khuê Chương cười gượng nói Không sao, chuỷ thủ của Không Không Nhi vẫn chưa đâm trúng ta. Nguyên là y bị đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn trúng vào mặt, vừa khéo giống hệt với vết thương của Không Không Nhi bị đạn hoàn bắn trúng lúc nãy, cũng vào giữa trán.
Đậu Tuyến Nương nhìn kỹ, phát giác ra là mình lỡ tay, vừa đau lòng, vừa xấu hổ, căm hận nói :
- Thằng ác tắc chết đâm chết chém, đáng tiếc phát đạn mới rồi của ta không bắn mù mắt y.
Đoàn Khuê Chương lại nghĩ thầm :
- Mới rồi nếu Không Không Nhi lại xông vào thì mình không chết cũng bị thương nặng! Với thủ pháp mau lẹ của y, tuy Xa lão tiền bối đỡ cho mình một chiêu, nhưng y chém đứt cái hồ lô rồi, vẫn còn có cơ hội đả thương mình. Hay y ra sát thủ chỉ là để phá vây, chứ hoàn toàn không có ý đả thương mình?., lúc ấy bèn nói :
- Tuyến muội, dù sao ta cũng đã may mắn thoát chết, chỉ bị thương nhẹ nàng không cần mắng y, cũng không cần áy náy.
Xa Trì lại chưa nghĩ ra là Không Không Nhi thủ hạ lưu tình, hô hô cười nói :
- Đoàn đại hiệp quả là khoan hồng độ lượng, không phải người thường có thể bì được., kế lại cười nói :
- Đoàn đại tẩu, bây giờ chắc ngươi không mắng lão khiếu hóa ta nữa chứ?.
Đậu Tuyến Nương vội vàng tạ lỗi, Xa Trì cười nói :
- Chỉ tiếc là cái hồ lô này của ta, hô hô, đây cũng là báo ứng về việc ta quản chuyện không đâu?.
Vợ không Đoàn Khuê Chương đều bước lên tạ lỗi với Xa Trì, Hạ Lăng Sương đứng qua một bên, lạnh lùng không thèm nhìn y một cái.

Xa Trì lại cười nói :
- Hôm nay liên tiếp nhận được hai phen giáo huấn, quản chuyện người khác đúng là cầm đuốc đốt trời, không những Không Không Nhi căm hận ta, hô, mà ngay cả Hạ cô nương bây giờ cũng vẫn còn tức giận ta.
Đoàn Khuê Chương không hiểu, ngạc nhiên về thái độ của Hạ Lăng Sương, nói :
- Hiền điệt nữ, vị lão tiền bối này không phải ai khác, chính là Xa Trì Xa lão tiến bối hành hiệp giang hồ, người ta gọi là Tửu cái đấy, ngươi bước qua làm lễ ra mắt đi. Hạ Lăng Sương nói:
- Điệt nữ đã gặp rồi, hừ, cho dù y không phải là đồng đảng của Không Không Nhi thì cũng là bê đảng của Hoàng Phủ Tung, điệt nữ làm sao coi y như bậc tiền bối được.
Đoàn Khuê Chương biến sắc, cảm thấy rất khó xử, vội nói :
- Hạ hiền điệt, ngươi không được ăn nói vô lễ. Ngươi vừa bước vào giang hồ, có khi có chuyện không biết, chứ Xa lão tiễn bối và Hoàng Phủ Tung, thêm một người là Phong cái Vệ Việt tuy được gọi chung là Giang hồ tam dị cái, nhưng Hoàng Phủ Tung và hai người kia hành sự rất khác nhau, Hoàng Phủ Tung gian ác tà ngụy, đã làm rất nhiều chuyện xấu, còn hai vị tiền bối Xa Vệ thì trên giang hồ chỉ có tiếng tốt, là bậc hiệp cái ghét ác như thù, Hoàng Phủ Tung làm sao sánh được với họ? Nhất định ngươi có chỗ hiểu lầm rồi, mau bước qua tạ lỗi đi.
Hạ Lăng Sương mày liễu dựng lên, nhưng vẫn đứng yên bất động, tựa hồ định nói gì đó nhưng nể mặt Đoàn Khuê Chương nên chưa nói ra, Đoàn Khuê Chương càng thấy kỳ lạ, đang đinh hỏi tiếp, Xa Trì đã cười nói :
- Đoàn đại hiệp, ta rất khám phục con người của ngươi, nhưng câu vừa rồi của ngươi là không đúng. Đoàn Khuê Chương sửng sốt, hỏi :
- Không đúng chỗ nào?. Xa trì thong thả nói :
- Lão khiếu hóa không tốt đẹp như ngươi nói, còn Hoàng Phủ Tung cũng không xấu xa như ngươi nói.
Hạ Lăng Sương lạnh lùng nói :
- Thế nào. Ngươi còn nói y không phải là đồng đảng của Hoàng Phủ Tung nữa không ? Y chỗ nào cũng thiên vị Hoàng Phủ Tung, còn không cho ta trả thù nữa. Đoàn Khuê Chương cau mày, hỏi :
- Đó là chuyện gì nữa? Rốt lại ngươi phiền trách Xa lão tiền bối chuyện gì?.
Hạ Lăng Sương cũng đã không nhịn được nữa, căm phẫn nói :
- Há chỉ là phiến trách, nếu không nể mặt Đoàn bá bá, thì bây giờ ta đã có thể báo thù rửa nhục cho mẹ ta rồi.
Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, hỏi :
- Ngươi nói gì? Xa lão tiền bối cũng là bạn của cha ngươi trước kia, y có thù oán gì với mẹ ngươi chứ?.

Hạ Lăng Sương mặt đỏ bừng, đột nhiên kêu lên :
- Y, y nói chuyện với điệt nữ rất vô lễ, làm nhục cả cha mẹ ta!. Đoàn Khuê Chương mở to mắt nhìn Xa Trì, Xa Trì cười khẽ nói :
- Hạ cô nương, ngươi có thể nói câu ta nói ra, để Đoàn thúc thúc của ngươi phán xét, xem rốt lại có vô lễ hay không?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hạ Lăng Sương, ta với cha mẹ ngươi tình như tay chân, có gì cứ nói với ta đừng ngại.
Hạ Lăng Sương lạnh lùng nói :
- Y, y nói điệt nữ không phải họ Hạ, cha điệt nữ cũng không phải là Hạ Thanh Đào, như vậy, như vậy không phải là làm nhục cha mẹ điệt nữ sao!. Nói tới đó lập tức định tuốt kiếm ra.
Đoàn Khuê Chương nảy ý nghi ngờ, nên biết năm xưa Hạ Thanh Đào ngộ hại ngay trong đêm động phòng hoa chúc, Hạ Lăng Sương từ đâu mà ra, Đoàn Khuê Chương cũng đã sớm nghi ngờ, nghe thấy câu ấy vội ngăn Hạ Lăng Sương lại quay đầu qua Xa Trì nói :
- Xa lão tiền bối, vụ nghi án hai mươi năm chưa phá được này, nhất định ngươi biết được nội tình... Xa Trì cản lại nói :
- Ta và ngươi qua bên kia nói chuyện. Hạ hiền điệt nữ hãy tạm thời nén giận, chuyện này quan trọng, ta không làm rõ ràng không xong. Ngươi cứ tin ta đi!. Hạ Lăng Sương im lặng không nói gì, gật đầu, Đoàn Khuê Chương bèn theo Xa Trì đi ra cách đó nửa dặm, tìm một chỗ vắng vẻ trò chuyện.
Xa Trì nói :
- Lúc vụ thảm án này xảy ra, ta không có mặt ở đó nhưng ta biết ngươi có mặt ở đó, nghe nói là sau khi các ngươi vui đùa không lâu, thì vụ thám án ấy xảy ra. Đoàn Khuê Chương nói :
- Không sai, trước sau trong vòng không đầy thời gian tàn nửa nén hương, tân lang đã bị người ta ám sát, tân nương cũng bị cướp đi. Xa Trì nói:
- Vậy thì ngươi có thể tin lời ta, Hạ Thanh Đào quyết không thể là thân sinh của vị Hạ cô nương này phải không?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện đó.. ta tin. Vậy thì cha ruột của cô ta rốt lại là ai?. Xa Trì không trả lời, lại hỏi :
- Ngươi có nhìn thấy mặt mũi hung thủ không?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Lúc ấy trăng nhạt sao thưa, ta chỉ thấp thoáng nhìn thấy bóng y từ sau lưng.
Xa Trì lại nói :
- Còn người khác thì sao?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Đương nhiên không ai nhìn thấy diện mạo hung thủ, nếu không đã không trở thành nghi án. Xa Trì nói :
- Vậy thì các ngươi không ai nhìn thấy mặt hung thủ, tại sao lại nhất định nói là Hoàng Phủ Tung?. Đoàn Khuê Chương nói :

- Thứ nhất, là tân lang trước khi chết đã viết một chữ Hoàng, thứ hai hình dáng sau lưng của hung thủ rất giống Hoàng Phủ Tung, thứ ba là nếu không phải Hoàng Phủ Tung thì tại sao Lãnh Tuyết Mai cứ nhất định bắt con gái phải giết y?. Lúc ấy bên kể lại chi tiết tình hình đêm ấy cho Xa Trì nghe.
Xa Trì thở dài nói :
- Chẳng trách gì tân nương và tân lang đều nghi ngờ là Hoàng Phủ Tung, mà tân lang chết thật oan uổng, tân nương lại càng bất hạnh, đến nay vẫn chưa biết rõ chân tướng. Đoàn Khuê Chương vội hỏi :
- Vậy thì chân tướng rốt lại là thế nào? Rốt lại ai là hung thủ?. Xa Trì nói :
- Hung thủ không phải là Hoàng Phủ Tung, có điều có mối quan hệ với Hoàng Phủ Tung, tên hung thủ ấy, y.... Đoàn Khuê Chương đã chờ câu trả lời này suốt hai mươi năm, lúc ấy thấy y ấp a ấp úng, vô cùng sốt ruột, nhịn không được lên tiếng thúc giục :
- Y, y là ai?.
Xa Trì lại thở dài một tiếng, nói :
- Ta vốn chỉ định nói với Lãnh Tuyết Mai thôi, nhưng Lãnh Tuyết Mai không chịu gặp ta, ngươi là bạn tri giao với vợ chồng họ, ta chỉ đành nói thật với ngươi, y chính là...
Vừa nói tới chữ :
- là. chợt có tiếng gió rít lên từ phía sau đánh tới, Đoàn Khuê Chương quát :
- Có người!. Nói thì chậm thứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe Xa Trì kêu Lên một tiếng :
- Là ngươi!., giang hai tay ra che cho Đoàn Khuê Chương, nhưng tiếng kêu chưa tắt, thân hình y đã đột nhiên cứng đờ ra rồi ngã xuống.
Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ, nhưng y là đại hành gia võ học, tuy hoảng mà không loạn, đúng trong chớp mắt ấy, y đã biết có người lén phóng ám khí, bảo kiếm cũng đã tuốt khỏi vỏ mũi chân điểm xuống đất một cái, một màn kiếm quang vọt ra che chở trước mặt, đuổi theo người kia.
Đúng lúc ấy chỉ nghe Hạ Lăng Sương cũng lên tiếng chửi mắng đuổi tới, người kia quay đầu nhìn Hạ Lăng Sương kêu lên một tiếng như cười mà không phải cười, nghe rất thê lương. Đoàn Khuê Chương lúc ấy cũng đã nhìn thấy rõ ràng mặt mũi người kia, không phải là Hoàng Phủ Tung thì là ai.
Đoàn Khuê Chương vừa giận vừa tức, nhân lúc Hoàng Phủ Tung ngẩn ra, lập tức một kiếm đâm tới y!
Hoàng Phủ Tung vung quải trượng đón đỡ, chỉ nghe chát một tiếng, cây quải trượng của Hoàng Phủ Tung đã bị chém mẻ một mảnh, nhưng Đoàn Khuê Chương hổ khẩu cũng tê rần, không kìm được lui lại vài bước mới đứng vững, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hoàng Phủ Tung đã phi thân lướt ra, lỏn vào trong rừng.

Xa Trì ngã xuống xong, chỉ kêu thầm một tiếng rồi không nói gì nữa. Đoàn Khuê Chương không yên tâm, chỉ đành tạm thời không đuổi đánh kẻ địch, quay lại cứu người trước Nhưng Hạ Lăng Sương không nghe tiếng hô hoán, đuổi theo xuống dưới, Đậu Tuyến Nương sợ nàng có chỗ sơ suất cũng nhấc cung lên đuổi theo để lược trận cho nàng.
Đoàn Khuê Chương tiếp một chiêu để thử xem công lực cao cường của Hoàng Phủ Tung, nhưng cũng không phải như lời đồn đại, nghĩ thầm với tuyệt kỹ thần đạn của vợ, lại thêm kiếm thuật tinh diệu của Hạ Lăng Sương, cho dù Hoàng Phủ Tung phản kích thì hai người bọn họ cũng không đến nỗi thất bại, bèn để mặc họ đuổi theo.
Đoàn Khuê Chương khom lưng xuống quan sát thương thế của Xa Trì, chỉ thấy y mặt đầy máu bầm, khóe miệng rỉ máu, có một mùi hôi tanh không sao chịu được xông lên, Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, biết là lành ít dữ nhiều, đưa tay sờ một cái, quả nhiên không có chút hơi thở nào, y đã chết rồi.
Đoàn Khuê Chương vừa đau buồn vừa tức giận, ngẩn ra một lúc, khóc nói :
- Xa lão tiền bối, ngươi còn nói hung thủ không phải là y, bây giờ đã mất mạng dưới tay y rồi. Sự tình rất rõ ràng, Hoàng Phủ Tung đã sớm mai phục bên cạnh, sợ Xa Trì nói ra tên hung thủ nên dùng ám khí tẩm độc cực mạnh, định giết hai người bọn họ, kết quả Xa Trì liều mạng che đỡ, hy sinh thân mình mới bảo vệ được cho Đoàn Khuê Chương.
Nếu y không phải hung thủ thì không cần phải dùng tới thủ đoạn tàn độc như thế, nhưng điều làm Đoàn Khuê Chương không hiểu được, là tại sao Xa Trì lại nói hung thủ không phải là y? Lại nữa, sau khi Xa Trì trúng ám khí, vẫn còn có thể kêu lên, với công lực của y ít nhất cũng chi trì được một lúc, vào lúc then chốt ấy, tại sao y không chịu nói ra tên hung thủ của vụ huyết án năm xưa? Nếu hung thủ là Hoàng Phủ Tung, chẳng lẽ Xa Trì bị y ám hại mà đến lúc chết vẫn còn che chở cho y sao?
Bấy nhiêu nghi vấn khiến Đoàn Khuê Chương nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu, đáng tiếc đã không thể hỏi Xa Trì nữa rồi. Đoàn Khuê Chương hơi bớt đau buồn, định thần lại đi tìm mảnh gỗ trên cây quải trượng của Hoàng Phủ Tung bị chém mẻ rơi ra, trên mảnh gỗ có mùi tử đàn hương, Đoàn Khuê Chương cất đi, nghĩ thầm :
- Cây quải trượng của Hoàng Phủ Tung làm bằng gỗ đàn hương ở Nam Hải, các bậc tiền bối võ lâm không ai không biết, mình cứ đem mảnh gỗ này làm vật chứng về việc y hành hung mời vài vị lão tiền bối chính trực tới trả thù cho Xa Trì!.
Qua một lúc, Đậu Tuyến Nương và Hạ Lăng Sương tay không quay lại, Đậu Tuyến Nương nói :
- Rừng sâu cây dày, lão tặc nhạy thoát rồi. Ái chà, Xa lão tiền bối ra sao?.

Đoàn Khuê Chương nói :
- Y đã bất hạnh qua đời rồi, chúng ta chôn cất y thôi. Đậu Tuyến Nương kêu lên:
- Sao mà chết nhanh thế?. Nàng là bậc cao thủ về ám khí, bướt lên nhìn một cái, kêu lên thất thanh :
- Đây chính là độc châm Kiến huyết phong hầu, tại sao Hoàng Phủ Tung lại sử dựng loại ám khí tàn độc này?. Đương thời phong khí trên võ lâm đề cao chân tài thực học, cao thủ nhất lưu rất ít người dùng ám khí tẩm độc, nên Đậu Tuyến Nương phát hiện ra Xa Trì bị trúng độc châm Kiến huyết phong hầu, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Đoàn Khuê Chương nói :
- Đúng thế, mới rồi ta cũng chưa nghĩ tới chuyện này, Hoàng Phủ Tung xưa nay không dùng ám khí, càng không cần nói tới loại ám khí kịch độc thế này, chẳng lẽ...
Đậu Tuyến Nương đã biết chồng muốn nói gì, lắc lắc đầu nói:
- Nhưng người mới rồi rõ ràng là Hoàng Phủ Tung, chẳng lẽ còn là giả sao?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Mẹ điệt nữ nói gã Hoàng Phủ Tung này gian ác không ai sánh bằng, theo như điệt nữ thấy, y bình thời không dùng ám khí, là cố ý đề cao thân phận, bây giờ đến lúc nguy cấp, bên không tự thủ đoạn nào, ngay cả ám khí tẩm chất kịch độc cũng phóng ra. Tuy Đoàn Khuê Chương theo lời lẽ cảm thấy thành kiến của nàng đối với hoàng Phủ Tung đã rất sâu, nhưng người kia là quả thật là Hoàng Phủ Tung không sao biện bác, vì thế chỉ đành chấp nhận cách giải thích của nàng.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hiền điệt nữ, ta hỏi ngươi một chuyện, hôm ấy trong ngôi miếu Thổ địa phía bắc Ly Sơn nghe nói ngươi gặp Hoàng Phủ Tung, định tuốt kiếm giết y nhưng y ngồi dưới đất để yên cho ngươi tới giết, chuyện đó có thật không?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Không sai, đó là sự thật. Cho nên lúc ấy Nam đại hiệp cũng bị y lừa dối, cho rằng y là người tốt nên cản trở ta.
Bây giờ xem ra, thì hành động của y lúc ấy mười phần có tới chín là cố ý làm ra như thế, biết rõ là Nam đại hiệp nhất định sẽ cản trở ta.
Đoàn Khuê Chương lại càng nghi ngờ, trầm ngầm nói :
- Lúc ấy ta hôn mê chưa tỉnh, y đánh đuổi truy binh cho bọn ta, lại cứu sống ta, đó cũng là chuyện hoàn toàn có thật. Bây giờ thì quả thật cả ta cũng trở nên rối trí, tại sao lúc ấy thì đối xử với ta tốt như thế, bây giờ lại muốn ám sát ta?.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Đại ca, chàng vẫn cứ nghĩ tốt. Có gì lạ đâu? Không phải chàng từng nói rằng, lúc ấy y cứu chàng là để ban ơn, để dễ biến thù thành bạn sao? Bây giờ

y đã biết oán thù không sao cởi bỏ, lại sợ Xa Trì nói ra chân tướng, chàng sẽ biết được nội tình, đương nhiên y phải hạ độc thủ với chàng thôi.
Hạ Lăng Sương đã sớm không nhịn được, nghe Đậu Tuyến Nương nói thế vội hỏi :
- Rốt lại lão ăn mày nói gì với ngươi?.
Đoàn Khuê Chương ấp úng nói :
- Y, còn nói một câu, là Hoàng Phủ Tung không phải là kẻ thù của ngươi. Nhưng đến lúc then chốt tối hậu, y vừa định nói tên kẻ thù thật sự của ngươi ra, thì bị Hoàng Phủ Tung hại chết!.
Hạ Lăng Sương trầm giọng nói :
- Vậy thì không cần nói tới nữa, mẹ điệt nữ vốn chỉ muốn trừ hại cho giang hồ, chứ không phải vì thù oán giữa bọn ta với Hoàng Phủ Tung. Điều điệt nữ muốn hỏi là, là lão ăn mày này có nói chuyện gì liên quan tới thân thế của điệt nữ không?. Đoàn Khuê Chương lúng túng, hồi lâu mới nói :
- Cũng chưa từng nói tới. Chẳng qua, chẳng qua ta tin câu y nói với ngươi trước kia, chắc cũng, chắc cũng không phải là hoàn toàn bịa đặt. Hạ Lăng Sương biến hẳn sắc mặt, hai mày nhướng lên, bóng đen vốn che phủ trong lòng nàng hiện lại càng dày đặc. Nàng có thể không tin lời Xa Trì, nhưng lại không thể không tin lời Đoàn Khuê Chương, cúi đầu lẩm bẩm một mình :
- Chẳng lẽ mẹ còn có chuyện gì muốn giấu diếm mình?. Ngẫm nghĩ hồi lâu đột nhiên ngẩng lên hỏi Đoàn Khuê Chương :
- Đoàn thúc thúc, người là bạn thân của cha điệt nữ lúc sinh tiền, người có thể nói cho điệt nữ biết không?. Nhưng Đoàn Khuê Chương không tiện nói ra điều ngờ vực trong lòng, ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Sau đêm cha ngươi bị hại, ta hoàn toàn chưa gặp lại mẹ ngươi, có điều theo chỗ ta biết, chắc Hoàng Phủ Tung là kẻ thù của mẹ ngươi, mẹ ngươi muốn ngươi giết y không phải chỉ là trừ hại cho giang hồ, mà còn để trả thù cho mình nữa.
Hạ Lăng Sương là một cô gái thông minh, vừa nghe đã biết Đoàn Khuê Chương còn chưa nói hết ý, từ lời lẽ của y có thể đoán được rằng thân thế của mình nhất định còn có nội tình phức tạp. Lúc ấy cắn môi nói :
- Được, Đoàn thúc thúc người không muốn nói, thì ta còn cách về nhà hỏi mẹ thôi.
Đoàn Khuê Chương ôn tồn nói :
- Không phải ta không muốn nói, mà còn có rất nhiều chuyện ta chưa hiểu rõ. Chỉ e phải gặp mẹ ngươi xong, mới có thể hiểu được rõ ràng.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Ta chưa từng gặp mặt mẹ ngươi, nhưng cũng đã ngưỡng mộ bà từ lâu. Không biết có thể cho ta tới thăm không?.
Hạ Lăng Sương nói :

- Đoàn thẩm thẩm quang lâm hàn xá, điệt nữ quả thật rất hoan nghênh, chỉ là điệt nữ không thể làm chủ, để điệt nữ hỏi qua gia mẫu xong sẽ tới tìm người được không? Tính nết mẹ điệt nữ có chút cổ quái, bà không muốn gặp người ngoài. Có một điểm nàng còn giấu diếm không chịu nói ra, là mẹ nàng từng trịnh trọng dặn nàng không được tiết lộ địa chỉ với Đoàn Khuê Chương.
Hạ Lăng Sương lại nói :
- Nam đại hiệp đã đi Tuy Dương, theo như điệt nữ biết, là y muốn báo cho Trương Tuần và Quách Tử Nghi biết việc cha con Vương Bá Thông và An Lộc Sơn âm mưu dấy loạn. Y định tới Tuy Dương rồi sẽ trở về Cửu Nguyên, y nhờ điệt nữ nói với Đoàn bá bá là người có muốn tới Cửu Nguyên gặp y không?. Đoàn Khuê Chương nhân dịp này xuống đài, nói :
- Ta đang muốn đi Cửu Nguyên đây, ngươi gặp mẹ xong, nếu có việc cần tìm ta, cứ tới Cửu Nguyên là được.
Lúc ấy ba người dùng binh khí đào đất, chôn cất qua loa cho Xa Trì, Đoàn Khuê Chương chính mắt nhìn thấy vị hiệp cái một đời vùi thây trong núi hoang, trong lòng vô cùng đau xót.
Mai táng Xa Trì xong, ba người xuống núi, tâm tình đều rất nặng nề, Đậu Tuyến Nương thở dài nói :
- Trong mấy tháng gần đây những chuyện không như ý liên tiếp xảy ra, tới mức bây giờ nhà tan người chết, đúng là như một cơn ác mộng!.
Đoàn Khuê Chương không có lời gì để an ủi, cười gượng nói :
- Có lẽ vì chúng ta được hưởng phúc thanh nhàn mười năm, nên ông trời có ý muốn hành hạ chúng ta nhiều hơn?.
Hạ Lăng Sương gọi con ngựa trắng của nàng tới, nói một tiếng:
- Bảo trọng., rồi tung người nhảy lên ngựa, gạt lệ chia tay.
Chuyến đi này đúng là:
Khói lang đầy đất loạn Thần châu,
Trùng phùng đã thấy bể dâu đổi dời.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 16
Dấy loạn, cường phiên giam sứ giả
Trở về, tráng sĩ hãm trùng vây

Ngày tháng như thoi, sao dời vật đổi, từ khi cha conm họ Vương đại phá núi Phi Hổ, trong chớp mắt đã trải qua bảy năm.
Trong bảy năm ấy có rất nhiều thay đổi, từ phía giang hồ mà nói, nhà họ Vương hưng khởi, đã thay thế vị trí của nhà họ Đậu trước kia, tuy trận đại náo trong cốc Long Miên khiến cho lục lâm chia rẽ rất lớn, nhưng Vương Bá Thông rốt lại cũng đạt được mục đích làm minh chủ lục lâm, mà đám người theo hùa y cũng rất đông, trở thành thế lực lớn nhất trong lục lâm, Đậu gia ngũ hổ oai chấn lục lâm năm xưa đã dần dần bị người ta quên lãng.
Từ phía triều đình mà nói, thế lực của triều đình lại ngày càng suy yếu, thế lực của An Lộc Sơn ngày càng lớn mạnh, y giữ ba trấn Phạm Dương, Bình Lô, Hà Đông, giống như tự thành một nước ở phương Bắc, chia đình kháng lễ với chính quyền nhà Lý Đường, binh nhiều lương đủ thậm chí còn hơn cả triều đình.
Vào một ngày tháng chín năm Thiên Bảo thứ mười bốn nhà Đại Đường, trên bình nguyên Phạm Dương có một con ngựa khỏe phóng đi như bay, người ngồi trên ngựa là một viên võ tướng khỏe mạnh lưng hổ tay gấu, người ấy lai lịch không phải tầm thường, y chính là Tần Tương hậu duệ của Tần Quỳnh khai quốc công thần nhà Đường, hiện giữ chức Long kỵ đô úy, một trong ba đại cao thủ trong đại nội.
Y là phụng mệnh triều đình, theo Trung sứ Phùng Thần Uy tới Phạm Dương vỗ về An Lộc Sơn, hiện lại rón rén từ Phạm Dương trốn đi, định trở về kinh, báo tin An Lộc Sơn cho hoàng đế.
Vốn là cách đây bảy năm, Quách Tử Nghi đã có tờ mật tấu đấng lên Đường Huyền tông, nói việc An Lộc Sơn mua chuộc bọn lục lâm, chiêu binh mãi mã, định âm mưu làm phản. Lúc ấy Huyền Tông hoàng đế đối xử với An Lộc Sơn rất mực ân cần, vả lại Dương Qúy phi bên cạnh còn nói tốt cho y, vì thế Huyền tông hoàng đế bỏ mặc tờ tâu không để ý gì tới, dần dần tạo ra cái thế Đuôi to khó vẫy đối với An Lộc Sơn.
An Lộc Sơn lúc bấy giờ một là vì chưa chuẩn bị đủ, hai là vì kế hoạch lợi dụng Vương Bá Thông để mua chuộc lục lâm còn nhiều trở ngại, ba vì tin Quách Tử Nghi mật tấu với triều đình đã phong thanh đồn ra, An Lộc Sơn cũng không thể không sợ sệt, vì thế vẫn phải tỏ ra là lòng đỏ gan ngay, để

đánh lừa Huyền tông hoàng đế, hết năm này qua năm khác vẫn chần chừ chưa dám động thủ.
Đến năm ấy, y tự cậy binh hùng tướng mạnh, đã nắm chắc phần thắng bèn sinh sự, coi thường triều đình, mượn danh Dâng ngựa, dâng sớ tâu:
- Thần An Lộc Sơn giữ gìn biên cương, ở địa phương này có nhiều ngựa tốt, nay thần chọn được hơn ba ngàn con tuấn mã xin hiến vào triều, thần tuy không phải như Mao Trọng nuôi ngựa năm xưa, nhưng hiến vào triều, năm sau hoặc giả xa giá của thánh thượng đi đâu, cũng có thể khiến mọi người thấy triều đình hùng tráng. Định là mỗi con ngựa sẽ do hai tên quân cầm roi dắt đi, thần cũng sai hai mươi bốn viên bộ tướng người Phiên hộ tống, chọn được ngày tốt sẽ lập tức khởi hành. Xin bệ hạ sắc cho quan lại các địa phương dọc đường chuẩn bị lương thảo cho quân cho ngựa, ngõ hầu không đến nỗi làm lỡ ngày giờ, kính cẩn dâng biểu chờ nghe lệnh trên.
Tờ sớ ấy dâng vào, Đường Huyền tông tuy tin dùng An Lộc Sơn nhưng cũng không khỏi nảy ý nghi ngờ, thử nghĩ mỗi con ngựa có hai tên :
- quân cầm roi, ba ngàn con là sáu ngàn người, ngoài ra còn hai mươi bốn viên tướng Phiên hộ tống, mỗi người lại có quân sĩ tùy tùng, tất cả phải tới một vạn người, nếu để họ kéo vào Trường An, há có thể không lo nghĩ sao?.
Huyền tông và triều đình thương nghị, triều thần đều nói An Lộc Sơn mang lòng phản trắc không nên tin tưởng, nếu cho hàng vạn tinh binh như thế kéo vào Trường An thì họa hoạn ra sao thật không dám nghĩ tới xin Huyền tông giáng chỉ nghiêm khắc quở trách, vạch trần mưu gian. Huyền Tông còn không dám tin An Lộc Sơn có lòng khác chỉ sợ sợ giáng chỉ nghiêm khắc quở trách lại thành bức bách y làm phản. Về sau có một vị lão thần lão thành đĩnh đạc là Đạt Hề Tuần tâu xin Đường Huyền tông dùng lời lẽ ôn tồn giáng chỉ ngăn cản An Lộc Sơn dâng ngựa. Huyền tông theo lời bèn sai Trung sứ Phùng Thần Uy cầm thủ chiếu tới dụ, lời dụ như sau:
- Xem tờ biểu của khanh xin dâng ngựa cho triều đình, đủ thấy lòng trung, trẫm rất vui mừng. Nhưng ngựa đi vào mùa đông mới tiện, nay mới là đầu thu, đang lúc lúa chín, việc gặt hái chưa xong, khoan hãy lên đường. Đợi đến mùa đông, quan sẽ cấp phu hộ tống về kinh, không cần làm bản quân vất vả đường xa, đặc biệt dụ cho biết.
Phùng Thần Uy cầm tờ chiếu thư, do Tần Tương mang thân quân hộ tống, đi tới Phạm Dương. An Lộc Sơn đã sớm được mật thám ở Trường An báo tin, mười phần tức giận, đến khi nghe chiếu thư tới, cũng không ra đón. Lúc Phùng Thần Uy mở chiếu ra đọc, An Lộc Sơn cũng không quỳ lạy tiếp chỉ, mà lại ngồi chễm chệ trên Hồ sàng, ha hả cười nhạt, nghe y đọc hết xong, trên mặt đầy vẻ tức giận nói:
- Nghe nói Qúy phi gần đây trong cung cũng học cưỡi ngựa, ta nghĩ quan gia ắt cần ngựa, chỗ ta có ngựa tốt, nên muốn dâng vài con. Nay chiếu thư đã

viết thế, không dâng nữa thì thôi. Phùng Thần Uy thấy dưới thềm đầy giáp binh, không dám tranh cãi với y, chỉ líu ríu vâng dạ.
An Lộc Sơn giữ họ lại, thái dộ mười phần lạnh nhạt, qua vài hôm, Phùng Thần Uy muốn về kinh phụng mệnh, xin gặp An Lộc Sơn, hỏi y có biểu văn gì dâng về không, An Lộc Sơn nói :
- Trong chiếu thư nói ngựa đi vào mùa đông mới tiện, đến tháng mười nếu ta không dâng ngựa cũng sẽ đích thân lên kinh để xem chính sự của triều dình gần đây, cần gì phải dâng biểu trả lời?. Còn ngươi cũng không cần phải về gấp đợi đến tháng mười cùng đi với ta luôn thể.
Phùng Thần Uy thấy tình hình ấy, đã biết An Lộc Sơn ắt làm phản, lúc ấy không dám nhiều lời, trở về tân quán, liền bí mật sai Tần Tương hỏa tốc về kinh, tâu với hoàng thượng để sớm chuẩn bị.
Tần Tương bản lĩnh phi phàm, bọn võ sĩ do An Lộc Sơn phái tới giám thị không cản trở y được, bị y nửa đêm trốn thoát chạy khỏi Phạm Dương.
Tần Tương trong lòng như lửa đốt, đội sao đạp trăng giục ngựa phóng nhanh, đến giờ Ngọ hôm sau đã cách thành Phạm Dương hơn một trăm dặm, con ngựa hoàng phiêu y cưỡi là một con tuấn mã, nhưng cũng đã mệt mỏi không sao chịu nổi, miệng sùi bọt trắng.
Tần Tương đang tìm một nơi có cỏ có nước cho con ngựa nghỉ một lúc, chợt nghe một tiếng quát lớn, ở chân núi có một toán người ngựa xông ra, đồng thanh quát :
- Núi này là của ta, cây ấy là ta trồng, nếu muốn đi qua thì phải nộp tiền mãi lộ?.
Tần Tương cả giận nói :
- Tần gia gia của các ngươi là tổ tông của cường đạo, bọn nhãi ranh vô tri các ngươi lại dám chặn đường đánh cướp ta à?., rồi nhấc hai ngọn Kim trang giản lên, xông vào quân giặc, vung giản đánh giết. Hai thanh Kim trang giản của y là binh khí gia truyền, mỗi thanh nặng tới sáu mươi bốn cân, năm xưa Tần Thúc Bảo tổ phụ của y nhờ vào hai thanh đồng giản này đã đánh dẹp phản vương mười tám lộ giúp Lý Thế Dân, Tần Tương võ nghệ không kém gì tổ phụ năm xưa, song giản vung ra, lập tức đánh quân giặc tơi bời hoa lá.
Đột nhiên trong bọn giặc có hai con kiện mã xông ra, hai hán tử trung niên, một người dùng đao tay trái, một người dùng đao tay phải xông vào giáp kích, ngựa tới như gió, đao quang như điện, trong chớp mắt hợp thành một chiếc cầu vồng bạc, song đao hợp bích chiêu số vô cùng lợi hại.
Tần Tương trong lòng chợt hoảng sợ :
- Đây không phải là bọn cường bạo bình thường!., nhưng y võ nghệ cao cường cũng ngạo nghễ không sợ sệt, lập tức quát một tiếng :
- Tới rất hay!., song giản đột nhiên phân ra, ra tuyệt nhiên Sát thủ giản của Tần gia, ngựa không dừng vó, song giản quet ra hai bên.

Người tới chính là âm dương đao Thạch gia huynh đệ thủ hạ của Vương Bá Thông, song đao của hai người này tuy phối hợp vô cùng thuần thục, nhưng làm sao chống nổi thần lực của Tần Tương, vả lại công phu trên ngựa cũng không bằng y chỉ nghe hai tiếng loảng xoảng, đơn đao của Thạch Nhất Long tuột khỏi tay bắn ra, Thạch Nhất Hổ thì không gượng nổi, bị y một giản đánh rơi xuống ngựa.
Đúng lúc ấy, chỉ nghe tiếng dây cung bật, một mũi hưởng tiễn bắn tới theo quy củ lục lâm, dùng hưởng tiễn là tín hiệu yêu cầu đối phương dừng bước, nhưng lúc chính thức giao phong thì dùng hưởng tiễn là có ý miệt thị. Tần Tương cả giận, vung giản gạt ra, chỉ thấy kình đạo trên mũi tên rất mạnh. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, con ngựa kia đã phóng tới trước mặt y, ky sĩ trên ngựa mày thanh mắt sáng, là một thiếu niên anh tuấn. Người này chính là Vương Long Khách con Vương Bá Thông.
Vương Long Khách sở trường điểm huyệt, y bình thời sử dụng một ngọn Thiết phiến tử, vì giao phong trên ngựa, dùng binh khí ngắn bất tiện, nên đổi dùng một đôi Phán quan bút đặc chế, Phán quan bút bình thường dài hai thước tám tấc, đôi Phán quan bút của y lại dài hơn bốn thước.
Vương Long Khách phóng ngựa xông tới, nghiêng mắt liếc nhìn, chậm rãi nói :
- Trong quan quân mà có loại nhân vật như các hạ cũng kể là khó có. Các hạ việc gì phải khó nhọc liều mạng cho quan gia, chẳng bằng theo ta ở núi này làm đại vương, cân lớn chia vàng, cân nhỏ chia bạc, há không phải tiêu dao khoái hoạt sao?.
Tần Tương quát :
- Tiểu tặc nói bậy!., Kim trang giản ra chiêu Thái Sơn áp đỉnh, đập thẳng xuống đầu! Vương Long Khách trong giới lục lâm nổi tiếng là tàn ác, nhưng thấy oai thế của y như vậy cũng không dám thẳng thắn đón đỡ, lúc ấy thi triển kỹ thuật tinh diệu, dùng thân pháp Kim lý xuyên ba, hai chân móc vào yên ngựa nép sát người xuống dưới bụng ngựa.
Tần Tương song giản đánh trượt, y sốt ruột lên đường, không rảnh đánh giết địch nhân, hai chân kẹp lại một cái, thúc ngựa phóng đi.
Nào ngờ y vừa quay đầu ngựa, còn chưa phóng ra khỏi một tầm tên, chợt nghe vù một tiếng, chỉ thấy thiếu niên áo vàng kia đã từ lưng ngựa nhảy vọt lên, thi triển khinh công thượng thặng Nhất hạc xung thiên nhảy qua con ngựa của y, lực đạo cái nhảy mới rồi của y không kém gì thần lực của Tần Tương, song bút đè xuống một cái, Tần Tương vung giản đánh ra, chưa đánh tới đầu y, trong chớp mắt ấy, đôi bút của y đã đâm tới ngựa Tần Tương.
Kim trang giản của Tần Tương mỗi thanh nặng tới sáu mươi bốn cân, ngồi trên ngựa giao phong với địch thì oai lực rất lớn, nhưng đánh gần thì lại không linh hoạt bằng binh khí nhẹ, Vương Long Khách rơi xuống ngựa y là

lập tức vung bút phóng vào huyệt đạo của Tần Tương, Tần Tương nghiêng người tránh qua, soạt một tiếng, ngọn bút của Vương Long Khách đã đâm trúng ngực y, may mà y có mặc nhuyễn giáp, lại chưa bị điểm trúng huyệt đạo, nhưng cho dù như thế, chiến bào cũng đã bị đâm thủng.
Tần Tương cả giận, gài Kim trang giản vào yên ngựa, đột nhiên quát lớn một tiếng :
- Cút đi!., rồi vươn tay chụp vào hông Vương Long Khách, nắm y nhấc lên, Vương Long Khách có nằm mơ cũng không ngờ Tần Tương lại dám gác binh khí ra hiểm chiêu như vậy, song bút của y vốn đã điểm tới hai huyệt Kiên tỉnh trên hai vai Tần Tương, mũi bút vừa chạm vào đã bị Tần Tương chụp lấy, Tần Tương trời sinh thần lực, có thể bắt trâu cử đỉnh, Vương Long Khách bị y nắm đau thấu tim gan, không sao dùng lực được nữa, hai tay mềm nhũn ra rũ xuống, mũi bút tuy đã điểm tới huyệt Kiên tỉnh của Tần Tương, nhưng không có chút hiệu quả nào.
Thạch thị huynh đệ cả kinh, vội thúc ngựa xông vào cứu chỉ nghe Vương Long Khách khẽ kêu một tiếng, Tần Tương giống như bắt một con gà con, túm y nhấc lên, như một cơn lốc, quát :
- Giết thằng tiểu tặc nhà ngươi cũng bẩn tay ta., ném Vương Long Khách đi.
Con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương xông pha chiến trận lâu ngày, tuy chạy đường dài đã hơi mỏi mệt, nhưng gặp phải nguy hiểm đột nhiên phấn chấn hẳn lên, nện vó hí vang, xông qua đám quân giặc, thế như sấm sét.
Phía sau tiếng quát tháo vang lên ầm ầm, tên bắn như mưa, Tần Tương quát :
- Nhận mà không đưa là phi lễ!., buông Kim giản xuống, vung tay chụp hai mũi tên, quay người phóng lại, tên từ tay y phóng ra mà lực đạo so ra còn mạnh hơn từ cung bắn đi, hai mũi tên đều bắn trúng, lập tức có hai tên tiểu đầu mục phía sau chết lăn ra dưới tên? Bọn lâu la cùng la lớn một tiếng, kìm ngựa không dám đuổi theo nữa.
Vương Long Khách quả rất cao cường, y ở trên không dùng thân pháp Dao tử phiên thân, yên ổn hạ xuống đất, cười nhạt nói :
- Họ Tần kia, để xem ngươi chạy được bao xa. Bọn nhỏ đâu, tạm thời không cần đếm xỉa tới y!.
Tần Tương chỉ cho rằng y lòe bịp để dọa, nghĩ thầm :
- Nếu không phải là cần về kinh báo tin ngay, thì mình cũng phải thu xếp bọn họ.
Y giục ngựa phóng mau, phi một mạch hơn mười mấy dặm, con ngựa hoàng phiêu tựa hồ biết đã thoát hiểm, từ từ phóng chậm lại, mệt tới mức thở hồng hộc. Tần Tương vỗ vỗ vào cổ con ngựa, nói :
- Ngựa con, hôm nay làm khổ ngươi rồi. Lúc ấy trong lòng y đột nhiên nghi ngờ:

- Mình không phải là võ quan áp giải lương tiền, bọn cường đạo này cướp mình làm gì? Ờ, phải rồi! Trước đây đã nghe phong thanh An Lộc Sơn câu kết với bọn lục lâm, chẳng lẽ bọn cường đạo này là người của y?.
Tâm niệm chưa dứt chợt nghe một giọng nói trong trẻo kêu lên:
- Tần đại nhân, nếu ngươi không mệt thì ngựa cũng mệt rồi, xuống ngựa nghỉ ngơi đi. chỉ thấy một thiếu nữ dung nhan diễm lệ đột nhiên từ khu rừng phía trước xuất hiện, ống quần dài quét đất, vạt áo phất phơ, bước chân thoăn thoắt, trong chớp mắt đã ra tới giữa đường. Phía sau nàng có một đội nữ binh khoảng mười người, giương một lá cờ, trên lá cờ chỉ thêu một con chim én bằng kim tuyến. Đội nữ binh này dàn thành hình chữ nhất chặn ngang đường đi của Tần Tương.
Tần Tương ngạc nhiên, hỏi :
- Các ngươi làm gì thế? Chẳng lẽ bọn cô nương các ngươi cũng làm nghề không vốn trong hắc dạo à?.
Thiếu nữ đứng đầu quả thật rất xinh đẹp, Tần Tương tuy biết họ có ý không tốt, nhưng vẫn không dám tin nàng là cường đạo.
Thiếu nữ kia cười duyên dáng nói :
- Tần đại nhân, ngươi cũng coi thường bọn ta quá, chẳng lẽ chỉ có bọn đàn ông các ngươi mới làm được nghề không vốn sao? Có điều ngươi cũng không cần sợ sệt, bọn ta không giết ngươi, chỉ muốn mời ngươi tới sơn trại ở lại vài hôm.
Ngươi đi đường vất vả, cũng nên nghỉ ngơi.
Tần Tương nói :
- Ta không có thời gian đâu mà đùa giỡn với các ngươi, mau mau tránh ra.
Một nữ binh cười nói :
- Ngươi rất có thể diện, cô nương của bọn ta mới mời ngươi làm khách, ngươi lại không biết xấu tốt, lại chửi bọn ta là nghịch ngợm.
Tần Tương quả thật không muốn động thủ với đám phụ nữ này, nén giận nói :
- Vốn không quen biết, thịnh tình ấy xin tâm lãnh. Ta còn có việc bận, không đi ngay không xong.
Thiếu nữ kia đột nhiên cười nhạt nói :
- Tần đại nhân, ngươi nói như thế là Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi. Ngươi có biết quy củ của lục lâm bọn ta không?.Tần Tương hai mắt mở to, nói:
- Cái gì?. Thiếu nữ nói :
- Ngươi không muốn làm khách của bọn ta, thì bọn ta chỉ còn cách coi ngươi như dê mập thôi, lấy tiền ra làm lễ kiến diện đi.
Tần Tương vừa giận vừa tức, hô hô cười nói :
- Các ngươi cũng học thói ăn cướp à? Ngươi có biết ta vừa đánh giết một

bọn cường đạo không? Đôi song giản của ta một là không đánh kẻ vô danh tiểu tốt, hai là không đánh đàn bà, ta khuyên các ngươi mau tránh ra đi.
Thiếu nữ kia không nói gì, lấy cung tên trong tay nữ binh, vù một tiếng bắn vào con ngựa của Tần Tương, Tần Tương vung giản gạt ra, không kìm được trong lòng hoảng sợ mũi tên này lực đạo rất mạnh, lại càng bất ngờ đối với y. Tuy y đã gạt ra, nhưng dư lực của mũi tên chưa giảm, lướt qua chân ngựa, con ngựa hoàng phiêu lập tức nhảy bật lên. Tần Tương sợ con ngựa yêu quý của y bị thương, nhảy xuống ngựa vỗ vỗ nó nói :
- Ngựa con, ngựa con, ngươi lên phía trước chờ ta.
Con ngựa đã được huấn luyện, nhấc bốn vó lên phi vào một con đường rẽ bên cạnh, nào ngờ bọn nữ binh kia hành động cực kỳ mau lẹ, đột nhiên phóng ra bốn ngọn nhiêu câu dài, lập tức móc vào bốn chân con ngựa hoàng phiêu, kế đó lại có người dùng dây buộc chân nó, lôi xềnh xệch trở lại.
Thiếu nữ kia cười nói :
- Đây là một con ngựa quý, mau trị thương cho nó, đừng để hỏng chân., ngừng lại một lúc, lại cười khanh khách nói :
- Tần đại nhân, con ngựa này của ngươi tuy rất hay nhưng vẫn không đủ, hai thanh giản của ngươi ánh vàng rực rỡ, lại rất nặng, dường như bằng vàng ròng, có tới một trăm cân không? Chắc nhiều tiền lắm. Thôi thế này, đưa thêm đôi Kim giản đây, cũng tính là bọn ta thu tiền lễ ra mắt của ngươi rồi, để cho ngươi đi.
Tần Tương không nén giận được nữa, nói :
- Ngươi mà. còn lằng nhằng, thì ta không khách khí đâu!.
Thiếu nữ cười nói :
- Bây giờ chắc ngươi ưng thuận đánh nhau với đàn bà rồi phải không? Được thôi, chỉ cần ngươi thắng được thanh kiếm trong tay ta, thì ta không thu tiền lễ ra mắt nữa mà sẽ thả cho ngươi đi, con ngựa kia cũng trả lại cho ngươi luôn.
Tần Tương song giản vung lên, bùng một tiếng đánh gãy một cây to cạnh đường, nói :
- Cô nương, ngươi nhìn rõ rỗi đấy, song giản của ta không hay lắm đâu, quả thật cô muốn đơn đả độc đấu với ta à?.
Thiếu nữ nói :
- Thấy rõ rồi. Cây là vật chết, người là vật sống, ta không tin song giản của ngươi cô thể làm ta bị thương. Ngươi có biết thanh kiếm này của ta cũng không hay lắm không?.
Tần Tương không biết làm sao, nói :
- Được, ngươi đã huênh hoang, thì cứ tới đây.
Thiếu nữ kia thong thả thắt chặt dây lưng, đột nhiên thanh kiếm lật lại, quát :
- Tiếp chiêu!., lật tay phóng một kiếm vào cổ tay Tần Tương. Tần Tương đã

nhìn thấy thiếu nữ này võ nghệ bất phàm nhưng đoán nàng không phải là đối thủ của mình. Trong lòng vẫn còn có mấy phần thương tiếc, cũng sợ lỡ tay đả thương nàng, lúc ấy song giản ra chiêu Hoành giá kim lương nhưng chỉ dùng ba phần khí lực.
Nào ngờ kiếm chiêu của thiếu nữ hư hư thực thực, kỳ ngụy phi thường, mũi kiếm điểm vào thanh giản một cái, đột nhiên hất ngược lên đâm vào huyệt Toàn cơ trên ngực y. Tần Tương vô cùng hoảng sợ, may mà y thân trải trăm trận, thân hình ngửa ra, dùng thân pháp Thiết bản kiều, lưng cong về phía sau, chỉ nghe vù một tiếng, mũi kiếm của thiếu nữ đâm lướt qua mặt y.
Tần Tương giỏi thật, nhân lúc thiếu nữ còn chưa biến chiêu, thân hình bật lên, song giản ra chiêu Thái Sơn áp đỉnh đánh xuống, nhưng y vẫn không muốn đánh chết thiếu nữ, song giản nhắm vào trường kiếm của nàng đập xuống, chỉ định đánh binh khí trong tay nàng tung ra.
Thiếu nữ kêu lên :
- Lợi hại thật., đột nhiên nghiêng người xoạc chân, sử dụng thế chữ :
- Ngự., sống kiếm dính vào Kim giản, kế nghiêng người lấy thế đẩy thanh giản của Tần Tương qua một bên, Tần Tương thanh giản bên tay phải đập xuống đánh trượt, hai chân đứng không vững, không tự chủ được chúi lên mấy bước.
Thiếu nữ kia hất tung song giản, lập tức đánh trả một kiếm, Tấn Tương thấy nàng kiếm pháp tinh kỳ, vả lại còn sử dụng công phu nội gia thượng thặng, lúc ấy đời nào dám có chút coi thường nữa.
Tần Tương hai tay vung ra, múa đôi song giản, lập tức kim quang chớp chớp, ào ào thành tiếng, đúng là có khí thế xô núi dốc biển, oai lực phong lôi giáp kích. Thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Tần đại nhân, song giản của ngươi không phải chỉ chuyên dùng để đánh anh hùng hảo hán thôi sao? Hôm nay đội ơn ngươi dùng tuyệt kỹ gia truyền chỉ giáo, tiểu nữ quả thật cảm thấy vô cùng vinh dự.
Nàng buông lời châm chọc, nhưng thanh kiếm trên tay không hề chậm trễ, kiếm pháp của nàng nhẹ nhàng linh động, dời bước biến chiêu, công thủ tự nhiên, lui tới như mây bay nước chảy, Tần Tương bị nàng châm chọc, khuôn mặt đỏ bừng, thiếu nữ kia chỉ đông đánh tây, vù một kiếm đâm vào nách y, suýt nữa đâm trúng huyệt Du khí.
Tần Tương tức giận nói :
- Nữ tặc tàn ác thật!., ra chiêu Hoành vân đoạn lĩnh, song giản đánh ngang ra, lúc ấy y đã thủ tiêu ý niệm thương hương tiếc ngọc, sử dụng Sát thủ giản của Tần gia, bóng giản như núi, giản nào cũng có oai lực tan bia nát đá!
Thiếu nữ kia không dám thẳng thắn đón đỡ, lập tức lùi lại, cậy vào kiếm pháp nhẹ nhàng mau lẹ du đấu với Tần Tương.
Tần Tương song giản vung ra, tấn công ráo riết, trong một hơi đánh ra mấy

mươi chiêu, nhưng thiếu nữ kia thân hình nhẹ nhàng như chiếc lá, thanh kiếm mềm như tơ liễu theo với giản phong phất phơ chớp chớp. Lực đạo của Tần Tương tuy có oai lực mạnh mẽ, nhưng không sao đánh tung được binh khí của nàng.
Nhưng Tấn Tương đã dùng hết toàn lực, thiếu nữ kia cũng không sao tới gần được y. Vốn là kiếm pháp của nàng nếu đạt tới cảnh giới thượng thặng thì có thể lấy nhu chế cương, nhưng nàng công lực chưa đủ, Tần Tương lại thần lực kinh người, so với công lực hiện tại của nàng, nhiều lắm chỉ có thể đỡ gạt được ba phần lực đạo của y, vì thế bèn quyết ý, định dùng cách di động du đấu để chờ đến lúc Tần Tương mệt mỏi.
Tần Tương đêm qua chạy khỏi Phạm Dương, bôn ba hơn trăm đăm, trước sau trải qua hai cuộc ác đấu, cho dù là người bằng sắt cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, qua hơn trăm chiêu, dần dần có chút lực bất tòng tâm, nhưng thiếu nữ kia vẫn chưa thể biến thế thủ thành thế công. Đôi bên đang giao đấu tới lúc kịch liệt, chợt nghe phía sau có tiếng nhạc ngựa leng keng, tiếng vó ngựa dồn dập, Tần Tương quay nhìn, bất giác kêu lên :
- Khổ rồi!. Nguyên là bọn cường đạo vừa rồi bị y đánh bại hiện đã đuổi tới.
Vương Long Khách nhảy xuống ngựa, hô hô cười nói :
- Họ Tần kia, ta nói ngươi trốn không thoát, là không sai đâu!. Song bút dựng lên, quát :
- Yến muội, đây không phải là tỷ võ so tài, cô mất thời gian với y làm gì? Nào, nhiêu câu của các ngươi dùng để làm gì, sao không xông lên giúp đỡ tiểu thư bắt y?.
Thiếu nữ kia chính là Vương Yến Vũ em gái Vương Long Khách, toán nữ binh của nàng vì thưa được tiểu thư ra lệnh nên không dám xông vào bắt người, bây giờ bị Vương Long Khách quát một tiếng, đương nhiên nhất tề xông vào, mười mấy ngọn trường câu đều nhắm vào hai chân Tần Tương.
Vương Long Khách cũng nhấc song bút lên xông vào vòng chiến.
Đội nữ binh kia đã được huấn luyện lâu ngày, trong trường bóng người bay lượn, trường câu của họ vẫn nhắm vào Tần Tương, hoàn toàn không rối loạn.
Tấn Tương quát lớn một tiếng, ra chiêu Tiến bộ uyên ương liên hoàn thoái, song cước cùng nhấc lên đá ra, đá tung hai ngọn nhiêu câu bay lên không, nhưng ngọn thứ ba đã móc trúng bắp chân y, may mà nữ binh ấy sức yếu, lại bị Oai phong của Tấn Tương trấn áp, chỉ móc rách một mảnh da thịt của y, kế bị Tần Tương một giản đập gãy ngọn nhiêu câu.
Tấn Tương tuy dũng mãnh, nhưng khí lực đã yếu, giống như nỏ cứng đã giương hết sức, đối phó với anh em Vương Yến Vũ liên thủ tấn công đã có chút khó khăn, huống hồ còn thêm đám nhiêu câu thủ bên cạnh dòm ngó, thừa cơ tấn công, Vương Long Khách một bút điểm trúng, soạt một tiếng,

đâm thủng áo y, may là y có mặc nhuyễn giáp, ưỡn ngực ra một cái, lập tức hất ngọn Phán quan bút của Vương Long Khách bật trở lại, Vương Long Khách hổ khẩu chấn động, giật nảy mình, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Tần Tương một giản đập tới, y đã sớm nhận ra đôi huynh muội này, võ công của em gái cao cường hơn anh trai rất nhiều, nên định đánh ngã Vương Long Khách võ công kém hơn trước để tiện phá vòng vây chạy đi.
Nào ngờ Sát thủ giản của y tuy lợi bại, nhưng vì dùng toàn lực đánh Vương Long Khách, lộ ra chỗ sơ hở, Vương Yến Vũ vừa thấy cơ hội có thể lợi dụng, thanh Thanh cương kiếm phóng mau như điện đâm trúng tay trái y, nàng đồn hết sức vào mũi kiếm, một nhát ấy đâm xuyên qua nhuyễn giáp của Tần Tương, lập tức máu chảy như suối.
Tần Tương gầm lớn một tiếng, một giản ấy đập xuống đã lệch qua một bên, Vương Long Khách vội ra chiêu Phượng điểm đầu tránh qua, song bút cùng vung lên, đâm vào đầu vai Tần Tương, Tần Tương tuy có nhuyễn giáp hộ thân, nhưng mũi bút đâm trúng vào huyệt Kiên tỉnh, lập tức cánh tay tê rần, không sao dùng lực được nữa.
Vương Long Khách hô hô cười nói :
- Họ Tần kia, ngươi chết tới nơi rồi, mà còn cậy khỏe gì nữa? Mau buông song giản xuống, dập đầu lạy ta ba cái thì có khi ta tha không giết ngươi.
Vương Long Khách mới rồi trước mặt thuộc hạ bị y ném ra một cái, căm hận thấu xương, vì thế bây giờ chiếm được thượng phong, lập tức ra sức hạ nhục y.
Tần Tương cả giận phì một tiếng, giống như tiếng sét, quát :
- Ta tuy cọp xuống đồng bằng, nhưng vẫn là cọp dữ! Quân cẩu tặc nhà ngươi lại dám khinh ta à?. Vù vù vù liên tiếp đánh ra ba giản, khí lực của y tuy không còn được như lúc đầu, nhưng trợn mắt nhướng mày, thần oai lẫm liệt, khiến người ta hoảng sợ! Vương Long Khách nổi tiếng hung ác trong giới lục lâm, nhưng bị y quát một tiếng như thế, cũng không kìm được trong lòng run sợ, bất tri bất giác lùi lại mấy bước.
Vương Yến Vũ nói :
- Thằng đấy tớ này đã là con thú sa lưới, ca ca, huynh cần gì phải liều mạng với y. Vương Long Khách định thần, nói:
- Không sai, đợi lúc y thật mệt mỏi, sẽ từ từ mổ thịt y. Hai anh em triển khai cách thức di động du đấu, vây Tần Tương vào giữa. Tần Tương khinh công không bằng anh em họ, một tay một chân lại đã bị thương, lập tức rơi vào khốn cảnh, máu tươi nhuộm đỏ chiến bào.
Đang lúc kịch chiến chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, thế tới rất mau, Tần Tương chỉ cho là đồng đảng của quần đạo, lúc này chỗ này thêm hay bớt một người y cũng không để tâm, nhưng bọn cường đạo lại nhao nhao la thét ầm lên.

Chỉ thấy một thiếu niên cưỡi ngựa phóng mau tới, cao giọng quát:
- Bọn giặc nhà họ Vương, còn nhận ra ta không?. Ngựa còn chưa dừng đã vung tay một cái, một ngọn chuỷ thủ xé gió phóng tới, soạt một tiếng, đánh gãy cán cờ của Vương Yến Vũ.
Cờ hiệu đổ xuống là chuyện tối kỵ của giới lục lâm, Vương Yến Vũ cả giận mắng :
- Lẽ nào lại thế, ngươi ăn tim sói gan beo hay sao mà dám động thổ trên đầu Thái tuế?., nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, âm dương đao Thạch gia huynh đệ đã sớm sấn ra, thiếu niên kia phi thân nhảy xuống ngựa, ngạo nghễ quát :
- Cút đi, gọi chủ các ngươi ra đây. Thạch gia huynh đệ khinh y trẻ tuổi, lạnh lùng nói :
- Ngươi qua được hai thanh đao của bọn ta rồi hãy huênh hoang cũng chưa muộn.
Hai người bọn họ, một người dùng đao tay trái, một người dùng đao tay phải, miệng thì nói nhưng song đao đã đánh ra, cùng dùng một chiêu số, đâm lưng chém nách, nhưng phương hướng khác nhau, một người đánh vào bên trái, một người đánh vào bên phải, chỉ cần song đao hợp lại là có thể chém đứt hông địch nhân.
Đó vốn là một chiêu sát thủ lợi hại của âm dương đao, những hảo hán lục lâm bị thất bại dưới chiêu đao này của anh em họ không biết bao nhiêu mà kể, nào ngờ câu nói chưa dứt, thiếu niên kia đã vù vù hai kiếm, xuất thủ còn nhanh hơn anh em họ, song đao chưa hợp lại đã bị trường kiếm của y hất ra, Thạch Nhất Long giật nảy mình, quát lên :
- Ngươi, ngươi là Thiết, Thiết thiếu trại chủ phải không?. Thiếu niên kia nói :
- Không sai, hai người các ngươi cam phận hạ lưu, lại làm ưng khuyển cho họ Vương à?. Y miệng thì nói, nhưng tay không hề chậm trễ, xuống tấn quét kiếm ra một vòng, thanh trường kiếm giống như đánh rà bốn phương tám hướng, cho dù Thạch gia huynh đệ kiến thức rộng rãi cũng chưa thấy kiếm pháp nào kỳ quái như thế, lập tức hai anh em cùng bị trúng kiếm, liên tiếp lùi lại.
Vương Yến Vũ sấn lên, đưa mắt nhìn kỹ, quát :
- Ta tưởng là ai, té ra là Thiết Ma Lặc! Ngươi không nhớ cái ơn không giết ngày trước, lại đánh gãy cờ hiệu của ta, là có ý gì?.
Đã qua bảy năm, Thiết Ma Lặc đã trưởng thành trở thành một thiếu niên anh hùng, khí vũ hiên ngang, Vương Yến Vũ nghĩ thầm:
- Thằng tiểu tử đen này càng ngày càng đẹp trai. Thiết Ma Lặc mắng:
- Ta với ngươi thù sâu như biển, há chỉ đánh gãy cờ hiệu thôi ư, hừ.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ngươi còn muốn làm gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn lấy đầu ta sao?. Thiết Ma

Lặc hai mắt trợn ngược, quát :
- Không sai., lập tức ra chiêu Lý Quảng xạ thạch, phóng kiếm đâm vào ngực nàng.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Oán thù nên cởi không nên kết, ngươi cần gì phải ngang tàng như thê l, vung kiếm chặn lại keng keng hai tiếng, hai tay nàng bị chấn động tê rần, Vương Yến Vũ trong lòng hoảng sợ, nên biết Thiết Ma Lặc bây giờ đã không phải như xưa, kiếm pháp thế nào tạm thời chưa nói, nhưng về công lực đã hơn nàng rồi. Lúc ấy không dám coi thường, cẩn thận giao đấu với y.
Tần Tương bớt đi được một cường địch, tuy có mấy tên đầu mục lập tức xông vào giúp đỡ Vương Long Khách vây đánh nhưng vẫn không chống được thần lực của Tần Tương, không đầy vài chiêu, Tần Tương quát lớn một tiếng, tay lên giản xuống, lại đánh gãy xương hàm của một tên đầu mục.
Vương Long Khách trong lòng run sợ, không ngờ đánh nhau đã lâu mà Tần Tương vẫn còn dũng mãnh như thế, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Tần Tương hai mắt trợn tròn lại một giản đập tới Vương Long Khách. Vương Long Khách không dám đón đỡ, nghiêng người tránh qua, Tần Tương xông ra khỏi vòng vây, kêu lớn :
- Tráng sĩ chạy thôi.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ngươi cứ chạy đi, ta phải giết hết bọn cường đạo này sẽ chạy sau!.
Thiết Ma Lặc không chịu đi, lẽ ra Tần Tương phải liên thủ cùng chống cự địch nhân, nhưng y đã bị thương quá nặng, chỉ còn dùng được một tay, đánh nhau lâu quyết không thể trông đợi vào sự may mắn, lại nghĩ tới quân tình khẩn cấp y không thể vì hiệp khí võ lâm mà để lỡ chuyện đại sự quân quốc, lúc ấy chỉ đành bỏ Thiết Ma Lặc mà chạy.
Bọn cường đạo quát tháo ầm ĩ, làm ra vẻ định ngăn cản, Vương Long Khách chúm môi huýt sáo gọi con ngựa của mình phóng tới, định lên ngựa đuổi theo.
Tần Tương cười nói :
- Tới rất đúng lúc., tung người lên cản con ngựa của Vương Long Khách, thu Kim giản lại, một tay ấn xuống, đè con ngựa khuỵu bốn chân xuống đất, Tần Tương nhảy lên, con ngựa lại không chịu chạy, Tần Tương quát :
- Giỏi lắm, ngươi không chịu phục ta à?., lật tay móc một cái, lập tức trên hông con ngựa máu chảy ròng ròng, con ngựa bị đau bất giác tung vó phóng đi như điên.
Tần Tương trên ngựa cao giọng hỏi :
- Xin hỏi cao tính đại danh của anh hùng là gì?. Thiết Ma Lặc ứng tiếng :
- Thiết Ma Lặc ở núi Phi Hổ. Tần Tương nói :
- Ta là Long ky đô úy Tần Tương, ơn cứu mạng của Thiết thiếu anh hùng,

sau này nhất định sẽ báo đáp!. rồi thúc ngựa phóng đi.
Thiết Ma Lặc hoàn toàn không biết Tần Tương là hậu nhân của Tần Thúc Bảo, trong lòng cảm thấy buồn cười :
- Không ngờ mình trong lúc vô ý lại cứu một viên võ quan của triều đình., không hề để ý, tuy trên miệng đối đáp nhưng kiếm chiêu vẫn càng lúc càng mau.
Bọn cường đạo vẫn làm ra vẻ quát tháo, Vương Long Khách nói:
- Không cần đếm xỉa gì tới thằng cẩu quan ấy nữa, bắt thằng tiểu tặc này là chuyện gấp. Thật ra, y là sợ Tần Tương, không dám đuổi theo, chỉ là vì trước mặt bọn thuộc hạ chỉ đành nói thế, có điều câu nói ấy quả cũng thật lòng. Nên biết Tần Tương tuy có mối quan hệ rộng, nhưng Thiết Ma Lặc với họ Vương y có mối huyết hải thâm cừu, nhổ cỏ chưa nhổ rễ, lại càng là cái họa tâm phúc.
Bảy năm trước Thiết Ma Lặc theo Nam Tễ Vân tới Tuy Dương, nhận Ma kính lão nhân làm sư phụ, là đệ tử thứ ba của Ma kính lão nhân, trong bảy năm ấy, y theo Ma kính lão nhân học được một thân bản lĩnh, bản kiếm phổ Đoàn Khuê Chương tặng y cũng học được thuần thục, lại thêm dưới sự chỉ dạy của Ma kính lão nhân, lĩnh hội được rất nhiều chỗ biến hóa tân kỳ, hiện vì lửa binh sắp dấy lên, y chuẩn bị tới Cửu Nguyên hội kiến sư huynh, giúp Quách Tử Nghi một tay, không ngờ lại gặp anh em họ Vương ở đây.
Y chỉ cho rằng với sở học bảy năm qua của mình là có thể giết hết kẻ thù, nào ngờ trong bảy năm ấy võ công của Vương Yến Vũ cũng tăng lên theo ngày tháng, bây giờ chính thức giao thủ, tuy y chiếm được thượng phong, nhưng qua năm sáu mươi chiêu, Vương Yến Vũ vẫn chưa có vẻ gì là sắp thua.
Đang lúc kịch chiến, Thiết Ma Lặc ra chiêu Độc phách Hoa Sơn, dùng trường kiếm làm đại đao, nhấc cao lên chém mạnh xuống, chiêu này rút từ Phi long kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương biến hóa thành, có cả sự khinh linh của kiếm pháp lẫn sự hùng hồn của đao pháp, xem thì rất bình thường nhưng thật ra rất khó đón đỡ, trường kiếm vung lên, lập tức một màn kiếm quang chụp xuống Vương Yến Vũ. Vương Yến Vũ kêu lên :
- Kiếm pháp tàn độc thật!., không sao né tránh, chỉ đành vung kiếm đỡ gạt, hai kiếm chạm nhau, keng một tiếng, hai thanh kiếm chênh chếch đè vào nhau.
Vương Yến Vũ rốt lại khí lực yếu hơn, thanh Thanh cương kiếm của nàng bị trường kiếm của Thiết Ma Lặc ấn vào chấn động tới mức hổ khẩu tê rần, lại không giãy ra được, thanh kiếm từ từ cong lại.
Vương Long Khách quát :
- Tiểu tặc đừng hiếu thắng, xem phiến?., ngọn thiết phiến vung ra, mau lẹ điểm tới huyệt Phong phủ trên lưng Thiết Ma Lặc, thế là trước sau Thiết Ma

Lặc đều là địch, không thể không hóa giải thiểu số của kẻ địch, lập tức rút kiếm về lật tay ra chiêu Tê ngưu vọng nguyệt, gạt thiết phiến của Vương Long Khách ra, Vương Yến Vũ thân thủ cực mau lẹ, áp lực vừa giảm, lập tức vung kiếm tấn công, chỉ nghe soạt một tiếng, mũi kiếm suýt nữa đã đâm trúng trán Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc cúi người xuống, xoay một vòng, ra chiêu Dạ chiến bát phương, bức bách cả thanh Thanh cương kiếm và ngọn thiết phiến lui lại.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Bảy năm không gặp, không ngờ kiếm pháp của ngươi lại cao minh như thế, quả thật đáng vui đáng mừng!
Xin lỗi, bọn ta chỉ có cách hai anh em liên thủ đánh nhau với ngươi thôi.
Thiết Ma Lặc quát Cho dù tất cả bọn ngươi cùng xông vào, ta cũng có sợ gì? Hôm nay ngươi mà không chết thì ta chết.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ca ca, thằng tiểu tử này quả thật muốn liều mạng với chúng ta đấy. Vương Long Khách nói :
- Vậy thì cho y đi gặp Diêm vương sớm hơn một phút., ngọn thiết phiến chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, chiêu nào cũng chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Thiết Ma Lặc.Thiết Ma Lặc tuy nói không sợ, nhưng hình thế đã lập tức thay đổi, nên biết võ công của Vương Long Khách vốn không kém, mới rồi y đánh nhau với Tần Tương, tựa hồ không chịu nỗi một đòn, đó là vì Tần Vương trời sinh đã có thần lực, giản nặng lực mạnh, cặp Phán quan bút của y vốn không dám chạm vào song giản của Tần Tương, bây giờ so với Thiết Ma Lặc thì tuy võ nghệ vẫn không bằng nhưng công lực cũng suýt soát, vả lại hiện y đổi dùng binh khí quen tay là thiết phiến tiện đánh gần, mà hai anh em cùng liên thủ, đương nhiên phải hơn hẳn Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc cảm thấy không hay, nghĩ thầm :
- Đoàn đại hiệp và Nam sư huynh mấy lần răn bảo mình không nên trẻ tuổi nóng tính, cậy có bản lĩnh, mình chỉ cho rằng sau khi thành tài thì có thể lập tức trả thù, nào ngờ lại phạm vào lỗi khinh địch. Mình đã nhịn nhục bảy năm, không cần tranh giành trong một ngày, hôm nay địch nhiều ta ít, phải chờ tới hôm khác thôi.
Vương Long Khách kinh nghiệm đối địch rất phong phú, thấy Thiết Ma Lặc dáng vẻ nôn nóng, vung kiếm đánh rát, nhưng thật ra định chạy, lập tức cười nói :
- Thiên đường có lối ngươi không chịu đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn vào, người đã tự chui vào lưới, chỉ sợ không chạy được đâu!., quát lớn một tiếng, bọn nữ binh lại nhất tề huy động nhiêu câu, xông vào móc hai chân Thiết Ma Lặc. Hai anh em một kiếm một phiến lại xông vào đánh rát.
Đúng là:

Người tài không nệ đời dâu bể,
Muốn trả thù sâu há dễ dàng.
Muốn biết Thiết Ma Lặc có thoát hiểm được không, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 17
Khôn phân yêu hận tình trăn trở
Nói tới ân thù ý mịt mờ

Thiết Ma Lặc không sánh được với Tần Tương, trên người không mặc giáp, dưới chân cũng chỉ đi một đôi hài cỏ, vì thế bị nhiêu câu uy hiếp càng lớn. Vương Long Khách vung kiếm đánh rát, đột nhiên ra sát thủ, một chiêu Độc xà thổ tín điểm mau vào huyệt Chí đường của y, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc bị Vương Yến Vũ gạt ra, trừ phi nghiêng người né tránh thì không còn cách nào khác.

Bọn nữ binh đã được huấn luyện lâu ngày, Thiết Ma Lặc thân hình vừa nhích động, nhiêu câu của họ đã phóng tới, đúng vừa hướng Thiết Ma Lặc tránh qua, giống như xông vào chỗ bị nhiêu câu móc tới, bắp chân, hai gót, mu bàn chân của Thiết Ma Lặc đều bị thương, từng mảnh từng mảnh da thịt bị nhiêu câu xé toác máu chảy như suối.

Vương Long Khách bật tiếng cười hung ác, quát :

- Xem ngươi còn hung dữ nữa không?., thiết phiến xếp lại, đập mạnh xuống thiên linh cái của Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc lúc ấy đã loạng choạng sắp ngã, làm sao còn đỡ được? Nếu nhát phiến ấy đánh trúng thật thì không khéo cả óc cũng vọt ra.

Đúng trong chớp mắt ấy, Vương Yến Vũ đột nhiên phóng kiếm cản lại, keng một tiếng, gạt ngọn thiết phiến của anh trai ra, quát:

- Không giết được!.

Vương Long Khách sửng sốt, hỏi :

- Tại sao không giết được?.

Vương Yến Vũ ra tay điểm huyệt Thiết Ma Lặc, gọi bọn thị nữ trói y lại, cười nói :

- Ca ca, huynh thông minh một đời lại hồ đồ một lúc, huynh thử nghĩ xem, thằng tiểu tặc này học được võ nghệ trở về, là mưu tính chuyện gì?. Vương Long Khách nói :

- Đương nhiên là muốn trả thù, vả lại cũng muốn đoạt lại núi Phi Hổ của y.

Vương Yến Vũ nói :

- Xem đấy! Y một mình thì làm sao làm được chuyện lớn như thế?

Nghĩ lại Đậu gia cơ nghiệp gần trăm năm, đúng như con rết trăm chân, chết cũng không ngã, những bộ hạ cũ còn trung thành với họ chẳng qua chỉ là sợ thanh thế của chúng ta, chỉ vì không có ai đứng đầu nên không dám làm càn

thôi. Hiện tại Thiết Ma Lặc trở về, nhất định đã sớm có bố trí, biết đâu đã liên lạc với những bộ hạ cũ của dưỡng phụ y rồi, chúng ta có thể không hỏi cung y mà giết chết sao?.
Vương Long Khách cười nói :
- Đúng, rốt lại tâm trí của muội cũng tinh tế hơn ca ca nhiều, ta giận y hung dữ như thế, nhất thời hồ đồ rồi. Y ngừng lại một lúc rồi trầm ngâm nói :
- Thằng tiểu tặc này rất quật cường, chỉ sợ không hỏi được khẩu cung.
Vương Yến Vũ nói :
- Mang y về cốc Long Miên thong thả hành hạ, có hỏi không được cũng thử xem. Vương Long Khách nói :
- Được, muội theo lời muội là được. Bắt y về để gia gia xử trị cũng tiện cho lão nhân gia người một phen vui lòng.
Lúc đóng trò chuyện, chỉ thấy trước mặt bụi bay mịt mù, một đội quân mã phóng mau tới, viên võ tướng dẫn đầu từ xa kêu lên :
- Là Vương thiếu trại chủ phải không?. Vương Long Khách ứng tiếng đáp:
- Đúng rồi, a, Trương Thống lĩnh, ngươi đích thân tới à!. Nguyên viên võ quan kia chính là Trương Trung Chí cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn, hiện giữ chức Thống lĩnh kỵ binh.
Trương Trung Chí kìm ngựa lại, hỏi :
- Các ngươi có gặp Tần Tương không?. Vương Long Khách mặt đỏ bừng, ấp úng nói :
- Y chạy thoát rồi.
Nguyên là bọn võ sĩ giám thị sứ giả triều phát hiện ra Tần Tương đào tẩu, đã lập tức thả bồ câu báo cho Vương Bá Thông phái người ngăn chặn, anh em Vương Long Khách chính là phụng mệnh tới bắt Tần Tương.
Trương Trung Chí nói :
- Chạy lâu chưa?. Vương Long Khách nói:
- Đã hơn một giờ rồi. Vương Yến Vũ nói :
- Vốn là ta đã sắp bắt được y, không ngờ lại gặp phải một địch nhân, trong lúc hỗn chiến để y thừa cơ đào tẩu. Bây giờ bọn ta đã mệt tới mức người mỏi ngựa đổ, muốn đuổi theo cũng không kịp. Ý ở ngoài lời là nếu muốn đuổi theo thì cứ việc tự tiện, thứ lỗi cho ta không giúp được.
Trương Trung Chí rất không thích, nhưng một là Vương gia hoàn toàn không phải là thuộc hạ của An Lộc Sơn, An Lộc Sơn làm phản còn phải trọng dụng họ, hai là y biết rõ Tần Tương võ nghệ cao cường, là người đứng đầu ba đại cao thủ trong đại nội, mình mà đuổi theo chỉ có nộp mạng. Vì thế chỉ đành làm lành, nói :
- Dù sao An đại soái bọn ta cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ nay mai là tiến đánh kinh sư, cũng không sợ gì y về báo cáo quân tình, An đại soái mấy hôm nay đang triệu tập tướng sĩ các nơi, anh hùng các lộ, Vương thiếu trại

chủ có theo ty chức về Phạm Dương được không?.
Vương Long Khách ngần ngừ chưa đáp, Vương Yến Vũ đã cướp lời nói :
- Như thế rất hay, gia gia không tiện ra mặt ở Phạm Dương, ca ca, huynh đi đi. Thằng tiểu tặc này có muội áp giải, huynh cứ yên tâm.
Vương Long Khách đành ưng thuận, lại dặn em gái :
- Như thế trên đường muội phải cẩn thận, ta rất căm hận thằng tiểu tặc này, muốn giết y thì đợi ta về hãy giết. Lúc ấy hai anh em đều dẫn thuộc hạ của mình chia làm hai đường, vương Long Khách theo Trương Trung Chí đi Phạm Dương, Vương Yến Vũ áp giải Thiết Ma Lặc về cốc Long Miên.
Vương Yến Vũ dặn dò bọn nữ binh, trói Thiết Ma Lặc vào lưng ngựa, trên lưng ngựa trải nệm dày, lại buộc thuốc vào vết thương cho y. Thiết Ma Lặc đã bị điểm huyệt không động đậy được cũng không thể nói chuyện, chỉ đành để họ tùy ý sắp xếp.
Lúc ấy đã quá giờ Ngọ, Vương Yến Vũ sợ Thiết Ma Lặc bị xốc, gọi bọn nữ binh thúc ngựa đi chầm chậm, đen xế chiều mới đi được ba bốn mươi dặm, còn cách cốc Long Miên khoảng trên dưới năm mươi dặm, bọn nữ binh thủ hạ của nàng bước lên thỉnh vấn có cần đi luôn đêm không? Vương Yến Vũ cười nói :
- Các ngươi không mệt nhưng ta mệt rồi. Lại không có chuyện gì quan trọng, chẳng qua chỉ là áp giải thằng tiểu tặc này về thôi, cần gì phải gấp?. Bọn nữ binh đang đúng là mong mà không được, lúc ấy dựng lên ba cái lều trên thảo nguyên.
Vương Yến Vũ và thị nữ của nàng ở một lều, bọn nữ binh khác ở một lều, Thiết Ma Lặc một mình trong một lều, đó đều là theo lệnh Vương Yến Vũ.
Thiết Ma Lặc khắp người đầy thương tích, một mình nằm trong lều vừa đau vừa đói, đang lúc lửa giận bốc lên, chợt thấy cửa lều mở ra, Vương Yến Vũ cười duyên dáng bước vào thắp nến trong lều lên, cười nói :
- Thiết thiếu trại chủ, vẫn quật cường sao?. rồi đưa tay giải khai huyệt đạo cho Thiết Ma Lặc. Thiết Ma Lặc trầm giọng nói:
- Ngươi muốn giết cứ giết, chứ Thiết Ma Lặc ta quyết không chịu nhục.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ai muốn giết ngươi? Ai muốn làm nhục ngươi? Ngươi đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân không biết lòng người tốt, ta là tới trị thương cho ngươi đây!.
Đang chuẩn bị cởi vải buộc thuốc cho y, Thiết Ma Lặc đột nhiên vung tay đẩy ra, quát :
- Cút đi, ngươi....
Tiếng mắng đột nhiên tắt ngang, nguyên là cái đẩy ấy lại trúng vào bộ ngực mềm mại của nàng, Thiết Ma Lặc không biết làm sao, vội rụt tay về, cũng không mắng được nữa.
Thiết Ma Lặc đang bị trọng thương, vả lại đã đói mềm người, cái đẩy ấy

đương nhiên không thể làm nàng bị thương, nhưng Vương Yến Vũ đột nhiên ngẩn ra, mặt mũi đỏ bừng, mắng :
- Ngươi là một con bò à? Tại sao không chịu nói lý lẽ thế? Có là bò cũng phải biết người ta tốt hay không tốt chứ, hừ. Ngươi, ngươi, oan gia nhà ngươi!., xỉa một ngón tay vào trán y.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta không cần ngươi giở trò từ bi mèo già khóc chuột, ngươi tới trị thương cho ta, ta cũng không nhận tình đâu. Tuy nói thế nhưng khẩu khí cũng đã hòa hoãn đi rất nhiều, cũng không giãy giụa đánh người nữa.
Vương Yến Vũ cởi vải buộc thuốc cho y, thở dài một tiếng nói:
- Ngươi đúng là chẳng hiểu lý lẽ, ta vốn không kể gì tới ngươi, nhưng ngươi lại bị thương nặng thế này. Ái chà, ta không nỡ nhìn thấy ngươi chịu khổ!.
Nàng lấy thuốc kim sang nhẹ nhàng buộc thuốc cho Thiết Ma Lặc, phàm là nhân vật lục lâm nhất định phải mang theo thuốc kim sang, thuốc kim sang của nhà họ Vương lại càng công hiệu, vừa buộc vào xong, Thiết Ma Lặc lập tức cảm thấy toàn thân mát mẻ, nỗi đau đớn giảm hẳn. Y là một thiếu niên mới lớn, trước nay đến nay chưa bao giờ gần gũi một cô gái thế này, Vương Yến Vũ buộc thuốc cho y, da thịt chạm nhau, nghe rõ hơi thở, Thiết Ma Lặc mơ mơ hồ hồ, lại như cảm thấy mười phần khoan khoái. Y đột nhiên nghiến răng một cái, nghĩ thầm :
- Thiết Ma Lặc ơi Thiết ma Lặc, ngươi là nam tử hán cứng cỏi, tại sao ngươi lại quên mối thù giết cha!. Y vận công lực, tấm ván dưới lưng lập tức kêu răng rắc.
Vương Yến Vũ cau mày, nói :
- Đang bình yên tại sao bỗng dưng lại nổi giận? Ma Lặc, tại sao ngươi lại căm hận ta?.
Thiết Ma Lặc tức giận nói :
- Ngươi đã biết rồi mà còn cố ý hỏi, hừ, ta khuyên ngươi nên giết ta đi là hay, nếu không, ta còn một hơi thở nhất định cũng phải báo thù!. Vương Yến Vũ nói :
- Cho dù ta giết nghĩa phụ của ngươi, nhưng cũng không phải là cha ruột của ngươi, trong lục lâm đánh đánh giết giết có gì là khác thường đâu?. Thiết Ma Lặc cả giận nói :
- Ngươi thấy là bình thường nhưng ta thì ghi xương khắc cốt, không quên được mối thù ấy.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Được, cứ cho là ngươi muốn trả thù, nhưng ngươi cũng phải bảo trọng chứ. Ngươi đã đói suốt ngày rồi, có phải không? Không ăn chút gì thì làm sao mà có sức báo thù?. Thiết Ma Lặc bị nàng làm cho dở khóc dở cười chỉ thấy một a hoàn bước vào, bưng một cái chén, nói :

- Thiết thiếu trại chủ, người uống đi cho nóng.
Thiết Ma Lặc nói :
- Đây là cái gì?. Vương Yến Vũ cười nói :
- Đây là thuốc độc, ngươi có dám uống không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Ta sợ gì!., rồi ngửa cổ lên một hơi uống sạch, chỉ thấy trong miệng thơm mát, nuốt vào xong tinh thần phấn chấn, nguyên là một chén sâm thang.
A hoàn kia cười nói :
- Tiểu thư, người thật là biết khuyên người ta uống thuốc đấy!., rồi bưng cái chén lùi ra, Thiết Ma Lặc nói :
- Ngươi dừng đắc ý, bất kể ngươi ban phát ân huệ gì, thì oán thù giữa chúng ta vẫn không có cách nào tiêu trừ được đâu!.
Vương Yến Vũ nói :
- Ta vốn không muốn tiêu trừ, nhưng ngươi căm hận ta như thế thì ta cũng không thể không nói vài câu, năm xưa đại phá núi Phi Hổ, ta chỉ mới mười bốn tuổi, ta chỉ biết nghĩa phụ ngươi là một bá chủ lục lâm cậy mạnh hiếp yếu, cha ta bảo ta giết y, lúc ấy ta hoàn toàn không biết đó là chuyện sai lầm. Thật ra đến nay nàng cũng không cho rằng đó là sai lầm, chẳng qua trước mặt Thiết Ma Lặc thì chưa nói ra thôi.
Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Không sai, lúc ấy cô ta chỉ là một tiểu cô nương, chưa biết việc đời, kẻ đầu sỏ tội ác chính là cha cô ta, là Không Không Nhi giúp đỡ Vương Bá Thông làm ác!. Ý căm hận giảm đi vài phần, nhưng vừa xoay chuyển ý nghĩ, lại tự nhủ :
- Bất kể cô ta lúc ấy biết việc đời cũng được, không biết việc đời cũng được cô ta vẫn là kẻ thù giết chết nghĩa phụ của mình, mình làm sao tha thứ cho cô ta được?.
Vương Yến Vũ rất thông minh, đã sớm từ thần sắc nhìn thấy sự thay đổi trong lòng y, cười nói :
- Thiết thiếu trại chủ, ngươi đã khỏe hơn chưa?. Thiết Ma Lặc tuy bị thương nặng, nhưng chỉ là ngoài da thịt, lúc ấy chỉ là chưa vận được khí lực nhưng tinh thần đã khôi phục được bốn năm phần. Trong lòng y cũng ít nhiều cảm kích, nhưng ngoài miệng vẫn cứng cỏi nói :
- Khỏe hay không khỏi thì can gì tới ngươi? Ta không cần ngươi làm ra vẻ ân cần đâu.
Vương Yến Vũ phì cười nói :
- Ai làm ra vẻ ân cần với ngươi? Ngươi cho rằng ta muốn giữ tiểu tử thối tha nhà ngươi lại làm bảo bối à?
Ngươi biết ta hỏi ngươi câu vừa rồi là có ý gì không?. Thiết Ma Lặc ngẩn người, rồi hỏi lại :
- Là có ý gì?.

Vương Yến Vũ cười nói :
- Ngươi khỏe rồi, thì ta sẽ thả cho ngươi đi. Thiết Ma Lặc vô cùng bất ngờ, kêu lên :
- Cái gì, ngươi thả cho ta đi à?. Vương Yến Vũ nói :
- Đúng thế, không phải ngươi muốn trả thù sao? Ta không cho ngươi đi, ngươi làm sao trả thù? Ta là sợ ngươi nói ta sợ ngươi trả thù, nên mới thả ngươi ra thôi! Được rồi, ngươi cứ hoạt động gân cốt thử xem, có thể cưỡi ngựa được không? Con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương ta đã trị thương rồi, đó là một con ngựa tốt, ta có thể tặng lại cho ngươi, ngươi muốn đi thì đi mau lên, nếu không tới cốc Long Miên rồi, thì ta không có quyền nữa đâu.
Thiết Ma Lặc biết nàng chỉ nêu ra lý do ấy để thả mình đi trong lòng ngần ngừ không biết làm sao là tốt. Chỉ thấy Vương Yến Vũ cầm binh khí và bọc quần áo của y đưa qua, nói :
- Đồ vật của ngươi đều ở đây, bọc thịt khô này là để ngươi ăn trên đường.
Thiết Ma Lặc nghiến răng cầm lấy nói :
- Nếu sắp tới ngươi rơi vào tay ta, ta cũng tha chết cho ngươi một lần.
Vương Yến Vũ cười nói:
- Còn lần thứ hai thì không tha chứ gì? Được rồi, vậy thì ta phải thật cẩn thận, không để rơi vào tay ngươi. Vương Yến Vũ nắm tay y kéo ra, vén cửa lều lên, ngẩng đầu nhìn ra, nói :
- Đêm nay ánh trăng rất sáng, ngươi biết đường không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không cần ngươi lo cho ta, hừ, ta đã nói rồi, lần này ngươi thả ta, thì đừng có hối hận.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ta vốn chuẩn bị chờ ngươi tới báo thù, sao còn hối hận? Này, ngươi không từ biệt ta một tiếng sao?. A hoàn kia đã dắt con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương tới, chợt nghe vù vù ba tiếng hưởng tiễn lướt qua trên không, kế đó đám nữ binh đi tuần cũng thổi tù và báo hiệu. Vương Yến Vũ kêu lên :
- Không xong, có kẻ địch đang đêm tập kích., trong khoảnh khắc chỉ thấy hai đội ky binh từ hai phía đông tây xông tới, trong chớp mắt đã hình thành thế bao vây, tiếng quát thét vang trời, trong đêm tối không biết nhiều ít ra sao, càng không biết là người ngựa của ai.
Vương Yến Vũ nói :
- Kẻ địch đã có chuẩn bị mà tới, bất lợi cho ta, bảo họ tự mình rút lui đi!. A hoàn kia cầm lệnh kỳ của nàng bước ra truyền lệnh.
Vương Yến Vũ đột nhiên dùng mấy phần kình lực, nắm chặt tay Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc không đề phòng bị nàng bóp mạnh kêu ái chà một tiếng, cả giận nói :
- Ngươi định làmgì?. Vương Yến Vũ nói:
- Hiện tại khí lực của ngươi còn chưa khôi phục, khó mà chống cự địch

nhân, lúc đôi bên hỗn chiến lại càng nguy hiểm. Ta đưa Phật thì đưa tới Tây thiên, ngươi chạy theo ta, ra khỏi vòng vây rồi ta sẽ để ngươi chạy một mình. Không chờ y nói, đã đỡ Thiết Ma Lặc lên ngựa, kêu lên :
- Ngươi ngồi không vững, cứ ôm lưng ta, thoát hiểm là điều quan trọng.
Trong lúc nói chuyện, cuộc hỗn chiến giữa đôi bên đã mở ra, Vương Yến Vũ vung kiếm như gió, liên tiếp đâm mấy địch nhân ngã ngựa, thúc ngựa xông ra khỏi vòng vây.
Con ngựa hoàng phiêu là chiến mã, xông pha trăm trận không cần roi cương nó cũng biết một mình ra khỏi vòng vây nhưng Vương Yến Vũ không phải là chủ nó, tựa hồ nó có ý cho nàng nếm mùi đau khổ, nhấc vó phóng mau, gặp phải chướng ngại thường nhảy bật lên vọt qua. Vương Yến Vũ kỵ thuật tinh thâm, nàng chưa nếm mùi đau khổ, nhưng Thiết Ma Lặc thì không chịu nổi, bắp chân, đùi mu bàn chân của y đều bị nhiêu câu móc thủng, con ngựa này lại phóng mau nhảy mạnh như thế, y suýt nữa ngã ngựa không biết làm sao chỉ đành ôm chặt hông Vương Yến Vũ, kêu thầm trong lòng :
- Xấu hổ!.
Chỉ nghe địch nhân có người quát lớn :
- Thằng tiểu tặc nhà họ Vương không biết đâu rôi? Lại gặp phải đám đàn bà này, thật là rủi ro?., giọng nói thô hào, dường như không muốn giao chiến với toán nữ binh này.
Thiết Ma Lặc nghe giọng nói rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, ý nghĩ chưa dứt, đối phương đã mồm năm miệng mười quát tháo :
- Ờ, đây không phải là con gái Vương Bá Thông sao? Ngươi xem trên lưng ngựa của cô ta còn có một người đàn ông?. :
- Xem dáng vẻ không giống anh cô ta, là ai thế nhỉ?. :
- Hô hô, ngươi xem kìa, người đàn ông ấy còn ôm lưng cô ta, thân thiết như thế có chín phần là người tình của cô ta rồi. Thiết Ma Lặc trên mặt nóng bừng, chỉ nghe thấy có người kêu lên :
- Bất kể y là ai, chỉ cần cô gái kia là con Vương Bá Thông là được rồi. Con nữ tặc này còn hung hãn lợi hại hơn anh trai, trừ khử cô ta, cũng như chặt được một cánh tay của Vương Bá Thông.
Giọng người đầu tiên quát lên :
- Phải, cứ đợi ta xông lên cho cô ta một phủ. Bọn đàn bà thối tha thủ hạ của cô ta không đáng một đao, thả cho họ chạy đi.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ thấy một đại hán tay vung đại phủ, nghiêng người thúc ngựa phóng vào, Thiết Ma Lặc lập tức cảm thấy trong lòng rúng động, nguyên người ấy chính là Tân Thiên Hùng, trại chủ núi Kim Hạc.
Tân Thiên Hùng là nhân vật nổi tiếng trong lục lâm phương bắc, trước kia y hùng cứ ở núi Kim Hạc, không theo Đậu gia cũng không theo Vương Bá

Thông, nhưng từ khi họ Vương đại phá núi Phi Hổ, tiêu diệt Đậu gia ngũ hổ, sau buổi hội ở cốc Long Miên, bọn Hàn Trạm, Nam Tễ Vân vạch trần âm mưu cấu kết với An Lộc Sơn của Vương Bá Thông, từ đó trở đi Tân Thiên Hùng luôn luôn đối đầu với Vương gia, lần này y nghe Vương Long Khách dẫn bộ hạ ra ngoài, chỉ nghĩ y đi làm ăn gì đó, vì thế mai phục trên đường y về, đang đêm tập kích, nhưng không ngờ Vương Long Khách đã theo Trương Trung Chí đi Phạm Dương, chỉ gặp Vương Yến Vũ em gái y.
Thiết Ma Lặc trong đêm trước ngày hội ở cốc Long Miên đã gặp Tân Thiên Hùng ở nhà Hàn Trạm, việc đã bảy năm, lại trong đêm tối, nên Tân Thiên Hùng không nhận ra y. Thiết Ma Lặc đang định lên tiếng, trong lòng đột nhiên nghĩ :
- Mình ôm con gái của kẻ thù, Tân thúc thúc là người ngay thẳng, mình làm sao giải thích với y?.
Tâm niệm vừa động, Tân Thiên Hùng đã thúc ngựa phóng tới một phủ chém xuống, Vương Yến Vũ cười nhạt nói :
- Tên thất phu lỗ mãng nhà ngươi dám tới đây coi thường ta à?., ra chiêu Đắng lý tàng thân, vù một tiếng phóng ra một kiếm, Tân Thiên Hùng một phủ chém trượt, lại nghe vù một tiếng, miếng đệm vai của y đã bị Vương Yến Vũ đâm rách.
Vương Yến Vũ vì Thiết Ma Lặc ôm eo nàng, con ngựa lại là lần đầu tiên nàng cưỡi, vì thế kỵ thuật kiếm thuật của nàng tuy cao cường nhưng một kiếm ấy vốn có thể lấy mạng Tân Thiên Hùng, lại chỉ làm y bị thượng nhẹ.
Tân Thiên Hùng cả giận, quay đầu lại tiếp tục chém xuống một phủ, lần này y đã lãnh giáo kiếm pháp của Vương Yến Vũ, không dám xông vào quá mạnh, cậy phủ dài kiếm ngắn, đại phủ vung ngang, trước tiên chém xuống đầu ngựa.
Lực ngọn phủ của Tân Thiên dùng rất mạnh, lúc ấy Vương Yến Vũ cũng không dám thẳng thắn đón tiếp, nhưng y không nên vung phủ chém ngựa, con ngựa ấy thân trải trăm trận, cơ linh dị thường, vừa thấy đại phủ chém xuống, không chờ chủ nhân thúc đã chênh chếch phóng tới, lại ra phía sau ngựa Tân Thiên Hùng, nhấc vó đá hậu. Con ngựa của Tân Thiên Hùng cũng là loại lương câu Mông Cổ khôn ngoan, nhưng không tránh được con ngựa hoàng phiêu xô mạnh tới, lập tức bị đá ngã xuống, Vương Yến Vũ cười nhạt nói :
- Hay đấy, xem ngươi còn dám ngang ngược nữa không!., uốn tấm lưng liễu một cái, khom người phóng một kiếm đâm xuống.
Thiết Ma Lặc chạm vào lưng nàng, lúc nàng ác đấu với Tân Thiên Hùng đã sớm suy nghĩ, nên biết Thiết Ma Lặc khí lực tuy chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng công phu điểm huyệt vẫn còn, chỉ cần y điểm xuống huyệt Du khí của Vương Yến Vũ một cái, Vương Yến Vũ sẽ toàn thân tê dại, không cần Thiết

Ma Lặc đích thân giết nàng, nàng cũng sẽ bị Tân Thiên Hùng chém chết dưới phủ.
Nhưng ý nghĩ ấy vừa thoáng hiện ra, Thiết Ma Lặc cảm thấy xấu hổ, nghĩ thầm :
- Đại trượng phu cho dù phải trả thù cũng phải quang minh lỗi lạc, nàng tin tưởng mình như thế, mình há có thể ám hại nàng. Ý nghĩ chưa dứt, con ngựa của Tân Thiên Hùng đã bị đá ngã, lúc ấy Vương Yến Vũ đang phóng kiếm xuống. Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, tuy y không muốn ám hại Vương Yến Vũ, nhưng cũng càng không muốn Tân Thiên Hùng bị chết phí mạng, trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, lập tức sử dụng khí lực toàn thân ôm Vương Yến Vũ kéo lại, nhát kiếm ấy của Vương Yến Vũ đâm không tới, Tân Thiên Hùng đã được cứu thoát.
Vương Yến Vũ tức giận nói :
- Ngươi làm gì thế ? Ngươi quen thằng đầy tớ ấy à?., lật tay định xô Thiết Ma Lặc xuống ngựa, Thiết Ma Lặc nhìn nàng chằm chằm, Vương Yến Vũ nhịn không được thở dài nói:
- Oan gia? Được, cứ cho là ngươi còn có lương tâm, chưa thừa cơ ám hại ta.
Lúc nàng nói câu ấy, lại có một con ngựa phóng mau tới, thiếu nữ cưỡi ngựa là một cô gái khỏe mạnh xinh đẹp, tim Thiết Ma Lặc thót lại, cô gái này chẳng phải ai xa lạ, chính là Hàn Chỉ Phân con gái Hàn Trạm.
Vương Yến Vũ kêu lên :
- Hay lắm, Hàn thư thư, té ra là ngươi?
Chúng ta có thể so tài một phen!. Bảy năm trước Hàn Chỉ Phân từng giả làm con gái Tân Thiên Hùng tham dự lễ hội trong cốc Long Miên, đã ngấm ngầm so tài vài chiêu với Vương Yến Vũ, sau đó không lâu Vương Yến Vũ cũng biết được thân phận của nàng, đã sớm muốn tìm nàng chính thức tỷ thí một phen, để rửa mối nhục bị đùa cợt.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ta đang muốn nhân dịp lãnh giáo kiếm pháp của thư thư đây!. Nàng một ngựa phóng tới, ngựa chưa ngừng vó đã vạch ra một bông kiếm hoa, ra chiêu Thất tinh bạn nguyệt, đến lúc hai ngựa kề nhau, mũi kiếm của nàng đã bắn ra bảy điểm hàn tinh, trong một chiêu chia ra đánh vào bảy chỗ đại huyệt trên người Vương Yến Vũ. Hàn Trạm cha nàng là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, công phu dùng kiếm thích huyệt của nàng tuy chưa tới mức lô hỏa thuần thanh, nhưng trong võ lâm cũng chi có hai sư huynh đệ Không Không Nhi mới có thể thắng được nàng, chiêu ấy đánh ra, phối hợp với oai thế của con ngựa khỏe xông vào, Vương Yến Vũ cũng bất giác trong lòng hoảng sợ.
Chỉ nghe một tràng tiếng sắt thép chạm nhau, chấn động khiến trong tai ong ong, trong chớp mắt ấy, hai thanh kiếm đã chạm nhau bảy lần, hai người về

bản lĩnh thì kẻ tám lạng, người nửa cân, đều có sở trường không phân cao thấp, nhưng Vương Yến Vũ sau ngựa còn có thêm một người, nàng phải chiếu cố thêm cho Thiết Ma Lặc, vô hình trung lại bị trói buộc, như thế không khỏi có hơi thua thiệt, kiếm quang lướt qua, chỉ thấy một mớ tơ xanh theo gió bay đi, tóc của Vương Yến Vũ đã bị chém đứt một mảng.
Thiết Ma Lặc cúi đầu xuống, núp sau lưng Vương Yến Vũ, không dám để Hàn Chỉ Phân nhìn thấy. Hàn Chỉ Phân lại nhịn không được dừng tay kêu lên :
- Ồ, thằng tiểu tử thối tha sau lưng ngươi bị thương phải không? Ném y xuống đi, ta không muốn giết người đã bị thương, cũng để ngươi dễ thi triển bản lĩnh, quyết thắng thua với ta một phen?. Nguyên là nàng tuy không nhìn thấy diện mạo Thiết Ma Lặc, nhưng thấy y không hề lên tiếng, lại không giúp Vương Yến Vũ, tự nhiên đoán được là y đã bị thương.
Vương Yến Vũ kéo cương, lại xông lên trước, Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Y là người gì của ngươi? Ngươi sợ y rơi vào tay bọn ta à? Bọn ta là hào kiệt thế thiên hành đạo chân chính, không giết người bừa bãi như ngươi, cũng không giết bừa tù binh, ngươi cứ yên tâm đi. Dù sao các ngươi cũng không chạy thoát, chẳng bằng bỏ y xuống, chúng ta dễ so tài một trận, nếu ngươi thắng được ta, ta có thể thuyết tình với Tân trại chủ theo quy củ võ lâm đơn đả độc đấu, thả cho các ngươi đi.
Thủ hạ của Tân Thiên Hùng ném Bạn mã sách ngựa ra cản đường, con ngựa hoàng phiêu thấy đường phía trước không thông, lập tức dừng vó, đang định tìm đường phóng đi, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hàn Chỉ Phân đã thúc ngựa phóng tới, cười nói :
- Thế nào?
Ngươi không bỏ thằng tiểu tử này xuống được để đơn đả độc dấu với ta à?.
Vương Yến Vũ cả giận quát :
- Ngươi líu lo gì thế? Chuyện của ta cần gì ngươi quản!., rồi quay đầu ngựa lại, lật tay đâm một kiếm vào ngực Hàn Chỉ Phân, nhát kiếm này kình lực rất mạnh, Hàn Chỉ Phân móp người xuống, trên lưng ngựa vung kiếm chém ngang ra, lúc ấy hai con ngựa đã kề sát nhau. Hàn Chỉ Phán sử chiêu này vô cùng nguy hiểm nhưng cũng lợi hại phi thường, nàng là trên lưng ngựa khéo léo sử dụng Phục địa hồi long kiếm, nhưng nếu kỵ thuật kiếm thuật không cao cường, thì chiêu này khó mà sử dụng được.
Kiếm pháp của hai người mau lẹ như điện chớp, Vương Yến Vũ một kiếm đâm trượt, đột nhiên chỉ thấy trường kiếm của Hàn Chỉ Phân phóng tới trước ngựa mình, chỉ còn cách lập tức co lại về phía sau, không thì song cước của nàng sẽ bị chặt đứt.
Vương Yến Vũ kỵ thuật quả nhiên cao cường, đúng trong chớp mắt nguy hiểm ấy thân hình nghiêng đi một cái, lật người qua một bên, hai chân móc

vào yên ngựa, giống như treo một bên hông ngựa, vả lại một tay nàng còn ôm Thiết Ma Lặc, kéo Thiết Ma Lặc ra khỏi lưng ngựa, tránh khỏi một kiếm ấy của Hàn Chỉ Phân.
Nhưng nàng lại không nghĩ tới việc con ngựa hoàng phiêu này lúc ấy đột nhiên cất tiếng hí vang, nhảy bật lên một cái, Vương Yến Vũ chỉ sử dụng một chân, không khống chế nó được, lập tức bị hất tung ra khỏi lưng ngựa.
Nguyên con ngựa này rất hiểu tính người, có thể bảo vệ chủ nhân, Tần Tương nam chinh bắc chiến, từng cưỡi nó thoát khỏi không biết bao nhiêu nguy hiểm, nó biết Vương Yến Vũ là địch nhân, lúc nó bị bắt, đã từng bị nữ binh của Vương Yến Vũ dùng nhiêu câu làm bị thương, vì thế nó vốn không phục Vương Yến Vũ cưỡi lên, một khi cồ cơ hội là lập tức hất nàng ngã xuống.
Hàn Chỉ Phân cả mừng, phi thân xuống ngựa, vung kiếm xông vào đâm Vương Yến Vũ, Thiết Ma Lặc ngã lăn dưới đất, lăn tròn một vòng, vừa khéo tới cạnh người Vương Yến Vũ, y cũng không biết sức lực từ đâu ra, đột nhiên hai tay rung lên một cái, giống như nhất thời gấp rút, quên hết nguy hiểm dùng tay đỡ trường kiếm của Hàn Chỉ Phân, Hàn Chỉ Phân sửng sốt, đang cảm thấy người này rất quen, chợt nghe Thiết Ma Lặc kêu lên :
- Hàn thư thư!.
Hàn Chỉ Phân giật nảy mình, vội vàng thu tay lại, thất thanh kêu lên :
- Ma Lặc, là ngươi sao?.
Vương Yến Vũ thân thủ rất nhanh nhẹn, Hàn Chỉ Phân vừa thu kiếm về, nàng đã dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh lộn người nhảy bật lên, thân hình lướt ra vài trượng. Hàn Chỉ Phân kêu lên :
- Không xong, nữ tặc trốn mất rồi.., đang định vung kiếm đuổi theo, Thiết Ma Lặc đột nhiên ái chà một tiếng, không biết vô tình hay hữu ý, vừa khéo ngã vào lòng nàng. Hàn Chỉ Phân giật mình hoảng sợ, không kịp xấu hổ, càng không nghĩ tới chuyện đuổi theo địch nhân, vội vàng đỡ y lên, nói :
- Trời, Ma Lặc quả nhiên ngươi bị thương rồi, bị thương nặng quá!.
Vương Yến Vũ quay đầu nhìn lại, thấy hai người đã nhận ra nhau, cười gằn một tiếng, vung kiếm xông ra, kiếm pháp của nàng tinh diệu, võ nghệ cao cường, mọi người có mặt ngoài Hàn Chỉ Phân không có ai là địch thủ, không đầy khoảnh khắc nàng đã ra khỏi vòng vây.
Tân Thiên Hùng dùng Bạn mã sách bắt được con hoàng phiêu, đắc ý dương dương quay lại hỏi :
- Con gái Vương Bá Thông chạy rồi nhưng được con ngựa hoàng phiêu này, cũng không uổng chuyến đi này, ngươi cũng bắt được thằng tiểu tử này à? Ô, ngươi, không phải là Thiết, Thiết thiếu trại chủ sao?.
Thiết Ma Lặc thi lễ nói :
- Tân thúc thúc, lâu ngày quá, tiểu điệt chính là Ma Lặc.

Tân Thiên Hùng kêu lên :
- Hô, ngươi cao lớn quá, Thiết lão trại chủ tính ra đã có hậu duệ rồi, mọi người bọn ta đều nhớ ngươi.
Ngừng lại một lúc đột nhiên sa sầm mặt hỏi :
- Ma Lặc, mới rồi là chuyện gì? Tại sao ngươi thân thiết với con gái kẻ thù như thế?.
Thiết Ma Lặc đỏ mặt tía tai, có miệng không nói nên lời, Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Tân thúc thúc, sao người lại sơ suất như thế, Ma Lặc bị thương, người chưa nhìn thấy à?. Thiên Hùng nói :
- A, té ra ngươi bị thương, bị họ bắt đi phải không?. Hàn Chỉ Phân nói chen vào :
- Há không phải mới rồi điệt nữ vừa giải khai huyệt đạo cho y sao?. Tân Thiên Hùng nói :
- Chẳng trách gì ngươi ngồi sau lưng thị như một pho tượng cứng đờ, thấy ta cũng không kêu một tiếng. Thế nào, bị thương nặng không?. Thiết Ma Lặc thầm cảm kích Hàn Chỉ Phân giấu diếm cho y, nói :
- Còn khỏe, chỉ là tay chân bị thương một chút.
Tân Thiên Hùng nói :
- Hàn cô nương, thuốc kim sang của nhà ngươi tốt hơn của ta, vết thương của Ma Lặc phiền ngươi lo giúp, chúng ta sẽ nói chuyện sau. Y là thủ lãnh, lúc ấy cuộc chiến đã kết thúc, trời cũng sáng dần. Y phải đi kiểm tra nhân số, thu xếp những người bị thương, cắt đặt người canh gác, chỉnh đốn bộ ngũ, chuẩn bị khi trời sáng, lập tức kéo quân về núi.
Hàn Chi Phân kéo Thiết Ma Lặc, chọn một chỗ sạch sẽ cùng sóng vai ngồi xuống. Hàn Chỉ Phân nhìn vết thương của y, cười nói :
- Vị cô nương kia đối xử với ngươi không tệ đâu, thuốc kim sang của Vương gia nhà họ so với của Hàn gia ta còn tốt hơn, cũng không cần phải lo lắng cho ngươi đâu.
Thiết Ma Lặc vô cùng nhột nhạt, nói :
- Hàn thư thư, đừng nói đùa., Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ta nói sai à? Chẳng lẽ thuốc này không phải cô ta rịt cho ngươi sao?. Thiết Ma Lặc chỉ đành gật gật đầu nói:
- Là cô ta rịt. Hàn Chỉ Phân hắng giọng một tiếng, làm ra vẻ nghiêm trang nói :
- Bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi, rốt lại là chuyện gì, mới rồi ta bịa đặt giúp ngươi, bây giờ ngươi phải nói thật cho ta nghe.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta bị thương bị bắt, cô ta áp giải ta về cốc Long Miên. Hàn Chỉ Phân cười nói :

- Thật chưa từng thấy cách đối xử với phạm nhân nào tốt thế này, đã không trói ngươi, không điểm huyệt người, lại cùng ngươi cưỡi chung một con ngựa, còn ôm lưng cô ta nữa chứ.
Thiết Mà Lặc hai tai nóng bừng, hạ giọng nói :
- Ta cũng không biết cô ta có dụng ý gì, ta và cô ta thù sâu như biển, bị cô ta bắt được, vốn đã nghĩ là không thể sống được.
Hàn Chỉ Phân phì cười một tiếng, chìa ngón giữa ra, khẽ xỉa vào y một cái, nói :
- Thằng tiểu tứ ngốc nhà ngươi là ngươi không biết thật hay giả đấy, lại một phen phụ lòng người ta rồi. Theo ta thấy ấy à, từ bảy năm trước, lúc còn là một tiểu cô nương, cô ta đã thích ngươi rồi.
Lần trước ở cốc Long Miên ngươi giao thủ với cô ta, không phải cô ta hạ thủ lưu tình với ngươi sao? Ngươi còn nhớ không?.
Thiết la Lặc vừa giận vừa thẹn, cao giọng nói :
- Hàn thư thư, ngươi đừng trêu ghẹo ta nữa? Ta và cô ta thù sâu như biển, bất kể cô ta đối xử với ta thế nào, mối thù của ta cũng phải trả thôi. Nếu ngươi không tin, ta sẽ thề cho ngươi xem.
Hàn Chi Phân bịt miệng y, cười nói :
- Trả thù hay không là chuyện của ngươi, ta bắt ngươi thề làm gì? Đừng kêu la ầm ĩ, người ta cười cho đấy. Câu này có hai tầng ý tứ, giống như nói sợ người ngoài biết chuyện giữa y với con gái Vương Bá Thông sẽ chê cười y, lại như nói việc y thề là chuyện buồn cười, Thiết Ma Lặc nghĩ tới ý thứ nhất, trong lòng chợt hoảng sợ, lập tức không dám nói nữa.
Tân Thiên Hùng bước qua nói :
- Thế nào, vết thương khá chưa, có cưỡi ngựa được không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Nhờ Hàn cô nương buộc cho thuốc kim sang, đã đỡ nhiều rồi, cưỡi ngựa không thành vấn đề.
Tân Thiên Hùng nói :
- Được, vậy thì mời ngươi lên sơn trại của ta nghỉ ngơi vài hôm, có vài người ngươi quen cũng đang ở đó. Lúc ấy trời đã sáng, Tân Thiên Hùng ra lệnh lập tức kéo quân lên đường.
Thiết Ma Lặc vốn định tới Cửu Nguyên gặp sư huynh, nhưng nghĩ mình còn bị thương, tuy có thể cưỡi ngựa nhưng nếu trên đường chạm trán địch nhân thì rất khó đối phó vả lại y đã lâu năm không gặp bọn Tân Thiên Hùng ý tốt khó từ chối, bè ưng huận tới sơn trại của Tân Thiên Hùng nghỉ lại vài hôm.
Con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương đã bị bắt lại, có một đầu mục lên cưỡi thử, bị nó hất ngã, Tân Thiên Hùng cười nói :
- Con ngựa này đúng là ngựa hay, cho dù tính nết ương ngạnh, không phụ người cưỡi, ta vốn có thể chế phục nó, chỉ là dùng sức chế phục, thì trong

lòng nó cũng khôg phục!. Hàn Chỉ Phần nói :
- Để ta thử xem., rồi đi tới trước con ngựa, con ngựa ban ngày đã bị nhiêu câu làm bị thương, chân trước bị móc rách một miếng, lúc ấy thủ hạ của Vương Yến Vũ từng buộc thuốc cho nó, nhưng qua một đêm bôn ba đánh nhau, vải buộc đã rơi ra. Hàn Chi Phân thay thuốc buộc lại cho nó, vỗ vỗ lên cổ con ngựa, cười nói :
- Ta và ngươi kết bạn, ý ngươi thế nào?., con ngựa ngẩng đầu hí vang, lại như hiểu được ý tứ của nàng, khẽ cọ vào người nàng, ngoan ngoãn để nàng cưỡi lên. Tân Thiên Hùng cười nói :
- Còn có ngươi biết cách, con ngựa này cho ngươi đấy. Nguyên con ngựa này cho rằng Vương Yến Vũ là kẻ thù, còn Hàn Chỉ Phân đánh đuổi Vương Yến Vũ nên nó rất có hảo cảm với Hàn Chỉ Phân, chứ hoàn toàn không phải vì nàng buộc vết thương cho nó.
Thiết Hàn hai người cưỡi ngựa cùng đi, Hàn Chỉ Phân nói :
- Ma Lặc, ngươi có đói không? Chỗ ta có lương khô, ngươi xem đấy, ta rất sơ sót, suýt nữa quên hỏi ngươi. Ma Lặc thầm cảm kích nàng chăm sóc lo lắng cho y, lập tức nói :
- Đa tạ. Ta còn có thịt khô, mời cô ăn một chút rồi sẽ lên đường. Số thịt khô ấy là Vương Yến Vũ tặng y, Thiết Ma Lặc ăn thịt, nghĩ tới chuyện đêm qua, bất giác thẫn thờ.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Ngươi nghĩ gì thế?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không có gì. Cha cô khỏe không? Năm xưa ta được đội ơn chiếu cố, đang muốn bái kiến gia gia người.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Khỏe. Nhưng ngươi muốn gặp người chỉ e không được như nguyện, người không ở sơn trại. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Ủa, cha cô yên tâm để một mình cô làm nữ tặc đại vương à?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Ta có muốn làm Tân thúc thúc cũng không cho, cha ta vì phải đi xa thăm bạn không tiện dắt ta cùng đi nên mới để ta ở lại sơn trại, nhờ Tân thúc thúc chiếu cố cho ta.
Tân Thiên Hùng cưỡi ngựa đi phía trước, nghe thế quay lại cười nói :
- Không phải ta chiếu cố cho cô ta mà là cô ta giúp đỡ ta, nếu không có Tát thị song anh và cô ta ở trên sơn trại, thì Vương Bá Thông đã sớm nuốt luôn núi Kim Hạc của ta rồi.
Núi Kim Hạc cách cốc Long Miên hơn một trăm năm mươi dặm, khoảng xế chiều thì người ngựa về tới sơn trại. Đầu mục lớn nhỏ trong sơn trại đã sớm ra nghênh đón, Tát thị song anh và Long Tàng thượng nhân lấy thân phận khách khanh ở lại sơn trại, họ và Thiết Ma Lặc là người quen cũ, đôi bên

gặp nhau, nói tới chuyện đại náo cốc Long Miên năm xưa, ai cũng mười phần cảm khái.
Mọi người nhìn thấy con ngựa hoàng phiêu đều tấm tắc khen ngợi, Long Tàng thượng nhân nói :
- Làm sao bắt được con ngựa này thế?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Là của con gái Vương Bá Thông, bị Tần thúc thúc bất được!. Tàng thượng nhân nói :
- Không đúng!. Hàn Chỉ ngạc nhiên, đang định hỏi tại sao không đúng, Thiết Ma Lặc đã nói:
- Đây là của một viên võ quan. Viên võ quan ấy bị họ vây khốn, vừa khéo ta đi ngang, tuốt kiếm tương trợ, y mới phá vây chạy được., lúc ây bèn kể lại một lượt những chuyện đã qua, Long Tàng thượng nhân nói :
- Viên võ quan ấy tên gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Lúc y ra khỏi vòng vây, từng nói tên họ, là họ Tần, còn tên thì ta quên rồi. Long Tàng thượng nhân nói :
- Thế thì đúng rồi. Viên võ quan ấy tên Tần Tương, tổ phụ của y chính là Tần Thúc Bảo khai quốc nguyên huấn của bản triều, ta nhận ra con ngựa y cưỡi, người này tuy là võ quan nhưng thích kết giao với các hào kiệt phong trần, năm xưa ta hóa duyên ở kinh sư, từng được y khoản đãi. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Nói thế thì con ngựa này ta chỉ tạm thời sử dụng, sau này còn phải nghĩ cách trả lại cho chủ nhân.
Tân Thiên Hùng trầm ngâm hồi lâu, nói :
- Ngựa là chuyện nhỏ, ta nghe nói Tần Tương theo sứ giả của triều đình tới Phạm Dương, bây giờ An Lộc Sơn lại định bắt y, cục diện nhất định có biến. Lúc ấy liền phái hai mũi thám tử, một mũi tới Phạm Dương nghe ngóng quân tình, một mũi tới cốc Long Miên thăm dò động tĩnh.
Thiết Ma Lặc ở lại dưỡng thương trên sơn trại, bọn Tân Thiên Hùng để đề phòng Vương gia tới trả thù, hàng ngày chỉ có thể bỏ ra chút ít thời giờ tới thăm Thiết Ma Lặc một hai lần. Hàn Chỉ Phân thì cơ hồ làm bạn với y suốt ngày, hai người đàm luận võ công, đều kể lại chuyện mình biết, nên cũng không cảm thấy cô đơn.
Qua bốn năm ngày, vết thương của Ma Lặc đã khỏi hẳn, những chỗ da thịt bị móc đã lành lại, hai mũi thám tử Tân Thiên Hùng phái đi đã lần lượt trở về. An Lộc Sơn quả nhiên đã dấy quân làm phản, lấy danh nghĩa trừ diệt Dương Quốc Trung, suất lãnh mười lăm vạn quân kỵ quân bộ dưới quyền, phao lên là hai mươi vạn, nam hạ tiến đánh Trường An. Cốc Long Miên cũng tất bật chuẩn bị, Vương Bá Thông đã phát lục lâm tiễn, sai các sơn trại quy thuận y dấy quân.
Thiết Ma Lặc sợ đại chiến xảy ra, đường sá sẽ bị ngăn trở, vết thương vừa

lành là lập tức từ biệt. Tân Thiên Hùng không tiện giữ lại, lúc ấy bày tiệc tiễn hành, trong tiệc ân cần dặn dò, nhờ Thiết Ma Lặc chuyển lời tới Nam Tễ Vân, nói nếu có cần gì thì núi Kim Hạc xin theo lệnh sai khiến.
Hàn Chỉ Phân cũng ngồi cùng tiệc với họ, lúc lâm hành, Thiết Ma Lặc cảm thấy rất lưu luyến, Hàn Chỉ Phân lại cười nói tự nhiên, như không coi trọng cuộc chia tay này.
Tân Thiên Hùng tặng y một con ngựa tốt, Thiết Ma Lặc đi được một đoạn, không biết thế nào trong đầu lại xuất hiện hình bóng hai cô gái, một là Vương Yến Vũ, một là Hàn Chỉ Phân. Trong lòng nghĩ thầm :
- Vương Yến Vũ đối với mình giống như lưu luyến không thể rời ra, còn Hàn Chỉ Phân sao không chịu tiễn mình xuống núi?. ý nghĩ chưa dứt, chợt nghe tiếng nhạc ngựa khua vang, quay đầu nhìn lại, không phải Hàn Chỉ Phân đang thúc ngựa đuổi theo sao?
Đúng là:
Ai nói nữ nhi tình lạnh nhạt,
Phóng ngựa theo sau chỉ bởi chàng.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 18
Đêm rằm quán trọ nghe tin dữ
Ngàn dặm biên cương dấy lửa binh

Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa mừng, kêu lên :
- Phân muội, tại sao muội cũng tới đây?. Trong mấy hôm ấy họ Ở gần nhau, giữa hai người đã sớm không còn khách khí, Thiết Ma Lặc lớn hơn Hàn Chỉ Phân ba tuổi, nên đổi cách xưng hô, không gọi là :
- Hàn thư thư nữa, mà gọi là :
- Phân muội.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ta không tiễn ngươi xuống núi, ta biết trong lòng ngươi nhất định đang mắng ta. Thiết Ma Lặc nói :
- Ở đây cách sơn trại khá xa, muội đi có một mình thôi à?. Nên biết Tân Thiên Hùng đối đầu với Vương Bá Thông, chung quanh núi Kim Hạc đều là phạm vi thế lực của Vương Bá Thông, Thiết Ma Lặc sợ nàng bị địch nhân nhận ra là người của núi Kim Hạc, tuy nàng võ nghệ cao cường nhưng một mình gặp địch, thì cũng rất nguy hiểm. Trong lòng nghĩ thầm :
- Cô muốn tiễn thì phải đi sớm hơn, ta đã đi mấy mươi dặm rồi cô mới đuổi theo, không phải là định đùa đấy chứ?.
Thiết Ma Lặc đang định khuyên nàng không cần đi xa, Hàn Chỉ Phân chợt cười nói :
- Thiết Ma Lặc, không phải là ta đến tiễn ngươi mà là cùng đi với ngươi.
Thiết Ma Lặc sửng sốt, nói :
- Cái gì? Muội muốn đi với ta à?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Đúng thế, ta ở trên sơn trại mãi chán quá, đang muốn ra ngoài dạo chơi. Thế ra, ngươi không thích ta đi với ngươi sao?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Muội làm sao có thể đi khỏi sơn trại?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Ta không phải là đầu mục trên núi Kim Hạc, nói đi là đi, có gì không được?. Thiết Ma Lặc nói :
- Ái chà chà, muội tuy là khách của họ, cũng không nên... Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ngươi yên tâm, ta đã nói với Tân trại chủ rồi, hoàn toàn không phải không từ biệt mà đi, Vương gia đang bận mưu đồ đại sự với An Lộc Sơn, không rảnh mà trả thù núi Kim Hạc, ta ra đi hoàn toàn không ảnh hưởng gì, sau khi

ngươi xuống núi, Tân trại chủ cũng lo ngươi đi đường một mình lỡ gặp nguy hiểm, nên ta vừa nói là y ưng thuận ngay.
Thiết Ma Lặc thở phào một hơi, nói :
- Té ra là thế, sao muội không nói sớm. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ta là có ý khiến ngươi vừa sợ vừa mừng, thế nào, ngươi không thích có ta làm bạn phải không?.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Lẽ nào lại không thích, ta còn muốn thỉnh giáo công phu điểm huyệt của muội mà. Hai người sóng cương cùng đi, dọc đường cười cười nói nói, ngựa của Thiết Ma Lặc không chạy nhanh bằng ngựa của hàn Chỉ Phân, hàn Chỉ Phân thường kìm ngựa lại chờ y, nhưng tuy như vậy, trong ngày hôm ấy họ cũng đi được hai trăm dặm. Đến xế chiều, thì tới một tiểu trấn tên Phù Phong.
Đây là nơi người Hán người Hồ ở xen lẫn, nam nữ cùng đi đã thành tập quán. Họ vào một gian nhà trọ, chủ nhân nhìn họ một cái, hỏi :
- Các ngươi là vợ chồng à? Trong nhà trọ chỉ còn một gian phòng thôi. Thiết Ma Lặc đỏ mặt, nói :
- Bọn ta là anh em. Chủ nhân nói:
- Nếu là anh em thì cũng có thể ở cùng. Mấy hôm nay người chạy nạn về phía nam rất đông, chỗ nào cũng đầy người ở rồi. May mà hôm nay vừa có một người khách đi, kể cũng là các ngươi may mắn. Thiết Ma Lặc không còn cách nào, chỉ đành lấy gian phòng ấy y dặn kỹ chủ nhân chiếu cố cho hai con ngựa, gọi mấy món thức ăn rồi cùng Hàn Chỉ Phân vào phòng.
Thiết Ma Lặc lớn lên giữa đao kiếm trận mạc, nhưng ở chung với một cô gái trong một gian phòng thì từ nhỏ đến nay là lần đầu, ăn cơm tối xong, hai người ngồi đối diện trước đèn, đều không khỏi có chỗ tâm tình khác lạ, Thiết Ma Lặc hạ giọng nói :
- Phân muội, muội nghỉ ngơi sớm đi, cái giường này dành cho muội, ta nằm dưới đất.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Ngươi vừa bị thương mới khỏi, phải nằm trên giường cho thoải mái một chút. Thiết Ma Lặc đỏ mặt nói :
- Không, ta đã quen ăn gió nằm sương rồi, nằm ở đây cũng thoải mái. Thật ra y không tiện nằm ngủ trước mặt Hàn Chỉ Phân, Hàn Chỉ Phân cười nói:
- Ta cũng không phải là thiên kim tiểu thư gì. Được rồi, ngươi ngủ thì ta cũng ngủ.
Gian phòng này chỉ vuông tám thước, đúng là một gian phòng ổ chuột, ngoài một cái giường đôi, một cái bàn, chỗ còn lại rất chật hẹp, hai người đều nằm dưới đất, cơ hồ da thịt chạm nhau, nghe rõ hơi thở. Thiết Ma Lặc chỉ nghe thấy hương thơm thoang thoảng, hơi thấy ngây ngất, bất giác tâm trí lâng

lâng, chợt bóng một thiếu nữ hiện ra trong óc, đó là bóng Vương Yến Vũ, y cũng không biết tại sao lúc này lại nghĩ tới Vương Yến Vũ.
Chợt nghe phía ngoài tiếng người huyên náo, chủ nhân khách điếm cao giọng gọi :
- Mời các vị khách bước ra ngoài, trưởng quan tới kiểm tra ban đêm. Hàn Chỉ Phân mắng :
- Đáng ghét, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải chuyện rắc rối. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Muội phải nhịn một chút, nếu gây gổ với họ, còn rắc rối hơn đấy.
Khách khứa lục tục ra khỏi phòng, Hàn Thiết hai người cũng trà trộn vừa đám đông, chưa tới đại sảnh, đã nghe một viên võ quan hỏi:
- Trong khách điếm của các ngươi có mấy vị nữ khách?. Chủ nhân nói:
- Có ba người. Viên võ quan nói :
- Là có đàn ông đi cùng hay nữ khách đi một mình?. Chủ nhân nói :
- Có một người là hai anh em cùng đi, hai người kia thì không có đàn ông đi cùng, nhưng đều không phải là nữ khách đi một mình, họ là đi cùng với nhau. Viên võ quan ủa một tiếng, lại hỏi :
- Ba nữ khách ấy có ai cưỡi ngựa không?. Chủ nhân nói chỉ có một người cưỡi ngựa, đó là cô em gái. Viên võ quan vội nói:
- Ngựa màu gì?. Chủ nhân nói :
- Dường như là ngựa hoàng phiêu. Viên võ quan nói :
- Được ngươi dắt họ ra chuồng ngựa xem.
Hàn Chỉ Phân giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ họ truy tìm con ngựa quý của Tần Tương sao?. Thiết Ma Lặc lại càng hoảng sợ.
Viên võ quan kia giọng nói sắc lạnh chối tai, rất là đặc biệt, dường như y đã nghe qua ở đâu rồi.
Lúc ấy họ đã ra tới đại sảnh, Thiết Ma Lặc ngẩng đầu lên nhìn, bất giác lập tức biến sắc, nguyên là hai viên võ quan kia thì y nhận ra được, một người là Nhiếp Phong Phó Thống lĩnh thân quân của An Lộc Sơn, người này thì không sao, người kia là Tinh Tinh Nhi từng giao thủ với Đoàn thúc thúc của y trên núi Phi Hổ. Thiết Ma Lặc căm hận nghiến răng ken két, nghĩ thầm :
- May mà Không Không Nhi sư huynh của y không đi cùng.
Năm xưa trên núi Phi Hổ, Tinh Tinh Nhi tỷ kiếm với Đoàn Khuê Chương, Thiết Ma Lặc chỉ là một trong những người đứng xem, về sau đại náo cốc Long Miên, Tinh Tinh Nhi tuy cũng có mặt, nhưng chưa từng giao thủ với Thiết Ma Lặc, huống hồ hiện Thiết Ma Lặc đã lớn, cho dù lúc đầu Tinh Tinh Nhi từng có ấn tượng thì tới bây giờ cũng không nhận ra y.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Họ không có bản lĩnh bói trước, tại sao lại biết Phân muội cưỡi con ngựa

hoàng phiêu xuống núi? Không xong, có chín phần không phải tới đây vì con ngựa?. :
- Nhưng không vì con ngựa thì vì chuyện gì? Nhiếp Phong là tướng lĩnh dưới trướng An Lộc Sơn, sao lại ra khỏi Phạm Dương hàng tràm dặm để kiểm tra ban đêm ở một tiểu trấn?. Thiết Ma Lặc trong lòng ngờ vực, suy nghĩ mãi mà không sao hiểu được.
Hai nữ khách kia là hai nữ lang mãi võ giang hồ, đều để tóc dài.
Tinh Tinh Nhi gọi quân sĩ nhấc cao đuốc lên, bước qua trước mặt họ, đứng nhìn một lúc, đột nhiên đưa tay ra lật tóc trên đầu họ, người lớn tuổi xinh đẹp vì nhột, cười khúc khích nói :
- Đại nhân, ngươi làm gì thiế? Ái chà chà, hi hi hi, ta sợ nhột lắm?. Tinh Tinh Nhi sa sầm mặt, đẩy bà ta qua một bên, quát :
- Nói bậy, ai đùa với các ngươi? Đi đi, không có chuyện gì của các ngươi cả.
Tinh Tinh Nhi ánh mắt di chuyển, đừng lại trên mặt Hàn Chỉ Phân, thoáng sửng sốt rồi bước tới nói :
- Làm gì?. Hàn Chỉ Phân nói:
- Chạy nạn cùng ca ca. Tinh Tinh Nhi nói :
- Vị cô nương này xinh đẹp thật, cô cũng biết võ nghệ à?., rồi chỉ vào thanh bội kiếm trên lưng nàng. Hàn Chỉ Phân nói :
- Tuy không biết võ nghệ, nhưng lúc binh hoang mã loạn, đeo kiếm phòng thân cũng hay hơn một chút. Nếu có người xấu, cũng để họ không dễ hà hiếp.
Tinh Tinh Nhi hừ một tiếng, sấn lên một bước, đột nhiên bóp vào cánh tay Hàn Chỉ Phân. Thiết Ma Lặc đột nhiên quát lớn một tiếng:
- Ngươi hà hiếp người ta!., một chưởng chém vào giữa mặt Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi đời nào để y đánh trúng, lật tay hất một cái, lập tức nắm được mạch môn của Thiết Ma Lặc, cười nhạt nói :
- Tiểu tử ngu ngốc, ngươi không muốn sống à!. Hai ngón tay đang định vận thêm kình lực, Thiết Ma Lặc cổ tay chợt rung lên một cái, một luồng lực đạo vô cùng mạnh mẽ đột nhiên phát ra, hai ngón tay của Tinh Tinh Nhi chịu không nỗi, lập tức lỏng ra.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chính trong chớp mắt ấy tay kia của Tinh Tinh Nhi đã chạm vào da Hàn Chỉ Phân, Hàn Chỉ Phân đã vung tay áo quét qua để dẫn dụ ánh mắt của y, năm ngón tay phải xòe ra, sử dụng công phu phất huyệt gia truyền, nhảy vọt tới, lật tay phất vào não môn của Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi vô cùng hoảng sợ, y vốn đã nhận ra hai :
- Anh em.
này biết võ công, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ võ công của họ lại lợi hại như thế, trong lúc cấp bách vội ra chiêu Phượng điểm đầu nhảy về phía

sau, nhưng cho dù y né tránh rất nhanh, cạnh huyệt Thái dương đã bị năm ngón tay của Hàn Chỉ Phân quét trúng, lập tức đầu đau như búa bổ, trước mắt hoa lên.
Thiết Ma Lặc tuốt kiếm ra, một kiếm phóng tới Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi nghe tiếng kim đao rít gió, hai mắt chưa mở ra đã dời thân chuyển bước, khinh công của y hơn xa Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc xuất thủ như gió, vù vù vù ba kiếm liên hoàn phóng ra đều không trúng, đến kiếm thứ tư, Tinh Tinh Nhi cũng đã tuốt kiếm ra, chỉ nghe keng một tiếng, song kiếm chạm nhau, Tinh Tinh Nhi lùi lại hai bước, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc đã bị chém mẻ mạt miếng.
Hai người bọn họ choang choang đánh nhau, lập tức khiến chung quanh hoảng sợ, gà bay chó chạy. Nhiếp Phong tuốt trường kiếm ra đứng chặn ở cửa, cao giọng hỏi :
- Là hai người này phái không. Tinh Tinh Nhi nói :
- Bất kể họ có phải là thích khách hay không, cứ bắt sống rồi sẽ nói. Ý ở ngoài lời là muốn Nhiếp Phong giúp đỡ y.
Nhiếp Phong chưa xông vào, Hàn Chỉ Phân đã tấn công trước, nàng dùng thanh Thanh cương kiếm làm phán quan bút, mũi kiếm rung lên, trong chớp mắt liên tiếp phóng vào bảy đại huyệt trên người Tinh Tinh Nhi. Tinh Tinh Nhi :
- Ồ. một tiếng, kêu lên :
- Con nha đầu ngươi cũng biết thích huyệt!., rồi dùng thân pháp Du long nhiễu bộ tránh chiêu trả đòn, cũng trong một chiêu liên tiếp đánh vào bảy đại huyệt trên người Hàn Chỉ Phân, Tinh Tinh Nhi khinh công cao minh hơn nàng, công phu cũng cao cường hơn, Hàn Chỉ Phân một kiếm đánh trượt, chỉ nghe kình phong rít lên, mũi kiếm của Tinh Tinh Nhi đã chỉ vào huyệt Du khí trên sườn nàng, may mà Thiết Ma Lặc đã tới kịp thời, ra chiêu Thừa long dẫn phụng đẩy thanh bảo kiếm của Tinh Tinh Nhi chệch ra ngoài, nhưng song kiếm chạm nhau, thanh kiếm của Thiết Ma Lặc lại bị chém mẻ một miếng. Nguyên thanh bảo kiếm này của Tinh Tinh Nhi là huyền thiết đúc thành, gọi là Kim tinh thiết kiếm, lưỡi kiếm cùn mà kiếm có ánh sáng, xem ra rất không thuận mắt, nhưng lại nặng dị thường, đập vào giống như thiết bổng đánh xuống.
Tinh Tinh Nhi một chiêu đẩy lùi Hàn Chi Phân, hô hô cười rộ nói:
- Công phu thích huyệt của ngươi cũng không kém đâu đáng tiếc là còn chưa luyện đủ hỏa hầu. Tuy y nói như thế, nhưng trong lòng không kìm được hoảng sợ. Nên biết kiếm thuật thích huyệt của Tinh linh Nhi là học từ kiếm phổ của Viên Công, bộ kiếm phổ này đã sớm thất truyền, đến ba mươi năm về trước mới được sư phụ y tìm thấy trong một ngôi mộ cổ. Tinh Tinh Nhi và Không Không Nhi cùng nhau luyện tập, Không Không Nhi có thể trong

một chiêu đánh vào chín huyệt đạo của địch nhân, Tinh Tinh Nhi không bằng sư huynh, chỉ có thể trong một chiêu đánh vào bảy đại huyệt. Sư phụ của họ đã chết, Tinh Tinh Nhi cho rằng kiếm pháp thích huyệt trên đời ngoài sư huynh ra thì phải tính y là đứng đầu. Nào ngờ Hàn Chỉ Phân còn nhỏ tuổi lại có thể như y, trong một chiêu đánh vào bảy đại huyệt trên người địch nhân, vả lại kiếm pháp sử dụng lại khác hẳn với sở học của y, chuyện đó làm sao không làm y kinh ngạc. Nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ kiếm pháp thích huyệt không phải chỉ có một nhà, ngoài kiếm phổ của Viên Công ra còn có những kiếm phổ khác sao? Con nha đầu này tuy bây giờ không bằng mình, nhưng đã luyện tới mức như thế, thêm vài năm nữa, còn cao cường tới mức nào?. Y không biết Hàn Chỉ Phân chính là con gái Hàn Trạm, Hàn Trạm là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, kiếm pháp thích huyệt này là y tự ngộ ra.
Nhiếp Phong tuốt kiếm khỏi vỏ, bước lên trợ chiến, vạch ra một bông kiếm hoa, ra chiêu Huyền điểu hoạch sa chênh chếch đâm xuống đầu gối Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc quát :
- Ngươi cũng tới à!., rồi vận lực biến trường kiếm thành đại đao chém xuống một nhát, Nhiếp Phong là hảo thủ kiếm thuật bậc nhất dưới trướng An Lộc Sơn, nhưng chưa từng thấy kiếm pháp nào xem ra thì bình thường mà oai lực lại mạnh mẽ như vậy, song kiếm vừa chạm nhau, lập tức biết là không hay, chỉ nghe keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, thanh kiếm của Nhiếp Phong đã bị mẻ một miếng, y định thần nhìn kỹ, bất giác kêu lên thất thanh :
- Là ngươi!.
Thiết Ma Lặc nói :
- Nhiếp tướng quân, ngươi nhận ra ta à?. Nhiếp Phong nói :
- Ngươi chính là Thiết Ma Lặc con Thiết Côn Luân.
Nguyên là qua trận đánh ở núi Phi Hổ Không Không Nhi rất thưởng thức Thiết Ma Lặc, đinh ninh dặn đò sư đệ, nếu trên giang hồ gặp phải Thiết Ma Lặc, thì nên nương tay một chút. Nhiếp Phong từng nghe Tinh Tinh Nhi nói qua chuyện này, nên nói tên Thiết Ma Lặc ra, hy vọng Tinh Tinh Nhi sẽ tha cho y đi.
Nào ngờ Tinh Tinh Nhi thấy lợi mờ mắt, tuy y kính sợ sư huynh nhưng lại muốn lấy lòng Vương Bá Thông, lúc ấy hô hô cười rộ nói:
- Té ra ngươi là Thiết Ma Lặc con nuôi của con ma Đậu lão đại.
Trước kia sư huynh ta từng tha mạng cho ngươi, bây giờ ta nể mặt sư huynh cũng không lấy mạng ngươi là được! Mau buông binh khí xuống, để tránh được đau khổ.
Thiết Ma Lặc đột nhiên cả giận, quát :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi dập đầu lạy ta ba cái đi, ngươi dập đấu lạy ta ba cái thì hoặc giả ta còn tha mạng cho ngươi. Tinh Tinh Nhi vô cùng tức giận,

cười gằn nói:
- Thằng tiểu tặc ngông cuồng, ngươi luyện tập võ nghệ được mấy hôm thế?. Lập tức triển khai kiếm pháp như mưa sa gió táp, kiếm sau tiếp kiếm trước nhát nào cũng chỉ vào đại huyệt của Thiết Ma Lặc.
Nhiếp Phong ngấm ngầm kêu khổ. Thiết Ma Lặc không hề sợ sệt, triển khai sáu mươi bốn chiêu Long hình kiếm pháp học được của Đoàn Khuê Chương đánh nhau với Tinh Tinh Nhi. Y làm môn đồ của Ma kính lão nhân bảy năm, nội công đã có thành tựu, lại phối hợp với pho kiếm pháp thượng thặng này, so với Tinh Tinh Nhi đã không còn thua kém bao nhiêu. Chỉ là về hai mặt binh khí và khinh công thì y còn thua kém Tinh Tinh Nhi, kinh nghiệm lâm dịch cũng khống bằng đối phương, nhưng y lại hơn ở chỗ có nhuệ khí, Tinh Tinh Nhi thấy y tựa hồ bất kể tính mạng lăn xả vào tấn công, cũng không thể không có phần e ngại.
Thiết Ma Lặc không biết Nhiếp Phong có ý tốt với y, thấy y nói tên mình với Tinh Tinh Nhi, chỉ cho rằng họ là chồn cáo một gò, vì thế xuất thủ không hề lưu tình với Nhiếp Phong, Nhiếp Phong một là sợ Tinh Tinh Nhi nghi ngờ, hai là kiếm chiêu của Thiết Ma Lặc đã tàn độc như thế, bức bách y không thể không ra tay thật sự để đối phó.
Tinh Tinh Nhi ngầm vận huyền công, điều tức chân khí, cảm giác đau chỗ bị phất trúng huyệt mới rồi đã hoàn toàn tan biến, oai lực kiếm pháp cũng càng lúc càng tăng, lại thêm có Nhiếp Phong đánh giúp càng chiếm được thượng phong, không bao lâu thế công của Thiết Ma Lặc đã bị cản trở, kiếm pháp thích huyệt của Hàn Chỉ Phân cũng dần dần không sao thi triển được nữa.
Chợt nghe tiếng ngựa hí người kêu, ngoài cửa nhà trọ hỗn loạn, nguyên số quân sĩ kia là Tinh Tinh Nhi tới trấn Phù Phong mới điều động trong quân binh ở địa phương, căn bản không có bản lĩnh gì, họ phụng mạng tới chuồng ngựa dắt con ngựa kia ra, lại bị con hoàng phiêu đá ngã bốn năm người tung vó phóng đi, bây giờ đang chặn bắt nó trên đường lớn.
Hàn Chỉ Phân nghe tiếng con hoàng phiêu hí vang, chợt động tâm kêu lên :
- Ma Lặc, chạy thôi!. Hai người cùng có tâm ý như nhau, đột nhiên song kiếm hợp bích, nhất tế xông vào Nhiếp Phong, Nhiếp Phong vốn không có ý liều mạng với họ, nghiêng người tránh qua, Hàn Thiết hai người lập tức vọt ra khỏi nhà trọ. Con ngựa hoàng phiêu kia rất biết bảo vệ chủ, nó vốn có thể một mình chạy thoát, nhưng nó lại không chạy, cứ chạy vòng vòng trên đường, cất tiếng hí vang chờ đợi chủ nhân, bọn quân sĩ tới gần là bị nó đá ngã, lại vì vâng lệnh bắt sống, không dám phát tên, chỉ đành làm ra vẻ đuổi bắt, đến khi con ngựa xông tới, bọn họ lại chạy dạt ra xa.
Hàn Thiết hai người xông ra khỏi nhà trọ, con ngựa hoàng phiêu lập tức phóng tới, nào ngờ Tinh Tinh Nhi thân pháp mau lẹ cực điểm, ào một tiếng đã như chim ưng vọt lên lướt qua đầu hai người Hàn Thiết, đè xuống lưng

ngựa một cái, con ngựa hoàng phiêu không chống nổi chân lực nội gia của y, lập tức lùi lại mười mấy bước, con ngựa này từng xông pha chiến trận, biết là gặp phải cường địch, nhất thời không dám phóng tới.
Tinh Tinh Nhi quay người lại cản đường họ, cười lớn nói :
- Còn định chạy à?. Hàn Thiết hai người song kiếm cùng đánh ra, một người đâm vào huyệt Kiên tỉnh, một người dùng Tân mã thức, lấy trường kiếm làm đại đao chém ngang hai chân y, hai người liên thủ tấn công, đều giở hết bản lĩnh ra, Tinh Tinh Nhi cũng không dám thẳng thắn đó tiếp, nhưng y lanh lẹ phi thường, cậy vào thân pháp khinh linh mau lẹ, lắc đông né tây, lại như bóng theo hình.
Hàn Thiết hai người đều cảm thấy Tinh Tinh Nhi giống như ở bên cạnh họ, đồng thời tấn công vào họ. Hai người không dám phân khai, chi đành dựa lưng vào nhau, ra sức chống cự.
Nhiếp Phong tuy có ý thả cho họ chạy đi, nhưng lúc bấy giờ Tinh Tinh Nhi đã giữ được họ lại, Nhiếp Phong không thể không bước lên trợ chiến, hai người Hàn Thiết liên thủ còn không hơn được Tinh Tinh Nhi, lại thêm Nhiếp Phong nên chỉ còn cách đốn đỡ.
Tinh Tinh Nhi chúm miệng huýt một tiếng sáo, một viên võ quan phóng ngựa tới, Tinh Tính Nhi kêu lên :
- Vũ đại nhân, ngươi không cần giúp ta, xin ngươi cứ hàng phục con ngựa hoàng phiêu kia trước, đó là một con ngựa quý, đừng làm nó bị thương.
Viên võ quan này tên Vũ Lệnh Tuân, là một viên tướng đắc lực dưới trướng An Lộc Sơn, y nhận ra đây là con ngựa của Tần Tương, cả mừng kêu lên :
- Đừng lo, ta đã nhận ra con ngựa này rồi. Chủ nhân của nó là Tần Tương hôm trước chạy khỏi Phạm Dương, thằng tiểu tặc này nhất định có quan hệ với Tần Tương, bất kể y là thích khách hay không, ngươi cứ bắt sống họ đi, cũng là một công lao lớn!. Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Nhiếp tướng quân, nói thế thì chúng ta đánh bừa làm bậy rồi. Nhiếp Phong biết quan hệ trọng đại, Tinh Tinh Nhi dường như đã nảy ý nghi ngờ, y trọng lòng hoảng sợ, chỉ đành cố gắng ra vẻ cứng cỏi, hết sức tấn công. Giữa lúc kịch chiến chỉ thấy bóng kiếm tung hoành, ánh kiếm chớp chớp, vòng vây càng lúc càng thu nhỏ, Hàn Thiết hai người đều đã bị kiếm thế của đối phương trùm xuống, kiếm chiêu dần dần không thi triển được nữa.
Đúng lúc muôn phần nguy cấp ấy, chợt lại nghe tiếng vó ngựa lắc cắc, một con ngựa trắng từ đầu đường bên kia phóng tới, người cưỡi trên ngựa là một thiếu nữ, chỉ nghe nàng cười khanh khách nói :
- Các ngươi tìm lầm người rồi. Trong chớp mắt như tên rời khỏi dây cung từ lưng ngựa vọt ra, Vũ Lệnh Tuân đang đuổi theo con ngựa hoàng phiêu, vừa khéo gặp phải nàng, vừa giáp mặt đã bị nàng đâm trúng cổ tay!
Thiết Ma Lực vừa nhìn thấy, cả mừng gọi lớn :

- Hạ cô nương, người tới rồi!. Thiếu nữ kia chính là Hạ Lăng Sương.
Hạ Lăng Sương vận kiếm như gió, mọi người đều dạt ra, trong chớp mắt đã đánh tới sau lưng Tinh Tinh Nhi. Tinh Tinh Nhi lật tay đánh lại một kiếm, tung người nhảy vọt lên, quát :
- Thích khách tối hôm qua đúng là ngươi!. Câu nói chưa dứt đã từ trên không xoay người đâm xuống, chiêu này quả thật như chim ưng bắt thỏ, thế tới vô cùng hung mãnh! Thiết Ma Lặc ra chiêu Cử hỏa liêu thiên, vừa khéo cùng lúc với thanh Thanh cương kiếm của Hạ Lăng Sương vung ra, đón đỡ bảo kiếm của Tinh Tinh Nhi, chỉ nghe keng một tiếng, Tinh Tinh Nhi lật người lộn ra ngoài, Thiết Ma Lặc và Hạ Lăng Sương đều lùi ra hai bên. Hai người bọn họ hợp lực, cũng hơn Tinh Tinh Nhi một chút, nhưng Tinh Tinh Nhi thân pháp mau lẹ, chiêu ấy hơi thua kém, nhưng trong chớp mắt đã lật người nhảy xổ vào.
Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Vị đại cô nương này xinh đẹp thật, may mà tối hôm qua không làm tổn thương hoa dung nguyệt mạo của cô.
Y đùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ, xoay chuyển chung quanh Hạ Lăng Sương, Hàn Thiết hai người song kiếm đâm trượt, Tinh Tinh Nhi vận kiếm phòng thân, thân pháp mau lẹ như chớp, lúc thủ lúc công, tay trái xòe ra một cái, ngón tay như mũi kích lại điểm vào huyệt đạo của Hạ Lăng Sương.
Hạ Lăng Sương tựa hồ đã đề phòng y ra chiêu này, đột nhiên ra chiêu Phượng điểm đầu, vung tay áo phất ngược lên, lật tay đâm ra một kiếm, Tinh Tinh Nhi kêu lên :
- Kiếm pháp tàn độc thật!. Chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo của Hạ Lăng Sương bị y giật rách một mảnh, nhưng vạt áo của Tinh Tinh Nhi cũng bị nàng đâm thủng, hai người đều chưa ai bị thương.
Hạ Lăng Sương mắng :
- Thằng giặc giỏi lắm, ta không rửa mối nhục này thề không làm người! Xem kiếm!. Nguyên là Tinh Tinh Nhi đã được Vương Bá Thông tiến cử với An Lộc Sơn, đảm nhiệm việc bảo vệ phủ Tiết độ sứ. Đêm qua Hạ Lăng Sương vào phủ hành thích, bị Tinh Tinh Nhi phóng một ngọn chuỷ thủ cắt đứt một mớ tóc; nhưng chưa nhìn thấy rõ mặt nàng. Hạ Lăng Sương chạy ra cổng phủ, lập tức nhảy lên ngựa, con ngựa trắng của nàng cũng là tuấn mã ngày đi ngàn dặm, Tinh Tinh Nhi đuổi. theo không kịp, chỉ đành theo vết chân ngựa truy tìm. Hạ Lăng Sương ngụ Ở một gian phòng trọ đầu đường bên kia, nghe thấy tiếng đánh giết ầm ĩ, mới phóng qua xem.
Kiếm pháp mang nét riêng của Hạ Lăng Sương ngụy dị không gì sánh bằng, Tinh Tinh Nhi lần đầu giao thủ với nàng, khinh nàng là phụ nữ yếu ớt, nhìn thấy kiếm của nàng phóng tới dùng thế chữ :
- Áp., vận nội lực đè xuống, nào ngờ mũi kiếm của Hạ Lăng Sương đang

nửa đường đột nhiên chuyển hướng, đâm vào phương vị y, Tinh Tinh Nhi thân hình đảo một cái, đang định tránh đòn ra chiêu, Thiết Ma Lặc đã một kiếm chém xuống, Thiết Ma Lặc nội lực suýt soát với y, song kiếm chạm nhau, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc cố nhiên mẻ thêm một miếng, nhưng thanh bảo kiếm của Tinh Tinh Nhi cũng bị hất tung ra, Hạ Lăng Sương quát một tiếng :

- Xem!., kiếm quang như dải lụa phóng mau vào ngực, cho dù Tinh Tinh Nhi mau lẹ tránh được, nhưng đầu vai cũng đã bị đâm trúng.

Nhiếp Phong vội vung kiếm xông vào cứu, Thiết Ma Lặc quát:

- Thằng đầy tớ nhà ngươi theo cọp làm ma tránh, không tha ngươi được!.

Tiếng tới người tới, vung kiếm chém xuống. Hai người thế tới đều mau, nhìn thấy đã sắp xô vào nhau, nào ngờ Hạ Lăng Sương vọt tới còn mau hơn, đúng lúc Thiết Ma Lặc vung kiếm chém xuống, chỉ thấy hàn quang chớp lên, Hạ Lăng Sương đã vung kiếm tới trước, một kiếm đâm ra, đầu vai Nhiếp Phong trúng kiếm, máu tuôn như suối, y kêu lớn một tiếng, cắm đầu tháo chạy.

Thiết Ma Lặc bị Hạ Lăng Sương kéo lại một cái, thân hình Loạng choạng, nhát kiếm ấy chém trượt, luôn miệng kêu lên đáng tiếc. Y nào biết Hạ Lăng Sương cố ý thả cho Nhiếp Phong chạy, kéo y ra một bên. Có điều kiếm chiêu của nàng lợi hại, vả lại quả thật đã đâm Nhiếp Phong bị thương, nên không ai nhận ra.

Nhiếp Phong vừa chạy, cục diện trở thành Tinh Tinh Nhi lấy một chống ba cho dù y võ nghệ cao cường hơn cũng khó chống được ba người này hợp lực vây đánh, không đầy khoảnh khắc, Tinh Tinh Nhi đã liên tiếp gặp nguy hiểm, một lần suýt bị Hàn Chỉ Phân đâm trúng huyệt Toàn cơ, lại một lần mũi kiếm của Thiết Ma Lặc cơ hồ đã đâm trúng trán y, nếu không phải y khinh công trác tuyệt thân thủ mau lẹ thì trúng một kiếm ấy có thể bị đâm thủng cả đầu.

Trong tình hình ấy, Tinh Tinh Nhi đời nào còn dám ham đánh, đang lúc kịch chiến, Thiết Ma Lặc hạ sát thủ, ra chiêu Độc phách Hoa Sơn biến trường kiếm thành đại đao chém thẳng xuống thiên linh cái của y. Tinh Tinh Nhi quát :

- Tới rất hay!., mượn lực từ nhát chém của y, điểm mũi kiếm vào sống kiếm của Thiết Ma Lặc một cái, lập tức nhún người phi thân vọt lên.

Hạ Lăng Sương quát :

- Đứng lại!. Tinh Tinh Nhi vừa nhảy vọt lên, đã thấy kình phong quét tới giữa mặt, trên đầu có một đạo bạch quang như dải lụa lướt tới, nguyên là Hạ Lăng Sương đã sớm đoán y sẽ làm như thế, nên lúc Thiết Ma Lặc xuất kiếm, nàng đã thi triển công phu Nhất hạc xung thiên nhảy lên trước, Tinh Tinh Nhi nhảy lên chẳng khác gì đưa đầu cho thanh kiếm của nàng chém xuống. Tinh Tinh Nhi cũng rất giỏi, trong khoảnh khắc sống chết ấy, y lại xoay

người trên không một cái, giống như chimưng lật cánh tránh qua một bên, nhưng thân hình đang trên không, rốt lại cũng không thể mau lẹ như ở dưới đất, vừa tránh qua xong, nửa mái tóc đã bị Hạ Lăng Sương chém đứt.
Hạ Lăng Sương biết y khinh công cao cường, khó lấy được mạng y, nên một kiếm ấy vốn chỉ là chém đứt tóc y mục đích đã đạt được, hô hô cười rộ nói :
- Cắt tóc thay đầu, tha mạng cho ngươi đấy!.
Tinh Tinh Nhi thân pháp rất mau lẹ, trong chớp mắt chỉ còn thấy một cái bóng đen. Xa xa có tiếng tù và vang lên, Hạ Lăng Sương nói :
- Thằng đầy tớ y vẫn chưa chịu phục, chắc sẽ điều động viện thủ quay lại.
Thiết ma Lặc nói :
- Y không phục à? Ta vẫn chưa hả giận, chỉ sợ y không tới thôi!. Hạ Lăng Sương cười nói :
- Báo thù không phải chỉ một ngày, tối nay kể ra chúng ta cũng đã đánh cho y bỏ chạy thảm hại rồi. Hàn Chỉ Phân cũng nói :
- Chúng ta còn phải tới Cửu Nguyên, đừng ham đánh nữa.
Hạ Lăng Sương nhảy lên con ngựa trắng, Hàn Chỉ Phân nói :
- Ma Lặc, ta và ngươi cưỡi chung con ngựa Hoàng phiêu. Ngựa khác thì không theo kịp bạch mã của Hạ thư thư đâu. Thiết Ma Lặc thấy nàng ngồi trên ngựa vẫy tay, chỉ đành nghe theo, lúc ấy ba người hai ngựa rời khỏi tiểu trấn, phóng mau về phía tây.
Hai con ngựa đều là tuấn mã ngày đi ngàn dặm, giống như kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, tung vó phóng mau, tựa hồ cũng có ý so tài. Hàn Chỉ Phân ôm lưng Thiết Ma lặc, hạ giọng cười nói:
- Hôm trước chẳng phải ngươi cũng thế này sao?. Thiết Ma Lặc bị nàng trêu ghẹo, đỏ mặt tía tai, nhưng lại không kìm được nhớ tới Vương Yến Vũ.
Không bao lâu trời sáng hẳn, Hạ Lăng Sương kìm ngựa lại nói:
- Chúng ta nghỉ ngơi một chút, vừa rồi chạy một mạch ít nhất cũng hơn trăm dặm, Tinh Tinh Nhi khinh công có cao cường hơn cũng đuổi không kịp đâu.
Hai người Thiết Hạ nhiều năm không gặp nhau, lần này bất ngờ gặp lại, đều rất vui vẻ, Thiết Ma Lặc hỏi tin tức của Đoàn Khuê Chương, Hạ Lãng Sương nói mấy năm nay hai vợ chồng họ bôn ba khắp giang hồ tìm kiếm đứa con thất tung, đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Thiết Ma Lặc nói :
- Cô có gặp họ không?. Hạ Lãng Sương nói :
- Ba năm trước có gặp một lần. Gần đây ta nghe nói họ Ở Phạm Dương, nhưng lúc ta tới Phạm Dương thì không gặp họ. Thiết Ma Lặc sực hiểu ra, nói :
- Chẳng trách gì bọn Tinh Tinh Nhi cứ luôn miệng nói muốn tìm thích khách gì đó, té ra là cô tới Phạm Dương để hành thích An Lộc Sơn. Hạ Lăng Sương cười nói :
- Ta cũng không phải hoàn toàn vì việc hành thích mà tới. Y dấy quần tạo

phản, ta tới Phạm Dương, vừa đúng dịp mới nảy ra ý ấy, định trừ diệt y không ngờ lại chạm trán Tinh Tinh Nhi.
Thiết Ma Lặc hỏi :
- Về sau cô có gặp lại Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung không?. Hạ Lăng Sương đỏ bừng mặt, căm hận nói:
- Ngươi còn hỏi tới lão ma đầu không chuyện ác nào không làm ấy làm gì?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta đã hỏi sư phụ, sư phụ ta nói Hoàng Phủ Tung tuy hành sự kỳ quặc nhưng khi trên giang hồ chỉ trích y làm chuyện ác ấy, thì sư phụ ta lại không tin. Hạ Lăng Sương hừ một tiếng nói :
- Ta thật không hiểu tại sao lão tặc ấy lại có được nhân duyên tốt như thế, mấy vị lão tiền bối võ lâm đều nói tốt cho y?
Nhưng ta từng chính mắt nhìn thấy y giết Tửu cái Xa Trì, chuyện ấy Đoàn đại hiệp chưa nói với sư phụ ngươi. Lúc ấy bèn kể lại một lượt chuyện nàng và vợ chồng Đoàn Khuê Chương cùng tới núi Ngọc Thụ năm xưa, chuyện họ hợp lực đánh bại Không Không Nhi, cả chuyện Hoàng Phủ Tung ám sát Xa Trì, Thiết Ma Lặc nghe xong vô cùng kinh ngạc.
Họ cho ngựa thong thả đi, trò chuyện hồi lâu, tới một ngã ba, hạ Lăng Sương kìm ngựa lại nói :
- Ta còn chưa hỏi ngươi, các ngươi định đi đâu?. Thiết Ma Lặc nói :
- Bọn ta muốn tới Cửu Nguyên thăm sư huynh ta, Quách Tử Nghi hiện cần người giúp đỡ.
Hạ Lăng Sương chợt cúi đầu hạ giọng nói :
- Nếu ngươi gặp Nam Tễ Vân, nhờ nói với y rằng ta đang chờ y, mời y trong vài hôm nữa tới chỗ ta một chuyện, nếu chậm hơn thì e quân tình khẩn cấp, y không kịp đi đâu. Thiết Ma Lặc xem lời xét sắc, cười nói :
- Ủa, nguyên là hai người thân thiết với nhau như thế, mà Nam sư huynh vẫn không hề hé ra cho ta nửa tiếng.
Hạ Lăng Sương chì chiết :
- Mồm mép trơn tuột, là ý gì đấy? Ta nói chuyện đứng đắn với ngươi mà.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Ta nói chuyện không đứng đắn à? Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng... Hạ Lăng Sương giơ tay lên làm như định đánh, nhưng chợt dừng lại, cười nói:
- Hàn cô nương, ngươi nghe Thiết Ma Lặc nói gì không? Ngươi có hiểu không?. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Hạ thư thư, ngươi đừng trêu chọc ta, ngươi không biết y đã có người trong lòng rồi!.
Thiết Ma Lặc vội nói :
- Được rồi, đừng ai nói đùa nữa, nói chuyện đứng đắn đi. Cô bảo Nam sư huynh tìm cô, nhưng chưa từng nói địa chỉ của cô cho ta biết. Hạ Lăng

Sương nói :
- Ta đã nói với y rồi, đại khái y cứ chuẩn bị trong vài hôm nữa, ta sẽ tới đó chờ y. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Té ra các ngươi đã sớm hẹn rõ rồi, mới rồi là ta nóng lòng sốt ruột thôi!.
Lúc ấy họ bèn chia tay ở đó, Thiết Ma Lặc và Hàn Chỉ Phân đi Cửu Nguyên, tạm thời không nói tới nữa.
Lại nói Nhiếp Phong sau khí bị thương cắm đầu bỏ chạy, chạy ra ngoài trấn Phù Phong, chợt thấy Tinh Tinh Nhi đuổi tới, cao giọng gọi :
- Nhiếp tướng quân, Nhiếp tướng quân. Nhiếp Phong đành dừng lại, hỏi :
- Bắt được thích khách chưa?. Tinh Tinh Nhi sắc mặt xám xanh, nói :
- Chạy thoát cả rồi. Nhiếp Phong nói :
- Mấy đứa tiểu bối này quả thật rất lợi hại, ta bị trúng một kiếm, suýt nữa xuyên qua cả xương tỳ bà.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Để ta xem xem., nhìn vào vết thương của y một cái, đột nhiên lạnh lùng nói :
- Nhiếp tướng quân, nữ thích khách ấy có thể nói là rất có tình nghĩa với ngươi đấy. Nhiếp Phong biến hẳn sắc mặt, nói :
- Câu ấy của ngươi là có ý gì? Ngươi không khỏi có chỗ coi thường ta quá đấy? Chẳng lẽ ta phải để cho thích khách giết chết mới là phải đạo sao?.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Đâu dám, đâu dám! Ai không biết Nhiếp tướng quân là danh gia kiếm thuật, ta làm sao dám coi thường Nhiếp tướng quân? Câu ấy của ta thật ra phải nói thế này, là ngươi cũng rất có tình nghĩa với nữ thích khách ấy. Câu ấy nói ra vô cùng rõ ràng, có nghĩa là nói Nhiếp Phong cố ý để nàng đâm mình bị thương, mà nhát kiếm ấy của nàng lại đâm vào chỗ rất hay.
Nhiếp Phong vốn có tật giật mình, nhất thời không biết phát tác là hay hay không phát tác là hay. Tinh Tinh Nhi cười mỉa mai nói:
- Nhiếp tướng quân, kiếm thuật của chúng ta tính ra cũng là bậc hành gia, không cần giấu diếm nữa. Nữ thích khách ấy là ai?. Nhiếp Phong nói :
- Ta không quen. Nhiếp Phong còn định phân biện về việc bị thương, Tinh Tinh Nhi đã ngắt lời y :
- Quả thật ngươi không quen à? Ta đã biết cô ta họ Hạ, lại không biết cô ta có quan hệ với ngươi thế nào à? Tại sao ngươi che chở cho cô ta?. Nhiếp Phong biến sắc, tức tối nói :
- Ngươi ngậm máu phun người.
Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Nhiếp tướng quân, ta chỉ là muốn kết bạn với ngươi, ngươi đừng đa nghi. Ngươi không chịu nói thật với ta, đó là không coi ta là bằng hữu đấy. Đột nhiên sấn tới một bước, vỗ vỗ đầu vai Nhiếp Phong, Nhiếp Phong đang nói :

- Ngươi muốn ta nói thật chuyện gì?..., đột nhiên bị y vỗ một cái, hoảng sợ giật nảy mình, chỉ thấy Tinh Tinh Nhi đã từ bên cạnh y nhảy ra, trong tay cầm một lá thư, hô hô cười nói :
- Đây là thư của vị Lư phu nhân kia viết gửi cho mẹ cô ta phải không? Bây giờ ngươi có thể nói với ta chưa? Vị Lư phu nhân kia là gì của Hạ cô nương ? Ngươi và họ có quan hệ với nhau thế nào?.
Nhiếp Phong bị y dùng thủ pháp cực kỳ mau lẹ lấy trộm lá thư bọc trong người, lập tức hoảng sợ ngẩn người ra. Nguyên đó là thư của Lư phu nhân gửi cho người chị em họ, tức là mẹ Hạ Lăng Sương. Lá thư ấy Lư phu nhân đã viết trước đó vài hôm, nàng biết Nhiếp tướng quân sắp theo quân xuất chinh, có thể đi ngang chỗ chị họ Ở, nên nhờ y tiện thì chuyển giúp. Nàng cũng không ngờ hai hôm sau khi đưa lá thư cho Nhiếp Phong, Hạ Lăng Sương lại rón rén tới thăm, vả lại còn tới phủ Tiết độ sứ định hành thích An Lộc Sơn.
Tinh Tinh Nhi nhìn Nhiếp Phong chằm chằm, lại buông tiếng cười, nói :
- Nghe nói vị Lư phu nhân ấy trước kia là mỹ nhân nổi tiếng, đáng tiếc là dung mạo của nàng đều đã bị phá hủy, Nhiếp tướng quân, bây giờ ngươi mới sung chức Hộ hoa sứ giả, không phải là hơi muộn rồi sao? Hô hô, lá thư này lẽ ra ngươi phải giao lại cho vị Hạ cô nương kia, nhưng chắc vì mới rồi có mắt mọi người nên không tiện đưa phải không? Chuyện này cũng đừng áy náy, để ta chuyển cho ngươi là được. Nhiếp Phong vừa sợ vừa giận, ngẩn ra hồi lâu rỗi kêu lên:
- Ngươi đừng ăn nói bậy bạ, ta chỉ là thương cho cảnh ngộ của Lư phu nhân, chứ đâu có tình ý gì? Ngươi muốn tố cáo, thì ta giao cái mạng này của ta cho ngươi là được!.
Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Nếu ta muốn tố cáo thì đã tố cáo rồi, nói thật với ngươi nhé, đêm hôm trước, lúc Lư phu nhân đưa lá thư này cho ngươi, ta đã nhìn thấy rồi. Nhiếp tướng quân, ta cũng tiếc ngươi là một hảo hán, ngươi đừng nghi ngờ ta có ý xấu.
Nhiếp Phong nói :
- Được, vậy ngươi muốn gì?. Tinh Tinh Nhi nói:
- Ta không hỏi ngươi và họ có tình ý gì, ta chỉ hỏi ngươi địa chỉ của mẹ con họ thôi. Thế nào? Ngươi có muốn kết bạn với ta, thì đôi bên sẽ giúp đỡ lẫn nhau.
Nên biết Nhiếp Phong là em họ của Điền Thừa Tự, cũng rất được An Lộc Sơn tín nhiệm. Nên Tinh Tinh Nhi một là ném chuột sợ vỡ đồ quý, hai là quả thật muốn ràng buộc y, nên dùng chuyện này để uy hiếp, khiến Nhiếp Phong phải nghe lời. Nhiếp Phong là người ngay thẳng nhất trong các tướng lĩnh dưới trướng An Lộc Sơn, nhưng lá thư kia đã bị Tinh Tinh Nhi lấy

được, cũng như tính mệnh đã nằm trong tay y, lúc sinh tử lợi hại quan đầu như thế, rốt lại y cũng không phải thánh hiền, ngần ngừ một lúc, nghĩ thầm :
- Nếu mình không nói, y tố cáo ra, mình cố nhiên mất mạng, mà Lư phu nhân cũng không thể yên ổn. Vả lại Hạ Lăng Sương kiếm thuật cao cường, mẹ cô ta là nữ hiệp Lãnh Tuyết Mai nổi tiếng năm xưa, kiếm thuật của Hạ Lăng Sương là do mẹ cô ta truyền thụ cho. Tinh Tinh Nhi đối phó với mẹ con họ cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.
Nhiếp Phong ngần ngừ một lúc, sau cùng cúi đầu hạ giọng nói ra chỗ Lãnh Tuyết Mai ẩn cư. Tinh Tinh Nhi hô hô cười nói :
- Phải lắm, như thế mới là bạn bè chứ!., tiếng cười như tiếng cú kêu đêm, khiến người ta rùng mình nổi gai ốc.
Nhiếp Phong bị bức bách làm chuyện trái với lương tâm, vừa hối hận vừa xấu hổ, lúc y ngẩng lên thì Tinh Tinh Nhi đã đi xa rồi.
Thiết Ma Lặc và Hàn Chỉ Phân ngày đêm đi gấp, con ngựa hoàng phiêu khỏe mạnh phi thường, tuy chở hai người nhưng vẫn đi nhanh hơn ngựa thường gấp mấy lần. Giờ Ngọ hôm sau tới Cửu Nguyên, lập tức tới nha môn Thái thú cầu kiến, quan quân trực canh nghe nói y là sư đệ của Nam Tễ Vân, ân cần khoản đãi, nói :
- Thái thú và Nam tướng quân đang ở nội thao trường đốc suất chư tướng luyện tập cung ngựa, Thiết tráng sĩ không phải người ngoài xin mời vào.
Nội thao trường xây dựng phía trong nha môn Thái thú, là nơi các võ quan cấp vừa và cấp thấp tập hợp để luyện tập cung ngựa, Thiết Ma Lặc vào đó, gặp Quách Tử Nghi và Nam Tễ Vân, Quách Tử Nghi thấy y khỏe mạnh khôi ngô, quả thật là một nhân tài vô cùng vui mừng, nhưng đang bận rộn chưa rảnh nói chuyện, bèn gọi y ngồi bên cạnh, nhìn xem chư tướng thao luyện.
Lúc ấy đang luyện tập cung tên, bia bắn dựng giữa thao trường, người bắn đứng ngoài trăm bước phát tên, phải bắn trúng hồng tâm, không những phải chính xác mà ít nhất cũng phải giương được cung nặng năm thạch. Tướng lĩnh dưới trướng Quách Tử Nghi quả nhiên không tầm thường, Thiết Ma Lặc thấy mười mấy người ra bắn, có bảy người bắn ba mũi tên đều trúng hồng tâm, có hai người bắn trúng hai mũi, người kém nhất cũng bắn trúng một mũi.
Thiết Ma Lặc chợt thấy trong đó có một người quen quen, chỉ là không nhớ ra. Quách Tử Nghi cũng hỏi y :
- Thiết tráng sĩ ngươi cũng bắn thử chứ?.
Thiết Ma Lặc có ý khoe khoang võ công, lúc ấy hỏi lấy một bộ cung sắt năm thạch, thi triển tiễn pháp Liên châu xuyên vân, ba mũi tên liên tiếp phát ra, vù một tiếng, mũi thứ nhất cắm vào hồng tâm, mũi thứ hai mũi thứ ba nối nhau cắm vào mũi trước, ba mũi tên cắm vào nhau làm thành một đường thẳng. Toàn thao trường lập tức vang lên tiếng reo hò hoan hô? Nên biết bia

bắn bọc ba lớp da bò, dày tới năm tấc, chư tướng tuy có người bắn trúng cả ba mũi, nhưng không có mũi tên nào xuyên qua được lớp da, vả lại sau khi xuyên qua hồng tâm, còn có thể cắm vào nhau làm thành một hàng, đó lại càng là thần tiễn.
Quách Tử Nghi mừng rỡ nói :
- Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, Thiết tráng sĩ tới đây đúng là trời giúp ta., lập tức truyền lệnh nghỉ, bày tiệc tiếp phong khoản đãi Thiết Ma Lặc trong nội đường.
Trong tiệc không khỏi bàn tới quân tình, lúc ấy Thiết Ma Lặc mới biết An Lộc Sơn đã đánh chiếm Thái Nguyên, Lưu thủ Thái Nguyên Dương Quang Kiều là họ hàng của Dương Quốc Trung, lúc ấy vẫn chưa tin An Lộc Sơn làm phản, hồ đồ mờ mịt đích thân ra thành đón tiếp, lập tức bị quân giặc bắt trói, giải về trước quân An Lộc Sơn giết chết.
Từ lúc y làm phản đến nay không đầy nửa tháng, đã đánh chiếm bảy tám xứ châu huyện, đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre.
Thiết Ma Lặc nói :
- Tại sao lại để cho quân giặc ngông cuồng như thế?. Quách Tử Nghi thở dài nói :
- Đều vì ở yên lâu ngày, binh chế của triều đình hỏng dần, phần lớn mãnh tướng tinh binh đều tập trung ở biên ải, trong nội địa hoàn toàn không lo việc võ bị, vì thế một sớm có biến là theo gió tan tác.
Nguyên binh chế đầu thời Đường là chế độ Phủ binh, chia cả nước ra làm mười đạo, đặt sáu trăm ba mươi tư quân phủ, một nửa trong Quan nội, thuộc các vệ quản hạt, đều có danh hiệu, gọi chung là Chiết xung phủ. Số quân phủ chia làm ba hạng thượng trung hạ, một ngàn hai trăm người là hạng nhất, một ngàn người là hạng hai, tám trăm người là hạng ba. Dân đinh từ hai mươi tuổi trở lên thì tòng quân, đến sáu mươi tuổi thì thôi, nghỉ ngơi có thời, chinh chiến có phép.
Quân Chiết xung đều lập ra phù tiết hình con cá bằng đồng bằng gỗ, trên dưới giám sát, nếu triều đình có việc chinh phạt, hạ sắc thư kèm thêm nửa mảnh phù tiết, đô đốc quận phủ so lại thấy khớp mới phát binh. Phàm trong việc hành binh thì giáp trụ áo quần đều tự lo, quốc gia không phát tiền lương nuôi quân, khi bãi binh thì dân lại về làm ruộng, tướng soái không nắm binh quyền, cách ấy gần với chế độ trưng binh :
- ngụ binh ư nông., vốn là rất hay, tiếc là lâu ngày sinh nhiều mối tệ, có khi những nhà tòng quân, vì sưu thuế nặng nề, dần dần trở nên nghèo khổ, quan tướng quản lý phủ binh lại sai khiến họ như nô lệ, phủ binh nhiều người bỏ trốn. Người chết thì có phủ không bổ sung, lại nhân họ chết mà kiếm mối lợi riềng. Vì thế chế độ phủ binh ngày càng tệ. Đến lúc Lý Lâm Phủ làm tể tướng, tâu xin bỏ quân Chiết xung, từ đó Chiết xung phủ không có quân, chỉ

là đặt ra chức suông mà thôi. Đến niên hiệu Thiên Bảo, chế độ phủ binh chỉ còn hư danh, quân đóng ở các địa phương phần lớn đổi làm Mộ binh, những quân sĩ được chiêu mộ thì mười người có tới chín là bọn con em vô lại ở chợ búa, không luyện tập việc binh. Binh mã của An Lộc Sơn vốn cường thịnh, lại vì bộ lạc A Bố Ty của người Phiên bị Hồi Hột đánh phá, An Lộc Sơn dụ hàng được rất nhiều, nên bộ hạ của y binh tinh mã tráng, thiên hạ không ai bằng.
Quách Tử Nghi nói :
- May là triều đình đã sai Đại tướng quân Kha Thư Hàn đóng quân ở Đồng Quan, làm phên giậu cho Trường An. Kha Thư Hàn là tướng quen việc chinh chiến, An Lộc Sơn chứa chắc đã qua được cửa ải ấy, ngoài ra triều đình cũng đã cử Tiết độ sứ An Tây Phong Thuần Thanh làm Tiết độ sứ Phạm Dương, Bình Lô, sai y tới Đông Kinh mộ quân, hoặc giả có thể ngăn chặn được quân giặc. Nam Tễ Vân nói :
- Phong Thường Thanh chí lớn tài nhỏ, chỉ e không làm được việc. Kha Thư Hàn tuy có tài làm tướng nhưng là người Hồ, cũng chưn chắc tin cậy được. Xem ra việc dẹp loạn chỉ có thể trông chờ vào lệnh công. Quách Tử Nghi nói :
- Quốc gia đại sự không thể chỉ dựa vào một người, mọi người đều có phần trách nhiệm. Tình thế hiện nay đã như thế, ta cũng còn có cách làm hết bổn phận của ta mà thôi.
Sau khi tiệc tan, Nam Tễ Vân mời Thiết Ma Lặc tới phòng riêng trò chuyện, Thiết Ma Lặc cười nói :
- Nam sư huynh, chuyện khác đều có thể thong thả, nhưng có một chuyện huynh phải làm ngay. Nam Tễ Vân sửng sốt hỏi :
- Chuyện gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Có người đang chờ huynh đấy!. Nam Tễ Vân hỏi :
- Cái gì? Ngươi gặp Hạ cô nương rồi à?. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Quả nhiên vừa nói là huynh biết ngay cô ta. Lúc ấy bèn kể lại chuyện trên đường cho Nam Tễ Vân nghe, cười nói :
- Sư huynh, lúc nào huynh mời đệ uống rượu mừng thế?. Nam Tễ Vân đỏ mặt nói :
- Đừng nói bậy. Thật ra trong lòng y đang thầm vui sướng, cái hẹn của Hạ Lăng Sương chắc chắn có liên quan tới hôn sự.
Nguyên là trong mấy năm nay, hai người bọn họ thường qua lại với nhau, đã sớm tâm đầu ý hợp, thề non hẹn biển. Chỉ là mẹ Hạ Lăng Sương tính tình kỳ lạ, bà ẩn cư trong thôn Sa Cương dưới núi Ngọc Long, hơn hai mươi năm nay chưa từng bước ra khỏi thôn một bước, cũng chưa từng gặp gỡ người ngoài. Cho nên trước khi chưa quyết định ngày cưới, Hạ Lăng Sương cũng không dám đưa Nam Tễ Vân về gặp mẹ nàng, đến mãi gần đây, Hạ Lăng

Sương thưa rõ với mẹ, được mẹ đồng ý, mới dám mời y tới nhà gặp mặt. Chuyện này lần trước họ gặp nhau đã nói rõ, Hạ Lăng Sương vốn định tới Cửu Nguyên đưa Nam Tễ Vân cùng đi, vừa khéo trên đường gặp Thiết Ma Lặc, mà nàng lại sốt ruột về nhà thăm mẹ, nên nhờ Thiết Ma Lặc chuyển lời, Nam Tễ Vân nghe xong, biết ngay mẹ Hạ Lăng Sương đã đồng ý, trong lòng vô cùng vui sướng.

Sáng sớm hôm sau, Nam Tễ Vân tới gặp Quách Tử Nghi xin phép, Quách Tử Nghi từng gặp Hạ Lăng Sương, biết nàng là một nữ anh hùng, lúc ấy hỏi rõ xong, hô hô cười nói :

- Nếu được Hạ nữ hiệp tới đây chúng ta còn có thể thành lập một đội nương tử quân. Chuyện này đối với việc công việc tư đều có chỗ hay, nhân lúc hiện tại chưa có lệnh sai ta xuất binh, ngươi cứ đi mau về cho mau. Chỉ mong chuyện hay của ngươi có kết quả ta sẽ chủ trì hôn lễ trong quân binh cho ngươi.

Thiết Ma Lặc và Hàn Chỉ Phân lúc ấy cũng đã biết tin, chúc mừng Nam Tễ Vân, Thiết Ma Lặc lại trách sư huynh tối qua không chịu nói với y, Nam Tễ Vân đỏ mặt nói :

- Chuyện này phải có mẹ nàng ưng thuận mới được. Quách Tử Nghi cười nói :

- Nam tướng quân tài năng thế này, lẽ nào Hạ thái phu nhân lại không ưng thuận. Đây chẳng qua là theo lệ gọi con rể tương lai tới gặp mặt nhạc mẫu mà thôi, được rồi, Nam tướng quân đang có việc mừng, chúng ta không muốn làm nhỡ việc của ngươi, ngươi chọn một con ngựa tốt, lập tức lên đường đi. Hàn Chỉ Phân cười nói :

- Ở đây có con ngựa tốt có thể cho huynh mượn. Chính là con ngựa hoàng phiêu của muội, có điều con ngựa này không phục người lạ, để muội đích thân dắt nó tới cho huynh cưỡi.

Nam Tễ Vân nhìn thấy con ngựa, tấm tắc khen ngợi, Hàn Chỉ Phân nói :

- Thật ra con ngựa này cũng không phải của muội, mà là của Long kỵ đô úy Tần Tương. Nam Tễ Vân tối hôm qua đã nghe Thiết Ma Lặc kể lại chuyện này, cười nói :

- Tần Tương và ta đều biết tiếng nhau, tiếc là năm xưa ở kinh chưa từng gặp mặt, đợi ta quay về sẽ chuẩn bị lễ vật đưa con ngựa này trả lại cho y, bây giờ cứ nhận món nhân tình này của y trước đã.

Lúc ấy Nam Tễ Vân mang lương khô, nhảy lên con ngựa hoàng phiêu, lập tức đi gặp Hạ Lăng Sương. Ngọc Long sơn cách Cửu Nguyên tám trăm dặm, ngựa thường phải đi bốn năm ngày, nhưng con ngựa hoàng phiêu cước trình rất mau, chỉ đến giờ Ngọ hôm sau đã tới.

Nam Tễ Vân vào thôn, y đã sớm hỏi rõ Hạ Lăng Sương, biết trước cổng nhà nàng có ba cây liễu, không cần hỏi ai, cũng tìm tới được. Y dắt con ngựa tới

trước cổng nhà họ Hạ, trong lòng vừa vui sướng vừa hồi hộp, chỉ lo không biết nhạc mẫu tương lai có thích y không.
Cổng lớn nhà họ Hạ đóng chặt, Nam Tễ Vân giật vòng cửa hai cái, bên trong im ắng không hề có tiếng động. Nam Tễ Vân ngần ngừ một lúc, chỉ đành gọi lớn. :
- Ngụy Châu Nam Tễ Vân cầu kiến., gọi hai ba tiếng, bên trong cũng không có tiếng động nào.
Đúng là:
Ngàn dặm xa xôi theo hẹn tới,
Một trường vui sướng biến thành không.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 19
Theo hẹn tới tìm, người chẳng gặp
Lời đồn khó biết, chuyện nên nghi

Nam Tễ Vân ngạc nhiên ngờ vực, nghĩ thầm :
- Cho dù mẹ nàng không chịu hứa hôn, cũng quyết không lẽ nào lại đóng cửa không tiếp. Chẳng lẽ có chuyện vừa khéo, hai mẹ con nàng đều đi vắng sao?., bèn lấy can đảm cất tiếng kêu lớn lần nữa :
- Lăng Sương, là ta đây, mở cửa ra!. Y vận dụng chân khí nội gia phát ra thanh âm, nếu bên trong có người nhất định sẽ nghe thấy, nhưng vẫn không ai trả lời.
Nam Tễ Vân biết có chuyện không hay, lúc ấy cũng không còn kiêng dè gì nữa, rút bảo đao ra hộ thân, triển khai khinh công Nhất hạc xung thiên, lập tức nhảy lên đầu tường, thấy bên trong viện sâu đình vắng, hoàn toàn vắng vẻ, càng không có một bóng người.
Nam Tễ Vân nhấc bảo đao lên, cẩn thận từng bước từng bước đi vào, vừa bước lên bậc thềm đột nhiên nghe có mấy tiếng quát vang ra:
- To gan thật, ban ngày ban mặt xông vào nhà dân, định làm chuyện gì?.
Chỉ thấy trong sảnh có một viên võ tướng diện mạo như con khỉ đang ngồi, không phải ai khác mà chính là Tinh Tinh Nhi. Nam Tễ Vân tuy đã nghĩ tới chuyện bất ngờ, nhưng cũng không ngờ Tinh Tinh Nhi lại ở đây, y sửng sốt, vừa sợ vừa giận, đang định quát hỏi, Tinh Tinh Nhi đã bật ra tiếng cười nanh ác, đứng lên nói :
- Ta lại cho là thằng cường đạo nào lớn mật ngông cuồng, té ra là ngươi!

Giỏi lắm Nam Tễ Vân, ngươi cũng là võ quan của triều đình, chưa được chủ nhân ưng thuận, mà ban ngày ban mặt cầm đao xông vào nhà người ta, ngươi có biết vương pháp của triều đình không đấy?.
Nam Tễ Vân tức giận nói :
- Lẽ nào lại thế, ngươi đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, đây là nhà của Hạ cô nương, ngươi làm gì ở đây, Hạ cô nương đâu rồi?.
Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Đương nhiên ta biết đây là nhà của Hạ cô nương, ngươi là gì của cô ta, mà dám tự tiện xông vào?. Nam Tễ Vân vừa uất vừa giận, nhưng lại không tiện nói mình là chồng chưa cưới của Hạ Lăng Sương, lúc ấy nén giận hỏi :
- Còn ngươi là gì của cô ta?.
Tinh Tinh Nhi lạnh lùng nói :
- Cô ta là vợ của Vương huynh đệ, cũng là nghĩa tẩu của ta, Vương huynh đệ đón mẹ con cô ta về hoàn hôn rồi. Ta là giữ nhà thay mẹ con họ. Hừ, ngươi len lén lút lút vào nhà vợ người ta, là có ý định gì?.
Nam Tễ Vân tức giận tới mức bảy khiếu phun khói, mắng :
- Ngươi nói bậy Xem đao!., ra chiêu Khóa hổ đăng sơn, tiến bước vung đao lập tức chém xuống.
Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Ngươi ban ngày ban mặt cầm đao xông vào nhà, không phải gian dâm ắt là trộm cướp, ta đang muốn bắt ngươi lên gặp quan đây. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, thanh bảo kiếm của y đã tuốt ra khỏi vỏ, rạch lên không một nhát, chém vào cổ tay Nam Tễ vân.
Võ công cửa Nam Tễ Vân vốn suýt soát với Tinh Tinh Nhi, nhưng vì y nổi giận tâm phù khí cấp, không đầy vài chiêu đã bị Tinh Tinh Nhi nhìn thấy chỗ sơ hở, vù một kiếm, đâm thủng áo y, may mà y có mặc nhuyễn giáp, tránh né cũng nhanh, nếu không một kiếm ấy đã đâm trúng tim.
Nam Tễ Vân rốt lại là đại hiệp thân trải trăm trận, vừa bị thua thiệt, đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức nén cơn giận xuống, sử dụng Ngũ môn bát quái đao pháp.
Đao pháp này giấu công trong thủ, trầm ổn phi thường, khi đã thi triển thì một giọt nước cũng khó lọt, y bước theo phương vị Ngũ môn bát quái, trong lúc tiến thoái, pháp độ nghiên cẩn, cho dù Tinh Tinh Nhi thân thủ mau lẹ, phóng kiếm như gío nhưng chiêu nào đánh ra cũng đều bị y hóa giải, kịch chiến qua năm mươi chiêu, vẫn không sao phá được thế thủ của y.
Nam Tễ Vân và Tinh Tinh Nhi võ công đều có sở trường, khó phân cao thấp, nhưng ác đấu trong chỗ chật hẹp này, khinh công của Tinh Tinh Nhi bị hạn chế, không thể thi triển sở trường, còn Nam Tễ Vân là học nội công chính tông, thành tựu còn cao hơn Tinh Tinh Nhi một bậc, lại thêm Nam Tễ Vân trong lòng uất ức, liều mạng ác đấu, quả thật thần oai lẫm liệt, quát tháo

ầm ầm, khí thế đã trấn nhiếp Tinh Tinh Nhi trước. Trong lúc kịch chiến Nam Tễ Vân vận chân lực nội gia lên, đao chưởng cùng đánh ra, đột nhiên quát lớn một tiếng, vung đao phạt ngang ra chiêu Tuyết tỏa lan giang phong tỏa thanh bảo kiếm của Tinh Tụt Nhi, kế lập tức một chưởng chém tới, Tinh Tinh Nhi cũng rất cao cường, thân hình khẽ nhích động, thanh bảo kiếm đột nhiên bật tới ra chiêu Kim châm độ kiếp hất ngược lên, Nam Tễ Vân đã sớm đề phòng chiêu này, sấn lên một bước, mũi kiếm của Tinh Tinh Nhi lướt qua sườn y, Nam Tễ Vân chuyển mũi đao, hai khuỷu tay cùng đánh tới, đột nhiên biến thành chiêu âm dương song chàng chưởng, chiêu này biến hóa cực kỳ cổ quái Tinh Tinh Nhi cho dù kiến văn rộng rãi cũng không ngờ y đột nhiên lại bỏ không dùng đao ra hiểm chiêu ấy. Chỉ nghe bùng một tiếng, Tinh Tinh Nhi đã bị y thúc một khuỷu tay trúng vào giữa ngực, khinh công của Tinh Tinh Nhi quả rất cao minh, Nam Tễ Vân thuận tay, lập tức lại xoay mũi đao chém tới y, Tinh Tinh Nhi trúng đòn của y, nhưng trong chớp mắt ấy đã đề khí tung người lên một trượng, bám vào xà nhà.
Nam Tễ Vân quát :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi xuống đây. Tinh Tinh Nhi hừ một tiếng nói :
- Ngươi tưởng ta sợ ngươi à?. Y ngồi xổm trên xà nhà, vung tay một cái, một đạo ánh sáng màu lam chớp lên bắn xuống, Nam Tễ Vân biết chuỷ thủ tẩm độc của y lợi hại, vội vàng múa bảo đao lên thành một vầng sáng hộ vệ toàn thân, Tinh Tinh Nhi liên tiếp phóng ba ngọn chuỷ thủ đều bị y gạt ra. Nhưng Nam Tễ Vân dưới sự uy hiếp của chuỷ thủ tẩm độc, cũng không dám nhảy lên xà nhà quyết đấu với y.
Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Ngươi dám lên không?., đột nhiên hú dài một tiếng, hai tay liên tiếp vung ra, sáu ngọn chuỷ thủ đồng thời phóng tới, Nam Tễ Vân múa bảo đao thành một vòng tròn, chỉ nghe tiếng loảng xoảng leng keng vang lên không ngớt, sáu ngọn chuỷ thủ đều bị gạt ra, nhưng Nam Tễ Vân cũng đã bị bức bách liên tiếp lùi lại mấy bước.
Hai bên sảnh đều có chái nhà, cửa phòng đóng chặt, Nam Tễ Vân lúc ấy vừa lùi tới trước cánh cửa gian phòng phía đông, Tinh Tinh Nhi tiếng hú chưa tắt, cửa phòng đột nhiên tung ra đập xuống Nam Tễ Vân, kế vù một tiếng, một mũi tên ngầm bắn mau ra, Nam Tễ Vân một cước đá tung cánh cửa, ra chiêu Phượng điểm đầu tránh khỏi mũi tên, đột nhiên phía tây cũng ầm một tiếng, bên trong có một cái bình hoa lớn bay ra, vì là ở phía sau nên Nam Tễ Vân không biết là ám khí gì, lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, lật tay chém lại một đao.
Keng một tiếng, cái bình hoa bị chém vỡ nát, mảnh bình bay tung tóe, Nam Tễ Vân bị thương hai chỗ, tuy nói không phải là ám khí gì lợi hại, nhưng đang lúc kịch chiến, đột nhiên gặp chuyện bất ngờ, cũng không khỏi tâm

thần rối loạn. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai bên chái nhà đều cớ người nối nhau xông ra, người trong chái nhà phía đông là Tiết Tung, người trong chái nhà phía tây là Điền Thừa Tự. Nguyên hai người ấy đã sớm mai phục trong chái nhà, chỉ vì Tinh Tinh Nhi vốn tự phụ, lúc đầu cho rằng có thể chế phục được Nam Tễ Vân nên không gọi họ ra, về sau mới biết là nhiều lắm cũng chỉ đánh được ngang tay với Nam Tễ Vân, y không biết làm sao, lúc ấy mới xuất phát ám hiệu.
Thanh trường kiếm của Tiết Tung phóng tới trước, Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng, vung đao chém thẳng xuống, Tiết Tung đang ra chiêu Biện Trang thích hổ, uốn lưng trầm kiếm đâm vào đầu gối y, bị thanh bảo đao của y chém xuống, trường kiếm lập tức cong lại không nhấc lên được nữa, Điền Thừa Tự vung Hộ thủ câu đâm vào bối tâm y, Nam Tễ Vân không hề ngoảnh đầu, một chiêu Hổ vĩ cước đá ra trúng cổ tay Điền Thừa Tự, đôi hộ thủ câu đều bắn tung ra khỏi tay. Điền Thừa Tự là bại tướng dưới tay y, binh khí đã bắn ra khỏi tay, trong lònghoảng sợ, vội vàng lùi lại.
Đúng lúc ấy, Tinh Tinh Nhi hú dài một tiếng, đột nhiên từ nhà xà nhảy xuống, Nam Tễ Vân không kịp kết liễu Tiết Tung, cổ tay lật lên, bảo đao vung ra, choang một tiếng gạt thanh Kim tinh thiết kiếm của Tinh Tinh Nhi ra, nhưng Tinh Tinh Nhi từ trên đánh xuống, lực đạo xung kích mạnh mẽ dị thường, Nam Tễ Vân vừa thoát khỏi thế công của Tiết Tung, bộ pháp hơi rối loạn, thân hình chậm lại tuy gạt được bảo kiếm của y ra, nhưng Tinh Tinh Nhi lại đồng thời sử dụng một chiêu Cầm nã thủ, không sao né tránh, bị Tinh Tinh Nhi chụp trúng đầu vai, nửa người tê rần, chúi lên hai bước, cuối cùng cũng ngã lăn xuống đất.
Tinh Tinh Nhi điểm vào Ma huyệt của y, hô hô cười nói :
- Tiểu tử giỏi, xem ngươi còn hung dữ được nữa không? Ngươi muốn gặp Hạ cô nương à? Được, ta sẽ đưa ngươi đi gặp cô ta.
Tiết Tung mới rồi bị Nam Tễ Vân dùng sức mạnh hất ra, đập vào tường mới dừng lại được, trên đầu chảy máu, vô cùng thảm hại. Lúc ấy thấy Nam Tễ Vân bị bắt, thù cũ hận mới nhất thời cùng dâng lên trong lòng, trừng mắt chửi :
- Được lắm, họ Nam kia, ngươi cũng có ngày hôm nay., rồi cầm kiếm sấn qua đâm xuống ngực Nam Tễ Vân.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Tiết tướng quân, không được!., rồi vung tay ra giữ cổ tay Tiết Tung. Tiết Tung nói :
- Giữ y lại làm gì?. Tinh Tinh Nhi cười nói :
- Người này rất có ích, ngươi muốn giết y nhưng chỉ sợ chúa công muốn giữ y, nếu ngươi giết y, bảo ta lấy gì bẩm lại? Chẳng lẽ ngươi không biết y là tướng tâm phúc của Quách Tử Nghi sao?.

Tiết Tung chợt tỉnh ngộ, tuy vẫn còn rất tức giận nhưng cũng đành phải thôi.
Tinh Tinh Nhi cắp Nam Tễ Vân ra ngoài cửa, con ngựa hoàng phiêu vẫn còn trước cửa, nó không biết chủ nhân đã bị bắt cất vó phóng tới Tinh Tinh Nhi cả mừng nói :
- Hô, té ra con bảo mã của Tần Tương ở đây., y cắp Nam Tễ Vân điểm chân xuông đất một cái, lập tức phi thân lên ngựa.
Con ngựa này rất có linh tính, nó thấy Nam Tễ Vân không nói tiếng nào, và lại bị Tinh Tinh Nhi cấp bên nách, biết chủ nhân gặp nạn lập tức hí dài một tiếng, đứng dựng hai chân trước lên nhảy vọt đi. Tinh Tinh Nhi tức giận nói :
- Súc sinh, ngươi dám không phục ta à?. rồi dùng sức ấn một cái, con ngựa bị đau hí vang, khuỵu chân nằm phục xuống đất không động đậy nữa.
Tinh Tinh Nhi hừ một tiếng, nắm lấy dây cương, buộc Nam Tễ Vân vào lưng ngựa, rút thanh bảo đao thúc giục, vung thanh bảo đao làm như định đâm Nam Tễ Vân, mắng :
- Súc sinh, ngươi dám không chịu ta sai khiển, thì ta cứ một kiếm chém chết chủ ngươi trước, sau đó sẽ rút gân lột da ngươi. Con ngựa bị y hăm dọa, lại tựa hồ hiểu được lời y, sau cùng cũng cong lưng đứng lên, Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Thật ra họ Nam này không phải chủ ngươi, tại sao con súc sinh ngươi lại vâng lời y mà không vâng lời ta? Hừ, ta không trị cho ngươi móp đầu cụp tai không xong! Từ nay trở đi ta là chủ nhân của ngươi, ngươi có biết không?.
Con ngựa bốn chân chòi đất cất tiếng hí vang như tỏ ý chống cự, nhưng Tinh Tinh Nhi nhảy lên lưng rồi nó cũng không dám lồng lộn cắn đá, mà tuân theo ý Tinh Tinh Nhi điều khiển.
Nam Tễ Vân bị Tinh Tình Nhi dùng trọng thủ điểm vào Ma huyệt, không sao động đậy, nhưng thần trí vẫn chưa bị hôn mê. Y học theo nội. công chính tông, thành tựu đã đạt tới cảnh giới nhất lưu, ngấm ngầm vận khí đả thông kinh mạch, nhưng không ngờ thủ pháp điểm huyệt của Tinh Tinh Nhi lại độc đáo điêu luyện. Nam Tễ Vân thử luôn mấy lần, nhưng không sao giải khai được huyệt đạo.
Núi Ngọc Long kéo dài mấy trăm dặm, qua khỏi núi ấy thì tới địa giới U Châu do An Lộc Sơn quản hạt. Tinh Tinh Nhi cậy người mạnh ngựa khỏe, dốc lòng báo tiệp thật nhanh, không đi theo đường cái mà đi vào đường núi.
Ngựa phóng mau hai giờ, mặt trời đã dần dần hạ xuống phía tây, đường núi càng lúc càng hiểm trở, không bao lâu thì tới một chỗ, đó là một con đường nhỏ băng qua hai vách núi cao, đường núi quanh co như một con rắn dài ngoằn ngoèo bò vào núi sâu, con ngựa hoàng phiêu quả thật thần dị phi thường, không những vượt đường hiểm như đất bằng, mà cước trình cũng hoàn toàn không chậm lại.

Tinh Tinh Nhi sắp vượt qua chỗ hẻm núi, đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy giữa đường có một người ăn mày nằm, tóc như cỏ rối, gối đầu lên một tảng đá ven đường, một bên mặt lấp trong bụi cỏ rậm, thân hình nằm chắn ngang đường, ngáy to như sấm, từ xa đã nghe thấy.
Tinh Tinh Nhi quát :
- Ngựa tới đây này, ăn mày thối tha, cút mau đi. Người ăn mày kia đang ngủ rất say, giống như không hề nghe thấy y gọi. Tinh Tinh Nhi quát lớn :
- Ngươi điếc à? Hay không muốn sống?. Người ăn mày lật người lại, hừ một tiếng, xoạc hai chân ra thành hình chữ bát, lại lăn ra giữa đường ngủ tiếp.
Tinh Tinh Nhi cả giận, thúc ngựa phóng tới, nghĩ thầm :
- Đây là tự ngươi tìm lấy cái chết, đừng có trách ta. Ý nghĩ chưa dứt, nhìn thấy con ngựa đã sắp đạp lên người lão ăn mày, đột nhiên nghe lão ta quát một tiếng :
- Con khỉ con, cút đi cho ta?. Đúng trong chớp mắt ấy, con ngựa hoàng phiêu đang phóng mau tới đột nhiên đứng sững lại, Tinh Tinh Nhi có nằm mơ cũng không ngờ lão ăn mày lại có tài năng như thế, đang lúc bất ngờ, bay luôn ra khỏi lưng ngựa, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, lão ăn mày đã vươn người đứng lên, một tay chụp vào bắp chân y.
Tinh Tinh Nhi cũng rất cao cường, thân hình đang lơ lửng trên không chợt uốn lưng mạnh một cái, trong tích tắc tránh được cái chụp ấy, mau lẹ hạ xuống, lật tay một chưởng đánh vào đầu vai lão ăn mày.
Lão ăn mày chửi :
- Con khỉ con, không ai cai quản lại muốn làm loạn à?. Chưởng phong của Tinh Tinh Nhi vừa chạm tới người y, đột nhiên cảm thấy một luồng đại lực hất mạnh ra, Tinh Tinh Nhi giật nảy mình vội nhào một cái lộn người ra ngoài, lão ăn mày là dùng nội công thượng thặng Triêm y thập bát điệt, may mà Tinh Tinh Nhi một chưởng ấy chưa dùng hết sức, nếu không ắt đã nếm mùi đau khổ rồi!
Tinh Tinh Nhi dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh từ trên không lật người lại, thân pháp của y đã nhanh tới mức cực điểm, nhưng vừa đứng vững, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy lão ăn mày đứng chặn trước mặt, lạnh lùng nói :
- Ta đang ngủ ngon, tại sao ngươi đánh thức ta dậy? Chuyện đó ta cũng không truy cứu, nhưng tại sao ngươi lại muốn hại ta? Hừ, nếu không phải lão khiếu hóa có chút tài năng, thì bộ xương già của ta đã bị ngươi đạp nát rồi.
Tinh Tinh Nhi đột nhiên nghĩ tới một người, trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ lão ăn mày này chính là người ấy., vội vàng chấp tay thi lễ, hạ giọng ôn tồn nói :
- Vãn bối vì gấp đi đường, nhất thời không kìm được ngựa, xúc phạm tới lão

tiền bối, vãn bối xin tạ tội ở đây, mong lão tiền bối đại lượng khoan hồng, thả cho ta đi.
Lão ăn mày ngẩng đầu cười hô hô một tiếng, nói :
- Ngươi nói dễ quá, muốn ta thả ngươi thì ngươi phải đền cho ta một vật.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Lão tiền bối muốn đền vật gì?. Lão ăn mày nói :
- Ta đang mơ thấy một giấc mơ rất đẹp, bị ngươi làm giật mình tỉnh dậy, không mơ tiếp được nữa, ngươi phải đền lại cho ta. Tinh Tinh Nhi nén giận nói:
- Giấc mơ thì làm sao đền được? Vãn bối đang cần đi gấp, xin lão tiền bối cứ ngủ lại vậy. Lão ăn mày nói :
- ăn nói bậy bạ, ta đã mất hứng ngủ rồi, làm sao ngủ được nữa, mà cho dù ngủ lại cũng chưa chắc đã nằm mơ, mà cho dù có nằm mơ cũng chưa chắc đã là một giấc mơ đẹp?. Tinh Tinh Nhi nói :
- Vậy thì ta không có cách nào. Lão tiền bối, ta lại tạ tội lần nữa với người vậy. Lão ăn mày nói :
- Được, ngươi đã không đền được giấc mơ đẹp cho ta, vậy thì dập đầu lạy ta ba cái, cũng như tạ tội là xong.
Tinh Tinh Nhi tự đại đã quen, tuy trong bụng khiếp sợ lão ăn mày, nhưng đời nào chịu dập đầu? Lão ăn mày lại ngẩng đầu lên trời, cười hô hô một tiếng, nói :
- Ngươi không chịu dập đầu phải không? Vậy thì lấy con ngựa này đền cho ta!. Con ngựa hoàng phiêu tựa hồ cũng biết lão ăn mày này lợi hại, đã bị hoảng sợ, lúc ấy đứng nép ra xa xa.
Tinh Tinh Nhi ngần ngừ không nói, lão ăn mày nói :
- Thế nào?
Không bỏ được phải không? Dù sao con ngựa này cũng là ngươi ăn trộm được, có tặng cho ta chẳng qua cũng chỉ là thuận theo nhân tình thôi. Tinh Tinh Nhi giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Té ra y đã biết lai lịch con ngựa này., ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Con ngựa này tặng cho lão tiền bối không hề gì, có điều vãn bối làm võ quan, hiện đang áp giải một tên quan phạm về, sau ba ngày nữa xin lão tiền bối tới phủ Tiết độ sứ Phạm Dương lấy ngựa được không?.
Lão ăn mày hai mắt trợn lên một cái, nói :
- Hô hô, thật là nhìn không ra, té ra ngươi còn là võ quan thủ hạ của An Lộc Sơn. Ngươi áp giải ai thế. Lão khiếu hóa ưa quản chuyện không đâu, ngươi nói cho ta nghe xem nào.
Tinh Tinh Nhi trong lòng thầm tính chuyện thoát thân, ấp úng nói :
- Người này à? Nói với lão tiền bối cũng không hề gì y.Y thấy lão ăn mày đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên phóng một ngọn chuỷ thủ vào ngực đối

phương. Đúng lúc ấy, Nam Tễ Vân chợt lớn tiếng nói:
- Vệ lão tiền bối, là người phải không? Tiểu điệt là Ngụy Châu Nam Bát?.
Nguyên là y đã ngầm vận khí, tuy chưa giải khai được huyệt đạo nhưng đã có thể lên tiếng nói chuyện.
Tinh Tinh Nhi ngọn chuỷ thủ vừa phóng ra đã lập tức mau lẹ như chim ưng nhảy xổ về phía con ngựa hoàng phiêu, y biết lão ăn mày này bản lĩnh cao cường, hoàn toàn không hy vọng thanh chuỷ thủ ấy đả thương được, chi mong tạm thời ngăn cản được đối phương, chỉ cần có thể phi thân lên ngựa chạy ra theo đường cũ, thì lão ăn mày bản lĩnh có cao cường hơn cũng không làm gì được y.
Tinh Tinh Nhi khinh công trác tuyệt, con ngựa hoàng phiêu vốn đang định nhấc vó phóng đi, nhưng chưa kịp phát lực Tinh Tinh Nhi đã vận kình vọt tới, mau như tên lìa dây cung, một tay chụp lấy đuôi ngựa, đang định nhảy lên lưng nó, đột nhiên nghe lão ăn mày quát:
- Con khỉ con, định chạy à? Ngươi cũng tiếp thử ám khí của ta.
Trong chớp mắt, chỉ thấy bốn phía tiếng gió rít lên, đầy trời lá cây bắn vào y.
Nguyên là lão ăn mày không phải ai khác, chính là Phong cái Vệ Việt danh chấn giang hồ. Phong cái Vệ Việt, Tửu cái Xa Trì và Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung cùng được gọi là Giang lồ tam dị cái. Trong ba người, Vệ Việ đứng đầu, ra tay cũng rất tàn độc Thủ pháp này của y chính là công phu Phi hoa trích diệp, đánh trúng người là chết ngay.
Tinh Tinh Nhi biết là lợi hại, không kịp nhảy lên lưng ngựa, lập tức tung người vọt lên, cho dù y hành động mau lẹ, vả lại đã phong bế huyệt đạo toàn thân, nhưng vẫn bị mấy cái lá đánh trúng, đau tới mức y kêu lên một tiếng, từ trên không lộn người một cái, lại như sao băng rơi thẳng xuống dưới cốc.
Vệ Việt hừ một tiếng, nói :
- Nếu không phải nể mặt sư phụ đã mất của ngươi, ta đã lấy mạng con khỉ con ngươi rồi.
Con ngựa hoàng phiêu thấy Vệ Việt đánh Tinh Tinh Nhi bỏ chạy, thái độ thù địch với y cũng giảm đi rất nhiều, nó vốn định ra sức phóng chạy, lúc ấy lại quay lại, hướng về Vệ Việt lắc đầu vẫy đuôi. Vệ Việt hô hô cười rộ nói :
- Con ngựa ngoan lắm. rồi kéo Nam Tễ Vân trên lưng ngựa xuống và giải khai huyệt đạo cho y.
Nam Tễ Vân thi lễ, cảm tạ Vệ Việt xong, Vệ Việt hỏi :
- Nam hiền diệt, tại sao ngươi lại rơi vào tay thằng đầy tớ ấy?. Nam Tễ Vần nói:
- Đây là do tiểu điệt học nghệ không tinh, làm mất mặt sư môn, rất là xấu hổ.
Thật ra, luận về võ công thì Nam Tễ Vân hoàn toàn không thua kém Tinh Tinh Nhi, cũng không phải đơn đả độc đấu mà bị Tinh Tinh Nhi bắt được, chỉ vì y tính tình ngay thẳng, thua là thua, không muốn biện hộ vì sao mình

thua.
Vệ Việt nhìn y một cái, có vẻ rất kinh ngạc, y biết Nam Tễ Vân vì sa cơ nên bị bắt, nhất định có nội tình, nhưng lúc ấy chỉ cười khẽ nói :
- Thắng bại là việc thường của binh gia, cần gì áy náy? Được rồi, không nói chuyện ấy, ta tới Cửu Nguyên tìm ngươi, lần này may mà được gặp, ta muốn hỏi thăm ngươi về một người.
Nam Tễ Vân nói :
- Không biết lão tiền bối muốn hỏi thăm người nào?. Vệ Việt nói :
- Nghe nói ngươi và con gái Lãnh Tuyết Mai rất hợp nhau, phải không?.
Nam Tễ Vân không ngờ y lại hỏi thăm về vợ chưa cưới của mình, ngẩn ra nói :
- Không giấu gì tiền bối, tiểu điệt và nàng đã có hôn ước. Vệ Việt hô hô cười nói :
- Chúc mừng, chúc mừng?
Tính ra tin tức lão khiếu hóa nghe được cũng đúng, ngươi có thể cho ta gặp mặt vợ chưa cưới của ngươi không? Lão khiếu hóa muốn hỏi cô ta một việc.
Nam Tễ Vân vốn không muốn nói nhiều, nhưng Vệ Việt đã hỏi tới, y nghĩ Vệ Việt đã là bạn thân của sư phụ, có nói cũng không hề gì, liền nói :
- Tiểu điệt chính vừa từ nhà họ Hạ ra, tiểu điệt tới nhà Hạ cô nương thì chạm trán Tinh Tinh Nhi. Lúc ấy bèn kể qua tình hình vừa rồi một lượt, hỏi :
- Lão tiền bối ở đây có thấy người nhà họ Vương đi qua không?.
Vệ Việt nói :
- Chà, lại có chuyện như thế à? Ngươi nghi mẹ con họ mất tích là bị thằng tiểu tặc nhà họ Vương bắt đi phải không? Võ công của vợ chồng Lãnh Tuyết Mai năm xưa nổi tiếng ngang với Đoàn Khuê Chương, bằng vào võ công của mẹ con họ, cho dù Tinh Tinh có mời Vương gia tới giúp, thì nhiều lắm chẳng qua cũng chỉ chiếm được thượng phong, chứ hoàn toàn không đến nỗi bị bắt. Nam Tễ Vân nói:
- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, sự tình quả thật rất khó dự liệu. Tại sao Tinh Tinh Nhi biết được nơi ở của họ, tiểu điệt quả thật nghĩ không ra lý do bên trong. Vệ Việt nói :
- Ta ngủ ở đây suốt nửa ngày, chưa thấy người nào đi qua, có điều nếu hai mẹ con họ quả thật rơi vào tay họ Vương, lão khiếu hóa ta cũng liều mạng, cùng ngươi tới cốc Long Miên đại náo một phen là được. Y ngừng lại một lúc rồi lại như nói một mình :
- Té ra Lãnh Tuyết Mai là ở dưới núi này.
Chẳng lẽ lời đồn là có thật, nàng hẹn ta tới đây gặp là có ý gì sao?.
Nam Tễ Vân cảm thấy kỳ lạ, hỏi :
- Vệ lão tiền bối, người nói muốn gặp Hạ cô nương để hỏi nàng một chuyện, rốt lại là chuyện gì?. Vệ Việt nói :

- Ta là muốn hỏi cô ta vệ chuyện Tửu cái Xa Trì bị hại, nghe nói năm ấy cô ta và vợ chồng Đoàn Khuê Chương cùng tới núi Ngọc Thụ, việc Xa Trì bị hại là cô ta chính mắt nhìn thấy Tên hung thủ ấy quả thật là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung à?.
Nam Tễ Vân nói :
- Chuyện này nàng đã nói lại với ta, nàng chính mắt nhìn thấy, hung thủ chính là Hoàng Phủ Tung. Nghe nói lúc ấy Xa lão tiễn bối muốn nói với Đoàn đại hiệp một chuyện bí mật, còn chưa nói ra, đã bị Hoàng Phủ Tung dùng độc châm ám hại. Thiết Ma Lặc sư đệ của ta hôm trước tới Cửu Nguyên, theo y nói thì Đoàn đại hiệp cũng đã kể lại chuyện này với sư phụ ta, lời Đoàn đại hiệp hoàn toàn giống như lời Hạ cô nương, chắc không phải là giả!.
Vệ Việt chợt nói :
- Nam hiền diệt, ngươi có bận không?. Nam Tễ Vân nói :
- Vệ lão tiền bối có chuyện gì dạy bảo?. Vệ Việt nói :
- Ta và Hoàng Phủ Tung có hẹn giờ Tý đêm nay gặp nhau ở đây. Ta muốn hỏi y chuyện này, nếu ngươi không đi, thì có thể ở lại nghe.
Nam Tễ Vân vốn định về Cửu Nguyên để tính kế khác, nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, vả lại có liên quan tới Hạ Lăng Sương, y cũng hy vọng hiểu được rõ ràng, nghĩ thầm :
- Mình vẫn còn thời gian, không thể bỏ qua cơ hội này. Lúc ấy bèn nói :
- Vệ lão tiền bối cho phép tiểu điệt tham gia cuộc gặp gỡ này, vậy còn gì bằng.
Lúc ấy màn đêm đã bắt đầu buông xuống, trăng non vừa hiện. Vệ Việt cười nói :
- Ta bị Tinh Tinh Nhi quấy rối giấc ngủ, phải ngủ bù thêm một lúc. Ngươi cũng nghỉ ngơi đi. Y dựa vào tảng đá, không đầy một lúc đã phì phì phò phò ngáy ầm lên. Nam Tễ Vân nghĩ thầm:
- Hẹn một cuộc gặp quan trọng thế này, mà y vẫn còn tâm tình để ngủ.
Nam Tễ Vân trong trận ác đấu lúc ban ngày, trên người bị mảnh sứ vỡ làm bị thương mấy chỗ, nhân lúc rảnh rỗi bèn buộc thuốc kim sang, sau đó ngồi xếp bằng luyện công, vận khí trị thương. Y nội công thâm hậu, không đầy một giờ đã cảm thấy hết mỏi mệt, tinh thần sung mãn. Trăng lên gần tới giữa trời, Nam Tễ Vân trong bụng cũng dần dần khẩn trương, hạ giọng gọi :
- Vệ lão tiền bối, Vệ lão tiền bối!.
Vệ Việt trở người ngồi lên nói :
- Ngươi vội cái gì thế? Hoàng Phủ Tung nói rõ là giờ Tý, nhất định sẽ tới đúng giờ. Nam Tễ Vân nói :
- Tiền bối nhìn mặt trăng trên đầu kìa. Vệ Việt ngẩng dầu nhìn một cái, nói:
- Còn một lúc nữa. Nam Tễ Vân nói :

- Dưới chân núi vẫn chưa thấy bóng ai cả!.
Vệ Việt cau mày, nhảy lên một tảng đá lớn nhìn xuống phía dưới qua một lúc, trăng đã lên tới giữa trời, đã đúng giờ Tý, Vệ Việt ồ một tiếng, nói :
- Kỳ quái, Hoàng Phủ Tung xưa nay không phải là người thế này, tại sao lại thất hẹn?.
Ánh trăng dần dần chuyển vệ phía tây, lại qua nửa giờ vẫn không thấy bóng Hoàng Phủ Tung đâu, Vệ Việt cũng bắt đầu sốt ruột, Nam Tễ Vân trong lòng đầy ngờ vực, nói :
- Chẳng lẽ y lại không dám gặp người?. Câu nói chưa dứt, chợt thấy một cái bóng người như tên bắn tới, Vệ Việt hừ một tiếng nói :
- Bây giờ mới tới, ta cứ chửi y một trận trước đã!., nhưng trong lòng lại thấy kỳ lạ :
- Khinh công của Hoàng Phủ Tung làm sao lại cao minh như thế? Thế tới của người kia mau lẹ không thể hình dung được, căn bản không thể nhìn rõ mặt mũi y, trong chớp mắt đã tới trước mặt họ. Vệ Việt chợt kêu lên thất thanh:
- Cái gì? Là ngươi?. Nam Tễ Vân định thần nhìn kỹ, lúc ấy mới nhìn thấy rõ người ấy hoàn toàn không phải là Hoàng Phủ Tung mà là Không Không Nhi.
Không Không Nhi liết mắt nhìn qua, ngạo nghễ hỏi :
- Thế ngươi tưởng là ai?.
Luận về thân phận, Tinh Tinh Nhi là vãn bối của Vệ Việt. Vệ Việt thấy y dùng thai độ tlgạo mạn như thế nói chuyện với mình không kìm được tức giận, lạnh lùng nói :
- Lão khiếu hóa chờ người khác không thể cho ngươi biết được. Ngươi tới đây có chuyện gì?.
Không Không Nhi cười nhạt nói :
- Ngươi không nói ta cũng biết, ngươi chờ Hoàng Phủ Tung chứ gì?. Vệ Việt sửng sốt, nói :
- Thế thì sao?. Không Không Nhi hững hờ nói :
- Hoàng Phủ Tung nói ngươi vô tín vô nghĩa, loại bạn bè như thế không kết giao càng tốt, y không tới gặp ngươi đâu.
Vệ Việt cả giận nói :
- Lẽ nào lại thế, ta vô tín vô nghĩa cái gì?.
Không Không Nhi nói :
- Ngươi nghe lời đồn nhảm, cho rằng y là hung thủ giết chết Tửu cái Xa Trì, ngươi hẹn gặp y ở đây thật ra là muốn ám hại y, đúng không? Nhưng ngươi nhờ người nhắn là muốn nói chuyện cũ với y, không phải là lừa y à? Ngươi không nghĩ gì tới giao tình, lừa cho bạn già mắc câu, ta chửi ngươi vô tín vô nghĩa, chẳng lẽ là sai sao?.

Vệ Việt hai mắt mở to, nói :
- Câu ấy quả thật là Hoàng Phủ Tung nói à?. Không Không Nhi giơ tay lên, ngón giữa của y có đeo một cái nhẫn sắt, cười nhạt nói :
- Lẽ nào lại thế, ngươi cho rằng ta đặt chuyện à? Ngươi có nhận ra cái nhẫn này không?. Vệ Việt nhận ra đó là vật của Hoàng Phủ Tung, tức giận tới mức phát run, chửi :
- Nếu y không phải là hung thủ thì sao không dám tới đây gặp ta, mà nhờ con khỉ con nhà ngươi tới đây nhắn lại? Hừ, hừ, lúc nãy ta còn không tin lắm, bây giờ thì không thể không tin. Nên biết y và Xa Trì cùng Hoàng Phủ Tung, ba người xưng là Giang hồ tam dị cái, có giao tình mấy mươi năm, bây giờ Hoàng Phủ Tung lại bảo một tên vãn bối tới nói lời tuyệt giao với y, làm sao y không tức giận?
Không Không Nhi lại cười nhạt nói :
- Chuyện giữa ngươi và Hoàng Phủ Tung không liên can gì tới ta, ngươi có vô tín vô nghĩa hay không ta cũng không quản, nhưng ngươi cậy mình lớn tuổi, ngông cuồng tự đại, Không Không Nhi ta lại không phục, ngươi đả thương sư đệ ta, chuyện đó thì ngươi không chối chứ?.
Vệ Việt tức giận vểnh cả râu lên, chửi :
- Không Không Nhi, ngươi mới là kẻ ngông cuồng, ngươi biết sư đệ ngươi làm chuyện gì không?
Nếu không nể mặt lão sư phụ đã chết của ngươi, ta đã đánh y chết rồi!.
Vệ Việt đang định kể tội Tinh Tinh Nhi, Không Không Nhi đã nói :
- Cho dù sư đệ ta có phạm tội thập ác cũng không đến lượt ngươi quản, ngươi có biết quy củ giang hồ không?.
Vệ Việt ngẩng đầu lên trời cười hô hô, cao giọng nói :
- Không Không Nhi, ngươi đúng là mắt mọc trên đầu! Đừng nói sư đệ ngươi, cả ngươi mà ta muốn quản cũng cứ quản thôi! Nếu không thì ta lại có lỗi với sư phụ ngươi.
Không Không Nhi nói :
- Được, ngươi tới đây mà quản! Ngươi đả thương sư đệ ta, ta không giáo huấn ngươi một chút thì ta cũng có lỗi với sư phụ ta!. Tiếng tới người tới, thân hình chớp lên, lập tức đã nhảy xổ vào Vệ Việt.
Vệ Việt tức giận quát :
- Tiểu bối ngông cuồng, để ta xem ngươi có bao nhiêu tài nàng., lật tay đánh một chưởng, văng vẳng có tiếng sấm sét ì ầm, Không Không Nhi bị chưởng lực của y chấn động, thân hình nghiêng đi, Vệ Việt song chưởng khua thành một vòng định ôm vào hông y, Không Không Nhi thân pháp cực mau, thân hình trầm xuống lại tung lên, thi triển khinh công tuyệt đỉnh Yến tử niêm vân nhảy vọt lên hơn ba trượng, chỉ nghe vù một tiếng, thắt lưng của Không Không Nhi đã bị Vệ Việt giật đứt, nhưng tay trái của Vệ Việt chợt tê rần,

huyệt Khúc trì trên khuỷu tay cũng đã bị Không lông Nhi điểm trúng.
Vệ Việt trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Chẳng trách gì y ngông cuồng kiêu ngạo như thế, thân thủ quả nhiên cao minh gấp mười lần Tinh Tinh Nhi, không kém gì sư phụ y năm xưa. Vội vàng ngầm vận huyền công, lưu chuyển khí huyết, cảm giác tê rần trên cánh tay lập tức tiêu tan. Chỉ thấy Không Không Nhi cười gằn một tiếng, lại nhảy xổ tới, nói :
- Vệ lão đại, ngươi còn dám cậy mình lớn tuổi không? Nghĩ tới ngươi có chút giao tình với sư phụ ta, ngươi tạ tội đi!. vệ việt giận tới mức phát run, quát :
- Tiểu bối to gan làm bậy như thế, chuyện hôm nay mà ngươi dập đầu lạy ta ba cái, ta cũng không thể bỏ qua cho ngươi!. Không Không Nhi cười nói :
- Nếu đôi bên đều không muốn bỏ qua cho đối phương, thì chúng ta cứ theo quy củ giang hồ, dựa vào võ công mà phân thắng phụ? Ồ, ngươi còn mời thêm người giúp đỡ, sao không gọi cả ra đây?.
Không Không Nhi chỉ Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân nhịn không được lên tiếng :
- Vệ lão tiền bối, xin nhường ta lãnh giáo vài cao chiêu của y trước, lão tiền bối đứng ngoài chỉ điểm thêm cho!. Nên biết Nam Tễ Vân và Không Không Nhi là ngang hàng, Vệ Việt là bậc trưởng bối, trưởng bối động thủ với tiểu bối, có thắng cũng không vẻ vang gì, không thắng thì chỉ làm trò cười. Cho nên đù Nam Tễ Vân biết rõ không phải là đối thủ của Không Không Nhi cũng phái bất kể tính mạng mà đứng ra ứng chiến. Vệ Việt sắc mặt sa sầm, nói :
- Nam hiền điệt, chuyện này ngươi không cần quản! Ta thà liều bộ xương già này để chỉnh đốn phong khí võ lâm, chứ chuyện vinh nhục của mình thì không để tâm đâu!.
Không Không Nhi đang muốn Vệ Việt nói ra câu ấy, y biết rõ Vệ Việt lợi hại, nhưng tự tin vẫn có thể ứng phó, nhưng nếu thêm Nam Tễ Vân thì y hoàn toàn không nắm chắc. Lúc ấy bên cười nhạt một tiếng, nói :
- Vệ lão đại, ngươi ngày càng thô lỗ bừa bãi, khinh thường hà hiếp sư đệ ta mà còn dám mở miệng huênh hoang, cái gì mà chỉnh đốn phong khí võ lâm?.
Hai người bọn họ nói ra đều có lý, theo quy củ mà nói, Vệ Việt phát hiện Tinh Tinh Nhi làm chuyện sai quấy thì lẽ ra phải giao y cho sư huynh chưởng môn xử trí, Vệ Việt vì nghĩ mình là thân phận trưởng bối, nên vốn cũng không nghĩ tới quy củ ấy, không ngờ Không Không Nhi lại tới tính sổ với y!
Lúc ấy hai người lại giao phong, Không Không Nhi hoàn toàn không khách khí, rút đoản kiếm ra, cậy vào khinh công tuyệt đỉnh, nghiêng người sấn vào,

chiêu nào cũng liên tiếp tấn công vào chín đại huyệt trên người Vệ Việt. Vệ Việt công lực thâm hậu, nhưng thân pháp lại không mau lẹ như Không Không Nhi, liên tiếp mấy lần gặp nguy hiểm, đột nhiên đùng đùng nổi giận, một chiêu Phách không chưởng đánh ra, hất tung một đám đất đá bay rào rào, lập tức giống như có vô số ám khí từ bốn phương tám hướng đánh tới Không Không Nhi, Không Không Nhi kêu lớn một tiếng, mũi chân điểm xuống một cái, lập tức bay lên không trung, đoản kiếm vung một vòng tròn, chỉ nghe một tràng tiếng leng keng, đất đá rơi xuống như mưa.
Chợt nghe Không Không Nhi hú dài một tiếng, lại từ trên không lộn người nhào qua một cái, đầu dưới chân trên, cả người lẫn kiếm biến thành một đạo bạch quang bắn mau xuống Vệ Việt. Vệ Việt quát một tiếng như sấm :
- Đi., trong khoảng khắc ấy, vỗ ra một chưởng.
Một chưởng ấy Vệ Việt đã tụ tập công lực toàn thân, chỉ nghe ào một tiếng, Không Không Nhi đã bay lướt qua trên đầu Vệ Việt lại lộn người một cái nhào ra, bật lên một tiếng hự lớn, cũng giống như Tinh Tinh Nhi lúc nãy, như sao băng rơi thẳng xuống sơn cốc nhưng mau lẹ hơn Tinh Tinh Nhi rất nhiều, trong chớp mắt đã không thấy bóng đâu nữa. Chỉ nghe một giọng nói từ sơn cốc truyền lên :
- Lão thất phu tàn độc lắm, non xanh vẫn đó, nước biếc còn đây, một chưởng này ta nhớ rồi, sau này sẽ còn gặp lại!. Trong giọng nói có chút nghèn nghẹn, nhưng vẫn nghe thấy rất rõ.
Mấy chiêu ấy nhanh như cắt, quả thật là đem tính mạng ra giao đấu, nguy hiểm tuyệt luân, Nam Tễ Vân nhìn thấy cũng không khỏi kinh tâm động phách, lúc ấy mới thở phào một hơi, nhưng lúc y ngẩng đầu lên, lại không kìm được cả kinh.
Chỉ thấy Vệ Việt quần áo lốm đốm vết máu, sắc mặt xám như tro, mái tóc dài xã tung, dáng vẻ càng mười phần suy sụp! Nam Tễ Vân vội bước qua đỡ Vệ Việt, hỏi :
- Vệ lão tiền bối, người, người thế nào rồi?. Vệ Việt thở dài nói :
- Lão khiếu hóa lần đầu làm thế này. Vết thương không đáng ngại, chỉ là trong lòng ta rất áy náy.
Nguyên là Vệ Việt vì kiếm pháp của Không Không Nhi quá tàn độc, bị bức bách phải dùng mười thành công lực đánh ra một chiêu Phách không chưởng, nhưng y vốn không có ý lấy mạng Không Không Nhi, nên chưởng ấy tuy kình lực mạnh mẽ nhưng vẫn cố ý đánh lệch qua một bên, y cho rằng như thế cũng đủ hất Không Không Nhi ra, nào ngờ công lực của Không Không Nhi cao hơn y tưởng, rốt lại lưỡng bại câu thương, Không Không Nhi bị chưởng lực đánh tung ra, cố nhiên bị thương không nhẹ, nhưng đầu vai Vệ Việt cũng bị thanh đoản kiếm rạch một vết thương dài tới ba tấc. Vết thương ấy so với nội thương của Không Không Nhi quả thật rất nhẹ. Nhưng

một là Vệ Việt lần đầu trong đời bị thua thiệt thế này, hai là y đã nương tay nhưng Không Không Nhi lại không nghĩ tới, vẫn chửi mắng y là tàn độc. Nên biết tuy y với sư phụ Không Không Nhi không phải bạn thâm giao, nhưng dù gì cũng khâm phục nhau, bây giờ y bất đắc dĩ phải đả thương đồ đệ của cố nhân, đồ đệ của cố nhân lại không tha thứ cho y, chuyện đó làm y đau lòng.

Nam Tễ Vân nhìn thấy y bị thương không nặng, nhưng nghe y nói thế đã hiểu được tâm tình của y, lúc ấy bèn an ủi :

- Không Không Nhi trong mắt không có bậc trưởng bối, ngông cuồng tự đại, lão tiền bối như thế là đã khoan dung với y lắm rồi. Đối với loại người ngông cuồng không thể dùng lý lẽ mà dạy dỗ, thì không cần phải đau lòng, tức giận làm gì.

Vệ Việt thở dài nói :

- Không Không Nhi thì cũng đành, nhưng không ngờ giao tình mấy mươi năm giữa Hoàng Phủ Tung với ta bây giờ cũng bị hủy hoại trong một buổi. Càng khó nghĩ nữa là lần này y không dám tới, như thế chứng tỏ y là hung thủ đã giết chết Xa lão nhị. Ba lão ăn mày già bọn ta vốn tình như thủ túc, bây giờ vì Xa lão nhị, chỉ e ta phải nhẫn tâm giết y thôi!.

Nam Tễ Vân trong lòng rúng động, chợt nói :

- Cái nhẫn mới rồi Không Không Nhi đưa cho lão tiền bối xem, cái nhẫn ấy, ờ, có điểm kỳ lạ!. Vệ Việt sửng sốt, nói :

- Có chỗ nào kỳ lạ?. Nam Tễ Vân nói:

- Cái nhẫn ấy ta đã nhìn thấy qua, là vật của Hoàng Phủ Tung. Vệ Việt nói :

- Không sai, chính vì ta nhận ra được cái nhẫn ấy, ta biết đó là vật của Hoàng Phủ Tung, nên mới tin lời Không Không Nhi. Nam Tễ Vân nói :

- Nhưng Hoàng Phủ Tung đã tặng cái nhẫn ấy cho một người khác rồi. Vệ Việt vội hỏi :

- Tặng cho ai?. Nam Tễ Vân nói:

- Tặng cho Đoàn Khuê Chương.

Đúng là:

Tín vật khó tin đau thế sự,

Ngờ hư ngờ thực phí tâm tư.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 20
Giặc Hồ ruổi ngựa thành to sập
Tráng sĩ vung đao ý khí hào

Vệ việt vô cùng kinh ngạc, Nam Tễ Vân vừa định kể lại chuyện đã qua, Vệ Việt đã nói :
- Nam hiền diệt, ngươi chỉ biết một mà không biết hai, cái nhẫn ấy vốn có một cặp, vả lại là của ta tặng cho Hoàng Phu Tung. Ba mươi năm trước ta lấy được cặp nhẫn ấy ở Hồi Cương, nghe nói là vật trong cung của Thổ vương, có thể trừ tà, về sau rơi vào tay một tù trưởng, ta có ơn với tù trưởng ấy, y bèn tặng cho ta, ta lại tặng lại cho Hoàng Phủ Tung. Cho nên ngươi không thể dựn vào đó mà nói Không Không Nhi giở trò ma. Có điều tại sao Hoàng Phủ Tung lại tách cặp nhẫn ấy ra, tặng một cái cho Đoàn Khuê Chương, đó mới là chuyện kỳ lạ. Ngươi rất thân thiết với Đoàn Khuê Chương, chắc hiểu được lý do bên trong chứ?.
Nam Tễ Vân nói :
- Ta cũng biết một chiếc nhẫn sắt khác cũng cùng kiểu cùng dáng, nhưng cái nhẫn ấy dường như không phải của Hoàng Phủ Tung. Vệ Việt nói :
- Nghĩa là sao. Nam Tễ Vân kể lại chuyện năm xưa cùng Đoàn Khuê Chương bị võ sĩ của An Lộc Sơn truy bắt, Đoàn Khuê Chương bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, về sau gặp Hoàng Phủ Tung trong ngôi miếu hoang, Hoàng Phủ Tung trượng nghĩa cứu giúp, không những tặng dược hoàn cho Đoàn Khuê Chương, mà còn đánh lui truy binh giúp họ. Sau đó mới nói tới chuyện chiếc nhẫn :
- Lúc ấy Hoàng Phủ Tung biết Đoàn Khuê Chương không dễ dàng chịu ơn người khác, bèn tháo một cái nhẫn sắt ra đeo vào ngón tay Đoàn Khuê Chương, lúc ấy Đoàn Khuê Chương vẫn đang hôn mê, Hoàng Phủ Tung nói với ta rằng:
Nhờ ngươi nhắn lại với Đoàn đại hiệp giúp, sau này nếu y gặp một người, người ấy cũng mang một chiếc nhẫn sắt giống hệt thế này, thì xin y vì ta mà giữ thể diện cho người ấy.
Nam Tễ Vân kể lại câu chuyện xong, nói tiếp :
- Cặp nhẫn này một cái trong tay Đoàn Khuê Chương, tuy ta không biết chủ nhân của cái kìa, nhưng có thể đoán được Hoàng Phủ Tung đã tặng cho người ấy trước, nên ta mới cảm thấy kỳ lạ.
Vệ Việt lúc ấy mới cảm thấy kỳ lạ, trầm ngâm một lúc, nói:

- Nhưng ta lại nhận ra rõ ràng là chiếc nhẫn ta tặng cho Hoàng Phủ Tung trước kia, quyết không phải giả? Không Không Nhi lấy trộm được ở đâu cái nhẫn ấy nhỉ?.
Nam Tễ Vân nói :
- Bản lĩnh thần thâu của Không Không Nhi, thiên hạ vô song, ờ, chỉ e là...
Vệ Việt nói :
- Ngươi sợ chiếc nhẫn của Đoàn Khuê Chương bị y ăn trộm phải không? Nếu luận về bản lĩnh của Không Không Nhi, thì chiếc nhẫn ấy trên tay người khác mà y muốn ăn trộm cũng không phải khó, nhưng tối nay ta và Hoàng Phủ Tung có hẹn với nhau, chỉ có ba người biết, trừ hai người bọn ta, còn có một người mà ta sai đưa thư. Nam Tễ Vân vội hỏi :
- Người ấy là ai?. Vệ Việt nói :
- Là đệ tử đáng tin cậy nhất của ta, y quyết không tiết lộ với người ngoài, nếu Hoàng Phủ Tung không nói ra thì Không Không Nhi làm sao biết được?.
Hai người đều cảm thấy chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, quả thật nghĩ nát óc cũng không sao hiểu nổi. Vệ Việt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :
- Để ta về hỏi đệ tử của ta trước, nếu hỏi không ra, ta sẽ tới Cửu Nguyên gặp ngươi, giúp ngươi tìm nơi ở của mẹ con Hạ Lăng Sương.
Nam Tễ Vân gặp phải một vụ án không rõ ràng thế này cũng đành bó tay, nghĩ thầm :
- Quân tình khẩn cấp, cũng chỉ có về Cửu Nguyên trước rồi sẽ tính. Y cảm ơn Vệ Việt, chờ tới trời sáng, hai người lập tức chia tay.
Ngựa Nam Tễ Vân đi nhanh, chiều tối hôm sau đã về tới phủ Thái thú Cửu Nguyên, vì trời đã tối nên y không muốn tới làm kinh động Quách Tử Nghi, trước tiên trở về chỗ mình ở.
Thiết Ma Lặc nghe nói sư huynh trở về vội ra đón, từ xa đã kêu lên :
- Thế nào? Sư tẩu của đệ đâu? Tại sao huynh không đưa tỷ ấy cùng về?., đến khi ngẩng lên mới phát giác thần sắc Nam Tễ Vân có chỗ kỳ lạ. Lúc y đi vô cùng vui vẻ, bây giờ trở về lại cúi đầu rũ rượi, dáng vẻ tiều tụy, giống như vừa bị bệnh nặng xong.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, hỏi :
- Sư huynh, có chuyện gì vậy?.
Nam Tễ Vân nói :
- Chuyện này dài lắm, về phòng ta sẽ thong thả kể cho ngươi nghe.
Thiết Ma Lặc nghe y kể xong, nói :
- Chuyện này nhất định có liên quan tới thằng tiểu tặc họ Vương, sư huynh, chúng ta tới đại náo cốc Long Miên cho trời long đất lở một phen.
Nam Tễ Vân cười gượng nói :
- Chỗ này cách cốc Long Miên hàng ngàn dặm, đâu phải nói đi là đi? Bây

giờ quân tình khẩn cấp, chúng ta đều phải chờ nghe lệnh của Thái thú, không thể tùy tiện làm bừa.
Suốt đêm ấy Nam Tễ Vân trăn trở mãi nghĩ thầm với võ công của mẹ con Hạ Lăng Sương, lẽ ra không đến nỗi dễ dàng bị nhà họ Vương bắt được, lại nghĩ tới của Hạ Lăng Sương đối với mình tình nghĩa sâu nặng, cho dù rơi vào tay Vương Long Khách cũng quyết không chịu khuất phục, lúc ấy mới hơi yên tâm.
Quách Tử Nghi biết Nam Tễ Vân đã về, trời vừa sáng bên gọi hai sư đệ y vào gặp, Quách Tử Nghi già dặn việc đời, đêm qua nghe nói y một mình rũ rượi trở về, đã đoán được hôn sự của y nhất định đã có biến hóa, nên không hỏi về việc y tới nhà họ Hạ, chỉ tươi cười nói:
- Quốc gia nhiễu nạn, đúng là lúc nam nhi giúp nước, chuyện gia thất tạm gác lại cũng được. Nam tướng quân, ngươi trở về rất đúng lúc!.
Nam Tễ Vân vội hỏi :
- Quân tình lại phát sinh chuyện gì thế.
Quách Tử Nghi nói :
- Quân tình mười phần khẩn cấp, An Lộc Sơn vì con y bị triều đình giết chết, phát quân đánh mạnh, toàn bộ quân của Tiết độ sứ Hà Nam Trương Giới Nhiên tan vỡ, đại quân của Phong Thường Thanh chưa đánh đã vỡ theo gió mà nhạy, bây giờ đã lui vào Đồng Quan rồi. Nguyên An Lộc Sơn có hai con trai, con lớn là Khánh Tông, con thứ là Khánh Tự, Khánh Tự Ở lại Phạm Dương giúp đỡ cha, Khánh Tông là Quận mã của quận chúa Vinh Nghĩa, cháu gái Huyền tông, trước nay ở tại kinh sư. Sau khi An Lộc Sơn làm phản, Dương Quốc Trung dâng tờ tâu nói cha con họ thường ngấm ngầm thư từ với nhau, nếu còn giữ lại trong triều đình, e sẽ thành mối họa tâm phúc, Huyền Tông chuẩn tấu, truyền chỉ xử tử An Khánh Tông, Vinh Nghĩa quận chúa vợ y cũng ban ơn cho được tự tận.
An Lộc Sơn được tin, cả giận nói :
- Ngươi giết một đứa con trai của ta, ta sẽ đạp bằng Trường An, giết hết văn võ trong triều đình của ngươi. Trong lúc thịnh nộ, bên thả quân cho mặc ý chém giết, những chỗ đi qua không còn sót con gà con chó.
Lúc ấy triều đình phái ba lộ đại quân dẹp giặc, một lộ là Phong Thường Thanh vừa nhận chức Tiết độ sứ Phạm Dương, Bình Lô, y phiên chế sáu vạn tráng đinh vừa mộ được thành tân quân, chính diện cự địch ở Hà Bắc, một lộ là Đại tướng quân Kha Thư Hàn, thống suất biên quân người Hồ, trấn thủ Đồng Quan làm bình phong cho Trường An, một lộ nữa do Tiết độ sứ Hà Nam Trương Giới Nhiên thống suất quân mười ba quận Trần Lưu, cùng Phong Thường Thanh ủng hộ cho nhau. An Lộc Sơn trước tiên đánh Trương Giới Nhiên, Thái thú Trần Lưu Quách Nột mở cửa thành ra hàng, Trương Giới Nhiên toàn quân tan vỡ, bị An Lộc Sơn bắt sống, lập tức xử tử. Phong

Thường Thanh là người chí lớn tài nhỏ, quân sĩ mộ được đều là bọn vô lại ở chợ búa, chưa từng được huấn luyện, An Lộc Sơn đem thiết kỵ đánh tới quan quân không sao chống cự, thua lớn bỏ chạy. Phong Thường Thanh dẫn tàn quân vài ngàn người lui vào Đồng Quan, dựa vào Kha Thư Hàn để tự bảo vệ. Huyền Tông nghe tin cả giận, lập tức hạ lệnh, sai Kha Thự Hàn đem Phong Thường Thanh ra chém trước ba quân.
Nam Tễ Vân nghe tin quân tình nguy cấp như thế, lập tức nhiệt huyết sôi lên, vứt hết tình cảm nữ nhi qua một bên, hỏi Quách Tử Nghi :
- Thế giặc xương cuồng, sinh linh lầm than, chúng ta há lại ngồi nhìn? Không biết triều đình đã ra lệnh cho lệnh công xuất binh chưa?.
Quách Tử Nghi nói :
- Ta đang định bàn với các ngươi, tối qua triều đình đã phái Trung sứ tới tuyên đọc chiếu thư, sai ta làm Tiết độ sứ Sóc Phương, trong chiếu thư bảo ta giữ vững đất đai, thừa cơ xuất kích. Theo ta thấy, thế giặc đang mạnh, nếu chỉ cố thủ sẽ bị địch nhân phá tan, nhưng nếu xuất kích bừa bãi, địch đông ta ít thì lại e khó nắm chắc phần thắng, công thủ hai bễ đều khó, không biết Nam tướng quân có kế sách gì hay?.
Nam Tễ Vân nói :
- Trương Thái thú ở Tuy Dương đã sớm chuẩn bị, lệnh công có thể liên binh với y. Quách Tử Nghi nói :
- Thái thú Tuy Dương Trương Tuần, Thái thú Bình Nguyên Nhan Chân Khanh, hai chỗ ấy ta đều đã có hẹn với họ rồi, chỉ là binh lực vẫn còn chưa đủ.
Thiết Ma Lặc chợt nói :
- Tại hạ có một kế, không biết có dùng được không?. Quách Tử Nghi nói :
- Một người tính ngắn, hai người tính dài, Thiết huynh đệ có kế gì hay, cứ nói ra đừng ngại., Thiết Ma Lặc nói :
- Nếu có một cánh quân tinh nhuệ đánh vào sau lưng quân dịch thì có thể tốn sức một nửa mà thành công gấp đôi. Quách Tử Nghi nói :
- Kế ấy hay thì hay, nhưng quán tinh nhuệ từ đâu đánh tới?
Nếu từ đây đi, thì làm sao qua được khu vực phòng thủ mấy ngàn dặm của quân địch?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Quách đại nhân còn chưa biết, trong địa giới U Châu có một tòa núi Kim Hạc, trại chủ Tân Thiên Hùng ở đó có giao tình với ta rất thân thiết, người ấy can trung nghĩa đảm, là một hán tử lẫy lừng. An Lộc Sơn câu kết với Vương Bá Thông, tung lưới quét hào kiệt lục lâm, nhưng nhờ Tân Thiên Hùng ra sức vạch rõ mưu gian của họ, kéo lại được một số đồng đạo lục lâm, mới không đến nỗi tất cả đều bị An tặc lợi dụng. Y biết tại hạ theo đại nhân, từng nói với tại hạ rằng nếu có chuyện gì cần thì y tình nguyện vâng lệnh đại

nhân sai bảo. Chỉ là không biết đại nhân có chịu thu dụng nhân vật trong hắc đạo không?.
Quách Tử Nghi cười nói :
- Chỉ cần y có lòng giúp nước, thì còn kể gì hắc đạo hay bạch đạo. Bách tính ai không muốn an cư lạc nghiệp, rất nhiều trong những người lưu lạc làm giặc cướp thật ra chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi. Cho nên từ khi ta làm quan đến nay, đối với đám giặc cướp, trước nay đều mở một mặt lưới, chủ trương vỗ về, chứ không chủ trương đánh dẹp. Trong lục lâm đã có loại nghĩa sĩ như thế y lại tình nguyện theo lệnh ta, đó quả thật là mong còn chưa được.
Thiết Ma Lặc cả mừng nói :
- Như thế thì xin đại nhân ban cho một chiếu thư, ban cho y một danh nghĩa, đem bộ hạ Ở núi Kim Hạc phiên chế thành một cánh nghĩa quân, cho dù không thể quyết thắng ở chiến trường thì ít nhất cũng có thể quấy rối sau lưng quân An Lộc Sơn.
Quách Tử Nghi trầm ngâm hồi lâu, nghĩ ngợi thật kỹ, nói :
- Toán nghĩa quân này, lúc mới thành lập còn phải có người thu xếp mới được. Nam hiền đệ, ngươi là một viên tướng tài, nhờ ngươi và Thiết huynh đệ đi thay ta một chuyến, ủy quyền cho Tân trại chủ làm Chiêu thảo sứ đánh vào sau lưng địch, ngoài núi Kim Hạc, phàm có hào kiệt lục lâm nào tình nguyện muốn phiên chế thành nghĩa quân đều nhất loạt thu dụng. Chỉ mong dưới sự thu xếp của các ngươi có thể thắng được vài trận lừng lừng lẫy lẫy!.
Nam Tễ Vân thấy chính hợp với ý mình, đứng lên nói :
- Tiểu tướng vâng lệnh. Quách Tử Nghi lập tức viết chiếu thư, lại đưa Nam Tễ Vân một chiếc lệnh tiễn, dặn dò :
- Sau lưng quân địch còn rất nhiều tàn quân của triều đình, ngươi cũng có thể thu dụng họ. Ta giao cho ngươi chiếc lệnh tiễn này, cho ngươi thay mặt ta ban bố hiệu lệnh, tùy nghi hành sự.
Nam Tễ Vân trịnh trọng đón lấy lệnh tiễn, nói :
- Bẩm lệnh công, chuyến này ta đi, nếu có thể phiên chế được một cánh nghĩa quân, sẽ đánh cốc Long Miên trước để phá tan sào huyệt của Vương Bá Thông.
Làm như thế có hai cái hay, đã có thể tiêu diệt được tay chân của An Lộc Sơn, lại có thể nhân đó ra lệnh cho các nhân vật trong giới lục lâm cải tà quy chính, bỏ tối theo sáng, Vương Bá Thông hiện là minh chủ lục lâm, nếu có thể một phen đánh giết y, thì những người quy phụng y, mười người có tới chín có thể thu dụng.
Quách Tử Nghi nói :
- Chuyện tác chiến do ngươi toàn quyền vạch ra kế sách, không cần thỉnh thị. Được rồi, việc không nên chậm trễ, hai sư huynh đệ các ngươi cứ lập tức lên đường hôm nay, ta chờ tin báo tiệp của các ngươi?. Y nắm tay Nam Tễ

Vân, đích thân đưa họ ra khỏi khách sảnh, lại dặn thị tùng chuẩn bị ngựa cho họ.
Nam Thiết hai người trở về chỗ ở thu xếp hành trang, Thiết Ma Lặc cười nói :
- Nam sư huynh, huynh phải đa tạ đệ mới đúng, huynh sợ không được đi cốc Long Miên, bây giờ đệ đã xin tướng lệnh cho huynh, nếu Hạ cô nương ở cốc Long Miên, thì lần này huynh có thể diễn một vở dũng sĩ cứu giai nhân rồi.
Nam Tễ Vân cười nói :
- Ngươi đừng nói ta, chẳng phải là ngươi cũng có thể nhân cơ hội này thân cận với Hàn cô nương sao? Ngươi yên tâm, nếu ngươi muốn tâm tình với cô ta trên đường, nhất định ta không nghe trộm đâu.
Nguyên là sau khi Hàn Chỉ Phân tới Cửu Nguyên, phu nhân của Quách Tử Nghi rất ưa thích nàng, mời nàng vào phủ làm bạn, ở cùng với gia quyến, gia đình nhà quan trong ngoài cách biệt, vì thế Thiết Ma Lặc lại không thể thường gặp mặt nàng, lần này Quách Tử Nghi phái hai sư huynh đệ họ tới núi Kim Hạc, có nói rõ là để Hàn Chỉ Phân cùng đi với họ. Thiết Ma Lặc bị sư huynh chế nhạo, bất giác nóng bừng hai tai, vội nói :
- Sư huynh, câu nói đùa ấy huynh không được nói bừa bãi, huynh và Hạ cô nương đã đính hôn, chứ đệ và Hàn cô nương chỉ là coi nhau như anh em thôi. Nam Tễ Vân cười nói:
- Chuyện ấy ta cũng từng làm qua rồi, lúc đầu ta với Hạ cô nương cũng chỉ coi nhau như anh em thôi.
Hai sư huynh đệ đang đùa giỡn, thì Hàn Chỉ Phân đã tới, vừa bước vào là cười nói :
- Ma Lặc, huynh nghĩ ra ý rất hay, muội làm bạn với bấy nhiêu phu nhân trong phủ nha này, đang buồn chán gần chết!
Ồ, nghe nói các huynh sắp đánh cốc Long Miên, phải không?. Nam Tễ Vân nói :
- Đúng thế, Hàn cô nương, cô có ý gì hay?. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Đừng nói ý hay, cả ý dở cũng không có. Muội chỉ là có đánh giết là vui vẻ! Con gái Vương Bá Thông còn nợ muội một chưởng, muội đang muốn đi đòi nợ đây. Nam Tễ Vân nói :
- Hay đấy, lần này cô có cơ hội để so tài với cô ta rồi. Hai anh em nhà họ Vương đều không phải người tốt. Ta hy vọng cô một kiếm đâm xuyên qua người cô ta. Hàn Chỉ Phân nhìn Thiết Ma Lặc một cái, như cười mà không phải cười, nói :
- Chuyện đó muội không dám, giết vị Vương cô nương ấy rồi, đấy gì mà đền cho Ma Lặc? Nam đại ca, huynh không biết đấy, vị Vương cô nương ấy đối xử với Ma Lặc tốt lắm nhé!.
Thiết Ma Lặc vừa thẹn vừa cuống, kêu lên :

- Chỉ Phân, ta không nói với cô rồi sao? Bất kể cô ta đối xử với ta thế nào, thì cũng là kẻ thù đã giết nghĩa phụ ta!. Hàn Chỉ Phân thấy y thật thà, cười nói:
- Nếu huynh không có như vậy thì cần gì phải cuống quít như thế?
Được rồi, không trêu huynh nữa. Ngựa đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể lên đường rồi.
Ba người cùng cưỡi ngựa ra khỏi phủ nha, bọn thị vệ đang phiên trực hơi ngạc nhiên, hỏi :
- Nam tướng quân, đêm qua người vừa về, hôm nay lại phải đi rồi à? Có việc công gì mà bận rộn như thế? Hàn cô nương, cô cũng đi sao?. Nam Tễ Vân vì chuyện này cần giữ bí mật, không muốn nói nhiều với họ, bèn qua loa vài câu, rồi lập tức thúc ngựa lên đường.
Con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương vẫn do Hàn Chỉ Phân cưỡi, ngựa của hai người Nam Thiết là tuấn mã do Quách Tứ Nghi lựa chọn cho họ, tuy không sánh được với con ngựa hoàng phiêu, nhưng cũng khỏe mạnh phi phàm, không quá một buổi đã đi được hơn trăm dặm.
Dọc đường họ không khỏi nói tới chuyện cốc Long Miên, nói tới việc đại náo tiệc mừng công của Vương gia bảy năm về trước, Thiết Ma Lặc dường như chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên kìm cương lại.
Nam Tễ Vân hỏi :
- Chuyện gì thế? Con ngựa của ngươi không nhạy nữa à?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không phải. Đệ là đang nghĩ chúng ta có cần quay lại Cửu Nguyên không?. Nam Tễ Vân nói :
- Tại sao?. Thiết Ma Lặc nói :
- Đệ nhớ lại một chuyện. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Chuyện gì mà hớt hải như thế? Đã đi được hơn trăm dặm rồi mà còn quay lại à? Huynh vừa đi vừa nói xem, để Nam đại ca bàn tính giúp huynh.
Thiết Ma Lặc nói :
- Nam sư huynh, mới rồi ở cửa nha môn người hỏi chuyện huynh tên là gì?. Nam Tễ Vân nói :
- Tên là Hạ Côn, thế nào, ngươi thấy có gì không ôn?. Thiết Ma Lặc nói :
- Hôm đầu tiên đệ tới Cửu Nguyên, các người đang thao luyện trong nội thao trường, Hạ Côn này cũng có mặt trong đó, đệ nhớ là y bắn ba phát lên tiếp đều trúng hồng tâm, có phải không?. Nam Tễ Vân nói :
- Không sai, trong các viên Hiệu úy thì tiễn pháp của y thuộc loại giỏi nhất. Ngươi biết y à?. Thiết Ma Lặc nói :
- Hôm ấy đệ thấy y trong nội thao trường, chỉ cảm thấy quen quen, mới rồi huynh nói tới chuyện đại náo cốc Long Miên bảy năm trước đệ đột nhiên nhớ ra, đệ đã gặp người này trong cốc long Miên rồi, chỉ vì lúc ấy quá đông người, nên đệ nhất thời không nhớ ra được.

Nam Tễ Vân giật nảy mình, nói :
- Thật không. Ngươi nhớ rõ ràng, không lầm đấy chứ?. Thiết Ma Lặc nói :
- Chắc chắn không lầm, huynh còn nhớ không, hôm ấy đệ giả làm tùy tùng của Tân trại chủ, các huynh uống rượu trong hoa viên, đệ thì ăn cơm với bọn tùy tùng ở ngoài, y ngồi cùng bàn với đệ. Người khác cười cười nói nói, chi có y không nói tiếng nào, nên đệ đặc biệt ghi nhớ. Huynh nghĩ xem, nếu y là người của Vương Bá Thông mà cho y ở lại trong quân, há không phải đáng lo sao?.
Nam Tễ Vân hỏi :
- Lúc ấy những người ăn cơm cùng bàn với ngươi đều là bộc dịch của Vương Bá Thông à?. Thiết Ma Lặc nói :
- Cũng có tùy tùng của các trại chủ, đều có thân phận như ta.
Nam Tễ Vân trầm ngâm hồi lâu, nói :
- Từ khi Quách lệnh công biết được An Lộc Sơn có ý làm phản, liền ra bảng chiêu mộ dũng sĩ, kết nạp nhân tài. Theo chỗ ta biết, Hạ Côn thuộc toán dũng sĩ ứng mộ đầu tiên, y là người cẩn thận, cũng rất trung thành với chức vụ, hiện chúng ta đã không thể đoán định y là người của Vương Bá Thông, cũng chưa nắm được bằng chứng gì về y, nếu lại ầm ầm trở về tố giác y, há không phải là chuyện bé xé ra to sao?. Thiết Ma Lặc nói:
- Chúng ta chỉ nói với một mình Quách lệnh công thôi. Nam Tễ Vân nói :
- Nhưng chúng ta đã đi mà lại quay về người ngoài lại không nghi ngờ sao? Nếu quả thật y là người xấu, lại là khua cỏ động rắn, chẳng bằng thế này, ở đây vẫn còn trong địa giới Cửu Nguyên, ta tới điểm đóng quân phía trước, viết một lá mật thư, nhờ họ gấp đưa về, bẩm cáo với Quách lệnh công xin y để ý đề phòng, như thế được rồi. Các nơi nãy thường có văn thư đi lại với phủ nha, người ngoài sẽ không sinh nghi.
Thiết Ma Lặc thấy sư huynh nói có lý, bèn không đòi quay về nữa. Ngựa của họ đi nhanh, không đầy một giờ thì tới điểm đóng quân trước mặt, Nam Tễ Vân viết một lá thư, niêm phong kỹ rồi đưa cho viên võ quan ở đó, người ấy biết Nam Tễ Vân, hứa sẽ chuyển về cho y ngay trong ngày.
Rời khỏi điểm đóng quân, ba người lại tiếp tục đi, sau ba ngày thì vào tới địa khu do An Lộc Sơn quản hạt.
Trên đường thỉnh thoảng lại gặp những đám người bồng bế chạy nạn, quả thật loạn dân đầy núi, xốn mắt đau lòng, thỉnh thoảng cũng gặp quân An Lộc Sơn đuổi theo tàn binh bại tướng, may mà ngựa của họ đều từng xông pha trận mạc, lên núi vượt gò như đi trên đất bằng, vừa nhìn thấy quan quân là rẽ vào đường nhỏ, dọc đường yên ổn, thẳng tới núi Kim Hạc.
Trong trại nghe báo tin, từ trại chủ Tân Thiên Hùng trở xuống đều ra đón tiếp, Hàn Chỉ Phân chợt thấy trong đám đông có cha, vô cùng vui mừng, nhảy nhót chạy tới, kêu lên :

- Cha, cha về rồi à?.
Hàn Trạm kéo con gái cười nói :
- Ta đã biết tính ngươi không chịu yên phận, rất thích sinh ẩu khiến người ta lo lắng. Hôm trước ta trở về nghe. Tân thúc thúc nói ngươi lén lút bỏ đi, cơ hồ khiến ta hoảngsợ nhảy dựng lên. Hàn Chỉ Phân bĩu môi nói :
- Tân thúc thúc, tại sao người lại nói điệt nữ như thế? Lần trước điệt nữ rời núi, không phải đã bẩm báo với người rồi sao?. Tân Thiên Hùng cười nói :
- Ta nói đùa với cha ngươi, sao ngươi cuống lên như thế?. Hô, hôm ấy ngươi nhảy lên con ngựa hoàng phiêu rồi mới nói với ta, dáng vẻ nôn nóng muốn đi như thế, bây giờ ta nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười, ngươi nghĩ xem, ta có dám không ưng thuận không?. Hàn Trạm hô hô cười rọ :
- May mà ngươi cùng đi với Thiết hiền diệt, nếu không quả thật ta không yên tâm., rồi quay lại chào hỏi Nam Tễ Vân, lại kéo Thiết Ma Lặc nói:
- Thiết hiền điệt, ngươi lớn lắm rồi, đúng là một thiếu niên anh hùng, khiến người ta ưa thích. Y một tay dắt con gái, một tay dắt Thiết Ma Lặc, khiến Thiết Ma Lặc cảm thảy khó xử, Nam Tễ Vân nhìn thấy, nghĩ thầm :
- Chuyện hay của họ chắc có thể thành. Chỉ mong họ không đến nỗi như mình, gặp nhiều hoạn nạn.
Nam Tễ Vân gặp gỡ mọi người xong, phát hiện trong sơn trại ngoài Hàn Trạm còn có thêm mấy người. Kim kiếm thanh nang Đỗ Bá Anh và Phù Lăng Tiêu hiệp khách nổi tiếng ở Thiểm Nam cũng có trong đó. Nam Tễ Vân rất thân thiết với họ, cách biệt nhiều năm, lúc ấy lại bước tới thi lễ, hỏi thăm lẫn nhau mới biết lần trước Hàn Trạm xuống núi một là tới nơi xa thăm bạn, hai là để chiêu mộ anh hào cho núi Kim Hạc. Núi Kim Hạc cách cốc Long Miên không xa, Hàn Trạm đã sớm tính tới việc An Lộc Sơn gây biến, nên Che tổ trước lúc mưa cho sơn trại, chuẩn bị ứng phó với cốc Long Miên. Tân Thiên Hùng nói :
- Tình hình trước mắt rất khẩn cấp mà đúng lúc này các ngươi lại rời Cửu Nguyên, Quách lệnh công lại chịu cho các ngươi đi à?. Nam Tễ Vân nói :
- Chính là muốn thương lượng kế sách với các người, chúng ta thong thả sẽ nói.
Hôm ấy quần hào thương nghị trong khách sảnh, Nam Tễ Vân đưa chiếu thư ủy nhiệm của Quách Tử Nghi cho Tân Thiên Hùng, đề nghị phiên chế bộ thuộc của núi Kim Hạc thành nghĩa quân, lại nói kế hoạch tấn công cốc Long Miên của mình cho mọi người nghe, Tân Thiên Hùng vui vẻ đồng ý nói :
- Hàn lão tiền bối rất thông thạo địa hình ở cốc Long Miên, muốn đánh cốc Long Miên thì y là quân sư tốt nhất.
Lúc ấy bàn bạc một lượt, quyết định đang đêm tập kích cốc Long Miên, chuẩn bị mọi việc xong, sau ba ngày sẽ động thủ. Núi Kim Hạc vì sợ cốc

Long Miên đánh úp, vốn có thiết lập Tọa thám quanh cốc Long Miên. Cốc Long Miên là một khu đất hình cái hồ lô, bốn bề núi non vây quanh, trong cốc rộng khoảng trăm dặm, vốn có một số hộ thợ săn hái thuốc cư ngụ, ngoài cốc cũng có mấy thôn xóm. Sau khi cha con họ Vương chiếm cứ cốc Long Miên, đại hưng thổ mộc, xây dựng võ bị, đã biến cốc Long Miên thành một cát cứ to lớn, nhưng bọn đại đạo trên giang hồ có quy củ là không ăn :
- cỏ cạnh ổ., Vương gia tự cho mình là minh chủ lục lâm, đương nhiên càng không muốn động thủ với đám thôn dân ấy. Trong cốc vốn có mấy hộ thợ săn và hái thuốc, tuy bị cưỡng bách vào bọn, phải làm việc cho họ nhưng vẫn giữ Nghề nghiệp của mình, chẳng qua phải nộp những vị thuốc đào được và dã thú săn được cho sơn trại, mỗi tháng lãnh một phần tiền gạo, cũng như làm thuê cho sơn trại. Còn như mấy thôn xóm ngoài cốc thì chỉ phải phục tùng sự quản hạt của họ, ngoài ra không có gì thay đổi.
Gián điệp của núi Kim Hạc chính là chủ nhân quán trà năm xưa Thiết Ma Lặc đã ghé vào uống rượu, quán trà này cách cốc Long Miên không đầy ba mươi dặm, y có người họ hàng trong cốc, nhờ thế rất tinh thông về tin tức trong đó, núi Kim Hạc cũng thỉnh thoảng phái thám tử lấy danh nghĩa họ hàng tới thăm để nghe ngóng hư thực trong cốc, mỗi giờ báo về núi Kim Hạc một lần.
Hôm sau vừa khéo thám tử về báo, nói cha con Vương Bá Thông đều ở trong cốc, vả lại trong cốc treo đèn kết hoa, bốn phía trang hoàng đổi mới, ngày nào cũng có người từ sơn trại các nơi tới, dường như có chuyện vui gì đó.
Tân Thiên Hùng nghe xong tin tức ấy không thấy có gì đặc biệt, nhưng Nam Tễ Vân thì không khỏi lo lắng nghi ngờ, nghĩ thầm hay mẹ con Hạ Lăng Sương quả thật đã bị Vương gia bắt, mà Vương Long Khách bức bách Hạ Lăng Sương phải thành hôn! Y mong mỏi mẹ con họ đang ở cốc Long Miên để mình có thể cứu ra, lại lo có chuyện bất ngờ xảy ra với họ, nghe được tin ấy, suốt hai ngày ăn không ngon ngủ không yên.
Nam Tễ Vân đoán đúng được một nửa, Hạ Lăng Sương quả thật đã rơi vào tay Vương Long Khách, nhưng mẹ nàng lại không phải như nàng, ở chỗ nào, ngay cả Hạ Lăng Sương cũng không biết.
Đúng buổi tối núi Kim Hạc chuẩn bị động thủ tập kích cốc Long Miên, trong một gian phòng cực kỳ nhã trí mà Vương gia bố trí, có một thiếu nữ nằm trên giường, nàng định vùng dậy nhưng thân hình mềm nhũn không có chút khí lực nào, thiếu nữ ấy chính là Hạ Lăng Sương, nàng bị an trí trong gian phòng này đã vài hôm.
Nàng nghiến nghiến răng, tức giận tới mức trước mắt tối sầm, trường tao ngộ đáng sợ này lại lần nữa hiện ra trong óc nàng.
Hôm ấy nàng đang nói chuyện với mẹ, trong lòng chỉ nghĩ tới Nam Tễ Vân,

tính ngày thì trong một hai hôm nữa Nam Tễ Vân sẽ tới, ý nghĩa chưa dứt, chợt nghe gian ngoài có tiếng động, nàng mừng rỡ tới mức cơ hồ nhảy bật lên, vừa mới bước ra khỏi cửa, một bọn người đã ập vào, vô cùng bất ngờ đối với nàng.

Bọn người tràn vào nhà nàng có bốn người, một là Tinh Tinh Nhi, hai là Vương Long Khách, ba là một đạo sĩ thân hình cao gầy, tướng mạo cổ quái, chỉ có người ấy là nàng không biết, người thứ tư thì nàng vô cùng bất ngờ, chính là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung.

Nàng vĩnh viễn cũng không quên được tình cảnh lúc ấy lúc Hoàng Phủ Tung xuất hiện, mẹ nàng đột nhiên thét lên một tiếng, biến hắn sắc mặt, dáng vẻ tựa hồ gặp phải ác quỷ, chạm trán thú dữ? Tiếng thét ấy đầy vẻ phẫn nộ, đầy vẻ sợ hãi, lại giống như tiếng kêu tuyệt vọng của một người lẻ loi gặp phải nguy hiểm không ai giúp đỡ! Mẹ con nàng dựa vào nhau mà sống đã hơn hai mươi năm, trước nay nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ như thế, tiếng kêu sợ hãi như thế nơi bà.

Nàng còn nhớ là theo bản năng, nàng lập tức nhảy bật ra, tuốt kiếm đâm Hoàng Phủ Tung, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương cổ quái, kiếm chiêu phát ra, không có chút kình lực nào, giống như vừa uống rượu xong, đầu váng mắt hoa, thân hình mềm nhũn, chỉ muốn nằm lăn ra giường ngủ một giấc, đầu óc mơ hồ, nàng còn nhớ Vương Long Khách bước tới cạnh nàng, đúng lúc ấy nàng còn văng vẳng nghe mẹ nàng kêu lên một tiếng, tựa hồ xông vào Hoàng Phủ Tung:

- Ta không cho ngươi nói nửa câu với Sương nhi!., sau đó tựa hồ còn mấy tiếng đao kiếm chạm nhau, sau đó nàng mất hết tri giác.

Đến khi tỉnh lại, nàng đã thấy mình trong gian phòng này, nàng phát hiện trong người không có gì khác lạ, lúc ấy mới hơi yên tâm, nhưng khí lực vẫn chưa khôi phục được chỉ đành nằm trên giường, không có cách nào. Nàng bị an trí trong gian phòng ấy đã qua mấy hôm, Vương Long Khách cũng tới lấy lòng vài lần, lần nào cũng bị nàng chửi mắng phải lui ra.

Hạ Lăng Sương đang khổ não, chợt thấy rèm cửa vén lên, Vương Long Khách lại bước vào. Hạ Lăng Sương giận dữ nghiến chặt răng, quay đầu đi không thèm nhìn y. Chỉ nghe Vương Long Khách ngọt ngào cười nói :

- Qua vài hôm rồi, mà nàng vẫn còn giận sao. Đều là do ta không tốt, chưa được nàng ưng thuận đã đưa nàng về đây nhưng đó cũng là vì ta quá yêu thương nàng, nàng nên tha thứ cho ta, ờ, nàng vẫn cảm thấy buồn phiền à, ta nhất thời chưa thể đưa thuốc giải cho nàng, có điều hôm nay ta đưa tới cho nàng một ít long diên hương, có thể đề thần tỉnh trí, nàng ngửi một chút, có thấy thoải mái không?.

Mùi hương ấm áp bay vào trong màn, Hạ Lăng Sương quả nhiên cảm thấy tỉnh táo, chỉ nghe Vương Long Khách nói tiếp :

- Hạ cô nương, nàng muốn gì cũng được, chỉ cần nàng nói một câu thôi.
Hạ Lăng Sương vô cùng uất hận kêu lên :
- Ngươi đừng ra vẻ ân cần, giả vờ tử tế, ta chỉ muốn ngươi một đao chém chết ta đi. Vương Long Khách cười nói :
- Tai sao nàng lại giận ta, ta mời nàng tới đây là để giết nàng sao? Nàng yên tâm, ta thà chết chớ không nỡ làm nàng bị thương đâu! Những lời ta nói với nàng, câu nào cũng thật lòng đấy.
Hạ Lăng Sương quay mặt lại, tức giận nói :
- Được, ngươi nói hay lắm, vậy tại sao không chịu cho ta gặp mẹ ta?.
Vương Long Khách phe phẩy chiếc thiết phiến, ngọt ngào nói :
- Mẹ nàng không ở đây, nhưng chỉ cần chúng ta thành hôn xong, tự khắc nàng sẽ gặp bà. Hạ Lăng Sương tức giận nói :
- Ngươi vô sỉ thật, muốn đem chuyện đó để uy hiếp ta à?. Vương Long Khách nói :
- Hạ cô nương, ta là thành tâm thành ý cầu hôn với nàng, nàng đừng hiểu lầm, mẹ nàng đi chỗ khác, bà tạm thời không muốn tới cốc Long Miên, nhưng chỉ cần chúng ta thành hôn xong, thì tự nhiên lão nhân gia người sẽ tới đây thăm con gái con rể thôi.
Hạ Lăng Sương tức giận đỏ mặt, mày liễu dựng ngược, hừ một tiếng nói :
- Ngươi muốn bức bách ta thành hôn, đó là cóc ghẻ muốn ăn thịt ngỗng trời, Hạ Lăng Sương ta cho dù tan xương nát thịt cũng không chịu lấy ngươi đâu?.
Vương Long Khách trước mặt nàng vốn vẫn đóng vai công tử đa tình, ôn nhu thể thiếp, chiều chuộng ân cần, bây giờ nghe thấy thế, bất giác biến hẳn sắc mặt, điên cuồng phẩy mạnh chiếc thiết phiến, qua một lúc mới lạnh lùng nói:
- Hạ cô nương, sao cô không nghĩ thử xem, nếu ta đúng là con cóc ghẻ như cô nói, thì món thịt ngỗng trời này ta đã ăn từ lâu rồi. Cô đã rơi vào tay ta, ta muốn thu xếp cô thế nào cũng được, chỉ vì ta kính cô yêu cô, muốn cùng cô làm một đôi vợ chồng thương yêu nhau thắm thiết, nên mới không dùng thủ đoạn cứng rắn với cô. Hạ cô nương, tính ra chúng ta cũng có một đoạn giao tình, tại sao cô lại căm hận ta?.
Hạ Lăng Sương nói :
- Ta đã có chồng chưa cười rồi, ngươi cũng không phải không biết, ngươi biết rõ ta và Nam Tễ Vân đã có hôn ước, còn bắt cóc ta về đây, đó không phải là coi thường ta sao? Nếu ngươi muốn nói chuyện giao tình, thì mau mau thả ta ra, có thể ta sẽ bớt căm hận ngươi.
Vương Long Khách để lấy lòng nàng, vốn đã quyết ý dùng công phu mặt dày, cứ mặc kệ nàng chửi mắng nhục mạ thế nào cũng không phản ứng. Nhưng bây giờ nghe nàng nhắc tới Nam Tễ Vần, y lại không nhịn được, chỉ

thấy mặt y xám xanh, soạt một tiếng vứt chiếc tập phiến xuống đất, há miệng quát lớn :
- Ta có chỗ nào không bằng họ Nam? Y chẳng qua chi là một tên võ quan nhỏ dưới trướng Quách Tử Nghi, có ra cái gì? Y chỉ biết đao tới kiếm lui, có chút hư danh trên giang hồ, không biết mềm mỏng, không biết yêu thương, có gì mà cô si mê y chứ? Mà nói lại, ta còn quen cô trước y, chúng ta cũng từng có một đoạn giao tình không kém, cô lại thay lòng, Vương Long Khách ta làm sao cam tâm được?.
Vương Long Khách gào thét như sấm, Hạ Lăng Sương lại im lặng, vừa nghe y nói vừa nhớ tới chuyện cũ, bảy năm trước nàng vừa vào giang hồ, một lần trên đường gặp một toán quan quân, viên võ quan thấy nàng xinh đẹp buông lời sàm sỡ, nàng đang định động thủ thì có một thiếu niên qua đường quát chặn viên võ quan kia lại, giải vây cho nàng, thiếu niên ấy chính là Vương Long Khách. Lúc ấy Hạ Lăng Sương không biết thân phận của y, còn tưởng y là một công tử nhà giàu trượng nghĩa phù nguy, thấy y nho nhã, trò chuyện có duyên, văn tài võ nghệ đều không kém, quả thật cũng thầm xiêu lòng vì y. Sau chuyện ấy hai người bắt đầu kết giao, kết bạn cùng đi trải qua nhiều ngày, Hạ Lăng Sương vừa vào giang hồ không hề có kinh nghiệm, Vương Long Khách thường chỉ điểm cho nàng, lại từng giúp nàng trừ diệt một tên tham quan, hai tên ác bá, Hạ Lăng Sương càng cho rằng y là một hiệp khách thiếu niên, ngày càng có hảo cảm với y, có điều thời gian chưa nhiều, chưa từng nói tới chuyện cưới gả. Không bao lâu, Vương Long Khách vì chuyện nhà y tranh bá với Đậu gia, bắt buộc phải chia tay với Hạ Lăng Sương, vội vã trở về cốc Long Miên, Hạ Lăng Sương đến lúc ấy vẫn chưa biết thân phận của y.
Đến khi Vương Long Khách chặn đường Đoàn Khuê Chương, bị Nam Tễ Vân đánh bại, chuyện ấy lại vừa khéo bị Hạ Lăng Sương nhìn thấy, từ đó trở đi bộ mặt thật của Vương Long Khách dần dần lộ ra, đến sau khi quần hùng đại náo cốc Long Miên, mưu gian của Vương gia câu kết với An Lộc Sơn đã bị vạch trần, Hạ Lăng Sương đối với Vương Long Khách cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng.
Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh hiện ra trong óc Hạ Lăng Sương, lúc ấy Vương Long Khách còn đang khua chân múa tay trước giường nàng, uất ức bất bình, lải nhải không thôi, Hạ Lăng Sương đột nhiên ngửa đầu lên, lạnh lùng nói :
- Không sai, ngươi căn bản không thể sánh được với NamTễ Vân!. Vương đong Khách ngẩn ra, lớn tiếng hỏi :
- Tại sao ta không sánh được với y, ta là thiếu minh chủ lục lâm, gào mây thét gió, mưu đồ bá nghiệp, y thì có cái gì?.
Hạ Lăng Sương nói :

- Y là bậc hảo hán hành hiệp trượng nghĩa, cứu khốn phù nguy, vì dân vì nước! Ngươi câu kết với người Hồ, tàn hại bách tính, căn bản không là cái gì cả, lại còn muốn so sánh với y à?.
Vương Long Khách tức giận tới cực điểm, nhưng y trợn hai mắt lên, lại hô hô cười nói :
- Cô thật là kiến thức đàn bà. Cô đã từng đọc qua sử sách chưa?. Hạ Lăng Sương nói :
- Ta là so sánh việc làm của hai người các ngươi, có liên quan gì tới sử sách chứ?. Vương Long Khách nhặt chiếc quạt lên, phe phẩy vài cái, ra sức dằn lửa giận xuống, lấy giọng ôn tồn nói :
- Không phải cô cho rằng ta câu kết với người Hồ là một tội lớn sao? Cô có biết các vua sáng nghiệp các đời nhờ ngoại viện lấy được thiên hạ thì sử sách ghi chép rất nhiều không. Cho dù cô chưa đọc sử sách nhưng chắc cũng biết chuyện bản triều, năm ấy cha con Lý Uyên cùng phản vương các lộ đuổi hươu ở Trung nguyên, Lý Uyên từng xưng thần với người Đột Quyết, y sai Lưu Văn Tĩnh làm sứ giả, dâng biểu lên Khả hãn Đột Quyết, hẹn:
Chinh phạt đắc thắng, thì con gái ngọc lụa đều thuộc về Khả hãn. Vì thế mới được Đột Quyết giúp đỡ, về sau Lý Uyên trở thành Cao tổ hoàng đế của bản triều, bây giờ ta liên kết với An Lộc Sơn thì chẳng qua cũng làm như Lý Uyên, tạm thời mượn y giúp đỡ mà thôi, sau khi xong việc ta có thể tiêu diệt y, độc chiếm thiên hạ của nhà Đường, hô hô, lúc ấy, ta cũng như Thái tông hoàng đế Lý Thế Dân, là bậc quân vương sáng nghiệp một đời. Cô có hiểu hoài bão của ta không? Cô lại vì thế mà chửi ta, đó không phải là kiến thức đàn bà sao?.
Vương Long Khách giỏi ăn nói, dẫn cổ nghiệm kim, cho rằng đã đủ có thể khuất phục Hạ Lăng Sương, nào ngờ Hạ Lăng Sương cười nhạt một tiếng, càng tỏ vẻ khinh bỉ, nói :
- Ái chà, thật là thất kính, té ra ngươi lại có hoài bão như thế kia đấy? Tiểu nữ chưa từng đọc qua sử sách, nhưng chỉ biết một điều đạo lý, là những ai tàn hại bách tính chính là bọn người xấu xa thập ác không tha, nhận giặc làm cha thì là quốc tặc người trong nước ai cũng có quyền giết.
Vương Long Khách dùng đủ mọi thủ đoạn, lúc mềm lúc cứng, không ngờ không những không làm cho Hạ Lăng Sương xiêu lòng được mà còn bị chửi một trận tàn tệ. Tuy trước đó y từng bị chửi mấy trận, nhưng chưa từng bị chửi ghê gớm thế này, bị chửi tới mức tối tăm mặt mũi, quả thật không còn chỗ nào để xoay chuyển tình thế.
Vương Long Khách sắc mặt xám xanh, hai mắt đỏ ngầu, thẹn quá hóa giận, đột nhiên sấn lên một bước, cười hưng dữ nói :
- Được lắm, té ra trong mắt cô thì ta là kẻ xấu xa thập ác không tha, vậy thì ta còn nói gì với cô được nữa, ta chỉ còn dùng thủ đoạn của kẻ xấu đối với

cô thôi, hô hô, Hạ cô nương, cô đúng là Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!.
Y đứng trước giường, khom người xuống, hai tay giang ra, định ôm Hạ Lăng Sương!
Hạ Lăng Sương không sao động đậy, lạnh lùng nói :
- Giỏi, oai phong lắm, phì, ngươi quả là kẻ hạ lưu không biết nhục!. Vương Long Khách rất cao ngạo, bị nàng chửi câu ấy vừa tức giận vừa xấu hổ, bốn mắt gặp nhau, chỉ thấy trong ánh mắt của Hạ Lãng Sương đấy vẻ khinh miệt căm ghét, lại có dáng vẻ ngạo nghễ lạnh lùng, Vương Long Khách bất giác trong lòng hoảng sợ, vốn Hạ Lăng Sương đã không có chút sức lực nào để chống cự, nhưng không biết thế nào Vương Long Khách đối diện với dáng vẻ oai nghiêm không thể xâm phạm của nàng, lại đột nhiên khiếp sợ, hai tay lỏng ra, không dám ôm nữa.
Vương Long Khách nghiến nghiến răng, không sao thoát khỏi, lại không muốn bỏ đi, đang lúc trong lòng giằng xé, tâm ý ngần ngừ, chợt nghe một tiếng cười nhạt, âm thanh cực nhỏ nhưng rất rõ ràng, giống như có người cười khẽ bên tai y, y nhìn Hạ Lăng Sương, Hạ Lăng Sương vẫn nằm trên giường, hai mắt mở to giận dữ nhìn y, nhưng môi cắn chặt, rõ ràng tiếng cười ấy không phải do Hạ Lăng Sương phát ra.
Vương Long Khách quát :
- Ai ở ngoài đấy, không có tiếng đáp, nhưng lại có một tiếng cười nhạt vang tới. Vương Long Khách vốn hơi sợ sệt, lại nghe tiếng cười nhạt ấy, bất giác buông Hạ Lăng Sương, lập tức vén rèm cửa xông ra.
Hạ Lăng Sương thở phào một hơi, kêu thầm :
- Nguy hiểm thật!.
Hai tiếng cười nhạt ấy nàng cũng nghe thấy, nàng mừng vì hai tiếng cười nhạt ấy tới rất kịp thời, đồng thời lại cảm thấy vô cùng kỳ quái.
Qua một lúc, chợt nghe tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, Hạ Lăng Sương vừa định thần, bất giác hoảng sợ, chỉ cho là Vương Long Khách lại quay trở vào.
Một bóng người thướt tha bước vào, Hạ Lăng Sương định thần nhìn kỹ, thì là Vương Yến Vũ em gái Vương Long Khách.
Tuy không phải Vương Long Khách tới, nhưng Hạ Lăng Sương căm hận người nhà họ Vương thấu xương, dĩ nhiên cũng không có cảm tình gì với Vương Yến Vũ. Nàng lạnh lùng nhìn Vương Yến Vũ, không nói câu nào, chỉ thấy Vương Yến Vũ trên mặt có nét cười, dường như không có ác ý gì với nàng.
Vương Yến Vũ thấy dáng vẻ Hạ Lăng Sương như thế, ngẩn người ra, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười, bước tới giường, nói với Hạ Lăng Sương :
- Hạ thư thư, ca ca ta vô lễ với ngươi, chẳng trách gì ngươi tức giận, tiểu

muội tới đây tạ tội với ngươi.
Hạ Lăng Sương cười nhạt nói :
- Ca ca ngươi vừa bị ta chửi cụp đuôi chạy rồi, ngươi cần gì phải giở trò? Hừ, hai anh em ngươi kẻ đánh người xoa, lừa được ta à?.
Vương ấn vũ nói :
- Thư thư, xin đừng đa nghi, ta là thành tâm thành ý tới tạ tội với thư thư, không những thế ta còn muốn ca ca ta chuộc tội.
Hạ Lăng Sương nói :
- Phì, nếu ngươi muốn chuộc tội, thì chuộc tội bằng cách nào? Phải rồi, ta đã sớm nghe nói ngươi là một tiểu ma nữ giết người không chớp mắt, ngươi cứ đem bản lãnh giết chết Đậu gia ngũ hổ năm xưa đâm ta một kiếm, để ta khỏi phải sống mà chịu sự hành hạ của các ngươi, cũng để khỏi phải nhìn thấy loại người đáng ghét như các ngươi.
Vương Yến Vũ biến sắc, chợt hai hàng nước mắt rơi xuống, hạ giọng nói :
- Năm đó ta giết năm vị bá bá nhà họ Đậu, chỉ là vâng lệnh cha mà thôi, bây giờ nghĩ lại hối hận không kịp, nhưng năm vị bá bá nhà họ Đậu cũng có chỗ đáng chết, có điều không nên để ta giết họ mới đúng, thư thư, chuyện ấy ngươi cũng không thể tha thứ cho ta sao?.
Hạ Lăng Sương vốn cũng chẳng có hảo cảm gì với Đậu gia ngũ hổ, chẳng qua câu ấy chỉ là nêu ra một ví dụ thôi, nghe Vương Yến Vũ trịnh trọng biện hộ như vậy, lại cảm thấy có chỗ kỳ quái, lúc ấy không nhịn được, nói :
- Ngươi không cần giở trò từ bi mèo già khóc chuột, ngươi giết họ xong, hối hận cũng được, đắc ý cũng được, không liên quan gì tới ta. Ngươi nói thẳng ra đi, ca ca ngươi sai ngươi tới đây là có ý đồ gì? Có điều ta có thể chém đinh chặt sắt, nói cho ngươi biết, mềm cũng được, cứng cũng được, ta cũng không nghe theo đâu?
Bất kể ngươi dùng đao kiếm, thuốc độc hay lời ngon tiếng ngọt, mà muốn ta nghe theo, cũng chỉ uổng phí tâm cơ thôi.
Vương Yến Vũ nói :
- Ta là em gái y, ngươi không tin ta, cũng chẳng trách được, nhưng mà ta tới đây hoàn toàn không phải do ca ca ta sai khiến, ngươi hỏi ta tới đây làm gì à? Ta tới chỗ này là để giúp ngươi đào tẩu, ngươi có tin ta không?.
Hạ Lăng Sương kinh ngạc, hỏi :
- Ngươi muốn thả ta chạy thật à?
Này, như thế có gì hay cho ngươi? Ta và ngươi cũng chẳng có giao tình gì?.
Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi nhất định muốn biết chuyện này có gì hay cho ta, thì mới tin tưởng thành ý của ta phải không? Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết. Ta biết ngươi là vợ chưa cưới của Nam đại hiệp, ta chỉ mong sau khi các ngươi gương vỡ lại lành, ngươi nói tốt vài câu cho ta trước mặt Nam đại hiệp.

Hạ Lăng Sương nói :
- Ủa, chuyện này mới là lạ đây. Ngươi muốn nói gì với y?. Vương Yến Vũ thoáng đỏ mặt, thẹn thùng nói :
- Chỉ cần ngươi nói ra chuyện hôm nay, để Nam đại hiệp biết rõ ta cũng hoàn toàn không phải là kẻ xấu xa không thuốc nào chữa được, thế là hay rồi.
Cho dù Hạ Lăng Sương đầu óc khôn ngoan, nhất thời cũng khó mà hiểu được duyên cớ bên trong, nghĩ thầm :
- Tại sao cô ta lại muốn Nam đại ca có cảm tình với cô ta? Tại sao cô ta lại có dáng vẻ như thế? Nếu không phải nàng rất tin tưởng Nam Tễ Vân, lại biết trước nay giữa hai người không có quan hệ gì, thì không khéo đã ngờ vực bên trong có ẩn tình gì rồi.
Hạ Lăng Sương đang ngờ vực, chợt thấy Vương Yến Vũ lấy ra một bình thuốc, trút ra nửa bình chất lỏng màu hồng, hạ giọng nói :
- Ngươi trúng phải chất độc Thiên nhật túy mê hương tán, đây là thuốc giải, ta lấy trộm chỗ ca ca ta.
Hạ Lăng Sương nửa tin nửa ngờ, nói :
- Ngươi lấy trộm thuốc giải cho ta, không sợ cha anh quở phạt à?. Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi không cần lo cho ta, ngươi mau uống thuốc giải vào, trốn khỏi chỗ này mau đi, nếu không ca ca ta phát hiện ra ta lấy trộm thuốc giải, thì ngươi không trốn thoát được đâu.
Hạ Lăng Sương thấy nàng có vẻ nôn nóng như thế, tựa hồ chỉ mong là mình lập tức uống thuốc giải vào, lại nghi ngờ thêm mấy phần, lạnh lùng nói :
- Nói như thế, thì ngươi lại vì một người không liên quan tới mình mà đối đầu với ca ca, ha ha, không ngờ tâm địa ngươi thiện lương như thế đấy, cọp già cũng biết niệm kinh.
Vương Yến Vũ vội nói :
- Ngươi muốn thế nào mới chịu tin ta? Ờ, ngươi không biết ta là... Hạ Lăng Sương mở to hai mắt hỏi :
- Ngươi, ngươi là cái gì?. Đúng lúc ấy, chợt nghe tiếng gọi :
- Tiểu thư, tiểu thư?. Đó là a hoàn của Vương Yến Vũ đang gọi nàng, âm thanh cấp bách, tựa hồ xảy ra chuyện gì.
Vương Yến Vũ giật nảy mình, đặt bình thuốc xuống cạnh Hạ Lăng Sương, tức giận nói :
- Được, ngươi không tin ta cũng chẳng còn cách nào, uống hay không uống thuốc giải thì tùy ngươi, không phải ngươi muốn tìm cái chết sao? Được, ngươi cứ uống bình thuốc độc này đi!.
Vương Yến Vũ vội vàng bước ra, Hạ Lăng Sương đưa mắt nhìn theo bóng nàng, lại nhìn cái bình bằng bạc, dáng vẻ của Vương Yến Vũ lúc bỏ đi có vẻ

vừa nôn nóng, vừa phẫn kích, lại vừa như chịu rất nhiều điều ủy khúc, một thiếu nữ tựa hồ không thể đóng kịch như vậy được. Hạ Lăng Sương chợt nghĩ :
- Cô ta nói cũng đúng, nếu đây là bình thuốc độc, thì nhiều lắm mình cũng chỉ chết là cùng, uống xong sẽ không còn tình trạng sống dở chết dở như thế này nữa.
Nàng không thể bò lên, nhưng hai tay còn có thể từ từ di động, nàng cầm lấy bình thuốc, mở nắp ra, nghe một mùi thơm ngào ngạt bốc lên, lập tức tinh thần sảng khoái, cuối cùng cũng dốc được nửa bình thuốc vào miệng.
Vương Yến Vũ bước ra, thấy a hoàn kia vội hôi :
- Ngươi có gặp ca ca ta không?. A hoàn kia nói :
- Thiếu trại chủ đã ra tiền sảnh rồi.
Nghe nói có khách tới. Mấy ngày hôm nay đều có các nhân vật lục lâm tới, Vương Yến Vũ cũng không để ý bèn hỏi :
- Ngươi chuyện bé xé ra to, tới tìm ta là có chuyện gì?. A hoàn kia nói :
- Dương tổng quản truyền lệnh của lão trại chủ gọi tiểu thư ra gặp khách.
Dương tổng quản đã tìm người khắp nơi. Vương Yến Vũ hơi kinh ngạc, nghĩ thầm:
- Khách nào mà quan trọng thế, cha mình đã đích thân chiêu đãi, lại có anh mình, sao còn muốn mình cũng ra?. Lúc ấy bèn nói :
- Ta ra ngoài ấy, chuyện ta tới đây ngươi không được để cho người khác biết.
Vương Yến Vũ ra tới tiền sảnh, vừa từ sau bình phong nhìn ra, bất giác trong lòng rúng động!
Hai người khách tới hoàn toàn không phải nhân vật lục lâm mà là người Vương Yến Vũ nhận biết vợ chồng Đoàn Khuê Chương danh chấn giang hồ. Đoàn Khuê Chương là con rể nhà họ Đậu, Vương gia đại phá núi Phi Hổ, tiêu diệt Đậu gia ngũ hổ xong, vốn đã chuẩn bị đề phòng vợ chồng họ tới trả thù, nhưng qua bảy năm, vợ chồng họ thủy chung vẫn chưa tới cốc Long Miên, cha con Vương Bá Thông cũng cho rằng họ không tới nữa, nào ngờ tối nay họ lại đột nhiên xuất hiện!
Vương Yến Vũ sực hiểu ra, nghĩ thầm :
- Không trách gì cha mình giục mình ra gặp khách, té ra là loại khách này? Hỏng bét, nếu họ động thủ, thì mình làm sao được?. Quan hệ giữa Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc thì Vương Yến Vũ biết rõ, nếu quả thật Đoàn Khuê Chương tới đây để báo thù, Vương Yến Vũ cũng khó mà đối địch với họ, lòng nàng rối bời, nấp sau tấm bình phong, không biết làm sao là tốt!
Lúc ấy, Vương Bá Thông đang nói chuyện với Đoàn Khuê Chương, y cũng cho rằng Đoàn Khuê Chương tới đây để trả thù cho Đậu gia, Vương Yến Vũ

từ sau tấm bình phong nhìn trộm ra, chi thấy cha nàng vẻ mặt lạnh lùng, hỏi :
- Xin hỏi Đoàn đại hiệp, đêm nay hiền phu phụ đại giá quang lâm, là đi ngang ghé vào hay có ý gì?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Vô sự không tới điện tam bảo, đương nhiên là có chuyện mới tới!. Vương Bá Thông cười nhạt nói :
- Quân tử nhất ngôn, ngựa tốt thêm roi, xin hỏi Đoàn đại hiệp còn nhớ những lời đã nói trên núi Phi Hổ năm xưa không?. Đoàn Khuê Chương nói:
- Ta nói những gì?. Vương Bá Thông nói :
- Hôm ấy ta lý luận với Đậu lão đại trên núi Phi Hổ, Đoàn đại hiệp không phải là người lục lâm, từng nói là không quản tới chuyện giữa hai nhà Vương Đậu, sau đó hiền phu phụ tỷ thí với Không Không Nhi theo quy củ võ lâm, Đoàn phu nhân cũng đã ưng thuận, hoặc thắng hoặc bại cũng chỉ lý luận với Không Không Nhi chứ không tìm tới Vương gia trả thù, các ngươi có nói câu ấy không?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Không sai chút nào, câu ấy là có. Vương Bá Thông thở phào một hơi, nói :
- Được, nếu đã thế thì chắc Đoàn đại hiệp là một người trọng lời hứa, giữ chữ tín, dường như ta cũng không cần phải nói nhiều.
Đoàn Khuê Chương trầm giọng nói :
- Vương trại chủ chưa hỏi câu nào, sao lại cứ nhất quyết cho rằng ta tới đây để trả thù cho Đậu gia?
Chẳng lẽ ngoài chuyện ấy ra thì Đoàn Khuê Chương ta không thể tới đây à?.
Vương Bá Thông ngạc nhiên, kế lập tức hô hô cười nói :
- Xin lỗi, đó là lão phu hiểu lầm. Đội ơn Đoàn đại hiệp coi lão phu là bằng hữu, chịu tới hàn xá, quả là may mắn làm sao. Long nhi, mang trà lên đây.
Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói :
- Khoan đã, trà thì uống hay không cũng được. Vương trại chủ, ngươi lại hiểu lầm rồi. Vương Bá Thông nối :
- Cái gì?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Tối nay vợ chồng ta tới đây, không phải tìm kẻ thù nhưng cũng không phái thăm bè bạn. Ta làm sao dám với cao làm bạn với Vương trại chủ?.
Vương Bá Thông vội hỏi :
- Vậy thật ra Đoàn đại hiệp tới đây là vì chuyện gì?.
Đúng là:
Thù cũ nay còn thêm hận mới,
Đầm rồng hang cọp cũng coi thường.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 21
Đáng thương dưới kiếm tình nhi nữ
Khơi dậy trong non chuyện kiếm đao

Đoàn Khuê Chương nhìn Vương Long Khách chằm chằm, nói:
- Ta có con gái của một người bạn bị thiếu trại chủ bắt về đây, xin thả người ra.
Vương Long Khách sửng sốt, mắng :
- Nói bậy, ta bắt con gái nào chứ?. Đoàn Khuê Chương biến sắc, tay đặt lên chuôi kiếm, đã định phản ứng, Vương Bá Thông đã mắng :
- Long nhi, trước mặt Đoàn đại hiệp, không được bừa bãi!., rồi quay lại tươi cười nói với Đoàn Khuê Chương :
- Tiểu nhi trước nay đều ở cạnh ta, cho dù y không tốt, cũng không đến nỗi làm việc cưỡng đoạt con gái lương dân làm mất thân phận, chắc Đoàn đại hiệp đã tin lầm lời người ta rồi.
Vương Bá Thông vô cùng gian hoạt, lúc ấy y đã biết Đoàn Khuê Chương tới đây vì chuyện Hạ Lăng Sương, trong lòng kinh nghi bất định, vì thế trước tiên dùng lời nói khéo che đậy, chối được thì tốt, mà cho dù không chối được cũng có thể thăm dò xem Đoàn Khuê Chương còn biết những gì. Đoàn Khuê Chương mày kiếm dựng lên, giận dữ nói :
- Nếu Đoàn mỗ không biết được đích xác, làm sao dám tới cốc Long Miên các ngươi? Vị cô nương ấy tên Hạ Lăng Sương, ngươi hỏi thằng con bảo bối của ngươi xem y có quen Hạ cô nương không?.
Vương Long Khách nói :
- Không sai, ta có quen vị Hạ cô nương ấy, cô ta cũng là bạn bè của ta, ngươi có chứng cứ gì mà nói ta bắt cóc cô ta?. Vương Bá Thông phụ họa :
- Đúng đấy, họ vốn là bạn bè, người không quen biết thì còn có thể bắt cóc, chứ với bạn bè thân thiết, sao lại bắt cô ta? Còn xin thỉnh giáo.
Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói :
- Không đưa chứng cứ cho các ngươi, chắc các ngươi còn định xảo quyệt biện hộ. Ngày mươi bảy tháng trước các ngươi xông vào bắt cóc mẹ con họ Ở thôn Sa Cương dưới núi Ngọc Long, ngày bốn tháng này một mình Hạ cô nương bị đưa tới cốc Long Miên, lúc ấy cô ta đã trúng thuốc mê, con trai ngươi dùng một chiếc kiệu nhỏ khiêng vào cửa ngang bên góc phải hoa viên, có đúng thế không?.
Đoàn Khuê Chương nói ra như chính mắt nhìn thấy, cha con Vương Bá

Thông giật nảy mình, lập tức nảy ý nghi ngờ :
- Chẳng lẽ trong cốc Long Miên lại có gian tế.
Đoàn Khuê Chương ngừng lại một lúc rồi sang sảng nói :
- Cha Hạ cô nương với ta là anh em kết nghĩa, cô ta lại là vợ chưa cưới của Nam Tễ Vân bạn ta, chuyện này ta không thể không quản.
Vương Bá Thông vẫn còn định chối, còn muốn Đoàn Khuê Chương phải đưa ra nhân chứng vật chứng, Vương Long Khách đã nhịn không được, lớn tiếng nói :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi ăn nói bậy bạ, Hạ cô nương là vợ chưa cưới của ta, có liên quan gì tới họ Nam họ Bắc chứ?
Không sai hiện cô ta đang trong cốc ngay hôm nay bọn ta sẽ thành hôn, ngươi khách khí một chút có khi ta còn mời ngươi uống rượu mừng, còn nếu ngươi ăn nói bậy bạ nữa, ta chỉ đành tống cổ ngươi ra thôi.
Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói :
- Được lắm, ngươi nói như thế giống như Hạ cô nương nguyện ý lấy ngươi thì phải?. Vương Long Khách ngạo nghễ đáp :
- Đương nhiên! Cô ta không phải con ngươi, cô ta muốn lấy ta, ngươi quản được à?. Đậu Tuyến Nương đùng đùng nổi giận, chửi :
- Nói thối lắm, Hạ cô nương há chịu lấy thằng tiểu tặc không ra con người như ngươi?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Không cần tranh cãi, Hạ cô nương đã ở đây cứ mời cô ta ra, hỏi một lượt là minh bạch ngay.
Vương Long Khách chửi :
- Lẽ nào lại thế, vợ chưa cưới của ta há có thể tùy tiện ra gặp ngươi!. Đậu Tuyến Nương chỉ hận không thể lập tức động thủ, nói :
- Đại ca, chứng cứ đích xác Hạ cô nương cũng đang ở đây, còn nói nhiều với bọn ăn cướp này làm gì? Y không chịu cho chúng ta gặp Hạ cô nương, chúng ta lại không biết tự tìm à?.
Vương Bá Thông quát lớn :
- Vương mỗ dù sao cũng là minh chủ lục lâm, xin hai vị nể mặt!. Y không nói tới bốn chữ :
- Minh chủ lục lâm.
thì cũng thôi, nhưng vừa nhắc tới, Đậu Tuyến Nương lại nhớ tới mối thù giết anh, lại càng như lửa đổ thêm dầu, lập tức cười nhạt nói :
- Ta mặc kệ ngươi là minh chủ hay không minh chủ, ngươi làm chuyện bậy bạ, ta có được tính sổ với ngươi không.
Vương Bá Thông vung tay một cái, trầm giọng nói :
- Được, liều mạng với họ thôi, họ mượn cớ sinh sự, rõ ràng là tới báo thù cho Đậu gia. Vù một tiếng, một ngọn Thiết tật lê phóng vào Đậu Tuyến Nương, người xuất thủ chính là một thủ hạ của Vương Bá Thông, người này

sở trường về ám khí tẩm độc, y biết đạn sắt của đậu Tuyến Nương lợi hại, nên định tiên phát chế nhân.
Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói :
- Đồ không ra gì, lại dám giở ám khí ra trước mặt ta à, trước tiên cứ phế bỏ ngươi đã., câu nói chưa dứt, chợt nghe tiếng dây cung bật lên, người kia gào thảm một tiếng, máu chảy đầy mặt, hai mắt đã bị đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn trúng, kế đó huỵch một tiếng, lại một đầu mục khác ngã lăn xuống đất, là bị ngọn Thiết tật lê tẩm độc đánh trúng. Nguyên là ám khí của y về kình lực và độ chuẩn xác thua xa Đậu Tuyến Nương, đạn sắt của Đậu Tuyến Nương hậu phát tiên chí, bắn trung mắt y xong mới dùng cánh cung gạt ngọn Thiết tật lê ra, tên đầu mục kia chẳng may trúng phải, bị trúng chất kịch độc, không đầy khoảnh khắc, thất khiếu ứa máu mà mất mạng.
Đậu Tuyến Nương cánh cung lại kéo lên, lần này ba viên đạn hoàn cùng bắn ra đánh thẳng vào ba lộ thượng bàn, trung bàn, hạ bàn của Vương Bá Thông. Vương Bá Thông tránh qua một bên, Vương Long Khách tay vung tập phiến gạt ra một viên, viên thứ ba bắn tới giữa mặt, Vương Bá Thông vội ra chiêu Phượng điểm đầu, nào ngờ thủ pháp ám khí của Đậu Tuyến Nương rất kỳ diệu, Vương Bá Thông thấy thế đạn hoàn phóng tới cực mau, đã sớm tránh qua, không ngờ viên đạn sắp tới, thế lại chậm lại, Vương Bá Thông vừa ngẩng đầu lên thì vừa khéo bị đánh trúng trán, máu chảy như suối Vương Bá Thông cả giận chửi :
- Nể mặt các ngươi, các ngươi lại ra tay đánh người, hôm nay nếu để các ngươi sống ra khỏi cửa này, Vương Bá Thông ta cũng không còn mặt mũi nào mà đứng trong lục lâm!.
Một hòa thượng to béo đứng sau lưng Vương Bá Thông kêu lên:
- Xin minh chủ bớt giận, để ta thu thập mụ ác bà này!., rồi nhấc thiền trượng lên xông nau qua, đập xuống đầu Dậu Tuyến Nương, Đậu Tuyến Nương quát :
- Được, để cho cái đầu trọc của ngươi nếm mùi đạn hoàn!. Tiếng ra đạn tới, hòa thượng kia hô hô cười nói :
- Viên ngọc bằng hạt gạo cũng phát sáng à? Đạn hoàn của ngươi làm sao đánh được tửu gia?., thiền trượng múa lên như gió, đúng là giọt nước không lọt vào được, chỉ nghe một tràng tiếng chát chát choang choang, đạn hoàn liên châu của Đậu Tuyến Nương đã bị y đánh rơi hết xuống đất, vỡ nát như bột!
Đoàn Khuê Chương vừa nhìn thấy, biết ngay hòa thượng này nội lực hùng hậu, không thể thẳng thắn đón đỡ, y sợ vợ có sơ suất liền quát lớn :
- Buông tay!., một kiếm chém tới.
Nguyên hòa thượng ấy tên A Đồ Lê, là người Hồ đồng tộc với An Lộc Sơn, vốn là đại pháp sư do An Lộc Sơn lấy lễ đón mời, rất được An Lộc Sơn tín

nhiệm. Về sau An Lộc Sơn liên minh với Vương Bá Thông, nên phái y tới, trên danh nghĩa là :
- Tiến cử người hiền. cho Vương Bá Thông, do Vương Bá Thông sử dụng, nhưng thật ra là làm nhiệm vụ giám sát Vương Bá Thông giúp y. Dụng ý của An Lộc Sơn đương nhiên Vương Bá Thông biết rõ, cho nên đối xử với A Đồ Lê mười phần cung kính, chuyện gì cũng lấy lòng y.
A Đỗ Lê được y phụng thừa đã quen, chỉ cho mình quả thật là vô địch thiên hạ, y thấy Vương Bá Thông tựa hồ rất sợ vợ chồng Đoàn Khuê Chương, trong lòng đã sớm không phục, vì thế muốn tỏ rõ tài năng, hy vọng với ngọn Bát phong thiền trượng có thể đánh đổ vợ chồng họ.
Nào ngờ kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương tinh diệu phi thường, chỉ thấy kiếm quang chớp lên, đã đánh vào vòng phòng ngự của ngọn thiền trượng, A Đỗ Lê quát lớn một tiếng, thiền trượng đè xuống, Đoàn Khuê Chương dùng thế chữ ngự, thanh bảo kiếm lại càng phiêu nhiên như một mảnh gỗ, dính vào thiền trượng của y, A Đồ Lê tuy dùng sức Thái Sơn áp đỉnh, nhưng lại giống đại lực sĩ vác đá đập kiến, hoàn toàn không có tác dụng gì, bị thanh bảo kiếm của y đính vào thiền trượng, lại càng không hất ra được.
Nói thì thậm chứ lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương quát một tiếng :
- Buông tay!., thanh bảo kiếm theo thân trượng lướt vào. A Đỗ Lê giật nảy mình, nếu không chịu buông thiền trượng ra, thì năm ngón tay sẽ bị cắt đứt. Y lúc nguy cấp nảy ý khôn, vội vàng đẩy thiền trượng ra phía trước, dùng thân pháp Cổn địa hồ lô lăn tròn xuống đất, tránh khỏi nhát kiếm ấy.
Vương Long Khách cũng đã sấn tới, tập phiến vung lên gạt thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương ra che chở cho A Đồ Lê. Vương Long Khách từ nhỏ đã học võ với bậc danh sư về công phu cũng nội ngoại kiêm tu, vả lại cơ trí biến báo, vì thế so với Đoàn Khuê Chương và Nam Tễ Vân thì tuy y còn kém một bậc, nhưng không đến nỗi một chiêu đã thảm bại như A Đồ Lê.
A Đồ Lê bò dậy, hoảng sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tuy may mà ngọn thiền trượng chưa rời khỏi tay, nhưng cũng, vô cùng thảm hại. Lúc ấy đời nào y còn dám khinh địch nữa, múa thiền trượng lên như gió bão, giữ khoảng cách một trượng với Đoàn Khuê Chương, xem ra tuy mười phần hung mãnh, nhưng thật ra chỉ là tự bảo vệ chứ không dám tấn công.
Tuy thế nhưng thiền trượng của A Đồ Lê đánh tới, vẫn có sức nặng ngàn cân, Đoàn Khuê Chương mới rồi là dùng xảo chiêu đánh bại y, bây giờ bị Vương Long Khách giữ chân, nếu bị thiền trượng của A Đồ Lê quét trúng mộtcái, thì khó mà chống cự, nên đoàn Khuê Chương cũng cẩn thận đề phòng, không đám khinh địch, may mà A Đỗ Lê bị y làm cho hoảng sợ, không dám sấn lên đánh rát.
Hai người trợ thủ của Vương Bá Thông từ hai bên đánh tới ngăn cản Đậu Tuyến Nường, hai người trợ thủ này là nhân vật hàng đầu trong giới lục lâm,

một người tên Chử Toại, một người tên Đồ Long, đều có bản lĩnh giữ nhà, võ công quả thật không phải tầm thường.
Chử Toại sở trường thủ pháp Tiểu cầm nã đánh gần, điêu ngoa cổ quái, nếu bị tay y chạm vào, lập tức bị trặc gân gãy khớp, Đồ Long dùng một đôi Nhật nguyệt luân, hoãn toàn theo đường lối cương mãnh, hai người một cương một nhu, phối hợp với nhau lại càng lợi hại. Đậu Tuyến Nương bị họ sấn tới trước mặt không sao dùng đạn sắt đối địch, chỉ đành một tay cầm cung, một tay cầm đao, ác chiến với họ.
Đậu Tuyến Nương kế thừa gia học, có ba tuyệt kỹ danh chấn võ lâm, một là công phu Thần đạn bách phát bách trúng, hai là Kim cung thập bát đả, ba là Du thân bát quái đao pháp, lúc ấy tuy nàng không thể bắn đạn nữa, nhưng đao cung đều dùng, triển khai công phu di chuyển giao đấu với đối phương, cũng có thể ứng phó.
Vương Bá Thông bị bắn trúng trán mười phần căm tức, một mặt sai bốn đại đầu mục xông vào trợ chiến, một mặt sai người vào trong thúc giục Vương Yến Vũ ra. Vương Yến Vũ đã sớm núp sau tấm bình phong, cha đã ra lệnh, nàng không muốn bị người ta phát hiện, không biết làm sao chỉ đành bước ra trước, Vương Bá Thông tức giận nói :
- Yến nhi, sao giờ này ngươi mới tới, ngươi xem, Vương gia chúng ta đã bị người ta tới cửa làm nhục như thế đấy.
Vương Yến Vũ nói cha không cần sốt ruột, chắc hai người này không chạy thoát được đâu. Điều một đội nhiêu câu thủ tới đây là có thể bắt sống họ rồi. Nguyên là Vương Yến Vũ huấn luyện được một đội nữ binh, sở trường dùng nhiêu câu bắt địch, lần trước Thiết Ma Lặc chính là bị đội nhiêu câu thủ này bắt sống, có điều bây giờ Vương Yến Vũ hiến kế ấy là muốn mượn đó kéo dài thời gian, vì quả thật nàng không muốn động thủ với Đoàn Khuê Chương.
Vương Bá Thông gật gật đầu nói :
- Cũng được, không cần ngươi đi, ta tự có người ra lệnh. Vương Yến Vũ không còn cách nào, chỉ đành đứng cạnh cha quan chiến.
Đoàn Khuê Chương sát cơ nổi lên, đột nhiên hú dài một tiếng, cả người lẫn kiếm biến thành một đạo hàn quang, bắn thẳng tới Vương Long Khách, Vương Long Khách không dám đón đỡ, vội vàng tránh qua, nhà sư kia đã bị Đoàn Khuê Chương đánh cho hoảng sợ, vội vàng thu hồi thiền trượng, múa lên thành một vòng tròn che chở toàn thân. Hai đầu mục trợ chiến cho Vương Long Khách, thân pháp lại không được mau lẹ như thế, Đoàn Khuê Chương soạt soạt hai kiếm, một người bị đâm trúng xương sườn, một người bị chặt dứt hai ngón tay, Đoàn Khuê Chương lập tức xông ra khỏi vòng vây, trở lại hội họp với Đậu Tuyến Nương, Đậu Tuyến Nương dưới sự tấn công của hai người Chử Đỗ và hai tên đại đầu mục khác, vốn đã rơi vào thế yếu

được chồng tới giúp, tình thế mới trở lại quân bình.
Vương Long Khách nói :
- Không chờ nhiêu câu thủ được đâu, Yến nhi, cô giúp ca ca một tay. Vương Yến Vũ không biết làm sao đành rút kiếm ra khỏi vỏ, xông vào trợ trận, nhưng đúng lúc ấy có người cao giọng quát :
- Hạ cô nương, cô nhìn đi, kia có phải là Đoàn đại hiệp không Lão khiếu hoá có lừa cô đâu!.
Vương Long Khách giật nảy mình, hai người tới không phải ai khác, chính là Vệ Việt và Hạ Lăng Sương. Nguyên là hôm ấy Vệ Việt chia tay với Nam Tễ Vân xong, trở về hỏi người đệ tử đưa thư của y, người đệ tử ấy quả thật đã đưa thư tới tận tay Hoàng Phủ Tung, vả lại hoàn toàn không có người ngoài bên cạnh, còn như không Không Nhi thì càng không thấy bóng dáng đâu. Vệ Việt hỏi không ra manh mối, trong lòng lại càng ngờ vực, chỉ còn cách theo lời hẹn tới Cửu Nguyên gặp Nam Tễ Vân.
Y tới Cửu Nguyên, thì Nam Tễ Vân đã đi rồi. Nhiệm vụ của Nam Tễ Vân rất bí mật, trong phủ Thái thú ngoài Quách Tử Nghi không ai biết được. Vệ Việt nghe ngóng không biết Nam Tễ Vân đi đâu, nghĩ thầm :
- Y từng nghi ngờ Hạ Lăng Sương bị Vương gia bắt cóc, có quá nửa là tới cốc Long Miên rồi. Lão khiếu hóa hứa giúp y thì phải giúp tới cùng. Cứ tới cốc Long Miên một chuyến. Vệ Việt đoán thế tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đúng được mấy phần.
Vệ Việt ở Cửu Nguyên không gặp được Nam Tễ Vân, nhưng bất ngờ lại gặp vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Nguyên là hai vợ chồng họ cũng vì nhiều năm không gặp Nam Tễ Vân, bấy giờ quân tình khẩn cấp, đặc biệt tìm tới Cửu Nguyên, muốn giúp y một tay. Vệ Việt gặp họ, kể lại tao ngộ của Nam Tễ Vân một lượt, Đoàn Khuê Chương có giao tình rất sâu nặng với Hạ gia, nghe nói hai mẹ con Lãnh Tuyết Mai và Hạ Lăng Sương bị người ta bắt đi, lẽ nào không sốt ruột, lúc ấy bèn cùng Vệ Việt tới cốc Long Miên.
Vệ Việt là trưởng lão Cái bang, đệ tử Cái bang ở khắp thiên hạ, tin tức đặc biệt linh thông. Trong cốc Long Miên cũng có đệ tử của Cái bang. Vệ Việt vừa tới cốc Long Miên, lập tức tra xét được sự tình Vương Long Khách bắt Hạ Lăng Sương về hôm trước, biết Hạ Lăng Sương quả thật đang ở đó, vì thế bàn bạc kế sách với vợ chồng Đoàn Khuê Chương, để vợ chồng Đoàn Khuê Chương quang minh chính đại tới cửa đòi người, Vệ Việt thì ngấm ngầm tìm kiếm trong nhà Vương gia.
Vừa khéo Hạ Lăng Sương vừa uống thuốc giải xong, công lực bản thân đã khôi phục, nàng đang định ra tìm Vương Long Khách tính sổ thì chạm trán Vệ Việt, lúc ấy vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã triển khai ác đấu bên ngoài. Họ đường đường chính chính, đương nhiên cùng ra mặt trợ trận.
Hạ Lăng Sương vừa xông vào, đúng là kẻ thù thấy mặt, hai mắt đỏ ngầu,

không nói tới câu thứ hai, vù một tiếng phóng kiếm xông vào Vương Long Khách. Vương Long Khách kêu lên :
- Hạ cô nương, ngươi.... Hạ Lăng Sương quát :
- Ta thế nào? Ta còn chưa bị ngươi hại chết đâu?. Chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Vương Long Khách bị nàng một kiếm đâm thủng, Vương Long Khách vừa sợ vừa giận, vung kiếm đón đỡ, võ công của Hạ Lăng Sương vốn cao hơn y một bậc, lúc ấy chỉ hận không thể đưa y vào đất chết, ra chiêu lại càng tàn độc, chiêu nào cũng là sát thủ. Vương Long Khách đỡ được vài chiêu, đang lúc hoảng sợ cuống quít hơi sơ ý một chút, chỉ nghe soạt một tiếng, Vương Long Khách lại trúng một kiếm, một kiếm mới rồi chỉ xuyên qua áo, còn kiếm này thì trúng vào giữa ngực, may mà y lập tức cong người ngửa ra phía sau, dùng công phu Thiết bản kiều hóa giải, nhưng tuy thế trước ngực cũng bị mũi kiếm rạch đứt, máu tươi ròng ròng, ướt đẫm vạt áo. Hạ Lăng Sương mày liễu dựng lên, mắt phượng trợn tròn, giận dữ quát :
- Tiện nhân vô sỉ, hôm nay ngươi tội tày trời, còn định trốn chạy à?. Câu nói chưa dứt, kiếm chiêu lại phóng ra, soạt một tiếng ra chiêu Bạch hồng quán nhật, kiếm quang vọt ra phóng thẳng vào cổ họng Vương Long Khách. Nhìn thấy Vương Long Khách đã phải chết dưới kiếm của nàng, bên cạnh đột nhiên có một thanh trường kiếm vung ra, vừa khéo đúng vào giữa hai người, Hạ Lăng Sương vừa nhìn, té ra là Vương Yến Vũ, chỉ thấy nàng hai mắt rưng rưng, dáng vẻ buồn rầu, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ xấu hổ lại mang thêm nét cầu khẩn, Hạ Lăng Sương không nỡ làm nàng bị thương, kiếm thế hơi chậm lại, Vương Long Khách nhân cơ hội ấy vội vàng tháo chạy.
Vương Bá Thông nhận ra được Phong cái Vệ Việt, cả kinh kêu lên:
- Vệ lão đại, ta và ngươi trước nay nước giếng không phạm nước sông, tại sao ngươi lại kết thù oán với ta?. Vệ Việt hô hô cười nói :
- Vương Bá Thông, ngươi cũng biết sợ à? Không sai, ngươi làm minh chủ lục lâm bấy nhiêu năm, lão khiếu hóa trước nay không tìm tới ngươi, nhưng hôm nay ngươi và An Lộc Sơn liên minh làm loạn, tàn hại sinh linh, lão khiếu hóa không thể không quản! Có điều oan có đầu, nợ có chủ hôm nay lão khiếu hóa là muốn tới can thiệp nhưng ngươi không cần sợ ta giết ngươi, đã có người khác giết ngươi rồi?.
Vệ Việt miệng thì nói chuyện, nhưng tay chân không hề lơi lỏng, chi thấy y xông tới, vung tay chụp hai tên đầu mục đắc lực của Vương Bá Thông nhấc lên, cười nói :
- Ta không giết lão tặc thì cứ giết hai tên tiểu tặc để rửa hận!. Hai tên đầu mục kia bị y nắm vào xương tỳ bà, đau thấu tim gan, kêu la như heo bị chọc tiết xin tha mạng. Vệ Việt nhấc họ lên quay tròn mấy cái, đột nhiên cười nói :
- Nghĩ các ngươi chỉ là tòng phạm, được, tha cho các ngươi đấy., hai tay

rung lên một cái, ném hai tên đầu mục ra ngoài cửa. Hai người kia đã bị y bẻ gãy xương tỳ bà, tuy còn giữ được tính mạng nhưng võ công đã bị phế bỏ, không thể làm ác được nữa.
Vệ Việt và Hạ Lăng Sương song song đánh tới, thế trận bên quần đạo đại loạn, Đậu Tuyến Nương quát lớn một tiếng, nhấc đao vung hờ trước mặt Đồ Long dẫn dụ ánh mắt của y, chiếc cung sắt trong tay trái lại đánh vào Chử Toại, chiêu này mới là thực chiêu. Chử Toại cậy công phu Tiểu cầm nã thủ pháp, lúc ấy đang ra chiêu Bát vân kiến nguyệt, song chưởng khua thành một vòng, chụp vào cổ tay Đậu Tuyến Nương, nào ngờ Đậu Tuyến Nương tương kế tửu kế, làm như tấn công Đồ Long, giả lộ ra chỗ sơ hở, chờ y sấn vào sát, đột nhiên lật cung đập tới, ngón tay Chử Toại vừa chạm vào dây cung của nàng, lập tức bị cắt đứt ngón giữa, đau thấu tận tim, bật tiếng kêu lớn lùi ra. Vương Long Khách đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa, Đậu Tuyến Nương quét mắt qua một vòng, phát hiện ra Vương Yến Vũ, nghĩ lại mối thù giết anh, lập tức sấn vào nàng, Hạ Lăng Sương vội kêu lên :
- Đoàn thẩm thẩm, con nữ tặc này cứ giao cho ta là được.
Vương Bá Thông quát :
- Mụ ác bà mặt dày thật, ai bắt thị cho ta, sẽ có trọng thưởng!. Đậu Tuyến Nương cả giận nói :
- Ngươi không tới bắt ta, ta cũng phải bắt ngươi tính sổ!., trong lòng nghĩ thầm :
- Người giết các anh mình tuy là con gái y, nhưng kẻ đầu sỏ tội ác chính là lão tặc này., đồng thời lại nhìn thấy Hạ Lăng Sương đang giao đấu với Vương Yến Vũ, lập tức thay đổi mục tiêu, xông thẳng về phía Vương Bá Thông.
Hạ Lăng Sương cảm kích ơn cho thuốc giải của Vương Yến Vũ, có ý che chở, thấy Đậu Tuyến Nương đã xoay chuyển phương hướng xông về phía Vương Bá Thông, bèn làm như tấn công, nghiêng người sấn tới, hạ giọng nói :
- Vương cô nương, ngươi chạy mau đi!. Thủ hạ của Vương Bá Thông thấy thế tới của Đậu Tuyến Nương hung dữ, chỉ đành liều mạng sấn lên, ra sức ngăn cản, Đậu Tuyến Nương cung đập đao chém, không ai chống nổi, trong chớp mắt liên tiếp đánh ngã năm tên đầu mục, sấn tới trước mặt Vương Bá Thông. Vương Yến Vũ đột nhiên đâm hờ một chiêu, co người lùi lại, Hạ Lăng Sương chỉ nghĩ nàng nghe lời mình khuyên, không ngờ nàng phi thân vọt qua, lại vung kiếm đón đánh Đậu Tuyến Nương.
Hạ Lăng Sương cau mày, nghĩ thầm :
- Ta không thể vì một mình ngươi mà bỏ qua cho Vương lão tặc, nàng điểm mũi chân một cái, như sao băng đuổi nguyệt, sấn lên một bước, cản đường Vương Yến Vũ.

Vương Yến Vũ nghiến răng, trầm thanh nói :
- Hạ cô nương, ngươi bức bách ta không còn cách nào rồi!. Thanh Thanh cương kiếm vung lên chớp chớp, phóng ra bảy bông kiếm hoa liên tiếp đánh vào bảy chỗ huyệt đạo của Hạ Lăng Sương. Nên biết nàng vì tình cha con, làm sao nỡ nhìn thấy Vương Bá Thông bị Đậu Tuyến Nương giết chết, nên chỉ đành sử dụng kiếm pháp vô cùng lợi hại. Chẳng qua dụng ý của nàng là bức bách Hạ Lăng Sương tránh ra, kiếm chiêu lợi hại, trong khoảng gan tấc lại chuẩn xác phi thường, chiêu nào cũng không dùng hết sức.
Hạ Lăng Sương cũng có cùng tâm ý như thế, song kiếm tương giao, chỉ nghe một tràng tiếng choang choang vang lên, trong chớp mắt, hai thanh Thanh cương kiếm chạm nhau bảy lần. Hai người đều dùng kiếm pháp thượng thặng, bản lĩnh cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu, nội lực của Hạ Lăng Sương hơi cao hơn một bậc, nàng triển khai kiếm pháp di động giao đấu, chỉ là không cho Vương Yến Vũ xông qua, Vương Yến Vũ cũng không làm sao được.
Vệ Việt đánh tới lúc hưng phấn, cao giọng cười nói :
- Ta lại bắt vài thằng tiểu tặc chơi đùa vậy, hô hô, đúng là thú vị thật!. Y nổi tiếng là Phong cái, cũng như mèo già bắt chuột, bắt bọn đầu mục để chơi đùa, hoặc đánh một tát tai, hoặc giật một túm tóc, đùa giỡn chán mới ném bọn họ từng người từng người ra xa.
Tên Phiên tăng thấy mọi người cơ hồ đều sợ sệt lão ăn mày điên này, vô cùng căm tức nghĩ thầm :
- Đánh ngã người ta thì bất quá chỉ cậy vài trăm cân khí lực, có gì là lạ? Ta không tin y lại khỏe hơn ta.
Mới rồi y bị thua dưới tay Đoàn Khuê Chương, có ý vãn hồi thể diện, sấn vào so tài với Phong cái.
Vệ Việt vừa ném tên đầu mục thứ bảy ra, chợt vù một tiếng, chỉ thấy một ngọn thiền trượng to bằng cái bát đập xuống đầu y, Vệ Việt hô hô cười nói :
- Thiền trượng hay lắm, con bò điên giỏi lắm., vươn tay chụp tới, tay không giữ chặt thiền trượng. Phiên tăng kia giật ra không được, hoảng sợ giật nảy mình, Vệ Việt cười nói :
- Được, ngươi cũng tính là có mấy phần bản lĩnh đấy?., đột nhiên quát :
- Buông tay!., dùng công phu chân lực nội gia Cách vật truyền công, Phiên tăng kia chợt cảm thấy một luồng đại lực đánh vào giữa ngực, quả nhiên ứng thanh buông tay, liên tiếp lùi lại.
Vệ Việt đoạt được thiền trượng, nhấc nhấc một cái, hô hô cười nói :
- Phân lượng cũng không nhẹ, chỉ là nhìn thì đẹp nhưng vô dụng, làm gậy đánh chó cũng còn chưa đáng!. Tiếng cười chợt thu lại, phóng mạnh ngọn thiền trượng xuống đất một cái, ngọn thiền trượng lập tức lút xuống không thấy đâu nữa.

Phiên tăng loạng choạng lui lại vài bước, may mà chưa ngã xuống, nhìn thấy cả kinh :
- Nhân vật võ lâm Trung nguyên quả nhiên lợi hại, bản lĩnh của lão ăn mày này lại còn cao hơn cả tên man di phương Nam kia. Thôi rồi, thôi rồi, mình còn ở đây làm gì?. Y gạt đám đông, cướp cửa chạy ra, luôn đêm chạy về Phạm Dương.
Đậu Tuyến Nương vừa sấn tới trước mặt Vương Bá Thông, chợt nghe tiếng tù và rúc vang, tiếng bước chân rầm rập hòa vào nhau vang lên ầm ầm, nguyên là cốc Long Miên có chuyện vui, suốt mấy hôm nay có rất nhiều nhân vật lục lâm và trại chủ thuộc hạ các nơi tới mừng, Vương Long Khách mới rồi trốn ra, liền phát tín hiệu báo động, triệu tập những người ấy kéo tới trợ chiến. Đồng thời, đội nhiêu câu thủ do Vương Yến Vũ huấn luyện cũng vừa tới.
Bấy nhiêu nhân vật lục lâm, võ công tuy không phải loại thượng thặng, nhưng so với số tiểu đầu mục của Vương Bá Thông thì cao cường hơn nhiều, vừa kéo tới đã vây chặt Đậu Tuyến Nương.
Đội nhiêu câu thủ kia càng lợi hại, mười chín ngọn trường câu thoắt phóng ra thoắt thu về, thật điêu luyện, chuyên móc vào hai chân đối phương. Vệ Việt cau mày, nói :
- Lão khiếu hóa không thích đánh nhau với bọn con gái. Y tiện tay chụp hai tên tiểu đầu mục nhấc lên làm mộc, bọn nhiêu câu thủ không dám tấn công y.
Đoàn Khuê Chương thấy vợ bị hãm giữa vòng vây, đột nhiên quát lớn một tiếng, thanh bảo kiếm vung thành một vòng tròn, người đối địch trước mặt y là Nhật nguyệt luân Đồ Long, đôi Nhật nguyệt luân của y vốn khắc chế đao kiếm nhưng lại sợ sệt kiếm pháp tinh diệu mà tàn độc của Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương một kiếm rẽ đôi Nhật nguyệt luân ra, một lật một rọc, răng cưa trên đôi luân đều bị hớt đứt, Đồ Long trong lòng run sợ, vội buông luân tháo chạy.
Đội nhiêu câu thủ kia tản ra thành nửa vòng tròn, mười chín ngọn trường câu đều phóng tới Đoàn Khuê Chương, nào ngờ bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chém sắt như chém bùn, kiếm quang chớp chớp đánh ra, lập tức có một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên, mười mấy ngọn nhiêu câu đã bị chặt đứt một nửa. Đoàn Khuê Chương quát :
- Thanh bảo kiếm của ta không giết đàn bà, các ngươi cũng đừng giúp Trụ làm ác.
Hai vợ chồng lại phối hợp với nhau lần nữa, không bao lâu lại mở được một con đường máu. Vương Bá Thông vô cùng chán nản, không ngờ cốc Long Miên như tường đồng vách sắt lại để cho họ quấy phá tới mức long trời lở đất, cũng định tháo chạy, nhưng lại ngại vì thân phận minh chủ lục lâm, nếu

để họ chạy thoát thì về sau còn mặt mũi nào mà sai khiến thuộc hạ?
Vương Bá Thông đang ngần ngừ, chợt nghe tiếng chuông vang lên ầm ầm điếc tai, cốc Long Miên bố phòng nghiêm ngặt, ở các nơi hiểm yếu đều đặt vọng tiêu có chuông báo động, nếu phát hiện tung tích địch nhân thì lập tức gióng chuông, hiện tiếng chuông vang lên khắp bốn phía, tức báo tin địch nhân không chỉ có một cánh, mà là từ bốn phương tám hướng xông vào cốc Long Miên! Vương Bá Thông vô cùng hoảng sợ, cũng đúng lúc ấy chợt thấy một đầu mục cầm cờ đỏ hớt hãi chạy vào.
Tên đầu mục ấy kêu lớn :
- Trại chủ, không xong, địch nhân đã đánh tới gò Long Miên rồi!. Gò Long Miên là chỗ hiểm yếu của cốc Long Miên, cách đó chẳng qua chỉ vài dặm, Vương Bá Thông trong lòng hoảng sợ, nhưng làm ra vẻ bình tĩnh hỏi :
- Là người ngựa từ đâu tới? Nhiều hay ít?. Tên đầu mục kia nói :
- Đang lúc ban đêm, không biết lai lịch, nhưng bốn phía đều có quân địch, cũng không biết là bao nhiêu người.
Vương Bá Thông cả giận mắng :
- Cốc Long Miên trong ngoài có mười tám lớp bảo vệ, làm sao địch nhân có thể đánh giết tới tận gò Long Miên? Chắc đối phương phái mấy người dạ hành quấy nhiễu, nhiều lắm thì cũng vài người lẻ tẻ ngươi hư trương thanh thế phao tin nhảm làm mê hoặc lòng người, chắc là gian tế của địch nhân!. Rồi đột nhiên tuốt đáo ra, một đao chém chết tên đầu mục báo tin. Tên đầu mục ấy là người thân tín của Vương Bá Thông, Vương Bá Thông làm gì không biết lời y báo cáo là sự thật, chỉ là mượn đó để trấn định lòng người, nên mới giết y.
Vương Bá Thông quát :
- Mọi người không cần hoảng sợ, vừa đánh vừa chạy, cũng có thể lui được ra ngoài, tập hợp đại đội xong sẽ tiêu diệt địch nhân. Câu ấy vừa nới ra, Vương Bá Thông dẫn đầu, quần đạo có mặt đều nhao nhao cướp cửa xông ra.
Thủ hạ tâm phúc của Vương Bá Thông vẫn liều mạng cản trở vợ chồng Đoàn Khuê Chương, không cho họ đuổi theo y. Hạ Lăng Sương cũng giữ chặt Vương Yến Vũ, đôi bên vừa đánh vừa chạy, đang lúc hỗn chiến, chợt có hai người phóng tới như bay, trong đó một người gọi lớn :
- Lăng Sương, Lăng Sương, là nàng phải không? Ta là Nam Tễ Vân đây!. Hai người tới chính là Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc. Nguyên là Hàn Trạm thông thuộc địa hình cốc Long Miên, có một con đường bí mật, Vương Bá Thông cũng không biết, họ chia quân làm hai cánh, một cánh từ cổng chính đánh vào, một cánh thì theo con đường bí mật tấn công, vòng qua những nơi hiểm yếu, sau đó chia thành rất nhiều nhóm nhỏ từ sau lưng đánh tới, tiêu diệt tất cả các trạm canh gác của Vương Bá Thông, trong ứng ngoài hợp,

bốn phương tám hướng đánh tới.
Nam Thiết hai người suất lĩnh một toán, đều là các đầu mục khinh công cao cường trong núi Kim Hạc, họ tiến theo con đường bí mật, vì thế đi một mạch tới giữa cốc Long Miên, Nam Tễ Vân sốt ruột không chờ được, cùng Thiết Ma Lặc xông lên trước, vừa khéo gặp phải trường hỗn chiến ấy.
Hạ Lăng Sương cả mừng nói :
- Huynh đến rồi., trong chớp mắt ấy, trong mắt nàng chỉ có một mình Nam Tễ Vân, cả Vương Yến Vũ cũng bỏ mặc Nam Tễ Vân nói :
- Không chỉ có ta, các hảo hán trên núi Kim Hạc đều có mặt ở đây!. Một đôi tình lữ gặp lại sau hoạn nạn quả thật như vừa trải qua kiếp khác. Hạ Lăng Sương nắm tay y bốn mắt nhìn nhau, kìm không được ứa nước mắt.
Vương Yến Vũ đã sớm nhân cơ hội bỏ chạy, Hạ Lăng Sương đột nhiên tỉnh ra, nói :
- Tễ Vân, Đoàn đại hiệp cũng tới đây ngươi mau tới giúp họ đi?.
Đoàn Khuê Chương hú dài một tiếng, triển khai kiếm pháp Loạn phi phong, kiếm quang bay ra, một thanh kiếm như biến thành hàng trăm thanh, tất cả địch nhân đứng gần đều bị đánh dạt ra, kêu lên:
- Tuyến muội, đừng để lão tặc chạy thoát?.
Đậu Tuyến Nương có chồng ngăn chặn địch nhân vây quanh tấn công, bèn nghiêng người xông lên, thấy Vương Bá Thông đang dẫn đầu quần đạo chạy xa xa, nàng giương cung lên, lập tức dùng thủ pháp liên châu đạn bắn tới Vương Bá Thông.
Chợt nghe tiếng leng keng như tiếng đàn trỗi mau, liên châu đạn của Đậu Tuyến Nương còn chưa bắn tới Vương Bá Thông thì không biết ám khí từ đâu bay tới, đánh rơi tất cả đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương.
Đậu Tuyến Nương giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Không ngờ thủ hạ của lão tặc này lại có người tài giỏi như thế!. Đâu Tuyến Nương là đại hành gia về ám khí, nghe thấy thanh âm, đã biết đối phương dùng loại ám khí nhẹ như Mai hoa châm hoặc Thấu cốt đinh mà vẫn đánh rơi được đạn sắt của nàng, vả lại còn dùng thủ pháp Thiên nữ tán hoa, mỗi ngọn đều đánh trúng một viên đạn hoàn, công phu ám khí của người này về mặt kình lực và độ chính xác ít nhất cũng sánh ngang với nàng.
Đậu Tuyến Nương kêu lên :
- Ma Lặc mau lên, lão tặc chạy bên kia. Thiết Ma Lặc đang muốn trả thù cho nghĩa phụ, vừa phát hiện ra y, lập tức vận kiếm như gió xông tới. Y khí lực trầm hùng, kiếm pháp tinh diệu, bọn vệ sĩ tâm phúc của Vương Bá Thông ngăn cản vợ chồng Đoàn Khuê Chương vẫn còn chưa đủ, chỉ còn một toán làm sao ngăn cản nổi Thiết Ma Lặc, không đầy khoảnh khắc y đã đuổi kịp Vương Bá Thông. Thiết Ma Lặc quát :
- Đền mạng nghĩa phụ cho ta!., trường kiếm vung lên ra chiêu Lý Quảng xạ

thạch, thế nhanh lực mạnh, quả thật như mũi tên rời cung phóng vào cổ họng Vương Bá Thông, Vương Bá Thông tức giận quát :
- Tiểu tặc lại dám lớn lối!.
thanh kim đao dựng lên, đao kiếm chạm nhau, choang một tiếng ong ong rền tai, Thiết Ma Lặc sấn lên một bước, hăng hái không tiếc mạng, lại một kiếm phạt ngang, nhát kiếm này kình lực mạnh mẽ, kiếm hoa bay tung, Vương Bá Thông ôm đao lùi mau lại, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, nhưng bước chân lại hơi chậm, y đột nhiên nhảy vọt lên, như chim ưng lăng không, kiếm thứ ba ra chiêu Cơ ưng bác thố, lăng không phóng xuống giữa mặt Vương Bá Thông.
Vương Bá Thông tuy là hùng tài trong bọn lục lâm, nhưng tuổi tác đã lớn, làm sao chống nỗi thần lực của Thiết Ma Lặc, y liên tiếp đón đỡ hai kiếm, hai tay đã tê rần, không còn sức vung đao lên, nhìn thấy Thiết Ma Lặc như chim ưng lao xuống, trong lòng than thở :
- Thật hối hận lúc trước lại nghe lời Không Không Nhi, để thằng tiểu tặc này sống sót.
Đúng lúc sinh tử quan đầu ấy, chợt nghe một tiếng quát :
- Không được động tới cha ta!., tiếng tới người tới, còn mau hơn Thiết Ma Lặc, người tới chính là Vương Yến Vũ. Nàng cũng lăng không vọt tới, song kiếm vừa giao nhau, khí lực của nàng yếu hơn, lập tức ngã xuống, nhưng Thiết Ma Lặc vừa bị nàng cản trở, Vương Bá Thông đã chạy ra xa.
Vương Yến Vú rất giỏi, nàng dùng thân pháp Lý ngư đả đĩnh, lúc tung người lên vừa khéo nhảy vào giữa Thiết Ma Lặc và cha mình, Thiết Ma Lặc đang một kiếm phóng ra, Vương Yến Vũ không kịp đề phòng, cắn răng liều mạng ưỡn ngực ra quát khẽ :
- Oan gia độc ác, ngươi muốn thì cứ giết ta đi!. Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, bất giác rút kiếm lại, may mà kiếm thuật của y đã đạt tới cảnh giới thu phát như ý chỉ cách một khe sợi tóc, suýt nữa đã đâm xuyên qua ngực Vương Yến Vũ! Thiết Ma Lặc chỉ trường kiếm ra, trầm giọng nói:
- Vương cô nương, một mạng đổi một mạng, ta đã trả sạch món nợ của cô rồi. Món nợ của cha cô không liên quan gì tới cô mời cô đi ngay, nếu còn cản trở thì đừng trách ta vô tình?.
Thiết Ma Lặc và nàng nói chuyện theo quy củ hắc đạo, lúc đầu Vương Yến Vũ tha mạng cho y một lần, bây giờ y tha mạng cho nàng một lần, vì thế Thiết Ma Lặc nói đã trả hết nợ, không những thế, người giết nghĩa phụ của Thiết Ma Lặc vốn là Vương Yến Vũ, bây giờ Thiết Ma Lặc lại đổ món nợ qua cha nàng, tỏ ra là nàng có thể không liên can gì, như thế đã là mười phần đại lượng rồi.
Nhưng Vương Yến Vũ nghĩ tới tình cha con, há chịu để Thiết Ma Lặc truy sát cha nàng? Vả lại lời Thiết Ma Lặc chém đinh chặt sắt, chỉ theo quy củ

giang hồ, bất kể tình nghĩa giữa hai người, Vương Yến Vũ nghe xong bất giác vừa đau lòng vừa tức giận.
Thiết Ma Lặc đang định lướt qua cạnh nàng, Vương Yến Vũ lật tay phóng ra một kiếm, kêu lên :
- Oan có đầu nợ có chủ, người muốn trả thù thì cứ giết ta đi đã.
Hai người bọn họ kiếm thuật vốn không phân cao thấp, Vương Yến Vũ liều mạng cản trở, Thiết Ma Lặc cũng không còn cách nào, mấy lần y nghiến răng nhưng vẫn không nỡ ra sát thủ, cứ thế một lúc, lại bị Vương Yến Vũ liên tiếp bức bách, y lại rơi vào thế hạ phong.
Vương Yến Vũ đấu với Thiết Ma Lặc hơn hai mươi chiêu, đương nhiên đã hiểu rõ Thiết Ma Lặc chỗ nào cũng nhường nhịn nàng, lửa giận trong lòng đột nhiên tắt ngấm, lại có chút cảm giác ngọt ngào.
Nam Tễ Vân không biết lý do, y thấy Thiết Ma Lặc bị Vương Yến Vũ đánh tới mức chân tay luống cuống, giống như giữa chỗ chết còn được sống, bất giác giật nảy mình, vội vàng thi triển thân pháp Bát bộ sấn thiền, nhô lên hụp xuống mấy cái đã sấn tới gần.
Nam Tễ Vân là thân phận đại hiệp, không muốn lấy nhiều thủ thắng, lúc ấy quát lớn :
- Sư đệ, ngươi cứ đi tìm lão tặc mà báo thù, con nữ tặc này để ta xử lý cho.
Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, nhưng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tễ Vân đã một tay đẩy y ra, quát lớn một tiếng, vung đao chém xuống. Công lực của Nam Tễ Vân so với Thiết Ma Lặc còn hơn một bậc, Vương Yến Vũ vung kiếm dón đỡ, đao kiếm chạm nhau, choang một tiếng, Vương Yến Vũ hổ khẩu tóe máu, thanh Thanh cương kiếm cơ hồ bị hất tung khỏi tay.
Nam Tễ Vân trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ :
- Cô gái này kiếm thuật tuy không kém nhưng Thiết sư đệ cũng không kém cô ta, tại sao chống đỡ không nổi?. Nhưng lúc kịch chiến không rảnh mà nghĩ ngợi, Nam Tễ Vân một đao chém xuống, lại tiếp thêm một đao, Vương Yến Vũ giở hết bản lĩnh toàn thân ra, nhảy nhót tránh né, liên tiếp tránh được ba đao, nhưng tới đao thứ tư thì không sao tránh được, lại bắt buộc phải thẳng thắn đón đỡ, lập tức bị hất lùi lại bảy tám bước, mũi kiếm đã bị chặt đứt.
Nam Tễ Vân quát :
- Nữ tặc chạy đâu?., thân hình vọt mau tới, đang định nhân lúc Vương Yến Vũ chân đứng chưa vững, lại chém tới một đao kết liễu tính mạng của nàng, chợt nghe Thiết Ma Lặc run giọng kêu lên :
- Sư huynh, sư huynh... Nam Tễ Vân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đứng đó, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi. Nam Tễ Vân sửng sốt, đang cảm thấy hành động của Thiết Ma Lặc cổ quái, đúng lúc ấy, Hạ Lãng Sương

cũng đã chạy tới, từ xa cao giọng gọi lớn:
- Đại ca, không được, không được đả thương cô ta., liên tiếp gọi ba tiếng :
- Không được. tâm tình cấp bách có thể đoán biết được.
Nam Tễ Vân bảo đao đã chém xuống, nghe thấy tiếng kêu lập tức thu thế, lưỡi đao chỉ còn cách đỉnh đầu Vương Yến Vũ nửa tấc, so với nhát kiếm của Thiết Ma Lặc lúc nãy còn nguy hiểm hơn, Vương Yến Vũ nghiêng người nhảy ra, chợt hạ giọng nói :
- Đa tạ Nam đại hiệp đã nương tay, nếu ngươi muốn tìm người, có thể tới lên Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa.
Câu ấy không đầu không đuôi khiến Nam Tễ Vân không hiểu gì cả. Trong chớp mất ấy, Hạ Lăng Sương đã tới trước mặt nàng, nhưng Vương Yến Vũ đã chạy vào đám đông, ngay cả bóng cũng không thấy đâu nữa.
Nam Tễ Vân nói :
- Sương muội, sao muội không cho ta đả thương cô ta?. Hạ Lăng Sương nói :
- Là cô ta cứu muội ra, chuyện này thong thả muội sẽ kể cho huynh nghe.
Nam Tễ Vân quay lại chỉ thấy Thiết Ma Lặc mặt mũi đỏ bừng, cũng đã tới cạnh y. Nam Tễ Vân vô cùng ngờ vực, nghĩ thầm :
- Tại sao con gái Vương Bá Thông lại cứu Lăng Sương? Cô ta cứu Lăng Sương tại sao Ma Lặc biết được?. Y còn cho rằng mới rồi sở dĩ Thiết Ma Lặc thất thanh kêu lên là vì Vương Yến Vũ từng cứu Hạ Lăng Sương, nên muốn y nhẹ tay. Lúc ấy đôi bên đã rơi vào cuộc hỗn chiến kịch liệt, tiếng thét vang trời, khắp nơi đều là ánh đao bóng kiếm, cha con Vương Bá Thông không biết đã chạy đi đâu, Nam Tễ Vân vung đao xung sát tiếp ứng các toán nghĩa quân từ bên ngoài xông vào, cũng đã không còn rảnh rỗi mà suy nghĩ.
Vương Yến Vũ vừa đuổi kịp cha, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo vang lên :
- Đúng là Đi mòn gót sắt tìm không thấy, Chẳng phí công lao lại gặp nhau, không ngờ lại chạm trán ngươi ở đây, hay lắm, chúng ta lại tỷ thí vậy! Lần này thì có thể quyết phân thắng bại rồi!., một toán người từ phía trước sấn tới, đi đầu là Tân Thiên Hùng và Hàn Chi Phân.
Tân Thiên Hùng vung Trảm sơn phủ xông thẳng vào Vương Bá Thông, Hàn Chỉ Phân thì vung kiếm đâm Vương Yến Vũ, nàng xuất thủ chính là kiếm pháp thích huyệt cực kỳ lợi hại, trong một chiêu đâm vào bảy huyệt đạo của Vương Yến Vũ, Vương Yến Vũ và nàng vốn kẻ tám lạng người nửa cân, không phân cao thấp, nhưng lúc này chỗ này, một là nàng đã đánh nhau suốt nửa đêm, hai là nàng phải bảo vệ cha phá vòng vây, đời nào còn dám ham đánh?
Giao thủ vài chiêu, Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Vương thư thư, tại sao ngươi lại nhút nhát thế?. Kiếm quang chợt triển

khai, đột nhiên ra chiêu Ngọc nữ đầu thoa, mũi kiếm chĩa thẳng vào huyệt Hồn môn trước ngực Vương Yến Vũ, Vương Yến Vũ đã mệt mỏi, không kịp vung kiếm đón đỡ, chợt nghe keng một tiếng, không biết một người bịt mặt ở đâu vọt tới, động tác mau như chớp, hai ngón tay bật một cái, hất mũi kiếm của Hàn Chỉ Phân chệch qua một bên, kéo Vương Yến Vũ bỏ chạy!
Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi là ai?. Người che mặt không nói tiếng nào, chỉ chạy mau về phía trước, Vương Yến Vũ chạy theo y, chỉ thấy là chạy về phía cha mình.
Vương Bá Thông và Tân Thiên Hùng liều mạng ác chiến, đang đánh tới lúc ráo riết, người che mặt chạy phóng tới như bay, vừa đúng lúc Tân Thiên Hùng một phủ chém tới, người che mặt tay áo phất ra một cái, sức cánh tay của Tân Thiên Hùng trầm hùng, một phủ ấy chém xuống, ít nhất cũng sáu bảy trăm cân khí lực, nhưng bị tay áo của người che mặt cuốn một cái, giữ chặt lưỡi phủ không sao giật ra được. Người che mặt hô hô cười rộ, khẽ phất một cái, Tân Thiên Hùng bị hất ngã ngửa, đến khi y nhảy bật dậy được, cha con Vương Bá Thông và người che mặt đã chạy mất tăm mất tích.
Lúc ấy các cánh nghĩa quân núi Kim Hạc cũng đã đánh tới, nhưng cốc Long Miên là sào huyệt của Vương gia, đám lâu la trong cốc đều là người khỏe mạnh trải qua huấn luyện, vả lại nhân số cũng đông hơn nghĩa quân núi Kim Hạc, vì thế tuy đang đêm bị tập kích, vội vàng ứng chiến, nhưng cũng không đến nỗi toàn quân tan vỡ, cũng có vài nơi nghĩa quân lại bị họ bao vây.
Thiết Ma Lặc cướp một con ngựa, giơ cao bó đuốc, phóng đi khắp nơi trong cốc, cao giọng quát :
- Vương gia câu kết với người Hồ, theo cọp làm ma tránh, tội tày trời, loại người như thế làm sao xứng đáng làm minh chủ lục lâm? Các ngươi đều là kẻ nam nhi huyết khí, hảo hán lẫy lừng, chẳng lẽ cam tâm nghe lệnh lão tặc sai khiến, liều mạng cho y sao?.
Có một số người vốn là thuộc hạ cũ của Đậu gia, nhận ra Thiết Ma Lặc lập tức náo động, nhao nhao kêu lên :
- A, Thiết thiếu trại chủ, là ngươi trở về rồi!. :
- Đúng, Thiết thiếu trại chủ, ngươi nói rất đúng!
Liều mạng cho Vương gia, đó không phải là nghĩa khí lục lâm, chết đi cũng chỉ để lại tiếng xấu!. :
- Đúng, có lời của Thiết thiếu trại chủ, chúng ta phản lại Vương gia thôi?.
Trong lúc rối loạn như thế, có người buông binh khí xuống, có người quay giáo đánh lại, lập tức hình thế chủ khách thay đổi, những kẻ tình nguyện đánh nhau vì Vương gia mười phần chỉ còn không đầy ba phần, thanh thế nghĩa quân mạnh hẳn lên, đuổi theo đánh giết, quét sạch quân địch từ trong ra ngoài.
Trận ác chiến ấy lại thu được thuận lợi bất ngờ, đến khi trời sáng, bè đảng

tâm phúc của Vương Bá Thông đều đã bị quét sạch, toàn bộ cốc Long Miên đều bị nghĩa quân chiếm lĩnh, chỉ còn lại việc dọn dẹp chiến trường.
Tân Thiên Hùng bước tới Thiết Ma Lặc, nắm tay y cảm tạ :
- Thiết huynh đệ, lần này hạ được cốc Long Miên, ngươi chấm công đầu, tiếc là để lão tặc họ Vương chạy mất, ta vốn có thể một phủ chém chết y, nhưng có một con rùa đen không biết từ đâu nhảy ra cứu y chạy thoát.
Thiết Ma Lặc khiêm tốn vài câu, hỏi Tân Thiên Hùng những chuyện đã qua, thấy rất ngạc nhiên, nói :
- Theo như ngươi nói, thì võ công của người che mặt ấy quả thật không kém Không Không Nhi, thủ hạ của Vương Bá Thông có người như thế, quả thật khiến ta rất bất ngờ. Chỉ là tại sao người che mặt ấy không dám nhìn mặt người ngoài, vả lại chỉ là cứu người chứ chưa từng đánh lại chúng ta? Tân Thiên Hùng nói :
- Ai biết y có ý gì, tóm lại ai cứu Vương Bá Thông thì không phải là người tốt. Hàn Chỉ Phân lạnh lùng nói :
- Lão tặc họ Vương lọt lưới vì có người tài giỏi giúp đỡ, nhưng trước lúc ấy con nữ tặc kia đã mấy lần phải mất mạng cũng chạy thoát được, chuyện đó mới là lạ đấy. Tân Thiên Hùng nói :
- Ủa, có chuyện ấy à? Làm sao cô ta chạy thoát được?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Trong bóng đêm ta nhìn thấy không rõ lắm. Lúc ấy Ma Lặc có ở đó, người cứ hỏi y là được.
Thiết Ma Lặc mặt đỏ bừng, nói :
- Con nữ tặc ấy võ nghệ cao cường, ta không chặn lại được, để cô ta chạy mất. Tân Thiên Hùng đã thấy bản lĩnh của Vương Yến Vũ, biết nàng lợi hại, liền nói :
- Thiết hiền điệt đã hết lòng hết sức, chỉ trách chúng ta nhân thủ không đủ, để họ lọt lưới, có điều dù sao chúng ta cũng phá tan được sào huyệt của họ, cho dù cha con Vương gia chạy thoát, cũng không thể làm ác được nữa.
Lúc ấy quần hùng tụ tập tại Diễn vũ sảnh trong cốc Long Miên trò chuyện với nhau. Đoàn Khuê Chương trước tiên chúc mừng hai người Nam Hạ, Hạ Lăng Sương lúc ấy mới có thời giờ, bèn kể lại cho họ nghe đầu đuôi mọi chuyện.
Nam Tễ Vân nghe nói không biết nhạc mẫu hiện đang ở đâu, đột nhiên nhớ tới câu nói không đầu không đuôi của Vương Yến Vũ, liền hỏi Hạ Lăng Sương :
- Theo như nàng nói, thì dường như con gái Vương Bá Thông không phải người xấu, cô ta từng nói với ta rằng:
Nếu ngươi muốn tìm người, có thể tới lên Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa, hay là cô ta nói tới mẹ nàng?. Hạ Lăng Sương mừng rỡ nói :
- Cô ta nói thế thật à? Ồ, thế thì không cần nói nhiều, nhất dình là cô ta cố ý

để lộ chỗ họ giam giữ mẹ của muội rồi.
Đậu Tuyến Nương rất căm hận người nhà họ Vương, nói :
- Lời con gái Vương Bá Thông mà ngươi tin được à? Coi chừng mắc mưu địch nhân. Hạ Lăng Sương nói :
- Đoàn thẩm thẩm không cần lo lắng, nếu cô ta muốn hại điệt nữ thì đã không đưa thuốc giải cho con, thuốc giải đã là thật, chắc câu ấy cũng không phải giả đâu. Lúc ấy liền kể lại chi tiết chuyện Vương Yến Vũ đem thuốc giải cho nàng, đối đáp với nàng cho mọi người nghe. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương càng nghe càng thấy kỳ quái. Hạ Lăng Sương kể xong, Đậu Tuyến Nương hỏi:
- Nam huynh đệ, trước kia ngươi có quen cô ta không? Tại sao cô ta cho rằng ngươi biết cô ta là người tốt?. Hạ Lăng Sương trả lời thay:
- Tễ Vân cũng chỉ mới gặp cô ta lần đầu trên núi Phi Hổ, may là những chuyện Tễ Vân đã làm con đều biết hết, nếu không con cũng nghi ngờ huynh ấy có tư tình. Nam Tễ Vân nhớ lại dáng vẻ mới rồi của Thiết Ma Lặc, lúc Vương Yến Vũ sắp mất mạng dưới thanh đao của y, Thiết Ma Lặc tỏ vẻ hoảng sợ trong lòng đã đoán ra vài phần, nhưng trước chỗ đông người đương nhiên cũng không tiện nói ra.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Người ta có lòng hướng thiện, chúng ta cũng nên tha thứ giúp đỡ, không cần truy cứu tại sao họ có ý như thế.
Bây giờ chuyện chúng ta nên xét đoán chính là cô ta nói tới chỗ nào. Ngọn Liên Hoa dường như có tới mấy chỗ khác nhau. Vừa khéo Vệ Việt bước tới, nói :
- Lão khiếu hóa đã đi rất nhiều nơi, nhưng chỉ có ngọn Liên Hoa ở Hoa Sơn mới có tên Đoạn Hồn.
Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nói :
- Tây Nhạc Hoa Sơn, ồ, đó chẳng phải là nơi Hoàng Phủ Tung trú ngụ sao?.
Vệ Việt nói :
- Hoa Sơn rất lớn, có năm ngọn nổi tiếng nhất, theo chỗ ta biết thì Hoàng Phủ Tung không ở ngọn Liên Hoa. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm một lúc, nói :
- Lúc mẹ con Hạ điệt nữ bị bắt, người đứng đầu bên địch chính là Hoàng Phủ Tung, bây giờ con gái Vương Bá Thông đã nói tin ấy ra, bà lại bị giam ở Hoa Sơn, xem ra mười phần có tới chín phần có liên quan tới Hoàng Phủ Tung rồi.
Đúng là:
Mối ngờ muốn cởi làm sao cởi,
Tới ngọn Liên Hoa cốc Đoạn Hồn.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 22
Cờ Hán vừa giương doanh Tế Liễu
Ngựa Hồ đã giẫm đất Trung Nguyên

Vệ việt nói :
- Ngươi nói cũng có lý. Được, bất kể là có liên quan tới Hoàng Phủ Tung hay không, lão khiếu hóa cũng phải tra xét cho rõ ràng. Đợi chuyện này kết thúc xong, lão khiếu hoa sẽ dẫn các ngươi đi Hoa Sơn một chuyến.
Nam Tễ Vân lại thêm một mối phiền não, y vâng lệnh Quách Tử Nghi tổ chức nghĩa quân sau lưng địch, chia sẻ bớt binh lực của An Lộc Sơn. Nhưng Hoa Sơn ở phía tây bên trong địa giới Đồng Quan, phía nam huyện Hoa âm, cách Trường An chẳng qua vài trăm dặm, nếu Quách Tử Nghi hồi sư bảo giá Nam Tễ Vân còn có thể ra đi tới Hoa Sơn, nhưng bây giờ nghĩa quân vừa thành lập, y muốn ra đi cũng khó khăn.
Tân Thiên Hùng nói :
- Mọi người ác chiến suốt dêm, chắc cũng đã mệt mỏi rồi, cứ nghỉ ngơi một lúc, có chuyện gì sau sẽ bàn tiếp.
Công hạ được cốc Long Miên, nghĩa quân ai cũng hưng phấn, họ chia ban nghỉ ngơi, cũng ngay trong hôm ấy lo bày tiệc mừng công, bọn Tân Thiên Hùng ngủ đến giờ Ngọ, khi tỉnh dậy thì vừa lúc vào tiệc.
Ngoài hai người Nam Thiết có chút tâm sự, mọi người đều vui vẻ ăn uống.
Đang lúc cao hứng chợt có Trung quân vào bẩm báo :
- Ở sơn trại có người và một viên võ quan tới chờ gặp trại chủ. Tân Thiên Hùng tuy nhận danh nghĩa Chiêu thảo sứ sau lưng địch nhưng thủ hạ của y vẫn gọi y là trại chủ.
Tân Thiên Hùng sửng sốt, hỏi :
- Là vị huynh đệ nào tới thế?.
Trung quân bẩm :
- Là Đỗ tiên sinh.Tân Thiên Hùng giật nảy mình, vội nói :
- Mau mời vào, mau mời vào.. Nên biết Đỗ tiên sinh mà trung quân nói chính là Kim kiếm thanh nang Đỗ Bá Anh, y lấy thân phận khách khanh trấn thủ núi Kim Hạc, bây giờ y đích thân đưa một viên võ quan tới đây, nếu không phải viên võ quan ấy có thân phận cực kỳ quan trọng thì chắc là trên sơn trại xảy ra chuyện bất ngờ.
Chỉ thấy Đỗ Bá Anh mặt đầy bụi bặm, vội vã đi vào, phía sau là một viên võ quan vai hùm lưng gấu, tướng mạo oai vũ, Tân Thiên Hùng không kịp chiêu

đãi khách nhân, hỏi ngay :
- Trên sơn trại có chuyện gì à?. Y chưa dứt lời, chợt nghe Nam Tễ Vân và Đoàn Khuê Chương đồng thanh kêu lên :
- Lôi sư đệ., :
- Lôi hiền đệ!. Thiết Ma Lặc cũng vội vàng đứng lên nói :
- Là Lôi sư huynh à?. Đỗ Bá Anh nói :
- Sơn trại vô sự, là vị Lôi đại hiệp này có chuyện cần gặp sư huynh của y. Nguyên viên võ quan kia chính là Lôi Vạn Xuân nhị đệ tử của Ma kính lão nhân.
Lôi Vạn Xuân giữ chức dưới trướng Thái thú Tuy Dương Trương Tuần, Thiết Ma Lặc chưa từng gặp y, lúc ấy bước tới làm lễ bái kiến sư huynh. Lôi Vạn Xuân nói :
- Các ngươi đều ở đây, thật là hay quá.
Nam sư huynh, Thiết sư đệ ta đang có chuyện muốn nói với hai người.
Đoàn Khuê Chương già dặn việc đời, đoán Lôi Vạn Xuân đang giữa lúc quân tình khẩn cấp lại tìm tới đây ắt có nguyên cớ, chỉ e họ không tiện nói ra trước chỗ đông người, liền nói :
- Sư huynh đệ các ngươi vào hậu đường mà nói chuyện, Lôi đại hiệp nghỉ ngơi xong, xin mời ra uống rượu. Lôi Vạn Xuân cũng không khách khí, chắp tay nói:
- Như thế thì xin lỗi tạm thời không tiếp chuyện được. Trong dáng vẻ đầy khí phách của y, thấp thoáng có mấy phần lo lắng.
Đỗ Bá Anh đưa mắt một cái, nói :
- Tân đại ca, ngươi không cần khách khí, chúng ta là bạn bè quen biết, rượu thì tự ta uống cũng được, không cần ngươi nhọc lòng mời đâu. Tân Thiên Hùng hiểu ý, biết chuyến này Lôi Van Xuân tới đây nhất định có chuyện quan trọng cần thương lượng, Đỗ Bá Anh bảo y không cần mời rượu mình, đó chính là bảo y vào tiếp Lôi Vạn Xuân. Tân Thiên Hùng cười nói:
- Đúng, Lôi nhị ca vừa tới, ta làm chủ nhân cũng không thể sơ suất quá, để ta dẫn đường cho.
Vào tới mật thất, Nam Tễ Vân hỏi :
- Lôi sư đệ, quân tình có biến hóa gì phải không?. Lôi Vạn Xuân trầm giọng nói :
- Đồng Quan thất thủ, Kha Thư Hàn đã hàng giặc, quân giặc đang tiến thẳng về Trường An.
Tin tức này vô cùng đáng sợ, Nam Tễ Vân kêu lên :
- Kha Thư Hàn là đại tướng được triều đình trọng dụng, thân chịu ơn nước, tại sao lại hàng An tặc?.
Lôi Vạn Xuân nói :
- Nói ra đều có liên quan tới Dương Quốc Trung.

Dương Quốc Trung vốn bất hòa với Kha Thư Hàn, Kha Thư Hàn đóng quân ở Đồng Quan, án binh bất động, An tặc vốn không sao công phá, Dương Quốc Trung sợ y cậy có quân tự xưng hùng, bất lợi cho mình, bèn tâu lên hoàng thượng sai Kha Thư Hàn ra quân lấy lại Thiểm Tây. Kha Thư Hàn gởi phi chương về tâu, nói:
Quân ta giữ chỗ hiểm, lợi ở chỗ giữ vững, huống hồ quân giặc tàn bạo, làm mất lòng dân, thế ngày càng nguy, theo đó có thể không đánh cũng tự tan vỡ. Cốt là thành công, cần gì gấp rút? Nay trưng binh các đạo phần nhiều còn chưa tập hợp xong, xin tạm chờ đợi. Quách lệnh công cũng từng dâng sớ nói:
Nếu muốn ra quân, thì trước tiên phải đem quân lên bắc đánh Phạm Dương, phá hủy sào huyệt của giặc, còn đại quân ở Đồng Quan là bình phong cho Trường An, chỉ nên cố thủ, không nên khinh dị ra quân. Không ngờ Dương Quốc Trung nghi ngờ đã sâu, ra sức đòi đánh, hoàng thượng nghe lời y, liên tiếp sai Trung sứ không ngừng tới thúc giục Kha Thư Hàn ra quân. Kha Thư Hàn không biết làm sao, đành vâng thánh chỉ dẫn quần ra cửa quan, nào ngờ An Lộc Sơn đã có mai phục, dụ quan quân đuổi tới chỗ hiểm trở, đột nhiên mấy cánh đổ ra bao vây, lại dùng mấy trăm chiếc xe chở cỏ phóng hỏa đẩy tới, xông thẳng vào đại doanh trung quân, kết quả hai mươi vạn quân mã ở Đồng Quan đều tan vỡ, số trốn về được Quan Tây chẳng qua chỉ có tám ngàn người. Kha Thư Hàn không còn vốn liếng, trong một cơn tức giận, bèn đầu hàng An Lộc Sơn, nói rõ là muốn mượn sức An Lộc Sơn giết Dương Quốc Trung để trả thù!.
Nam Tễ Vân thở dài nói !Kha Thư Hàn vốn là tướng tài, tiếc là bị Dương Quốc Trung bức bách phải làm phản, ờ, đây cũng là vì triều đình bê trễ việc binh bị đã lâu, trọng trách ở biên cương trước nay đều phó thác cho người Phiên trông coi biên quân. Như thế thì e cục diện khó mà thu thập rồi.
Lôi Vạn Xuân nói :
- Hoàng thượng định chạy vào Tây Thục, để Thái tử làm Binh mã đại nguyên soái, Quách lệnh công làm Phó nguyên soái, chuyện này vẫn chưa từng nói ra. Lần này ta phóng ngựa tới đây, là phụng lệnh hai vị Trương Quách, muốn bàn một chuyện với Nam sư huynh và Thiết sư đệ,. Nam Tễ Vân nói :
- Chuyện gì?. Lôi Vạn Xuân nói :
- Chuyện này có liên quan tới việc hoàng thượng lánh nạn. Thiết Ma Lặc nói :
- Hoàng đế lánh nạn có liên quan gì tới chúng ta?. Lôi Vạn Xuân cười nói :
- Hai người các ngươi ai tình nguyện làm Hộ giá tướng quân, theo hoàng thượng chạy vào Tây Thục nào? Đây là thư của Quách lệnh công, các ngươi xem đi. Nam Thiết hai người đọc thư xong mới biết mức độ nghiêm trọng

của sự tình và lý do của việc Lôi Vạn Xuân tới đây lần này. Nguyên sau khi An Lộc Sơn dấy loạn, thái thú Tuy Dương Trương Tuần đã được thăng làm Phòng ngự sứ Ung Khâu, nhưng trách nhiệm nặng nề hơn song binh lực vẫn không đủ, lại thêm thiếu thốn lương thảo, vì vậy phái Lôi Vạn Xuân tới Trường An xin triều đình thêm binh phát lương. Lúc Lôi Vạn Xuân tới Trường An thì Đồng Quan mới thất thủ, triều đình rúng động, Huyền Tông định chạy vào Tây Thục, lòng người xôn xao, kinh thành đã rơi vào tình trạng hỗn loạn, hoàng đế chỉ lo lánh nạn, lấy đâu ra quân lương để điều động cấp phát?

Huyền Tông lúc bình thời gối cao hưởng lạc, nhưng cũng không phải là hoàng đế mười phần tối tăm, lúc nguy cấp vẫn có thể trọng dụng loại tướng lĩnh có tài như Quách Tử Nghi, Trương Tuần. Cũng vì y dựa vào bọn Quách Trương bảo vệ giang sơn cho y, nên Lôi Vạn Xuân làm sứ giả của Trương Tuần mới được y triệu kiến.

Hôm triệu kiến, hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc cũng có mặt, Huyền Tông đầu tiên nói tới khó khăn của triều đình, kế dùng lời lẽ ngọt ngào phủ dụ an ủi, còn chuyện tăng binh phát lương thì không hề nói tới. Không những thế, y còn hỏi lấy người chỗ Trương Tuần và Quách Tử Nghi. Vì lúc y lánh nạn, cần có võ sĩ tâm phúc bảo giá, nhưng giữa lúc gấp rút không sao tìm được, y vốn biết thủ hạ của hai người Trương Quách rất có tài năng, mà khó có được kẻ có lòng trung thành như hai người, võ sĩ mà họ tiến cử nhất định có thể tin tưởng.

Lúc ấy Tấn Tương và Uất Trì Bắc tâu với Huyền Tông, vốn định giữ Lôi Vạn Xuân lại. Lôi Vạn Xuân đời nào chịu rời xa Tuy Dương đang nguy hiểm, sau cùng bèn dùng biện pháp mềm mỏng, để Lôi Vạn Xuân nhận thánh chỉ đem về cho Quách Tử Nghi và Trương Tuần, mau lẹ chọn võ sĩ có thể tin cậy sai tới Trường An, nếu không có ai thì điều động Lôi Vạn Xuân tới làm Ngự tiền thị vệ.

Lúc ấy bốn phía thành Tuy Dương đều là quân địch, tình thế vô cùng nguy cấp, Lôi Vạn Xuân về tới Tuy Dương bàn bạc với Trương Tuần xong, trong thành Tuy Dương quả thật không có ai có thể tin cậy, vì thế Lôi Vạn Xuân lại tới Cửu Nguyên, vừa để xin Quách Tử Nghi phát binh cứu viện, vừa để truyền đạt thánh chỉ.

Thư của Quách Tử Nghi là nói hai chuyện ấy, binh lực của y tuy mạnh hơn Trương Tuần nhưng khu vực mà y phải bảo vệ lại rộng hơn so với của Trương Tuần, vì thế cũng không đủ quân. Lúc ấy y ngoài việc ra sức điều động một cánh viện quân, còn nghĩ ra một kế sách, vì sau khi Đồng Quan thất thủ, số quân an toàn rút về được mười doanh không còn được một doanh, số quân không người chỉ huy tan tác quanh Đồng Quan vẫn còn khá đông, y định phái một viên tướng giỏi tới tổ chức số quân ấy lại, hy vọng

Nam Tễ Vân thực hiện kế sách ấy của y, còn Thiết Ma Lặc thì tới Trường An vâng lệnh hoàng đế điều động.
Thiết Ma Lặc đọc xong lá thư kêu lên :
- Hoàng đế lánh nạn, có liên quan gì tới ta? Chỉ có tính mạng của y mới đáng tiền à? Hừ, ta không muốn đi.
Nam Tễ Vân nói :
- Cái gì?. Vậy ngươi đi Đồng Quan phải không?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Chuyện đó đệ càng không làm được, đệ tự thấy mình không có tài đại tướng, cũng không muốn làm quen với quan quân.
Lôi Vạn Xuân nói :
- Nhưng hai chuyện này nhất định phải có người làm, ngươi không muốn đi Trường An, há không khiến hai vị Quách Trương khó xử sao?.
Thiết Ma Lặc ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Ta biết nếu so ra thì đi làm Ngự tiền thị vệ trách nhiệm nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ là ta không muốn làm bảo tiêu cho hoàng đế.
Nam Tễ Vân cười nói :
- Bọn ta cũng chẳng có cảm tình gì với hoàng đế, nhưng ta hỏi ngươi một câu, ngươi căm hận An Lộc Sơn nhiều hơn hay căm hận hoàng đế nhiều hơn?. Thiết Ma Lặc nói:
- Làm sao có thể so sánh như thế, AnLộc Sơn dắt quân Hồ vào cướp, đi tới đâu gian dâm cướp bóc tới đó, không gì không làm, coi người Hán chúng ta không bằng gà chó, hoàng đế tuy đáng giận nhưng rốt lại cũng là người Hán chúng ta, vả lại dường như cũng không tới nỗi hung ác như An Lộc Sơn.
Nam Tễ Vân nói :
- Ngươi biết như thế thì được rồi, chuyến này nếu ngươi không đi làm bảo tiêu riêng cho hoàng đế thì phải đi làm bảo tiêu cho bách tính. Thử nghĩ xem, nếu hoàng đế bị ám sát, trận loạn lạc này há càng khó thu xếp hơn, bách tính há chẳng phải sẽ chịu đau khổ nhiều hơn sao? Cho nên phải nghĩ tới đại cuộc chứ.
Thiết Ma Lặc ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Sư huynh, huynh nói rất có lý, được, đệ theo lời huynh là được.
Thiết Ma Lặc tuy bị sư huynh y thuyết phục, nhưng trong lòng vẫn có điều không vui. Sau tiệc mừng công, y dắt Hàn Chỉ Phân đi theo, hai người cùng bước vào rừng mai. Hàn Chỉ Phân cười nói:
- Huynh giống như có vẻ rất không vui, có phải là giận muội không?.
Thiết Ma Lặc thở dài nói :
- Ta giận muội chuyện gì chứ? Chỉ sợ chúng ta lại sắp phải chia tay rồi. Nam sư huynh bảo ta đi Trường An. Lúc ấy bèn kể lại sự tình cho Hàn Chỉ Phân nghe.

Hàn Chỉ Phân nghe xong, vừa lo buồn, vừa vui mừng. Lo buồn là vì lần chia tay này không biết đến lúc nào mới gặp được, vui mừng vì Thiết Ma Lặc buồn rầu vì phải chia tay với mình, lại vội vàng nói chuyện ấy với mình, rõ ràng là đã coi nàng là người tri âm của y.
Bàn tay của hai người bất tri bất giác nắm lấy nhau, Hàn Chỉ Phân nói :
- Huynh không cần áy náy, huynh đi làm Ngự tiền thị vệ, đương nhiên muội không thể đi theo, nhưng muội sẽ chờ huynh về.
Đến khi loạn lạc đã yên, muội nghĩ đương nhiên huynh cũng không làm Ngự tiền thị vệ nữa.
Thiết Ma Lặc đương nhiên hiểu được :
- chờ đợi. của nàng là có ý gì, trong lòng bất giác ngọt ngào, xiết chặt tay Hàn Chỉ Phân, nói:
- Phân muội, muội đối xử với ta tốt quá!.
Hàn Chỉ Phân đột nhiên tỏ vẻ nghiêm trang, nói :
- Còn có người đối xử với huynh tốt hơn, chỉ sợ khi huynh gặp cô ta thì sẽ quên muội đi.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ấy da, sao muội cứ không yên tâm như thế?.
Hàn Chỉ Phân mặt đỏ bừng, giật tay ra khỏi tay Thiết Ma Lặc, nói:
- Huynh nói bậy gì thế? Muội có gì mà yên tâm với không yên tâm?
Nếu không phải là huynh cảm kích vì cô ta đối xử tốt với huynh, tại sao tối hôm qua, huynh thả cô ta đi?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Muội mà còn nói chuyện đó nữa thì ta bực lắm đấy? Ta chỉ là theo quy củ giang hồ, trả nợ cho cô ta thôi. Cô ta có một lần có thể giết nhưng lại không giết ta, cho nên ta cũng tha mạng cô ta một lần. Trở đi nếu lại gặp nhau, thì ta sẽ đối xử với cô ta như kẻ thù. Câu này ta đã nói với muội rất nhiều lần rồi, tại sao muội vẫn không tin?.
Hàn Chỉ Phân trong lòng có chút ghen tuông, nhưng thấy Thiết Ma Lặc buồn bã như thế, bất giác mềm ra, lập tức cười nói :
- Muội là nói đùa với huynh, huynh lại tưởng là thật. Được rồi, muội biết huynh là một hán tử cứng cỏi, nhất định không bị con gái kẻ thù mê hoặc, như thế được chưa?.
Mấy câu này của nàng quả thật lại ràng buộc Thiết Ma Lặc chặt hơn, trong lời lẽ lại lộ rõ ý chưa hề yên tâm. Thiết Ma Lặc dĩ nhiên cảm nhận được.
Thiết Ma Lặc thở dài một tiếng nói :
- Muội xem đấy, Hạ cô nương tin tưởng không nghi ngờ sư huynh ta thế nào, nếu muội được như tỷ ấy thì hay quá!.
Hàn Chỉ Phân lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, chì chiết :
- Huynh đúng là ăn nói bậy bạ, tại sao lại có thể đem chúng ta so với bọn họ

chứ?.
Câu nói chưa dứt chợt nghe một tiếng phì cười, Hạ Lăng Sương rẽ khóm cây bước ra, cười nói :
- Hai đứa nhỏ các ngươi sao lại nói tới ta sau lưng? Cái gì mà chúng ta với bọn họ? Ồ, còn nói rất là thân thiết nữa chứ! Xem ra chắc khỏi cần phải làm mai cho các ngươi rồi?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Hạ thư thư, tỷ cũng tới đây hà hiếp muội à?.
Hạ Lăng Sương kéo tay nàng, cười nói :
- Làm mai cho ngươi, tại sao lại là hà hiếp ngươi? Nói đứng đắn nhé, các ngươi đã đôi bên thương yêu nhau, thì mau mau làm đám cưới đi! Làm luôn một ngày với bọn ta được không?.
Thiết Ma Lặc vừa thẹn vừa mừng, nói :
- Tỷ và Nam sư huynh đã định ngày cưới rồi à? Tại sao không nói sớm với đệ?. Hạ Lăng Sương nói :
- Thì bây giờ không phải đã nói với ngươi rồi sao? Bây giờ tới lượt ngươi rồi đấy.
Thiết Ma Lặc nói :
- Đại tẩu, tỷ nói đùa rồi, đệ làm sao được như các người, không vướng không bận, nói thành hôn là thành hôn?. Hạ Lăng Sương cười lớn nói :
- Được được! Nói như vậy là hai người các ngươi đã nói rõ là sẽ thành hôn rồi! Chỉ còn vấn đề lúc nào thôi, phải không?.
Thiết Ma Lặc vừa nói câu ấy ra, biết ngay là lỡ lời, chỉ thấy Hàn Chỉ Phân trợn mắt lên một cái, giống như vui mừng lại thêm vẻ tức giận, hé miệng ra như sắp mắng y, nhưng không mắng. Thiết Ma Lặc xấu hổ muốn chui xuống đất xoay người định chạy.
Chợt nghe một tiếng hắng giọng, có một người bước ra giữ Thiết Ma Lặc đứng lại, chính là Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Thiết Ma Lặc, trai lấy vợ, gái lấy chồng là chuyện đời người ắt phải trải qua, xấu hổ cái gì? Hạ cô nương nói không sai, bây giờ bọn ta nói chuyện đứng đắn với các ngươi đây.
Đoàn Khuê Chương là bậc trưởng bối của Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc chỉ đành cúi đầu nói :
- Dượng, lão nhân gia người có gì phân phó.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hạ cô nương, cô đã hỏi họ rồi phải không?.
Hạ Lăng Sương cười nói :
- Họ nói gì ta đã nghe rất rõ, họ đã tình đầu ý hợp, không cần hỏi lại nữa.
Đoàn Khuê Chương cười khẽ một tiếng, nói :

- Ma Lặc, Nam sư huynh ngươi và Hạ cô nương đã quyết định ngày mai thành hôn, ý của bọn ta là nếu các ngươi tình đầu ý hợp, thì hai cuộc vui cùng làm chung một ngày luôn đi.
Thiết Ma Lặc cúi đầu, ấp úng :
- Chuyện đó, chuyện đó..., lén liếc qua Hàn Chỉ Phân, Hàn Chỉ Phân đỏ mặt tía tai, hạ giọng nói:
- Chuyện đó không do muội quyết định.
Đoàn Khuê Chương hô hô cười rộ, nói :
- Bọn ta chính là nhận sự ủy thác của lệnh tôn, tới làm mai mối đây, Hạ cô nương là người mối bên nhà gái, ta tính là người mối bên nhà trai, kiêm luôn chủ hôn.
Nguyên là Hàn Trạm đã sớm biết được tâm ý con gái, nên định trước khi Thiết Ma Lặc đi Trường An, sớm hoàn thành tâm nguyện cho con.
Hàn Chỉ Phân càng cúi thấp hơn, không nói gì nữa. Thiết Ma lặc lại nói :
- Đa tạ mỹ ý của lão bá, đa tạ dượng thành toàn, chỉ là, chỉ là... Hạ Lăng Sương cười nói :
- Chỉ là cái gì? Chẳng lẽ ngươi không muốn à?.
Thiết Ma Lặc là người thành thật, lúc ấy nói thật hết nghĩ trong lòng :
- Ta chỉ sợ không xứng đáng với Hàn cô nương, chứ lẽ nào lại có chuyện không muốn? Chỉ là lần này ta đi làm Ngự tiền thị vệ, không biết lúc nào mới về được ngày mai thành hôn, thật rất không nên.
Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Chuyện đó ta đã nghĩ giúp các ngươi rồi, vừa thành hôn mà vợ chồng lập tức chia tay, đúng là có chỗ không hợp, nhưng ngươi cứ đính hôn trước, sau khi hết loạn lạc rồi, sẽ trở về đón dâu.
Thiết Ma Lặc gật gật đầu tỏ vẻ ưng thuận, sự tình kể như đã được quyết định. Họ một cặp kết hôn, một cặp đính hôn, lại đúng lúc vừa đại phá cốc Long Miên xong, người nào cũng vô cùng cao hứng, cười nói râm ran, đông người nhiều tay, trong vòng một đêm đã trang hoàng cốc Long Miên thành một nơi hoa gấm, sáng hôm sau làm lễ.
Nam Hạ hai người trải qua trường hoạn nạn này, tình nghĩa càng thêm sâu sắc. Chỗ không trọn vẹn là mẹ Hạ Lăng Sương không thể tới chủ trì hôn lễ, chuyện an nguy ra sao cũng chưa biết được (Hạ Lăng Sương vốn muốn tìm được mẹ xong mới kết hôn, nhưng quân tình khẩn cấp, lúc nào cũng có thể phát sinh chuyện bất ngờ, nên nghe theo lời khuyên của Đoàn Khuê Chương, giữa lúc loạn lạc phải ngộ biến tòng quyền). May là Nam Tễ Vân đã vâng lệnh tới Đồng Quan chiêu tập binh lính rã ngũ, có thể nhân dịp này tới Hoa Sơn thám thính. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương và Vệ Việt cũng nói sẽ đi cùng với họ.
Thiết Ma Lặc đương nhiên cũng rất cao hứng, nhưng không biết tại sao,

đúng lúc tiến hành nghi thức đính hôn thì hình bóng của Vương Yến Vũ đột nhiên xuất hiện trong đầu y. Y tự hỏi mình thấy đã một lòng một dạ với Hàn Chi Phân, vậy tại sao lại đột nhiên nhớ tới Vương Yến Vũ, y cũng không sao hiểu được. Y chỉ còn cách tự chế nhạo mình, đó chắc vì Vương Yến Vũ đã để lại ấn tượng rất sâu sắc nơi y. Nàng là kẻ thù giết chết nghĩa phụ của y, đêm ở trong lều lại từng trải qua một lúc ký ức nên khó mà quên được.
Nam Tễ Vân vì có nhiều việc cần làm, cũng phải ở lại thêm vài hôm. Thiết Ma Lặc lại có mệnh vua., không thể lần lữa, hôm thứ hai sau ngày đính hôn, liền rời khỏi cốc Long Miên lên đường đi Trường An.
Bọn Tân Thiên Hùng tiễn ra cửa cốc, Hàn Chỉ Phân dắt con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương tới, nói :
- Huynh phải đi mau, cưỡi con ngựa này là được, tới Trường An cũng để trả lại cho Tần Tương.
Đoàn Khuê Chương, Nam Tễ Vân là bạn tâm giao với Tần Tương đã lâu, lúc ấy cũng nhờ Thiết Ma Lặc lúc gặp Tần Tương thì chuyển lời họ thăm hỏi, Nam Tễ Vân còn đặc biệt dặn dò y, bảo y trước mặt hoàng đế không thể xử sự theo tình cảm, phàm có việc gì phải thỉnh giáo hai người Tần Tương và Uất Trì Bắc, ngoài ra phải rất cẩn thận với Vũ Văn Thông, để ý đề phòng.
Hàn Chỉ Phân đi phía trước, nước mắt lưng tròng, mọi người biết ý, bèn nói lời từ biệt với Thiết Ma Lặc, để Hàn Chỉ Phân đưa y đi thêm một chặng nữa.
Hai người vừa đính hôn đã phải phân ly, quả thật lúc chia tay lên đường khôn xiết quyến luyến, hai người đều cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói, nhưng muôn ngàn câu nói lại không biết bắt đầu từ đâu, nên chỉ im lặng không nói gì. Đưa tới đường cái, Thiết Ma Lặc nói :
- Phân muội, muội còn có gì muốn dặn dò ta không?. Hàn Chỉ Phân nhìn y đầy vẻ yêu thương, hạ giọng nói :
- Ma Lặc, huynh chỉ có một mình, phải bảo trọng, phải cẩn thận.
Thiết Ma Lặc cười gượng nói :
- Ta không phải là trẻ con, tự biết lo liệu cho mình, muội cứ yên tâm. Hàn Chỉ Phân nói :
- Không chỉ là chú ý tới bản thân mà chuyện gì cũng phải cẩn thận. Mà thôi muội không cần nói nhiều, huynh là người thông minh, nhất định đã hiểu ý tứ của muội, à.. chỉ cần huynh thường nhớ là đã có muội là được.
Thiết Ma Lặc tim đập mạnh, hiểu rõ ý nàng, biết nàng vẫn không yên tâm về mình, lúc ấy nắm chặt tay nàng nói :
- Muội yên tâm đi, trong lòng ta chỉ có một mình muội thôi, ngoài ra cũng chỉ vương vấn một chuyện. Hàn Chỉ Phân ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào mắt y, hỏi :
- Chuyện gì?. Thiết Ma Lặc trầm giọng nói :
- Hãy trả thù cho nghĩa phụ giúp ta.

Hàn Chỉ Phân thở phào một hơi, nói :
- Được, huynh đi đi. Bất kể trận loạn lạc này kéo dài bao lâu, muội cũng đợi huynh về. Thiết Ma Lặc phi thân lên ngựa, nói một tiếng :
- bảo trọng., vung roi đánh gió một cái, con ngựa hoàng phiêu lập tức cất bốn vó phóng đi. Y quay đầu lại nhìn, trong chớp mắt ấy, bóng Hân Chỉ Phân đã mờ mờ rồi mất đi, cũng trong chớp mắt ấy, hình bóng Vương Yến Vũ đột nhiên lại lóe lên trong đầu y.
Dọc đường né tránh quân địch, cố gắng đi nhanh, nhờ con tuấn mã này, lúc Thiết Ma Lặc tới Đồng Quan thì sớm hơn hai ngày so với dự tính của y. Nhưng tới Đồng Quan lại lập tức gặp chuyện khó khăn. Đồng Quan đã nằm trong tay An Lộc Sơn, ở cạnh bờ Hoàng Hà, muốn tới Trường An phải đi qua Đồng Quan, nếu không thì phải tìm cách lén qua sông ở chỗ khác. Nhưng giữa lúc binh hoang mã loạn, thuyền bè trên Hoàng Hà đều trốn hết, Thiết Ma Lặc tới bờ sông, đưa mắt nhìn ra, nhưng không thấy chiếc thuyền nào.
Thiết Ma Lặc đi dọc bờ sông, đi hơn nửa giờ chợt thấy dưới một cây liễu bên bờ sông có buộc một chiến thuyền nhỏ, Thiết Ma Lặc cả mừng, vội vàng bước tới, người lái đò trong thuyền bước ra, không chờ Thiết Ma Lặc lên tiếng, đã xua tay rối rít nói :
- Ta không dám kiếm cơm dưới lưỡi đao, vụ mua bán này quyết không làm được, khách quan, ngươi tới chỗ khác mà kiếm thuyền.
Thiết Ma Lặc rút ra một đĩnh vàng, nói :
- Lúc này ngươi bảo ta tới đâu mà kiếm thuyền chứ? Ngươi chở ta qua sông, nén vàng này là tiền đò. Người lái đò hai mắt sáng rực, ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Được rồi, người vì tham tiền mà chết, chim vì tham ăn mà chết, nể mặt nén vàng này của ngươi, ta liều mạng đưa ngươi qua sông vậy. Con ngựa của ngươi có cùng qua không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Con ngựa này là vật cưỡi của ta, đương nhiên cũng phải qua sông.
Thiết Ma Lặc dắt ngựa lên thuyền, khoang thuyền vừa khéo đủ chứa, người lái đò sờ vào hông ngựa một cái, con hoang phiêu hí vang một tiếng, lập tức nhấc vó đá ra, may mà Thiết Ma Lặc kịp thời giữ nó lại. Người lái đò nói :
- Con ngựa này nóng tính quá, có điều quả thật là một con ngựa hay. Thiết Ma Lặc nói :
- Ngươi cũng biết xem tướng ngựa à?. Người lái đò nói :
- Ta đã nhìn thấy nhiều ngựa chiến trên bờ sông này, nhưng không có con nào sánh được với con ngựa quý của khách quan.
Trong lúc trò chuyện, người lái đò đã cởi dây buộc thuyền, chèo xuống hạ du, Thiết Ma Lặc lần đầu tiên qua Hoàng Hà, ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy sóng đục cuồn cuộn, nước ngập liên trời, nghĩ tới chuyện cũ Tổ Địch giữa

dòng gõ mái chèo, thề khôi phục Trung nguyên, không kìm được cảm khái hú dài một tiếng.
Người lái đò đột nhiên hỏi :
- Khách quan, giữa lúc binh hoang mã loạn sao ngươi lại đi một mình? Mà còn lén lút qua sông nguy hiểm thế này? Thiết Ma Lặc để ý quan sát y, chỉ thấy y ánh mắt rừng rực nhìn con ngựa quý, nghĩ thầm :
- Nếu ngươi có ý bất lương, thì tự chuốc lấy mùi đau khổ đấy!. Bèn nói thẳng với y :
- Ta là võ quan của triều đình bị lạc ngũ, muốn trở về quân doanh. Cái gì, ngươi sợ à?.
Người lái đò nói :
- Té ra là thế, đại nhân một mảnh lòng trung, khiến người ta kính phục. Đừng nói trả tiền cho ta, cho dù không có tiền tiểu nhân cũng liều mạng đưa ngươi qua sông. Thiết Ma Lặc thấy y thần sắc tự nhiên, lại nảy ý ngờ vực, nghĩ thầm :
- Dọc sông chỉ cô chiếc thuyền nhỏ này của y, lúc đầu y làm ra vẻ sợ sệt, bây giờ lại nói ra như thế, nếu không phải là kẻ tham lam, thì bên trong ắt có điều giả trá. Y ngấm ngầm lấy ra mấy đồng tiền nắm vào giữa lòng bàn tay, chỉ chờ người lái đò có cử động khác lạ, sẽ lập tức dùng tiền tiêu chế phục.
Người lái đò kia bản lĩnh cũng quả thật không kém, hai mái cho khua lên, chiếc thuyền. nhỏ lướt đi như bay, vừa đến buổi chiều là tới một chỗ vắng vẻ trên bờ bên kia, người lái đò nói :
- Mời đại nhân lên, đội ơn ban thưởng, không cần cho thêm tiền nữa., trong lời có ý, vì dường như y đã thấy Thiết Ma Lặc nắm tiền tiêu trong lòng bàn tay.
Thiết Ma Lặc chợt đỏ mặt, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ người lái đò này cũng là nhân vật hiệp nghĩa trong chốn phong trần sao? Nếu đúng như thế, thì mình quả thật đa nghi.
Nếu là lúc bình thời, nhất định Thiết Ma Lặc sẽ trò chuyện thêm với y vài câu, nhưng lúc ấy y sốt ruột lên đường, chắp tay cảm tạ người lái đò xong, lập tức phóng đi. Sau lưng còn nghe văng vẳng tiếng người lái đò khen ngợi :
- Thật là một con ngựa quý!.
Thiết Ma Lặc đi đến khi trời tối, vòng qua Đồng Quan, tiến vào địa khu có quan quân đóng giữ mới nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau lại tiếp tục lên đường. Chiều tối hôm ấy thì tới huyện Hoa Âm.
Hoa Sơn chính ở phía nam huyện Hoa Âm, Thiết Ma Lặc tới Hoa Âm rồi, không kìm được nghĩ lại kế hoạch tìm tới Hoa Sơn cứu người của bọn Nam Tễ Vân. Lần này y nhờ sức ngựa, tới được Hoa Âm, so với dự định sớm hơn hai ngày, Hoa Âm cách Trường An chẳng quá chỉ hai trăm dặm, với cước

lực của con ngựa hoàng phiêu, nếu sáng mai lên đường ngay, thì khoảng sau giờ Ngọ có thể tới Trường An. Vì thế Thiết Ma Lặc cũng muốn tới Hoa Sơn thăm dò một phen, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình chỉ có một mình, nếu có gì lầm lỡ, lại làm hỏng việc lớn, rốt lại đành bỏ ý nghĩ ấy.
Tối hôm ấy y vào trọ Ở một khách điếm trong thành, gần sáng, chợt nghe con ngựa hoàng phiêu hí vang, Thiết Ma Lặc giật nảy mình, vội chạy ra tàu ngựa, đánh hỏa tập lên, thấy con ngựa vẫn còn trong tàu, bèn ra ngoài xem xét thì thấy dưới đất hoàn toàn không có vết chân, Thiết Ma Lặc nảy ý nghi ngờ, nghĩ thầm :
- Xem ra không giống là bọn trộm ngựa tới, vậy tại sao bỗng không mà nó lại hí lên?.
Lúc ấy, trời phía đông đã trắng dần, con ngựa vẫn chưa mất, Thiết Ma Lặc cũng không tra cứu nữa. Lúc ấy y trả tiền, rồi dắt ngựa ra lên đường.
Nào ngờ đi được một đoạn, con ngựa lại rất khác thường, cứ thở hồng hộc, càng chạy càng chậm, Thiết Ma Lặc vô cùng ngạc nhiên, xuống ngựa xem xét, chỉ thấy con ngựa hai mắt vô thần, miệng sùi bọt trắng, nhìn y lắc đầu vẫy đuôi, hí vang từng chặp như tỏ ý đang đau đớn. Thiết Ma Lặc rất ngạc nhiên, nghĩ thầm :
- Con ngựa này thần tuấn phi phàm, hôm qua vẫn khỏe mạnh, tối hôm qua lại đã ăn no, hôm nay mới chạy được hơn mười dặm, tại sao lại thế này?.
Đúng lúc đang luống cuống, chợt phía đối diện có một người qua đường, tới trước mặt y, đột nhiên dừng bước, luôn miệngnói :
- Đáng tiếc đáng tiếc. Thiết Ma Lặc vừa nhìn, chi thấy là một thiếu niên dáng như cây ngọc, tướng mạo bất phàm, nhìn thấy rất quen, nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.
Thiết Ma Lặc chắp tay nói :
- Cao tính đại danh của huynh đài là gì, tại sao lại luôn miệng nói đáng tiếc?.
Thiếu niên kia nói :
- Ta họ Triển, tên Nguyên Tu. Ta là tiếc cho con ngựa này của ngươi?. Thiết Ma Lặc vội hỏi :
- Tiếc chuyện gì?. Triển Nguyên Tu nói :
- Con ngựa này của tôn giá thuộc loại quý hiếm, đáng tiếc là bị bệnh nặng, chỉ sợ không qua được hôm nay đâu!.
Thiết Ma Lặc cả kinh, vội hỏi :
- Nghe lời huynh đài nói, thì có thể nhận ra con ngựa này bị bệnh nặng, nhất định biết y thuật, không biết huynh đài có thể chữa trị cho nó giúp ta không? Xin ngươi giúp đỡ, tiểu đệ nhất định sẽ báo đáp trọng hậu.
Triển Nguyên Tu trợn mắt lạnh lùng nói :
- Huynh đài ngươi cũng không khỏi quá coi thường ta rồi, nếu nói tới hai chữ báo đáp nữa, tiểu đệ sẽ lập tức đi ngay.

Thiết Ma Lặc đỏ mặt tía tai, chắp tay tạ lỗi :
- Té ra huynh đài là người trong đạo hiệp nghĩa, tiểu đệ lỡ lời, mong tha lỗi cho. Nhờ huynh đài xem lại con ngựa này của ta, chữa bệnh cho nó.
Triển Nguyên Tu cười nói :
- Nói thế mới đúng chứ. Tại hạ không biết hiệp nghĩa không hiệp nghĩa cái gì, chỉ là bình sinh thương ngựa như tính mạng, quả thật không muốn thấy con ngựa hay này phải chết.
Lúc ấy y bèn xem xét con ngựa hoàng phiêu, ghé tai vào bụng nó nghe một lúc, con ngựa lại hí vang hai tiếng, còn nhấc vó định đá y, Thiết Ma Lặc vội nói :
- Y chữa bệnh cho ngươi, tại sao ngươi không biết hay dở như thế?. Con ngựa không biết có phải vì hiểu ý chủ nhân hay vì không còn sức đá người, cuối cùng đặt chân xuống, ngoan ngoãn để y chữa trị.
Triển Nguyên Tu cau mày, nói :
- Nó bị bệnh rất nặng, không biết ta có thể chữa được không, cứ thử xem sao!. Lúc ấy lấy ra một ống ngân châm, trong ống chứa đầy thuốc màu xanh, đâm vào bụng con ngựa, qua một lúc, Triển Nguyên Tu rút ngân châm ra, vỗ vỗ vào lưng con ngựa nói :
- Đứng lên đi!. Nói ra cũng kỳ quái, quả thật thuốc tới bệnh trừ, con ngựa ứng thanh đứng lên, nhưng đối với Triển Nguyên Tu tỏ vẻ vừa sợ hãi, vừa giận dữ, nghiêng đầu tránh y, bốn chân khua loạn lên, hất đất đá bay tung.
Thiết Ma Lặc cả mừng nói :
- Huynh đài thật là bậc diệu thủ thần y, tiểu đệ không biết lấy gì báo đáp, chỉ biết cảm ơn thôi.
Triển Nguyên Tu nói :
- Bây giờ ngươi cám ơn e còn hơi sớm, ngươi cưỡi nó đi đi, nếu ngoài mười dặm vẫn vô sự, thì con ngựa này đã khỏi bệnh. Nếu có gì không ổn, ngươi dắt nó quay lại, ta chờ ngươi trên đường, lúc ấy sẽ nghĩ cách giúp ngươi.
Thiết Ma Lặc thấy con ngựa run run, nói :
- Nó đã trở lại bình thường, chắc cũng không đến nỗi có chuyện gì không ổn đâu.Lúc ấy bèn chắp tay cám ơn lần nữa, nhảy lên lưng ngựa chỉ thấy Triển Nguyên Tu sau lưng y liên tiếp lắc đầu.
Quả nhiên đi không đầy mười dặm, con ngựa hoàng phiêu lại sùi bọt mép, thở hồng hộc, giống hệt lúc đầu.
Thiết Ma Lặc vội vàng xuống ngựa, theo lời thiếu niên kia dặn, dắt con hoàng phiêu quay ngược trở lại.
Đi được một lúc, đã thấy Triển Nguyên Tu từ xa chạy tới, nói:
- Quả nhiên lại có chuyện không ổn phải không? May mà ta không dám bỏ đi. Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Y đã sớm biết bệnh con ngựa, tại sao lại muốn mình đi thử mười dặm, để

con ngựa chịu đau đớn thêm? Ô, hay là y sợ mình không tin y thuật của y, nên cố tình bộc lộ bản lĩnh để mình phải khâm phục?.
Thiết Ma Lặc tuy tâm tư thô suất, nhưng cũng từng qua lại giang hồ, nghĩ tới chỗ ấy, lại cảm thấy ngờ vực. Nhưng y xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ rằng con ngựa hoàng phiêu đang bệnh nặng, quyết không thể bỏ mặc không ngó ngàng gì tới nó, bất kể thiếu niên này dụng tâm thế nào, chỉ còn cách tin tưởng, nhờ vả y, chữa cho ngựa chết thành ngựa sống.
Thiết Ma Lặc trong lòng ngờ vực nhưng không để lộ ra mặt, y dắt con ngựa hoàng phiêu tới trước mặt Triển Nguyên Tu, nói :
- Huynh đài đoán không sai, nó chạy được mười dặm quả nhiên không nhúc nhích được nữa, mong huynh đài tìm cách cứu mạng cho nó.
Triển Nguyên Tu nói bệnh của con ngựa này không phải ta có thể chữa được, có điều, ta còn có sư phụ, bản lĩnh chữa bệnh cho ngựa của ông đương nhiên còn cao minh hơn ta gấp mười lần.. Ồ, ta còn chưa thỉnh vấn cao tính đại danh của huynh đài.
Thiết Ma Lặc nói họ, nhưng lại đưa ra một cái tên giả. Triển Nguyên Tu nói tiếp :
- Thiết huynh, nếu ngươi không bận việc gì gấp, xin dắt con ngựa này đi theo ta tới gặp sư phụ được không?.
Thiết Ma Lặc đang muốn tới Trường An, nhưng quả thật y không thể bỏ được con ngựa quý này, nghĩ thầm :
- Mình đã đi sớm hơn được hai ngày, nếu con ngựa này làm chậm trễ hai ngày cũng còn kịp. Nếu không mình tới Trường An thì lấy gì giao lại cho Tần Tương. Lại nghĩ :
- Người này tuy đáng ngờ, nhưng mình với y vốn không quen biết, chưa chắc y đã muốn ám hại mình. Huống hồ mình có một thân võ công, cần gì phải sợ y? Dù sao con ngựa này cũng đã sắp chết, chẳng bằng cứ nghe lời y, thử đi một lần.
Thiết Ma Lặ quyết định xong, liền nói :
- Nếu được tôn sư ban thuốc cứu ngựa thì không gì tốt bằng, xin Triển huynh dẫn đường, chúng ta cùng tới yết kiến tôn sư.
Triển Nguyên Tu lại châm cho con ngựa lần nữa, con ngựa hơi khỏe lên, nhưng không còn run rẩy như vừa rồi, vả lại dường như càng sợ sệt Triển Nguyên Tu, nó đi theo Thiết Ma Lặc, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu hí lên.
Thiết Ma Lặc chỉ cho là con ngựa bị kim chạm nên sợ Triển Nguyên Tu, vì thế cũng không để ý.
Đi được một lúc, chỉ thấy một hòn núi trước mặt. Thiết Ma Lặc trong lòng chợt lạnh buốt, hỏi :
- Lệnh sư ở trong Hoa Sơn à?.
Triển Nguyên Tu nói :

- Đúng thế, ông ghét chốn trần tục vào Hoa Sơn ở ẩn đã mười mấy năm rồi.
Thiết Ma Lặc nhìn thấy Hoa Sơn bất giác nhớ tới Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, lại nhớ tới lời Vương Yến Vũ nói với Nam Tễ Vân, mẹ Hạ Lăng Sương có thể cũng bị giam cầm ở chỗ nào đó trong Hoa Sơn, bất giác tâm ý ngần ngừ, không bước tới nữa. Triển Nguyên Tu nói :
- Gia sư tuy ở trong Hoa Sơn, nhưng là làm nhà trong sơn cốc, không cần phải vất vả trèo đèo lội suối.
Triển Nguyên Tu nói câu ấy, Thiết Ma Lặc lập tức như buông được tảng đá trong lòng xuống, nghĩ thầm :
- Vương Yến Vũ nói là ở lèn Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa, bây giờ sư phụ y lại trong sơn cốc, rõ ràng không có liên quan gì tới chuyện này.
Đi được một lúc thì thấy một dãy phòng ốc trên sườn núi, dựn vào thế núi mà xây dựng, tường đỏ ngói xanh, dáng vẻ khác thường, trước nhà còn có vườn hoa, một thiếu nữ án mặc như a hoàn đang tỉa nhánh hoa, nhìn thấy họ vội chạy ra đón, vui mừng nói :
- Thiếu gia về rồi, vị này là đại phu được mời tới phải không?. Triển Nguyên Tu quát:
- Không có quy củ gì cả, trước mặt khách cứ ầm ĩ cả lên, ai bảo ngươi quản chuyện không đâu? Mau dắt con ngựa này vào chuồng ngựa đi, thu xếp cho tốt đấy!.
Thiết Ma Lặc vô cùng nghi ngờ, nghĩ thầm :
- Nghe lối xưng hô của a hoàn kia, thì họ Triển này dường như là thiếu chủ nhân, chủ nhân ở đây chắc là cha y, vậy sao y lại gọi là sư phụ, chẳng lẽ sư phụ y là cha y?. Gia học tương truyền, cha kiêm làm thầy là chuyện bình thường, nhưng trong tình hình như thế, người làm con quyết cũng không gọi:
- gia nghiêm. là :
- gia sư.! Mặt khác còn có một chuyện khiến Thiết Ma Lặc nghi ngờ, là mình tới nhờ y chữa bệnh cho ngựa, tại sao a hoàn kia lại coi mình là y sinh được mời tới?.
Triển Nguyên Tu tựa hồ đã hiểu sự nghi ngờ của y, cười nói :
- Sư phụ ta trước nay vẫn ở chung với ta, vừa khéo trong nhà có người bị bệnh, sáng nay gia sư sai ta vào trấn mời y sinh, nên con a hoàn kia hiểu lầm.
Y càng nói, Thiết Ma Lặe càng nghi ngờ, hỏi :
- Nói như thế thì huynh đài lại không vì tiểu đệ mà làm lỡ việc mời thầy thuốc sao?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Sư phụ ta ở ẩn trong núi sâu, không biết việc bên ngoài, đang lúc binh hoang mã loạn thế này, trên trấn làm sao còn có y sinh mà mời? Thiếu

huynh ngươi không cần áy náy, ta đang có việc muốn thương lượng, mời vào trong nói chuyện.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Đã tới đây thì theo đây. Thử xem ngươi giở trò gì?. Triển Nguyên Tu dắt y vào nhà, ngồi yên chỗ xong, Thiết Ma Lặc xin gặp sư phụ y, Triển Nguyên Tu nói :
- Sư phụ ta ngươi gặp muộn một chút cũng không sao, con ngựa của huynh đài đảm bảo là gia sư chữa được, chỉ là tiểu đệ cũng có một việc muốn nhờ huynh đài giúp đỡ.
Thiết Ma Lặc nói :
- Đôi bên giúp nhau là việc nên làm, xin Triển huynh cứ nói, tiểu đệ xin hết sức. Triển Nguyên Tu nói :
- Con a hoàn kia tuy hiểu lầm, nhưng đúng là tiểu đệ cũng có ý ấy muốn nhờ Thiết huynh chữa bệnh cho sư muội của ta. Thiết Ma Lặc sửng sốt, nói:
- Nhưng ta lại hoàn toàn không biết gì về y thuật!. Triển Nguyên Tu nói :
- Bệnh khác thì có thể Thiết huynh không chữa được, nhưng bệnh của tệ sư muội thì nhất định Thiết huynh chữa được, nếu không ta đã không mời ngươi tới đây.
Thiết Ma Lặc kinh nghi bất định :
- Chẳng lẽ họ là người trong hắc đạo, bị địch nhân đả thương? Nếu thế thì mình có mang thuốc kim sang theo.
Triển Nguyên Tu nói :
- Có chữa được hay không, Thiết huynh, ngươi cứ tới xem rồi sẽ nói chuyện.
Thiết Ma Lặc ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Được rồi, ta cứ tới xem thử, nếu là nội thương thì ta không chữa được đâu.
Triển Nguyên Tu đi trước dẫn đường, qua mấy lớp hành lang quanh co thì tới sảnh phòng của vị tiểu thư kia, Triển Nguyên Tu khẽ đẩy cánh cửa phòng ra, nói :
- Thiết huynh, ngươi cứ nhẹ nhàng bước vào thôi.
Thiết Ma Lặc nhìn qua chỗ cửa hé một lượt, vừa nhìn tới trong phòng, bất giác hoảng sợ giật nảy mình.
Đúng là:
Tình trường không biết làm sao tránh,
Một sớm oan gia lại gặp nhau.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 23
Nợ tình khôn trả sầu dằng dặc
Tương tư chưa dứt hận miên man

Khi thấy bên trong giường gấm kê ngang, rèm châu buông lửng, một thiếu nữ nằm trên giường, quay mặt ra ngoài, hai mắt đen láy, dung nhan tiều tụy, chính là Vương Yến Vũ!
Thiết Ma Lặc hoảng sợ giật nảy mình, xoay người định chạy, đột nhiên kình phong rít lên, Triển Nguyên Tu ngón tay đã kề vào xương sống y, trầm giọng nói :
- Thiết huynh, ngươi không chạy được.
Thiết Ma Lặc trầm vai uỡn lưng, dùng thân pháp Bá vương ngự giáp hóa giải lực đạo cái ấn ấy của y, quát :
- Ngươi dụ ta tới đây, là định làm gì?.
Triển Nguyên Tu như bóng theo hình, đuổi riết không tha, Thiết Ma Lặc chạy tới giữa sân, Triển Nguyên Tu đã nhanh hơn một bước, đứng chặn giữa cửa, nói :
- Không sai, là ta đánh lừa Thiết huynh, nhưng hoàn toàn không có ác ý, quả thật là muốn nhờ ngươi chữa bệnh cho sư muội ta.
Thiết Ma Lặc một chưởng chém tới, quát :
- Nói bậy, rõ ràng thằng đầy tớ nhà ngươi là đồng đảng của Vương Bá Thông, định hãm hại ta, hừ, tuy ta rơi vào cạm bẫy của các ngươi, nhưng nếu ngươi muốn ta bó tay chịu trói, thì ngàn vạn lần không được đâu.
Triển Nguyên Tu dùng công phu Miên chưởng, liên tiếp hóa giải ba chưởng liên hoàn cực kỳ cương mãnh của Thiết Ma Lặc, nhân lúc Thiết Ma Lặc thu chiêu liền nhảy ra, nói :
- Thiết huynh, ngươi đã chính mắt nhìn thấy cô ta rồi, chẳng lẽ ngươi còn chưa nhận ra là cô ta bị bệnh thật sao? Tại sao ngươi không tin lời ta?.
Thiết Ma Lặc qua lại với y mấy chiêu, đột nhiên nhớ tới một người, liền quát :
- Khoan đã, ngươi có phải là người che mặt cứu Vương lão tặc ở cốc Long Miên hôm trước không?.
Người bịt mặt hôm ấy tuy chỉ hơi thi triển thân thủ, nhưng đều dùng chiêu số thượng thặng, nên Thiết Ma Lặc có ấn tượng rất sâu sắc, mới rồi y đối chưởng với Thiết Ma Lặc, trong đó có một chiêu chính là hôm trước đã dùng.

Triển Nguyên Tu nói :
- Được, ngươi đã nhận ra lai lịch của ta, vậy thì ngươi càng nên tin ta.
Thiết Ma Lặc nói :
- Hừ, lời của ngươi thật là điên rồ, hôm trước ngươi liều mạng cứu Vương Bá Thông, còn nói không phải là bè đảng của y à?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Nói thật với ngươi, Vương cô nương là sư muội của ta, ta chính là vì không muốn cô ta đi theo bọn cường đạo kia, mới đưa cô ta về! Còn như cứu cha cô ta, thì đó hoàn toàn là vì cô ta, chứ hoàn toàn không phải là ta tán thành hành vi của Vương Bá Thông. Hôm ấy lúc ta cứu người ngươi cũng đã chứng kiến. Không sai, ta là liều mạng cứu họ, nhưng ta không đả thương người nào trong các ngươi. Nếu ta là bè đảng của Vương Bá Thông, thì Tân Thiên Hùng còn sống được không? Cho dù là vị Hàn cô nương kia của ngươi thì ít nhất cũng phải bị thương.
Thiết Ma Lặc nhớ lại tình hình hôm trước y cứu người dưới lưỡi phủ của Tân Thiên Hùng, và lúc Hàn Chỉ Phân đâm Vương Yến Vũ, nghĩ thầm với võ công của y thì quả thật nói thế không phải là khoác lác, lòng thù địch đối với y đã giảm đi một hai phần, bèn nói :
- Được, ta cứ tạm tin ngươi không phải là bè đảng của Vương Bá Thông. Vậy lão tặc Vương Bá Thông hiện có ở đây không?. Triển Nguyên Tu nói:
- Cha cô ta quá ham mê danh lợi, vọng tưởng mượn sức người ngoài để xưng vương xưng bá, ta khuyên y không được, chỉ đành mặc kệ y, chỉ giữ con gái y ở lại đây dưỡng bệnh.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Triển Nguyên Tu cho dù không phải kẻ thù thì ít nhất cũng là một thằng ngốc không phân biệt được thị phi.
Đã không khuyên được Vương Bá Thông, sao không giết y luôn?.
Thiết Ma Lặc là một hán tử cứng cỏi ân oán phân minh, đen trắng rõ ràng, y lại không nghĩ tới chuyện Triển Nguyên Tu là sư huynh cua Vương Yến Vũ, làm sao có thể giết cha của sư muội, huống hồ bên trong còn có lý do khác! Thiết Ma Lặc yêu cầu người khác phải giống y, vì thế thường không muốn tha thứ cho người khác.
Triển Nguyên Tu _thấy Thiết Ma Lặc thần sắc bất định, lại tiến thêm một bước, nói :
- Lời ta nói đã rất rõ ràng, ngươi quả thật thấy chết mà không cứu sao?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Tại sao ngươi cứ lằng nhằng mãi thế, không phải là ta đã nói là ta không biết chữa bệnh sao?.
Triển Nguyên Tu lạnh lùng nói :
- Không phải ta đã nói rồi sao, bệnh của người khác thì ngươi không chữa

được, nhưng bệnh của sư muội ta thì ngươi chữa được, chỉ cần ngươi tới gặp cô ta, nói một câu:Ta tới đây, thì ta thấy nhất định bệnh tình của cô ta sẽ giảm hẳn một nửa., ngữ điệu trong câu nói có chút vẻ ghen tuông.
Thiết Ma Lặc đỏ bừng mặt, trong chớp lắt ấy, bóng dáng của Vương Yến Vũ và Hàn Chỉ Phân đồng thời hiện ra trong đầu y, y có chút thương hại Vương Yến Vũ si tình, đồng thời cũng nhớ tới lời dặn dò của vợ chưa cưới lúc chia tay, đột nhiên cao giọng nói :
- Ngươi không biết sư muội ngươi là kẻ thù của ta à? Đừng nói ta không biết chữa bệnh, nếu chữa được ta cũng không cứu cô ta?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Ta biết cô ta giết nghĩa phụ của ngươi, nhưng chẳng phải cô ta cũng đã từng cứu mạng ngươi một lần sao?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Lúc trong cốc Long Miên ta không giết cô ta, là đã trả ơn cô ta rồi.
Triển Nguyên Tu cười nhạt nói :
- Tính mạng của một người cũng có thể giống như trách nhiệm, cân nhắc rõ ràng từng ly từng tí à?.
Thiết Ma Lặc đột nhiên tim đập thình thịch, kêu lên :
- Bất kể ngươi nói gì ta cũng không đi không được, mau trả lại ngựa cho ta!.
Triển Nguyên Tu nói :
- Nói thật nhé, con ngựa của ngươi là do ta làm cho bị bệnh, ngươi không chữa bệnh cho cô ta, thì ngựa của ngươi nhất định cũng không khỏe mạnh đâu.
Thiết Ma Lặc cố nhiên không bỏ được con ngựa ấy, nhưng lại sợ gặp mặt Vương Yến Vũ hơn, trong lúc tức giận, miệng không lựa lời mắng :
- Quân khốn khiếp nhà ngươi, sau này ta sẽ tìm ngươi tính sổ.
Hôm nay ta thà không cần con ngựa ấy, chứ quyết không đếm xỉa tới ngươi.
Triển Nguyên Tu cũng đã nổi giận, hạ giọng nói :
- Được lắm, ta có ý tốt mời ngươi tới đây, ngươi lại chửi người, nói thật nhé, không phải nể mặt sư muội thì ta cũng không khách khí với ngươi, ngươi không muốn cứu người, lại muốn đi ngay hôm nay thì ngàn vạn lần không được đâu.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ngươi không cho đi, nhưng ta cứ muốn đi!
Triển Nguyên Tu cười nhạt nói :
- Muốn đi thật à? Ngươi cứ thử xem?.
Ào một chưởng lập tức đánh tới giữa mặt, chưởng thế cương mãnh mà phiêu diêu, khác hẳn với lúc mới rồi.
May mà Thiết Ma Lặc đã sớm đề phòng, quát :
- Tới rất hay!., lật người mạnh một cái, hai tay cuốn vào trong, ra chiêu

Trảm long thủ chém thẳng xuống cổ đối phương. Hai người đều sử dụng chiêu thức cương mãnh nhìn thấy đã sắp chạm nhau, Triển Nguyên Tu lại nhẹ nhàng né qua, đổi dùng Cầm nã thủ pháp âm nhu chụp vào khuỷu tay Thiết Ma Lặc, năm ngón tay cong lại, một phất một chụp, ra chiêu Thuận thủ khiên dương, muốn bắt sống Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc ra chiêu quá mạnh, nhất thời không thu thế kịp, suýt nữa nhảy luôn vào lòng đối phương, chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo Thiết Ma Lặc đã bị giật rách một mảnh, nhưng trong khoảnh khắc ấy, Thiết Ma Lặc đã tung người vọt lên, lật người trên không một cái, hai cánh tay giang ra, như ưng đói bắt thỏ, chưởng thế đè xuống đầu y.
Triển Nguyên Tu thấy y biến chiêu mau lẹ cũng giật nảy mình, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe một tiếng bùng, hai người bốn chưởng đã chạm vào nhau, Thiết Ma Lặc trên cao đánh xuống, hơi chiếm tiện nghi, Triển Nguyên Tu dùng công phu Miên chưởng hóa giải cũng loạng choạng lui lại ba bước.
Nhưng Thiết Ma Lặc cũng không dám thừa thắng truy kích, nguyên là.Miên chưởng của Triển Nguyên Tu có thể lấy nhu chế cương, song chưởng của Thiết Ma Lặc cơ hồ đánh vào một khối bông, bất giác thân hình chúi về phía trước, suýt nữa đứng không vững, may mà công phu Miên chưởng của Triển Nguyên Tu cũng chưa đạt tới cảnh giới đăng phong tháo cực, chưa thể hóa giải hết chưởng lực của Thiết Ma Lặc, nên không thể kịp thời phản kích.
Đến khi Thiết Ma Lặc đứng vững, Triển Nguyên Tu cũng đã tiến lên, triển khai chiêu số biến ảo ngụy dị, thoắt hư thoắt thực thoắt cương thoắt nhu, hoặc đánh hoặc đè, hoặc chụp hoặc bắt, pha trộn bảy mươi hai lộ Cầm nã thủ pháp vào chiêu thức Miên chưởng phách thạch, trong chớp mắt, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là bóng Triển Nguyên Tu.
Hai người công lực tương đương, nhưng sở trường của Thiết Ma Lặc là kiếm thuật chứ không phải chưởng pháp, đối phó với chưởng pháp biến hóa khôn lường của Triển Nguyên Tu, thời gian càng dài, y càng cảm thấy khó đối phó. May là Thiết Ma Lặc từng học được từ Hàn Chì Phân mấy chiêu điểm huyệt, thủ pháp điểm huyệt của Hàn gia thần diệu vô song, đến lúc nguy cấp Thiết Ma Lặc đột nhiên thi triển, Triển Nguyên Tu cũng không dám sấn vào.
Đánh nhau gần nửa giờ vẫn chưa phân thắng bại, có điều vì Thiết Ma Lặc chưa từng học hết thủ pháp điểm huyệt, nên tới lui cũng chỉ có mấy chiêu ấy, tuy có thể dùng để hộ thân lúc nguy cấp, song từ đầu đến cuối vẫn ở thế hạ phong.
Đang lúc họ đánh nhau kịch liệt, có một người từ cửa ngách bước vào, nhìn một cái, nói :
- Thằng tiểu tử này quả rất quật cường, giống hệt con ngựa của y? Bẩm thiếu

gia, con ngựa hoàng phiêu ấy đã chữa xong rỗi, đang lên cơn đòi xông ra, tiểu nhân đã dùng đá lớn đè lên cửa chuồng ngựa. Thiếu gia, người có cần , tiểu nhân mời, mời...
Thiết Ma Lặc đang tập trung giao đấu với Triển Nguyên Tu, nghe tiếng nói mới phát hiện ra người ấy, vừa quay nhìn, té ra chính là người lái đò hôm trước chở y qua sông Hoàng Hà. Thiết Ma Lặc sực hiểu ra, quát :
- Té ra các ngươi là một bọn, đặt ra cạm bẫy để đánh lừa ta.
Triển Nguyên Tu hô hô cười rộ nói :
- Không sai, hiện tại ngươi mới hiểu sao, là y báo tin tức, rồi ta làm con ngựa của ngươi mắc bệnh, như thế mới mời được đại giá của ngươi quang lâm tới đây chứ! Ngươi hiểu rõ cũng tốt, ngươi cứ nghĩ xem, bọn ta tốn bao nhiêu tâm huyết như thế mới mời được các hạ quang lâm, há lại có thể dễ dàng để ngươi chạy khỏi chỗ này?.
Thiết Ma Lặc cả giận, vung chưởng đánh rát, Triển Nguyên Tu khí định thần nhàn, đứng yên bất động, hời hợt hóa giải mấy chiêu của y, rồi mới quay đầu cười nói :
- Ngươi nhìn thấy rồi, thằng tiểu tử này tuy hung dữ, nhưng chắc ta cũng có bản lĩnh giữ y lại, ngươi không cần nhiều chuyện đâu!.
Người :
- lái đò. nói :
- Vâng, vâng! Có điều, tiểu nhân đang nghĩ là, thiếu gia, ngươi cũng quả thật không cần hao tốn sức lực như thế, chẳng bằng... Triển Nguyên Tu quát :
- Ta bảo ngươi đừng quản thì ngươi đừng quản, lùi ra đi!.
Thiết Ma Lặc nghe lời đối thoại của họ, thì người :
- lái đò. kia tựa hồ là gia nhân muốn mời ai đó tới giúp, nhưng Triển Nguyên Tu lại không ưng thuận, Thiết Ma Lặc đột nhiên giật nảy mình, nghĩ thầm:
- Đây là trong nhà y, thiếu niên này mình đã đánh không đổ, nếu thêm người giúp đỡ thì quả thật không sao chạy được. Hừ, mình còn khách khí với họ làm gì?.
Triển Nguyên Tu một chưởng vỗ tới, Thiết Ma Lặc đột nhiên nhảy lùi ra, xoảng một tiếng tuốt kiếm, quát :
- Nếu không nhường đường thì đừng trách thanh kiếm của ta không nhận ra là ai.
Triển Nguyên Tu cười nói :
- Ngươi còn muốn tỷ thí công phu binh khí à! Được, chủ phải theo ý khách, nhất định sẽ phụng bồi! Đại giá nhất định phải lưu lại đây rồi?. Y tiện tay bẻ một nhánh mai, rẫy một cái trước gió, vù một tiếng đâm tới Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc cả giận, lập tức chém vào nhánh mai, nghĩ thầm:
- Ngươi dám miệt thị ta, thì cho ngươi biết mùi lợi hại!. Nào ngờ nhánh mai ấy của Triển Nguyên Tu giống như linh xà bay lượn, trong chớp mắt, đã từ

dưới bông kiếm của Thiết Ma Lặc hất lên đâm vào giữa hai mắt y, Thiết Ma Lặc vừa hơi khinh địch, suýt nữa bị thua thiệt.
Nhánh mai ấy của Triển Nguyên Tu vung lên rít gió, kình lực mạnh mẽ, quả thật không thua gì một thanh trường kiếm, nhưng rốt lại cũng chỉ là một nhánh mai, nhìn thấy đã sắp đâm trúng Thiết Ma Lặc, lại bị y phất tay áo hất ra.
Ý niệm khinh địch của Thiết Ma Lặc đã tiêu tan, lập tức trầm ổn cước bộ, trường kiếm chớp chớp đánh ra, lần này lại tới lượt Triển Nguyên Tu khinh địch bị thua thiệt. Y vì chiếm được thượng phong về chưởng pháp, coi thường bản lĩnh của Thiết Ma Lặc, nào ngờ Thiết Ma Lặc không sở trường về chưởng pháp mà sở trường về kiếm thuật, nếu Triển Nguyên Tu dùng một thanh kiếm thật cũng có thể đối phó, nhưng hiện y dùng một nhánh mai, thì không khỏi rơi vào thế hạ phong.
Trong chớp mắt đã qua lại hơn ba mươi chiêu, Thiết Ma Lặc hết kiếm này tới kiếm khác, kiếm chiêu ào ạt như sông dài sóng lớn, cuồn cuộn đổ tới, Triển Nguyên Tu chỉ còn dùng công phu nhảy nhót để né tránh, ngay cả đón đỡ cũng cảm thấy khó khăn. Đúng lúc nguy cấp, chợt nghe một giọng nói già nua vang lên :
- Người mà Yến nhi nằm mơ cũng nhớ nhung có phải là thằng tiểu tử này không?.
Chỗ cửa vườn mở ra, một bà già tóc bạc bước vào, đúng lúc ấy chợt nghe rắc một tiếng, nhánh mai trong tay Triển Nguyên Tu đã bị Thiết Ma Lặc một kiếm chém đứt. Triển Nguyên Tu lui lại cạnh bà già, nói :
- Mẹ, chính là thằng tiểu tử này!. Bà già nghiêm giọng quát :
- Đứng lại cho ta!., Thiết Ma Lặc nói :
- Xin lỗi, ta còn phải đi. Đang định xông ra cửa vườn, chợt thấy bà già thân hình chớp lên một cái, quát :
- Ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!.
Thiết Ma Lặc thấy bà ta lớn tuổi, lại hai tay trống không, không hề có binh khí, vì thế tuy bị bức bách không biết làm sao, cũng chỉ đành một kiếm phóng ra, có điều chỉ dừng ba phần lực đạo, mũi kiếm chỉ vào cổ họng bà ta, chẳng qua là muốn dọa cho bà ta sợ hãi lui lại mà thôi.
Nào ngờ bà già kia cười nhạt một tiếng, dằn giọng quát :
- Ngươi dám coi thường ta à?., câu nói chưa dứt, tay áo dài vung ra, Thiết Ma Lặc đột nhiên có cảm giác có một luồng đại lực cuốn tới chiêu số chưa hễ sử dụng, thanh kiếm đã bị tay áo bà ta cuốn đi, keng một tiếng phóng vào hòn giả sơn tia lửa bắn tung tóe.
Thiết Ma Lặc vô cùng hoảng sợ, đang định tránh ra, tay áo dài của bà già lại phất tới, Thiết Ma Lặc thân pháp đã rất mau lẹ nhưng vẫn không né tránh được, gót chân vừa nhấc khỏi mặt đất, đã bị bà ta cuốn chặt, nhấc lên một

cái, bà già nói :
- Nếu không phải thấy ngươi có chút lễ mạo với người lớn tuổi, thì còn bắt ngươi nếm mùi đau khổ nhiều hơn. Tay áo một vung một đẩy, Thiết Ma Lặc lộn nhào ba cái trên không, bị đập xuống đất choáng váng, Triển Nguyên Tu lập tức sấn tới bắt sống, điểm vào huyệt đạo của y.
Bà già hắe hắc cười nhạt mấy tiếng, nhìn ngó Thiết Ma Lặc một lúc, nói :
- Trông cũng đẹp trai, võ công cũng rất không kém, không trách Yến nhi lại thích y. Nguyên nhi, ngươi đã cam tâm nhận thua chưa?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Kiếm thuật của y cao minh hơn con.
Bà già trợn mắt một cái nói :
- Ngươi là không hiểu hay làm ra vẻ không hiểu đấy, ta không nói chuyện võ công.
Triển Nguyên Tu cúi thấp đầu, nói :
- Yến muội thích y, con không nhận thua cũng không còn cách nào.
Bà già hừ một tiếng, nói :
- Năm xưa ta cũng không thích cha ngươi, nhưng kết quả vẫn lấy y., ngừng lại một lúc rồi hỏi :
- Nghe nói nghĩa phụ của thằng tiểu tử này bị Yến nhi giết chết, ngươi có biết không?. Triển Nguyên Tu nói :
- Đúng là vì lý do ấy, nên thằng tiểu tử này từ đầu chí cuối cứ nghiến răng nghiến lợi coi Yến muội là kẻ thù, không chịu chữa bệnh cho cô ta.
Bà già lạnh lùng nói :
- Trong thiên hạ lại có hai đứa nhỏ ngốc nghếch như các ngươi! Một đứa thì yêu con kẻ thù, đứa kia thì mời kẻ địch tới chữa bệnh cho người nó yêu? Hừ, ta khuyên ngươi đừng có ngu ngốc như thế, cứ thẳng tay giết chết thằng tiểu tử này đi, thủ tiêu ý niệm ấy của nó, há không phải gọn gàng sao?. Nói tới đó, bà ta từ từ nhấc cánh tay lên, nói :
- Tiểu tử họ Thiết kia, ngươi chịu chết đi thôi.
Triển Nguyên Tu giật nảy mình, vội kéo tay mẹ lại, run giọng kêu lên :
- Không được!.
Bà già kia hai mắt mở to, lạnh nhạt nói :
- Ngoài cách giết y, ngươi còn có cách nào không?.
Triển Nguyên Tu cúi đầu xuống, bộc lộ dáng vẻ thống khổ nói:
- Con không biết, có điều, có điều con vẫn không muốn, không muốn Yến muội thương tâm.
Bà già tức giận nói :
- Đại trượng phu làm việc há có thể nơm nớp lo sợ như thế? Hừ, ngươi thật không giống con trai Triển Long Phi?
Cha ngươi lúc còn sống giết người như rạ, đâu có lằng nhằng như ngươi.

Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, lúc ấy mới biết bà già này là vợ đại ma đầu Triển Long Phi, Triển Long Phi chết sớm, y bị các nhân vật chính phái vây đánh, trọng thương mà chết. Lúc ấy Thiết Ma Lặc còn nằm trong tã lót, có điều Thiết Côn Luân cha y và Ma kính lão nhân sư phụ y đều có tham gia trận đánh ấy, nên Thiết Ma Lặc biết rất rõ sự tích của y, còn biết vợ y cũng là một nữ ma đầu lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn. Sau khi Triển Long Phi chết, vợ y im hơi kìm tiếng, đã qua nhiều năm, giang hỗ trước nay chưa hề thấy bà ta lộ mặt, mọi người đều cho rằng bà ta cũng đã chết rồi, nào ngờ vẫn còn ở đây. Thiết Ma Lặc biết lai lịch của bà ta, không kìm được rùng mình ớn lạnh, nghĩ thầm :
- Rơi vào tay mụ nữ ma đầu này, chỉ e lành ít dữ nhiều rồi.
Quả nhiên Thiết Ma Lặc ý nghĩ chưa dứt, đã nghe Triển Đại nương quát một tiếng nói :
- Ngươi mà bước qua đây, nhất định ta sẽ giết ngươi? Hừ, ngươi còn muốn cản trở à? Ngươi có hiểu không, ta giết thằng tiểu tử này chỉ vì ngươi thôi.
Triển Đại nương xô con trai ra, cánh tay lại giơ cao lên.
Đúng lúc ấy chợt lại nghe một tiếng quát sắc nhọn vang lên :
- Sư phụ, người giết luôn con đi!., chỉ thấy Vương Yến Vũ trên mặt đầy vẻ kinh hoàng cuống quít run rẩy bước tới, nàng vốn đang mắc bệnh, lúc ấy nhìn càng rõ vẻ tiều tụy, sợ hãi đáng thương.
Triển Đại nương nói Yến nhi, ngươi thương yêu thằng tiểu tử này đến thế à? Ngươi cũng tới năn nỉ ta à?.
Vương Yến Vũ nói :
- Con không dám nàn nỉ sư phụ, chỉ là muốn xin sư phụ tác thành, giết luôn con đi!.
Triển Đại nương tựa hồ rất thương yêu Vương Yến Vũ, nghe nàng lấy cái chết để van xin, cánh tay từ từ buông xuống, ngẫm nghĩ một lúc, chợt nói :
- Được, ta giúp ngươi được toại nguyện, ngươi đứng ngoài nghe, chờ ta hỏi thằng tiểu tử này. Triển Đại nương kéo Thiết Ma Lặc dậy, giải khai huyệt đạo cho y trầm giọng nói :
- Yến nhi có duyên với ngươi, vì ngươi, nó không tiếc lấy cái chết để cứu, bây giờ phải xem lại ngươi, ngươi có muốn cưới nó không? Hôm nay ta sẽ tác thành cho các ngươi? Thế nào, rốt lại ngươi định thế nào, nói đi!.
Trong chớp mắt ấy, Thiết Ma Lặc tâm tình vô cùng rối loạn, y đối diện với một câu hỏi khó mà trả lời.Tình thế đã hiện ra trước mắt:
nếu y nói một chữ không, ắt sẽ phải chết dưới thiết chưởng của nữ ma đầu này. Thiết Ma Lặc hoàn toàn không sợ chết, nhưng không biết thế nào, lúc y tiếp xúc với ánh mắt của Vương Yến Vũ, lại không kìm được toàn thân run lên, Vương Yến Vũ dựa vào bụi hoa, khuôn mặt xinh đẹp khiếp sợ đáng thương đang nhìn y chằm chằm, ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ, chờ đợi, cuống

quít và tràn đầy tình ý. Thiết Ma Lặc biết, nếu y nói một chữ không, chỉ sợ Vương Yến Vũ sẽ như một đóa hoa tươi đột nhiên bị mưa gió làm cho khô héo!
Trong mấy năm nay, Thiết Ma Lặc canh cánh không quên mối thù của nghĩa phụ, lấy việc giết được cha con họ Vương làm điều sung sướng. Nhưng qua đêm trong lều lần trước, sau khi Vương Yến Vũ biểu lộ tình ý yêu thương, phần lớn thù hận của y đã chuyển qua cha nàng nhưng vẫn còn căm hận nàng, y có thể không giết nàng, nhưng nếu nói đổi thù thành bạn thì không bao giờ y tưởng tượng tới.
Nhưng hiện Thiết Ma Lặc đối diện với ánh mắt của Vương Yến Vũ, cho dù y lòng dạ sắt đá cũng cảm thấy lung lay. Y làm sao có thể coi một người yêu thương y như thế là kẻ thù? Y có thể để một thiếu nữ như hoa tươi như thế bị khô héo không? Đó cũng là chuyện không bao giờ y muốn.
Thiết Ma Lặc trong chớp mắt ấy xoay chuyển vô số ý nghĩ, đột nhiên hình bóng một thiếu nữ khác xuất hiện trong đầu y, đó là hình bóng Hàn Chỉ Phân, y còn nhớ lời dặn dò của Hàn Chỉ Phân lúc chia tay, y nhớ lại ánh mắt buồn bã trách móc của Hàn Chỉ Phân! Y có thể vong ân phụ nghĩa đối với người vợ chưa cưới ấy không? Không, đó cũng là chuyện y không bao giờ tưởng tượng nổi.
Thiết Ma Lặc cắn răng, tránh nhìn vào mắt Vương Yến Vũ, cuối cùng lắc đầu, nói :
- Vương cô nương, ta cảm kích ý tốt của cô, ta lại mắc nợ cô lần nữa. Chỉ là ta đã có người khác, cô ta cũng khả ái như cô nương, ta không thể bỏ rơi cô ta, cô quên ta đi!.
Vương Yến Vũ ngơ ngác lắng nghe, trên khuôn mặt trắng bệch của nàng thoáng hiện một nụ cười, đó là vì nàng nghe Thiết Ma Lặc nói nàng là một cô nương khả ái nhưng là một nụ cười thê thảm, vì cũng từ lời Thiết Ma Lặc, nàng đã biết y đối với Hàn Chỉ Phân tình sâu nghĩa nặng, thậm chí dưới bóng đen của cái chết, vị trí của Hàn Chỉ Phân trong lòng y vẫn không hề lung lay!
Thiết Ma Lặc vừa nói dứt câu, Triển Đại nương đã lạnh lùng nói:
- Yến nhi, ngươi nghe rõ chưa? Ngươi muốn lấy y, nhưng y không muốn cưới ngươi! Y đã có người khác rồi?.
Triển Nguyên Tu kêu lên :
- Mẹ, me..... Y muốn nói :
- Mẹ nói ít đi vài câu được không?., nhưng dưới uy quyền của mẹ, câu xúc phạm ấy đã ra tới miệng nhưng lại không dám nói ra, đúng lúc ấy chợt nghe một tiếng kêu khẽ, Vương Yến Vũ đã ngã lăn xuống đất. Triển Nguyên Tu vội sán tới đỡ nàng dậy, Triển Đại nương lạnh lùng nhìn họ một cái, nói :
- Cô ta là nhất thời buồn giận mà ngất đi, ngươi cứ đặt xuống đó, ngươi

bước qua đây.
Triển Nguyên Tu nói :
- Mẹ, mẹ có gì dặn dò?. Triển Đại nương nói:
- Ngươi rút thanh kiếm kia ra!. Bà chỉ vào thanh Thanh cương kiếm của Thiết Ma Lặc, mới rồi Thiết Ma Lặc giao thủ với Triển Đại nương bị bà ta đánh rơi, vừa khéo cắm vào một táng đá trên hòn giả sơn.
Triển Nguyên Tu không hiểu, rút thanh kiếm ra, nói :
- Đây không phải là một thanh bảo kiếm, mẹ cần nó làm gì?. Triển Đại nương lạnh lùng nói :
- Ai cần thanh kiếm của y? Ta là muốn y chết dưới binh khí của mình. Nguyên nhi, ngươi một kiếm đâm chết thằng tiểu tử này đi.
Triển Nguyên Tu hoảng sợ nhảy dựng lên, keng một tiếng, thanh kiếm lại rơi xuống đất. Triển Đại nương nói :
- Thật chẳng ra gì, thật uổng cho ngươi làm con trai Triển Long Phi, ngay cả việc giết người cũng không dám à?.
Triển Nguyên Tu kêu lên :
- Mẹ, mẹ bảo con giết người khác còn được, nhưng con không thể giết y.
Triển Đại nương nói :
- Yến muội của ngươi yêu thích thằng tiểu tử này, thằng tiểu tử này lại không muốn cưới nó, lẽ ra nó phải thủ tiêu ý niệm ấy đi, còn giữ thằng tiểu tử này làm gì? Được ngươi không chịu giết y, thì để ta giết cho!.
Triển Đại nương vừa nói chữ giết, thân hình đã tới, lần thứ ba giơ chưởng lên, nhắm vào giữa đầu Thiết Ma Lặc đập xuống! Triển Nguyên Tu kêu lên :
- Giết không được, giết không được?., lạng người ra đứng trước mặt Thiết Ma Lặc, liều mạng giữ tay mẹ lại!
Triển Đại nương cánh tay rung một cái, hất Triển Nguyên Tu lộn đi một vòng, tay chưởng dừng lại cách đỉnh đầu Thiết Ma Lặc ba tấc, hừ một tiếng nói :
- Tại sao giết không được?.
Triển Nguyên Tu bất kể đau đớn, dùng chiêu Lý ngư đả đỉnh nhảy bật lên, lại lập tức nói :
- Mẹ, mẹ không thể nghĩ tới con một chút sao?.
Triển Đại nương kinh ngạc nói :
- Ta muốn giết thằng tiểu tử này, là vì nghĩ tới ngươi mà? Ngươi muốn Yến nhi làm vợ ngươi, phải không?. Triển Nguyên Tu nói :
- Không sai, con có ý nghĩ ấy. Triển Đại nương nói :
- Thế à? Vậy tại sao ngươi lại muốn giữ thằng tiểu tử này trên đời để làm vật cản? Giết y há không phải là nhổ cỏ nhổ tận rễ sao?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Mẹ xem Yến muội thương tâm như thế, nếu giết y chỉ sợ bệnh tình của

Yến muội lại càng nặng thêm, vậy thì làm thế nào được.Triển Đại nương nói :
- Thằng tiểu tử này không có chút tình cảm gì với nó, cho dù nó nhất thời thương tâm, nhưng sau đó cũng sẽ nói ta giết y là đúng.
Triển Nguyên Tu nói :
- Mẹ, không phải mẹ không biết tính tình của Yến muội, chẳng thà để cho cô ta tự tới giết, nếu chúng ta giết người cô ta thích, thì suốt đời cô ta còn nhìn tới con không?. Triển Đại nương nói :
- Vậy theo ngươi thì làm sao? Thả y ra à?. Triển Nguyên Tu nói :
- Thả y lại sợ Yến muội tinh dậy đòi gặp y, hoặc nghi ngờ chúng ta đã hại y.
Triển Đại nương nói :
- Được, ta cứ tạm thời giam y lại đã, chừng nào Yến nhi ưng thuận làm vợ ngươi, ta sẽ thả y ra.
Triển Nguyên Tu mặt mũi đỏ bừng, nói :
- Mẹ, mẹ không thể làm như thế, chuyện đó, chuyện đó càng khiến con khó xử.
Triển Đại nương cười nhạt một tiếng, tiện tay phất một cái điểm vào huyệt Hôn huyễn của Thiết Ma Lặc cho y mất hết tri giác, kế nói:
- Thằng ngốc, ngươi cho rằng mẹ muốn thả thằng tiểu tử này thật à? Chẳng qua ta muốn Yến nhi lấy ngươi, khi nào Yến nhi ưng thuận làm vợ ngươi, ta tự nhiên có cánh xử sự với y.
Triển Nguyên Tu rùng mình một cái, nói :
- Mẹ muốn xử sự thế nào?. Triển Đại nương nói :
- Ta sẽ thả y trước mặt Yến nhi, nhưng ngấm ngầm cho vào thức ăn của y một ít Bại huyết tán, cho y chưa tới Trường An đã mắc bệnh nặng, chết ở giữa đường.
Triển Nguyên Tu nghe thế sợ nổi da gà, không sai, y đối với Thiết Ma Lặc quả thật mang lòng ghen ghét, nhưng y cũng là kẻ có mấy phần kiêu ngạo, y không muốn đùng thủ đoạn bức bách sư muội lấy y, điều y muốn là trái tim của Vương Yến Vũ, chứ không phải là thân xác của nàng. Cái mà cho là khó xử, chính là vì mẹ y dùng thủ đoạn bất kể tới thể diện của y, nhưng Triển Đại nương lại hiểu lầm ý con trai. Triển Đại nương vung tay, nói :
- Được, sự tình cứ quyết định như thế! Cứ tạm để thằng tiểu tử này sống thêm vài hôm nữa.
Triển Nguyên Tu ngần ngừ một lúc, nói :
- Mẹ, mẹ còn chưa nói hết. Triển Đại nương nói :
- Ngươi còn muốn ta nói gì nữa, chẳng qua ngươi muốn sư muội ngươi làm vợ ngươi thôi, chẳng lẽ ngươi quả thật không muốn giết thằng tiểu tử này à?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Chính là con muốn đích thân giết thằng tiểu tử này mới hả được mối giận

trong lòng! Mẹ, mẹ đưa Bại huyết tán cho con, đến lúc mẹ muốn thả y, con sẽ sử dụng. Con muốn chính mắt nhìn thấy y ăn thuốc độc trước mặt con.
Triển Đại nương hô hô cười rộ nói :
- Như thế mới không thẹn là con trai tạ chứ! Được, Bại huyết tán sẽ giao cho ngươi. Ngươi giam thằng tiểu tử này vào nhà lao, ta sẽ liệu lý yến nhi giúp ngươi, ờ, lần tức giận này quả thật nó không chịu nổi, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.
Triển Nguyên Tu bế Thiết Ma Lặc lên, bước đi vài bước, lại quay đầu nói :
- Mẹ, Yến nhi tỉnh lại, xin mẹ đừng nói những lời vừa rồi với muội ấy, để con tới nói.
Triển Đại nương cười nói :
- Yến nhi là người thông minh, nó biết ta nhốt thằng tiểu tử này lại, chẳng lẽ còn chưa hiểu ý ta sao, ngươi thì càng không cần phải nói. Nếu nói huỵch toẹt ra thì mọi người chẳng còn chút thể diện nào.
Triển Nguyên Tu nghe tiếng cười đắc ý của mẹ y, trái tim như bị một khối chì nặng đè xuống, nghĩ thầm :
- Chẳng trách gì hào kiệt giang hồ nghe tới tên cha mẹ mình không ai không khóc ròng! Những chuyện họ làm năm xưa, tuy mình không hiểu rõ lắm, nhưng thấy những chuyện mẹ vừa làm, cũng không khó mà tưởng tượng ra được.
Thiết Ma Lặc tỉnh lại trong bóng tối, bốn bên mờ mịt, ngón tay chạm vào tường đá lạnh như băng, lúc ấy mới biết mình đã biến thành tù nhân. Thiết Ma Lặc vô cùng phẫn nộ, vung quyền chửi mắng:
- Các ngươi lừa ta tới đây, tại sao lại không giết ta đi cho rồi, hừ, loại người xấu xa trên đời ta đã gặp qua không ít, nhưng chưa thấy loại người hèn hạ vô sỉ như các ngươi. Y càng chửi càng tức, bình một quyền đập vào tường bị sức chấn động hất lại ngã xuống đất, xương cốt toàn thân đau rần. Nguyên là y bị Triển Đại nương dùng thủ pháp tàn ác độc môn điểm Sào huyệt đạo, còn may mà Triển Nguyên Tu giam y vào địa lao, giải khai huyệt đạo cho y, nếu không, kéo dài thời gian, thì không chỉ xương cốt bị đau mà thôi, mà ngay nội tạng cũng sẽ bị thương.
Thiết Ma Lặc chửi tới mức kiệt sức khàn giọng, hết cách chỉ đành ngồi xếp bằng dưới đất vận khí điều nguyên, trong bóng tối cũng không biết trải qua bao lâu chợt nghe phía trên có tiếng lách cách, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên đầu mở ra một cái hình vuông, có một cái giỏ tre buộc dây thả xuống, trong giỏ đầy thức ăn, trong chớp mắt cánh cửa lại đóng lại.
Thiết Ma Lặc kêu lên :
- Họ Triển kia, nếu ngươi có một chút khí khái nam nhi thì thả ta ra, cùng ta quyết một trận tử chiến?. Người bên ngoài trả lời :
- Ta và ngươi không thù không oán, tại sao phải liều mạng, ngươi cứ yên

tâm nghỉ ngơi vài hôm đi!., quả nhiên là giọng của Triển Nguyên Tu. Kế đó có tiếng bước chân nặng nề, giống như y cố ý cho Thiết Ma Lặc biết y đã bỏ đi rồi.
Thiết Ma ặc đang đói ngấu, mùi thức ăn trong chiếc giỏ tre thơm ngát bốc lên, Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Dù sao cái mạng mình cũng đã nằm trong tay họ, cho dù họ bỏ thuốc độc vào đây mình cũng cứ ăn cho no một bữa.
Thiết Ma Lặc ăn no xong, tinh thần khôi phục rất nhiều, y nhớ lại những chuyện tao ngộ một lượt, nghĩ thầm :
- Họ Triển lừa mình tới đây, đương nhiên không phải là chính nhân quân tử, nhưng so với mẹ y lại còn tốt hơn nhiều, lại nghĩ tới những việc y làm đều là vì yêu thương Vương Yến Vũ, mà Vương Yến Vũ lại không yêu y, nghĩ tới chỗ ấy lòng thù địch đối với Triển Nguyên Tu lại giảm đi mấy phần, ngược lại lại có chút đồng tình.
Chuyện làm Thiết Ma Lặc sốt ruột nhất là y đang có sứ mệnh, phải tới Trường An ngay, nhưng bây giờ bị nhốt dưới địa lao, chỉ sợ chết không ai hay biết, muốn có người tới cứu lại càng khó khăn hơn.
Y nghĩ tới đó, lại tự an ủi mình :
- Mình vốn không muốn làm bảo tiêu cho hoàng đế, nếu vì chuyện này mà không làm chức ấy, Nam đại ca cũng không thể trách mình. Ờ, mình đúng là ngu ngốc, ngay cả chuyện sống chết cũng chưa biết thế nào, lại còn muốn nghĩ tới việc Nam đại ca trách móc.
Trong bóng tối không biết giờ giấc, nhưng mỗi ngày ba lần cái giỏ tre từ trên thả xuống, Thiết Ma Lặc theo thứ tự bữa cơm mà tính toán thời gian. Sau bữa cơm trưa ngày thứ ba, y đang rầu rĩ, chợt thấy cánh cửa đá mở ra, một người bước vào.
Thiết Ma Lặc nhảy bật dậy, một chưởng đánh tới, cất tiếng chửi:
- Mụ giặc cái, ngươi còn thủ đoạn tàn độc nào thì ta cũng, ta cũng...
Hai chữ :
- liều mạng. chưa nói ra, Thiết Ma Lặc đột nhiên ngẩn người, trợn mắt há miệng không nói nên lời, chỗ ngón tay y phạm vào mềm ấm như bông, may mà kình lực của y đã luyện tới cảnh giới thu phát như ý nên chưa đả thương đối phương.
Chỉ thấy người kia loạng choạng một cái, hạ giọng nói Ma Lặc, ngươi còn căm hận ta như thế sao?.
Thiết Ma Lặc trong bóng tối, y vừa nhìn ra, chỉ thấp thoáng nhận ra là phụ nữ, chỉ cho rằng đó là nữ ma đầu Triển Đại nương nhưng không ngờ lại là Vương Yến Vũ. Thiết Ma Lặc tay chân luống cuống, ngẩn ra hồi lâu mới lúng túng nói :
- Là cô à, ta còn tưởng là mụ sư phụ tàn ác của cô.

Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi căm hận ta cũng đúng, nói ra, thật ra ngươi căm hận người nhà Triển gia không bằng căm hận ta, những tai nạn ngươi gặp cũng đều do ta gây ra, ta chính là kẻ thù của ngươi?.
Vương Yến Vũ tự động nói tới oán thù ngày trước, Thiết Ma Lặc lập tức trong lòng như lửa đốt, bất giác nhớ tới cảnh nghĩa phụ bị nàng thảm sát, bên tai như nghe thấy tiếng nghĩa phụ nói :
- Ma Lặc, đây là lúc ngươi trả thù cho ta!.
Không sai, nếu bây giờ Thiết Ma Lặc ra tay trả thù, thì quả thật không tốn chút sức lực, đừng nói Vương Yến Vũ chưa khỏi bệnh, cho dù đã khỏe mạnh như cũ, nhưng nghe giọng nói của nàng thì chắc chắn cũng không sao chống nổi.
Nhưng Thiết Ma Lặc làm sao có thể giết được một cô gái đang mắc bệnh? Y ở trong bóng tối đã lâu, ánh mắt cũng quen dần, lúc ấy không chỉ nhận ra mặt mũi Vương Yến Vũ, mà còn thấp thoáng nhìn thấy dáng vẻ u buồn của nàng. Y và Vương Yến Vũ đứng đối diện nhau, nghe thấy hơi thở gấp rút của nàng, đột nhiên chỉ thấy nước mắt nàng long lanh chảy dài xuống má. Lòng dạ sắt đá của Thiết Ma Lặc đều tan ra trong dòng nước mắt, hình bóng nghĩa phụ y cũng mờ đi trong dòng nước mắt, trước mặt là một con người bằng xương bằng thịt, là hình bóng Vương Yến Vũ sờ sờ! Thiết Ma Lặc đột nhiên quay mặt đi, từng tiếng từng tiếng buông ra :
- Từ nay trở đi, oán thù giữa ta và cô một nét bút xóa sạch, dù sống hay chết, ta cũng không căm hận cô nữa!. Âm thanh run rẩy mà nặng nề, cho thấy tâm tình y đang vô cùng kích động.
Vương Yến Vũ kêu lên :
- Ma Lặc, Ma Lặc!. Nàng gọi tên Ma Lặc hai lần, rồi nghẹn ngào nói không ra lời, lúc bất tri bất giác, nàng đã nắm chặt tay Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc từ từ quay đầu lại, nhưng vẫn không dám chạm ánh mắt của nàng, y muốn giật tay ra, nhưng rốt lại vẫn bị Vương Yến Vũ nắm chặt. Đúng lúc ấy, y chợt cảm thấy xấu hổ, lại cảm nhận được mấy phần nhẹ nhàng như buông được gánh nặng.
Nhớ tới lời vợ chưa cưới đinh ninh dặn dò lúc chia tay, y cảm thấy xấu hổ, nhưng cái :
- nút thắt gút. trong lòng y đã mở ra, trước đó, y thường bị ân oán giữa mình và Vương Yến Vũ ràng buộc trong lòng, câu :
- Có nên trả thù cô ta không?. trở thành câu hỏi đè nặng trong lòng y, bây giờ chính y đã ưng thuận Vương Yến Vũ, không coi nàng là kẻ thù nữa, đó cũng là một vấn đề hành hạ y lâu ngày, nay đã được giải quyết.
Hai người nắm chặt tay nhau, im lặng đối diện, đôi bên đều nghe tiếng tim đối phương đập thình thịch, qua một lúc lâu Vương Yến Vũ mới thở phào

một hơi, nói :
- Ma Lặc, ngươi tốt lắm! Cho dù ngươi không thích ta, ta vẫn nhớ những chuyện tốt của ngươi!.
Thiết Ma Lặc cảm thấy bất an, nhẹ nhàng buông tay nàng ra, nói:
- Vương cô nương, đừng nhắc chuyện đã qua nữa. Từ nay trở đi, cô quên ta đi. Ờ, ta cảm thấy sư phụ của cô tuy độc ác nhưng sư huynh của cô thì không phải người xấu.
Vương Yến Vũ nói :
- Không sai, quả thật sư huynh của ta đối xử với ta rất tốt, ta cũng đã ưng thuận lời sư phụ, tình nguyện làm vợ y, ngươi, ngươi đã yên tâm chưa?.
Thiết Ma Lặc vừa mừng vừa lo, mừng là vì Vương Yến Vũ đã có nơi yên thân, lo là theo ngữ khí của nàng thì sở dĩ nàng ưng thuận lấy sư huynh hoàn toàn không phải vì cam tâm tình nguyện mà chẳng qua chi là để mình :
- Yên tâm.
Trong bóng tối Vương Yến Vũ không nhìn thấy vẻ mặt Thiết Ma Lặc, còn Thiết Ma Lặc thì cảm thấy mặt mình nóng ran lên, cúi đầu nói :
- Được, vậy ta phải chúc mừng cô?. Vương Yến Vũ nói :
- Ta cũng còn chưa chúc mừng ngươi và Hàn cô nương mà!. Mấy câu này của nàng lại kêm theo tiếng cười, nhưng như cười mà không phải cười, như mà khóc mà không phải khóc, Thiết Ma lặc nghe xong cảm thấy vô cùng xốn xang.
Thiết Ma Lặc vội nói :
- Vương cô nương, cám ơn ngươi tới thăm ta, chuyện giữa chúng ta đã nói rõ cả rồi, cô nên về đi để sư huynh cô khỏi lo lắng.
Vương Yến Vũ nói :
- Không sai, ta phải vế rồi. Ta còn chưa nói chuyện ta đáp ứng hôn sự cho sư huynh nghe. Nàng rời khỏi Thiết Ma Lặc bước đi vài bước, lại dừng lại, hạ giọng gọi :
- Ma Lặc, Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, nói :
- Vương cô nương, mời cô về.
Vương Yến Vũ nói :
- Ma Lặc, ngươi cũng nên về thôi. Thiết Ma Lặc sửng sốt nói :
- Ta về đâu?.Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi về chỗ Hàn cô nương cũng tốt, về chỗ Nam sư huynh của ngươi cũng tốt, đều là chuyện của ngươi, sao lại hỏi ta?.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, nói :
- Cô định thả ta ra à?.
Vương Yến Vũ nói :
- Ngươi không thể ở lại địa lao này suốt đời được. Thiết Ma Lặc nói :

- Cô không sợ sư phụ cô trách phạt sao?.
Vương Yến Vũ nói :
- Dù sao bà ta cũng phải giữ mấy phần thể diện cho con dâu tương lai chứ!.
Thiết Ma Lặc lòng rối như tơ vò, không biết nên nhận hay không nhận món nhân tình này của nàng là tốt, đang ngần ngừ chợt nghe tiếng Triển Đại nương gọi :
- Yến nhi, Yến nhi?.
Vương Yến Vũ vội nói :
- Người chạy mau đi, nếu chậm sẽ không kịp đâu. nàng mở cánh cửa ra, kéo Thiết Ma Lặc chạy đi.
Chợt nghe một tiếng ồ run run khẽ vang lên, Thiết Ma Lặc mở to hai mắt, chỉ thấy Triển Nguyên Tu đứng cạnh cửa, lúc ấy Vương Yến Vũ còn kéo tay y, Thiết Ma Lặc không kìm được mặt mũi đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.
Triển Nguyên Tu ngẩn ra, nhìn thấy tình hình ấy, y đã hiểu rõ, da thịt trên mặt giần giật, xua tay nói :
- Được rồi, các ngươi chạy cả đi.
Thiết Ma Lặc vội phân bua :
- Chỉ có ta đi thôi, ngươi, ngươi đừng hiểu lầm cô ta. Triển Nguyên Tu nhìn Thiết Ma Lặc một cái nhưng không đếm xỉa gì tới y, quay qua hạ giọng nói với Vương Yến Vũ:
- Muội cũng chạy mau đi! Lão ăn mày kia tới rồi, y muốn tìm muội sinh sự đấy!.
Thiết Ma Lặc nghe ba chữ :
- lão ăn mày. trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Lão ăn mày trú ngụ trong núi Hoa Sơn không có người khác, chẳng lẽ là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung tìm tới?.
Vương Yến Vũ cười nhạt một tiếng, hững hờ nói :
- Muội đã sớm đoán là y sẽ đích thân tới cửa, chuyện muội làm thì muội tự gánh vác, sợ gì y chứ?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Chắc mẹ không muốn muội bị thua thiệt, có điều tính mẹ rất đặc biệt, mừng giận thất thường, rất là khó nói.
Ta thấy muội nên tránh mặt lão ăn mày ấy thì hay! Mà nói lại, lão ăn mày ấy nhất định có quen Thiết huynh, nếu bị y phát hiện Thiết huynh ở đây, chỉ e sẽ sinh sự lôi thôi thêm.
Vương Yến Vũ nói :
- Muội đưa y xuống núi rồi sẽ quay lại!. Triển Nguyên Tu chớp chớp mắt, Vương Yến Vũ nói câu ấy quả thật ngoài sự dự liệu của y, đáng vẻ sa sầm trên mặt y lập tức trở nên có mấy phần tươi tỉnh, nói :
- Cũng được, vậy thì trước mặt mẹ, ta sẽ tạm thời nói qua quít vài câu cho

muội, lúc các người đi qua sân trước phải cẩn thận một chút đấy.
Thanh âm sắc lạnh của Triển Đại nương lại vang lên :
- Nguyên nhi, Nguyên nhi., Triển Nguyên Tu cao giọng trả lời mấy tiếng :
- Con tới ngay, con tới ngay rồi vội vàng chạy đi.
Vương Yến Vũ vẫn nắm tay Thiết Ma Lặc, đi qua một dãy hành lang thì tới sân trước, đúng lúc ấy nghe bên trong có tiếng Triển Đại nương đang hỏi :
- Yến nhi có khỏe hơn chút nào không? Tại sao nó không tới đây?.
Vương Yến Vũ kéo Thiết Ma Lặc hai người nép mình phía sau hòn giả sơn, chỉ nghe Triển Nguyên Tu trả lời :
- Tối hôm qua bệnh tình của Yến muội khá hơn, nhưng hôm nay lại năng thêm, không ngồi dậy được.
Lúc ấy Thiết Ma Lặc đang rón rên từ sau hòn giả sơn nhìn ra đã thấy rõ ràng, người cùng ngồi với Triển Đại nương trong phòng quả nhiên là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, chỉ là mặc một bộ quần áo mới, hoàn toàn không phải quần áo ăn mày, xem ra cũng không có dáng vẻ già nua như lần đầu tiên y gặp. Triển Đại nương nói :
- Hoàng Phủ tiên sinh, tiểu đồ quả thật bệnh nặng, không sao ra được.
Hoàng Phủ Tung mặt nhìn ra ngoài, chỉ thấy tròng mắt của y liên tiếp chuyển động, chợt nói :
- Triển Đại nương, xin tha lỗi cho ta vô lễ, chuyện này nhất định ta phải tra xét minh bạch, nếu lệnh đồ bị bệnh nằm liệt giường thì để ta đích thân tới thăm cô ta.
Triển Đại nương nói :
- Làm sao dám thế. Hoàng Phủ Tung nói:
- Đại trại của Vương gia ở cốc Long Miên đã bị Đoàn Khuê Chương và Nam Tễ Vân phá hủy, nếu họ biết ta ở đây nhất định sẽ tới gây sự, ha ha, đến lúc ấy chỉ e cũng có điều bất lợi cho lão nhân gia người. Ta thấy nên mau mau hỏi lệnh đồ cho rõ ràng mới nên.
Triển Đại nương không vui, nói :
- Tiểu đồ của ta tuy không biết phải trái, làm việc tùy hứng, nhưng chắb cũng không đến nỗi vạch áo cho người xem lưng, giúp đỡ kẻ thù của cha nó đâu, có điều Hoàng Phủ tiên sinh đã không tin, muốn đích thân tới hỏi tiểu đồ, ta sẽ bồi tiếp ngươi cùng đi, hỏi rõ ràng xong, cũng để ngươi yên tâm.
Thiết Ma Lặc nghe thấy trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Nghe lời lẽ của Hoàng Phủ Tung, thì giống như cùng một bọn với lão tặc Vương Bá Thông, không những như thế, y còn sợ Nam sư huynh tìm Hoàng Phủ Tung gạn hỏi, có lẽ quả thật mẹ Hạ cô nương bị y giam giữ. Thiết Ma Lặc vì Hoàng Phủ Tung trước đây đã cứu y và Đoàn Khuê Chương thoát nạn, nên bất kể người khác bàn tán ra sao, y vẫn có mấy phần hảo cảm với Hoàng Phủ Tung, bây giờ nghe thấy lời Hoàng Phủ Tung, mấy phần hảo

cảm ấy cũng lập tức biến thành ác cảm, :
- Trước đây mình còn chưa tin y là người xấu ai ngờ lại bị y giả nhân giả nghĩa đánh lừa.
Ý nghĩ chưa dứt, bọn Triển Đại nương đã bước xuống tới bậc thềm. Triển Nguyên Tu trong lòng run sợ, lộ ra trên mặt, Triển Đại nương rất lợi hại, ồ một tiếng, hỏi :
- Nguyên nhi, ngươi làm sao thế?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Hơi khó chịu một chút. Triển Đại nương hừ một tiếng, dừng bước đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên quát một tiếng:
- Ai trốn trốn núp núp kia Ra đi?.
Vương Yến Vũ biết không sao trốn tránh, ứng thanh nói :
- Là con!. Triển Nguyên Tu thấy nàng và Thiết Ma Lặc sóng vai bước ra, biến hẳn sắc mặt, Triển Đại nương lạnh lùng nói :
- Ngươi định cùng chung tiểu tử này rời khỏi đây à?.
Triển Nguyên Tu nói :
- Mẹ, không phải mẹ nói là sẽ thả Thiết huynh đi sao? Mới rồi con tiễn y, là con nhờ Yến muội đưa y xuống núi., vừa nói vừa nháy mắt với mẹ, ý tứ như nói :
- Trước mặt người ngoài, xin thứ lỗi cho con không tiện nói thẳng.
Thiết Ma Lặc chẳng hiểu gì cả, không biết tại sao Triển Nguyên Tu lại bịa đặt nói là y tiễn mình? Triển Đại nương thì tâm lĩnh thần hộ, nghĩ thầm :
- Ồ, té ra Nguyên nhi đã biết chuyện Yến nhi đồng ý làm vợ nó, cũng đã cho thằng tiểu tử kia uống Bại huyết tán rồi., sắc mặt lập tức hòa hoãn đi rất nhiễu, nói :
- Yến nhi, Hoàng Phủ tiên sinh có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi không cần tiễn y xuống núi nữa.
Vương Yến Vũ cả mừng, nói :
- Ma Lặc, ngươi tự đi đi. Ngựa của ngươi ở trong tàu ngựa, ngươi cứ hỏi người hôm trước đưa ngươi qua sông Hoàng Hà, y ở trong vườn.
Hoàng Phủ Tung hô hô cười rộ nói té ra Vương cô nương đã khỏi bệnh, đáng vui đáng mừng., ánh mắt quét qua, đột nhiên dừng lại trên người Thiết Ma Lặc, hỏi :
- Vị này là ai?.
Thiết Ma Lặc vô cùng ngạc nhiên, vì y căm hận Hoàng Phủ Tung, nên mới rồi bước ra không hề nhìn y một cái. Nhưng y lại không ngờ Hoàng Phủ Tung lại hỏi y là ai.
Đúng lúc ấy chợt nghe Triển Đại nương trả lời :
- Hoàng Phủ tiên sinh không nhận ra y là ai à. Y là Thiết Ma Lặc con trai Yên Sơn vương Thiết Côn Luân.

Hoàng Phủ Tung làm ra vẻ kinh ngạc, nói :
- Té ra ngươi đã hòa giải với Ma kính lão nhân rồi à? Quả thật là chuyện bất ngờ. Triển Đại nường hai mắt trợn tròn, nói :
- Hoàng Phủ tiên sinh, câu ấy của ngươi từ đâu mà ra?. Hoàng Phủ Tung nói :
- Nếu ngươi chưa hóa giải với Ma kính lão nhân, tại sao đệ tử của y lại có thể tới đây?.
Triển Đại nương lập tức biến sắc, kêu lên :
- Cái gì, thằng tiểu tử này là đệ tử của Ma kính lão nhân à?. Hoàng phủ Tung cười rộ, lập tức trả lời bà ta :
- Ta dang ngạc nhiên lão nhãn gia người lại quên mối thù giết chồng, té ra ngươi còn chưa biết lai lịch của họ Thiết này, tuy ta không nhận ra y, nhưng trên giang hồ ai mà không biết Thiết Ma Lặc con trai Thiết Côn Luân, là đệ tử cuối cùng của Ma kính lão nhân!.
Triển Đại nương nghe câu ấy lập tức quay lại lạnh lùng nói :
- Té ra ngươi là cao đồ của Ma kính lão nhân, thứ lỗi cho ta không biết, nên vô lễ với ngươi rồi. Ngươi ở lại thêm một lúc, để ta đích thân đưa tiễn ngươi. Nguyên nhi, ngươi bồi tiếp y đi.
Vương Yến Vũ sắ mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, Triển Nguyên Tu cũng sợ tới mức hai chân run bắn lên, họ đương nhiên biết hai chữ :
- đưa tiễn. mà Triển Đại nương nói là có ý tứ gì. Triển Đại nương ánh mắt quét qua họ một cái, dằn giọng nói :
- Dưới con mắt ta, các ngươi không cần phải có chủ ý gì đâu. Thằng tiểu tử họ Thiết, ngươi còn không vào, muốn ta đích thân tới mời phái không?.
Thiết Ma Lặc biết khó mà trốn chạy dưới tay Triển Đại nương và Hoàng Phủ Tung, bên hiên ngang bước vào phòng, khệnh khạng ngồi xuống ghế, xem bà ta sẽ xử trí ra sao.
Triển Đại nương không đếm xỉa tới y, nhìn qua Vương Yến Vũ nói:
- Yến nhi, ngươi qua đây, Hoàng Phủ tiên sinh có chuyện muốn hỏi ngươi.
Hoàng Phủ Tung lạnh lùng nhìn Vương Yến Vũ một cái, nói :
- Ta đã gặp ca ca ngươi, nghe nói hôm cốc Long Miên xảy ra chuyện, gói thuốc giải Đoạt hồn hương ta đưa cho y không cánh mà bay, mà vị Hạ cô nương trúng độc đột nhiên khôi phục lại như thường, chuyện đó quả thật cố chỗ kỳ quái? Gói thuốc giải ấy cất trong phòng ca ca ngươi, người khác quyết không sao biết được. Vương cô nương, ngươi là em gái y, ngươi có biết ai làm chuyện ấy không?.
Vương Yến Vũ nhường mày, cười nhạt nói :
- Hoàng Phủ tiên sinh, ngươi không cần nói chuyện quanh co, ngươi đã nghi ngờ ta, sao không hỏi thẳng ra, không sai, chuyện ấy là ta làm đấy? Là ta lấy trộm thuốc giải cho Hạ cô nương.

Hoàng Phủ Tung nói :
- Vậy ngươi có nói với Hạ cô nương là ta bắt mẹ cô ta không?. Vương Yến Vũ nói :
- Chuyện đó thì không. Hoàng Phủ Tung nói :
- Thật à?. Vương Yến Vũ nói :
- Chuyện ta làm thì ta chịu, có một câu thì nói một câu, chẳng lẽ ta sợ ngươi ăn thịt ta à?.
Hoàng Phủ Tung hô hô cười rộ nói :
- Quả thật không thẹn là nữ đệ tử của Triển Đại nương, tính nết quật cường ấy thật khiến lão phu khâm phục? Ta há dám làm khó ngươi, chỉ là muốn hỏi cho rõ ràng thôi, vậy ngươi có để lộ tin tức không, ví dụ nói lộ ra nơi ở của mẹ cô ta?.
Y vừa dứt lời, Vương Yến Vũ lập tức đáp :
- Có!.
Hoàng Phủ Tung biết hẳn sắc mặt, dằn giọng nói :
- Ngươi nói với Hạ cô nương thế nào?. Vương yến Vũ nói :
- Ta không nói với Hạ cô nương, nhưng ta nói với chồng chưa cưới của cô ta, ta nói với y là nếu y muốn tìm người thì tới lèn Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa!. Hoàng Phủ Tung nói :
- Chồng chưa cưới của cô ta là ai?. Giọng nói của y gấp rút, tựa hồ đang sốt ruột biết tin tức. Vương Yến Vũ cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ y đột nhiên vứt hết sự tình qua một bên, lại đi hỏi chuyện chồng chưa cưới của Hạ Lăng Sương.
Vương Yến Vũ nói :
- Chồng chưa cưới của Hạ cô nương chính là Nam đại hiệp Nam Tễ Vân lừng lẫy giang hồ.
Hoàng phủ Tung ngẩn người, kêu lên :
- Tại sao lại là Nam Tễ Vân?
Hừ, không phải Nam Tễ Vân cũng là đồ đệ của Ma kính lão nhân sao?.
Vương Yến Vũ đáp :
- Ngươi ngạc nhiên cái gì? Hạ cô nương và Nam đại hiệp lấy nhau có chỗ nào không đúng?.
Hoàng Phủ Tung đột nhiên giật mình, định thần, nói :
- Vương cô nương, ta hỏi ngươi tại sao lại vén áo cho người xem lưng, xoay qua giúp đỡ kẻ thù của cha anh, như vậy có chỗ không đứng đâu!.
Vương Yến Vũ nói :
- Sư phụ ta ở đây, không cần ngươi quản giáo?.
Nàng biết tính nết của sư phụ, cho dù muốn trách phạt nàng, cũng quyết không để người ngoài lỗ mãng làm thay.
Quả nhiên Triển Đại nương trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Tung, lạnh lùng nói :

- Hoàng Phủ tiên sinh, ngươi chuyện gì cũng sợ kẻ thù phá hủy sào huyệt của ngươi, ngươi và ta đã có thỏa thuận giúp đỡ lẫn nhau, nếu việc tới thì ta không thể ngồi nhìn, ngươi sợ cái gì? Ngươi về đi, chuyện nhà của ta, ta biết cách liệu lý.
Hoàng Phủ Tung đang định muốn bà ta nói câu ấy, lập tức thi lễ nói :
- Đa tạ lão nhân gia người ra tay giúp đỡ, có điều cường địch của chúng ta rất đông, tin tức đã tiết lộ ra, chỉ sợ trong mấy hôm nữa sẽ có người tìm tới cửa, lão nhân gia người nên cẩn thận một chút.
Triển Đại nương nói :
- Ta biết rồi, hai mươi năm nay ta có bỏ phí thời gian đâu? Chỉ là muốn gặp kẻ thù ngày trước để thử công phu của ta, chỉ e họ không tới thôi, cần gì ngươi lo lắng cho ta?. Triển Đại nương nói mấy câu ấy xong không đếm xỉa gì tới Hoàng Phủ Tung nữa, quay qua Vương Yến Vũ nói :
- Yến nhi, ngươi làm chuyện hay đấy, ngươi qua đây.
Vương Yến Vũ thấy sư phụ mặt lạnh như băng sương, sư phụ nàng tuy hung ác, nhưng trước nay chưa từng có vẻ mặt như thế với nàng. Vương yến Vũ vốn lúc cứu Thiết Ma Lặc đã có chủ ý dù trời sập cũng bất kể, lúc ấy thấy dáng vẻ oai nghiêm của sư phụ thì trong lòng không khỏi run sợ, ngẩng đầu kêu lên :
- Đồ nhi đã làm chuyện không nên làm rồi, muốn giết muốn mổ tùy ý sư phụ thôi.
Triển Đại nương liếc mắt một cái, chỉ thấy con trai cũng đang run rẩy bên cạnh, bà ta thở dài một tiếng nói :
- Hai đứa oan gia các ngươi!., dáng vẻ hòa hoãn đi chút ít, nói với Vương Yến Vũ :
- Ngươi cứ đứng qua một bên, để ta xử trí thằng tiểu tử này trước. rồi xoay người bước tới trước mặt Thiết Ma Lặc.
Hoàng Phủ Tung nói đi nhưng vẫn chưa chịu bước đi, lúc ấy y vẫn dừng lại, chờ xem Triển Đại nương xử lý Thiết Ma Lặc thế nào.
Triển Đại nương đứng trước mặt Thiết Ma Lặc, ánh mắt âm trầm nhìn y chằm chằm, không nói tiếng nào, cũng không biết suy nghĩ những gì. Vương Yến Vũ cơ hồ nín thở, tập trung nhìn vào động tác của sư phụ.
Hoàng Phủ Tung nhìn thấy dáng vẻ quan tâm của Vương Yến Vũ đối với Thiết Ma Lặc, đột nhiên sực hiểu :
- Mình cứ không biết tại sao con gái Vương Bá Thông lại quay qua giúp đỡ kẻ thù, té ra là vì thằng tiểu tử này.
Y thấy Triển Đại nương chậm chạp chưa chịu ra tay, trong lòng vừa thấy kỳ quái, vừa thấy sốt ruột, chỉ sợ Triển Đại nương thương đệ tử mà thả cho Thiết Ma Lặc chạy đi.
Hoàng Phủ Tung đang định nói mấy câu chọc giận Triển Đại nương, chợt

thấy sắc mặt của Triển Đại nương càng lúc càng sa sầm, đột nhiên hừ một tiếng, nói :
- Nguyên nhi, ngươi to gan lắm, ngươi lại dám lừa cả mẹ ngươi?. Nguyên là bà ta đã nhận ra khí sắc của Thiết Ma Lặc vẫn như thường, rõ ràng hoàn toàn chưa uống Bại huyết tán.
Triển Nguyên Tu run lên nói :
- Mẹ, không phải mẹ đã nói lo cho con, không, không giết y sao?. Triển Đại nương cả giận nói :
- Ngươi thật chẳng ra gì?. Câu ấy bao gồm mấy tầng ý tứ, đã tức giận con trai mềm lòng, không đủ tàn nhẫn, lại tức giận con trai vì lấy lòng vợ, lại không ra gì mà che chở cho tình lang của vợ. Chỉ nghe bùng một tiếng, Triển Đại nương đã một chưởng đánh vào giữa mặt Thiết Ma Lặc, Vương Yến Vũ gào thảm một tiếng, nhảy xổ lên trước, liều mạng giữ chặt tay sư phụ. Triển Nguyên Tu hơi ngần ngừ, rồi cũng xông vào, giữ chặt cánh tay kia của mẹ.
Thiết Ma Lặc đã sớm thủ thế chờ đợi, nhưng y xuất toàn lực thẳng thắn đón đỡ một chưởng của Triển Đại nương, cũng không kìm được bị bà ta đánh tung ra một trượng. Còn may là Vương Yến Vũ và Triển Nguyên Tu hợp lực cản trở, chưởng lực của Triển Đại nương chưa phát ra hết, Thiết Ma Lặc tuy bị ngã, nhưng chưa bị thương.
Vương Yến Vũ kêu lên :
- Ngươi chạy mau đi!. Hoàng Phủ Tung đột nhiên cười nhạt nói :
- Vương cô nương, ngươi không cần lo lắng, còn có ta đây, thằng tiểu tử này làm sao chạy được?.
Hoàng Phủ Tung nhảy ra cửa, quải trượng vung lên đập tới Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc đã rút thanh kiếm mà Triển Nguyên Tu trả lại, lật tay một kiếm, ra chiêu sát thủ Thần long trát vĩ.
Hoàng Phủ Tung công lực kém hơn Triển Đại nương, kiếm trượng chạm nhau, chỉ nghe bùng một tiếng, Thiết Ma Lặc lùi lại ba bước, nhưng không bị ngã, không những thế chiêu Thần long trát vĩ của y vô cùng cương mãnh, cây quải trượng bằng gỗ tử đàn của Hoàng Phủ Tung bị chém đứt một mảnh, vả lại còn chấn động làm hổ khẩu của Hoàng Phủ Tung thoáng tê rần.
Hoàng Phủ Tung cả giận, trượng thứ hai, thứ ba liên tiếp đánh ra, Thiết Ma Lặc công lực rốt lại không bằng được y đón đỡ tới trượng thứ ba đã cảm thấy khó khăn, nhìn thấy y lại một trượng đánh tới, Thiết Ma Lặc chỉ còn cách dùng thân pháp Vân lý đảo phiên, vội vàng lùi lại. Hoàng Phủ Tung đang sấn tới, chợt nghe trên không có tiếng ong ong rất chói tai vang lên, Hoàng Phủ Tung giật nảy mình, vội vàng quay đầu nhìn ra, không còn rảnh mà tiến đánh Thiết Ma Lặc nữa.
Đúng là:

Quân lạ trên trời rơi xuống đất,
Chờ xem kiếm khí quét hơi ma.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 24
Truy tìm động thỏ đào ba chỗ
Sợ thấy hơi ma ngút chín trời

Hoàng Phủ Tung ngẩng đầu nhìn, chi thấy phía đông nam có một làn khói đen bay lên, chính là tín hiệu báo động của đồng bọn của y, nguyên lần này y tới đây gặp Triển Đại nương, tuy dự định không ở lại bao lâu, nhưng cũng sợ trong thời gian ấy có người tìm tới sào huyệt, nên lúc ra đi đã hẹn với đồng bọn, nếu đột nhiên có biến cố thì lập tức thổi Sáo Hồ và đốt lửa lên. Đồng bọn của y cũng là một cao thủ trong tà phái, lần này Hoàng Phủ Tung tập hợp người đi bắt cóc mẹ con Hạ Lăng Sương, y và Tinh Tinh Nhi cũng là trợ thủ của Hoàng Phủ Tung. Sau đó Tinh Tinh Nhi trở về Phạm Dương, Hoàng Phủ Tung sợ cường địch tấn công, nên giữ cao thủ tà phái ấy lại làm bạn với mình.
Thiết Ma Lặc nhân lúc y hoảng sợ, đã sớm vọt ra, chạy vào vườn sau. Triển Đại nương giật ra khỏi tay con trai, lúc ấy cũng đã vọt ra.
Hoàng Phủ Tung kêu lên :
- Không xong, quả thật là có địch nhân tới.
Triển Đại nương lạnh lùng nói :
- Ngươi sợ cái gì, còn có ta đây, thằng tiểu tử kia đâu?.
Hoàng Phủ Tung định thần, nói Y vừa chạy ra. Triển Đại nương cau mày, nghĩ thầm :
- Y làm sao mà cả một thằng tiểu tử cũng không quản được!. Nhưng lúc ấy bà ta đã không còn rảnh rỗi để trách móc Hoàng Phủ Tung, nghiêng tai lắng nghe tiếng bước chân của Thiết Ma Lặc, lập tức cười nhạt nói :
- May là thằng tiểu tử ấy chạy vào tuyệt lộ trong nhà ta, ta cứ giết y trước rồi sẽ giúp ngươi đối phó với địch nhân.
Thiết Ma Lặc chạy tới vườn sau, người :
- lái đò. hôm trước đua y qua sông Hoàng Hà đang tưới hoa trong vườn, té ra y vốn là lão bộc trong Triển gia. Thiết Ma Lặc vội kêu lên :
- Ngựa của ta đâu?.
Người lão bộc đã được Triển Nguyên Tu dặn trả lại con ngựa cho chủ nhân, nhưng lúc ấy thấy Thiết Ma Lặc thở hồng hộc, không khỏi ngờ vực, cũng đúng lúc ấy Triển Đại nương đã đuổi tới.
Người lão bộc vội chỉ vào phòng một cái, Thiết Ma lặc lập tức hiểu ý, bưng tảng đá lớn lên, ầm một tiếng vang rền ném vỡ cánh cửa, chỉ nghe một tiếng

hí vang, con ngựa hoàng phiêu đã vọt ra.
Triển Đại nương tức giận quát :
- Tiểu tử. giỏi, còn định chạy à?.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Thiết Ma Lặc đã bưng tảng đá lớn lên ném thẳng vào Triển Đại nương, Thiết Ma Lặc khí lực trầm hùng, tảng đá lớn ném ra rít giỗ ào ào, Triển Đại nương cũng không dám khinh địch, chỉ đành tránh qua một bên.
Trong chớp mất ấy, con ngựa hoàng phiêu đã chạy tới cạnh chủ nhân, Thiết Ma Lặc cả mừng, vội phi thân lên ngựa, kêu lên :
- Ngựa con, chạy mau!.
Triển Đại nương thân hình vọt lên, mau như tên rời khỏi dây cung bắn tới con ngựa hoàng phiêu, cửa vườn đóng kín, con ngựa tìm không ra đường, nhìn thấy Triển Đại nương vọt tới, vội vàng cất bốn vó, đột nhiên nhảy vọt lên, Thiết Ma Lặc cưỡi trên lưng ngựa cảm thấy như đằng vân giá vụ, con ngựa đã vọt qua tường.
Triển Đại nương và Hoàng Phủ Tung cũng nhảy qua tường, vẫn đuổi riết không tha, nhưng khinh công của họ tuy cao cường vẫn không sao đuổi kịp con tuấn mã ngày đi ngàn dặm này, Thiết Ma Lặc thúc ngựa phóng mau, chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ họ rớt lại phía sau, cả bóng cũng không thấy đâu nữa.
Thiết Ma Lặc thoát hiểm, lại không chạy xuống núi, mà lại chạy về phía luồng khói đen bốc lên trên núi, thúc ngựa phi mau, nên biết Thiết Ma Lặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã là bậc hành gia đi lại giang hồ, y nghe tiếng Sáo Hồ, nhìn thấy khói lửa, nhớ lại dáng vẻ hoảng sợ của Hoàng Phủ Tung, đương nhiên đoán được địch nhân của Hoàng Phủ Tung đã tìm tới.
May mà y cưỡi con tuấn mã vượt hiểm trên núi như trên đất bằng, không bao lâu đã tới lèn Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa, chỉ nghe tiếng ầm ầm, tựa hồ có người dùng vật nặng phá cửa, Thiết Ma Lặc từ xa nhìn tới, chỉ thấy bóng bốn năm người thấp thoáng, trong đó một người đã chạy về phía y cất tiếng kêu lớn :
- Ồ, là Thiết Ma Lặc phải không?. Người ấy chính là Đoàn Khuê Chương.
Thiết Ma Lặc vô cùng mừng rỡ, vội vàng xuống ngựa bước tới, chỉ thấy ngoài vợ chồng Đoàn Khuê Chương còn có sư huynh Nam Tễ Vân và Hạ Lăng Sương, ngoài ra còn có Phong cái Vệ Việt.
Họ nhìn thấy Thiết Ma Lặc, cũng đều vừa sợ vừa mừng, Nam Tễ Vân hỏi :
- Thiết sư đệ, ở đây có chuyện gì? Ngươi không đi Trường An mà tới đây làm gì?. Thiết Ma Lặc thở phào một hơi, cười nói :
- Đệ suýt nữa đã không giữ được tính mạng để gặp sư huynh rồi. Chuyện nói ra dài lắm, đệ hỏi huynh trước, các huynh tới bắt lão tặc Hoàng Phủ Tung phải không?.

Nam Tễ Vần nói :
- Đúng thế, bọn ta tới tìm lão tặc, nhưng chưa phá được cửa.
Thiết Ma Lặc lập tức nhìn theo hướng y chỉ, chỉ thấy cánh cửa đá đã bị vỡ mấy chỗ, đó là Đoàn Khuê Chương dùng kiếm chém vỡ ra.
Thiết Ma Lặc nói :
- Hoàng Phủ Tung không ở đây, Hạ bá mẫu quả thật bị nhốt bên trong. Hạ Lăng Sương vội hỏi :
- Sao ngươi biết được?. Thiết Ma Lặc nói :
- Đệ vừa giao thủ với lão tặc xong.
Mọi người đều giật nảy mình, Đoàn Khuê Chương nói :
- Ngươi to gan thật, lại dám một mình tới đây điều tra à?. Thiết Ma Lặc nói:
- Không phải đệ tới tìm y mà đệ lầm rơi vào cạm bẫy của họ. Dượng, dượng có biết nữ ma đầu Triển Đại nương không?. Vệ Việt nhảy dựng lên nói :
- Cái gì? Triển Đại nương à? Là mụ vợ của ma đầu Triển.
Long phi phải không? Ngươi gặp mụ ta à?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hai mươi năm trước, nhân vật các chính phái vây đánh vợ chồng họ, ta còn nhỏ tuổi, không có tham gia. Vệ lão tiễn bối và sư phụ ngươi chính là nhân vật chủ yếu tham gia trận đánh ấy.
Vệ Việt nói :
- Ngươi nói mau đi, ngươi gặp phải chuyện gì?. Thiết Ma Lặc kể lại vắn tắt những chuyện mình đã gặp nhưng bỏ đi chuyện Vương Yến Vũ quyến luyến mình. Vệ Việt ngạc nhiên nói :
- Mụ ma đầu này rất kiêu ngạo, tại sao lại dùng mưu kế để bắt một đứa vãn bối? Ồ, phải rồi, chắc mụ ta đã biết ngươi là đệ tử của Ma kính lão nhân.
Vệ Việt tự mình xóa bỏ mối ngờ vực cho mình, nhưng một mối ngờ vực khác lại dâng lên trong lòng, y trầm ngâm hồi lâu nói :
- Nói như thế thì Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung quả thật là kẻ đầu sỏ tội ác rồi, quả là ta không ngờ những chuyện xấu xa này đều do y làm!.
Đoàn Khuê Chương kinh ngạc nói :
- Vệ lão tiền bối, đến bây giờ ngươi vẫn không tin Hoàng Phủ Tung là người xấu sao?. Vệ Việt lấy ra một mẩu gỗ nhỏ, nói :
- Ta còn có chút nghi ngờ, có điều Thiết Ma Lặc đã chính mắt nhìn thấy, lại chính tai nghe y nói chuyện với mụ nữ ma đầu kia, thừa nhận Lãnh nữ hiệp bị y giam ở đây, thì không thể không tin được rồi.
Mẩu gỗ nhỏ ấy chính là năm xưa Đoàn Khuê Chương giao thủ với Hoàng Phủ Tung ở núi Ngọc Thụ chém đứt trên quải trượng của Hoàng Phủ Tung, lúc ấy vì Đoàn Khuê Chương muốn mời các bậc tiền bối võ lâm trả thù cho Tửu cái Xa Trì, y sợ mọi người không tin Hoàng Phủ Tung làm chuyện xấu xa ấy bèn giữ mẩu gỗ lại để làm chứng cứ. Lúc gặp Vệ Việt y đưa lại cho Vệ

Việt mẩu gỗ ấy, y còn nhớ lúc Vệ Việt cầm lấy, trên mặt cũng từng tỏ vẻ khó hiểu. Lúc ấy Vệ Việt lại lấy mẩu gỗ ấy ra nhìn kỹ, trên mặt lại hiện ra vẻ ngơ ngác như thế, Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, không kìm được hỏi :
- Vệ lão tiền bối, mẩu gỗ này là chính tay tại hạ chém được trên quải trượng của lão tặc chẳng lẽ còn có chỗ nào không đúng?.
Vệ Việt trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Rất khó nói, bây giờ ta đã trở nên lẩn thẩn rồi. May mà Hoàng Phủ Tung đã ở đây rốt lại mọi chuyện cũng sẽ rõ ràng thôi.
Còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng hú âm trầm rùng rợn vang lên, Triển Đại nương và Hoàng Phủ Tung đã như gió lướt tới, Triển Đại nương cao giọng mắng :
- Người nào dám tới Hoa Sơn ta phá phách?.
Vệ Việt mở tròn mắt, vừa khéo đối diện với Hoàng Phủ Tung, lập tức đùng đùng nổi giận, quát lớn :
- Hoàng Phủ Tung, ngươi còn mặt mũi tới gặp ta à, hôm nay ta không giết ngươi là thật có lỗi với Xa lão nhị!.
Vệ Việt thân hình cực mau lẹ, trong tiếng chửi lớn đã tung người vọt lên, giống như chim ưng bắt thỏ, một chưởng đập xuống thiên linh cái của Hoàng Phủ Tung.
Hoàng Phủ Tung biến hẳn sắc mặt, nhưng không nói một câu, vung quái trượng lên ra chiêu Tiềm long phi thiên đánh vào cổ tay Vệ Việt.
Vệ Việt chụp vào đầu trượng, quả nhiên phát giác đầu trượng bị mẻ một miếng, Vệ Việt dùng sức đẩy một cái, Hoàng Phủ Tung đứng không vững, loạng choạng lùi lại liên tiếp bảy tám bước, giống như ngọn đèn trước gió, chập chờn muốn tắt. Nếu Vệ Việt đứng vững dưới đất, một chưởng đánh ra thì Hoàng Phủ Tung cho dù không chết cũng bị trọng thương, nhưng chính trong chớp mắt ây, Vệ Việt đột nhiên ngẩn ra!
Nguyên là Vệ Việt giao thủ với đối phương chiêu ấy, lập tức phát giác ra chỗ khả nghi. Thứ nhất, y và Hoàng Phủ Tung, Xa Trì cùng nổi tiếng là Giang hồ tam dị cái, bản lĩnh của ba người chênh lệch nhau không bao nhiêu, Vệ Việt vừa rồi xuất thủ là Ngũ cầm chưởng cực kỳ lợi hại, chính vì biết Hoàng Phủ Tung cao cường nên phái tiên phát chế nhân. Dụng ý của Vệ Việt chẳng qua là muốn đoạt tiên cơ, chiếm một chút thượng phong, nhưng không ngờ Hoàng Phủ Tung vừa đỡ một chiêu đã hiện rõ vẻ thua kém! Tuy một chưởng vẫn chưa hất y ngã được, nhưng công lực của Hoàng Phủ Tung lẽ ra không phải chỉ như thế.
Chỗ khả nghi thứ hai là quải trượng của Hoàng Phủ Tung vốn làm bằng gỗ tử đàn ở Nam Hải, có một mùi thơm rất đặc biệt, mà mẩu gỗ Đoàn Khuê Chương chặt được tuy cũng là gỗ tử đàn hương song hoàn toàn không phải

gỗ loại tử đàn hương ở Nam Hải, vì mùi hương có chỗ khác biệt. Vệ Việt vì thấy mùi hương khác biệt nên nảy ý nghi ngờ, ngờ là năm xưa Đoàn Khuê Chương ở núi Ngọc Thụ đã nhìn lầm người.
Nhưng hiện tại y đã chính mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Tung, vả lại còn mặt đối mặt giao thủ một chiêu, người động thủ với y quả thật là Hoàng Phủ Tung, cây quải trượng quả thật cũng bị mẻ một miếng, điều đó chứng minh Đoàn Khuê Chương không hề nói sai, hung thủ giết chết Tửu cái Xa Trì năm xưa trên núi Ngọc Thụ mà y gặp quả thật chính là Hoàng Phủ Tung hôm nay. Nhưng cây quải trượng Hoàng Phủ Tung dùng hôm nay đúng là có mùi hương hoàn toàn giống với mẩu gỗ mà Đoàn Khuê Chương chém mẻ, chứ không phải là cây quải trượng bằng gỗ tử dàn hương Nam Hải mà Hoàng Phủ Tung bình thời vẫn dùng.
Vệ Việt phát giác ra hai điểm đáng ngờ ấy, lập tức ngẩn ra, ý nghĩ trong đầu thoáng qua như chớp:
hay là Hoàng Phủ Tung đổi dùng binh khí khác? Hoặc người này có thể là Hoàng Phủ Tung giả?
Nhưng cao thủ võ lâm quyết không thể tùy tiện thay đổi binh khí quen dùng, huống hồ cây quải trượng của Hoàng Phủ Tung là vật vô cùng quý báu?
Nhưng nếu nói y là Hoàng Phủ Tung giả, thì trong thiên hạ lại có người tướng mạo giống hệt nhau như thế sao?
Vệ Việt không sao hiểu được, sau khi ngẩn ra, đang định sấn tới nhìn kỹ tướng mạo của người kia, Triển Đại nương đã buông ra một trận cười kỳ quái, lướt tới cạnh y, âm trầm nói :
- Lão ăn mày, té ra ngươi chưa chết, còn nhận ra ta không?. Vệ Việt nói :
- Chuyện hôm nay không liên quan gì tới ngươi, ngươi đã giữ được tính mạng, ta khuyên ngươi không nên gượng gạo ra mặt!. Triển Đại nương cười nhạt nói :
- Năm xưa ta cũng từng khuyên ngươi không nên gượng gạo ra mặt, ngươi lại nhất định cậy đông hành hung hại chết chồng ta, hôm nay đừng trách ta!.
Câu nói chưa dứt, song chưởng đã đẩy ra, đánh vào giữa mặt Vệ Việt.
Vệ Việt và bà ta song chưởng chạm nhau, bất giác giật nảy mình, nguyên là một chưởng của bà ta lạnh như băng, chưởng kia lại nóng như lò lửa, Vệ Việt tuy đã sớm biết bà ta lợi hại, nhưng không ngờ bà ta đã luyện được công phu cổ quái như thế!
Triển Đại nương hô hô cười rộ, đột nhiên quát :
- Lão ăn mày, ngươi còn định chạy à?. Song chưởng như vạch ra một vòng tròn chụp lên Vệ Việt. Vệ Việt tức giận nói :
- Mụ yêu tinh nhà ngươi tưởng ta sợ chắc?., ngón giữa tay trái bật ra, kế đó chưởng phải đánh lại một đòn, y đồng thời sử dụng hai tuyệt học võ lâm là công phu Nhất chỉ thiền và Kim cương chưởng, cương nhu tịnh tế, công lực

hùng hậu. Triển Đại nương cũng bất giác trong lòng hoảng sợ :
- Công phu của lão ăn mày này quả thật hơn hẳn ngày trước. Lúc ấy đôi bên đều không dám khinh địch, đều giở hết bản lĩnh giữ nhà ra ác đấu.
Hoàng Phủ Tung bị Vệ Việt hất lùi mấy bước, vừa đứng vững chân, Hạ Lăng Sương đã vung kiếm chém tới, Hoàng Phủ Tung biến hẳn sắc mặt, lại chạy tới mấy bước, Nam Tễ Vân sợ vợ có sơ suất cũng sấn vào, Hoàng Phủ Tung vung trượng móc ra, hất mũi đao của Nam Tễ Vân qua một bên, rồi tiếp tục xông ra.
Đoàn Khê Chương hú dài một tiếng, cả người lẫn kiếm biến thành một cái cầu vồng bạc, chặn đường Hoàng Phủ Tung nói :
- Nam hiền đệ, đệ và Hạ cô nương tìm cách xông vào động cứu người, để lão tặc này cho ta?. Hoàng Phủ Tung một trượng đánh ra, Đoàn Khuê Chương vung kiếm đón đỡ, quát :
- Hoàng Phủ Tung, hôm nay ngươi còn nói gì không?. Hoàng Phủ Tung không nói câu nào, quải trượng vung lên, mau lẹ ra chiêu Thần giao xuất động, điểm mau vào huyệt Du khí trước bụng Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương đời nào để y điểm trúng, vung kiếm phong tỏa, soạt một tiếng lại chém đứt một mảnh gỗ trên cây quải trượng, nhưng hai người chạm nhau, Hoàng Phủ Tung công lực hơi thắng một chút, Đoàn Khuê Chương cũng bất giác lùi ra một bước.
Đậu Tuyến Nương giương cung lên, ba viên đạn sắt liên tiếp bắn mau ra, Hoàng Phủ Tung tránh được hai viên, viên thứ ba đã như sao băng bắn vào giữa mặt y.
Hoàng Phủ Tung lật tay ra chiêu, chỉ nghe keng một tiếng, viên đạn hoàn tựa hồ chạm vào vật gì rất cứng rắn, vang lên tiếng như chạm vào sắt đá, bị hất tung trở lại. Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, lúc ấy mới để ý thấy ngón vô danh tay trái của Hoàng Phủ Tung có đeo một chiếc nhẫn sắt, cũng đúng một kiểu một dạng với chiếc nhẫn sắt mà Hoàng Phủ Tung đã tặng cho y.
Năm xưa Đoàn Khuê Chương để cứu Sử Dật Như từng một mình xông vào biệt phủ của An Lộc Sơn ở Trường An, bị đánh trọng thương, may được Nam Tễ Vân cứu ra, nhưng võ sĩ của An phủ vẫn đuổi riết không tha, về sau chạy tới một ngôi miếu hoang, vừa khéo gặp Hoàng Phủ Tung, Hoàng Phủ Tung đánh lui truy binh giúp họ, lại dùng linh dược cứu mạng Đoàn Khuê Chương, y để lại một chiếc nhẫn sắt cho Đoàn Khuê Chương lại nhắn một câu :
- Ngày sau nếu gặp người nào đeo cái nhẫn giống hệt thế này, thì xin Đoàn Khuê Chương hãy nương tay. Lúc ấy Đoàn Khuê Chương vẫn chưa tỉnh, câu ấy là Nam Tễ Vân chuyển lời lại cho y. Bây giờ Đoàn Khuê Chương nhìn thấy chiếc nhẫn ấy, trong lòng rúng động, đột nhiên hiểu ra, quát :

- Lão tặc có tật giật mình giỏi lắm, té ra năm xưa ngươi cứu mạng cho ta, tặng ta chiếc nhẫn này là đã sớm tính tới ngày hôm nay, muốn ta tha mạng phải không?.
Đoàn Khuê Chương là người ân oán phân minh, Hoàng Phủ Tung có ơn cứu mạng với y, nhưng hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng:
y chính là hung thủ sát hại Hạ Thanh Đào và Xa Trì, vả lại Lãnh Tuyết Mai vợ Hạ Thanh Đào, mẹ Hạ Lăng Sương hiện đang bị y nhốt trong động, Đoàn Khuê Chương há có thể tha mạng cho y.
Đoàn Khuê Chương đánh hờ một chiêu rồi lui mau một bước, kế cao giọng gọi :
- Hoàng Phủ Tung, nghĩ tới ngươi là bậc tiền bối võ lâm, lại từng có ơn cứu ta, ngươi, ngươi tự sát đi! Nếu ngươi có chuyện gì chưa làm, ta có thể thu xếp thay ngươi!.
Hoàng Phủ Tung đột nhiên cả giận, trầm giọng quát :
- Nói thối lắm!. Quải trượng vung lên, như mưa sa gió táp tấn công Đoàn Khuê Chương ráo riết, Đoàn Khuê Chương quát :
- Hoàng Phủ Tung, ngươi cũng không phải là kẻ vô danh, chuyện tới nước này mà ngươi còn tham sống sợ chết à, ta để ngươi tự tử chính là bảo toàn thể diện cho ngươi đấy. Hoàng Phủ Tung luôn miệng chửi mắng, càng đánh càng hung dữ, Đoàn Khuê Chương để trả ơn ngày trước, nhường y ba chiêu, suýt nứa bị trúng đòn, Đậu Tuyến Nương tức giận nói :
- Lão tặc này đã hoàn toàn không còn biết xấu hổ, huynh còn khách khí với y làm gì?.
Rồi rút đao ra, lập tức xông vào cùng chồng giáp công.
Hoàng Phủ Tung cười gằn nói :
- Các ngươi ngay cả con trai cũng không giữ được, còn mặt mũi nào mà khoe tài., y vung trượng gạt bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương ra, đuôi trượng dựng lên, đột nhiên chỉ một cái, ra chiêu Độc xà tầm huyệt phóng vào huyệt Huyết hải trên bụng Đậu Tuyến Nương, một chiêu hai thức này vừa mạnh vừa độc, quả thật là độc chiêu liều mạng ác đấu.
Đậu Tuyến Nương bị y khơi lại chuyện cũ, nên vô cùng căm giận, vung thanh đao lên, chỉ nghe keng một tiếng, cây quải trượng của Hoàng Phủ Tung quét ngang chân nàng, nhưng bị mũi đao của nàng đè xuống một cái, đã mượn lực vọt lên không trung. Đậu Tuyến Nương rất giỏi, người đang trên không đao quang chớp lên chém xuống, một đao này vừa khéo phối hợp với kiếm chiêu của chồng nàng tới mức tuyệt diệu. Hoàng Phủ Tung đã sợ sệt Đoàn Khuê Chương, lại không ngờ công lực của Đậu Tuyến Nương tuy hơi kém chồng nhưng ra chiêu còn lợi hại hơn, cho dù Hoàng Phủ Tung bản lĩnh phi phàm, nhưng lưỡi đao quét tới chợt cảm thấy da đầu mát rượi, đã bị hớt đi một mảng tóc.

Hoàng Phủ Tung cả giận, quải trượng vung ra, lập tức bốn phương tám hướng đều là bóng trượng, quét ngang bổ dọc, vả lại trong trượng pháp còn hàm chứa cả thủ pháp điểm huyệt, trượng vốn là loại binh khí dài nặng, y còn dùng mũi nhọn ở đầu trượng làm phán quan bút, có thể vận dụng như ý, dưới sự giáp công của vợ chồng Đoàn Khuê Chương cũng vẫn có thủ có công.

Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :

- Hoàng Phủ Tung có ngoại hiệu là Tây Nhạc thần long, quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng lại không tới mức như lời đồn đại., đồng thời lại cảm thấy hơi kỳ quái, mới rồi y muốn Hoàng Phủ Tung tự sát, Hoàng Phủ Tung mười phần phẫn nộ, không ngừng lớn tiếng chửi mắng vợ chồng y, nhưng không có câu nào chữ nào nói tới ơn cứu mạng năm xưa, lẽ ra Hoàng Phủ Tung phải chửi y :

- Vong ân phụ nghĩa. thì lý ngay khí mạnh nhất, nhưng lại bỏ đi không chửi, bất giác Đoàn Khuê Chương cảm thấy chuyện này khác với lẽ thường. Nhưng lúc ấy đã đến lúc đôi bên liều mạng ác đấu, Đoàn Khuê Chương tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng kiếm chiêu cũng không hề lơi lỏng. Vợ chồng y sau lần đầu tiên đánh nhau với Không Không Nhi đã khổ tâm luyện tập, đã tinh lại càng tinh hơn, luyện thành một bộ đao kiếm hợp bích, lần thứ hai đánh nhau với Không Không Nhi đã gần ngang tay, bây giờ lại qua mấy năm, phối hợp lại càng thuần thục, một khi sử dụng, ánh đao bóng kiếm như từng lớp từng lớp thiên la địa võng, cho dù Hoàng Phủ Tung bóng trượng chập chùng như núi cũng bị chụp xuống, mà y lại không có bản lĩnh khinh công trác tuyệt như Không Không Nhi, vì thế ngay cả việc phá vây cũng không làm được, trước mắt tuy cũng có thể cố gắng chi trì, nhưng rõ ràng vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã chiếm được thượng phong, chuyện thắng bại không cần phải đoán nữa.

Bên kia Phong cái Vệ Việt ác chiến với Triển Đại nương, tình hình càng kịch liệt, nhưng Vệ Việt hơi bị bất lợi, Triển Đại nương luyện được âm dương song độc chưởng, chưởng trái như hàn băng, chưởng phải như liệt hỏa, giao chưởng với bà ta, không những da thịt chịu không nổi mà còn rất hao tổn nguyên khí. May là Vệ Việt cũng đã luyện thành khí công nội gia thuần hậu, chân khí đã có thể vận chuyển như ý, bất cứ bộ vị nào trên người.trúng chưởng của bà ta, lập tức cũng có thể vận khí phòng ngự, không để hàn độc và nhiệt độc công tâm.

Công lực của Vệ Việt suýt soát với Triển Đại nương nhưng vì hao tổn chân khí để đối phó với Âm dương song độ chưởng nên cũng không khỏi hơi thua kém, nhưng hai người gần như đều đã luyện thành hộ thể thần công Kim cương bất hoại, Triển Đại nương tuy hơi chiếm thượng phong, nhưng muốn thủ thắng cũng không phải dễ.

Nam Tễ Vân bên cạnh nhìn một lúc, thấy vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã nắm chắc phần thắng, nhưng Vệ Việt và Triển Đại nương thì tựa hồ như đánh ngang tay, hai bên đều không cần mình giúp đỡ, y muốn vào động nhưng còn có đồng đảng của Hoàng Phủ Tung, chỉ sợ tên đồng đảng ấy biết được tình hình bất lợi bên ngoài lại dùng mẹ Lăng Sương làm vật uy hiếp, lại làm hại bà ta. Vì thế chuyện gấp gáp nhất chính là mau lẹ phá cửa động để cứu người.

Nhưng hai tảng đá lớn trước cửa mới rồi bị sức của mấy người bọn họ phá mà vẫn không vỡ, bây giờ chỉ có vợ chồng Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc ba người, lại không có bảo đao bảo kiếm, lại càng vô kế khả thi. May mà Thiết Ma Lặc là con nhà thế gia lục lâm, bọn đại đạo lục lâm phần lớn sống trong sơn động, đối với cấu trúc sơn động thì y rất thông thạo, vả lại tâm tư linh mẫn, ngẫm nghĩ một lúc bèn nói với Nam Tễ Vân :

- Sơn động này ắt có đường khác để ra, nếu không bị lấp kín bên trong, há không phải trở thành ba ba trong rọ sao? Vả lại tên đồng đảng của lão tặc mới rồi đốt lửa để làm tín hiệu báo động, lại càng có thể đoán y ra theo đường khác, mà con đường ấy ắt phải là phía trên sơn động.

Nam Tễ Vân nói :

- Thiết sư đệ nói rất có lý, Lăng Sương, chúng ta lên trên đó tìm kiếm đường thoát xem. Thiết sư đệ, ngươi cẩn thận canh giữ ngoài động, đề phòng địch nhân trong động xông ra.

Nam Hạ hai người lập tức thi triển khinh công chạy lên đỉnh núi, trên đường cẩn thận quan sát, không hề lớn tiếng, chỉ thấy khắp nơi đá núi chập chùng, hoàn toàn không có cửa động, đang lúc sốt ruột chợt nghe có giọng nói trong động truyền ra, chính là giọng của mẹ Hạ Lăng Sương, bà đang kêu lên :

- Sương nhi, Sương nhi, ngươi tới rồi à, ác tặc, ngươi mà bước thêm một bước ta sẽ liều mạng với ngươi. Rõ ràng bà đã nghe thấy tiếng Hạ Lăng Sương kêu gọi, tên đồng đảng của Hoàng Phủ Tung trong động đang hăm dọa không cho bà lên tiếng. Hạ Lăng Sương vô cùng mừng rỡ, kêu lên :

- Mẹ, con tới đây!., theo thanh âm tìm tới chỗ phát ra giọng nói, phát hiện một tảng đá lớn lẻ loi, chung quanh không có cỏ mọc. Hạ Lăng Sương nói :

- Nhất định là chỗ này rồi!., rồi dùng sức xô một cái, tảng đá lớn kia quả nhiên nhúc nhích, rõ ràng không phải dính liền với đá phía dưới.

Nam Tễ Vân cởi áo ngoài ra, bước tới giúp Hạ Lăng Sương, quát lớn một tiếng :

- Lên!., tảng đá lớn kia lắc lư mấy cái, lăn qua một bên, quả nhiên lộ ra một miệng động, bên dưới tối om không biết sâu cạn thế nào.

Hạ Lăng Sương đang định nhảy xuống, Nam Tễ Vân vội kéo nàng lại, Hạ Lăng Sương ngạc nhiên nói :

- Tại sao còn chưa nhảy xuống?.

Nam Tễ Vân nói :
- Cẩn thận đề phòng ám khí. Y vung chiếc áo trường sam lên, bảo Hạ Lăng Sương đi sau, rồi mới nhảy xuống.
Trong bóng đen chợt thấy ánh ngân quang chớp lên, may mà Nam Tễ Vân đã sớm đề phòng, chiếc áo trường sam múa lên, giọt mưa cũng không xuyên qua được, chỉ nghe tiếng vù vù vang lên bất tuyệt, nguyên là địch nhân ở trong động phát ra một nắm Mai hoa châm.
Hạ Lăng Sương kêu thầm một tiếng :
- Nguy hiểm thật!. Nàng vừa đứng vững chân lập tức ra chiêu Dạ chiến bát phương, trong ánh kiếm quang bay lượn chỉ thấy phía trước có một bóng đen như chim lướt tới, hai bên là hai món binh khí hình tròn phát ra ánh sáng màu vàng đánh tới, Hạ Lắng Sương một kiếm đâm qua, lập tức có tiếng sắt thép chạm nhau ong ong vang rền, nguyên người kia là một đạo sĩ sử dụng hai chiếc đồng bạt (đĩa tròn bằng đồng). Song bạt của y kẹp trường kiếm của Hạ Lăng Sương, nhưng chưa kẹp được đã bị Hạ Lăng Sương một kiếm đâm thủng vạt áo song hổ khẩu của Hạ Lăng Sương cũng tê rần, đủ biết người kia công lực không kém gì nàng.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tễ tân gầm lớn một tiếng, ném chiến áo trường sam chụp lên đầu đối phương, mau lẹ chém ra một đao, người kia cũng rất cao cường, đột nhiên ra chiêu Phượng điểm đầu song bạt chém tới, đao bạt chạm nhau, lại phát ra một tràng tiếng loảng xoảng vang rền điếc tai.
Hạ Lăng Sương giao thủ một chiêu với người kia, biết với bản lĩnh của Nam Tễ Vân thì cho dù không thắng cũng nhất định không thể thua, nàng sốt ruột cứu mẹ, lúc ấy vội đánh lửa lên, tiến vào bên trong. Lãnh Tuyết Mai đã nghe tiếng đánh nhau ngoài động, biết là con gái tới, luôn miệng kêu lớn, Hạ Lăng Sương không hề mất chút sức lực nào đã phát hiện ra chỗ của bà.
Đó là một gian phòng phía sau động, trong phòng có một đĩa đèn, tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ để nhìn rõ mặt mẹ nàng, chỉ thấy Lãnh Tuyết mai tinh thần mệt mỏi, mặt mũi tiều tụy, giống hệt một người bệnh.
Hạ Lăng Sương nghẹn ngào ứa nước mắt, nhảy xổ tới ôm mẹ kêu lên một tiếng :
- Mẹ?. Hai mẹ con lệ rơi như mưa, Lãnh Tuyết Mai chống tay xuống giường nhưng không ngồi lên được.
Hạ Lăng Sương từng bị trúng mê hương Thiên nhật túy của Hoàng Phủ Tung, thấy tình hình ấy, lập tức nói :
- Mẹ không cần vội, cứ nằm xuống đi để con đem thuốc giải tới cho mẹ.
Lãnh Tuyết Mai nói :
- Đây là thuốc giải của lão tặc đưa phải không?. Hạ Lăng Sương nói :
- Không phải, đây là con gái Vương Bá Thông lấy trộm cho con, chuyện này rất thú vị, để mẹ khỏe rồi con sẽ từ từ kể lại. Hạ Lăng Sương lấy làm lạ, mẹ

con gặp lại nhau sau cơn kiếp nạn, có rất nhiều chuyện phải nói, nhưng mẹ nàng không hỏi chuyện khác, mà trước tiên lại hỏi tới nguồn gốc thuốc giải, vả lại còn ngờ là Hoàng Phủ Tung đưa cho. Hạ Lăng Sương nghĩ thầm :
- Hay mẹ mình bị giam cầm quá lâu, thần trí đã lẩn thẩn rồi. Lão tặc Hoàng Phủ Tung há lại đưa thuốc giải cho mình sao, cần gì phải hỏi chứ.
Thuốc giải ấy linh nghiệm như thần, Lãnh Tuyết Mai uống vào xong, khí lực dần dần khôi phục, bà ngồi lên kéo con gái lại, nói:
- Sương nhi, ngươi không bị gì, ta yên tâm rồi. Người ngoài kia là ai thế?.
Hạ Lăng Sương cúi đầu, nói :
- Là con rể của mẹ. Mẹ, xin tha lỗi cho con chưa bẩm báo, con đã thành hôn với Nam Tễ Vân rồi.
Đúng là:
Gặp gỡ như qua kiếp khác,
Đáng thương mẫu nữ tương phùng.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 25
Rắn rồng lẫn lộn thôi ngờ vực
Én nhỏ riêng bay ý mịt mờ

Lãnh Tuyết Mai nói :
- Con người tốt như Tễ Vân có đốt đuốc tìm cũng khó gặp, được con rể như thế, còn muốn gì nữa? Sương nhi, chuyện chung thân của ngươi đã có chỗ nhờ cậy ta đã hết lo lắng rồi!. Dưới ánh đèn ảm đạm, Hạ Lăng Sương thấy trên mặt mẹ lộ nét tươi cười, nhưng câu cuối cùng lại tựa hồ có chút thương cảm. Hạ Lăng Sương bất giác ngẩn ra, kế lập tức nghĩ :
- Mình từ nhỏ đã không có cha, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống, chẳng trách mẹ nghe tin mình có chồng, vừa mừng rỡ, vừa thương cảm.
Lãnh Tuyết Mai lại hỏi :
- Phía ngoài còn có những ai nữa. Hạ Lăng Sương nói :
- Vợ chồng Đoàn bá bá và Vệ lão tiền bối cũng tới, Đoàn bá bá đang động thủ với lão tặc, vợ chồng họ liên thủ, có lẽ cũng đã giết chết lão tặc rồi. Mẹ con họ vốn đang nắm tay nhau, Hạ Lăng Sương nói tới câu ấy, chợt thấy ngón tay mẹ nàng hơi run lên, không kìm được ngạc nhiên, vội hỏi :
- Mẹ, mẹ sao thế?.
Lãnh Tuyết Mai thở dài một tiếng, nói :

- Đoàn Khuê Chương tới rồi, ta,.., ta làm sao còn mặt mũi nào gặp y?.
Hạ Lăng Sương nói đoàn bá bá là bạn thân của cha lúc sinh tiền, mẹ, con không hiểu tại sao mẹ không muốn gặp y?.
Lãnh Tuyết Mai chợt kêu lên :
- Ta, ta rất căm hận!. Hạ Lăng Sương hoảng sợ hỏi :
- Mẹ, mẹ hận ai?. Lãnh Tuyết Mai nói :
- Ta căm hận Hoàng Phủ lão tặc, y, y hại đời ta. Hạ Lăng Sương nghe mẹ đang nói chuyện Đoàn Khuê Chương lại đột nhiên nói qua chuyện Hoàng Phủ Tung, cảm thấy hơi đột ngột, đang ngẩn người ra, chợt nghĩ tới một điều, bất giác toàn thân run lên.
Lãnh Tuyết Mai đột nhiên nhảy xuống giường, nghiến răng nói:
- Ta phải giết lão tặc kia!. Hạ Lăng Sương vội đỡ bà, nói :
- Mẹ, để con giết y cho! Mẹ nằm nghỉ thêm một lúc đi!. Lãnh Tuyết Mai hơi hé miệng, tựa hồ định nói gì đó nhưng sau cùng lại im lặng, chỉ giật ra khỏi tay con gái, nhảy ra khỏi phòng. Hiện khí lực của bà đã khôi phục được bốn năm phần, có thể đi lại.
Nam Tễ Vân ác chiến với đạo sĩ kia, đôi bên công lực ngang nhau, đánh tới mức khó giải khó phân, nhưng đạo sĩ trong lòng lo lắng, thời gian kéo dài, bất giác lộ vẻ sợ sệt, lúc ấy nghe tiếng bước chân của mẹ con Lãnh Tuyết Mai lại càng hoảng sợ, đánh hờ một chiêu, định xông ra khỏi động.
Nam Tễ Vân đời nào chịu tha, quát lớn một tiếng :
- Yêu đạo chạy đâu?., rồi lập tức vung đao nhảy xổ tới. Hai cánh cửa đá đang chặt, tuy có thể từ trong mở ra, nhưng cũng phải mất một thời gian, đạo sĩ kia chợt nghĩ :
- Mình hồ đồ quá, làm sao chạy ra khỏi cửa chính?. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe đao phong rít lên, Nam Tễ Vân đã chém xuống lưng y. Đạo sĩ kia ra chiêu Phượng hoàng triển dực, song bạt chênh chếch đánh ra phía sau, nhưng đón đỡ hơi chậm, song bạt chưa hợp lại, đã bị Nam Tễ Vân một đao chém tới trúng cánh tay trái y, đứt luôn cả xương. Đạo sĩ kia như thú dữ bị thương, giận dữ gầm thét, liều mạng sấn vào Nam Tễ Vân, rồi quay đầu vọt ra phía sau. Trong động tối om, Nam Tễ Vân tuy bản lĩnh cao cường, nhưng không thông thạo bằng đạo sĩ, y một đao chém trượt, đạo sĩ đã lướt tới, vòng qua một chỗ ngoặt, thân hình đã biến mất trong bóng tối.
Lúc ấy Hạ Lăng Sương và mẹ vừa bước ra khỏi mật thất, chợt nghe tiếng gọi của Nam Tễ Vân vang lên :
- Lăng Sương, coi chừng! Yêu đạo đang chạy ra phía sau đấy. Trong bóng tối, đề phòng y đánh lén.
Quả nhiên câu nói chưa dứt, đã nghe tiếng ám khí rít gió vang lên, vô số làn ánh sáng như tơ bay đột nhiên từ bóng tối như hoa lửa bắn ra, đạo sĩ kia đã phóng một nắm Mai hoa châm vào họ.

Hạ Lăng Sương né qua đồng thời tuốt kiếm, chợt thấy vỏ kiếm rỗng không, chợt nghe mẹ trầm giọng quát :
- Quy Nguyên yêu đạo ngươi giúp đỡ lão tặc làm điều ác, cũng không tha ngươi được!., âm thanh vừa vang lên đã thấy một đạo ngân quang bay ra, tiếp theo là một tiếng gào rùng rợn vang lên, đạo sĩ kia đã bị trường kiếm đâm thấu ngực, đóng đinh vào vách đá.
Đúng lúc ấy, Nam Tễ Vân cũng đã bước tới, nhìn thấy tình hình Lãnh Tuyết Mai rút kiếm phóng ra giết chết địch nhân, không kìm được vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm :
- Nhạc mẫu mình năm xưa có ngoại hiệu là Bạch mã nữ hiệp, quả nhiên danh bất hư truyền. Té ra gã yêu đạo này chính là Quy Nguyên đạo nhân nổi tiếng trong các nhân vật tà phái. Tuy y bị trọng thương, nhưng nếu nhạc mẫu không xuất thủ, muốn thu thập y e cũng phải mất thêm khá nhiều thời gian.
Hạ Lăng Sương thấy mẹ phóng kiếm giết địch, biết bản lĩnh của bà đã khôi phục được ít nhất sáu bảy phần, cả mừng kêu lên :
- Tễ Vân, mau tới bái kiến mẹ muội! Sau đó chúng ta sẽ cùng ra giết chết Hoàng Phủ lão tặc, giúp Vệ lão tiền bối đối phó với mụ ma đầu kia.
Nam Tễ Vân theo lễ con rể ra mắt, Lãnh Tuyết Mai đỡ y đứng dậy nói :
- Tễ Vân, từ nay ta giao con gái cho ngươi, ngươi nên chăm sóc nó cho tốt.
Nam Tễ Vân không khéo ăn nói, cúi đầu đứng qua một bên, cung cung kính kính nói :
- Vâng. Hạ Lăng Sương bất giác phì cười một tiếng, Lãnh Tuyết Mai lại nói :
- Con gái ta ngang ngược đã quen, ngươi nên nhịn nó một chút, thật ra cũng không cần nói nhiều, với nhân phẩm của ngươi, ta cũng biết ngươi không xử tệ với nó đâu.
Hạ Lăng Sương cười nói :
- Không sai, chúng ta một nhà đã đoàn tụ sau này còn nhiễu thời giờ nói chuyện, còn phải mau ra giúp Đoàn bá bá và Vệ lão tiền bối, Hoàng Phủ lão tặc thì cũng không đáng lo, chứ mụ ma đầu kia quả thật rất lợi hại.
Lúc ấy Hạ Lăng Sương đã rút thanh kiếm ra đưa cho mẹ, nói:
- Mẹ, mẹ không có binh khí, cứ tạm dùng kiếm của con. Lãnh Tuyết Mai hơi ngần ngừ, rồi nói :
- Ờ, cũng được., cầm lấy thanh kiếm rồi bước lên trước mở cánh cửa đá ra.
Lãnh Tuyết Mai thở phào một hơi, kêu lên :
- Không ngờ Lãnh Tuyết Mai ta còn có lúc lại được nhìn thấy mặt trời!., đột nhiên quay người vung chỉ điểm mau, đùng đùng hai tiếng, Nam Tễ Vân và Hạ Lăng Sương đều bị bà điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn xuống đất.
Nam Hạ hai người có nằm mơ cũng không ngờ Lãnh Tuyết Mai lại điểm huyệt họ, vì thế không hề đề phòng, bị điểm huyệt ngã xuống xong, lại càng

ngạc nhiên! Định hỏi lý do, nhưng đã không nói ra lời.
Lãnh Tuyết Mai nói :
- Ta muốn đích thân báo thù, không cần các ngươi giúp đỡ! Một giờ nữa, huyệt đạo sẽ tự giải khai, Sương nhi, mẹ đi đây. Bà liên tiếp quay nhìn ba lần rồi mới thong thả bước ra ngoài động, Hạ Lăng Sương nhìn thấy khóe mắt của mẹ thấp thoáng có ánh nước mắt.
Hạ Lăng Sương và Nam Tễ Vân nằm dưới đất nhìn nhau, hai người đều không nói được, trên mặt đều lộ nét kinh hoàng, đây quả thật là chuyện khó mà giải thích, cho dù Lãnh Tuyết Mai không cần họ giúp đỡ cũng không cần phải điểm huyệt họ, huống hồ Triển Đại nương lợi hại phi thường, có thêm hai người giúp đỡ há không phải càng tốt sao?
Hạ Lăng Sương đưa mắt nhìn theo người mẹ ứa nước mắt bước ra ngoài động, đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi không sao gọi tên, chỉ là không kêu lên được thành tiếng.
Phía ngoài sơn động, Vệ Việt và Triển Đại nương đang đánh nhau tới mức khó phân khó giải, còn vợ chồng Đoàn Khuê Chương thì đang đánh Hoàng Phủ Tung tới tấp, y chỉ còn phòng thủ chứ không còn sức trả đòn.
Đoàn Khuê Chương nghĩ tới ơn tặng thuốc của y ngày trước không nỡ đích thân giết chết y, lúc tấn công ráo riết đột nhiên đâm hờ một chiêu, quát :
- Hoàng Phủ Tung, việc tới hôm nay mà ngươi còn tham sống tạm bợ sao? Nếu có khí cốt, thì tự mình làm đi!. Đó là có ý kêu y tự tử, để khỏi chịu nhục.
Nhưng không ngờ Hoàng Phủ Tung nhân lúc thế công hơi chậm lại, đột nhiên vung trượng lên gạt thanh đao của Đậu Tuyến Nương ra, đầu trượng nhắc lên, chợt vù vù mấy tiếng, bắn ra một nắm độc châm! Nguyên là đầu trượng của y rỗng ruột, vừa ấn cơ quan độc châm đã bắn ra, y vốn đã sớm định dùng độc châm thủ thắng, chỉ là phải chọn được thời cơ có lợi nhất, nhân lúc bất ngờ đưa đối phương vào đất chết, khó có được cơ hội mà Đoàn Khuê Chương dành cho y như thế.
May mà Đậu Tuyến Nương là một cao thủ sử dụng ám khí về công phu ám khí còn cao minh hơn chồng rất nhiều, lúc gấp rút lập tức phóng đao ra, hai tay đồng thời rút vào trong tay áo, hai tay áo phất lên, cuốn hết mớ độc châm. Mớ độc châm phóng tới đánh hai tay áo nàng thủng lô chỗ như tổ ong, nhưng không hề làm nàng bị thương.
Hoàng Phủ Tung không ngờ Đậu Tuyến Nương lại dùng cách thức ấy để tiếp độc châm của y, đang lúc bất ngờ, thanh đao đà phóng tới, cắt đứt một mảng da thịt trên đầu vai y.
Hoàng Phủ Tung gào lớn một tiếng, xoay đầu bỏ chạy, Đoàn Khuê Chương sau khi hoảng sợ, cả giận quát :
- Lão tặc, ngươi không phải là con người!. Hai chân điểm một cái vọt lên

như mũi tên rời khỏi dây cung, phóng một cái vào hậu tâm Hoàng Phủ Tung. Hoàng Phủ Tung lật tay đánh lại một trượng, công lực hai người vốn tương đương, nhưng vai y bị thương, xương tỳ bà đã bị chém gãy, làm sao bằng được một đòn toàn lực công kích của Đoàn Khuê Chương, chỉ nghe rắc một tiếng, cây quải trượng lập tức bị chém đứt đôi, Đoàn Khuê Chương đang vung kiếm chém xuống, đúng lúc ấy chợt nghe một giọng kêu lớn :
- Đoàn đại hiệp hãy nương tay!., Đoàn Khuê Chương giật mình, chỉ thấy một bóng người lướt tới như bay, Đoàn Khuê Chương tay trái mau lẹ phóng ra điểm vàa huyệt Trung khu trên lưng Hoàng Phủ Tung, lúc đưa mắt nhìn, bất giác cả kinh, người tới lại là một :
- Hoàng Phủ Tung. giống hệt Hoàng Phủ Tung bị y điểm huyệt! Đoàn Khuê Chương trợn mắt há miệng, cơ hồ không tin vào mắt mình, trong chớp mắt ấy, bóng người ấy đã tới trước mặt!
Đoàn Khuê Chương định thần, đang định hỏi :
- Ngươi là ai?., chợt nghe Phong cái Vệ Việt reo lên một tiếng, hoa chân múa tay nói:
- Hoàng Phủ đại ca, quả nhiên là ngươi, hô, ta đã sớm nghĩ là thằng đầy tớ này mạo danh ngươi!.
Vệ Việt có xước hiệu là Phong cái, lúc bình thời cũng không có gì, nhưng khi gặp chuyện vui vẻ hay đau buồn bất ngờ thì tật điên điên khùng khùng của y lại phát tác, lúc ấy y vì quá mừng rỡ nên lại quên rằng người đối địch với y là ai, cứ nhảy nhót reo hò.
Triển Đại nương rất lợi hại, lập tức tả hữu khai cung, song quyền cùng đánh ra, Vệ Việt la lên :
- Hỏng bét!., chỉ nghe bùng một tiếng, đã bị trúng một quyền của Triển Đại nương, lập tức giống như một quả bóng da, thân hình bay tung lên không. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Triển Đại nương đã mau lẹ xông vào Đoàn Khuê Chương, Đậu Tuyến Nương vội giương cung, vù vù vù ba viên đạn hoàn liên tiếp phát ra, Triển Đại nương không hề tránh né, ba viên đạn hoàn đều đánh trúng bà ta, chỉ nghe như sắt thép chạm nhau phát ra một tràng tiếng leng keng điếc tai, ba viên đạn sắt đánh trúng bà ta đều bị hất ra! Cũng không biết bà ta mặc nhuyễn giáp hay đã luyện thành công phu Kim chung tráo tới mức đăng phong tháo cực. Đậu Tuyến Nương bất giác cả kinh, vội vàng nhấc cung xông vào, chém xuống lưng bà ta.
Đoàn Khuê Chương một kiếm chênh chếch đâm ra, phóng vào huyệt Du khí dưới nách bà ta, đây là một chiêu kiếm pháp Dĩ dật đãi lao thượng thặng, nào ngờ Triển Đại nương vẫn xông thẳng tới, không hề né tránh, đột nhiên vươn tay, ngón tay móc vào chuôi kiếm, Đoàn Khuê Chương lâm nguy không loạn, trầm lưng ra tấn, thân kiếm đè xuống, quát lớn một tiếng :
- Xem!., thanh bảo kiếm đã trượt ra, lại nhanh như chớp chém tới! Triển Đại

nương công lực tuy cao hơn Đoàn Khuê Chương nhiều, nhưng sức một ngón tay của bà ta thì không đủ để đoạt thanh kiếm.
Triển Đại nương kêu lên :
- Kiếm pháp hay lắm, nhưng muốn giết chết ta thì còn chưa đủ đâu!. Chỉ nghe keng một tiếng, thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương đã đâm trúng nách bà ta, Triển Đại nương phát trảo cũng chụp tới, muốn chụp vào mạch môn Đoàn Khuê Chương.
Kiếm chiêu của Đoàn Khuê Chương đã đi hết đà, đâm bà ta không hề hấn gì, đang định vung chưởng trái ra đón đỡ, Triển Đại nương đột nhiên thu thế, xoay người một cái, chỉ nghe keng một tiếng, nguyên là Đậu Tuyến Nương sử dụng tuyệt học gia truyền Kim cung thập bát đả, chém xuống xương sống bà ta, nhưng bị bà ta co ngón tay bật một cái đúng vào cây cung. Đậu Tuyến Nương công lực không bằng chồng, chiếc cung bị bà ta búng một cái, tuột khỏi tay nàng bay tung ra.
Triển Đại nương đang xoay người đối phó với Đoàn Khuê Chương, chợt nghe Hoàng Phủ Tung quát :
- Triển Đại nương, chuyện ở đây ta tới là xong, ngươi có thể không cần quản nữa!., kế đó vù một trượng đập xuống, hóa giải chiêu cầm nã cửa Triển Đại nương cho Đoàn Khuê Chương.
Triển Đại nương trợn mắt quát ..Hoàng Phủ Tung, ngươi làm gì thế, già rồi lú lẫn hay sao? Bọn người này muốn giết em ngươi, ngươi có biết không? Ngươi vạch áo cho người xem lưng, định giúp người ngoài giết em trai à.
Hoàng Phủ Tung lớn tiếng :
- Nếu em ta không lầm kết giao với bọn giặc cướp cũng không đến nỗi có ngày hôm nay? Chính là ngươi hại y, nếm thử một trượng đây.
Triển Đại nương tức giận nói :
- Đúng là ông già không biết phân biệt xanh vàng đen trắng, chỉ biết đóng cửa hà hiếp em trai, lão bà này không sợ ngươi đâu?.
Chỉ nghe bùng một tiếng, Triển Đại nương đã phi thân nhảy xổ tới, vung chưởng như đao chém xuống, Hoàng Phủ Tung đang vung quải trượng đập tới, chưởng ấy chém vào giữa cây trượng, lập tức hất tung cây trượng ra. Đoàn Khuê Chương vung kiếm đâm mau, hai cái bóng người lập tức phân khai, Triển Đại nương ưỡn lưng trên không lật người một cái chụp xuống Đoàn Khuê Chương, tay áo như cầu vồng cuốn mau tới, Đoàn Khuê Chương ra chiêu Hoành vân đoạn phóng, mũi kiếm chênh chếch chém ra, Triển Đại nương sử dụng Thiết tụ thần công đổi cuốn thành đập chát một tiếng, Đoàn Khuê Chương thanh bảo kiếm bị tay áo bà ta đập trúng trầm xuống mấy tấc, hổ khẩu của y tê rần, suýt nữa đã không giữ được thanh bảo kiếm.
Đậu Tuyến Nương vội nhặt chiếc cung sắt lên, lúc ấy Triển Đại nương vừa hạ xuống đất, thân hình còn chưa đứng vững, đành triển khai tay áo dài cuốn

chiếc cung sắt của Đậu Tuyến Nương. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hoàng Phủ Tung đã vung trượng tấn công.
Nguyên là mới rồi Triển Đại nương dùng tay không chém vào cây quải trượng của y, tuy bị y hất bay về phía sau, nhưng y cũng bị chưởng lực của Triển Đại nương chấn động lùi lại mấy bước mới đứng lại được vả lại vạt áo còn bị Triển Đại nương xé rách một mảnh, so ra thì Hoàng Phủ Tung thua thiệt nặng hơn.
Hoàng Phủ Tmg thành danh mấy mươi năm, ngoài lần thua thiệt với Không Không Nhi thì đây là lần thứ hai, bất giác đùng đùng nổi giận, lại xông vào đánh, dùng hết toàn lực quải trượng vung ra văng vẳng có tiếng sấm ì ầm, Triển Đại nương không dám tay không đón đỡ, bèn dùng công phu Lưu vân phi tụ âm nhu, hai tay áo một phất một kéo, hóa giải Hàng ma trượng pháp dương cương mãnh liệt của Hoàng Phủ Tung, khiến Hoàng Phủ Tung tuy đang nổi giận cũng không thể không ngấm ngầm khâm phục.
Phong cái Vệ Việt trên không trung liên tiếp lộn nhào ba lần, rơi xuống đất kêu lên :
- Lợi hại thật, may mà ta còn chưa bị ngươi đả thương!. Y bước tới vài bước lại nói một mình :
- Nếu hai lão ăn mày bọn ta nhất tề đánh ngươi, nếu ngươi thua cũng nhất định không phục, nhưng nếu ta không đánh ngươi, thì không biết làm sao để hả giận, làm sao bây giờ? Được rồi, được rồi, trước tiên ta cứ xem trò vui này đã. Y bèn xếp bằng ngồi xuống, nhìn thấy rõ chiêu số tinh diệu, là cao giọng khen ngợi, nguyên sở dĩ y tụ thủ bàng quang, cố nhiên là không muốn lấy nhiều thủ thắng, nhưng mặt khác mới rồi y bị Triển Đại nương dùng trọng thủ đánh trúng một quyền, tuy không bị thương nhưng lục phủ ngũ tạng cũng bị chấn động, lúc ấy cũng cần vận khí điều nguyên.
Tuy Vệ Việt chưa xuất thủ, nhưng Triển Đại nương bị hai cao thủ là Đoàn Khuê Chương và Hoàng Phủ Tung giáp công, lại thêm Đậu Tuyến Nương bên cạnh không ngừng bắn đạn sắt vào, cũng đã cảm thấy hó ứng phó.
Đang lúc kịch đấu, Hoàng Phủ Tưng ra chiêu Tiềm long thâm uyên, lật tay vung trượng điểm vào huyệt Khiếu âm ở hạ bàn Triển Đại nương. Triển Đại nương cả giận, chân trái xoay một vòng, chân phải phóng cước đá vào cây quải trượng, Vệ Việt đang ngồi xép bằng xem đánh nhau đột nhiên kêu lên :
- Đâm vào huyệt Huyết hải. Đoàn Khuê Chương theo lời phóng kiếm, quả nhiên Triển Đại nương vừa thay đổi phương vị, một kiếm phóng ra đúng vào chỗ ấy, Triển Đại nương tuy có công phu bế huyệt nhưng thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chém sắt như chém bùn, lập tức chém gãy xương đùi bà ta, máu phun ra ướt đẫm ống quần. Nguyên là trong hai địch nhân thì Hoàng Phủ Tung võ công cao cường hơn nên Triển Đại nương không chú ý mấy tới Đoàn Khuê Chương, nào ngờ kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương

vốn đã rất tinh diệu, lại được Vệ Việt đứng ngoài chỉ điểm, vì thế bà ta lại trúng kiếm của Đoàn Khuê Chương trước.
Triển Đại nương vô cùng tức giận, gầm lớn một tiếng, một trảo chụp vào Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chươngvung ngang kiếm ra đón đỡ, lại bị bà ta bật ngón tay hất ra, cổ áo bị bà ta chụp trúng, Đậu Tuyến Nương cả kinh, ba viên đạn cùng bắn ra, Đoàn Khuê Chương dùng hết khí lực toàn thân co người giằng một cái, chỉ nghe tiếng như xé lụa, cả chiếc áo ngoài đã bị Triển Đại nương giật ra.
Hoàng Phủ Tung nhân cơ hội đập trúng bà ta một trượng.
Cho dù Triển Đại nương luyện được công phu Kim chung tráo, thì một trượng này cũng đánh bà ta đau buốt, hai mắt tối sầm, nhưng Triển Đại nương quả thật cũng hung dữ phi thường, sau khi bị thương, quát tháo gầm thét, song chưởng múa như bay, hất, chụp, chém, xỉa, đánh càng hung dữ!
Hoàng Phủ Tung và Đoàn Khuê Chương vẫn bình tĩnh đối phó, Đậu Tuyến Nương thì hơi lòng run tay nhũn, đạn hoàn bắn tới trợ chiến thường không chính xác. Đang đánh nhau tới lúc kịch liệt, tiếng quát tháo của Triển Đại nương đột nhiên ngừng lại, chỉ nghe xa xa có một giọng nói vang lên :
- Bẩm chủ mẫu, thiếu gia đã đi rồi, y có lời dặn lão nô chuyển bẩm lại với chủ mẫu!. Người tới là lão bộc trong nhà Triển gia, y thấy họ đang đánh nhau kịch liệt, không dám tới gần, đứng từ đỉnh núi đối diện cao giọng gọi qua.
Triển Đại nương nới :
- Thằng tiểu súc sinh ấy nhắn lại cái gì?. Bà ta miệng thì nói chuyện, nhưng tay không hề lơi lỏng, trong chớp mắt ấy vẫn tấn công Hoàng Phủ Tung và Đoàn Khuê Chương mỗi người ba chiêu.
Lão bộc nói :
- Thiếu gia nói, nếu chủ mẫu giết chết vị Thiết công tử kia thì suốt đời này y vĩnh viễn không gặp mặt người nữa!. Triển Đại nương hừ một tiếng, hỏi :
- Vương cô nương đâu?. Người lão bộc nói:
- Vương cô nương cũng đi rồi, họ có gửi lại thư cho người.
Mọi người có mặt đều đang lắng nghe người lão bộc và Triển Đại nương trò chuyện, đột nhiên chợt có một tiếng kêu thảm rợn người vang lên, tuy đang lúc kịch chiến, Hoàng Phủ Tung cũng không kìm được hoảng sợ nhảy dựng lên, cũng như Đoàn Khuê Chương, một mặt ra đòn chặn đứng thế công của Triển Đại nương, một mặt không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn qua.
Chỉ thấy em trai của Hoàng Phủ Tung nằm lăn trong vũng máu, trên ngực có một thanh trường kiếm xuyên qua, chuôi kiếm vẫn còn lay động không ngừng, một người đàn bà vẻ mặt giận dữ, sắc mặt xám xanh đang đứng trước mặt y.
Người đàn bà ấy không phải ai khác mà chính là mẹ Hạ Lăng Sương, chỉ vì

bên kia đang đánh nhau đến lúc hăng nên đến khi nàng đã phóng kiếm giết người xong, mọi người mới phát hiện ra.
Đoàn Khuê Chương không kìm được kêu lên thất thanh :
- Tuyết Mai, Tuyết Mai!. Y còn kêu được ra tiếng chứ Hoàng Phủ Tung trong chớp mắt ấy lại hoàn toàn chết điếng. Vệ Việt kêu lên :
- Cẩn thận.
Câu nói chưa dứt, Triển Đại nương đã bùng một tiếng đánh trúng vai Hoàng Phủ Tung một chưởng, lại một trảo đánh Đoàn Khuê Chương lùi lại mấy bước, nếu không có Đậu Tuyến Nương phát đạn bắn tới chỉ e họ đều đã bị trọng thương.
Triển Đại nương kêu lên :
- Hoàng Phủ Hoa, ta đã làm hết sức rồi, đây là ca ca ngươi nhẫn tâm để người ngoài giết ngươi, không thể trách ta được!. Bà ta nói xong mấy câu ấy lập tức vươn người nhảy vọt lên, lao mau xuống dưới núi!
Nguyên là Triển Đại nương tuy vô cùng hung hãn, nhưng bị Hoàng Phủ Tung và vợ chồng Đoàn Khuê Chương ba đại cao thủ vây đánh cũng tự biết quyết không thể may mắn mà thắng được, huống hồ còn có Phong cái Vệ Việt bên cạnh, bây giờ em trai Hoàng Phủ Tung đã chết, vừa khéo giúp bà ta có cớ để tháo chạy. Nhưng chính vì bà ta quá sĩ diện, rõ ràng là muốn bỏ chạy, nhưng vẫn buông ra mấy câu gỡ gạc, nên sau khi bị kiếm trượng đánh bị thương, lại bị trọng thương thêm lần nữa, đúng lúc bà ta phi thân vọt xuống, Vệ Việt đã chụp một hòn đá, dùng thủ pháp Âm lãnh Phi hoa trích diệp ném ra, công phu nội gia của Vệ Việt đã luyện tới mức ném hoa giết địch, phóng lá chết người, dùng một hòn đá uy lực lại càng ghê người, Triển Đại nường tuy luyện nội công Kim chung tráo, nhưng sau khi bị thương lại bị hòn đá của y đánh trúng, càng không sao chịu nỗi, chỉ nghe bà ta kêu lên một tiếng, lộn nhào mấy cái trên không, sau cùng rơi mau xuống dưới như sao băng, người lão bộc trên đỉnh núi đối diện luôn miệng kêu la ầm ĩ, chạy xuống sơn cốc cứu bà ta.
Lúc ấy bọn Đoàn Khuê Chương, Hoàng Phủ Tung đều đã không rảnh đuổi theo Triển Đại nương, Đoàn Khuê Chương đã hơn hai mươi năm chưa gặp lại Lãnh Tuyết Mai, tâm tình vô cùng khích động, vội vàng bước về phía nàng. Chỉ thấy Lãnh Tuyết Mai mặt đã không còn chút sắc máu, trên khuôn mặt trắng bệch lại có vẻ âm trầm, khiến Đoàn Khuê Chương bất giác run sợ.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Tuyết Mai, chúc mừng nàng đã đích thân giết được kẻ thù, đã có thể an ủi vong linh của Hạ đại ca trên trời. Tuyến muội, muội qua đây ra mắt Lãnh nữ hiệp.
Lãnh Tuyết Mai tránh không nhìn vào ánh mắt của y, hạ giọng nói :
- Đa tạ huynh giúp muội báo thù, nhưng muội không còn mặt mũi nào gặp

huynh. Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, đột nhiên nghĩ tới một chuyện đáng sợ, vội nói :
- Tuyết muội, hôm nay muội đã trả được thù, lẽ ra phải vui vẻ mới đúng, đừng nhắc lại những chuyện đau lòng.
Lãnh Tuyết Mai nói :
- Không sai, hôm nay quả thật muội rất cao hứng, nhất là được gặp vợ chồng huynh. Ờ, ba người Thanh Đào, muội và huynh năm xưa không khác gì anh chị em ruột, Thanh Đào đã chết, số phận muội còn khổ hơn, chỉ có huynh là có phúc nhất. Đoàn Khuê Chương thấy nàng lại nhắc tới chuyện thương tâm, đang định an ủi chợt nghe nàng hạ giọng nói :
- Đoàn đại ca, xin huynh vì giao tình giữa chúng ta ngày xưa, ưng thuận với muội một chuyện!.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Xin Tuyết muội cứ nói, cho dù là lội qua nước sôi giẫm lên lửa bỏng, Khuê Chương cũng nhất định không từ chối. Lãnh Tuyết Mai chậm rãi nói :
- Chân tướng sự tình không bao lâu huynh cũng sẽ biết, huynh với Thanh Đào trước kia là bạn rất thân, muội không muốn con gái muội biết được sự thật, muội muốn con gái muội tiếp tục giữ hương khói cho Hạ gia, xin huynh tìm cách che giấu nó giúp muội. Muội biết trước nay huynh không hề nói dối, nhưng vì Thanh Đào và muội, huynh có thể phá lệ nói dối không?.
Đoàn Khuê Chương toàn thân run lên, run giọng nói :
- Ta ưng thuận, muội...., nhất thời không biết nói gì với nàng là tốt.
Lãnh Tuyết Mai chợt rút thanh trường kiếm trên ngực em trai Hoàng Phủ Tung ra, ngẩng lên trời nói :
- Hạ lang, thiếp không đi theo chàng, là muốn chờ ngày hôm nay, bây giờ thiếp có thể gặp chàng rồi!. Đoàn Khuê Chương bật tiếng la hoảng, nhảy xổ tới, nhưng động tác của Lãnh Tuyết Mai còn nhanh hơn y, thanh trường kiếm đã đâm suốt qua ngực mình.
Đoàn Khuê Chương nước mắt giàn giụa, nức nở nói :
- Tuyết muội, đây là người khác hại muội, Thanh Đào quyết không trách muội đâu, mong vợ chồng các người trên trời lại đoàn tụ. Hoàng Phủ Tung bước qua chỉ xác em trai nói :
- Đều là ngươi làm hại người ta, cũng hại cả chính mình, làm ta vô cùng khổ tâm., rồi cũng buông tiếng khóc lớn.
Phong cái Vệ Việt lắc đầu, kêu lên :
- Lãnh nữ hiệp chết quá oan uổng, chứ em trai ngươi thì chết cũng đáng kiếp! Ngươi còn khóc lóc cho y à? Ta thấy các ngươi đầu óc dấu lú lẫn cả rồi, con gái con rể Lãnh nữ hiệp còn đang trong động, đến lúc họ hỏi chuyện, ngươi sẽ trả lời thế nào? Ngươi mau mau kể hết mọi chuyện cho ta nghe, các ngươi thì không quen nói dối, chứ ta thì bất chấp, ta có thể giúp

các ngươi bịa ra một câu chuyện.
Hoàng Phủ Tung kìm nước mắt, giữa lúc đau buồn kể lại một câu chuyện khiến người ta khiếp sợ.
Nguyên người bị Lãnh Tuyết Mai giết chết chính là Hoàng Phủ Hoa, em sinh đôi của y, hai người diện mạo giống hệt nhau nhưng tính nết lại khác hẳn nhau, cha họ qua đời sớm, Hoàng Phủ Hoa từ nhỏ đã hư hỏng, nhưng lại được mẹ y nuông chiều, lúc mẹ y lâm chung từng trịnh trọng dặn Hoàng Phủ Tung, bảo y chiếu cố cho em trai. Hoàng Phủ Tung biết rõ em trai đã hư hỏng thành nết nên quản giáo rất nghiêm khắc, đến năm y mười tám tuổi vẫn không cho bước ra khỏi nhà nửa bước.
Nhưng đến năm mười tám tuổi, võ công của Hoàng Phủ Hoa cũng đã khá cao cường, y rất hâm mộ cuộc sống giang hồ không bị trói buộc, đã sớm có ý bỏ trốn. Hoàng Phủ Tung lại là nhân vật quan trọng trong Cái bang, vả lại thỉnh thoảng phải ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, không thể giữ em trai mãi được, bình thời lúc y rời nhà thì sai một người lão bộc thay y quản giáo, đồng thời lần nào trước khi ra ngoài cũng không quên răn dạy em một lượt. Hoàng Phủ Hoa lúc nhỏ vì sợ anh, không dám trái lệnh, lúc anh trai không có nhà cũng không dám không vâng lời quản giáo của người lão bộc, nhưng đến lúc y đã thành niên, học được võ công rồi, trong lòng lại bất phục, năm y mười tám tuổi, có lần Hoàng Phủ Tung có việc rời nhà, y cũng ra ngoài làm một việc xấu xa khiến anh trai y vô cùng đau lòng, Sau khi Hoàng Phủ Tung rời nhà một hôm, y bắt người lão bộc để cho y đi, người lão bộc đương nhiên ra sức cản trở y, trong cơn tức giận, giết chết người lão bộc đã hầu hạ y nhiều năm. Y phiêu bạt giang hồ một thời gian, không may gặp phải vợ chồng đại ma đầu Triển Long Phi, Triển Long Phi thấy thiếu niên này võ công không kém, lại tuổi nhỏ khờ khạo, rất tiện để giúp đỡ mình, bèn thu phục y, dạy y làm điều ác. Từ đó trở đi mặt xấu xa trong tính cách của Hoàng Phủ Hoa càng ngày càng phát triển, biến thành một kẻ xấu xa từ đầu đến chân.
Hoàng Phủ Tung tìm kiếm khắp nơi, sau khi y trốn khỏi nhà ba năm thì bắt được y về, chửi mắng một trận, nhốt vào thạch thất, không bao lâu lại phát sinh việc các nhân vật chính phái vây đánh giết chết Triển Long Phi. Hoàng Phủ Hoa may mà bị anh trai bắt về, nên được thoát nạn.
Người tốt biến thành người xấu rất dễ, nhưng muốn người xấu biến thành người tốt thì rất khó, cho dù Hoàng Phủ Tung lấy tội ác của Triển Long Phi làm tấm gương để răn dạy, ân cần khuyên nhủ y, Hoàng Phủ Hoa vẫn không những không cảm kích mà còn căm hận anh trai làm y mất tự do, không bao lâu lại nhân cơ hội trốn đi lần nữa.
Lúc ấy y đã trưởng thành, những người quen biết Hoàng Phủ Tung trên giang hồ gặp y đều lầm tưởng là Hoàng Phủ Tung, y cũng một là không làm,

hai là làm thì làm đến cùng, liền mạo danh anh trai, cũng làm một cây quải trượng bằng gỗ tử đàn đi khắp nơi làm điều ác, khiến Hoàng Phủ Tung bỗng không chịu rất nhiễu điều oan uổng.
Hoàng Phủ Tung được tin, chỉ đành ngấm ngầm kêu khổ, vì nếu y muốn biện bạch thế, ắt sẽ làm hại em mình, nên chỉ đành ngậm oan chịu tiếng xấu, không dám làm ầm lên, một mình tìm cách bắt em trai về.
Cứ thế một người trốn đi một người bắt lại, trước sau có tới bốn năm lần, mỗi lần bắt được y về, Hoàng Phủ Tung đều muốn phế bỏ võ công của y, nhưng mỗi khi định hạ thủ lại nghĩ tới người mẹ đã chết, không nỡ ra tay.
Lần cuối cùng, phát sinh chuyện Hoàng Phủ Hoa ám sát Hạ Thanh Đào, bắt cóc Lãnh Tuyết Mai, Hoàng Phủ Hoa dùng mê hương mật chế do Triển Long Phi tặng, giết chồng cướp vợ xong, đem Lãnh Tuyết Mai vào giấu trong sơn động, nhân lúc nàng còn hôn mê chưa tỉnh bèn cưỡng gian nàng.
Lãnh Tuyết Mai lỉnh dậy, đánh nhau với y một trận, đôi bên đều bị thương, Hoàng Phủ Hoa mang vết thương chạy trốn, huyệt Hoàn khiêu trên đầu gối của Lãnh Tuyết Mai bị trúng Mai hoa châm của y, không sao đuổi kịp, nhưng đã nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của y.
Sau khi sự tình phát sinh không lâu, Hoàng Phủ Tung lại bắt đứa em bị thương chưa khỏi về, vì lần này y gây ra tai họa quá lớn, khiến Hoàng Phủ Tung suốt mấy năm liền không dám bước ra khỏi cửa.
Hoàng Phủ Tung chờ vết thương của em trai đã lành, dắt y tới trước linh vị của mẹ, nói :
- Với hành vi của ngươi, ta vốn đã phải giết ngươi rồi, nhưng nghĩ tới mẹ, tạm tha cho ngươi lần này, nếu ngươi vẫn không hối cải, lại trốn đi làm chuyện xấu xa thì ta sẽ giết ngươi trước rồi tự sát sau! Ta giết ngươi còn hay hơn để người khác giết ngươi!., kế bắt Hoàng Phủ Hoa phải lập lời thề độc trước linh vị của mẹ.
Hoàng Phủ Hoa bị giáo huấn lần ấy quả nhiên chịu yên phận, ở nhà chăm chỉ rèn luyện võ công, không nói gì tới chuyện xông pha giang hồ nữa, Hoàng Phủ Tung mấy lần cố ý thử y giả vờ đi vắng, núp ở gần đó lén xem xét hành động của y, thấy y đều quy quy củ củ ở nhà luyện võ, không dám ra ngoài. Hoàng Phủ Tung mừng thầm, cho rằng em trai y đã hối cải, từ nay không dám làm bậy nữa, việc quản giáo y cũng dần dần lơi lỏng.
Nào ngờ không phải thế, Hoàng phủ Hoa không dám trốn đi cố nhiên một mặt vì sợ anh trai, y biết là lần này anh y đã thật sự nổi giận, lúc ấy võ nghệ của y còn chưa bằng anh trai, chỉ sợ vừa bước chân ra khỏi cửa đã bị anh trai bắt về, nói được làm được sẽ giết chết y ngay, nhưng quan trọng hơn là y không chỉ sợ anh trai mà là sau khi y gây ra vụ án lớn kia, vì Hạ Thanh Đào là đại hiệp được võ lâm ngưỡng mộ, không những Lãnh Tuyết Mai vợ Hạ Thanh Đào muốn trả thù, mà bạn bè và cả những người không quen của Hạ

Thanh Đào cũng muốn phá án bắt hung thủ, trước khi y bị anh trai bắt về nhà, nhân vật các phái đều đã cho người đi dò xét khắp nơi, may mà lúc y trốn núp ở chùa cổ trong núi hoang chữa trị vết thương, nên đã sớm biết được tin ấy. Vì thế y phải lừa cho anh trai tin tưởng, giả vờ hối lỗi cũng để dễ lừa học võ công của anh trai.
Hoàng Phủ Tung ở trên Hoa Sơn, rất ít người lui tới, ngoài Tửu cái Xa Tn là bạn thân của y chưa từng có ai tới nhà y. Cho nên cũng chỉ có Xa Trì biết Hoàng Phủ Tung có một người em trai, biết được bí mật này. Nhưng lúc ấy là sau khi Hoàng Phủ Hoa đã tỏ vẻ ăn năn hối cải, Xa Trì mới biết. Vì Hoàng Phủ Tung nài nỉ, Xa Trì cũng không vạch trần bí mật ấy, y là một người tốt bụng giống hệt Hoàng Phủ Tung, chỉ mong Hoàng Phủ Hoa thực sự có thể hồi tâm hướng thiện thì chuyện cũ không cần nói tới nữa.
Cứ thế qua mười mấy năm, võ công của Hoàng Phủ Hoa đã không còn kém anh trai bao nhiêu, mà Hoàng Phủ Tung cũng dần dần yên tâm hơn về em trai, có lúc rời nhà mấy tháng cũng không giam nhốt y lại. Nào ngờ một lần y đi xa trở về lại phát hiện em trai đã mất tích.
Lần này Hoàng Phủ Hoa hoàn toàn chưa trốn khỏi Hoa Sơn, nguyên là sự tình vừa khéo, vợ đại ma đầu Triển Long Phi chọn cốc Đoạn Hồn làm nơi ẩn cư, lại gặp Hoàng Phủ Hoa lần nữa, Hoàng Phủ Hoa là trốn tới chỗ bà ta xin bà ta che chở. Không bao lâu sau Hoàng Phủ Tung cũng biết nơi ẩn náu của em; nhưng y không đánh nổi Triển Đại nương, lại không dám lên tiếng mời người tới giúp, không biết làm sao, chỉ đành để em trai ra ở riêng.
Hoàng Phủ Hoa thoát khỏi sự ràng buộc của anh trai, lại học được công phu ám khí tàn độc chỗ Triển Đại nương, mới lớn mật xuống núi. Lúc ấy Hạ Thanh Đào bị giết đã hai mươi năm, ngoài những bạn bè thân thiết của Hạ Thanh Đào đang tìm cách phá án bắt hung thủ, người khác đã dần dần quên đi chuyện ấy.
Hoàng Phủ Hoa tái xuất giang hồ, không bao lâu lại biết Lãnh Tuyết Mai đã có một con gái, nhưng y đối với Lãnh Tuyết Mai vẫn chưa thể quên.
Trước nay Lãnh Tuyết Mai khổ tâm cô độc, thề quyết báo thù, nhưng vì nàng gặp chuyện quá mức nhục nhã như thế nên không còn mặt mũi nào đi lại giang hồ, cũng không muốn gặp mặt các bạn bè ngày trước, vì thế đặt hết hy vọng vào con gái, đem tất cả bản lĩnh truyền dạy hết cho Hạ Lăng Sương, nói với con gái rằng Hoàng Phủ Tung là kẻ xấu xa không điều ác nào không làm, muốn sau khi con gái thành tài sẽ giết Hoàng Phủ Tung để trừ hại cho giang hồ.
Những chuyện rắc rối và hiểu lầm trong đó, Hạ Lăng Sương không hề hay biết, mà Hoàng Phủ Tung thì biết rất rõ. Cho nên đó là lý do vì sao lần trước trong ngôi miếu hoang, Hoàng Phủ Tung không hề phân biện, tình nguyện buông tay cho Hạ Lăng Sương giết chết.

Hoàng Phủ Hoa xuống núi không lâu, vì tâm đầu ý hợp, bên kết giao với Tinh Tinh Nhi, lại vì trên giang hồ chỉ có Tửu cái Xa Trì biết được bí mật ấy của y, nên lúc Tinh Tinh Nhi và Vương Bá Thông bày kế dụ vợ chồng Đoàn Khuê Chương và Xa Trì tới núi Ngọc Thụ, y bèn đuổi theo tới núi Ngọc Thụ, dùng độc kế giết chết Xa Trì. Y vốn còn định hạ thủ giết luôn Đoàn Khuê Chương, may mà Đoàn Khuê Chương kịp thời phát giác, lại được Xa Trì liều mạng hứng ám khí cho nên không bị hại.
Hoàng Phủ Hoa giả mạo anh trai y, cơ hồ đã lừa được tất cả các nhân vật thành danh trong võ lâm, đồ đệ của Vệ Việt đem thư Vệ Việt gửi Hoàng Phủ Tung lại giao lầm cho y, Không Không Nhi mắc lừa y, tưởng y là Hoàng Phủ Tung, tin lời tới chỗ hẹn với Vệ Việt thay y, đánh nhau một trận với Vệ Việt. Sau cùng y còn cùng bọn Tinh Tinh Nhi đi bắt mẹ con Lãnh Tuyết Mai, rốt lại ác lớn tội đầy, chết dưới kiếm của Lãnh Tuyết Mai.
Hoàng Phủ Tung kể rõ ràng chân tướng mọi việc xong, mọi người ai cũng hoảng sợ đau lòng, Đoàn Khuê Chương lau nước mắt, bước tới thi lễ với Hoàng Phủ Tung, xin lỗi vì sự hiểu lầm trước kia, lại cảm tạ Ơn cứu mạng của y lần trước.
Hoàng Phủ Tung nói :
- Chuyện cũ qua rồi, bây giờ chúng ta phải vào sơn động cứu họ. Lão ăn mày, câu chuyện bịa đặt của ngươi đã soạn xong chưa, sao họ vẫn chưa ra?.
Vệ Việt là đại hành gia trên giang hồ, ngẫm nghĩ một thoáng, nói :
- Nhất định Lãnh nữ hiệp không muốn họ biết sự thật nên đã điểm huyệt họ rồi, câu chuyện bịa đặt của lão khiếu hóa đã soạn xong, chúngta đi thôi.
Lúc ấy đã gần một giờ, Nam Tễ Vân công lực thâm hậu, vận khí xung quan giải khai huyệt đạo trước, lúc ấy đang giải huyệt cho Hạ Lăng Sương. Bọn Đoàn Khuê Chương và Hoàng Phủ Tung vừa tới, Nam Tễ Vân giật nảy mình, nhảy bật lên tuốt kiếm, Đoàn Khuê Chương nói :
- Nam hiền đệ, ngươi nhìn cho rõ đi, Hoàng Phủ Tung này không phải là Hoàng Phủ Tung kia. Đó là em trai xấu xa của Hoàng Phủ lão tiền bối!. Nam Tễ Vân ngẩn ra, chăm chú nhìn kỹ, mới phát hiện Hoàng Phủ Tung khoác một chiếc áo vá chằng vá đụp, cây quải trượng trên tay không hề sứt mẻ, mà Hoàng Phủ Tung kia lại không mặc quần áo ăn mày, còn quải trượng của y đã bị bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương ghém mẻ một mảnh trước khi Nam Tễ Vân xông vào sơn động.
Đoàn Khuê Chương lại nói :
- Lần này may có Hoàng Phủ tiền bối giúp đỡ, đại nghĩa diệt thân, nhạc mẫu của ngươi mới trả được thù, Nam Tễ Vân vội vàng cảm tạ.
Lúc ấy Hạ Lăng Sương đã giải khai huyệt đạo, nhảy bật lên nói:
- Mẹ điệt nữ đâu, sao bà không quay lại?. Nàng đã linh tính là có chuyện không hay, nghĩ thầm :

- Trả thù xong lại thắng trận, sao họ không có chút gì vui vẻ như thế?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Hiền điệt nữ, mẹ ngươi thương yêu ngươi mới không cho ngươi ra, bà ta, bà ta đã không thể gặp ngươi nữa rồi, ờ, chuyện này, Vệ lão tiễn bối, người nói với cô ta đi.
Nam Hạ hai người đang kinh nghi bất định, chợt nghe Vệ Việt thong thả nói :
- Có lẽ các ngươi còn chưa biết, Hoàng Phủ Hoa tuy võ công không cao cường gì lắm, nhưng trong quải trượng của y có giấu độc châm, đi không tiếng, đến không tăm, vô cùng lợi hại, ngươi nhìn tay áo của Đoàn thẩm thẩm ngươi kìa!.
Đậu Tuyến Nương hai tay áo đều đầy độc châm, lúc ấy tuy đã giũ ra, nhưng lỗ kim chi chít như tổ ong vẫn khiến người ta mắt thấy lòng run. Hạ Lăng Sương lại không thể nhẫn nại nghe y nói chi tiết, nàng chỉ sốt ruột muốn biết chuyện lành dữ của mẹ, lập tức hỏi chen vào :
- Tại sao mẹ điệt nữ không thể gặp lại bọn chúng con nữa? Độc châm của Hoàng Phủ Hoa lợi hại, điệt nữ đã biết rồi. Điệt nữ chỉ muốn người nới cho con biết, hiện mẹ con ở đâu?. Vệ Việt lại thong thả nói :
- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Khuê Chương đã nói với ta, lúc Hoàng Phủ Hoa dùng độc châm ám sát Tửu cái Xa Trì trên núi Ngọc Thụ ngươi cũng có mặt, chẳng trách ngươi đã sớm biết độc châm của y lợi hại!.
Hạ Lăng Sương nghe y cứ nói chuyện cà kê, vô cùng bất mãn, nhưng thứ bậc của Vệ Việt còn cao hơn mẹ nàng một bậc, nàng đã thúc giục một lần, cũng không tiện nói nữa, nghĩ thầm :
- Một ngươi sống tới bấy nhiêu tuổi nhất định nói chuyện sẽ rất lằng nhằng.
Vệ Việt vẻ mặt nghiêm trang, nói tiếp :
- Mẹ ngươi biết độc châm của kẻ thù lợi hại nên mới không cho các ngươi ra. Ờ, cô ta giết được kẻ thù rồi, chỉ tiếc cô ta cũng bị độc châm của Hoàng Phủ Hoa đánh trúng, cũng đã chết rồi.
Hạ Lăng Sương lập tức chết điếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn xuống đất ngất đi. Nam Tễ Vân vội vàng thôi huyết quá cung cho nàng, Thiết Ma Lặc xé một mảnh vạt áo nhúng nước lạnh đắp lên trán nàng, qua một lúc, Hạ Lăng Sương tỉnh lại, lúc ấy mới bật tiếng khóc lớn.
Vệ Việt nói :
- Hạ cô nương, hậu sự của lệnh đường ngươi còn phải làm, cô ta có di ngôn bảo ta nói lại cho ngươi, ngươi không nên quá thương tâm mà có hại cho sức khỏe.
Hạ Lăng Sương nức nở nói :
- Mẹ điệt nữ dặn lại chuyện gì?.
Vệ Việt nói :

- Cô ta muốn đem tro xương của cô ta hợp táng với cha ngươi, năm xưa cha ngươi bị hại ở Đức Châu, bọn ta đã xây mộ cho y ở dưới núi Chu Tước ngoài thành Đức Châu.
Mẹ Hạ Lăng Sương trước nay chưa từng nói chân tình vụ huyết án này cho nàng nghe, trước khi nàng thành tài, mẹ nàng muốn nàng giết Hoàng Phủ Tung, lý do chỉ là vì Hoàng Phủ Tung là một kẻ xấu xa không điều ác nào không làm, nên nàng phải trừ hại cho giang hồ, chứ không nói gì tới mối thù giết cha. Nam Tễ Vân tuy cũng biết được chút ít qua Đoàn Khuê Chương nhưng chưa hiểu rõ sự thật, cũng chưa từng nói lại với Hạ Lăng Sương. Vì vậy Hạ Lăng Sương nghe Vệ Việt nói xong, bất giác sửng sốt, vội hỏi :
- Té ra cha ta bị người ta hại à, đó là chuyện gì thế?.
Vệ Việt nói :
- Hung thủ cũng chính là Hoàng Phủ Hoa, trong đêm hôn lễ lần thứ hai với mẹ ngươi thì cha ngươi bị y ám sát.
Câu ấy vừa nói ra, không những Hạ Lăng Sương kinh hãi, mà cả Nam Tễ Vân cũng hoảng sợ biến sắc. Vệ Việt nói tiếp :
- Các ngươi không cần ngờ vực, cha Hạ cô nương làm đám cưới hai lần, cô dâu đều là mẹ ngươi, sự tình là thế này, Hạ đại hiệp kết hôn lần đầu ở một tiểu trấn phía nam Thiên Sơn, lúc ấy hai người đều hành hiệp ở vùng biên giới hoang vu, ngàn dặm đi chung, sinh hoạt không tiện, vì vậy cử hành hôn lễ qua loa ở tiểu trấn ấy, vừa khéo lúc ấy ta cũng ở đó, tham dự lễ cưới chỉ có một mình ta, về sau hai người trở lại Trung Nguyên, nhiều bạn bè biết chuyện đòi uống rượu mừng, lại thêm đám bạn bè ưa thích nhiệt náo của họ cũng vun vào, cha ngươi vì giao du rất rộng, nên mới cử hành lễ cưới lần nữa.
Vệ Việt nói tiếp :
- Lúc ấy, ngươi đã ra đời, được hai tuổi, cha ngươi sau khi du lịch Hồi Cương trở về nhiệm sở của ông ngoại ngươi ở Lư Long, ngươi là được sinh ra ở đó. Cha mẹ ngươi phải du hiệp giang hồ, đưa ngươi đi bất tiện, vì vậy gởi lại ở nhà ông ngoại ngươi, lúc cha mẹ ngươi cử hành hôn lễ lần thứ hai thì ngươi không có mặt ở đó. Lúc bấy giờ khách khứa đông đúc, cha ngươi cũng chưa từng kể rõ với bạn bè tri kỷ đã bị Hoàng Phủ Hoa ám sát. Khuê Chương, lúc ấy ngươi cũng dự lễ cưới, chắc ngươi cũng không biết họ đã có con gái phải không?.
Đoàn Khuê Chương xoa xoa tay, nói :
- A, té ra là thế, lúc ấy quả thật vãn bối vẫn chưa biết, chẳng trách Tửu cái Xa Trì cũng từng nghi ngờ về thân thế của Hạ điệt nữ.
Tiếp đó Vệ Việt lại nói tới việc Hoàng Phủ Hoa câu kết với Triển Long Phi thế nào, mấy lần giả mạo anh y xuống Hoa Sơn thế nào, làm chuyện bậy bạ trên giang hồ thế nào, ám hại Hạ Thanh Đào thế nào nhất nhất kể ra, ngoài

đoạn bịa đặt về thân thế của Hạ Lăng Sương thì những chuyện còn lại đều là sự thật.
Hạ Lăng Sương trong mấy năm nay vẫn buồn rầu về thân thế không rõ ràng của mình, bây giờ mới như gạt đám mây mù mà trông thấy trời xanh, tuy vẫn còn đau xót về nỗi mẹ cha đều đã qua đời, nhưng so với trước khi biết được :
- sự thật. thì trong lòng đã thư thái rất nhiều.
Đoạn :
- sự thật. mà Vệ Việt ngụy tạo nói rất hợp tình hợp lý bất giác đã cởi bỏ được nỗi phiền muộn trong lòng Hạ Lăng Sương, Nam Tễ Vân cũng tin tưởng không hề nghi ngờ. Chỉ có Hoàng Phủ Tung lệ già đầy mắt, vô cùng đau xót. Vợ chồng Nam Tễ Vân lại tạ lỗi cảm ơn y, Vệ Việt chợt nói :
- Lão khiếu hóa ta lại muốn nói lời điên khùng, Nam đại hiệp, ta muốn xin ngươi một chuyện cho bạn già.
Nam Tễ Vân nói :
- Lão tiền bối nặng lời rồi, Nam mỗ nhận ơn rất nhiều, nếu lão tiền bối có chuyện gì sai khiến, đương nhiên vãn bối phải ra sức, tại sao lại nói chữ xin?. Vệ Việt giống như cười mà không phải cười, nói :
- Chuyện này à, cũng không phải một mình ngươi ra sức mà được đâu. Nam Tễ Vân đang định hỏi là chuyện gì, Vệ Việt đã nói tiếp :
- Bây giờ không còn sớm, chúng ta nên ra khỏi đây lo liệu hậu sự cho nhạc mẫu ngươi đã. Ờ, Đoàn đại tẩu, ngươi dìu Hạ cô nương đi, ta và Nam hiền điệt cần nói vài chuyện. Hạ Lăng Sương đã khóc lả cả người, Đậu Tuyến Nương đỡ nàng đi sau, Vệ Việt kéo Nam Tễ Vân đi mau lên mấy bước, hạ giọng nói :
- Nam hiền điệt, ngươi muốn có mấy đứa con hả?.
Nam Tễ Vân sửng sốt, nghĩ thầm :
- Vệ lão tiền bối cổ đạo nhiệt tâm, sao lại ăn nói bừa bãi như vậy?., nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ nghe Vệ Việt giống như cười mà không phải cười, nói tiếp :
- Nghe ra giống như lời điên khùng phải không? Nhưng thật ra là lời đứng đắn đấy, ta hy vọng ngươi có ít nhất ba đứa con trai. Nam Tễ Vân kinh ngạc nói :
- Vãn bối chưa hiểu rõ ý của lão tiền bối. Vệ Việt nói :
- Con trai lớn thì nối tiếp hương hỏa của họ Nam ngươi, nhạc phụ ngươi không có con trai, con trai thứ hai của ngươi cũng phải kế thừa nhạc gia, đúng không?. Nam Tễ Vân vốn chưa hết bi thương, nghe lời nói kỳ quái của y bất giác cũng cảm thấy chua xót, lập tức nói :
- Vậy đứa thứ ba thì sao?. Vệ Việt nói :
- Hoàng Phủ Tung lần này đại nghĩa diệt thân, giúp đỡ cho các ngươi không

ít. Nam Tễ Vân nói:
- Đúng thế, trước đây vãn bối lầm tưởng y là người xấu, quả thật rất áy náy. Nhưng chuyện này có quan hệ gì tới chuyện lão tiền bối vừa nói?. Vệ Việt nói :
- Tại sao lại nói là không có quan hệ, ngươi không biết đấy, y là trưởng lão trong Cái bang, kiếp này không thể lấy vợ sinh con được nữa, nếu ngươi có đứa con thứ ba, có thể cho y để an ủi tuổi già. Đám ăn mày bọn ta bất kể chuyện thứ bậc, làm con hoặc cháu nội y đều được. Nam Tễ Vân bất giác phì cười nói :
- Sinh được mấy đứa con, đó là chuyện ông trời mới làm chủ được. Được rồi, nếu vãn bối có đứa con thứ tư, thì còn có thể tặng luôn cho ngươi. Vệ Việt cười nói :
- Nói thế thì ngươi đã ưng thuận rồi. Hoàng Phủ Tung không có con cháu họ hàng, nên muốn sau khi chết có người cúng tế, chứ Vệ lão đại ta thì không cần. Có điều nếu quả thật ngươi có đứa con thứ tư tặng ta, thì Vệ lão đại ta cũng nhận. Về sau quả nhiên trong bốn năm, Nam Tễ Vân sinh được ba đứa con trai, nhưng đó là chuyện về sau, dưới đây không nói tới.
Lại nói mọi người ra khỏi sơn động, Hạ Lăng Sương nhìn thấy thi thể của mẹ, lại khóc tới mức ngất đi. Bọn Vệ Việt đem thi thể Lãnh Tuyết Mai thiêu hóa giúp nàng, lấy tro xương cho vào túi vải, cũng may mà Hạ Lăng Sương chưa xem xét kỹ thi thể của mẹ, chưa phát hiện ra là mẹ nàng tự tử mà chết.
Đến khi Hạ Lăng Sương tỉnh lại, Vệ Việt nói :
- Nam hiền điệt còn phải quay về vùng phụ cận Đồng Quan chiêu mộ tổ chức quan binh nhập ngũ. Đức Châu cách đó chỉ mấy ngày đường, lão khiếu hóa ta cùng Hạ cô nương tới Đức Châu một chuyến, hợp táng cha mẹ ngươi xong, ta sẽ cùng ngươi quay lại giúp Nam hiền điệt một tay. Hạ Lăng Sương rơi lệ nói :
- Đại ân đại đức của lão tiền bối, vãn bối thật không biết làm sao để báo đáp.
Vệ Việt nghiêm trang nói :
- Ta đã nói rõ với phu quân ngươi, ngươi cứ sinh thêm một đứa con trai, kể như là báo đáp bọn ta rồi. Hạ Lăng Sương nghe thế, tuy đang lúc nước mắt ròng ròng cũng không kìm được đỏ bừng mặt.
Hoàng Phủ Tung ho một tiếng, nói :
- Vệ đại ca ta quen nói những lời điên điên khùng khùng, Hạ cô nương không cần đếm xỉa tới y., rồi quay qua nói với Nam Tễ Vân :
- Ta chôn cất xong thằng em nghiệt chướng này, còn có vài việc cần làm. Tương lai có khi sẽ tới Đồng Quan tìm ngươi.
Nam Tễ Vân nói :
- Hai vị tiền bối ra sức giúp đỡ, Nam mỗ vô cùng cảm kích.
Đoàn Khuê Chương lại thở dài, nói :

- Ta cùng cha mẹ Hạ điệt nữ năm xưa là bạn bè sinh tử chi giao, bây giờ mối thù của Hạ huynh đã trả xong, trong lòng ta cũng nhẹ được một nửa. Chỉ là còn mối oan của Sử Dật Như, không biết đến lúc nào mới rửa được. Phu nhân của y còn trong hang ổ giặc, đến nay đã bảy tám năm rồi, không có chút tin tức gì, thật khiến người ta phải lo lắng. Ờ, Tuyết Mai trước khi chết có nói trong ba người thì ta là có phúc nhất, nhưng thật ra ta có phúc gì đâu? Hai người bạn thân nhất trong đời ta đều đã chết thảm, con trai ta thì bị Không Không Nhi bắt đi, đến nay vẫn chưa biết ở đâu.

Hoàng Phủ Tung nói :

- Đoàn đại hiệp không cần phiền não. Vệ đại ca và ta đều có chút quen biết với sư môn của Không Không Nhi, nghe nói Không Không Nhi bị đứa em hư hỏng của ta đánh lừa mới kết oán với Vệ đại ca. Hai người bọn ta nhất định sẽ tìm Không Không Nhi, cởi bỏ mối thù oán này, đến lúc ấy bọn ta sẽ đòi lại điệt nhi cho ngươi.

Vệ Việt hừ một tiếng, nói :

- Không Không Nhi rất bênh vực sư đệ của y, chỉ e y gần mực thì đen, đã sớm đi theo đường của Tinh Tinh Nhi rồi. Hoàng Phủ Tung nói :

- Ta biết Không Không Nhi từ lúc y còn nhỏ, tuy y có kiêu ngạo một chút, nhưng bản tính rất tốt. Có điều nếu quả thật y đã trở thành xấu xa, thì ta cũng không nói chuyện tình nghĩa gì với y nữa. Đến lúc đó, ta và ngươi phải hết sức chế phục y, buộc y phải giao con trai Đoàn đại hiệp ra là được.

Đoàn Khuê Chương cám ơn hai vị dị cái, lại nói :

- Chuyện của tiểu nhi còn là chuyện phụ. Sử đại ca vì vãn bối mà chết, vợ y rơi vào hang ổ kẻ thù, vãn bối làm sao yên tâm, bây giờ An tặc đã dấy loạn, hoàn cảnh của cô nương ta lại càng đáng lo. Vãn bối nhất định phải nghe ngóng tin tức của cô ta trước, nghe nói An tặc đang chuẩn bị tấn công Trường An, vợ chồng vãn bối cũng chuẩn bị cải trang thành dân chạy nạn, nếu có cơ hội, sẽ lén vào sào huyệt quân giặc cứu cô nương ấy ra.

Nam Tễ Vân nói :

- Ma Lặc, ngươi bỗng không mất mấy ngày ở đây, chỉ sợ hoàng đế đã vứt bỏ kinh thành chạy vào Tây Thục rồi, ngươi phải mau mau tới Trường An mới được.

Thiết Ma Lặc càu nhàu nói ta chỉ mong hoàng dế đã rời khỏi Trường An, cũng đỡ phải làm bảo tiêu. Nam Tễ Vân nghiêm mặt nói:

- Không được nói thế... Thiết Ma Lặc cười ngắt lời y :

- Đạo lý lớn của huynh đệ đã biết rồi, được, bây giờ đệ nghe lời huynh, lập tức lên đường tới Trường An ngay.

Lúc ấy đoàn người xuống Hoa Sơn, Thiết Ma Lặc dắt con ngựa hoàng phiêu cùng đi với họ một đoạn, trên đường kể lại chuyện y gặp mấy ngày hôm qua, có điều vẫn còn giấu diếm chuyện Vương Yến Vũ si tình với y, đang nói

chuyện họ đã đi tới chỗ ở của Triển Đại nương trong sơn cốc chỉ thấy lửa cháy bừng bừng, mấy gian nhà của Triển Đại nương trong biển lửa đã biến thành một lò ngói vụn.

Đúng là:

Sen mọc cạnh bùn mà chẳng lấm,
Phượng hoàng lửa đốt lại hồi sinh.

Muốn biết việc sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 26
Lối lạ tương phùng gian kế lộ
Cung sâu lại thấy nghịch mưu sinh

Vệ Việt kinh ngạc nói
"Ờ, chuyện này mới là lạ đây, ai to gan như thế, lại dám đốt nhà của nữ ma đầu này?". Thiết Ma Lặc nói
"Chắc là con trai bà ta. Con trai bà ta tuy không phải là nhân vật hiệp nghĩa, nhưng không phải là người xấu, chắc đã quyết ý vĩnh biệt mẹ y".
Hoàng Phủ Tung nói
"Nếu là y đốt thì còn có một dụng ý khác, y là muốn mẹ y không thể không rời khỏi nơi này!".
Vệ Việt gật đầu nói
"Không sai, nơi trú ngụ của Triển Đại nương đã bị chúng ta phát hiện, con trai bà ta sợ chúng ta sẽ quay lại làm khó mẹ y lại sợ mẹ y quá tự phụ, không chịu rời khỏi sào huyệt cũ mà tỏ ra khiếp nhược, nên vứt một nắm lửa đốt cháy".
Đoàn Khuê Chương nói
"Ta vẫn thích nghĩ tới mặt tốt của người khác, ta muốn tin lời Thiết Ma Lặc. Có điều bất kể y có dụng ý thế nào thì y vẫn tốt hơn cha mẹ y rất nhiều!".
Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, Thiết Ma Lặc quay nhìn ánh lửa, những chuyện đã trải qua mấy hôm nay lại hiện ra trong óc, khuôn mặt hung ác của Triển Đại nương, dáng vẻ u oán của Vương Yến Vũ... đều như làn khói dày bốc lên, chập chờn trước mắt y! Bên tai y lại vang lên thanh âm khích động của Vương Yến Vũ, đó là lúc y sắp mất mạng dưới phát chưởng của Triển Đại nương. Bây giờ tòa nhà này đã bị đốt cháy, nhưng hình bóng Vương Yến Vũ trong lòng y lại không thể đốt cháy, nghĩ tới Vương Yến Vũ, Thiết Ma Lặc không kìm được có mấy phận ngậm ngùi, kể nghĩ sư huynh của cô ta đối xử với cô ta chân tâm thành ý, đương nhiên đời này kiếp này sẽ thương yêu bảo vệ cô ta, bây giờ bọ đã thoát khỏi nữ ma đầu kia, cùng nhau bỏ trốn, mình cũng không cần lo lắng cho cô ta nữa".
Không bao lâu đã ra khỏi sơn cốc, Đoàn Khuê Chương và Nam Tễ Vân lại dặn dò y lần nữa, nói y tới Trường An nhất thiết phải hết sức cẩn thận, không thể hành động theo cảm tính, có chuyện gì không biết thì thỉnh giáo hai người Tần Tương và Uất Trì Bắc. Dặn dò mọi chuyện xong, lúc ấy mọi người chia tay lên đường, Thiết Ma Lặc nhảy lên con ngựa hoàng phiêu,

phóng về Trường An.
Con ngựa hoàng phiêu cước trình rất mau, đến giờ Ngọ hôm sau đã tới chân núi Ly Sơn trong địa giới Lâm Chàng, cách Trường An chẳng qua chỉ trăm dặm. Ly Sơn kéo dài mấy mươi dặm, Thiết Ma Lặc đang phóng ngựa trên đường dịch trạm (đường chuyển thư) theo chân núi, con ngựa hoàng phiêu chợt hí vang một tiếng, tựa hồ phát hiện ra phía trước có cái gì đáng sợ, dừng lại không chịu phóng tới nữa.
Thiết Ma Lặc vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm "Con ngựa này giữa đao thương kiếm kích vẫn còn không sợ, sao lại sợ sệt thế này Thiết Ma Lặc cười cười vỗ về con ngựa, nói "Ngựa con, ngựa con, ngươi bảo hộ ta mấy lần rồi, nếu ngươi bị nguy hiểm, ta cũng bảo vệ ngươi được mà, không cần phải sợ chạy đi, chạy đi!".
Con ngựa hoàng phiêu hiểu được ý người, dưới mệnh lệnh của chủ nhân lại tiếp tục phóng đi, nhưng không phóng đi như bay giống vừa rồi nữa. Xem dáng vẻ của nó, thì vừa có vẻ sợ sệt, vừa có vẻ tức giận.
Đi được một lúc, chợt thấy ở một bãi đất cạnh đường có một đám người xúm xít, từ xa nhìn tới, chỉ thấy họ khua chân múa tay như đang tranh cãi chuyện gì.
Thiết Ma Lặc lớn lên trên núi, từ nhỏ lại đã luyện tập ám khí sức mắt rất tốt, mấy người kia xúm lại một đám, có một người đưa mắt nhìn về phía y, Thiết Ma Lặc trên lưng ngựa đưa mắt nhìn ra, bất giác trong lòng hoảng sợ "Đó chẳng phải là Triển Nguyên Tu sao? Ủa, sao không thấy Vương Yến Vũ đâu?".
Thiết Ma Lặc lúc ấy mới hiểu rõ, nguyên là con ngựa hoàng phiêu sợ sệt Triển Nguyên Tu. Thiết Ma Lặc cười cười, vỗ vỗ cổ con ngựa, nói "Người ấy hiện đã là bạn ta rồi, y không hại ngươi đâu, cứ can đảm lên phóng tới đó đi".
Lúc ấy Thiết Ma Lặc kéo sụp mũ xuống che nửa mặt, hai chân kẹp một cái, phóng ngựa phi mau. Lúc ấy đã loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh cãi của mấy người kia, chợt nghe một giọng nói rất quen thuộc lạnh lùng vang lên "Tiểu Triển, ngươi muốn lấy cô nương nhà người ta, lại bỏ mặc cha người ta, trong thiên hạ lại có chuyện dễ dàng như thế à?".
Thiết Ma Lặc trong lòng chợt hoảng sợ, người nói câu ấy vừa khéo đang quay mặt lại, trông giống hệt một con tinh tinh té ra chính là Tinh Tinh Nhi.
Chỉ nghe thanh âm của Triển Nguyên Tu lập tức vang lên "Ngươi đừng ăn nói bậy bạ! Ta và các ngươi nước sông không phạm nước giếng, Triển Nguyên Tu ta tuy không phải là anh hùng hiệp sĩ gì, nhưng cũng nhất định không theo cọp làm ma trành".
Tinh Tinh Nhi bật tiếng cười hô hô, nói "Ai không biết ngươi muốn cưới con gái Vương Bá Thông chứ? Ngươi đã cứu mạng y trong cốc Long Miên,

tại sao không giúp y tới cùng? Hô hô, theo cọp làm ma trành à? Ngươi chửi mắng ta không hề gì, nhưng câu ấy không phải cũng chửi luôn cả nhạc phụ ngươi sao?".
Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, con ngựa hoàng phiêu vọt tới phía trước, đám người kia chợt thấy con ngựa phóng tới, đều hoảng sợ nhảy đựng lên, quát
"Tiểu tử giỏi, té ra là ngươi". . .
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Thiết Ma Lặc đã lật người nhảy xuống ngựa, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nói
"Tinh Tinh Nhi, ngươi là tên gian tặc phản quốc, lại dám to gan tới chỗ ngay dưới chân thiên tử này à! Ngươi đang tính cách gì hại người ta thế?".
Tinh Tinh Nhi cười lớn nói "Thiết Ma Lặc, ta biết ngươi muốn làm Ngự tiền thị vệ, nhưng người chưa nhận chức mà đã định liều mạng cho hoàng để rồi sao?".
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, Quách Tử Nghi bảo cử y làm Ngự tiễn thị vệ là chuyện vô cùng bí mật, nhưng không ngờ Tinh Tinh Nhi đã biết rồi!
Tinh Tinh Nhi tiếng cười chợt thu lại, lạnh lùng nói "Bằng vào bản lĩnh của ngơi mà muốn liều mạng cho hoàng đế thì e còn chưa đủ đâu. Câu nói chưa dứt, đã nhảy xổ tới, tay chưởng lật lại, một thanh chuỷ thủ chớp chớp đã nằm trong tay đâm vào Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc biết thanh chuỷ thủ của y sắc bén, khua trường kiếm ra chiêu Xuân vân sạ triển, tránh qua một bên đâm vào nách y, Tinh Tinh Nhi hừ một tiếng nói "Con trai Thiết Côn Luân" thế gia lục lâm lại đi làm Ngự tiễn thị vệ, quả là chuyện lạ".
Tinh Tinh Nhi miệng buông lời châm chọc, nhưng tay không hề lơi lỏng, trong chớp mắt ấy thanh chuỷ thủ của y đã liên tiếp đánh ra bảy chiêu, chiêu nào cũng nhắm vào huyệt đạo yếu hại của Thiết Ma Lặc. Thiết Ma Lặc cả giận, thanh trường kiếm vạch ra một bông kiếm hoa, một chiêu Lôi điện giao oanh chém mau tới Tinh Tinh Nhi, đồng thời quát lớn "Họ Thiết ta liều mạng cho hoàng đế thì sao nào? Cũng còn hơn ngươi liều mạng cho bọn Thát Đát người Hồ".
Chiêu ấy của Thiết Ma Lặc là kiếm pháp Ma kính lão nhân sáng chế ra, biến kiếm pháp thành đao pháp, phải dùng sức mạnh sử dụng trường kiếm, trong sự cương mãnh lại mang ba phần nhu kình, quả thật vô cùng lợi hại.
Kiếm thế cương mãnh mà khinh linh như thế, cho dù là Tinh Tinh Nhi cũng không dám thẳng thắn đón đỡ, nhưng khinh công của Tinh Tinh Nhi cao minh hơn Thiết Ma Lặc rất nhiều, Thiết Ma Lặc một kiếm chém tới, chỉ thấy bóng Tinh Tinh Nhi chớp lên một cái, đã thành chém trượt. Tinh Tinh Nhi thì đã vòng ra sau lưng Thiết Ma Lặc, cười nhạt nói "Câu ấy mà ngươi đem để chửi ta, thì là chửi lầm người rồi!". Nguyên Tinh Tụt Nhi vốn

không phải là người Hán, y là một đứa con riêng của thợ săn tộc Khang Cư ở Tây Vực, sinh ra bị ném vào trong núi sâu, được dã nhân trong rừng nuôi nấng đến lớn.
Trong tiếng cười nhạt, Tinh Tinh Nhi xuất thủ như chớp, thanh chuỷ thủ đâm vào hậu tâm Thiết Ma Lặc, may mà Thiết Ma Lặc ứng phó mau lẹ, một kiếm chém trượt, lập tức lật tay trở lại, keng một tiếng gạt ra, thanh chuỷ thủ của Tinh Tinh Nhi có tên là Kim tinh thiết kiếm, vô cùng sắc bén, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc bị mẻ một miếng, nhưng rốt lại y cũng hóa giải được chiêu ấy.
Thiết Ma Lặc trường kiếm vung thành một vòng tròn, sử dụng tám tám sáu mươi tư chiêu Long hình kiếm pháp, đặc điểm của kiếm pháp này là chiêu số liên miên bất tuyệt, sử dụng tới lúc mau lẹ quả thật như trường giang cuồn cuộn đổ tới, Tinh Tinh Nhi liên tiếp xông vào mấy lần đều không sao phá được thế phòng thủ của y.
Thiết Ma Lặc khí lực trầm hùng hơn Tinh Tinh Nhi, nhưng Tinh Tinh Nhi thân pháp lại mau lẹ hơn Thiết Ma Lặc, nhưng y quen gặp đại địch, bất kể về võ công hay kinh nghiệm đều cao hơn Thiết Ma Lặc một bậc. Có điều Thiết Ma Lặc ngoài khí lực trầm hùng lại hơn y về nhuệ khí, đúng là con nghé mới sinh không kinh gì cọp, cho dù đối diện với cường địch mạnh hơn, y cũng hăng hái không tiếc tính mạng, công nhiều hơn thủ, Tinh Tinh Nhi tự cho rằng đã nắm chắc phần thắng, vẫn không dám liều mạng với y.
Hai người đồng bọn của Tinh Tinh Nhi nhìn một lúc, chợt nhất tề nhảy vào, chia ra giáp kích hai bên, Tinh Tinh Nhi cau mày đang định làm ra vẻ quát họ lui ra, hai người kia đã quát "Bọn ta biết ngươi không cần giúp đỡ, nhưng thằng tiểu tử này là kẻ thù của đương gia bọn ta, hôm trước trong cốc Long Miên lão nhân gia người đã suýt bị y đả thương, bọn ta là tới trả thù một nhát kiếm ấy cho đương gia".
Theo quy củ lục lâm, trại chủ bị nhục thì thuộc hạ đều có nghĩa vụ trả thù, vả lại Tinh Tinh Nhi cũng đã sớm muốn bắt sống Thiết Ma Lặc để dễ thương lượng với Triển Nguyên Tu, nên hai người kia nói thế, y cũng không cản trở nữa.
Hai người kia đều là dũng sĩ tâm phúc của Vương Bá Thông, một người tên Hàn Kinh, một người tên Đặng Xa, Hàn Kinh sử dụng Tam tiết côn, Đặng Xa sử dụng Trảm sơn đao sống dày, đều là binh khí có uy lực rất lớn. Họ vừa nhảy vào vòng chiến, Tinh Tinh Nhi lập tức như hổ thêm cánh.
Thiết Ma Lặc đối phó với một mình Tinh Tinh Nhi đã khó khăn, huống hồ lại thêm hai cao thủ này. Đang lúc kịchchiến, Đặng Xa một đao chém luống, Thiết Ma Lặc vung kiếm đón đỡ, gạt thanh Trảm sơn đao của y qua một bên, nhưng vì Thiết Ma Lặc vung kiếm chém tới, trung lộ đã lộ chỗ trống, Tinh Tinh Nhi hiểm độc, vừa thấy cơ hội có thể lợi dụng, lập tức

nghiêng người sấn vào, thanh chuỷ thủ đẩy tới một làn ánh sáng màu lam ra phóng thẳng tới trước ngực Thiết Ma Lặc, chỉ nghe choang một tiếng, áo giáp hộ thân của Thiết Ma Lặc đã bị đâm thủng, mũi kiếm rạch vào trước ngực rạch đứt da thịt, máu tươi ứa ra thấm đỏ áo ngoài.

Tinh Tinh Nhi hô hô cười rộ, thanh chuỷ thủ bay lượn múa lên, lại đâm tới Thiết Ma Lặc, chiêu này lại càng lợi hại, đâm vào cổ họng y. Nhưng chiêu ấy của Tinh Tinh Nhi vừa phóng ra, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng gió rít lên, Tinh Tinh Nhi võ công cao cường, nghe tiếng gió phân biệt binh khí, biết ngay có cao thủ thừa cơ tập kích vào đại huyệt sau lưng, Tinh Tinh Nhi cũng rất cao cường, bước theo chân Bàn long nhiễu bộ, thân hình vọt mau lên, nhát kiếm sau lưng phóng tới lập tức đâm trượt, nhưng thanh chuỷ thủ của y vẫn phóng vào cổ họng Thiết Ma Lặc. Nhưng như thế thì kình lực trên thanh chuỷ thủ của y đã giảm đi mấy phần, cũng không còn chính xác, Thiết Ma Lặc ra chiêu Cử hỏa thiêu thiên, trường kiếm đâm lên, không những gạt thanh chuỷ thụ của y ra, mà mũi kiếm còn xuyên vào vạt áo y. Mấy chiêu ấy mau lẹ như ánh chớp, Tinh Tinh Nhi đứng vững rồi, mới thấy rõ người tập kích mình chính là Triển Nguyên Tu. Tinh Tinh Nhi không kìm được cả giận quát "Họ Triển kia, tại sao ngươi lại đánh người nhà giúp người ngoài".

Triển Nguyên Tu lạnh lùng nói "Một là vì y là bằng hữu của ta, hai là vì ta là người Hán!". Y không chờ Tinh Tinh Nhi nói tiếp, đã như bóng theo hình sấn lên, lại một kiếm phóng tới Tinh Tinh Nhi.

Tinh Tinh Nhi tức giận quát ầm lên, nhưng võ công của Triển Nguyên Tu cũng rất cao cường, kiếm pháp của y tuy không tinh diệu bằng Thiết Ma Lặc nhưng công lực cao hơn, Tinh Tinh Nhi bị hai người bọn họ đồng thời giáp công, cho dù bảy khiếu phun khói cũng chỉ đành nén giận ứng phó. Hàn Kinh và Đặng Xa vội xông tới giúp đỡ, Triển Nguyên Tu lật tay đánh một kiếm kế một chưởng vỗ ra, công phu trong kiếm kèm chưởng ấy của y là sát thủ gia truyền, hai người kia làm sao đỡ được? chỉ nghe rắc một tiếng, một đốt trong ngọn Tam tiết côn của Hàn Kinh đã bị chưởng của y đánh gãy, Đặng Xa càng thảm hại hơn hổ khẩu bị trúng một kiếm, thanh Trảm sơn đao tuột khỏi tay bay tung lên trời.

Triển Nguyên Tu quát "Nể mặt sư muội, ta không giết các ngươi, cút đi?"

Hàn Đặng hai người thấy Triển Nguyên Tu trở mặt, họ đều biết lai lịch của Triển Nguyên Tu, cho dù chưa bị thương cũng không dám đối địch với y, huống hồ họ quả thật tài không bằng người, lúc ấy hai người quả nhiên như phụng thánh chỉ, mặt mũi nhăn nhó lui ra khỏi vòng chiến, lại nói với Tinh Tinh Nhi "Nước lụt ngập tràn Hà Bá miếu, Người mình trở lại đánh người mình. Bọn tiểu nhân đôi bề đều khó, chỉ còn cách trở về bẩm lại với đương gia, xin thứ lỗi bọn ta không bồi tiếp được nữa".

Tinh Tinh Nhi hừ một tiếng, thanh chuỷ thủ chĩa vào Triển Nguyên Tu, lạnh lùng nói "Ngươi còn dám nhắc tới sư muội à, ta thấy ngươi còn mặt mũi nào gặp cha cô ta nữa chứ?".
Triển Nguyên Tu quát "Đó là chuyện của ta, không cần ngươi quản?". Tinh Tinh Nhi nhân lúc y nói câu ấy, chiêu số đột nhiên biến hóa, kiếm quang chớp lên ra chiêu Đan phụng triều dương, thanh Tinh kim đoản kiếm phóng vào ngực Triển Nguyên Tu.
Thiết Ma Lặc kinh nghiệm không bằng Tinh Tinh Nhi nhưng so với Triển Nguyên Tu thì phong phú hơn, y biết Tinh Tinh Nhi tàn ác giảo hoạt, đã sớm tập trung chú ý, vừa thấy Tinh Tinh Nhi dời bước ra chiêu, lập tức trường kiếm rít gió, vù một tiếng đâm vào lưng Tinh Tinh Nhi. Chiêu này đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, Tinh Tinh Nhi bị bức bách phải dời chân xoay người nửa vòng, thanh chuỷ thủ kéo qua, rạch rách ngực Triển Nguyên Tu, keng một tiếng, lại chặn đứng thanh Thanh cương kiếm của Thiết Ma Lặc, chém mẻ thêm một miếng trên thanh kiếm của y.
Triển Nguyên Tu kêu lên một tiếng "Đa tạ Thiết huynh", mũi kiếm nhấc lên, vung thành nửa vòng tròn, lại sử dụng công phu trong kiếm kèm chưởng đánh tới Tinh Tinh Nhi.
Hai người đồng tâm hiệp lực, song kiếm cùng tấn công, Tinh Tinh Nhi cũng bị họ đánh tới mức thở hồng hộc, đang lúc kịch chiến chợt nghe bùng một tiếng, Tinh Tinh Nhi đã bị trúng một chưởng của Triển Nguyên Tu, kế lại bị Thiết Ma Lặc một kiếm chém trúng đầu vai, chỉ còn cách nửa tấc là bị chém gãy luôn xương tỳ bà.
Tinh Tinh Nhi sợ toát mồ hôi, nghĩ thầm "Gã tiểu tử họ Triển này đã lên cơn ương bướng, trở mặt không nhận người quen, y là con Triển Đại nương, cho dù mình giết chết được y cũng không thể kết thù oán với Triển Đại nương".
Ý nghĩ chưa dứt, song kiếm của hai người Thiết Triển lại phóng tới, Tinh Tinh Nhi vung chuỷ thủ đón đỡ, thân hình đột nhiên tung lên, nội công của y quả nhiên đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, kiếm chiêu của Thiết Ma Lặc tới trước thanh chuỷ thủ của Tinh Tinh Nhi chạm vào thanh Thanh cương kiếm của Thiết Ma Lặc, mượn lực vọt đi, đến khi trường kiếm của Triển Nguyên Tu phóng tới, thì ngay chéo áo của y cũng không chạm vào được.
Tinh Tinh Nhi cao giọng kêu lên "Tiểu tử họ Triển kia, để ta gặp mẹ ngươi, sẽ nói chuyện với bà ta".
Triển Nguyên Tu giúp Thiết Ma Lặc rịt vết thương, lại xin lỗi y lần nữa, Thiết Ma lặc cười nói "Chuyện đã qua rồi không cần nhắc lại". rồi vẫy tay về phía con ngựa hoàng phiêu nói "Ngựa con, ngươi cũng không cần căm hận nữa, nếu không có Triển huynh thì ta và ngươi đều đã mắc phải độc thủ

của Tinh Tinh Nhi rồi".
Con ngựa hoàng phiêu rất có linh tính, thấy Triển Nguyên Tu đã giúp chủ nhân nó đánh lui địch nhân, quả nhiên thần khí khác hẳn, chạy tới lắc đầu vẫy đuôi tựa hồ biểu thị đã bỏ mối thù hận trước kia.
Triển Nguyên Tu hô hô cười rộ, kế đó lập tức sắc mặt lại buồn bã, nói "Mẹ ta thế nào?". Thiết Ma Lặc nói "Bà ta đánh không lại Hoàng Phủ Tung và Vệ Việt hai vị lão tiền bối, đã bỏ chạy rồi". Triển Nguyên Tu lại nhìn Thiết Ma Lặc một cái, hối lâu mới ấp úng hỏi "Thiết huynh, ngươi xuống núi, dọc đường có gặp sư muội ta không?". Thiết Ma Lặc nói "Ta đang muốn hỏi ngươi Vương cô nương đâu, ta chỉ cho rằng cô ta đi cùng ngươi". Triển Nguyên Tu thoáng đỏ mặt, nói "Cô ta vì ngươi mới lên lên Đoạn Hồn, ta, ta là thành toàn cho tâm nguyện của ngươi, mới châm lửa thiêu nhà cũ, lại sai lão bộc nhắn lời lại cho mẹ ta!".
Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết, nghĩ chắc lúc Triển Nguyên Tu đuổi theo mình thì Vương Yến Vũ cũng đã đuổi tới, Triển Nguyên Tu sợ Vương Yến Vũ không thể cản trở mẹ mình, vì thế mới bảo lão bộc tới truyền tin, lấy việc trọn đời không gặp mẹ nữa để uy hiếp, cản trở mẹ y hạ độc thủ, sau đó đốt nhà bỏ đi, để khỏi gặp mặt họ nữa.
Thiết Ma Lặc sợ hiểu lầm càng sâu, vội vàng nói "Trên lèn Đoạn Hồn không hề thấy dấu vết cô ta. Nếu đã như thế, Triển huynh, chúng ta phải mau đi tìm sư muội ngươi".
Triển Nguyên Tu thở dài một hơi, nói "Thiết huynh, ý tứ của ta ngươi còn chưa hiểu sao? Ta kiếp này đời này sẽ không gặp mặt sư muội nữa". Thiết Ma Lặc ngẩn ra, nói "Triển huynh, ngươi và Vương cô nương vốn là một cặp trời đất sinh ra, ngươi thích cô ta, cô ta cũng thích ngươi, sao ngươi lại nói thế?". Triển Nguyên Tu ngơ ngác hỏi "Làm sao ngươi biết cô ta thích ta?". Thiết Ma Lặc nói "Cô ta từng nói với ta rằng cô ta thích ngươi, cô ta đã ưng thuận với mẹ ngươi là nguyện ý lấy ngươi mà. Mẹ ngươi còn chưa nói với ngươi sao?". Thiết Ma Lặc là một hán tử lòng dạ ngay thẳng, nhưng y lại không nghĩ Vương Yến Vũ ưng thuận lấy người khác mà lại nói với y trước thì là có ý gì? Đó tức là làm sao yêu được người mà nàng ưng thuận lấy làm chồng?".
Quả nhiên, Triển Nguyên Tu nghe câu ấy mặt mũi lại càng khó coi, mặt thoắt xanh thoắt đỏ, qua hồi lâu mới cao giọng nói "Thiết huynh, người sư muội ta gởi gắm tình ý là ngươi, ngươi cần hay không cần muội ấy là chuyện của ngươi. Ta đã hiểu rõ tâm ý của muội ấy, cho dù ta thích muội ấy, ta cũng không thể để muội ấy chán ghét ta được. Nói rõ hơn là ta đã quyết không xen vào giữa các người nữa. Chỉ mong ngươi đối xử với muội ấy cho tốt".
Thiết Ma Lặc không khéo ăn nói, cuống quít tới mức trán nổi gân xanh,

luôn miệng nói “Chuyện ấy, chuyện ấy từ đâu ra? Ta, ta đã...”. Y định nói “Ta đã đính hôn”, nhưng chợt nghĩ lại nếu nói như thế há không phải lại làm Triển NguyênTu hiểu lầm nếu y chưa đính hôn, thì sẽ chung tình với Vương Yến Vũ sao? Trong lúc luống cuống, y quả thật không nghĩ ra câu nào cho hợp, Triển Nguyên Tu nói một câu “Xin lỗi không tiếp chuyện được nữa”, rồi khoa chân nhảy lên con ngựa của y, chạy về hướng khác.
Thiết Ma Lặc đang định thúc ngựa đuổi theo, Triển Nguyên Tu đột nhiên quay người lại nói “Thiết huynh, ta quên nói với ngươi một chuyện, ngươi là Ngự tiền thị vệ tân nhiệm phải không? Bọn Tinh Tinh Nhi định nhân lúc Trường An hỗn loạn, quan gia lánh nạn tới ám sát hoàng đế đấy, ngươi nên cẩn thận”.
Nguyên là Triển Nguyên Tu trên đường gặp Tinh Tinh Nhi, vừa khéo Tinh Tinh Nhi thám thính được chuyện động tĩnh hư thực của triều đình ở trường An đang trở về, Tinh Tinh Nhi sợ không đủ cao thủ nên muốn thuyết phục Triển Nguyên Tu tham gia kế hoạch ám sát hoàng đế của y.
Thiết Ma Lặc nghe câu ấy bất giác lại sửng sốt, cho dù y vốn không muốn làm bảo tiêu cho hoàng đế, nhưng đã hứa với Nam sư huynh là phải tận trung với chức vụ, nên nghe được tin ấy cũng không thể không lo lắng.
Thiết Ma Lặc nghĩ lại, cho đù có đuổi kịp y cũng không biết nói gì là hay, chỉ đành kêu lên một tiếng “Bảo trọng”, quay đầu ngựa lại, phóng tới Trường An.
Vào tới Trường An đã đến xế chiều, chỉ thấy trên đường phố Trường An đã vô cùng hỗn loạn, mọi người dìu già dắt trẻ chạy ngược chạy xuôi, lại có rất nhiều bọn lưu manh nhân lúc cháy nhà hôi của, xông vào các cửa hiệu cướp giật hàng hóa, còn có một số vương tôn công tử y phục hoa lệ kêu khóc cạnh đường, trong chớp mắt đã bị bọn lưu manh xô ngã xuống đất, lột hết quần áo, cướp sạch không còn vật gì.
Nguyên là nô bộc tôi tớ của họ vào lúc đại nạn đều đã mạnh ai nấy trốn, không ai chiếu cố cho họ nữa. Tình hình hỗn loạn như thế quả thật khó mà kể hết. Đại thi nhân Đỗ phủ về sau có bài Ai vương tôn, trong có đoạn “Trên thành Trường An quạ đầu trắng, Đêm đêm

quang quác cửa Diên Thu, Lại tới kiếm ăn trên nóc phủ, Quan lớn trong phủ chạy giặc Hồ. Roi vàng đã gãy đại tướng chết, Ruột thịt không được đi cùng nhau. Trên đai ngọc quý cùng san hô, Vương tôn khóc lóc cảnh bơ vơ. Hỏi thăm không chịu tỏ tên họ, Chỉ nói khốn khổ xin làm nô” là lời miêu tả chân thật tình cảnh hỗn loạn lúc bấy giờ.
Thiết Ma Lặc thấy cảnh tượng hỗn loạn như thế, cũng không kìm được hơi hoảng sợ, nghĩ thầm “Chẳng lẽ hoàng đế đã chạy rồi sao?” y thúc ngựa, phóng qua đám người trên đường phố Trường An, cũng không nghĩ gì tới

quy củ quan gia, cứ thúc ngựa xông thẳng tới trước Tử cấm thành. Chỉ thấy cánh cổng Tử cấm thành đóng chặt, Thiết Ma Lặc cao giọng kêu réo, trên đầu thành loạn tiễn bắn xuống như mưa, Thiết Ma Lặc định nói ý mình, nhưng không có ai ra nói chuyện.

Thiết Ma Lặc đành phóng ngựa trở lại, trên đường gặp mấy tên quân sĩ đang bắt một thiếu nữ trong nhà dân, Thiết Ma Lặc vô cùng tức giận, quát lớn một tiếng phóng ngựa đuổi tới, mấy tên quân sĩ kia giật nảy mình, có người kêu lên "Không xong, Tần Đô úy tới rồi!". Nguyên là y nhận ra con ngựa hoàng phiêu của Tần Tương chứ chưa thấy rõ mặt mũi người cưỡi ngựa là ai. Mấy tên quân sĩ ấy kêu lên một tiếng, bỏ chạy tứ tán, Thiết Ma Lặc chợt động tâm niệm, đã có chủ ý, thúc ngựa đuổi theo một tên, vươn tay bắt sống y nhấc lên yên ngựa, quát "Mau đưa ta tới gặp Tần Đô úy, nếu không thì coi chừng cái mạng ngươi đấy". Hai ngón tay bóp vào xương tỳ bà y một cái, tên quân sĩ ấy đau đớn rống lên như heo bị chọc tiết, Thiết Ma Lặc buông hai ngón tay ra, tên quân sĩ ấy vội vàng vâng dạ.

Thiết Ma Lặc được tên quân sĩ ấy chỉ đường, vòng ra cửa Thần Vũ sau Tử cấm thành, chỗ cổng thành này là nơi Tần Tương canh giữ, thủ hạ của Tần Tương nhìn thấy con ngựa hoàng phiêu, nhao nhao quát hỏi. Tần Tương nghe ầm ĩ, vội bước ra xem.

Tần Tương vừa nhìn thấy là nhận ngay ra Thiết Ma Lặc, vội quát mở cổng thành, Thiết Ma Lặc ném tên quân sĩ xuống, Tần Tương nói "Có chuyện gì thế?". Thiết Ma Lặc nói "Thằng đầy tớ này bắt cóc con gái nhà dân trên đường, có điều ta cũng may mắn gặp y mới gặp được ngươi. Ta có thư của Quách lệnh công...". Tần Tương vội nói "Xin mời vào trong nói chuyện", vừa sai thuộc hạ bắt tên quân sĩ kia theo phép nghiêm trị, vừa đưa Thiết Ma Lặc vào Tử cấm thành.

Con ngựa hoàng phiêu gặp lại chủ cũ vô cùng vui mừng, lắc đầu vẫy đuôi phóng tới cạnh y cọ cọ, Thiết Ma Lặc nói "Đa tạ con ngựa này của ngươi, đã cứu mạng ta mấy lần".

Tần Tương cười nói "Hôm trước ngươi cứu mạng ta, ta còn chưa tạ ơn ngươi mà". Tần Tương dắt Thiết Ma Lặc vào mật thất, nói "Hôm trước mang ơn lớn của ngươi, không có duyên báo đáp, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây. Thiết tráng sĩ, ngươi làm chức gì ở chỗ Quách lệnh công". Thiết Ma Lặc nói "Ta hoàn toàn không có quan chức gì, Nam Tễ Vân sư huynh ta giúp Quách lệnh công giữ thành ở Cửu Nguyên". Tần Tương nói "A, té ra sư huynh ngươi là Nam đại hiệp, quả thật ngưỡng mộ đã lâu. Còn có một vị Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp ngươi có quen không Thiết Ma Lặc nói "Y là bậc trưởng bối trong họ hàng của ta, ta cũng từng học qua kiếm pháp của y, bọ đều nhờ ta gởi lời hỏi thăm ngươi". Tần Tương càng vui vẻ, nói "Ta và Đoàn đại hiệp đều biết tiếng nhau, ta có mấy người bằng

hữu giang hồ cũng quen biết y, chỉ đáng tiếc là mấy lần có cơ hội gặp mặt đều bị bỏ phí. Hô hô, nói thế thì chúng ta không phải là người ngoài rồi".
Tần Tương đóng cửa phòng, lại hỏi "Ngươi nói có thư của Quách lệnh công, là chuyện gì thế?". Thiết Ma Lặc nói "Y bảo cử ta tới làm bảo tiêu cho hoàng đế". Tần Tương ngẩn ra, rồi lập tức hô hô cười rộ, nói "Té ra là tiến cử ngươi làm Ngự tiền thị vệ. Cách gọi hoàng đế ấy chúng ta chỉ có thể nói riêng với nhau thôi, chứ trước mặt các thị vệ khác, nếu nói tới hoàng thượng thì ngươi phải nghiêm trang kính cẩn, gọi là Vạn tuế mới được".
Thiết Ma Lặc nói "Té ra còn có quy củ thối tha ấy, nếu không phải Quách lệnh công và Nam sư huynh nhất định bắt ta đi, ta cũng không muốn làm cái chức này. Được, ta nhớ rồi".
Tần ương cười nói "Ngươi tới vừa khéo, sáng mai hoàng thượng sẽ lên đường vào Tây Thục, bọn ta đang lo thị vệ bảo giá không đủ, đang cần những người trung trực có thể nhờ cậy mà có bản lĩnh như ngươi".
Thiết Ma Lặc nói "Hả, sáng mai hoàng đế phải chạy nạn rồi à?". Tần Tương nói "Chuyện đó hiện tại vẫn còn là bí mật không để người ngoài biết được, hoàng thượng đã phong Trần Nguyên Lễ làm Hộ giá tướng quân, Thiếu doãn Thôi Quang Viễn làm Lưu thủ tướng quân, Kinh triệu doãn Ngụy Phương Tiến làm Trì đốn sứ, chi chờ sáng sớm ngày mai, xa giá sẽ khởi hành, chỉ có Dương quý phi, anh em Dương Quốc Trung, mấy vị đại thần thân tín và hoàng tử theo thánh giá vào Tây Thục, còn bao nhiêu vương phi cung nữ con cháu hoàng thân đều e sẽ không mang theo được". Y ngừng lại một lúc, lại cười khẽ nói "Hoàng thượng kiêng ky hai chữ lánh nạn, ngươi phải nói là vào Thục, nếu không là gặp rủi ro đấy".
Thiết Ma Lặc cau mày cười nói "Xem ra sau này khi ta nói chuyện với hoàng đế đều phải bàn bạc với ngươi trước, ờ, ngươi nói hoàng thượng lánh nạn, không phải, vào Thục là một bí mật, nhưng theo chỗ ta thấy, người bên ngoài đều biết cả rồi". Tần Tương nói " Tình hình rối loạn bên ngoài ta cũng đã biết rồi, có lẽ đã sớm có lời đồn đại". Thiết Ma Lặc nói "Không những bách tính Trường An biết mà ngay cả thủ hạ của An Lộc Sơn ở Đồng Quan cũng đã nghe được phong thanh, ngươi phải cẩn thận. An Lộc Sơn đã nhờ Tinh Tinh Nhi, định nhân dịp hỗn loạn vào hành thích hoàng thượng đấy!".
Tần Tương giật nảy mình, hỏi "Làm sao ngươi biết được?". Thiết Ma Lặc bèn kể lại cho Tần Tương nghe chuyện Tinh Tinh Nhi mời Triển Nguyên Tu làm phó thủ, nhưng bị Triển Nguyên Tu cự tuyệt. Tần Tương cũng biết lai lịch của Triển Đại nương, nghe nói Triển Nguyên Tu chính là con bà ta, lại càng kinh ngạc, nói "Té ra mụ nữ ma đầu ấy vẫn còn sống". Tinh Tinh Nhi câu kết với bà ta, đây là một mối lo lớn, may mà con trai bà ta vẫn còn có phần trung nghĩa, không dự vào mưu gian của họ", lại dặn Thiết Ma Lặc

“Chuyện này ngươi không cần nói ra, trong cung bây giờ dù nghe tiếng gió thổi hạc kêu cũng đều run sợ, đừng làm hoàng thượng lo lắng thêm nữa, chúng ta cứ ngấm ngầm cẩn thận đề phòng là được”.
Thiết Ma Lặc hỏi “Bây giờ ta có thể đi gặp hoàng thượng chưa?”. Tần Tương nói “Đợi ta bẩm báo với hoàng thượng, ngươi cứ tạm ở đây chờ chỉ dụ!”. Thiết Ma Lặc không biết là Ngự tiền thị vệ hoàn toàn không dễ làm được, theo thông lệ, mười người thì có đến chín người đều là con em nhà tướng hoặc quân Vũ lâm lai lịch rõ ràng đảm nhận, tóm lại đó nhất định phải là người hoàng đế có thể tin cậy được mới có thể ở cạnh hoàng đế. Còn loại người được bề tôi bên ngoài tiến cử như Thiết Ma Lặc, đó là đặc lệ, đối với hoàng thượng mà nói, y còn là người lạ mặt, đương nhiên không thể cho y lập tức vào cung bệ kiến.
Tần Tương lại hỏi tới quân tình chỗ Quách Tử Nghi, nghe nói Quách Tử Nghi đã ra quân ở Hà Bắc, lại phái Nam Tễ Vân tới Đồng Quan tổ chức nghĩa quân, vô cùng mừng rỡ, cười nói “Mấy hôm nay toàn nghe tin xấu, khó có được tin hay thế này, có thể an ủi hoàng thượng. Thiết huynh đệ, ngươi chưa ăn cơm phải không? Ta sẽ sai người mang thức ăn tới cho ngươi, thứ lỗi cho ta không tiếp chuyện được”.
Tần Tương đi rồi, Thiết Ma Lặc bất giác cảm thấy mờ mịt, sự thay đổi trong cuộc sống này quá đột ngột, y lớn lên trong bọn lục lâm, lại quen rong ruổi giang hồ, bây giờ bước vào hoàng cung, cũng như chim bị nhốt vào lồng, nghĩ tới từ nay trở đi chuyện gì cũng bị ràng buộc, trong lòng buồn rầu không vui.
Thiết Ma Lặc ngồi ăn cơm một mình, y vốn không biết uống rượu lắm, nhưng vì trong lòng buồn bã nên uống hết một bầu, cũng đã hơi ngà ngà. Qua khoảng một giờ, chợt nghe tiếng Tần Tương hô hô cười rộ, cùng một hán tử mặt đen bóng bước vào, nói “Vị Uất Trì tướng quân này nghe nói có một thiếu niên anh tuấn, y cũng vội vàng tới gặp ngươi. Uất Trì huynh là bạn thân nhất của ta, trở đi các ngươi cũng nên thân thiết với nhau.
Thiết Ma Lặc nhìn thấy, nhận ra là Uất Trì Bắc trước kia từng giao thủ với y, bất giác cũng cười ầm lên nói “Uất Trì tướng quân, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, ngươi có nhận ra ta không”.
Uất Trì Bắc sửng sốt, nhìn Thiết Ma Lặc chằm chằm một lúc, lắc đầu nói “Ờ, Thiết huynh đệ, dường như trước đây chúng ta có gặp nhau ở đâu rồi, nhưng ta lại không nhớ ra”. Thiết Ma Lặc cười nói “Tám năm trước trong tửu lâu ngoài cửa Minh Phượng, ta đã đánh nhau với ngươi một trận kịch liệt, đa tạ ngươi đã nương tay”. Uất Trì Bắc vỗ tay cười ầm lên nói “Té ra ngươi chính là thằng nhóc to gan ấy, bây giờ đã cao lớn thế này!”.
Tần Tương cười nói “Đúng là không đánh không quen biết. Tại sao các ngươi lại đánh nhau?”. Uất Trì Bắc nói “Ngươi còn nhớ chuyện năm xưa

Thanh Liên học sĩ say rượu trên tửu lâu Minh Phượng, về sau được triệu vào cung làm thơ không? Hôm ấy vừa khéo ta tới tửu lâu uống rượu, Thanh Liên học sĩ say khướt, được bọn thái giám đỡ xuống tửu lâu, y dường như không muốn đi, vẫn đang bước một bước lại quay đầu lằng nhằng trò chuyện với một người bạn của y, người bạn ấy của y cũng rất đặc biệt, là một viên võ quan nghèo khổ mặc áo vải đi hài cỏ, tướng mạo lại rất oai vũ, vừa nhìn là biết không phải kẻ tầm thường. Hôm ấy bọn Lệnh Hồ Đạt trong quân Vũ lâm cũng uống rượu ở đó, Thanh Liên học sĩ đi xong, Lệnh Hồ Đạt đột nhiên chỉ viên võ quan ấy nói là phản nghịch, hai bên đánh nhau, bọn Điền Thừa Tự, Tiết Tung võ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn cũng có mặt ở đó, họ đều giúp Lệnh Hồ Đạt đánh viên võ quan kia. Thiết huynh đệ và một hán tử trung niên khác đột nhiên xông vào giúp viên võ quan, Thiết huynh đệ, lúc ấy ngươi còn là một thằng nhỏ mười lăm mười sáu tuổi phải không? Còn cao chưa tới vai ta, nhưng đánh nhau rất hung dữ, một đao chém Lệnh Hồ Đạt bị thương. Lúc ấy ta không hiểu đầu đuôi, chỉ đành nắm Thiết huynh đệ nhấc lên ném xuống dưới lầu, rất khó khăn mới cản được trận đánh nhau ấy, kiếm pháp của hán tử trung niên kia vô cùng tinh diệu, liên tiếp đả thương mấy viên võ quan trong quân Vũ lâm và thị vệ, lúc ta xông vào khuyên can cũng suýt nữa bị thua thiệt, nhưng không biết y là ai".

Thiết Ma Lặc nói "Y là một vị trưởng bối trong họ hàng của ta, có khi ngươi cũng từng nghe nói tới tên y, y chính là Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp, còn viên võ quan kia chính là Nam Tễ Vân Nam đại hiệp về sau trở thành sư huynh của ta. Lần này ta vào kinh, họ cũng nhờ ta hỏi thăm sức khỏe ngươi, lại xin lỗi về trận đánh nhau năm ấy".

Uất Trì Bắc hô hô cười rộ, nói "May mà lúc ấy ta đã nghĩ bạn bè của Thanh Liên học sĩ thì không đến nỗi là kẻ xấu xa, nên lúc Lệnh Hồ Đạt nói họ là phản nghịch ta cũng không tin. Vì thế tuy giao thủ với họ vài chiêu, nhưng vẫn có ý mến tài, chưa từng coi họ là bọn phản nghịch, có điều nói đi cũng phải nói lại, với bản lĩnh của họ, cho dù ta dùng toàn lực, họ cũng có thể dễ dàng thoát thân".

Thiết Ma Lặc nói "Lệnh Hồ Đạt là bạn thân của hai người Điền Tiết, chuyện lần ấy căn bản là muốn vu khống Nam sư huynh của ta".

Uất Trì Bắc đã nhắc tới chuyện cũ, Thiết Ma Lặc không khỏi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho họ nghe một lượt, Tần Tương nghe nói An Lộc Sơn hãm hại Sử Dật Như, Đoàn Khuê Chương và Nam Tễ Vân trọng nghĩa cứu bạn, đều không kìm được giơ ngón tay cái lên khen "Thật khí khái!". Thiết Ma Lặc kể xong chuyện đại náo An phủ, lại nói "Số người có giao tình với An Lộc Sơn trong các ngươi cơ hồ không ít, có một người tên Vũ Văn Thông bản lĩnh rất cao cường, lần ấy cũng giúp đỡ An Lộc Sơn, y suất lãnh mọi người đuổi bắt bọn ta, cơ hồ đặt dượng Đoàn của ta vào đất chết".

Tần Tương biến hẳn sắc mặt, nói "Thiết huynh đệ, ta vốn muốn báo cho ngươi một tin mừng, nhưng bây giờ tin mừng ấy đã biến thành tin dữ. Hoàng thượng phong cho ngươi một chức quan, nhưng ngươi làm việc dưới trướng Vũ Văn Thông".
Thiết Ma Lặc sửng sốt, hỏi "Ta nghe Quách lệnh công nói Ngự tiền thị vệ đều là thuộc ngươi thống quản, tại sao hiện tại lại trở thành Vũ Văn Thông là thượng ty (bề trên) của ta?".
Tần Tương nói "Thiết huynh đệ chưa biết chuyện đó, Ngự tiền thị vệ cũng chia làm hai loại, một loại hộ giá bên cạnh hoàng thượng, gọi là Long đầu thị vệ, một loại tùy giá bảo hộ hoàng thất, gọi là Tán kỵ thị vệ. Ngoài hai loại Ngự tiền thị vệ ấy, còn có một loại gọi là Cung trung thị vệ, luân phiên trực nhật trong cung, phụ trách canh giữ ngày đêm.
Uất Trì huynh, Vũ Văn Thông và ta đều là Long kỵ thị vệ, nhưng đều chia ra quản việc khác nhau, ta thống lãnh Long kỵ thị vệ, Uất Trì huynh thống lãnh Cung trung thị vệ, còn Vũ Văn Thông thì thống lãnh Tán kỵ thị vệ".
Tần Tương nói rõ về chức trách của các loại thị vệ xong, bèn nói lại tình hình vừa bẩm báo với hoàng thượng "Hoàng thượng thấy ngươi là người Quách lệnh công bảo cử, vốn có ý trao cho ngươi chức Long kỵ thị vệ, lúc ấy Vũ Văn Thông và Uất Trì huynh đều có mặt, Uất Trì huynh không nói gì, Vũ Văn Thông lại khởi tấu với hoàng thượng, nói ngươi lai lịch không rõ ràng, để thận trọng thì không thể lập tức cho ngươi ở cạnh hoàng thượng, nên đổi ngươi làm Tán kỵ thị vệ. Hoàng thượng nghe theo chủ ý của y, ta cũng không còn cách nào thay đổi, có điều hiện hoàng thượng phong ngươi làm Tán kỵ thiên ngưu, chức quan ấy là bậc cao nhất trong Tán kỵ thị vệ".
Tần Tương nói xong, dáng vẻ có vẻ không yên, nguyên Tán kỵ thị vệ so với Long kỵ thị vệ thì thấp hơn một bậc, vả lại không được ở cạnh hoàng thượng như Long kỵ thị vệ.
Thiết Ma Lặc cau mày, nói "Ta thì không hiềm quan chức cao thấp gì, hoàng thượng tin hay không tin ta, ta cũng không để ý. Chỉ là phải cúi đầu trước Vũ Văn Thông, quả thật ta rất không cam tâm".
Tần Tương nói "Ngươi cứ tạm thời nhẫn nại, sắp tới lập được công lao, ta sẽ tìm cách giúp đỡ ngươi, điều ngươi qua chỗ ta. Có điều hiện tại ngươi phải lập tức yết kiến Vũ Văn Thông, ta quả thật có chút lo lắng cho ngươi".
Uất Trì Bắc nói "Việc đã nhiều năm, ta không nhận ra Thiết huynh đệ, Vũ Văn Thông cũng chưa chắc đã nhận ra y".
Thiết Ma Lặc nói "Y nhận ra thì đã làm sao? Y từng xưng huynh gọi đệ với An Lộc Sơn, ta đang muốn bới chuyện của y ra đây".
Tần Tương giật nảy mình, nói "Thiết huynh đệ, ngươi nhất thiết không được làm việc lỗ mãng. Ngươi nên biết, An Lộc Sơn trước khi làm phản rất được hoàng thượng tin dùng, lúc ấy những kẻ xưng huynh gọi đệ với y,

thậm chí tự nhận là con nuôi của y không biết có bao nhiêu người! Chỉ cần những người ấy hiện không đầu hàng An lộc Sơn, thì chúng ta không thể động tới họ để khỏi gây ra chuyện lớn, giữa thời buổi hỗn loạn thế này mà bức bách nhiều người làm phản thì rất không nên? Vả lại nếu nghĩ tới cùng thì Quý phi nương nương là người che chở cho An Lộc Sơn nhiều nhất, ngươi mà nói như thế, thì sẽ phạm vào điều đại kỵ đấy".

Thiết Ma Lặc lắc đầu, nói "Chuyện này cũng không được, chuyện kia cũng không được. Thôi được, vậy ta chỉ còn cách tuân lệnh, xem thử Vũ Văn Thông xử trí ta ra sao".

Uất Trì Bắc lớn tiếng nói "Thiết huynh đệ không cần lo lắng, ta theo ngươi tới gặp Vũ Văn Thông, nếu y nhận ra ngươi thì ngươi cứ thẳng thắn thừa nhận không hại gì. Nếu y dám làm khó ngươi, Lão Hắc ta sẽ ban cho y một trận roi!".

Nguyên Uất Trì Bắc là tằng tôn của Uất Trì Kính Đức khai quốc công thần đầu thời Dường, Thái tông hoàng đế Lý Thế Dân trước khi lên ngôi, có một lần thống lĩnh quân đội đánh Ngụy (Lý Mật), gặp kiêu tướng Đơn Hùng Tín của Lý Mật ở cốc Ngũ Hổ, bị Đơn Hùng Tín đuổi tới khe Đoạn Hồn, cơ hồ bị bắt, may được Uất Trì Kính Đức cứu mạng. Lý Thế Dân vì y có công cứu giá, ban cho y một chiếc roi vàng làm vật báu truyền gia, nên Uất Trì Bắc có cái nhờ cậy không hề sợ sệt. Tần Tương đang muốn y nói ra câu ấy, cả mừng nói "Uất Trì huynh, có ngươi đi cùng, chắc Vũ Văn Thông không dám làm khó Thiết huynh đệ đâu. Vũ Văn Thông vốn không cần phải trực ban trong cung, nhưng sáng mai xa giá của hoàng đế phải lên đường, vì thế trong đêm trước hôm xuất phát, bất kể là Long kỵ thị vệ, Tán ky

thị vệ hay Cung trung thị vệ đều phải theo ban tập hợp trong cung, Vũ Văn Thông và số Tán kỵ thị vệ mà y thống lãnh đóng ở cung Diên Khánh, cách nội uyển một bức tường.

Lúc ấy, Uất Trì Bắc đưa Thiết Ma Lặc tới yết kiến Vũ Văn Thông, Tần Tương cũng dắt thủ hạ đi, vào tuần tra các nơi trong cung.

Lúc ấy đã gần canh hai, ánh trăng rất sáng, Uất Trì Bắc đưa Thiết Ma Lặc theo cửa Thần Vũ đi vào, xuyên qua ngoại uyển của hoàng cung, dưới ánh trăng chỉ thấy núi đá lung linh, kỳ hoa đua sắc, dị thảo khoe hương, đình đài lầu gác rường chạm cột vẽ, thấp thoáng sau lớp cây hoa non bộ.

Thiết Ma Lặc xuất thân thảo dã, vừa vào hoàng cung thấy như vào cõi tiên. Nhưng y trong lòng phiền muộn, lại không đầu óc nào mà thưởng thức cảnh đẹp.

Cảnh sắc trong Ngự hoa viên tuy đẹp đẽ, nhưng trong đêm trước khi lánh nạn lại mây sầu mù thảm bao trùm, Thiết Ma Lặc vừa bước vào tới vườn đã nghe dưới hòn non bộ, trong đám cây hoa, khắp nơi có tiếng khóc lóc,

nguyên đó là bọn cung nữ tự biết không được đội ơn dắt theo nên ra đó khóc lóc, khiến Thiết Ma Lặc nghe thấy cũng bất giác trong lòng chua xót. Uất Trì Bắc lắc đầu, nói "Không thể lo được cho bấy nhiêu người, Thiết huynh đệ, đi thôi!".

Đi một lúc, sắp xuyên qua hoa viên, chợt thấy sau một hòn giả sơn có một cung nữ lộ nửa khuôn mặt ra, Uất Trì Bắc không hề để ý, nhưng Thiết Ma Lặc vừa thoáng nhìn qua, vừa khéo đối diện với cung nữ ấy, lại bất giác giật nảy mình! "Cung nữ" ấy diện mạo rất quen thuộc, Thiết Ma Lặc vừa nhìn thấy, không phải Vương Yến Vũ thì là ai?

Thiết Ma Lặc ái chà một tiếng, tiếng kêu vừa bật ra, Vương Yến Vũ thân hình vọt lên, điểm mũi chân xuống hòn giả sơn một cái, đã như một mũi tên bắn đi!

Thiết Ma Lặc tuy vốn không muốn làm bảo tiêu cho hoàng đế nhưng lại là một người rất trọng lời hứa, đã ưng thuận với Nam Tễ Vân và Tần Tương là tận trung với chức trách, nên tự nhiên cũng nảy ý cảnh giác, sau khi giật mình liền nghĩ thầm "Cô ta là con gái Vương Bá Thông. Mình cũng không thể quá tin tưởng cô ta, cô ta đêm hôm khuya khoắt lén vào cung cấm, cho dù không có liên hệ gì tới chuyện hành thích cũng phải tra xét cho rõ ràng". Vừa động tâm niệm, lập tức đuổi theo.

Lúc ấy Uất Trì Bắc cũng đã phát giác ra, cao giọng quát "Có thích khách, có thích khách Uất Trì Bắc bản lãnh cao hơn Thiết Ma Lặc nhưng khinh công lại có chỗ không bằng, Thiết Ma Lặc chạy trước, trong chớp mắt đã bỏ y lại phía sau.

Thiết Ma Lặc ra sức vọt lên, chỉ còn cách Vương Yến Vũ vài bước, vội kêu lên "Vương cô nương, ngươi tới đây làm gì?" Vương Yến Vũ không hề quay đầu, chỉ khoát tay một cái lại chạy mau hơn.

Cái khoát tay ấy của Vương Yến Vũ tự nhiên là báo y chạy tới, thật ra chỗ này lúc này thì cho dù Vương Yến Vũ không tỏ ý như thế, Thiết Ma Lặc cũng không đuổi theo tới cũng không xong. Khinh công của Vương Yến Vũ cũng hơi cao hơn Thiết Ma Lặc một bậc, hai người như ruồi gió đuổi chớp, vọt qua bức tường cao của Ngự hoa viên, xuyên qua trường lang trong cung Vạn Thọ, phía trước là một ngôi lầu vàng ngọc lộng lẫy, trong lầu vang ra tiếng binh khí loảng xoảng.

Thiết Ma Lặc vừa giật mình, đúng lúc ấy chợt nghe Vương Yến Vũ hú dài một tiếng, dừng chân lại, trong lầu lập tức có tiếng người gọi "Vương cô nương, tới đây mau? Hoàng đế đang ở trong này!".

Thiết Ma Lặc cả giận, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm đâm tới, Vương Yến Vũ tránh qua một bên, đột nhiên hạ giọng nói "Tiểu tử ngốc, thích khách đang trước mặt, người còn không mau vào mà bảo giá à?".

Thiết Ma Lặc sửng sốt, kế lập tức ái chà một tiếng, bỏ Vương Yến Vũ xông

thẳng lên lầu. Chỉ thấy một nhà sư, một đạo sĩ và một người mặt đỏ đang đánh lên lầu, triển khai một cuộc ác chiến với bọn Cung trung thị vệ. Thị vệ tuy đông nhưng rõ ràng không chống lại được, họ giành giật với nhau từng bậc thang, tiếng kêu la của những người bị thương vang lên ầm ĩ, có mấy thị vệ từ bậc đá Đại Lý lăn tròn xuống dưới.

Thiết Ma Lặc nhận ra người mặt đỏ ấy thính là Chử Toại, phó thủ của Vương Bá Thông, còn nhà sư và đạo sĩ kia thì không nhận ra, nghĩ chắc là thủ hạ của An Lộc Sơn hay Vương Bá Thông, Thiết Ma Lặc chỉ sợ còn có thích khách đã lên lầu, trong lúc gấp rút hăng hái không tiếc thân, lập tức triển khai tuyệt kỹ Nhất hạc xung thiên, thân hình vọt lên trên, vươn tay ấn lên lan can một cái, lại như một mũi tên vọt vào trong lầu. Chỗ cửa lầu đông đặc thị vệ vội vàng vung đao chém vào hai chân y, Thiết Ma Lặc cũng không kịp nhìn lại, lúc y vọt qua, trường kiếm đã tự ra chiêu Dạ chiến bát phương, đồng thời sử dụng công phu Toàn phong tảo diệp liên hoàn thoái, thanh trường kiếm hất tung mấy món binh khí, chân đá mấy tên thị vệ ngã lăn ra. Chỉ thấy ở giữa lầu có một ông già thân khoác long bào, bên trái là một phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, bên phải là một thiếu nữ mỹ lệ ăn mặc trang nhã, ông già và người phụ nữ xinh đẹp đều hoảng sợ co rúm vào nhau, cùng run lẩy bẩy, thiếu nữ kia thì dáng vẻ còn trấn tĩnh hơn. Thiết Ma Lặc biết ông già và người phụ nữ xinh đẹp kia chính là Huyền tông hoàng đế và Dương Quý phi, chỉ không biết thiếu nữ kia là ai.

Trong lầu còn có rất nhiều thị vệ, họ đã sớm dàn ra chung quanh hoàng đế và Quý phi, lúc ấy chợt thấy Thiết Ma Lặc vọt vào, cùng quát lớn một tiếng, mấy người sấn lên đón đánh, Thiết Ma Lặc cao giọng nói "Ta không phải là thích khách, ta tới đây để báo giá". Bọn thị vệ đời nào chịu tin, thiết tiên đồng giản trường thương đoản kích đủ thứ đủ loại binh khí liều mạng xông vào! Đúng lúc đang đánh nhau không thể phân khai, đột nhiên có một tiếng cười sắc nhọn chối tai vang lên, kế nghe giọng Tinh Tinh Nhi cười nói "Hoàng đế, ngươi hưởng phúc mấy mươi năm, cũng đã hưởng thụ nhiều rồi! Bảo tọa nên nhường lại cho người khác ngồi thôi.

Đúng là:

Đâu ngờ giữa lúc đang mưa gió,

Lại thấy cung sâu thích khách vào.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 27
Diệu thủ thần thâu kinh thánh tượng
Đa tình công chúa mộ anh hùng

Tiếng tới người tới, chỉ thấy bóng đen vọt lên, mau như chim cắt, bình bình hai tiếng, hai vệ sĩ đứng cạnh hoàng đế đã bị Tinh Tinh Nhi đánh ngã, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Tinh Tinh Nhi cổ tay lật lại, thanh Tinh kim đoản kiếm phát ra ánh sáng màu lam như tia chớp đâm vào bụng hoàng đế. Thiết Ma Lặc bị bọn vệ sĩ cản trở trước mặt, còn chưa xông ra khỏi vòng vây, muốn tới cứu cũng không kịp, bất giác la lên "Khổ rồi".

Nhìn thấy Huyền tông hoàng đế đã sắp vong mạng, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo vang lên, thiếu nữ ngồi cạnh y đột nhiên một kiếm phóng ra, keng một tiếng, gạt thanh đoản kiếm của Tinh Tinh Nhi ra, nguyên thiếu nữ ấy chính là Trường Lạc công chúa con gái út của Huyền tông hoàng đế, trong niên liệu Thiên Bảo, huyền tông từng mời nữ kiếm sư Công Tôn Đại nương vào cung dạy kiếm vũ cho cung nữ, kiếm vũ của Công Tôn Đại nương tư thế vô cùng đẹp, đương thời nổi tiếng khắp kinh sư, huyền tông hoàng đế mời bà vào cung, chẳng qua chỉ muốn cung nữ học thêm một loại vũ đạo mới để cung đốn lạc thú cho y mà thôi, không ngờ, Trường Lạc công chúa con gái út của y rất hợp với Công Tôn Đại nương, không những học được kiếm vũ mà còn được Công Tôn Đại nương dạy cho kiếm thuật chân chính. Huyền tông vì thế càng thương yêu nàng, thường dắt nàng đi theo.

Trường Lạc công chúa sử dụng thanh kiếm Trạm Lư trong bảo khố, còn sắc bén hơn thanh Tinh kim đoản kiếm của TinhTinh Nhi, hai thanh kiếm chạm nhau, keng một tiếng, thanh đoản kiếm của Tinh Tinh Nhi bị mẻ một miếng. Tinh Tinh Nhi giật nảy mình, nhưng y là một hành gia về kiếm thuật, lập tức nhận ra kiếm thuật của Trường Lạc công chúa còn chưa đủ hỏa hầu, kình lực trên kiếm còn quá yếu. Sau khi giật mình, lập tức lại một kiếm đâm tới, hô hô cười nói "Con nhóc, thanh kiếm của ngươi cứ đưa cho ta, ta sẽ nhận ngươi làm nữ đệ tử!".

Nhát kiếm ấy đâm vào cổ tay của Trường Lạc công chúa Trường Lạc công chúa lật tay chém lại, Tinh Tinh Nhi đã có chuẩn bị, không để thanh bảo kiếm của nàng chạm vào, thanh đoản kiếm rê một cái, hất nàng lảo đảo, tay trái vươn ra, sử dụng công phu Không thủ nhập bạch nhận, đoạt thanh bảo kiếm của nàng.

Cơ hồ đồng thời với lúc Tinh Tinh Nhi đâm Trường Lạc công chúa, một vệ

sĩ đứng sau lưng Huyền tông hoàng đế đột nhiên quát lớn một tiếng "Hôn quân, còn định sống à?", một ngọn Hổ đầu câu đã móc tới lưng hoàng đế. Tên vệ sĩi ấy không phải ai khác, chính là Long kỵ thiên ngưu Lệnh Hồ Đạt, câu kết với An Lộc Sơn, Tinh Tinh Nhi chưa tới, y còn không dám phát động, Tinh Tinh Nhi tới rồi, y đoán trong bọn đồng bọn không có ai là đối thủ của Tinh Tinh Nhi, lập tức to gan giết vua.

Lệnh Hồ Đạt đột nhiên tập kích, cho rằng đã chắc chắn, nào ngờ ngọn Hổ đầu câu của y còn chưa tới nơi, đột nhiên chỉ thấy một luồng kình lực đập tới, bên tai nghe tiếng gầm như sét "Tặc tử, ngươi nhận ra ta không?".

Thiết Ma Lặc trời sinh thần lực, một cái thúc ấy hất Lệnh Hỗ Đạt như một trái cầu thịt bắn ra, đập vào mấy tên vệ sĩ ngã nhào thành một đống. Thiết Ma Lặc không rảnh mà đếm xỉa tới y, quát lớn một tiếng, lại một kiếm chém xuống Tinh Tinh Nhi.

Tinh Tinh Nhi ngón tay đã chạm vào tay Trường Lạc công chúa, nhợt nghe thấy sau lưng có tiếng gió rít lên, bất giác trong lòng hoảng sợ "Bên cạnh lão hoàng đế lại có loại cao thủ thế này? Chẳng lẽ là Tần Tương tới rồi?". Y mới rồi vừa lỏn vào trong lầu lập tức nhảy xổ tới hoàng đế, chỉ cho rằng vệ sĩ trên dưới lầu đều đã triển khai ác đấu với người bên mình, nên vốn không chú ý. Nào ngờ người đang bị vây kia lại là Thiết Ma Lặc đối thủ cũ của mình.

Tinh Tinh Nhi xoay chân một vòng, vù một tiếng, giật rách một mảnh tay áo của Trường Lạc công chúa, Trường Lạc công chúa thân hình cũng bị y giật xoay tròn nửa vòng như con ốc, suýt nữa ngã vào lòng Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vội vàng thu kiếm đỡ nàng đứng lại. Tinh Tinh Nhi mượn công chúa làm cái mộc, tránh qua một kiếm của y, hô hô cười rộ, thừa thế phản kích lại một kiếm đâm tới Thiết Ma Lặc.

May mà Trường Lạc công chúa có mấy phần bản lĩnh, nàng vừa đứng vững chân, thanh kiếm Trạm Lư lại quét ngang ra, Thiết Ma Lặc vội nhảy ra một bước, phi chân đá vào hông Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi uốn lưng xoay người tránh qua chiêu ấy của Thiết Ma Lặc.

Tinh Tinh Nhi lúc ấy mới nhìn rõ là Thiết Ma Lặc, tức giận chửi ầm lên "Lại là thằng tiểu tử ngươi, làm hỏng đại sự của ta! Thằng tiểu cường đạo ngươi, được phong thưởng chức gì mà lại liều mạng cho lão hoàng đế?".

Đúng lúc ấy Chử Toại và một tăng một đạo đã đánh lên tới giữa lầu, Lệnh Hồ Đạt ngã gãy mất một xương sườn cũng đã bò dậy, cao giọng quát "Khí số của nhà Đường đã hết, chân mệnh thiên tử sắp tới, biết thời vụ mới lạ tuấn kiệt, các ngươi còn bảo vệ tên hôn quân này làm gì?".

Bọn vệ sĩ thấy thích khách nối nhau kéo tới, ai cũng võ nghệ cao cường, ra tay tàn độc, vả lại còn không biết bè đảng của họ là bao nhiêu, có một số người trong lòng run sợ rón rén trốn đi.

Thiết Ma Lặc quát lớn "Uất Trì tướng quân sắp tới rồi, chỉ có mấy thằng tiểu tặc thôi, không có gì đáng sợ!".
Tinh Tinh Nhi cười lớn nói "Ta phải cho thằng tiểu tặc nhà ngươi biết mùi lợi hại trước đã!". Mũi kiếm chỉ ra một cái, liên tiếp đánh vào bảy huyệt đạo trên người Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc bị bức bách thu kiếm đón đỡ, lùi lại một bước.
Nào ngờ Tinh Tinh Nhi bức y lui lại một bước, lại thừa cơ xông tới, hô hô cười rộ, nói "Thằng tiểu cường đạo, ta không có thời giờ đâu mà lằng nhằng với ngươi, Bảo Triện thiền sư, ta giao tháng tiểu cường đạo này lại cho ngươi đấy".
Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết y muốn đích thân tới đâm chết hoàng đế, vừa sợ vừa giận, sải chân đuổi theo nhưng tên Phiên tăng đã đánh tới trước mặt y, Thiết Ma Lặc một kiếm đâm ra, keng một tiếng chạm vào giới đao của Phiên tăng, Phiên tăng loạng choạng một cái, cánh tay Thiết Ma Lực cũng bị chán động tê rần, nguyên là Phiên tăng này chỉ vì kinh công hơi kém, nhưng nội lực còn mạnh hơn Tinh Tinh Nhi, đánh nhau với Thiết Ma Lặc cũng kẻ tám lạng người nửa cân.
Thiết Ma Lặc bị Bảo Triện thiền sư giữ chân, không cách nào thoát thân, Tinh Tinh Nhi hô hô cười rộ, bảo kiếm vung lên, ai chống là ngã, trong chớp mắt đã có sáu bảy thị vệ trúng kiếm, để y xông thẳng tới trước mặt hoàng đế. Trường Lạc công chúa vung thanh kiếm Trạm Lư liều mạng chống cự may mà còn có mấy thi vệ trung thành cũng xúm vào giúp nàng, khiến Tinh Tinh Nhi tạm thời bị cản trở, nhưng hình thế vẫn còn rất nguy cấp.
Đúng lúc rất căng thẳng ấy chợt nghe một tiếng cười trong trẻo, thanh âm của một thiếu nữ vang lên "Thúc thúc đã làm xong chưa? Kia là lão hoàng đế à?". Té ra chính là Vương Yến Vũ.
Tinh Tinh Nhi nói "Vương cô nương, ngươi thu thập con nha đầu này, còn những người khác để ta xử lý".
Vương Yến Vũ cười nói "Tới ngay đầy, tới ngay đây, nhưng thúc thúc, người chọn cái ngon cho mình, như thế là không công bằng đâu?", ý tứ là nàng muốn giết hoàng đế chứ không muốn giết một công chúa.
Thiết Ma Lặe vừa sợ vừa giận, quát "Vương Yến Vũ, cô điên rồi à?".
Vương Yến Vũ không đếm xỉa gì tới y, vung kiếm xông thẳng vào Huyền tông.
Tinh Tinh Nhi cười nói " Được rồi, công lao lớn này nhường cho cô cũng được". Y đang định toàn lực đối phó với Trường Lạc công chúa, Vương Yến Vũ đã tới, đột nhiên một kiếm kiếm đâm vào bối tâm y.
Tinh Tinh Nhi có nằm mơ cũng không ngờ Vương Yến Vũ lại đâm y, cho dù khinh công cao cường, võ công trác tuyệt hơn thì nhát kiếm ấy đâm ra

bất ngờ cũng không sao tránh được.
Chỉ nghe Tinh tinh Nhi gào lớn một tiếng, lập tức loạng choạng chúi tới vài bước, trên lưng có một vết thương, máu tươi phun ra! Tinh Tinh Nhi cũng rất lợi hại, lập tức lật tay điểm một cái, phong bế huyệt đạo trên lưng cầm máu, có một tên thị vệ muốn thừa cơ tấn công, bị y một cước đá ngã.
Tinh Tinh Nhi tức giận gầm lên "Giỏi lắm, ngươi lại hạ độc thủ! Định làm phản à?". Vương Yến Vũ cười nói "Thúc thúc, ai bảo người hà hiếp sư huynh điệt nữ, diệt nữ trả thù cho sư huynh đấy!"
Vốn là Tinh Tinh Nhi sau khi chạm trán Triển Nguyên Tu, không bao lâu lại gặp Vương Yến Vũ, Tinh Tinh Nhi căm hờn kể lại chuyện Triển Nguyên Tu và Thiết Ma Lặc đối đầu với y cho nàng nghe, Vương Yến Vũ nghe được kế hoạch hành thích của họ bèn cười nói với y "Sư huynh điệt nữ không giúp người thì điệt nữ sẽ giúp người. Triển sư huynh không biết hay dở, thúc thúc cũng không cần đếm xỉa tới y. Sắp tới lúc trở về gặp sư phụ, điệt nữ sẽ tố cáo giúp người".
Vương Yến Vũ là con gái Vương Bá Thông, lần này hành thích hoàng đế chính là kế hoạch của An Lộc Sơn và Vương Bá Thông, vì thế Tinh Tinh Nhi đương nhiên tin nàng, lúc ấy liền cười nói "Ngươi không giúp ta, mà thật ra là giúp cha ngươi". Lúc ấy họ liền mang Vương Yến Vũ cùng vào cung nửa đêm tập kích, nào ngờ không phải mang theo người giúp đỡ mà là mang theo tai họa.
Tinh Tinh Nhi nghe Vương Yến Vũ nói thế, sửng sốt kêu lên "Té ra là thế, hừ, con nhãi thối tha nhà ngươi vì sư huynh, không cần cả cha à?".
Vương Yến Vũ nói "Chuyện đó không cần ngươi quản! Ngươi có đi không, nếu không đi thì xem kiếm đây?". Rồi nhân lúc Tinh Tinh Nhi chưa đứng vững chân, lại vung kiếm phóng tới y!
Chử Toại vô cùng hoảng hốt, luôn miệng kêu lên "Vương cô nương, không được như thế, có gì sau này hãy nói. Hãy lo chuyện lớn trước đã".
Chử Toại là bạn của cha Vương Yến Vũ, trước nay rất thương yêu che chở cho Vương Yến Vũ, y giỏi về công phu cầm nã, lúc cuống quít bèn lấy thân phận thế thúc xông lên khuyên can, lại đoạt kiếm của Vương Yến Vũ.
Thật ra Vương Yến Vũ nói muốn "trả thù cho sư huynh, đó chỉ là mượn cớ mà thôi, có điều vì Chử Toại với nhà nàng có tình giao kết thân thiết, nàng dám giết Tinh Tinh Nhi chứ không dám động thủ với Chử Toại. Nhưng Tinh Tinh Nhi đã bị trúng kiếm cơ hồ mất mạng, y không chịu buông tay, vù một tiếng, thanh Kim tinh đoản kiếm lật tay phóng ra trúng vai Vương Yến Vũ rạch ra một vết thương dài ba tấc. May mà y phải ngầm vận huyền công bế huyệt cầm máu, kình lực không thể thấu tới mũi kiếm, nếu không một kiếm ấy đã chặt gãy xương tỳ bà của Vương Yến Vũ.
Chử Toại thấy Vương Yến Vũ bị thương chảy máu, lại cảm thấy tiến thoái

hai đường đều khó, tay trảo của y chụp vào cổ tay Vương Yến Vũ lại không dám hạ xuống, chỉ cuống quít tới mức giẫm chân kêu lên "Nể mặt ta đi, hai người các ngươi đừng tàn sát lẫn nhau nữa, có được hay không?".
Vương Yến Vũ dùng thân pháp Phong chiếm lạc hoa tránh qua một kiếm của Tinh Tinh Nhi, lúc ấy mới nói với Chử Toại "Thúc thúc, đại sự gì thế? Các người lần này là gây ra đại họa cho nhà ta rồi! Vả lại còn muốn giết chính các người nữa? Các người cũng không chịu nghĩ con heo mập ú người Hồ An Lộc Sơn há lại đúng là chân mạng thiên tử sao!".
Tinh Tinh Nhi cả giận nói "Ngươi nghe đấy, đó mới là lời thật lòng của cô tạ! Ta liều mạng cho Triển Đại nương quở phạt, cũng giúp Vương Bá Thông chôn đứa con gái bất hiếu này của y, đại sự khẩn cấp, ngươi cũng đừng cản trở nữa!".
Chử Toại thở dài một tiếng, nói "Vương cô nương, lây là cô mình làm mình chịu, ta không có cách nào bảo vệ cô", rồi quay đầu qua, đánh vào vòng vây, xông thẳng tới bắt Đường Huyền tông. Trong ý Chử Toại, thì Vương Yến Vũ quyết không phải là đối thủ của Tinh Tinh Nhi, nào ngờ vết thương Vương Yến Vũ gây ra cho Tinh Tinh Nhi quá nặng, một người yếu đi, một người dùng sở trường lại vừa khéo đánh nhau ngang tay.
Chủ lực bên thích khách đã bị thương, hình thế hung hiểm tạm thời chùng xuống nhưng Chử Toại triển khai công phu Cầm nã thủ đánh sát người, liên tiếp ném ngã mấy tên Ngự tiền thị vệ, cũng là một sự uy hiếp rất lớn đối với Đường Huyền tông.
Phiên tăng kia đánh nhau với Thiết Ma Lặc không thể gỡ ra, đôi bên đều không thể thoát thân. Nhưng còn có đạo sĩ kia là cao thủ do Tinh Tinh Nhi tuyển chọn, sử dụng kiếm pháp Loạn phi phong, cũng vô cùng lợi hại, lúc ấy bọn thị vệ trên lầu hoặc chết hoặc bị thương hoặc bỏ chạy, chỉ còn mấy người, không sao cản trở y được.
Đang lúc khẩn cấp, chợt nghe một tiếng quát vang rền như đại hồng chung "Bọn chuột lại dám tới đây hành thích?", chính là Uất Trì Bắc đang sải chân bước lên lầu. Uất Trì Bắc đưa mắt quét qua một vòng, thấy Chử Toại đã tới sát Huyền tông hoàng đế, lập tức phi thân vọt tới hai chưởng một cước đồng thời phát ra, quát lớn một tiếng "Lão tặc ngươi cũng thử nếm công phu Tiểu cầm nã của ta!".
Cầm nã thủ của Uất Trì Bấc là tuyệt kỹ gia truyền, tổ phụ y là Uất Trì Cung (Kính Đức) từng tay không đoạt được ngọn Thiết sóc của kiêu tướng Đơn Hùng Tín ở trại Ngõa Cương, oai chấn thiên hạ. Uất Trì Bắc tinh thông tuyệt kỹ ấy, vả lại cánh tay khỏe mạnh, không kém gì tổ phụ năm xưa. Chử Toại phó thủ của Vương Bá Thông tuy cũng thông hiểu bảy mươi hai lộ Cầm nã thủ pháp, nhưng so với y cũng như ánh sáng đom đóm so với mặt trăng mặt trời.

Hai chưởng một cước ấy đồng thời phát ra, Chử Toại ngay cả thấy cũng chưa từng thấy, song chưởng của Chử Toại đã bị chưởng lực Tiểu thiên tinh của đối phương phong tỏa, đầu vai đầu gối lại bị tấn công, y trong hai cái hại phải chọn cái nào nhẹ hơn, đành cong lưng cúi đầu, tránh khỏi một trảo của Uất Trì Bắc chụp vào xương tỳ bà y.
Chỉ nghe lách cách một tiếng, Chử Toại đã bị đá tung lên, Uất Trì Bắc hô hô cười rộ, nắm y nhấc lên, Vương Yến Vũ vội kêu lên "Uất Trì tướng quân, hãy nương tay!".
Tinh Tinh Nhi tướng mạo giống hệt con khỉ, Uất Trì Bắc đã sớm nghe người ta nói tới, nên vừa nhìn thấy là biết ngay y là Tinh Tinh Nhi, lúc ấy y thấy Vương Yến Vũ ra sức đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, lại lên tiếng cầu tình cho Chử Toại, bất giác sửng sốt, hỏi "Con nhóc này là ai?", trong tiếng quát, y đã quay Chử Toại một vòng, lực đạo đã sắp phát mà chưa phát.
Thiết Ma Lặc đáp "Cô ta lâ bạn của ta", Uất Trì Bắc quát một tiếng "Đi!", rồi ném Chử Toại xuống dưới lầu. Vương Yến Vũ nghe Chử Toại dưới lầu la lớn tiếng "Ối chao!", biết là y bị thương không nhẹ, nhưng chưa đến nỗi mất mạng, đó cũng là Uất Trì Bắc ưngthuận lời xin của nàng.
Uất Trì Bắc lại xông vào Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi khua thanh đoản kiếm một vòng, tránh khỏi thế công của Vương Yến Vũ, đâm mau vào ba đại huyệt trên Đốc mạch của Uất Trì Bắc, Uất Trì Bắc triển khai công phu Không thủ nhập bạch nhận, chỉ nghe bùng một tràng, Tinh Tinh Nhi không đâm trúng y, mà đã bị y đánh trúng một chưởng.
Uất Trì Bắc chiêu ấy vốn định bắt sống Tinh Tinh Nhi, nhưng thấy Tinh Tinh Nhi vẫn tránh được lại trúng của y một chưởng cương mãnh như thế mà vẫn không ngã xuống, cũng bất giác khen một tiếng "Giỏi!", nghĩ thầm "Tinh Tinh Nhi quả nhiên danh bất hư truyền".
Uất Trì Bắc vẫn chưa biết Tinh Tinh Nhi bị trọng thương, đối địch với y thân pháp không thể mau lẹ như lúc bình thời. Nếu Tinh Tinh Nhi không bị thương, cho dù chưa chắc đã thắng được Uất Trì Bắc, nhưng ít nhất cũng không để bị y đánh trúng.
Uất Trì Bắc quát "Giỏi lắm, Tinh Tinh Nhi, ngươi tiếp thêm ta một chưởng!". Tinh Tinh Nhi nghe thấy vô cùng hoảng sợ, vội vàng dùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ tránh qua chiêu ấy, may mà đạo sĩ kia đã kịp thời sấn tới, triển khai kiếm pháp Loạn phi phong xông vào đánh Uất Trì Bắc.
Uất Trì Bắc hô hô cười rộ, nói "Tinh Tinh Nhi, té ra ngươi sợ rồi? Cũng được, đợi ta thu thập gã mũi trâu này rồi sẽ thu thập ngươi!".
Tinh Tinh Nhi tức giận tới mức bảy khiếu phun khói, bị Vương Yến Vũ xông vào đánh rát, may mà không trúng vào chỗ yếu hại, vẫn còn có thể chi trì. Kiếm pháp Loạn phi phong của đạo nhân kia cũng rất cao cường, Uất Trì Bắc tuy xông vào tấn công, nhưng trong lúc nhất thời cũng chưa thể đắc

thủ.
Cục diện hỗn chiến vẫn đang tiếp diễn, nhưng toàn bộ hình thế đã dần dần có lợi cho phía thị vệ, đúng lúc ấy lại có một người sải chân bước lên lầu, bọn thị vệ cất tiếng reo lên "Tần tướng quân tới rồi?".
Tần Tương đưa mắt một vòng, thấy tên Phiên tăng kia đang ra sức xung sát, bèn gọi Thiết Ma Lặc một tiếng, nói "Thiết huynh đệ, nhường con lừa trọc này lại chớ ta".
Tần Tương tay lên giản xuống, đập vào đầu trọc của tên Phiên tăng, tên Phiên tăng cậy có nội lực trầm hùng, ra chiêu Hoành giá kim lương, vung giới đao đón đỡ. Nào ngờ Tần Tương có sức bạt sơn cử đỉnh, là hảo hán đệ nhất trong nội cung nhà Đường, lực so với Uất Trì Bắc còn khỏe hơn ba phần, đôi Kim trang giản của y mỗi chiếc nặng sáu mươi bốn cân, vung lên đập xuống quả thật như Thái Sơn áp đỉnh.
Chỉ nghe choang một tiếng, thanh giới đao trong tay tên Phiên tăng đã chạm vào Kim giản, toàn bộ lưỡi đao quặn lại Tần Tương giản tay trái lại đập xuống, tên Phiên tăng không sao tránh né, lại trở sống đao đỡ một chiêu, giản này lực đạo còn mạnh hơn, chỉ nghe tên Phiên tăng la lớn một tiếng, hổ khẩu đã rách toạc. Tần Tương cười nói "Đỡ thêm giản nữa, nếu đỡ được ta sẽ tha mạng cho ngươi", câu nói chưa dứt, giản thứ ba đã đập tới, chỉ thấy tên Phiên tăng kia loạng choạng hai cái, đùng một tiếng như một cây gỗ đổ vật xuống, máu tươi bắn tung tóe, nguyên là Tần Tương dùng công phu Sát thủ giản gia truyền, trước nay chưa ai dám liên tiếp đỡ y ba giản, tên Phiên tăng này không biết lợi hại, tỷ thí nội lực với y, đỡ được hai giản, lục phủ ngũ tạng đã bị chấn động, tinh lực toàn thân đã mất hết.
Đúng lúc ấy, Uất Trì Bắc đoạt được thanh trường kiếm trong tay đạo sĩ kia, đạo sĩ kia trong lòng lạnh buốt, cướp đường chạy ra cửa sổ, thúc gãy chấn song cửa sổ nhảy luôn xuống dưới, Uất Trì Bắc quát "Còn định chạy à?", trường kiếm thoát khỏi tay bay ra, xuyên suốt từ sau lưng ra tới trước ngực, đạo sĩ kia lập tức đứt hơi rơi xuống, xác vắt trên cửa sổ.
Uất Trì Bắc hô hô cười rộ nói "Tinh Tinh Nhi, tới lượt ngươi!". Tinh Tinh Nhi tự biết nhất định phải mất mạng, tức giận quát "Tiểu yêu nữ, ta chết làm ma dữ, cũng không tha ngươi đâu!". Thanh Tinh kim đoản kiếm đẩy mạnh ra bức Vương Yến Vũ lùi hai bước, Thiết Ma Lặc đang định xông vào chỉ thấy y rút đoản kiếm lại, tự đâm vào cổ họng mình.
Tinh Tinh Nhi vốn tự phụ, y định thà chết chứ không chịu nhục tự sát, nhưng đúng trong khoảnh khắc sinh tử ấy không khỏi hơi ngần ngừ, mũi kiếm đã rạch đứt da thịt, chợt nghe xa xa có một tiếng hú dài vang tới.
Tinh Tinh Nhi nhảy bật dậy, kêu lên "Sư huynh, mau tới cứu ta!". Thiết Ma Lặc cả sợ kêu lên "Là Không Không Nhi!".
Không Không Nhi tới mau như chớp, trong phút chốc tiếng hú dài chấn

động khiến tai mọi người ong ong, Tần Tương và Uất Trì Bắc lúc ấy còn lòng dạ nào mà thu thập Tinh Tinh Nhi? Hai người vừa nghe tiếng hú, đều không hẹn mà cùng sấn tới cứu giá!
Uất Trì Bắc quát lớn một tiếng, sử dụng Phân cân thác cốt thủ, một tay chụp tới, Không Không Nhi cười nói "Uất Trì tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu!". Không Không Nhi rõ ràng đang đứng trước mặt y, giọng nói cũng đang sát bên tai y nhưng y một trảo chụp ra, lại trống không như chụp phải không khí, tựa hồ Không Không Nhi không phải là con người bằng xương bằng thịt, mà là ảo ảnh.
Uất Trì Bắc vô cùng hoảng sợ, trong chớp mắt ấy, chỉ thấy trước mặt, sau lưng, hai bên Huyền tông hoàng đế và Dương Quý phi đột nhiên xuất hiện vô số bóng Không Không Nhi! Nguyên là y đã triển khai thân pháp mau lẹ tới mức cực điểm, chạy vòng chung quanh hoàng đế và Quý phi, vì mau tới mức không thể hình dung, vì thế người ngoài chỉ thấy ảo ảnh trùng trùng, mắt hoa đầu váng!
Tần Tương giơ cao song giản nhưng không dám đập xuống. Đám thị vệ lại càng trợn mắt há miệng, ai cũng sợ lỡ tay làm hoàng đế bị thương, vả lại vì ảo ảnh trùng trùng, không ai biết Không Không Nhi "thật" đang ở chỗ nào.
Không Không Nhi cười lớn nói "Tần tướng quân, Uất Trì tướng quân, làm phiền các vị hoảng sợ, ta quả thật rất xấu hổ, nhưng ta đã vào hoàng cung, như vào bảo sơn, thật không thể tay không trở về, ít nhất cũng phải lấy một cái gì đó".
Câu nói chưa dứt chỉ nghe Dương Quý phi kêu la một tiếng, bóng Không Không Nhi đột nhiên mất hút, mọi người ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy y đã đứng cạnh Tinh Tinh Nhi. Không Không Nhi xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một viên trân châu lóng lánh lóa mắt, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp một chiếc trâm ngọc.
Không Không Nhi cười nói "Không phải ta tham lam, các ngươi nhìn cho rõ đi, chỉ có hai vật này thôi!". Nguyên là y lấy trộm một chiếc trâm ngọc trên đầu Dương Quý phi và một viên trân châu trên mũ miện của Huyền tông, hai môn ấy tuy đều là bào vật giá trị liên thành, nhưng y không làm tổn thương hoàng đế chút nào, điều đó đã làm bọn thị vệ vô cùng bất ngờ.
Trong chớp mất ấy ai cũng im bặt không dám lên tiếng, chỉ sợ chọc giận y, lấy trộm đồ vật là chuyện nhỏ, đả thương hoàng đế mới đúng là chuyện lớn.
Tinh Tinh Nhi hí lên "Sư huynh, tại sao không giết hôn quân đi?".
Không Không Nhi trừng mắt, chát một tiếng, đột nhiên đánh sư đệ một tát, chửi "Đồ khốn, chúng ta trộm cắp cũng có đạo lý của trộm cắp, há lại có thể làm con chó cắn người cho kẻ khác? Nhất là con heo mập người An Lộc Sơn, ta lại càng ngứa mắt. Người không sợ làm mất thân phận, ta cũng xấu hổ thay cho ngươi! Nếu không phải ngươi đã bị thương, ta sẽ cho ngươi một

trận no đòn. Về núi, ta phạt ngươi quay mặt vào núi ba năm!".
Không Không Nhi một tay túm sư đệ nhấc lên như nhấc một con gà con, Tinh Tinh Nhi đời nào dám giãy giụa.
Không Không Nhi đưa mắt quét mạt vòng, nhìn thấy Thiết Ma Lặc, cười nói "Thiết huynh đệ, nếu ngươi gặp Đoàn đại hiệp, phiền ngươi chuyển lời tới y, bảo y cứ yên tâm, con y rất khỏe".
Thiết Ma Lặc đang định hỏi, Không Không Nhi đã cắp sư đệ từ cửa sổ nhảy xuống, lúc ra đi còn hô hô cười rộ, kêu một tiếng "Các vị tướng quân, xin chào".
Bọn tlù vệ dưới lầu la thét ầm ĩ, nhao nhao phóng tên, Tần Tương kêu lên "Vạn tuế bình an vô sự, trích khách đều đã bị giết, các ngươi không cần ầm ĩ".
Chợt nghe có người kêu lên "Ở đây có một tặc tử lọt lưới đây. Hừ, Lệnh Hồ Đạt, ngươi mặt người dạ thú, khi quân phạm thượng, đáng tội chết hàng vạn lần, không tha thứ được".
Nguyên là Lệnh Hồ Đạt nhân lúc hỗn loạn rón rén chuồn đi không ngờ vừa ra tới cửa lầu, lại chạm trán Vũ Văn Thông, bị Vũ Văn Thông một chưởng đánh ngã. Y và Vũ Văn Thông vốn là đồng mưu, nghe nói như thế, cả kinh thất sắc kêu lên Vũ Văn tướng quân, ngươi, ngươi..."
Vũ Văn Thông đời nào để cho y nói. mau lẹ rút đao ra, một đao chém xuống.
Uất Trì Bấc kêu lên "ái chà, ngươi lại còn lỗ mãng hơn cả ta, tại sao không giữ lại một kẻ để hỏi cung?". Vũ Văn Thông nói "Y là bộ hạ của ta, lại dám làm chuyện đại nghịch bất đạo thế này, khiến ta vô cùng tức giận, nhất thời không nghĩ tới chuyện phải lưu lại một người để thẩm vấn". Y chùi vết máu trên thanh đao rồi lập tức bước lên lầu phủ phục trước mặt hoàng đế tâu "Thần Vũ Văn Thông tới bảo giá chậm trễ, lại cai quản thuộc hạ không nghiêm, làm kinh động tới long thể, xin bệ hạ giáng tội".
Huyền Tông nói "Các ngươi đều là thần tử trung thành của trẫm, các đại tướng quân tâm phúc của trẫm hàng giặc cũng không biết bao nhiêu mà kể, Lệnh Hố Đạt có đáng gì, Vũ Văn tướng quân, ngươi không cần phải chịu liên lụy". Nên biết, Huyền tông tuy say mê tửu sắc nhưng cũng không phải là một ông vua mười phần bất tài, vì thế đang lúc dùng người, y cũng không thể không nói như thế để lung lạc lòng người. Vũ Văn Thông tạ thánh ân xong, đứng lên bước qua một bên.
Huyền Tông đã bớt sợ hãi, vẫn có thể giữ được sự tôn nghiêm của hoàng đế, chứ Dương Quý phi vẫn run bắn cả người, lúc ấy mới kêu lên một tiếng "Ôi! Sợ quá đi thôi!".
Huyền Tông vừa đau lòng vừa thương xót, vội vàng gọi một cung nữ nói "Ái phi, nàng nên đi nghỉ, may mà bình an vô sự, nàng cứ ngủ một giấc,

ngày mai đã phải lên đường sớm rồi". Y vốn muốn đích thân đỡ Dương Quý phi vào trong nghỉ ngơi, nhưng y là thân phận hoàng đế, sau khi việc xong, ắt phải ban thưởng những người có công.
Lúc ấy bàn định công lao, hoàng đế và các thị vệ đều chính mắt nhìn thấy, thừa nhận Vương Yến Vũ có công lao đứng đầu, nàng lúc hoàng đế đang nguy hiểm đâm Tinh Tinh Nhi bị thương, thay đổi được cục diện. Kế là Thiết Ma Lặc, y xông tới cứu giá trước tiên, ra sức đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, cứu được hoàng đế, lại cứu được công chúa, kế nữa mới là Uất Trì Bắc và Tần Tương.
Thiết Ma Lặc và Vương Yến Vũ song song bước lên, Tần Tương bẩm thay "Vị tráng sĩ thiếu niên này chính là người Quách Tứ Nghi tiến cử". Hoàng đế gật gật đầu, nói "Ngươi trung dũng đáng khen, trẫm đã phong ngươi làm Tán kỵ thiên ngưu, bây giờ ngươi lập được đại công, tự nhiên phải được thăng thưởng, ngươi cứ đứng qua một bên để trẫm và Tần tướng quân, Vũ Văn tướng quân thương lượng rồi sẽ quyết định khen thưởng cho ngươi".
Kế đó truyền lệnh gọi Vương Yến Vũ bước lên hỏi chuyện. Vương Yến Vũ quỳ trước bệ rồng, giọng oanh thỏ thẻ hô "Vạn tuế ba lần, Huyền Tông nói "Miễn lễ, bình thân", bảo nàng ngẩng đầu lên, nhìn qua một cái, trong lòng khen thầm Quả là một mỹ nhân! Giống hệt Thái Bình lúc vừa nhập cung".
Thái Bình là tên một phi tử của Huyền Tông, rất nhẹ nhàng xinh đẹp, rất thích hoa mai, được phong là Mai phi, Huyền tông trước khi nạp Dương Quý phi, sủng ái nàng nhất. Dương Quý phi coi nàng là cái đinh trong mắt, cái gai trong tim, sau khi dành được sự sủng ái của hoàng đế, không cho Huyền tông gần gũi Mai phi nữa, lần này tránh nạn vào Tây Thục, cũng không cho Mai phi đi theo, Huyền tông đối với nàng không khỏi có chỗ nhớ nhung, nhìn thấy Vương Yến Vũ có mấy phần giống Mai phi, trong lòng lại càng ưa thích.
Trường Lạc công chúa nói "Thư thư, kiếm pháp của ngươi hay lắm, lần này nhờ ngươi rất nhiều!". Vương Yến Vũ nói "Đa tạ công chúa khen thưởng".
Trường Lạc công chúa nói "Ngươi đã hứa hôn với ai chưa?". Vương Yến Vũ mặt đỏ bừng, không ngờ công chúa lại hỏi tới chuyện ấy, nói "Dân nữ chưa hứa hôn với ai cả". Trường Lạc công chúa cười cười, nói "Thế này, từ nay trở đi ngươi làm bạn với ta được không? Phụ hoàng, người thưởng cho cô ta một phong hiệu, bảo cô ta làm nữ quan cho con đi". Nguyên là theo quy củ nội cung nhà Đường, trước khi công chúa xuất giá, những người "bạn đọc sách" với công chúa cho tới các nữ quan trong phủ công chúa cũng phải là thiếu nữ chưa lấy chồng. Có điều Trường Lạc công chúa muốn biết Vương Yến Vũ đã có chồng chưa, là còn có một dụng ý khác, sau này sẽ nói.
Huyền tông cười nói "Người khác khó mà được ngươi thích, trẫm cho cô ta

làm Chủ bạ cho ngươi được không? Ngươi có muốn làm bạn với công chúa không câu cuối này là nói với Vương Yến Vũ.
Vương Yến Vũ nói "Đa tạ ân điển của hoàng thượng và công chúa, chỉ là dân nữ xuất thân thảo mãng, không dám hầu hạ công chúa". Trường Lạc công chúa không hiểu "xuất thân thảo mãng" là gì, còn nói "Chuyện đó có gì quan hệ?". Huyền tông giật nảy mình, nghĩ ngợi một lúc, nói "Hiện triều đình phá lệ dùng người, chỉ cần có công với quốc gia, thì không hỏi tới chuyện xuất thân. Có điều nếu ngươi không muốn giữ chức vụ trong cung, trẫm cũng có thể ban thưởng cho ngươi cách khác". Nghĩ thầm "Một mỹ nhân xinh đẹp như thế, tại sao sinh ra trong nhà cường đạo?". Y tuy ưa thích Vương Yến Vũ, nhưng lúc ấy cũng không dám nói tới chuyện giữ nàng lại trong cung.
Vương Yến Vũ nói "Dân nữ không dám cầu xin gì nhiều, chỉ mong hoàng thượng ban cho dân nữ một vật". Huyền tông nói "Ngươi nói đi, ngươi cần bảo vật gì trong đại nội của ta cũng có". Vương Yến Vũ liếc Thiết Ma Lặc một cái, nói "Dân nữ không cần trân châu bảo ngọc gì, dân nữ chỉ là muốn, muốn...". Thiết Ma Lặc tim đập thình thịch, chỉ sợ cái Vương Yến Vũ xin là y.
Huyền tông nói "Ngươi nói mau đi, chỉ cần là cái trẫm đưa ra được, nhất định sẽ thưởng cho ngươi". Vương Vên Vũ nói "Dân nữ chỉ xin hoàng thượng cho dân nữ một tấm Kim bài miễn tử". Huyền tông ngạc nhiên nói "Ngươi phạm phải đại tội gì mà muốn trẫm thưởng Kim bài miễn tử?" Vương Yến Vũ nói "Đây là dân nữ xin thay cho cha dân nữ". Huyền tông nói "Cha ngươi là ai?". Vương Yến Vũ nói "Cha dân nữ là Vương Bá Thông minh chủ lục lâm năm tỉnh phía bắc".
Huyền tông giật nảy mình, nói "Ngươi là con gái Vương Bá Thông à? Không phải cha ngươi giúp An Lộc Sơn làm phản sao?". Vương Yến Vũ nói "Chính vì như thế, nên dân nữ muốn xin bệ hạ ban cho Kim bài miễn tử". Huyền tông cảm thấy khó xử ngẫm nghĩ một lúc, nói "Ngươi có thể khuyên cha ngươi quy thuận trẫm không? Như thế thì không chỉ có thể miễn tội chết cho y, mà còn có thể cho y giữ một chức Tiết độ sứ". Vương Yến Vũ nói "Cha ta tính tình cứng rắn, chỉ e không khuyên được. Có điều bộ thuộc của y đều đã bị Nam đại hiệp đánh cho tan tác, hiện chỉ là nương nhờ người ta, không đáng để lo". Huyền tông nói "Nam đại hiệp là ai?". Vương Yến Vũ nói "Là Kiêu kỵ tướng quân Nam Tễ Vân dưới trướng Quách Tử Nghi".
Vương Yến Vũ nói tiếp "Hiện An Lộc Sơn đã không còn coi trọng y nữa, ta khuyên y quy thuận bệ hạ, có thể khó khăn, vì y tốt xấu gì cũng là minh chủ lục lâm, một sớm quy thuận triều đình, chính là phạm vào điều đại kỵ của giới lục lâm. Nhưng ta có thể làm bết sức mình khuyên y rửa tay gác kiếm,

đóng cửa phong đao".
Huyền tông nói "Rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao là gì?" Thiết Ma Lặc nhất thời nhanh miệng, trả lời thay "Đó là tiếng lóng trong giới lục lâm, ý tứ là từ nay trở đi sẽ không làm nghề cường đạo nữa, ở ẩn trong chốn rừng núi, cũng không nói tới chuyện ngoài đời nữa!".
Huyền tông nhìn Thiết Ma Lặc một cái, gật gật đầu, nói với Vương Yến Vũ "Nghĩ ngươi có công cứu giá, trẫm cũng có thể phá lệ khai ân, nêu ngươi có thể khuyên cha ngươi rửa tay gác kiếm, trẫm có thể ban cho y một Kim bài miễn tử. Từ nay trở đi, phàm là trăm quan văn võ bắt được cha ngươi đều không thể tự ý giết y, nhưng nếu y vẫn còn trong quân của An tặc, ra giao phong trước trận thì giết chết không luận".
Lúc ấy lập tức gọi nội thị lấy ra một tấn Kim bài, mài mực chính tay phê rõ, đưa cho Vương Yến Vũ thu giữ.
Thiết Ma Lặc thấy Vương Yến Vũ xin Kim bài miễn tử cho cha, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là biểu hiện của Vương Yến Vũ tối nay rõ ràng đủ chứng minh nàng đã cải tà quy chính, lo là lo Vương Bá Thông đã có Kim bài miễn tử vua ban, mà mình hiện là quan chức của triều đình, về sau làm sao báo thù cho nghĩa phụ?
Vương yến Vũ nhận lấy Kim bài, tạ ơn hoàng đế xong, không kìm được ánh mắt vui mừng, nhìn qua Thiết Ma Lặc một cái, dáng vẻ vui mừng đột nhiên tiêu tan, nàng nhìn Thiết Ma Lặc chằm chằm, rồi buồn bã nói "Đa tạ hồng ân của thánh thượng, đa tạ hảo ý của công chúa, cũng đa tạ các vị tướng quân, lần này dân nữ ra đi, chắc không bao giờ gặp mặt các vị nữa". Câu nói chưa dứt đã từ cửa sổ nhảy xuống dưới lầu.
Mọi người nghe nàng nói như thế đều cảm thấy có điều gì đó khó hiểu nhưng chỉ có Thiết Ma Lặc trong lòng hiểu rõ, câu nói của Vương Yến Vũ là nói với y, từ nay nàng cũng sẽ không muốn gặp mình nữa. Câu nói ấy là hàm ý xin y tự bảo trọng, mà cũng là có ý vĩnh biệt y. Không biết thế nào, Thiết Ma Lặc đột nhiên cảm thấy bồi hồi, đưa mắt nhìn theo bóng nàng nhảy ra cửa sổ, ngơ ngác xuất thần.
Vũ Văn Thông chợt lên tiếng, nói Thiết Tranh, người quen cô gái ấy à?".
Thiết Ma Lặc vì tên thật của mình có nhiều người trên giang hồ biết, nên đổi tên là Tranh, lấy câu "Thiết trung tranh tranh" (Sắt cứng choang choang), trong văn thư của Quách Tử Nghi tiến cử y chính là dùng cái tên mới ấy.
Huyền tông hoàng đế nghe Vũ Văn Thông hỏi như thế, y sực nhớ lại, liền nói "Đúng thế! Mới rồi trẫm nhớ ngươi nói cô gái ấy là bạn của ngươi, vì sao các ngươi quan nhau?".
Thiết Ma Lặc đương nhiên không đám nói ra chân tướng, nhưng y không giỏi bịa đặt, chỉ ấp úng nói "Đây là lúc ta đi lại giang hồ quen biết mà thôi".

Huyền tông ồ một tiếng, cười khẽ nói "Ta cứ cho rằng ngươi xuất thân trong quân ngũ của Quách Tử Nghi, té ra cũng là một hảo hán giang hồ".
Tần Tương và Uất Trì Bắc lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ Huyền tông truy vấn tới cùng, Trường Lạc công chúa đột nhiên nói chen vào "Chắc phụ hoàng còn nhớ Thanh Liên học sĩ chứ? Vị thi nhân danh tiếng lừng lẫy ấy lúc nhỏ cũng là hiệp khách. Thơ y siêu thoát lại hào hùng, đại khái cũng có liên quan tới việc du hiệp của y. Thiết tráng sĩ, ngươi biết làm thơ không?".
Thiết Ma Lặc cười nói "Ta chỉ biết vung đao múa thương, chứ không biết ngâm thơ viết phú".
Trường Lạc công chúa nói "Vậy chắc những điều thú vị ngươi thấy được nghe được trên giang hồ ắt là không ít, sắp tới nếu rảnh rỗi, kể cho ta nghe với, để giải sầu cũng hay".
Trường Lạc công chúa cố ý nói ra những chuyện không có liên quan, thật ra rất có dụng tâm, nàng là sợ phụ hoàng nảy ý nghi ngờ. Thiết Ma Lực, nên nói tới Lý Bạch, nói Lý Bạch cũng từng qua lại giang hồ, nhân vật giang hồ hoàn toàn không có gì đáng sợ.
Quả nhiên Huyền tông hoàng đế cười một tiếng, nói "Bầy giờ không phải lúc bàn chuyện thơ văn, ta thà có thêm một vì tráng sĩ như y, còn hơn có Thanh Liên học sĩ tới bầu bạn với ta".
Vũ Văn Thông chợt nói chen vào "Đúng thế, anh hùng quá nửa xuất thân từ chốn phong trần, Thiết tráng sĩ ngươi trên giang hồ giao du quả cũng rất rộng rãi, sư huynh của gã thích khách trông như con khỉ kia, ta biết y là Thần thâu Không Không Nhi, nghe ra cũng thân thiết với ngươi lắm, mới rồi trước lúc ra đi, y còn nhờ ngươi hỏi thăm một vị Đoàn đại hiệp gì đó phải không".
Thiết Ma Lặc nói "Vài năm trước, ta đánh nhau với Không Không Nhi một trận, bọn ta đánh nhau rồi mới quen, chứ hoàn toàn không phải là bạn bè thân thiết gì".
Tần Tương cũng nói "Vị Đoàn đại hiệp mà Không Không Nhi nói tới thì ta có biết, y tên Đoàn Khuê Chương, đúng là một nhân vật hào hiệp trượng nghĩa, giống hệt Thanh Liên họcsĩ. Bây giờ nghe nói y đang ra sức cho Quách Tử Nghi".
Huyền tông trong lòng cũng có chút e sợ, tên tuổi của Không Không Nhi quá vang dội, Huyền tông cũng từng nghe người ta nói tới y, đêm nay lãnh giáo tài nghệ của y, bị y gỡ mất một viên minh châu trên mũ miện đến bây giờ còn kinh hồn chưa định. Y không kìm được nghĩ bụng "Thằng bé họ Thiết này giao du quá phức tạp!". Y vố định phong Thiết Ma Lặc làm Long kỵ độ úy, sai y đặc biệt theo sát bênh mình, nhưng nghe ấy câu của Vũ Văn Thông, trong lòng lại hơi ngần ngừ.

Huyền tông trầm ngâm hồi lâu, nhìn Tần Tương và Vũ Văn Thông nói "Các ngươi thấy nên ban cho y chức vụ gì?".
Tần Tương vì Vũ Văn Thông là thượng ty của Thiết Ma Lặc, nên mời y nói trước.
Vũ Văn Thông cũng giảo hoạt, lúc ấy bèn tâu "Thiết Tranh võ nghệ cao cường, lại rất thông thạo nhân vật giang hồ, vào lúc loạn lạc này rất nên trọng dụng, còn như giao cho y chức vụ gì thì thần không dám vọng ngôn bàn bừa, còn xin bệ hạ thánh giám". Mấy câu ấy của Vũ Văn không mới nghe qua tựa hồ đề cao Thiết Ma Lặc, nhưng thật ra là khơi gợi nỗi nghi ngờ của hoàng đế, Huyền tông nghe xong, quả nhiên trầm ngâm không quyết.

Huyền tông lần này chạy nạn vào Tây Thục, tuy không thể mang theo nhiều phi thần, nhưng công chúa, vương tử của các vương phi cho tới một số cung tần hầu hạ bên mình cũng phải mang theo, Huyền tông dự định mình và Dương Quý phi đi một xe, do Tần Tương suất lĩnh Long kỵ đô úy bảo vệ, xe của các vương tử do Uất Trì Bắc suất lĩnh thị vệ trong cung bảo vệ, Tán kỵ thị vệ của Vũ Văn Thông thì chiếu cố những người khác, nhưng thị vệ Tán ky số lượng không nhiều, xa giá của các công chúa vẫn chưa chị định người bảo vệ riêng.
Huyền tông suy đi nghĩ lại, nhìn Thiết Ma Lặc một cái, trầm ngâm một lúc, nói "Cũng được, Thiết Tranh, ngươi nghe trẫm phong thưởng đây".
Tần Tương đẩy Thiết Ma Lặc một cái, Thiết Ma Lặc mới biết phải quỳ xuống, chỉ nghe Huyền tông nói "Thiết Tranh cứu giá có công, phong làm Hổ nha đô úy, trên đường vào Thục bảo vệ xa giá của công chúa, theo lệnh điều động của Trường Lạc công chúa, lệ thuộc vào Tán kỵ của Vũ Văn Thông, mang hàm Tán kỵ Phó Trung lang tướng. Ngoài ra ban thưởng vàng một trăm cân, gấm hai mươi cây, để thưởng kẻ có công".
Hổ nha đô úy chỉ thấp hơn Long kỵ đô úy một bậc, y lại được phong là Tán kỵ Phó Trung lang tướng, tức là sánh ngang với phó thủ của Vũ Văn Thông, mà trên đường vào Thục, lại do Trường Lạc công chúa trực tiếp chỉ huy, cũng sánh ngang với hai vị trưởng quan khác, nếu lúc bình thời, theo thể chế trong cung, quyết không có lệ ấy. Huyền tông hôm nay an bài như thế, một là vì quyền nghi xử trị lúc tránh nạn, hai là để chiều ý con gái, ba là cũng vì coi trọng Quách Tử Nghi, thiên hạ nhà Đường chính nhờ Quách Tử Nghị chi trì, nên đối với người y tiến cử, tuy cũng hơi nghi ngờ vẫn phải tỏ ra là rất tin dùng.
Thiết Ma Lặc tuy liên tiếp được thăng ba cấp nhưng vẫn làm phó thủ cho vũ Văn Thông, trong lòng đương nhiên có chỗ không vui, nhưng chỉ còn cách khấu đầu tạ ơn. Vũ Văn Thông trong lòng ghen ghét nhưng ngoài mặt

không lộ ra chút gì, Thiết Ma Lặc tạ ơn xong, y là người đầu tiên bước lên chúc mừng.
Huyền tông phong thưởng những người có công đêm nay xong, liền sai thị vệ giải tán, chuẩn bị xa giá, sáng sớm ngày mai lên đường.
Xuống lầu Minh Phượng, Thiết Ma Lặc vốn định về với Tần Tương, Vũ Văn Thông nói "Bây giờ đã quá canh ba, ta thấy đêm nay mọi người đều khỏi nghỉ ngơi nữa, Thiết Đô úy đêm nay Tán kỵ thị vệ đã tập hợp ở cung Diên Khánh, ngươi và ta tới gặp đồng liêu, để mọi người làm quen với nhau.
Thiết Ma Lặc nghe y nói có lý, chỉ đành chia tay Tần Tương, Uất Trì Bắc nói "Vũ Văn tướng quán, vị Thiết huynh đệ này là bạn tốt của ta, ngươi cũng nên đối xử với y cho tốt".
Vũ Văn Thông cười nói "Thiết ĐÔ úy hiện là bạn đồng triều cộng sự của ta, cũng như tay với chân, ngươi cần gì phải vất vả dặn dò?".
Thiết Ma Lặc cùng đi với y, Vũ Văn Thông không ngừng đùng lời lẽ hỏi han lai lịch của y, Thiết Ma Lặc thuận miệng bịa đặt một hồi, y không khéo bịa đặt, đương nhiên để lộ rất nhiều chỗ sơ hở.
Đi được một lúc, ra tới chỗ có đèn đường, Vũ Văn Thông chợt nói "Ta càng nhìn càng thấy Thiết Đô úy trông rất quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?".
Thiết Ma Lặc cười gượng nói "Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt qua lại giang hồ, làm sao gặp được đại nhân?". Vũ Văn Thông cười nói "Nói như thế thì chắc là ta và ngươi rất có duyên phận, nên vừa gặp nhau đã thấy như người quen", rồi đưa tay bóp chặt tay Thiết Ma Lặc một cái.
Thiết Ma Lặc căm hận y, vận đủ mười thành kình lực, Vũ Văn Thông giỏi dùng Phán quan bút điểm huyệt nhưng công lực lại hơi không bằng, vừa bóp một cái, hổ khẩu đã tê rần, bị đau mà không nói ra được, chỉ đành hô hô cười nói "Thiết Đô úy khí lực khỏe thật, có ngươi giúp đỡ, lần này vào Thục chắc chắn bình yên, ta cũng có thể đỡ phải lo lắng".
Tới cung Diên Khánh, có hai ba thục Tán kỵ thị vệ tụ họp ở đó, Vũ Văn Thông giới thiệu họ với Thiết Ma Lặc một lượt. Trong đó có một người chợt kêu lên "Thiết đại nhân, chúc mừng, chúc mừng, có nhớ tiểu nhân không".
Thiết Ma Lặc nhìn ra, nhận ra đó là một viên Hiệu úy của Quách Tử Nghi, tên là Hạ Côn, tám năm về trước Thiết Ma Lặc giả làm tùy tùng của Tân Thiên Hùng tới cốc Long Miên dự hội lần đầu, lúc ấy Hạ Côn mời y ăn cơm với bọn phu ngựa, lúc ở Cửu Nguyên Thiết Ma Lặc từng nghi ngờ y, cũng đã xin Nam Tễ Vân nói rõ về người này với Quách Tử Nghi, bảo Quách Tử Nghi cẩn thận đề phòng. Thiết Ma Lặc ngẩn ra, hỏi "Hạ Côn, ngươi cũng làm Tán ky à?". Hạ Côn nói "Ta phụng lệnh Quách lệnh công tới đưa tin

báo tiệp. Chúng ta đã thắng hai trận ở Hà Bắc. Vì ta có quen Vũ Văn tướng quân nên nhận dịp này vội vàng tới đây để gặp y, sáng mai đã phải về rồi".
Thiết Ma Lặc nói "Té ra là thế, xin ngươi trở về chuyển giúp lời ta hỏi thăm lệnh công". Hạ Côn nói "Nhất định, nhất định, Thiết đại nhân, ngươi đã được hoàng thượng trọng dụng, lệnh công biết được tất nhiên cũng rất vui mừng. Còn Nam tướng quân đâu, không thấy y ở đây?".
Thiết Ma Lặc nói "Quách lệnh công sai ta tới chỗ hoàng thượng trợ giúp, ta và Nam tướng quân chia tay ở Cửu Nguyên, là đường ai nấy đi, ta cũng không biết y đi đâu.
Vũ Văn Thông hỏi "Thiết Đô úy, ngươi và Nam Tễ Vân Nam tướng quân có giao tình thân thiết lắm à?". Thiết Ma Lặc thấy Hạ Côn bên cạnh, chỉ đành nói thật "Y là Sư huynh của ta". Vũ Văn Thông hô hôl nói "Té ra ngươi là sư đệ của Nam đại hiệp, chẳng trách gì võ công cao cường như vậy".
Thiết Ma Lặc trong quân Quách Tử Nghi cũng dùng tên Tranh, y biết Hạ Côn, nhưng không biết Hạ Côn có biết rõ lai lịch của y không.
May là lúc ấy chợt nghe tiếng đại hồng chung ở cung Cảnh Dương gióng lên ba hồi, lập tức bốn phía tiếng người xôn xao, nội giám hoàng môn chạy tới chạy lui gọi lớn "Chuẩn bị xa giá, mở cửa cung ra!". Vũ Văn Thông sai Tán ky thị vệ lập tức xuất phát, ra ngoài cửa cung Diên Thu chờ thánh giá ra cung. Trong lúc hỗn loạn, không biết Hạ Côn đã bỏ đi lúc nào.
Đúng là:
Cảnh Dương chuông trống kinh hồn phách,
Thánh giá bôn ba tránh giặc Hồ.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 28
Đói rét xôn xao lòng tường sĩ
Lửa binh loạn lạc xót nhân dân.

Thiết Ma Lặc bất giác nảy ý nghi ngờ, nghĩ thầm "Hạ Côn chẳng qua chỉ là một viên Hiệu úy nhỏ, tại sao lại vào thẳng cửa cung, gặp gỡ Vũ Văn Thông? Mà nói lại dưới trướng Quách lệnh công có rất nhiều người tài năng có thể tin cậy gởi gắm, mà lệnh công cũng đã biết nguồn gốc của Hạ Côn, sao vẫn còn sai y đưa tin báo tiệp? Chà, xem ra trong này có chuyện giả trá, phải nghĩ cách báo cho lệnh công mới được!".

Lúc ấy, trong cung đã kinh động, người trong cung túa ra, phi tần nháo nhác, tiếng kêu khóc vang lên ầm ĩ. Thiết Ma Lặc đã không còn rảnh rỗi mà tìm nơi ở của Hạ Côn, chỉ đành theo với dòng người, đổ ra cửa Diên Thu. Chỉ thấy vô số cung tần mỹ nữ kêu khóc vang trời, bám vào càng xe, muốn lên xe đi theo. Nhưng trên mỗi xe đều có thị vệ bảo vệ, vào lúc nguy cấp này, đã không thể nghĩ tới chuyện thtrơng hương tiếc ngọc, lúc đầu bọn thị vệ chỉ đẩy họ ra, ve sau cao Lực Sĩ quát "Ai dám tự tiện lên xe, thì cứ chặt tay". Quả nhiên chém rụng mấy bàn tay trắng nõn máu chảy ròng ròng, mới xua tan được đám cung tần, thái giám ấy.

Thiết Ma Lặc trước tình hình thê thảm ấy không nỡ nhìn, chợt nghe Vũ Văn Thông cười nói "Ngươi đứng ngẩn ra ở đây làm gì? Còn không mau đi tháp tùng công chúa sao?".

Lúc ấy cửa cung đã mở toang, mấy mươi chiếc xa giá ùn ùn kéo ra, Thiết Ma Lặc nhận ra xa giá của hoàng đế có mui màu vàng, nhưng chiếc xe mà công chúa cưỡi thì không biết được.

Y phóng ngựa qua khỏi mấy chiếc cung xa, đang định tìm thái giám hỏi, chợt nghe trong chiếc xe bên cạnh có một giọng kiều mỹ cười nói "Thư thư, tỉ nhìn kìa, chàng trai kia cũng đẹp trai đấy chứ, trước đây chưa từng gặp y, y là vệ sĩ mới tới à?".

Thiết Ma Lặc quay đầu nhìn, chỉ thấy hai nữ nhân xinh đẹp trong lòng đang nghĩ thầm "Hai nữ nhân này sao lại buông thả không
sợ sệt gì như thế? Thật không biết xấu hổ". Vũ Văn Thông đã phóng ngựa tới, trên lưng ngựa khom lưng vái một vái, cười nói "Đây là Hổ nha đô úy Thiết Tranh hoàng thượng vừa bổ nhiệm, vừa mới thượng nhiệm, chưa biết lễ số cung đình, hai vị phu nhân thứ lỗi, Thiết Tranh, ngươi còn không mau hành lễ đi, vị này là Hàn Quốc phu nhân, vị này là Quắc Quốc phu nhân".

Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết là hai chị em của Dương Quý phi, vừa bức xúc, vừa chán ghét, nghĩ thầm "Bao nhiêu đại thần đều không được đi cùng mà anh chị em nhà họ Dương cậy vào công lao gì cũng được theo thánh giá, lại còn bắt bọn ta phải hầu hạ nữa". Nghĩ tới chỗ ấy, bất giác hừ một tiếng, nói "Xin lỗi hai vị phu nhân, ta vâng mệnh hộ giá công chúa, xin thứ lỗi không thể hầu hạ các ngươi". Vung roi một cái, thúc ngựa phóng về phía trước không hề ngoảnh đầu, khiến hai vị Hàn Quốc phu nhân, Quắc Quốc phu nhân giận xanh cả mặt.

Vũ Văn Thông đuổi theo, cười nói "Quyền lực của hai vị í phu nhân còn lớn hơn công chúa rất nhiều, ngươi khôngbiết sao?". Thiết Ma Lặc lạnh lùng nói "Ta không biết, ngươi biết thì cứ đi mà lấy lòng họ!".

Vũ Văn Thông sửng sốt, lại cười nói "Chàng trai, tính tình kiêu ngạo quá! Có điều ngươi cũng có đạo lý của ngươi, công chúa quý mến ngươi, ngươi cứ chuyên tâm lấy lòng công chúa là được chứ gì?".

Thiết Ma Lặc cả giận nói "Thiết mỗ ta trước nay không biết a dua siểm nịnh, Vũ Văn tướng quân, ngươi đừng nói bậy". Vũ Văn Thông mặt thoắt xanh thoắt đỏ, vô cùng khó coi cười gượng nói "Thiết Đô úy, ta là vì muốn tốt cho ngươi thôi! Ngươi không nhận tình, đó là tùy ý ngươi, ta không quản được?". Rồi ngượng ngùng bỏ đi, nghe văng vẳng có tiếng cười nhạt.

Thiết Ma Lặc tìm được một viên thái giám chấp sự, viên thái giám ấy nói cho y biết chiếc cung xa mang lọng tròn phía trước chính là xa giá của Trường Lạc công chúa, Thiết Ma Lặc phóng ngựa lên phía trước, trong bụng đầy sự bực dọc bẩm "Thiết Tranh ở đây đợi công chúa sai bảo?".

Trường Lạc công chúa mở rèm xe, lộ nửa khuôn mặt ra mỉm cười nói "Thiết Tranh, ngươi cãi nhau với Vũ Văn Đô úy về chuyện gì vậy?". Thiết Ma Lặc đỏ mặt, nói "Không có gì chỉ vì tiếng người ồn ào, nên trò chuyện có hơi lớn tiếng một chút thôi".

Trường Lạc công chúa cười cười, cũng không hỏi gì nữa, chỉ sai Thiết Ma Lặc phải cưỡi ngựa đi liền bên cung xa, không được cách ra quá xa. Qua một lúc, Trường Lạc công chúa chợt thò đầu ra hỏi Thiết Ma Lặc "Ngươi có quen Vương Bá Thông không?". Thiết Ma Lặc biến sắc, ngần ngừ chưa dám trả lời, Trường Lạc công chúa cười nói "Y là phản tặc, ngươi là công thần hộ giá, cho dù có quen nhau cũng không có chuyện gì, ngươi cứ nói thật thôi". Thiết Ma Lặc chỉ đành nói "Không dám giấu công chúa, Vương Bá Thông chính là kẻ thù của ta".

Trường Lạc công chúa kinh ngạc nói "Chuyện này lạ thật, ngươi với con gái Vương Bá Thông há không phải rất thân thiết sao? Cô ta là con gái của kẻ thù ngươi à?".

Thiết Ma Lặc nói "Vương Bá Thông là đại đạo cướp của giết người, người nhà ta là bị y giết chết. Còn như con gái của y, thì ta quen biết lúc đi lại

giang hồ, lúc ấy ta còn chưa biết cô ta là con gái của kẻ thù, về sau biết được, nhưng thấy cô ta hành sự khác hẳn với cha anh, nên không muốn tìm cô ta trả thù, nhưng cũng không thể nói là có giao tình gì".
Trường Lạc công chúa nói "Ồ, té ra là thế, rốt lại ngươi nhìn việc cũng rất rõ ràng, ân oán phân minh. Một người gây chuyện, một người chịu, Vương Bá Thông gây thù chuốc oán với ngươi, vốn không nên để con gái của y gánh vác".
Hai người lại nói chuyện phiếm một lúc, Trường Lạc công chúa bàn về kiếm pháp với y, nàng đem kiếm quyết mà Công Tôn Đại nương truyền thụ đọc lại cho Thiết Ma Lặc nghe, xin Thiết Ma Lặc chỉ giáo. Công Tôn Đại nương là đại sư kiếm thuật đứng nhất nhì trên đời lúc bấy giờ, kiếm thuật tinh thâm còn hơn cả Đoàn Khuê Chương, chẳng qua vì Trường Lạc công chúa chưa đủ trình độ, chưa thể vận dụng như ý, nên mới không địch nổi Tinh Tinh Nhi. Thiết Ma Lặc đam mê võ thuật, lúc đầu y còn bình tĩnh nói chuyện với Trường Lạc công chúa, cũng chỉ là qua loa mà thôi. Nhưng một khi nói tới kiếm pháp thì bất giác tinh thần phấn chấn, say sưa nói chuyện với Trường Lạc công chúa thao thao bất tuyệt.
Trường Lạc công chúa ném tới một quả lê, nói "Thiết Đô úy, ngươi ăn lê cho đỡ khát". Thiết Ma Lặc nói "Tạ ơn công chúa ban thưởng". Trường Lạc công chúa thở dài nói "Một quả lê có đáng cái gì, nhưng chỉ e rời khỏi Trường An, qua một thời gian, muốn ăn cũng không phải dễ". Thiết Ma Lặc cũng không kìm được buồn bã, gượng gạo an ủi công chúa "Công chúa yên tâm, chúng ta chẳng qua chỉ tạm thời lánh nạn, rồi cũng sẽ có ngày quay về". Y nhất thời thay đổi lời lẽ quên mất lời Tần Tương dặn dò, lại nói "vào Thục" là "lánh nạn", may mà công chúa dường như không để ý.
Trong lúc trò chuyện, chợt nghe quân sĩ huyên náo, Thiết Ma Lặc quay đầu nhìn, thấy phía sau có một cột lửa bốc lên, nguyên là quân sĩ đang phóng hỏa đốt một chiếc cầu.
Ánh lửa rực trời, kinh động Huyền tông, hoàng đế bèn dừng xe hỏi han. Dương Quốc Trung tâu "Đây là chủ ý của hạ thần, muốn đốt phá cầu để đề phòng quân giặc đuổi theo". Huyền tông thở dài nói "Bách tính ai cũng muốn tránh giặc cầu sống, tại sao lại cắt đứt đường sống của họ!", bèn sai Cao Lực Sĩ đốc suất quân sĩ mau mau dập lửa, Dương Quốc Trung lỡ làm sai, không biết nói gì. Đi được một lúc, xa giá qua ngang Tả tàng, đó là một kho tàng của hoàng gia, Huyền tông lại thấy rất nhiều quân sĩ cầm củi cỏ đứng chờ ở đó, vì thế lại truyền dừng xe hỏi duyên cớ, Dương Quốc Trung tâu "Tả tàng chứa cất rất nhiều lương thực hàng hóa, nhất thời không thể chở đi, tương lai sợ quân giặc lấy được, ý thần là muốn đốt đi, không để cho quân giặc chiếm". Huyền tông buồn bã nói "Quân giặc kéo tới nếu không lấy được gì, ắt lại đòi bách tính giao nộp, chẳng bằng để lại cho họ, đừng

làm khổ dân ta thêm". Rồi sai Cao Lực Sĩ quát đuổi bọn quan quân đi, ruổi ngựa đi tiếp.
Thiết Ma Lặc thấy hai chuyện ấy, nghĩ thầm "Như thế xem ra vị hoàng đế này vẫn còn thương xót nhân dân, Dương Quốc Trung thì hoàn toàn không nghĩ gì tới trăm họ, giang sơn nhà Đại Đường hư nát, là hư nát trong tay của loại người này", nhưng không biết đó chính là mưu kế quyền biến của Huyền tông, trong lúc chạy nạn, tôn miếu khó giữ được nên không thể không lung lạc lòng người. Có điều nói lại, tuy là mưu kế quyến biến, nhưng rốt lại y vẫn còn khoan hậu, thông minh hơn Dương Quốc Trung.
Những chuyện lặt vặt trên đường lánh nạn không cần nói rõ. Chỉ nói từ khi thánh giá hớt hải tránh nạn, số lương thực mang đi hoàn toàn không đủ, lúc đầu còn có thể lấy ở các địa phương để bổ sung, nào ngờ thánh giá vừa chạy, tin tức truyền ra, quan viên bách tính các nơi cũng biết quan gia đã bỏ kinh thành, quân giặc sẽ tới nay mai, đều bỏ chạy trước. Những nơi xa giá Huyền tông đi qua, mười nhà thì có tới chín nhà bỏ trống! Sau đó vài hôm, tới hành cung ở Hàm Dương, cung Vọng Hiền, quan quân lưu giữ hành cung cũng đã chạy sạch, lúc ấy đã đến giờ Ngọ, mà quân sĩ tùy tùng vẫn chưa được ăn. May mà khu phụ cận Hàm Dương còn có một số thôn dân, Hộ giá đại tướng quân Trần Nguyên Lễ sai quân sĩ vào thôn tìm cái ăn, có người dâng cơm gạo xấu, cơm độn ngô, không những quân sĩ ăn rất ngon lành, mà bọn vương tôn cũng tranh nhau bốc lấy, trong khoảnh khắc đã ăn hết sạch, Huyền tông sai lấy tiền vàng tạ ơn, nhiều người dân bật tiếng khóc thất thanh, Huyền tông cũng sa nước mắt.
Trong đám dân thường có một ông già đầu bạc, mang một giỏ thức ăn, quân sĩ nhao nhao xúm lại giật, y lại đẩy hết quân sĩ ra, nói "Cái này ta muốn dâng cho hoàng thượng".
Trong giỏ tre chẳng qua chi là một ít cơm thô, quân sĩ nói "Hoàng thượng đời nào lại ăn những thứ này của ngươi, thôi cho bọn ta đi". Ông già kia cao giọng nói "Ta chỉ muốn hoàng thượng biết dược mùi cay đắng, ta còn có câu muốn tâu với hoàng lương". Nói ra cũng kỳ quái, ông già kia tóc bạc da mồi, nhưng khí lực quả thật kinh người, y ngang nhiên bước tới, bọn quân sĩ xúm lại đều bị y xô ngã dúi dụi.
Tần Tương nghe tiếng ầm ĩ, bước qua nhìn, giật nảy mình nói "Quách lão tiền bối, té ra là ngươi". Nguyên ông già ấy tên Quách Tùng Cẩn lúc tuổi trẻ cũng là một vị hiệp khách danh chấn giang hồ, từ tuổi tnmg niên trở đi đóng cửa ẩn cư, dạy được một người đồ đệ, đồ đệ của y còn nổi tiếng hơn cả y, đó chính là Kim kiếm thanh nang Đỗ Bá Anh, danh tiếng, suýt soát với Đoàn Khuê Chương Nam Tễ Vân. Tần Tương nhận ra y, hỏi ý tới đây rồi nói "Xin lão trượng chờ một lúc, để ta vào tâu bẩm".
Huyền tông nghe nói có phụ lão ở thôn quê tới dâng thức ăn, lại xin cầu

kiến, vô cùng cảm động, nói "Quả nhân vô đạo phụ lòng bách tính, trong lúc lưu ly, lại có phụ lão Trong tuyết đưa than, há không xấu hổ sao?". Tần Tương tâu nói "Được dân thì thịnh, chưa mất lòng dân, đó là cái phúc của nhà Đại Đường". Huyền tông bên sai Tần Tương dẫn Quách Tùng Cẩn vào yết kiến.

Quách Tùng Cẩn nói "Đây là cơm lúa mạch ngày thường bách tính vẫn ăn, xin bệ hạ nếm thử, chỉ mong ngày sau thanh bình, đừng quên nỗi khổ bây giờ?". Huyền tông đời nào nuốt được, nhưng để lung lạc lòng dân, cũng đành giả ăn một miếng, rồi khen "Có tình nước lã nồng hơn rượu, loại cơm lúa mạch này là lòng thương yêu của phụ lão dành cho trẫm, quả thật ngon hơn hải vị sơn hào".

Quách Tùng Cẩn rơi nước mắt nói "An Lộc Sơn mang ý làm phán đã không phải một ngày, nhưng đương thời nếu ai tới cung điện nói y làm phản bệ hạ đều giết chết, khiến những kẻ gian thần nghịch tặc có thể gây loạn làm phản, nên các bậc thánh vương thời cổ cốt phải tìm hỏi kẻ trung lương, để mở rộng trí óc của mình. Cẩn nhớ lúc Tống Cảnh làm Tướng quốc, nhiều lần dâng lời nói thẳng, thiên hạ nhờ đó mà được yên ổn, nhưng năm tháng lâu xa, các đại thần đều tránh né chuyện nói thẳng, chỉ a dua lấy lòng, nên bệ hạ không biết gì tới chuyện ngoài cung. Người nơi thảo dã đã sớm biết có ngày hôm nay, nhưng cửu trùng cách trở, tấm lòng nhỏ nhoi không có đường nào tỏ bày, việc không đến thế này, cũng không biết làm sao được nhìn thấy thiên nhan".

Mấy câu ấy khiến bọn Dương Quốc Trung và Cao Lực Sĩ đứng hầu bên cạnh vua đều biến sắc. Huyền tông giẫm chân thở dài nói "Đó đều là trẫm bất minh, hối hận đã không kịp. Đa tạ lão trượng đã nói thẳng", rồi cởi chiếc đai ngọc ra, ôn tồn cảm tạ ban tặng.

Thiết Ma Lặc đã hỏi Tần Tương về lai lịch của y, đến khi Quách Tùng Cẩn cáo từ lui ra, bèn nói "Quách lão tiền bối, ta đưa ngươi một đoạn". Quách Tùng Cẩn không biết y cũng hơi ngạc nhiên, Tần Tương nói "Vị Thiết Đô úy này là từ Cứu Nguyên tới, tháng trước còn ở một chỗ với lệnh đồ Bá Anh". Quách Tùng Cẩn nói "Té ra là thế", lão hủ cũng đang muốn tới chỗ Quách lệnh công".

Thiết Tần hai người đưa Quách Tùng Cẩn ra ngoài năm dặm, Thiết Ma Lặc kể chuyện y và Đỗ Bá Anh ở chỗ Tân Thiên Hùng trên núi Kim Hạc, lúc chia tay lại nhớ ra một chuyện, gởi gấm Quách Tùng Cẩn "Nếu Quách lão tiền bối gặp được lệnh công, xin chuyển lời với y là lúc ta ở Trường An đã gặp Hạ Côn, Hạ trong chữ "cung hạ", Côn trong chữ"côn luân", người ấy đi lại với Vũ Văn Thông rất mật thiết, xin lệnh công cẩn thận".

Trên đường trở về, Tần Tương nghe Thiết Ma Lặc kể rõ lại chuyện Hạ Côn, cũng bắt đầu nghi ngờ Vũ Văn Thông, nhưng dặn dò Thiết Ma Lặc không

nên nhiều lời, chỉ nên ngấm ngầm theo dõi.
Qua khỏi Hàm Dương, cuộc sống tránh nạn lại càng lúc càng khổ, quân sĩ bỏ trốn càng ngày càng nhiều, không được mấy ngày, trong mười doanh đã trốn mất ba doanh. Hôm ấy tới một nơi gọi là trạm Mã Ngôi, đột nhiên gặp phải một trận mưa to gió lớn, thổi tới mức cờ xí gãy đổ, người nghiêng ngựa ngã, lều trại bị dột, không sao đi được, chỉ đành vào rừng cây tránh mưa, tìm một ngôi miếu hoang cho hoàng đế, quý phi, vương tử vào trú, quân sĩ thì chỉ đành núp dưới cây lớn để mưa gió mặc tình dội xuống. Trận mưa ấy kéo dài liên tiếp mấy hôm, nước ngập khắp nơi, cầu đường hư hại, tiến tới không được, lui lại không xong, đại đội người ngựa bị khốn ở trạm Mã Ngôi, lúc ấy đã bắt đầu vào thu, khí hậu lạnh dần, quân sĩ mặc áo đơn, quả thật đói rét, khổ cực không sao nói xiết!
Quân lương từ Trường An mang theo đã sớm ăn hết, số lương thực tìm dược trong dân gian trên đường đi cũng chỉ có hạn, phải giữ lại cho ngự trù và bọn hoàng thân quốc thích Dương Quốc Trung hưởng dụng, quân sĩ chỉ còn cách giết ngựa mà ăn, hái rau dại đỡ lòng, qua không bao nhiêu ngày, ngựa chiến trong quân đã bị giết gần hết, rau dại cũng khó tìm được. Tướng sĩ đói khát, đều ôm lòng tức giận, tiếng oán vọng vang lên bốn phía.
Thiết Ma Lặc đồng cam cộng khổ với quân sĩ, biết nỗi oán phẫn của họ, trong lòng lo lắng nhưng khó nói ra. Hôm ấy may vừa ngớt mưa nhưng chưa tạnh hẳn, Thiết Ma Lặc lên núi săn được hai con hoẵng mang về, buổi tối hôm ấy nấu một nồi canh lớn, cùng quân sĩ ăn uống.
Họ đốt một đống lửa trong rừng, nồi canh thịt mỗi người được chia một gáo nhỏ, quân sĩ tụ họp một chỗ, lên cơn ngứa ngáy, trong mười người có chín người căm hận Dương Quốc Trung, có người còn chửi cả Dương Quý phi. Vệ sĩ của Dương Quốc Trung cũng nghe thấy, nhưng giữa lúc mọi người ầm ầm phẫn nộ, họ làm sao dám bước lên can thiệp, đành tránh ra xa xa, làm như không nghe.
Trong quân sĩ có người thở dài, nói "Xem ra chúng ta đã mang số phận phải gởi xác quê người rồi. Bộ xương này thật không biết sẽ chôn vùi chỗ núi hoang đồng vắng nào", khí giận chưa thôi, lòng quê lại nổi, cũng không biết người nào bật tiếng khóc trước, lập tức tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên bốn phía, cho dù Thiết Ma Lặc là một hán tử cứng cỏi cũng không kìm được trong lòng chua xót, y vừa thương tâm, vừa lo lắng, nghĩ thầm "Lòng quân tan rã đến mức thế này, nếu gặp phải địch nhân, nhất định một trận toàn quân tan nát!".
Có một quân sĩ giỏi thổi sáo, thổi điệu Tư hương, lại có một viên Chủ bạ nhỏ nghẹn ngào hát một bài thơ của Đỗ Phủ "Lang thang tây bắc quê người đó, Trôi nổi đông nam đất khách này. Tam Giáp lâu đài che nhật nguyệt, Ngũ khệ y phục nhuốm trời mây. Yết Hồ thờ chúa lòng khôn cậy. Từ khách

đau đời ý khó khuây. Dữu Tín bình sinh lòng thổn thức, Tuổi già thơ phú động lòng quê".
Bài thơ ấy là một trong năm bài hoài cổ của Đỗ Phủ, nói chuyện văn nhân Dữu Tín thời Nam Bắc triều, sau khi nhà Lương Nam triều bị mất, y lưu lạc tới Tây Ngụy Bắc Chu, cuối cùng chết nơi đất khách. Từng làm bài Ai Giang Nam phú để tỏ ý nhớ quê, đầy nỗi cảm kích về nước cũ hưng vong. Bài vịnh hoài tích xưa ấy của Đỗ phủ là lấy cảnh ngộ của Dữu Tín để nói về mình, cũng là tự xót thương cho mình lưu lạc.
Thời Đường thi phong rất thịnh, nhất là thơ của hai người Lý Đỗ, đương thời rất nhiều người đều có thể ngâm vịnh, quân sĩ cho dù không biết chuyện Dữu Tín nhưng cũng hơi hiểu ý trong bài thơ. Cho dù không hiểu được ý cũng thấy được ý sầu trong bài thơ. Hai câu "Lang thang tây bắc quê người đó, Trôi nổi đông nam đất khách này" vừa xướng lên, tiếng thở dài lập tức chỗ này tắt đi chỗ kia nổi lên.
Thiết Ma Lặc không nỡ nghe nữa, rón rén bỏ đi, chợt có một cung nữ trong rừng lách ra, nói "Thiết Đô úy, ta đang chờ ngươi, công chúa có lời mời". Thiết Ma Lặc sửng sốt, nói "Đêm đã khuya rồi, lúc này tới yết kiến công chúa e là không tiện". Cung nữ kia nói "Công chúa không ở trong hành cung mà đang chờ ngươi trong khu rừng phía sau, có chuyện gấp muốn thương lượng với ngươi, ngươi đi mau lên".
Hoàng gia có quy củ của hoàng gia, bây giờ tuy đang giữa lúc lánh nạn, hoàng đế chỉ trú trong một ngôi miếu hoang, nhưng vẫn phải tôn xưng là hành cung. Chung quanh "hành cung" mấy mươi trượng, ngoài bọn Long kỵ thị vệ, các tướng sĩ tùy tùng khác đều không được tới gần, phía sau ngôi miếu có một khoảnh rừng, cũng kể như cấm địa, Thiết Ma Lặc không phải là Long kỵ thị vệ, nhưng y là Hổ nha đô úy, là Phó Thống lĩnh Tán kỵ thị vệ, lại là người được hoàng đế đặc biệt chỉ định bảo vệ công chúa, nên có thể theo thị nữ của công chúa đi vào rừng.
Thiết Ma Lặc nghe công chúa có chuyện khẩn cấp, trong lòng rúng động, y phụng mệnh phải nghe công chúa điều động, chỉ đành không thể tránh đi, theo cung nữ kia tới gặp công chúa.
Ban ngày mưa đã ngớt, lúc ấy mây tan trăng sáng, sau gần mười ngày mưa dầm dề, đêm nay mới lại thấy ánh trăng. Thiết Ma Lặc bước vào rừng, dưới ánh trăng chỉ thấy công chúa quần áo đạm nhã, lẻ loi một mình, đứng dưới góc một cây tùng đưa tay vẫy y. Cung nữ kia đã lặng lẳng lẽ bỏ đi.
Thiết Ma Lặc quỳ một chân thi lễ bẩm "Thiết Tranh tham kiến công chúa, không biết công chúa có gì sai bảo?". Trường Lạc công chúa đưa bàn tay búp măng ra, nói "Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, không cần đa lễ", định đỡ y dậy. Thiết Ma Lặc hốt hoảng đứng lên, tránh qua một bên, nói "Đa tạ công chúa hậu đãi, nhưng lễ nghi quân thần không thể phế bỏ".

Trường Lạc công chúa cau mày, buồn bã nói "Bây giờ mà còn nói tới lễ nghi quân thần làm gì, chẳng lẽ ngươi không thể coi ta là bạn bè sao? Ta rất không thích ngươi trước mặt ta cứ câu nệ lễ phép".
Thiết Ma Lặc chỉ đành sóng vai với nàng ngồi xuống, Trường Lạc công chúa nói "Trong mấy hôm nay các ngươi đã chịu đủ nỗi khổ sở rồi". Thiết Ma Lặc nói "Chỉ mong hoàng thượng và công chúa được bình an, thì bọn ta chịu khổ một chút có đáng gì". Trường Lạc công chúa thở dài một tiếng, nói "Đều là cha ta làm hại mọi người, ờ, giữa lúc loạn lạc này, sinh ra trong nhà đế vương, cũng thật là bất hạnh. Thiết Tranh, ta rất hâm mộ cuộc sống giang hồ như các ngươi! Nếu ta không phải là công chúa, ta cũng muốn đi khắp bốn phương, theo ngươi đi lại trên giang hồ, như thế mới được tự do tự tại. Nhưng không biết bản lĩnh của ta có đủ để xông pha giang hồ không?".
Thiết Ma Lặc tim đập thình thịch, cúi đầu nói "Công chúa nói đùa rồi".
Trường Lạc công chúa nghiêm trang nói "Mới rồi không phải ta nói đùa đâu, Thiết Tranh, ngươi không hiểu tâm sự của ta đấy".
Thiết Ma Lặc định thần, hỏi "Nghe nói công chúa có chuyện gì khẩn cấp...".
Trường Lạc công chúa ngắt lời y, nói "Các ngươi chịu đủ khổ sở, đó không phải là chuyện khẩn cấp sao?". Thiết Ma Lặc bất giác lại sửng sốt, nhất thời không hiểu rõ ý nàng. Trường Lạc công chúa thở dài nói "Ngươi lòng trung rờ rỡ, chịu đói chịu rét, không hề oán hờn, nhưng quân sĩ thì không chắc đã tìm được loại người nhịn được như ngươi đâu. Thiết Tranh, ta coi ngươi là người tâm phúc, ngươi cũng có thể nói thật mọi chuyện với ta".
Thiết Ma Lặc nói "Quân sĩ bị mưa gió, lại thêm quần áo lương thực không đủ, cũng oán hờn chút ít, chuyện đó cũng khó mà tránh được. Nhưng họ cũng hiểu rõ, đây đều do bọn gian thần trong triều gây ra". Thiết Ma Lặc nói rất cẩn thận, cũng không dám nêu thẳng tên Dương Quốc Trung.
Trường Lạc công chúa thở dài nói "Ngươi không cần giấu ta, đâu chỉ oán hờn chút ít, mà nói thẳng ra là oán khí xông mây, họ chỉ hận không được ăn thịt lột da Dương Quốc Trung mà thôi".
Thiết Ma Lặc vô cùng kinh ngạc, nói "Công chúa, người đã biết rồi à?"
Trường Lạc công chúa nói "Hôm nay Quân sứ Hà Nguyên Vương Tư Lễ từ chiến trường tới yết kiến phụ hoàng, phụ hoàng hỏi quân tình, y lại bật tiếng khóc. Y nói sau khi thánh giá rời kinh, sĩ khí lại càng suy sụp. Phụ hoàng hỏi: Là oán hờn trẫm bỏ họ phải không? Vương Tư Lễ nói: Chuyện đó thì không phải. Họ nói hoàng thượng là bất đắc dĩ phải rời khỏi thành, tránh vào Tây Thục, giữ gìn quốc mạch để lo chuyện về sau, đều là rất nên. Chỉ là có một số đại thần chịu ơn sâu của hoàng đế, nhưng giữa lúc nguy nan này lại không dám bước ra chống giặc, chỉ lo bảo toàn phú quý của gia đình mình, thậm chí cậy được hoàng thượng sủng ái, còn tác oai tác phúc, quân

sĩ qủa thật không cam lòng. Chỉ cần hoàng thượng thưởng phạt công bằng, có công thì thưởng, có tội thì phạt, sĩ khí tự nhiên có thể mạnh lên. Phụ hoàng ta nghe xong, đương nhiên biết y muốn nói tới ai, buồn bã im lặng, qua một hồi lâu mới nói: Ta biết rồi, khanh là người ngay thẳng, có thể làm rường cột nước nhà. Lập tức phong Vương Tư Lễ làm Tiết độ sứ Hà Tây Lũng Hữu, nhưng đối với lời tâu xin thưởng phạt công bằng của y, thì không nhắc tới một tiếng".

Thiết Ma Lặc nói "Chuyện thưởng phạt của triều đình ta không dám nghị luận bừa bãi, nhưng theo chỗ ta biết, quân Vũ lâm cũng có ý ấy, ý cũng theo lý ấy, đều muốn hoàng thượng chấn hưng kỷ cương, bỏ gian nịnh mà dùng hiền thần".

Trường Lạc công chúa nói Vương Tử Lễ trước mặt phụ hoàng ta vẫn không dám nói rõ ra, về sau lúc y lên đường, mật bàn với Hộ giá đại tướng quân Trần Nguyên Lễ rằng: Dương Quốc Trung là kẻ gây
loạn, tội lớn ác cực, ai cũng căm hận, trừ phi giết thằng giặc này, nếu không lòng dân sẽ ly tán hết! Trần Nguyên Lễ nói: Việc ấy rất hệ trọng, để ta thong thả tính toán. Trần Nguyên Lễ ngại Dương Quý phi, ném chuột sợ vỡ đồ quý nên không dám hạ thủ. Y biết phụ hoàng ta sủng ái, đại khái cũng thấp thoáng biết ta có chỗ bất mãn với nhà họ Dương, nên ngầm cầu cứu ta, nói lại lời Vương Tư Lễ cho ta nghe, bảo ta tìm cách vì nước trừ gian. Nhưng ta làm sao có cách gì được? Phụ hoàng thương yêu ta, nhưng còn yêu thương Dương Quý phi hơn, ta vừa nói tới Dương Quốc Trung trước mặt người, người đã lắc đầu thở dài, không cho ta nói tới nữa. Do dự không quyết như thế, chỉ e giang sơn nhà Đại Đường sẽ bị mất trong tay Dương Quốc Trung".

Thiết Ma Lặc nghe thấy máu nóng sôi lên, buột miệng nói "Nếu công chúa có chỗ nào dùng tới tiểu nhân, thì tiểu nhân muôn chết cũng không từ". Vừa nói tới đó, chợt nghe thị nữ ở ven rừng ho một tiếng, công chúa giật mình, hạ giọng nói "Có người tới. Ngươi, ngươi nghĩ cách gì đi, nhưng nhất thiết không được khinh cử vọng động". Công chúa được thị nữ dìu, né vào trong rừng, đúng lúc ấy chợt nghe có người hô hô cười rộ.

Thiết Ma Lặc đưa mắt nhìn, thì người tới không phải ai khác chính là Vũ Văn Thông. Vũ Văn Thông cười nói "Thiết Đô úy nhàn nhã vô sự quá, một mình ở đây thưởng trăng à?". Thiết Ma Lặc nói "Ta là đi tuần tra". Vũ Văn Thông nói "Ủa, ngươi tới đây tuần tra à? Có phát hiện được người nào khả nghi núp trong rừng không? Ta cũng nghe thấy dường như có tiếng người, chúng ta cùng đi tra xét kỹ một lượt xem". Thiết Ma Lặc hồi hộp không yên, y hỏi lòng không thẹn, nhưng sợ công chúa bị người ta đơm đặt, vội vàng nói "Không dám làm phiền Vũ Văn tướng quân lo lắng, ta đã tra xét qua một lượt rồi, hoàn toàn không có chuyện gì khả nghi". Vũ Văn Thông

hô hô cười rộ, đột nhiên hạ giọng nói "Thiết Đô úy, ngươi chờ ai phải không? Quả thật ngươi không phát hiện ra gì à, ta lại thấy có một cái bóng, giống như thị nữ của Trường Lạc công chúa". Thiết Ma Lặc biết y đã phát hiện ra Trường Lạc công chúa bèn lớn mật nói "Vũ Văn tướng quân đừng nói đùa, chỉ e ngươi hoa mắt đấy, ta thì chẳng thấy gì cả".

Thiết Ma Lặc sợ Vũ Văn Thông nhất định đi tra xét, nào ngờ Vũ Văn Thông đột nhiên hô hô cười rộ một tràng, nói "Thiết Đô úy, nếu không phải là ngươi đợi ai, vậy thì đi với ta thôi, có người đang chờ gặp ngươi!". Thiết Ma Lặc còn cho rằng y là nói tới công chúa, liền trách "Vũ Văn tướng quân, đừng nói đùa nữa, ta...". Y định nói "Ta phục mệnh bảo vệ công chúa, nếu công chúa triệu kiến ta, thì tự nhiên ta phải tới". Nhưng y vừa nói tới đó, Vũ Văn Thông đã ngắt lời y, nghiêm trang nói "Ai nói đùa với ngươi, tướng quốc sai ta mời ngươi".

Thiết Ma Lặc giật nảy mình, lắp bắp nói "Cái gì, Dương, Dương tướng gia muốn gặp ta à?". Vũ Văn Thông cười lớn nói "Ngươi vừa mừng vừa lo sợ phải không? Hô hô, thằng tiểu tử ngươi thật ngây thơ quá, mau đi theo ta!", dáng vẻ rất thân thiết, kéo Thiết Ma Lặc đi.

Thiết Ma Lặc kinh nghi bất định, đột nhiên nảy ý ương ngạnh, nghĩ "Nhiều lắm thì chẳng qua chỉ là một chết, mình sợ gì Dương Quốc Trung? Y muốn gặp mình, thì mình lại càng có cơ hội giết y!". Dương Quốc Trung trú ở phía sau ngôi miếu, có một cổng vào riêng, Thiết Ma Lặc theo Vũ Văn Thông từ cửa ngách bước vào, chỉ thấy dưới hành lang hai bên bố trí đầy thân binh của Dương Quốc Trung, Dương Quốc Trung ngồi ở trên, Vũ Văn Thông bước lên nói "Thiết Đô úy tới rồi".

Dương Quốc Trung khuôn mặt nở nụ cười xảo quyệt, nói "Tốt tốt! Thiết Đô úy, ngươi là bề tôi hộ giá có công, ta chỉ vì nhiều việc bận rộn, nếu không đã sớm muốn gặp ngươi rồi. Miễn lễ, miễn lễ, nào nào, mời ngồi xuống đây".

Thiết Ma Lặc đối diện với gian thần, bất giác lửa giận đầy lòng, đang định hạ thủ trừ gian, chợt nhớ tới lời dặn "Không nên khinh cử vọng động" của công chúa, nghĩ thầm "Không sai, người trong thiên hạ đều căm hận Dương Quốc Trung, nhưng là thường dân căm phẫn, tốt nhất là do hoàng thượng ban lệnh, nếu không cũng phải do các tướng sĩ quang minh chính đại lên tiếng hỏi tội y, mang y ra xử tử, như thế mới có thể hả dược lòng căm giận của mọi người. Có Vũ Văn Thông ở đây, mình chưa chức đã giết được y, mà cho dù giết được y, ý dân cũng không thể đưa lên tới người trên, cũng còn ưu đãi cho y nhiều quá?".

Nên biết Thiết Ma Lặc tuy là hán tử nhiệt huyết, nhưng hoàn toàn không phải là kẻ thô mãng, y suy nghĩ chín chắn xong, lại bình tĩnh trở lại, theo quân lễ làm lễ với Dương Quốc Trung xong, hỏi "Không biết tướng gia

triệu kiến là có điều gì sai bảo?".
Dương Quốc Trung nói "Ta rất thích những người trẻ tuổi, Thiết Đô úy, ngươi võ nghệ siêu quần, lại có công lớn bảo giá, chỉ cần làm cho thật tốt, nhất định tiền đồ xán lạn, chức vị hiện tại cũng là thiệt thòi cho ngươi quá".
Dương Quốc Trung da cười thịt không cười đưa mắt liếc nhìn, thấy Thiết Ma Lặc không hề động đậy, không lộ vẻ gì, bất giác hơi khó chịu, Vũ Văn Thông ngồi cạnh Thiết Ma Lặc, vội vàng dùng khuỷu tay huých huých Thiết Ma Lặc, nói "Thiết Đô úy, tướng gia có ý đề bạt ngươi, sao ngươi còn chưa cảm tạ?".
Thiết Ma Lặc lạnh nhạt nói "Đa tạ mỹ ý của tướng gia, Thiết Tranh làm tôi tớ cho hoàng thượng, bảo hộ thánh giá đó là phận sự phải làm. Đội ơn hoàng thượng phá lệ ban ơn, phong quan ban tước, đã là quá nhiều rồi, lẽ nào còn được nói tới hai chữ thiệt thòi?".
Dương Quốc Trung sửng sốt, kế lập tức hô hô cười rộ nói "Thiết Đô úy, ngươi không cậy công, không khoe vất vả, quả thật có phong độ đại tướng thời cổ, lão phu càng kính trọng ngươi thêm. Nhưng tục ngữ nói rất hay, người mong lên chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp. Chẳng lẽ ngươi quả thật không nghĩ tới việc tiến lên sao?".
Thiết Ma Lặc nói "Không có công không nhận lộc, tuy tướng gia muốn cất nhắc Thiết mỗ, nhưng Thiết mỗ cũng thẹn không dám nhận".
Dương Quốc Trung hiểu lầm ý Thiết Ma Lặc, bên nhe răng ra cười nói "Thiết Đô úy, chỉ cần ngươi nhận một phen ý tốt của lão phu, thì chúng ta là người một nhà rồi, ngày tháng còn dài mà, ngươi sợ gì không có lúc báo đáp được lão phu?".
Nói tới đó, Dương Quốc Trung chợt im bặt, hỏi Thiết Ma Lặc "Nghe nói trong quân có lời oán vọng với lão phu, ngươi có biết không?".
Thiết Ma Lặc lúc ấy mới sực hiểu ra, nguyên là Dương Quốc Trung gọi y tới đây là muốn lung lạc y. Về việc Thiết Ma Lặc ngồi chung với đám quân sĩ chửi mắng Dương Quốc Trung, chắc đám vệ sĩ của Dương Quốc Trung đã bẩm báo với y rồi.
Thiết Ma Lặc làm ra vẻ không biết gì, hỏi lại "Có chuyện như thế à? Ty chức tới bây giờ cũng không biết, không biết họ oán hận chuyện gì?".
Dương Quốc Trung lặt đỏ bầm, Thiết Ma Lặc đùn đẩy là không biết, y làm sao tiện nói lại những câu quân sĩ chửi mắng y? Nhưng Dương Quốc Trung rốt lại là một kẻ vô cùng gian giảo ngẫm nghĩ một lúc rồi nói "Trước mắt tạm thời chịu vất vả quân sĩ có hơi xôn xao, đó cũng là chuyện khó tránh khỏi, lão phu đội ơn vua, cũng khó tránh khỏi có người ghen ghét. Điều đáng lo là có kẻ gian khiêu khích bên trong, kích động quân tâm, đối đầu với lão phu. Thiết Đô úy, ngươi là người thông minh, nếu có chỗ nào có thể

hết sức cho lão phu, lão phu quyết không quên chỗ tốt của ngươi đâu.
Thiết Ma Lặc nói "Thiết Tranh tính tình ngu độn, vẫn không hiểu rõ ý của tướng gia". Dương Quốc Trung liếc mắt nhìn y, ánh mắt từ Thiết Ma Lặc chuyển qua liếc Vũ Văn Thông một cái, Vũ Văn Thông vội cười nói "Thiết Đô úy, ngươi quả thật không hiểu rõ sao? Tướng gia là muốn ngươi làm tai mắt cho người, có ai đối đầu với tướng gia, ngươi biết được thì lập tức bẩm báo lại cho tướng gia".
Thiết Ma Lặc lửa giận trong lòng dấy lên, nghĩ thầm "Té ra Dương Quốc Trung rốt lại muốn mình làm chó săn cho y, hừ, y còn chưa biết mình là loại người nào". Đang định phát tác chợt thấy một viên Hiệu úy chạy vào.
Dương Quốc Trung quát "Ta và Thiết Đô úy đang có chuyện quan trọng cần bàn, không gặp khách khác, không phải đã dặn các ngươi rồi sao?".
Viên Hiệu úy kia quỳ một chân xuống bẩm "Là Lý công công và sứ giả Hồi Hột cầu kiến".
Nguyên Lý công công mà viên Hiệu úy kìa nói tới là Đông cung nội thị Lý Phụ Quốc, trong số thái giám quyền lực của y chỉ sau có Cao Lực Sĩ, rất được Huyền tông tin dùng, nên gia phong y làm Đông cung nội thị.
Dương Quốc Trung nghe nói Lý Phụ Quốc đích thân tìm tới vả lại còn có sứ giả Hồi Hột, bất giác sửng sốt, khí giận lập tức tan biến, nhưng vẫn xua tay nói "Ngươi mời Lý công công và hai vị sứ giả vào thư phòng chờ ta một lúc, nói ta sẽ tới ngay".
Thiết Ma Lặc nảy ý nghi ngờ "Ở đầu lại nảy ra sứ giả Hồi Hột? Tại sao lại nửa đêm cầu kiến Dương Quốc Trung?". Lại nghĩ "Đây là một ngôi miếu hoang, họ Dương các ngươi chiếm một nửa, ở không đủ lại còn đặt ra thư phòng gì gì, đáng thương cho bao nhiêu tướng sĩ đang ở trong lều trại, quân sĩ càng thê thảm, phơi sương trong rừng, còn phải chịu cái khổ mưa gió!".
Dương Quốc Trung hắng giọng một tiếng, kêu lên "Thiết Đô úy". Thiết Ma Lặc nén cơn giận, ứng thanh dạ một tiếng "Có!". Dương Quốc Trung bật tiếng cười hô hô, lúc ấy mới nói tiếp "Mới rồi chúng ta nói tới đâu rồi? phải rồi, ngươi nói là không có công không nhận lộc, chỉ cần ngươi ra sức cho ta, thế là có công với ta rồi, ta đương nhiên cũng sẽ đưa lộc vị tới cho ngươi. Được, trước mắt ta còn đưa tới cho ngươi một trường đại phú quý to bằng trời, đảm bảo ngươi không ngờ tới đâu?".
Thiết Ma Lặc nửa tức giận nửa hiếu kỳ, cũng định đùa giỡn với Dương Quốc Trung một phen, nói "Trước hết xin tạ ơn tướng gia tài bồi, nhưng không biết đó là phú quý gì vậy?".
Dương Quốc Trung liếc y một cái, cười nói "Trường Lạc công chúa thích ngươi, ngươi có biết không? Hô, lão phu đã biết rồi, chỉ là với thân phận của ngươi, quyết không thể làm phò mã được. Có điều nếu lão phu làm chủ giúp ngươi, nhờ Quý phi nhà ta nói với hoàng thượng một câu, nhất định

hoàng thượng phá lệ tác thành cho các ngươi, không hỏi tới gia thế của ngươi, gả công chúa cho ngươi! Hô hô, chuyện đó thì ngươi không ngờ được, là chuyện phú quý to bằng trời đấy".

Đó là mưu kế một mũi tên bắn rơi hai con nhạn của Dương Quốc Trung, một là nhằm thu phục Thiết Ma Lặc để sử dụng, hai là nhằm lôi kéo Trường Lạc công chúa để nàng không phản đối Dương gia. Dương Quốc Trung cho rằng Thiết Ma Lặc nghe xong sẽ mừng rỡ vì được quá lòng mong mỏi, dập đầu lạy tạ, nào ngờ Thiết Ma Lặc sắc mặt đỏ bừng, khí giận bốc lên, lập tức cao giọng nói "Tướng gia, người nhìn lầm người rồi, cho dù Thiết Tranh muốn cầu phú quý cũng chưa phải là loại tiểu nhân vô sỉ dựa vào gấu quần đàn bà mà kiếm công danh lợi lộc như thế đâu".

Câu ấy rõ ràng là chửi Dương Quốc Trung nhờ Dương Quý phi mà được làm Tể tướng, Dương Quốc Trung vô cùng tức giận, run giọng chửi "Thiết Tranh, ngươi, ngươi không biết hay dở như thế à!". Nhìn thấy đôi bên đã như tên trên dây cung, chạm vào là phát, cũng đúng lúc ấy chợt nghe thân binh hai bên hành lang "Ái chà, ối chao" kêu la ngã xuống, có người cao giọng quát "Tránh ra, Lão Hắc ta tới đây, không cần các ngươi bẩm báo". Chỉ thấy Uất Trì Bắc cầm roi vàng sải chân bước vào, phía sau còn có Tần Tương.

Đúng là:

Giàu sang khó đổi lòng hào kiệt,

Góp rủi thành may có cứu binh.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 29
Thê lương đường Thục người ít đi
Quằn quại mày ngài chết trước ngựa

Dương Quốc Trung thấy hai người bọn họ, bất giác cả kinh. Nên biết Dương Quốc Trung tuy ngôi vị dưới một người mà trên vạn người, nhưng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc là hậu duệ của khai quốc công thần, nhất là Uất Trì Bắc cầm chiếc roi vàng của Thái tông hoàng đế ngự tứ, vả lại tính tình cương liệt, vốn không sợ kẻ quyền quý, bây giờ nộ khí đùng đùng sải chân bước vào, Dương Quắc Trung nhìn thấy, làm sao không sợ hãi?

Uất Trì Bắc bước vào tới nơi, đưa mắt quét một vòng, lại cao giọng gọi "Hô, Thiết huynh đệ, ngươi quả nhiên ở đây!". Y thấy Thiết Ma Lặc yên ổn vô sự, nộ khí cũng giảm mấy phần, lúc ấy mới nhìn Dương Quốc Trung chào một tiếng, nói "Xin thứ lỗi ta lỗ mãng, đã không báo trước".

Dương Quốc Trung buông tiếng cười hô hô, nghĩ một đàng nói một nẻo "Được đại giá của hai vị tướng quân cùng tới, đó đúng là chuyện mong mà còn chưa được. Kẻ dưới không biết, mạo phạm hổ uy, còn xin hai vị tướng quân nể mặt lão phu, tha tội cho họ. Mời ngồi mời ngồi, người đâu, mang trà ra đây".

Uất Trì Bắc cười lớn nói "Nói thế làm gì, nói thế làm gì, Lão Hắc ta trong bụng trống không, uống trà ngon của người thì khó mà chịu nổi, trà ấy không uống cũng được". Dương Quốc Trung vô cùng khó chịu, nói "Thánh giá vào Thục, khiến hai vị tướng quân vất vả, may mà mưa lớn đã tạnh, không bao lâu chắc sẽ ra khỏi tình cảnh khổ cực này". Uất Trì Bắc nói "Bọn ta chịu khổ mót chút cũng chẳng hề gì, chỉ cần tướng gia ngươi không chịu khổ là được".

Dương Quốc Trung mặt mũi đỏ bừng, ấp úng nói "Nghịch tặc làm loạn, đường sá khó đi, binh lương đều thiếu, lão phu cũng đồng cam cộng khổ với thánh thượng mà. Không biết hai vị tướng quân tới đây có gì chỉ giáo?". Uất Trì Bắc chửi thầm trong lòng "Ngươi thật mặt dày, sao không dám nói đồng cam cộng khổ với quân sĩ?". Y còn định nói móc Dương Quốc Trung vài câu, Tần Tương trì trọng hơn, đưa mắt ra hiệu cho y thôi đi.

Tần Tương nói "Ta đang muốn thỉnh giáo tướng gia, không biết ngươi gọi Thiết Đô úy tới là có chuyện gì thương lượng?". Dương Quốc Trung vội nói "Không có gì, không có gì! Chỉ vì y hộ giá có công, lão phu lại chưa từng gặp y, nên mời tới ngồi chơi thôi". Y vừa nói vừa liếc nhìn Thiết Ma Lặc,

sợ Thiết Ma Lặc buông lời khó nghe,làm mất mặt y. May mà Thiết Ma Lặc không nói gì, Tần Tương bèn nói tiếp "Nếu đã không có chuyện gì, bọn ta có chút chuyện muốn trao đổi với Thiết Đô úy, xin cho cáo lui".
Dương Quốc Trung trong lòng run sợ, chỉ tiếc là họ không đi sớm hơn, lúc ấy qua quít vài câu, rồi lập tức tiễn họ ra.
Thiết Ma Lặc sải chân bước ra, cười nhạt một tiếng vẫn không nói câu nào, lúc ra đi vẫn không vái chào, khiến Dương Quốc Trung tức giận phát run.
Vào tới giữa rừng, Thiết Ma Lặc thở phào một hơi, mới lên tiếng hỏi "Tại sao các ngươi biết ta ở chỗ Dương Quốc Trung?". Uất Trì Bắc cười nói "Trường Lạc công chúa sợ ngươi gặp nạn, bảo bọn ta tới bảo giá cho ngươi!".
Nguyên là Trường Lạc công chúa núp ở trong rừng, nghe Vũ Văn Thông nói chuyện, biết y vâng lệnh Dương Quốc Trung tới "mời" Thiết Ma Lặc trong lòng vô cùng lo lắng, vội sai nội thị gọi hai người bọn họ tới, bảo họ làm như thế như thế.
Uất Trì Bắc lại cười nói "Trường Lạc công chúa sợ ngươi bị Dương Quốc Trung hại, lo lắng tới mức đứng ngồi không yên, xem ra công chúa đối với ngươi có ý tứ lắm đấy!...
Thiết Ma Lặc đỏ mặt tía tai, vội nói "Uất Trì đại ca, đừng nói đùa như thế mà".
Uất Trì Bắc cười lớn nói "Có gì mà không đùa được, mà ta cũng không lấy chuyện ấy để nói đùa đâu! Công chúa cũng phải lấy chồng, lấy ngươi thì có gì không được chứ? Ô, Thiết huynh đệ ơi, nếu là công chúa thứ hai thì ta không dám khuyên ngươi cưới cô ta, còn vị Trường Lạc công chúa này, là một nữ kiệt hiểu lý lẽ, văn võ toàn tài đấy. Ngươi lấy cô ta, thì không sợ bị hoàng gia coi thường đâu.
Uất Trì Bắc là một phen có ý tốt, Thiết Ma Lặc có thể nổi nóng với Dương Quốc Trụng, nhưng với Uất Trì Bắc thì không thể, lúc ấy chỉ còn cách nói thật với họ "Đại ca còn chưa biết, tiểu đệ đã đính hôn rồi".
Uất Trì Bắc ngượng nghịu cười nói Là Lão Hắc ta lỗ mãng, không biết thì không bắt tội, Thiết huynh đệ, xin thứ lỗi cho Lão Hắc lỡ lời".
TầnTương hỏi "Thiết huynh đệ đính hôn với cô nương nhân nào thế?".
Thiết Ma Lặc nói "Chính là con gái của Hàn lão tiền bối Hàn Trạm".
Tần Tương và Uất Trì Bắc đồng thanh hô hô cười rộ, nói "Té ra đều là người quen, cô nương ta quả là tài giỏi hơn công chúa nhiều".
Uất Trì Bắc chuyển qua chuyện khác, hỏi Thiết Ma Lặc "Ta không tin Dương Quốc Trung lại tốt bụng như thế. Chẳng có chuyện gì mà lại mời ngươi tới chơi, rốt lại là chuyện gì thế?", Thiết Ma Lặc căm hờn nói "Y bảo ta làm nanh vuốt cho y" lúc ấy bèn kể lại cuộc gặp gỡ với Dương Quốc Trung một lượt chỉ bỏ qua không nói tới đoạn Dương Quốc Trung hứa làm

mai cho y.
Tần Tương thở dài nói "Dương Quốc Trung làm chuyện trái lẽ, trời giận người oán, y vẫn không biết hối lỗi, tương lai không biết sẽ gây ra chuyện gì, chỉ e giang sơn nhà Đại Đường phải mất trong tay y".
Thiết Ma Lặc nói "Mới rồi có hai viên sứ giả Hồi Hột tới xin gặp Dương Quốc Trung, Tần đại ca có biết chuyện ấy không?". Tần Tương nói "Cũng có nghe qua. Nói ra thì hai viên sứ giả Hồi Hột ấy cũng không phải là Dương Quốc Trung mời tới. Nguyên là Huyền tông vì thế giặc quá lớn, giang sơn là chuyện quan trọng, vì vậy muốn mượn quân nước ngoài dẹp loạn, hai viên sứ giả Hồi Hột ấy là tới thương lượng chuyện xuất binh với Huyền tông.
Điều kiện xuất binh Hồi Hột đề ra rất nặng nề, những đất đại mà họ thu hồi được thì phụ nữ và ngọc lụa đều thuộc về họ. Huyền tông và bọn Trần Nguyên Lễ, Vi Kiến Tố, Ngụy Phương mấy vị đại thần văn võ đi theo thương lượng xong, đều không dám đáp ứng, chỉ có Dương Quốc Trung ra sức bài bác lời bàn của mọi người, lý do của y là: Không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ mất chuyện lớn", để Hồi Hột bắt đi một số phụ nữ, cướp đi một số vàng lụa, nhưng có thể bảo toàn được giang sơn nhà Đại Đường, đó cũng là "kế sách" . Lúc ấy cũng có một số người theo gió phất cờ, phụ họa với Dương Quốc Trung, hai bên tranh luận không thôi, chưa quyết bề nào.
Tần Tương nói "Xem ra sứ giả Hồi Hột đã nghe ngóng được nội tình ấy, nên tới chạy chọt cửa Dương Quốc Trung, xin anh em y nói với hoàng thượng, cốt để thỏa mãn điều kiện của họ. Hừ hừ, chắc Dương Quốc Trung đã thu nhận rất nhiều lễ vật quý báu rồi".
Thiết Ma Lặc cả giận nói "Dương Quác Trung không cần bách tính, bách tính cũng không cần y!". Tần Tương vội nói "Thiết huynh đệ kín miệng, tất cả đều do hoàng thượng quyết, chúng ta không được tùy tiện nghị luận, câu ấy nếu để người khác nghe được, chỉ e ngươi sẽ bị khép vào tội danh mưu phản đấy".
Uất Trì Bắc tức giận nói "Tần đại ca, ngươi cũng sợ rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ Dương Quốc Trung làm chuyện bậy bạ sao?".
Tần Tương cười gượng nói "Chẳng lẽ ngươi quả thật có thể giết chết Dương Quốc Trung à? Roi vàng của ngươi dọa y thì còn được, chứ nếu đánh y thật, chỉ e hoàng thượng cũng quyết không nghĩ tới công lao của tiên tổ ngươi đâu. Huống hồ chúng ta thân làm Long ky đô úy, chức trách chỉ là bảo vệ thánh giá, còn đại sự tiều đình thì không thể để chúng ta quản đâu.
Uất Trì Bắc tức tối nói "Nếu Dương Quốc Trung có chuyện gì đụng tới ta, ta cứ liều cái mạng này, quản y một phen". Tần Tương nói "Được rồi, đước rồi, đừng nói những chuyện bực bội như thế nữa, về ngủ sớm một chút đi".
Uất Trì Bắc nổi nóng một lúc, cũng chỉ đành chia tay.

Đêm ấy, Thiết Ma Lặc tâm sự rối như tơ vò, lại không ngủ được, trong lòng nghĩ thầm "Hoàng đế là người một nhà với Dương Quốc Trung, thế thì nhất định sẽ không hỏi tội y. Đại thần trong triều, người nào cũng sợ quyền thế của Dương Quốc Trung, ngay cả Tần đại ca cũng không dám đắc tội với y cũng đủ để thấy rồi. Ôi, chẳng lẽ quả thật không có cách nào trừ khử Dương Quốc Trung sao?".

Còn có một tâm sự khác càng khiến Thiết Ma Lặc phiền muộn hơn, đó chính là Trường Lạc công chúa đối xử với y ngày càng thân thiết, Thiết Ma Lặc vốn không bao giờ nghĩ rằng Trường Lạc công chúa lại có tình với y, nhưng từ tình hình công chúa nói chuyện với y trong rừng tối nay, rồi chuyện Dương Quốc Trung hứa làm mai mối cho y tới lời Uất Trì Bấc nói với y, bất giác lại khiến Thiết Ma Lặc không thể không nghĩ tới "Ngay Uất Trì đại ca cũng nhận ra, dường như cô ta đối với mình quả thật có mấy phần ý tứ! Chà, một Vương Yến Vũ đã đủ phiền não rồi, nếu lại thêm công chúa, thì bảo mình làm sao giãy ra được?".

Đêm ấy Thiết Ma Lặc ngủ không được, sáng hôm sau đầu óc vẫn còn mơ màng. Gần đến giờ Ngọ, Thiết Ma Lặc đang trong trướng chờ hộ quân đưa cơm tới, chợt nghe phía ngoài có một tràng tiếng huyện náo, Thiết Ma Lặc bước ra xem, chỉ thấy một toán quân sĩ bao vây mấy người, nhìn kỹ lại, té ra người bị vây lại nhà bếp của Dương Quốc Trung.

Người nhà bếp khiêng một con heo quay, còn có thức ăn khác bốc mùi thơm phức, bọn quân sĩ đang xúm lại cướp con heo quay.

Tên Nhà bếp kia thấy Thiết Ma Lặc bước tới mà Thiết Ma Lặc lại mặc quần áo võ quan, cho rằng đã có cứu tinh, vội kêu lên "Đại nhân mau tới cứu mạng!". Nào ngờ Thiết Ma Lặc bước tới nói "Ngươi đặt con heo quay ấy xuống là xong, ta đảm bảo họ không giết ngươi!". Bọn quân sĩ hò reo "Đúng đấy! Bọn ta chỉ cần con heo quay này thôi, chứ không muốn ăn thịt ngươi đâu! Dương Quốc Trung nhịn một bữa có hề gì, bọn ta đã phải ăn vỏ cây rễ cỏ rồi!". Đang ầm ĩ không sao can ra, chợt có một đội võ sĩ khác xông tới, vung roi đốp đốp chát chát đánh bừa ra, chửi "Các ngươi đói tới mức đầu óc cũng hôn mê rồi à, cả thức ăn tướng gia mời khách cũng đòi cướp?", vung roi quất bừa xuống, cả Thiết Ma Lặc cũng bị trúng một roi!

Thiết Ma Lặc cả giận, vung tay cướp roi da của một viên võ sĩ, chửi "Các ngươi theo Dương Quốc Trung ăn thừa canh cặn mập ú, lại không nghĩ tới quân sĩ sống chết sao à?". Roạt roạt roạt liên hoàn đánh ra, lập tức đánh mấy tên vệ sĩ đứng gần ngã lăn xuống đất kêu ầm lên.

Sự tình vừa xảy ra, lập tức như núi lửa phun trào, không sao dàn xếp, lúc đầu chỉ là một toán quân nhỏ, trong chớp mắt giống như một khối tuyết lớn lăn tròn, càng lúc càng đông, quân sĩ các doanh đều náo động, chạy tới chạy lui hò hét chửi mắng như núi băng biển động, đám võ quan làm sao ngăn

chặn được? Ngay quân Vũ lâm cũng vào cuộc, tranh nhau động thủ đánh nhau với thân binh của Dương Quốc Trung!
Trong đám đông không biết có ai cao giọng kêu lên "Tìm Dương Quốc Trung tính sổ đi! Hỏi xem có phải y muốn cho chúng ta chết đói không?". "Dương gia nhà họ hưởng phúc nhiều rỗi, làm cho quốc gia tới nông nỗi này, Dương Quốc Trung ngươi còn dám mặt dày làm Tể tướng à?". Tiếng chửi vừa vang lên, bốn phía hưởng ứng, quân sĩ tôn Thiết Ma Lặc làm người đứng đầu, dòng người như sóng tràn vào chỗ ở tạm thời của Dương Quốc Trung. Thân binh của Dương Quốc Trung đã sớm ôm đầu bỏ chạy, đâu dám nghênh địch.
Tối hôm qua Dương Quốc Trung giữ hai viên sứ giả Hồi Hột lại bàn bạc suốt đêm, lúc ấy vừa thức dậy, đang sắp bày tiệc mời khách, nghe tiếng ầm ầm trong lòng hoảng sợ. Vệ binh thân tín của y vào báo "Không xong, quân sĩ làm ầm lên, đều do viên Thiết Đô úy mới tới dẫn đầu, muốn đánh vào đây. Xin tướng gia mau ra trấn áp!".
Dường Quốc Trung định thần, hỏi "Chỉ có tên tiểu tử họ Thiết ấy thôi phải không? Có vị đại nhân nào khác không, Trần tướng quân thì sao?". Thân binh nói "Không thấy Trần tướng quân đâu, các vị võ quan khác cũng đều không ra mặt".
Trần tướng quân mà Dương Quốc Trung hỏi chính là Hộ giá Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ thống suất ba quân, trước nay Trần Nguyên Lễ với Dương Quốc Trung bằng mặt không bằng lòng, nên lúc đầu Dương Quốc Trung còn cho là Trần Nguyên Lễ xúi quân sĩ làm loạn để đối đầu với y, bây giờ nghe thấy các võ quan ngoài Thiết Ma Lặc đều chưa ai tham gia, cũng can đảm thêm một chút, nhưng việc tới thế này, cũng chỉ đành đích thân ra trấn áp. Lúc ấy y dưới sự bảo vệ của mấy tên vệ binh đắc lực bước ra gặp quân sĩ, đồng thời bảo hai viên sứ giả Hồi Hột rón rén theo cửa sau trốn đi.
Dương Quốc Trung quát lớn "Thiết Tranh, ngươi làm quan lớn mà dám lớn mật phạm thượng làm loạn à? Ha ha, các ngươi có biết tội danh mưu phản không? Đều là phải ngũ mã phanh thây tru đi chín họ! Nghĩ tới các ngươi ngu muội vô tri, bị người ta xúi giục, bây giờ bản Tướng quốc đặc biệt ra ơn, chi bắt một mình Thiết Tranh hỏi tội, còn các ngươi thì giải tán đi?". Dương Quốc Trung cậy oai quyền Tể tướng, chụp cái mũ tạo phản lên, quả nhiên có rất nhiều quân sĩ bị y dọa dẫm, nhưng giống như trước khi mưa bão, không khí tạm thời yên tĩnh, nhưng nhiều quân sĩ bị khích động lại càng phẫn nộ, mưa giông càng lớn.
Dương Quốc Trung đang sai vệ sĩ bắt Thiết Ma Lặc, chợt nghe một tiếng quát lớn như tiếng chuông rền, Long ky đô úy Uất Trì Bắc xông tới, mắng lớn "Dương Quốc Trung, ngươi tư thông với sứ giả nước Phiên mới là mưu

phản, lại dám vu cáo người khác à?".
Thiết Ma Lặc chợt động tâm niệm, nghĩ thầm "Người nói ta phản, thì ta cứ phản xem, hôm nay quyết không thể cho ngươi được sống?". Y chụp lấy cơ hội, lập tức quát theo "Các ngươi xem đấy, hai người kia chính là sứ giả Hồi Hạ vừa từ đây chạy ra?". Hai viên sứ giả Hồi Hột hoảng sợ cúi đầu chạy thục mạng, vừa khéo sau miếu có mấy con ngự mã, hai viên sứ giả là võ sĩ nổi tiếng ở Hồi Hột, vội vàng ba chưởng hai cước đánh ngã bọn mã phu cướp ngựa, từ cấm địa "hành cung" xông ra khoảng rừng cây sau miếu bỏ chạy.
Quân sĩ mọi mắt cùng thấy, mọi tay cùng chỉ đều xông tới Dương Quốc Trung, trước khi Uất Trì Bắc phát hiện ra, không ai chú ý tới hai viên sứ giả Hồi Hột, họ chạy rất nhanh, mọi người đều không kịp đuổi theo bắt lại. Nhưng tuy thời gian gáp rút, quán sĩ cũng đều nhìn thấy hai "người Phiên" ấy rõ ràng. Có người vung tay gọi lớn "Dương Quốc Trung tư thông với Phiên sứ mưu phản, sao chúng ta không đánh chết phản tặc đi?
Dương Quốc Trung hồn phi phách tán, tuy nhiên cũng cao giọng quát "Hai viên sứ giả Hồi Hột ấy là hoàng thượng mời tới, không can hệ gì tới ta, Uất Trì tướng quân, Thiết Đô úy, các ngươi không được vu khống người tốt!", nhưng lúc ấy ba quân đã hò hét ầm ĩ, tiếng nói của Dương Quốc Trung bị át đi trong tiếng hò hét quát tháo ầm ầm, chỉ thấy y há miệng nhe răng, chứ không ai nghe được y nói gì.
Thật ra cho dù quân sĩ nghe rõ lời y nói cũng không có ích gì. Nên biết mọi người đã ôm lòng bất mãn với y từ lâu, chỉ hận không được ăn thịt lột da y, tư thông với "Phiên sứ" chẳng qua chỉ là cái cớ để giết y mà thôi. Lúc ấy đã vỡ lở thành chuyện lớn, làm sao còn có ai chịu nghe y phân biện?
Có hai tên vệ sĩ không biết sống chết còn định bảo vệ Dương Quốc Trung tháo chạy, bị Thiết Ma Lặc vung kiếm chém ngã, quân sĩ như bầy ong tràn tới, binh khí chém bừa xuống, lập tức băm Dương Quốc Trung nát nhừ. Uất Trì Bắc vốn chỉ định doạ Dương Quốc Trung để cứu Thiết Ma Lặc, nào ngờ sự tình xảy ra lại hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của y, cho dù y can đảm rắn rỏi, cũng hoảng sợ ngẩn ra.
Nỗi căm uất của quân sĩ chất chứa lâu ngày một sớm được phát tiết, quả thật lửa giận bừng bừng, không gì trấn áp được. Cục diện ấy không những bất ngờ đối với Uất Trì Bắc, mà thậm chí cả Thiết Ma Lực cũng không sao ngờ tới, quân sĩ giết chết Dương Quốc Trung rồi, trong chớp mắt lại giết luôn Thị lang bộ Hộ Dương Huyên con y nhưng vẫn chưa chịu thôi, người nào cũng như phát điên gào thét ầm ĩ, muốn giết hết cả nhà họ Dương, cả Dương Quý phi cũng tính vào đó!
Hai người chị em gái của Dương Quý phi là Hàn Quốc phu nhân và Quắc Quốc phu nhân nghe được phong thanh, vội vàng lên xe chạy đi, lúc ấy đầy

đồng khắp núi đều là loạn quân làm sao chạy thoát? Đám quân sĩ nhất tề đuổi theo, đầu tiên giết chết Hàn Quốc phu nhân, rồi đuổi theo định giết Quắc Quốc phu nhân.
Quắc Quốc phu nhân giữa chỗ chết cầu được sống, quân sĩ vừa cản chiếc xe ngựa của nàng lại, nàng chợt vén rèm xe lên, nài nỉ với quân sĩ "Các ngươi đã giết anh ta rồi, ta là đàn bà, chuyện của anh ta làm không liên quan gì tới ta, xin các ngươi giơ cao đánh khẽ, tha cho hai mẹ con ta?".
Vừa năn nỉ vừa ném ra rất nhiều vàng bạc châu báu. Qúăc Quốc phu nhân thiên tư quốc sắc, so với chị là Dương Quý phi thì còn xinh đẹp hơn ba phần, đương thời thi nhân Trương Hựu có bài thơ rằng "Quắc Quốc phu nhân được đội ơn Bình minh lên ngựa tới cung môn. Lại hiềm son phấn hại nhan sắc, Vẽ nhạt mày ngài chầu chí tôn". Bài thơ này một mặt tả Quắc Quốc phu nhân được hoàng đế ân sủng thế nào, có thể sáng sớm cưỡi ngựa vào cửa cung, một mặt ra sức khắc họa sự xinh đẹp của nàng không cần dùng son phấn điểm trang sợ son phấn làm xấu đi dung mạo xinh đẹp, chỉ vẽ lông mày thật nhạt cũng đủ nghiêng nước nghiêng thành rồi.
Đám quân sĩ bao vây quanh xe Quắc Quốc phu nhân hoàn toàn không coi số châu báu nàng vứt ra vào đâu, nhưng đột nhiên thấy nàng vén rèm xe nhìn ra, đều không kìm được ngẩn người, huống hồ nàng nài nỉ khẩn cầu, như một đóa hoa lê trong mưa, lại càng thê thảm động lòng người, số quân sĩ kia đều cầm binh khí sáng loáng trong tay, nhưng không biết vì sao không nỡ chém xuống, để gia đinh đánh xe của Quắc Quốc phu nhân tiếp tục giong xe đi thoát ra khỏi vòng vây.
Có điều Quắc Quốc phu nhân cũng chỉ tạm thời thoát nạn, nàng chạy khỏi trạm Mã Ngôi, không tìm được cái ăn, nhịn đói mấy ngày, hình dung tiều tuỵ, sau cùng lúc chạy tới huyện Trần Thương, vẫn bị Huyện lệnh Tiết Cảnh Tiên suất lãnh lại dịch và nhân dân đuổi bắt giết chết, nhưng đó là chuyện ngoài đề, khôngcần nói nữa.
Lại nói lúc ấy loạn quân nổi lên khắp nơi, đã như một đám lửa thiêu cả cánh đồng, thế nhứ sóng dữ không sao ngăn chặn, quân sĩ phía sau thấy tiền quân thả cho Quắc Quốc phu nhân chạy thoát đều chửi mắng ầm lên, lại có người quát "Nhổ cỏ phải nhổ rễ, con tiểu hồ ly ấy thì cũng bỏ qua, chứ hồ ly Dương Quý phi thì không giết không được!". Câu ấy vừa nói ra, rất nhiều người cùng phụ họa, tiếng la thét vang trời, lúc ấy đã không cần có ai suất lãnh, tướng sĩ cũng đã vây kín ngôi cổ miếu "hành cung", la thét quát tháo, đòi Huyền tông hoàng đế phải lập tức giết chết Dương Quý phi.
Huyền tông nghe chuyện binh biến, làm sao dám ra? Vội sai Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ ra mặt dùng lời lẽ ôn tồn an ủi quân sĩ, ra lệnh mọi người trở về bộ ngũ. Trần Nguyên Lễ ra nói "Các ngươi giết Dương Quốc Trung rồi, tại sao vẫn còn tụ họp chưa giải tán, làm kinh động thánh

giá?". Cũng không biết ai làm ra bốn câu ca truyền nhau trong loạn quân, quân sĩ đồng thanh hát "Giặc tuy đã giết, Rễ giặc vẫn còn, Không nhổ rễ giặc, Làm sao yên lòng?".
Trần Nguyên Lễ chỉ đành trở vào, theo sự thật tâu lên "Ý của quân sĩ, vì Quốc Trung đã bị giết, Quý phi cũng không nên hầu hạ chí tôn nữa, xin chờ thánh giám!".
Huyền tông cả kinh thất sắc, rơi nước mắt, nói "Phi tử ở trong cung sâu, cho dù Quốc Trung mưu phản cũng có liên quan gì tới nàng, bây giờ đang giữa lúc trẫm lưu lạc, chỉ có phi tử bên cạnh, cũng chỉ có nàng hiểu được ý trẫm, ngươi bảo trẫm làm sao bỏ nàng được?".
Trần Nguyên Lễ nhất thời không trả lời được, chỉ đưa mắt nhìn qua Cao Lực Sĩ bên cạnh Huyền tông, Cao Lực Sĩ là thái giám được tin dùng nhất, bình thời phụng thừa Dương Quý phi tới mức không gì không làm, lúc ấy nghe tiếng reo hò quát tháo của quân sĩ, sợ họ coi y là bè đảng của Dương Quý phi lại giết y luôn, thấy Trần Nguyên Lễ đưa mắt ra hiệu, trong lòng rúng động, chỉ đành quỳ xuống tâu "Quý phi quả thật vô tội nhưng tướng sĩ đã giết Quốc Trung mà Quý phi vẫn còn ở bên cạnh hoàng thượng, làm sao họ yên tâm được? Xin hoàng thượng nghĩ kỹ, tướng sĩ yên lòng thì thánh thể mới được vạn an". Kinh triệu Tư lệ Hàn Ngạc cũng quỳ xuống tâu "Sự giận dữ của nhiều người khó mà dàn xếp, yên nguy chỉ trong khoảnh khắc, hoàng thượng không bỏ được Quý phi, chỉ e tướng sĩ muốn hại hoàng thượng, xin bệ hạ cắt tình nhịn nhục để yên quốc gia". Huyền tông buồn bã gật đầu, còn chưa nói gì, đã nghe Dương Quý phi sau rèm bật tiếng khóc lớn. Chỉ nghe Dương Quý phi khóc nói "Lời các ngươi ta đã nghe cả rồi, xin bệ hạ bảo trọng, đừng nhớ nhung gì tiện thiếp nữa". Huyền tông thần sắc thê thảm xua xua tay, bọn Trần Nguyên Lễ đều không dám nói thêm câu nào,từng người từng người lui ra.
Huyền tông nhìn Quý phi, không nói câu nào, Dương Quý phi còn mong manh hy vọng, nức nở nói "Tam lang (Huyền tông xếp thứ ba), chàng không nhớ ngày bảy tháng bảy năm trước nửa đêm không người, chúng ta nói chuyện ở điện Trường Sinh sao?". Huyền tông nói "Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Phi tử, trẫm chỉ mong đời đời kiếp kiếp được làm vợ chồng với ngươi., ờ…". Tiếng la thét của quân sĩ ngoài cửa càng ầm ĩ. Huyền tông sắc mặt xám ngoét, nhưng không sao ứa nước mắt được nữa, vừa ờ một tiếng, cũng không nói được đoạn dưới. Dương Quý phi biết đã hoàn toàn tuyệt vọng, khóc nói "Vì giang sơn của bệ hạ, thần thiếp tình nguyện…tuỳ bệ hạ xử trí, chỉ xin được chết toàn thây!". Huyền tông cũng khóc nói "Xin nhờ cậy sức phật cho phi tử được đầu thai vào nơi tốt đẹp", rồi ngoảnh lại gọi "Cao Lực Sĩ, ra đây!". Lúc ấy lấy ra một tấm lụa trắng ném cho Cao Lực Sĩ nói "Ngươi dắt Quý

phi tới hậu điện phật đường, thay trẫm tiễn Quý phi lên tiên giới". Phía sau Phật đường có một cái cây, Cao Lực Sĩ bưng tấm lụa lên, Dương Quý phi liền tự thắt cổ dưới cái cây ấy, chết năm ba mươi tám tuổi. Thi nhân Bạch Cư Dị về sau có bài Trường hận ca kể chuyện Dương Quý phi và Huyền tông, trong đó có một đoạn như sau "Chín trùng cửa khuyết bụi trần bay, Ngàn xe muôn ngựa ruổi về tây. Cờ lọng dùng dằng đi chậm chậm, Ra cửa đô thành hơn trăm dặm, Sáu quân không tiến biết làm sao, Quằn quại mày ngài chết trước ngựa.Trâm vòng rơi đất không người thu, Lắc lư ngọc sáng còn trên đầu, Quân vương che mặt cứu không được, Quay nhìn máu lệ xiết sầu đau" là vịnh chuyện ở trạm Mã Ngôi hôm ấy.

Huyền tông ở hành lang cạnh Phật đường nhìn thấy bồi hồi, mọi người đều tránh đi hết, y không dám bước qua nhìn cảnh tượng Dương Quý phi lúc chết, nhưng cũng không nỡ rời đi, không bao lâu chỉ nghe lá trên cây rụng xuống rào rào, giống như làm lễ lúc Dương Quý phi lâm chung, không bao lâu lại nghe keng một tiếng, có lẽ là cái trâm ngọc trên đầu Dương Quý phi rơi xuống. Huyền tông ôm mặt thở dài, nhưng giữa lúc đau xót lại bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, loạn quân

ngoài cửa chắc đã biết tin tức, tiếng quát tháo ầm ĩ dần dần ngớt đi. Không sai, phi tử y yêu thương nhất đã chết rồi, nhưng sự uy hiếp đối với bản thân y cũng đã mất đi.

Huyền tông vẫn cảm thấy mờ mịt, cũng không biết là buồn hay vui, đột nhiên có một bóng người từ góc tối bước ra, sấn tới quỳ xuống, hạ giọng nói "Xin bệ hạ bớt đau buồn, nô tài có việc bẩm báo...". Huyền tông nói "Tránh ra, chuyện gì trẫm cũng không đếm xỉa tới nữa".

Y chỉ cho rằng là một thái giám nào đó, nhưng khi nhìn kỹ lại thì là một võ quan mặc nhung trang đeo kiếm. Huyền tông giật nảy mình, nói "Ngươi từ đâu tới đây?". Lúc ấy y mới nhìn rõ là Vũ Văn Thông, chỉ cho rằng Vũ Văn Không cũng tham gia cuộc bình biến, lại hỏi "Trẫm đã xử tử Quý phi rồi, chẳng lẽ quân sĩ còn không chịu tha cho trẫm sao?". Vũ Văn Thông nói "Bệ hạ có muốn báo thù cho Quý phi không?". Huyền tông liên tiếp xua tay, kế đó nghĩ nếu Vũ Văn Thông có ý phạm thượng tác loạn thì không cần phải giữ lễ quân thần, vì thế bèn gọi y đứng dậy, hạ giọng nói "Ngươi có lời gì, thì nói khẽ thôi".

Vũ Văn Thông nói "Lần binh biến này quả thật là bị người ta xúi giục, tướng quốc và Quý phi vốn không đến nỗi phải chết, đều là do người ấy...". Huyền tông hỏi "Người ấy là ai?". Vũ Văn Thông đang định nói ra tên "người ấy", chợt nghe có tiếng giày lộp cộp, Long hổ đại tướng quân Trần Nguyên Lễ và Trường Lạc công chúa bước vào. Trường Lạc công chúa tới để an ủi cha. Trần Nguyên Lễ thì tới xin thánh chỉ vỗ về an ủi tướng sĩ. Vũ Văn Thông nhìn thấy công chúa trong lòng hoảngsợ, vội vàng dừng lại, lại

giải thích với Trần Nguyên Lễ "Ta ..sợ có loạn quân xông vào, nên tới đây bảo giá". Thật ra Trần Nguyên Lễ chưa từng hỏi y, y giải thích như thế càng thừa, lại khiến công chúa nảy ý nghi ngờ.

Trần Nguyên Lễ nói "Tướng sĩ đều trung thành với hoàng thượng, hoàng thượng không cần phải lo lắng, xin hoàng thượng hạ chiếu an ủi vỗ về cho họ yên tâm". Huyền tông lập tức hạ chỉ, sai Trần Nguyên Lễ ra hiểu dụ tướng sĩ nói Dương Quốc Trung tội đã đáng chết, hoàng thượng về việc này chỉ có khen thưởng, quyết không truy cứu, phi tử họ Dương cũng đã hạ chỉ ban cho được chết, bảo tướng sĩ cứ yên tâm giải tán. Chỉ đụ truyền ra, tướng sĩ còn chưa chịu tin Dương Quý phi đã chết, Huyền tông bèn sai Cao Lực Sĩ dùng chăn thêu đắp lên xác Dương Quý phi khiêng ra cho quân sĩ xem một lượt quân sĩ mới hô vạn tuế ba lần rồi giải tán.

Huyền tông lại sai Cao Lực Sĩ gấp rút chuẩn bị quan tài, chôn cất Dương Quý phi qua loa ở trạm Mã Ngôi. Cũng đúng lúc ấy có hai ky mã từ Tây Thục tới, quân sĩ chặn họ lại thì té ra là người của Thái thú Quảng Nguyên mang trái vải tới tiến cống.

Nguyên là Dương Quý phi rất thích ăn trái vải, nàng là người đất Thục, Thục Trung cũng có trái vải, có điều không ngon ngọt bằng vải Lĩnh Nam, nên sau này khi nàng đã làm Quý phi, "Sủng ái ba ngàn dồn một mối" bèn không ăn trái vải đất Thục nữa, mà đòi Thứ sử Lĩnh Nam thiết lập trạm vận chuyển cho nàng, chở trái vải Lĩnh Nam về tiến cống, câu thơ "Trái vải dặm ngàn vừa chở tới, Bụi hồng ngựa ruổi mỹ nhân cười" của Đỗ Mục thi nhân nổi tiếng đương thời là nói tới chuyện ấy.

Thái thú Quảng Nguyên đã nhận được thư qua dịch trạm, biết Huyền tông và Dương Quý phi vào Thục, nghĩ thầm "Quý phi trong lúc lánh nạn thế này, không thể ăn được trái vải Lĩnh Nam. Mình để bà ta được ăn trái cây của quê hương; cũng dễ được bà ta vui thích". Nhưng không ngờ trái vải đưa tới, đúng lúc chôn cất Dương Quý phi. Quân sĩ tranh cướp trái vải hô hô cười rộ, trong khoảnh khắc hai sọt lớn trái vải đã bị quân sĩ ăn sạch không còn một quả. Về sau thi nhân Trương Hựu có thơ rằng "Cờ súy không nghiêm biết hỏi ai, Bắc nam hai nẻo nghĩ bùi ngùi. Phấn hương nay đã vùi trong đất, Trái vải còn đưa tới Mã Ngôi". Chuyện thi nhân ngâm vịnh không cần kể hết, lại nói Huyền tông thấy việc biến loạn đã yên, nước lụt đã rút, đường sá lại thông, tuy vẫn đau xót cũng có cảm giác "trong cái rủi có cái may", lúc ấy bèn sai Trần Nguyên Lễ ước thúc ba quân lên đường. Nào ngờ đại loạn tuy đã dẹp yên, nhưng vẫn còn một chút sóng gió, vì Dương Quốc Trung nguyên là người Thục, tướng sĩ thuộc hạ của y phần lớn ở trong đất Thục, có một bộ phận quân sĩ không chịu đi vào phía tây, hoặc xin ở lại Hà Lũng, hoặc xin lên Thái Nguyên, hoặc xin trở về kinh sư, bàn luận nhao nhao, không ai giống ai.

Lúc ấy đường sá đã thông suốt trở lại, Quận thú phù Phong Lã Phủ và một số phụ lão địa phương cũng tới trạm Mã Ngôi yến kiến, mời mọc ở lại, Lã Phủ là một viên quan gan dạ và thông minh, vịn xa giá của hoàng đế khảng khái tâu "Chí tôn và thái tử đều vào đất Thục, bách tính Trung Nguyên lấy ai làm chủ? Hạ thần xin suất lãnh tử đệ bảo vệ chí tôn, quay qua phía đông phá giặc, trở về bảo vệ Trường An".

Huyền tông trải qua cuộc binh biến ấy, vẫn còn sợ sệt, vả lại đội tiền phong của An Lộc Sơn đã tới sát Trường An, y làm sao dám quay lại, nghĩ thầm "Thục Trung có hiệu xưng là Thiên phủ chi quốc, cho dù chật hẹp, cũng còn tốt hơn nhiều nơi khác, ít nhất cũng có thể hưởng phúc thêm vài năm nữa". Nhưng lúc ấy mọi người bàn tán nhao nhao, y lại là con chim bị tên sợ cành cây cong, lại không dám làm phật ý mọi người, nên chỉ cúi đầu trầm ngâm, không lập tức nói rõ ý mình.

Thái tử Lý Hanh là một người dã tâm bừng bừng, đang muốn nhân cơ hội này thu tóm đại quyền, củng cố ngôi hoàng đế tương lai, lúc ấy bèn tâu "Nghịch tặc phạm khuyết, bốn bể chia lìa, làm mất lòng dân, lấy gì khôi phục? Nay phụ hoàng vào Thục, nếu quân giặc đốt đường sạn đạo thì đất đai Trung nguyên giống như hai tay dâng lên trao cho quân giặc, lòng dân đã ly tán, há có thể tập hợp lại được? Nhưng phụ hoàng là vạn thặng chí tôn lại không thể ngôi giữa nguy thành, xông vào nơi nguy hiểm, nghĩ kế sách hôm nay không bằng để thần nhi thu thập quân đội giữ biên cương ở vùng tây bắc, triệu kiến Quách Tử Nghi, Lý Quang Bật ở Hà Bắc, cùng họ ra sức tiến qua đông đánh dẹp nghịch tặc khôi phục hai kinh, bình định bốn bể, sau đó sẽ quét dọn cung cấm, đón chí tôn quay về".

Huyền tông được thái tử ưỡn ngực bước ra ghé vai gánh vác trọng nhiệm, chính hợp ý mình, lập tức theo lời, bèn phong thái tử Lý Hanh làm Thiên hạ binh mã đại nguyên soái Quách Tử Nghi làm Phó nguyên soái, sai họ đồng tâm dẹp giặc. Về sau, Lý Hanh không chờ phụ hoàng băng hà, lên ngôi thiên tử ở Linh Vũ tức là Túc tông, đó là chuyện sau, dưới đây không nói tới.

Lại nói sau trận mưa gió lớn ấy, Thiết Ma Lặc vốn đã muốn bỏ chức trốn đi, về sau thấy chiếu thư an ủi vỗ về của Huyền tông ban ra, nghĩ thầm "Hoàng đế rốt lại cũng không thể thất tín với thiên hạ, chiếu thư đã nói rất rõ ràng, là quyết không truy cứu tới chuyện kia nữa, vả lại Dương Quý phi cũng đã phụng chỉ mà chết, mình cần gì phải sợ. Đại trượng phu lui tới phải quang minh lỗi lạc, làm việc phải có trước có sau, mình đã ưng thuận Nam sư huynh làm bảo tiêu cho hoàng đế, nếu lại nửa đường bỏ trốn, thì còn ra gì, không nói nữa, chỉ đành đưa Phật phải đưa tới Tây Thiên.

Trước khi xa giá khởi hành, Vũ Văn Thông chợt tới nói "Thiết Đô úy hoàng thượng sai ngươi suất lãnh mấy mươi Tán kỵ đi đoạn hậu, bảo vệ những xe

chở đồ vật nặng. Xa giá của Trường Lạc công chúa thì ngươi không cần bảo vệ nữa, Thiết Ma Lặc đang sợ Trường Lạc công chúa quá thân thiết, vui mừng phụng chỉ, không ngờ vực gì khác.
Trên đường vô sự, không cần kể nhiều, hôm ấy tới Quảng Nguyên, đã vào đất Thục, Huyền tông thương tướng sĩ vất vả chuẩn cho nghỉ ngơi ba ngày, chiều hôm ấy Thiết Ma Lặc đang cùng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc uống rượu tâm tình, rượu tới lúc ngà ngà, chợt có một thái giám hấp tấp bước vào.
Uất Trì Bắc giật mình hỏi "Công công, có chuyện gì vậy?". Thái giám kia nói "Hoàng thượng có chiếu, sai Thiết Đô úy lập tức tới yết kiến". Uất Trì Bắc nói "Ủa, té ra là tuyên triệu y à? Thiết huynh đệ, dù sao bọn ta cũng rảnh rỗi, cùng với ngươi đi một chuyến". Uất Trì Bắc chưởng quản túc vệ trong đại nội, không cần phụng chiếu cũng có thể vào cung, lúc ấy tuy đang trên đường lánh nạn, nhưng quy chế cũ vẫn thế, nên y mới dám nói câu ấy.
Nào ngờ thái giám kia lập tức nói "Hoàng thượng chỉ triệu liến một mình Thiết Đô úy, túc vệ trong hành cung đều đã có người thay phiên túc trực, Uất Trì tướng quân cứ uống rượu đi".
Uất Trì Bắc tuy có thể tự vào cung nhưng chưa phụng chiếu thì không được vào gặp hoàng đế, lại theo khẩu khí của viên thái giám này thì rõ ràng không muốn y cùng đi, Uất Trì Bắc cũng chỉ đành thôi. Lúc ấy bèn cười nói "Nếu hành cung vô sự thì ta cũng cứ vui phận thanh nhàn. Thiết huynh đệ, chờ ngươi quay lại, chúng ta sẽ uống cho thật say".
Hoàng đế tuyên triệu thị vệ, đó cũng là chuyện bình thường, Uất Trì Bắc không hề nghi ngờ có chuyện gì khác. Thiết Ma Lặc lại thầm nảy ý nghi ngờ "Biến cố ở trạm Mã Ngôi là mình gây ra đầu tiên, tuy hoàng thượng có chiếu không truy cứu bất cứ người nào, nhưng sau lần biến loạn ấy y lại không muốn mình hỗ tùng công chúa, rõ ràng là có ý nghi ngờ mình, không còn tín nhiệm như trước kia. Tại sao lại muốn gọi một mình mình vào cung? Ái chà, chẳng lẽ đây là chủ ý của công chúa?".
Thành Quảng Nguyên cách xa nơi loạn lạc, hành cung thái thú Quảng Nguyên bố trí cho hoàng đế lộng lẫy mỹ lệ, rất có quy mô của cung điện, ngôi miếu hoang ở trạm Mã Ngôi không thể sánh được. Thiết Ma Lặc theo viên thái giám kia bước vào, đi qua một hành lang dài, viên thái giám theo quy củ trong cung, đi lên phía trước, cao giọng báo "Thiết Đô úy phụng chiếu đã tới".
Đúng lúc ấy chợt thấy một cung nữ dáng vẻ kinh hoàng đứng dựa lan can, đột nhiên vung tay một cái, ném một vật tròn tròn qua Thiết Ma Lặc, may mà Thiết Ma Lặc đã gặp mặt, nhận ra cô ta là thị nữ của Trường Lạc công chúa, vội vung tay chụp lấy, té ra là một mảnh giấy vo tròn.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, rón rén mở tờ giấy ra, vừa nhìn thấy hai chữ

lớn trong mảnh giấy, đã nghe nội thị trực ban liên tiếp xướng lệnh truyền ra "Tuyên triệu Thiết Đô úy vào yết kiến". Viên thái giám kia quay lại, nói "Thiết Đô úy có thể vào được rồi". Lúc ấy cung nữ kia đã sớm lách vào cửa ngách, Thiết Ma Lặc nhìn kỹ, cắn răng, làm ra vẻ không có chuyện gì, theo hoàng môn quan dẫn kiến đi qua hành lang, bước vào sảnh đường.

Chỉ thấy trong phòng ngoài Huyền tông chỉ có một mình Vũ Văn Thông, Thiết Ma Lặc theo lễ quân thần hô vạn tuế ba lần. Huyền tông vẻ mặt hòa hoãn tươi cười nói "Ái khanh bình thân. Cho ngồi". Thiết Ma Lặc hồi hộp không yên, tạ ơn ngồi xuống. Huyền tông hỏi "Nghe nói hôm trước trong biến cố ở trạm Mã Ngôi là ngươi cầm đầu, có phải thế không?".

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm "Tới rồi, tới rồi!". Nhưng y đã sớm có chủ ý nên cũng không sợ, lập tức bẩm "Hoàng thượng minh giám, lúc ấy mọi người phẫn khích, thần được quân sĩ suy cử quả thật khó đặt thân ra ngoài".

Huyền tông nói "Ngươi cũng to gan lắm!". Thiết Ma Lặc không khiêm tốn không kiêu căng, đáp "Thần chỉ muốn vì hoàng thượng trừ gian diệt nịnh, chứ chuyện họa phúc lợi hại chưa từng nghĩ tới! Nếu hoàng thượng cho là không đúng, thần cam chịu hình phạt, muôn chết không từ".

Huyền tông lắc đầu, nói "Ái khanh hiểu lầm ý quả nhân rồi. Loại người gan dạ thông minh, có huyết tính mà lòng trung rờ rỡ như ngươi, quả thật trẫm mong còn chưa được, sao lại nỡ xử phạt? Trong tờ chiếu vỗ về an ủi, trẫm đã nói rõ rồi! Đối với những người trừ gian vì trẫm lần ấy, chỉ có khen thưởng quyết không truy cứu, hôm nay trẫm triệu ngươi vào đây, là muốn khen thưởng ngươi thôi. Thiết Tranh nghe phong thưởng!".

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm "Hoàng đế rốt lại giở trò huyền hoặc gì đây?". Chỉ đành quỳ xuống, chờ nghe phong thưởng. Huyền tông nói "Trẫm phong ngươi làm Long kỵ đô úy được quyền thế tập, ngoài ra còn thưởng thêm một đóa cung hoa, ba chén ngự tửu".

Theo quy củ của triều đình đương thời, chỉ có người thi đậu Trạng nguyên mới được hoàng đế thưởng hoa ban rượu, nên không có gì vinh dự bằng như thế, Thiết Ma Lặc cảm thấy bất ngờ, nhận đóa hoa xong, cắm lên cổ áo, lại đón lấy chén rượu hoàng đế đích thân rót cho. Trong nhớp mắt ấy Thiết Ma Lặc đột nhiên nghĩ tới hai chữ trong mảnh giấy, hai chữ ấy là "Chạy mau!", không kìm được trong lòng nghĩ thầm "Trường Lạc công chúa báo cho mình, quyết không phải là không có lý do, bảo mình chạy mau, nhất định đã biết hoàng thượng có ý hại mình nhưng hiện tại hoàng thượng lại phong thưởng cho mình...ờ, chẳng lẽ trong chén rượu này có gì lạ?".

Thiết Má Lặc vừa động tâm niệm, không uống rượu ngay, đưa chén rượu vào mũi ngửi một cái, đột nhiên ném xuống, chỉ nghe keng một tiếng, chén rượu vỡ nát, dưới đất tóe lên ánh lửa lốm đốm!

Đó là một chén rượu độc! Đúng chớp mắt ấy Thiết Ma Lặc quả thật khí tức

đầy ruột, y có nằm mơ cũng không ngờ hoàng đế lại dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với y, y làm bảo tiêu cho hoàng đế, cũng từng cứu mạng cho hoàng đế, bây giờ hoàng đế lại dùng rượu độc giết y? Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe Huyền tông quát "Thiết Tranh, ngươi trong mắt không có vua, lập tức ban cho được chết!". Vũ Văn Thông đã nhảy xổ tới, ngón tay xỉa ra như ngọn kích, đâm mau vào tử huyệt trên sườn Thiết Ma Lặc!
Thiết Ma Lặc lật tay đánh lại một chưởng, chính là lối đánh lưỡng bại câu thương, Vũ Văn Thông đã lãnh giáo chưởng lực của y, không dám đón đỡ, vội xoay người dời bước, lại điểm vào huyệt phong phủ sau lưng y.
Thiết Ma Lặc vù vù đánh ra hai chưởng bức Vũ Văn Thông lùi lại ba bước, quát lớn "Hoàng đế, nếu ngươi nói ra được đạo lý quang minh chính đại muốn ta chết, thì ta cam chịu, không hề oán trách, ngươi lại nói mà không giữ lời, tàn hại kẻ trung lương, xin lỗi ta không thể làm nô tài cho ngươi được nữa rồi!", soạt một tiếng rút kiếm, xông luôn ra ngoài. Huyền tông hoảng sợ run bắn lên, đến khi nhìn thấy y không xông vào mình mới định thần, ý niệm muốn trả thù cho Dương Quý phi lại đột nhiên dấy lên, lập tức quát "Vua bảo tôi chết, không thể không chết, cha bảo con chết không thể không chết, ngươi trong mắt không có vua, đáng bị xử tử! Còn muốn tội danh gì nữa? Các thị vệ, bắt lấy y, băm nát ra cho ta".
Vũ Văn Thông không chờ Huyền tông lên tiếng, đã sớm rút Phán quan bút ra đuổi theo, thị vệ ngoài cửa cũng nhao nhao la thét, làm ra vẻ cản lại.
Thiết Ma Lặc quát lớn "Tránh ta thì sống, chống ta thì chết!", múa kiếm như gió xông thẳng ra cửa. Bọn túc vệ tới phiên trực rong cung đều là thủ hạ của Uất Trì Bắc, một là biết Thiết Ma Lặc có giao tình thần thiết với trưởng quan của họ, hai là biết Thiết Ma Lặc rất lợi hại, ba là chủ yếu vì họ cũng cảm thấy bất bình thay cho Thiết Ma Lặc, nên chỉ hư trương thanh thế, vừa chạm vào là lui ra, đợi Thiết Ma Lặc xông qua rồi lại lập tức ùn ùn đuổi theo, lại giống như vô tình cản đường Vũ Văn Thông.
Thiết Ma Lặc xông ra khỏi hành cung, cướp một con ngựa tốt thêm roi, phóng ra ngoài thành, vệ sĩ giữ cửa thành là bộ hạ của Tần Tương, biết y là ai, chẳng qua cũng hỏi vài câu, Thiết Ma Lặc bịa đặt là phụng chỉ ra thành, bọn vệ sĩ kia bèn mở cổng thành.
Đúng lúc ấy chỉ nghe Vũ Văn Thông quát lớn "Không được mở cửa, thằng đầy tớ ấy đã làm phản rồi", nguyên là y cưỡi lột con ngựa đuổi theo, khoảng cách vốn rất xa, chỉ vì lúc Thiết Ma Lặc gọi cửa lại bị chậm trễ, bây giờ khoảng cách giữa hai con ngựa chỉ còn không đầy trăm bước.
Tên vệ sĩ ái chà một tiếng, hoảng sợ tới mức trợn mắt há miệng, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Thiết Ma Lặc đã phóng ngựa vọt qua, tên vệ sĩ kia mới ngơ ngơ ngác ngác đóng cổng thành, Vũ Văn Thông cả giận quát "Ngươi điên rồi à? Phản tặc đã chạy rồi còn đóng cổng thành sao?", thúc

ngựa xông mau qua một cước đá tên vệ sĩ ngã lăn lông lốc, đuổi riết theo sau. Hai con ngựa cước lực không chênh nhau bao nhiêu, như ruổi gió đuổi chớp, trong chớp mắt đã ra tới ngoài đồng, Vũ Văn Thông dùng Phán quan bút đâm vào mông ngựa, con ngựa bị đau lồng lên, khoảng cách giữa đôi bên chỉ còn vài mươi bước.

Chợt nghe tiếng dây cung bật, Vũ Văn Thông tay kéo cung cứng, liên tiếp phóng tên, bắn vào con ngựa của Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vung kiếm đỡ gạt, nhưng Vũ Văn Thông tên bắn như mưa, Thiết Ma Lặc phải đỡ gạt cho mình, lại phải che chở cho ngựa, nên tay chân luống cuống, khó mà chiếu cố cả hai bề.

Thiết Ma Lặc tức giận nói "Nhận mà không trả là phi lễ!" cũng rút trong túi ám khí một nắm Thiết liên tử phóng lại nhưng Thiết liên tử phân lượng quá nhẹ, không thể đánh xa, uy lực so với cung tên cách nhau một trời một vực, tuy cũng có vài quả đánh trúng con ngựa của Vũ Văn Thông nhưng chưa thể đả thương nó.

Phi ky đuổi nhau, ám khí giao phong, Vũ Văn Thông đuổi tới gần, ra sức giương cung, vù một tiếng bắn xuyên qua bụng ngựa, Thiết Ma Lặc lộn người một cái, từ yên ngựa chênh chếch bay ra, Vũ Văn Thông hô hô cười rộ, kêu lên "Thiết Ma Lặc ngươi còn chạy đi đâu, thằng tiểu tặc nhà ngươi cũng trà trộn vào cung, cũng xem là mật bọc lấy thân đấy! Hô hô, mười năm trước ngươi may mắn thoát chết, không ngờ lưới trời lồng lộng, hôm nay ngươi lại gặp phải tay ta".

Vũ Văn Thông một câu nói toẹt lai lịch của Thiết Ma Lặc ra, nếu như lúc bình thời, nhất định Thiết Ma Lặc đã giật nảy mình, nhưng đến lúc này, y đã trở thành kẻ phản tặc bị hoàng đế truy bắt, thì còn úy ky gì nữa, lập tức cả giận nói "Không sai, ta chính là Thiết Ma Lặc, ngươi định làm gì? Ngươi tưởng ta sợ ngươi à?". Vũ Văn Thông quát "Hay lắm, thằng phản tặc nhà ngươi còn dám chống lại thánh chỉ, kháng cự à? Hôm nay lại không có Đoàn đại hiệp, Nam đại hiệp gì đó che chở cho ngươi đâu!". Thiết Ma Lặc nghe y nhắc tới chuyện cũ, lửa giận bùng lên, cười nhạt nói "Ta là phản tặc, thì ngươi là tnmg thần chắc? Hừ, ngươi tưởng ta không biết chuyện của ngươi à? nhớ năm xưa ngươi giúp trụ làm ác, đường đường là Long kỵ đô mà không tiếc làm ưng khuyển cho An Lộc Sơn, hại cả nhà Sử nghĩa sĩ, còn muốn hại Đoàn đại hiệp, xem ra ngươi còn là đại phản tặc hơn cả ta nữa đấy!".

Vũ Văn Thông đang sợ Thiết Ma Lặc vạch trần chuyện y câu kết với An Lộc Sơn, lúc ấy trong lòng lo lắng, thông đồng với hoàng đế trừ diệt Thiết Ma Lặc. Lúc ấy y nghĩ thầm "May là mới rồi y không nói câu này trước mặt hoàng thượng, nếu không hoàng thượng cho dù không tin trong lòng ắt cũng có chỗ ngờ vực. Bây giờ y đã mang tội danh là phản tặc, cho dù Tần Tương

và Uất Trì Bắc cũng không dám che chở y, mình phải mau mau giết y bịt miệng".
Vũ Văn Thông xưa nay vốn tự phụ, tuy y đã lãnh giáo chưởng lực của Thiết Ma Lặc, nhưng tự cậy về công phu lẫn binh khí cao cường hơn y, nghĩ thầm hoàng thượng tất nhiên phái người đuổi theo tiếp ứng, thằng tiểu tặc này hôm nay chắc chắn phải chết, không cần nghi ngờ gì nữa, nhưng tốt nhất là phải giết y trước khi có người tới, để y khỏi ăn nói bậy bạ.
Hai người trong lòng đều đầy thù cũ hận mới, lập tức giao thủ dưới rừng cây.
Vũ Văn Thông cùng hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc nổi tiếng ngang nhau, được gọi là ba đại cao thủ trong đại nội, về võ công quả thật thành tựu hơn người, hai ngọn Phán quan bút triển khai, quả thật như độc xà phun lưỡi, nhát nào cũng phóng vào yếu huyệt trên người Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc triển khai sáu mươi tư chiêu Long hình kiếm pháp, kiếm khí tung hoành, kiếm quang bay lượn, quả thật như một con rồng ngọc uốn lượn, biến hóa khôn lường. Vũ Văn Thông hơn về công phu và kinh nghiệm, Thiết Ma Lặc thì hơn về nội lực dẻo dai, huyết khí phương cương, hai người triển khai sở học bình sinh, đánh nhau một trận khó giải khó phân!
Vũ Văn Thông không ngờ thằng tiểu tử suýt mất mạng dưới tay y mười năm trước bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn, càng đánh càng mạnh, đánh nhau hơn trăm chiêu mà mình vẫn chưa chiếm được chút thượng phong nào, trong lòng không kìm được ngấm ngầm sợ hãi.
Chợt nghe tiếng nhạc ngựa vang lên, trong chớp mắt ấy Thiết Ma Lặc kêu lên "Tần đại ca, ngươi cũng tới lấy đầu tiểu đệ à?"
Nguyên là sau khi Thiết Ma Lặc "làm phản" rời khỏi hành cung, Huyền tông lập tức sai Tần Tương và Uất Trì Bắc hiệp lực giúp đỡ Vũ Văn Thông, hai người nhận được thánh chỉ, vô cùng hoảng sợ, vẫn chưa biết y đã phạm tội chết gì, nhưng lệnh vua không thể chống lại, hai người chỉ đành tuân chỉ, Tần Tương sức ngựa mau hơn nên đuổi tới trước.
Vũ Văn Thông cao giọng quát "Ngươi là phản tặc, còn dám xưng huynh gọi đệ với Tần tướng quân à, Tần tướng quân biết ngươi nhưng đôi kim giản của y không nhận ra ngươi đâu!", mấy câu ấy vô cùng lợi hại, quả thật muốn bức bách Tần Tương động thủ.
Tần Tương vừa sợ vừa cuống, hai bề đều khó, nếu không có ai khác, y còn có thể theo tư tình mà tha (lúc y lên ngựa, đã ltính toán như thế), nhưng hiện đã có Vũ Văn Thông ở đây quyết không thể làm như thế. Tần Tương ngần ngừ một lúc, đành phải nói "Thiết Tranh, ta chưa biết ngươi phạm tội gì, nhưng đã có thánh chỉ bắt ngươi, ngươi cũng phải để cho bắt, khỏi phải tội chồng thêm tội! Ngươi có gì oan khuất tới gặp hoàng thượng, có thể phân

biện mà", Tần Tương định cùng Uất Trì Bắc dùng tính mạng cả nhà bảo lãnh cho y, tới lúc cần thiết cũng có thể nài nỉ Trường Lạc công chúa xin cho y, vì thế trước tiên bảo y không nên kháng chỉ chống cự.
Thiết Ma Lặc bi phẫn chen lẫn, nói "Hoàng thượng muốn giết ta để đền mạng cho Dương Quốc Trung và Dương Quý phi, thế thì làm sao phân biện gì được nữa? À, Tần đại ca, ngươi phụng chỉ bắt ta, ta không muốn làm ngươi khó xử, được ta đi theo ngươi, để hôn quân tùy ý xử trị".
Thiết Ma Lặc đã nguyện ý bó tay chịu trói, nhưng Vũ Văn Thông song bút vẫn như mưa sa gió táp đánh tới, đừng nói buông binh khí, chỉ cần đón đỡ hơi chậm là cũng có mối nguy mất mạng. Thiết Ma Lặc cả giận nói "Ta có thể nể mặt Tần đại ca, nhưng không thể để ngươi hà hiếp!", vù vù vù đâm luôn ba kiếm, đánh nhau càng kịch liệt.
Tấn Tương kêu lên "Thiết Tranh đã tình nguyện phụng chỉ, Vũ Văn tướng quân, ngươi dừng tay đi". Vũ Văn Thông nói "Y miệng nói như thế nhưng chưa buông kiếm, cũng như con cọp chưa nhổ nanh, ngươi dám chắc là y không cắn lại à?".
Câu ấy của Vũ Văn Thông cũng hoàn toàn không phải không có đạo lý, Tần Tương lại định khuyên Thiết Ma Lặc buông binh khí xuống trước, nhưng thấy tình hình như thế, Thiết Ma Lặc còn đáng tin hơn Vũ Văn Thông, trừ phi mình xông vào dùng kim giản đánh rơi trường kiếm của Thiết Ma Lặc, nếu không Thiết Ma Lặc quyết không dám buông binh khí xuống.
Thiết Ma Lặc và Vũ Văn Thông vốn khó phán cao thấp, nhưng có Tần Tương bên cạnh, Thiết Ma Lặc đã có chút tâm phiền ý loạn, trường kiếm vung bừa, trên chiêu số bất giác để lộ chỗ sơ hở, Vũ Văn Thông đột nhiên quát lớn một tiếng "Xem1", một bút đâm vào huyệt Toàn cơ trước ngực Thiết Ma Lặc.
Tần Tương cả kinh, đang định xông vào giải cứu, chợt nghe keng một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông lệch qua một bên, kế đó nghe thấy một thanh âm mang giọng trẻ con vang lên "Tần tướng quân, họ đang đánh nhau rất hay, ngươi lại xông vào cản trở, như thế không khỏi quá nóng nảy đấy".
Trong khu rừng đột nhiên có một người bước ra, Tần Tương vừa nhìn thấy lại càng hoảng sợ, người kia thân hình không đầy năm thước, tướng mạo mười phần đặc biệt, một "khuôn mặt trẻ con", giống như một đứa nhỏ to xác, chính là Diệu thủ thần thâu Không Không Nhi danh chấn giang hồ từng làm hoàng đế hoảng sợ.
Tần Tương tay nắm song giản, trầm giọng hỏi "Không Không Nhi, ngươi tới đây là định làm gì?".
Không Không Nhi cười nói "Tần tướng quân, ngươi không cần lo lắng, đôi kim giản của ngươi tuy cũng đáng vài đồng nhưng chưa lọt vào mắt ta đâu,

ta mà lên cơn trộm cắp cũng không ăn trộm của ngươi mà. Ta là tới đây xem đánh nhau thôi! Ờ, ngươi hỏi ta rồi, ta cũng muốn hỏi ngươi, ngươi tới đây làm gì thế?".
Tần Tương nói "Ta, ta là phụng chỉ tới đây, tới đây bắt...", y nhìn Thiết Ma Lặc một cái, quả thật không nỡ nói ra hai chữ "phản tặc". Không Không Nhi nói "Ngươi tới bắt ai? Bắt thằng già kia hay bắt thiếu niên này?".
Tần Tương nói "Chuyện của bọn ta, ngươi quản làm gì?". Không Không Nhi nói "Không phải thế. Ta đã nói với ngươi rồi, ta là thích xem đánh nhau thôi. Bọn họ đánh sướng tay, ta cũng được xem sướng mắt. Bọn họ đánh nhau, nếu ngươi không quản thì ta cũng không quản, nếu ngươi giúp một bên thì ta cũng giúp bên kia, một đánh một, hai đánh hai, thế mới công bằng".
Tần Tương bị y đùa giỡn tới mức dở khóc dở cười, nhưng một là y đã lãnh giáo của Không Không Nhi, cũng biết tính tình của y rất quái dị, hai là quả thật y cũng không muốn bắt Thiết Ma Lặc, nghi thầm "Cũng được, mình có cớ để nói rồi, có thể tụ thủ bàng quan để Thiết hiền đệ có cơ hội thoát thân", liền nói "Không Không Nhi, hôm trước ngươi từng giúp bọn ta một tay, bắt sư đệ của ngươi về, nghĩ tới chút tình nghĩa ấy, ta cũng muốn kết giao với ngươi, ngươi nói thế nào thì cứ theo như thế!".
Không Không Nhi cười lớn nói "Người trên giang hồ đều nói Tần tướng quân đáng mặt bạn bè, quả nhiên không sai. Nào nào, ngươi buông đôi giản xuống đi, chúng ta cứ xem đánh nhau thôi".
Sau khi Không Không Nhi xuất hiện, Vũ Văn Thông biến hẳn sắc mặt, đến khi Không Không Nhi nói không giúp bên nào, y mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng Thiết Ma Lặc đã nhân cơ hội giành lại thế công, chiếm được thượng phong.
Không Không Nhi nhìn một lúc, đột nhiên tự nói một mình "Ma lặc tới làm bảo tiêu cho hoàng đế, chuyện đó kể ra đã là lạ lùng, nhưng bây giờ y là bảo tiêu cho hoàng đế lại đánh nhau với Đô uý hộ giá thượng ty (cấp trên) của y, chuyện này mới thật là lạ càng thêm lạ. Ờ, Thiết Ma Lặc, tại sao ngươi đánh nhau với trưởng quan của ngươi thiế?". Thiết Ma Lặc đang đánh tới lúc hăng, không kịp trả lời y, Không Không Nhi nói "Ồ, Thiết Ma Lặc, Tần tướng quân cũng nguyện ý kết bạn với ngươi, sao ngươi không nguyện ý? Ta đang hỏi ngươi mà!".
Thiết Ma Lặc dùng hết sức trường kiếm vung ra, bức Vũ Văn Thông lui lại hai bước, bực bội trả lời "Hôn quân kia bảo ta lả phản tặc, thằng đầy tớ này thì muốn lấy đầu ta để được thăng quan".
Tần Tương nghe xong, thầm thấy xấu hổ, nghĩ thầm "Thiết hiến đệ, không phải ngươi cũng hiểu lầm ta chứ?".
Không Không Nhi lại cao giọng gọi "Ma Lặc, ta vốn muốn tìm ngươi,

ngươi đoán xem ta tìm ngươi làm gì?".
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm "Không Không Nhi ngươi quả thật không biết gì, đang lúc này thì bảo ta có tâm tình nào mà nói chuyện tào lao với ngươi".
Không Không Nhi cười lớn nói "Đoán không ra chứ gì? Ta cũng đoán là ngươi đoán không ra. Được, ta nói cho ngươi biết nhé. Ta có ý muốn kết bạn với ngươi, định đem cho ngươi một món lễ vật khó kiếm. Ngươi đoán thử xem, là lễ vật gì nào?".
Thiết Ma Lặc lớn tiếng nói "Không biết, ta cũng không cần". Không Không Nhi cười lớn nói "Câu ấy của ngươi hơi thô mãng đấy nhé, món lễ vật này rất có ích với ngươi, ngươi mà biết rồi thì không cần không xong".
Tần Tương trong lòng rúng động, hỏi "Rốt lại là lễ vật gì thế? Ngươi cứ nói ra xem, đừng để y đoán nữa. Ta nghe cũng sốt ruột muốn biết đây".
Không Không Nhi nói "Nói ra cũng là chuyện lạ. Ma Lặc không phải thượng ty kia của ngươi nói ngươi là phản tặc sao, nhưng trong tay ta có một lá thư, lại là do chính tay vị Vũ Văn tướng quân này viết gửi cho An Lộc Sơn, trong thư nói rất rõ ràng, xin làm nội ứng cho An Lộc Sơn! Ngươi nói có lạ không nào? Lá thư này là lễ vật ta tặng cho ngươi, ngươi có cần không?".
Không Không Nhi nói ra câu ấy, Vũ Văn Thông lập tức sắc mặt biến thành màu xám, đâm hờ một kiếm, toan cướp đường bỏ chạy, Thiết Ma Lặc đời nào để y chạy, mũi chân điểm xuống một cái, như mũi tên vọt theo, trường kiếm đâm vào bối tâm y, Vũ Văn Thông chỉ còn cách xoay người đón đỡ.
Tần Tương thấy tình hình như thế, biết lời Không Không Nhi nói là sự thật, không kìm được trong lòng cả mừng "Nếu đúng là có một lá thư như thế, Thiết hiền đệ cứ cầm lấy làm chứng cứ, trở về tố giác, thì không những vô tội mà còn có công nữa?". Y đột nhiên tinh thần phấn chấn, nhấc song giản lên định xông vào.
Không Không Nhi đưa tay ra cản, cười nói "Tần tướng quân, ngươi quên đã hứa với ta rồi sao? Cứ đứng yên mà xem họ đánh nhau!". Thật ra lần này Tần Tương xông vào là muốn giúp Thiết Ma Lặc bắt Vũ Văn Thông. Có điều lúc ấy Thiết Ma Lặc đã không cần Tần Tương giúp đỡ nữa, Vũ Văn Thông rất sợ chuyện này bị Không Không Nhi vạch trần, vả lại theo khẩu khí của Không Không Nhi thì y còn đứng về phía Thiết Ma Lặc, Vũ Văn Thông sợ tới mức hồn phi phách tán, làm sao còn có thể tập trung đối địch.
Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, kiếm chiêu mau lẹ thay đổi chỉ thấy hàn quang cuốn đất, sắc tía rợp trời, chụp xuống thân hình Vũ Văn Thông. Vũ Văn Thông chương pháp đại loạn, chiêu thức không ra chiêu thức, Thiết Ma Lặc soạt một tiếng phóng ra một kiếm đâm trúng đầu vai y. Vũ Văn Thông đột nhiên song bút xoay ngược lại, mũi bút nhắm thẳng vào cổ họng mình đâm xuống, Thiết Ma Lặc lại quát lớn một tiếng, trường kiếm hất một

cái, đánh đôi Phán quan bút của Vũ Văn Thông tung ra, quát "Phản tặc ngươi muốn tự sát à, đâu có được tiện nghi
như thế?", tiếng tới người tới, điểm mau vào huyệt đạo của Vũ Văn Thông, y vẫn còn tức giận, tiện tay chát chát đánh vào mặt Vũ Văn Thông hai tát. Không Không Nhi cười nói "Đánh hay lắm, đánh hay lắm!", rồi lấy lá thư ra đưa Thiết Ma Lặc, nói "Món lễ vật này rất cô ích cho ngươi chứ hả?", không ngờ Thiết Ma Lặc lắc đầu không chịu cầm lấy.

Đúng là:

Chỉ bởi cạnh vua như cạnh cọp,

Anh hùng nghĩa sĩ đã ghê lòng.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 30
Quan ải tiêu điều đường khĩ bước
Anh hùng say rượu lệ đau đời

Tần Tương kinh ngạc nói "Thiết hiền đệ, đây chính là lá bùa hộ thân của ngươi, tại sao ngươi không cần?". Thiết Ma Lặc nói "Ta không trở về nữa. Lá thư này ngươi cầm mà dâng lên hoàng thượng, ta không cần công lao gì cả, chỉ mong xóa được tội phản tặc là đã thỏa mãn lắm rồi".

Tần Tương cười gượng nói "Thiết hiền đệ, người làm tôi tớ cho hoàng thượng, có ai mà không phải chịu ủy khúc đâu? Đừng nói những câu ấm ức như thế".

Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói "Tần đại ca, ta nói như thế không phải là ấm ức đấu. Ta từng đáp ứng Quách lệnh công và Nam sư huynh, tận trung với chức vụ, bảo vệ hoàng thượng vào Thục, được trời phù hộ, trên đường tuy có sóng gió, nhưng thánh giá vẫn an nhiên vô sự. Bây giờ đã qua khỏi nguy hiểm rồi, đã vào đất Thục, chuyến đi này là một gánh nặng, gánh nặng của ta đã có thể buông xuống rồi. Nghĩ chắc Tần đại ca cũng không đến nỗi nói ta có lỗi với bạn bè, có lỗi với hoàng thượng chứ?".

Tần Tương hạ giọng nói "Ta biết, đây là hoàng thượng không phải với ngươi".

Thiết Ma Lặc nói "Biến cố ở trạm Mã Ngôi, hoàng thượng mất Quý phi, cho dù không có Vũ Văn Thông gièm pha, hoàng thượng đối với ta cũng đã căm tức trong lòng rồi. Nếu ta quay về, cho dù lần này may mắn được tha, thì lần sau nhất định cũng sẽ bị khoác cho tội danh khác. Tần đại ca, ngươi muốn biết mới rồi đã phát sinh chuyện gì không?".

Lúc ấy, Thiết Ma Lặc bèn kể lại chuyện hoàng đế lừa y, nói là thăng quan tiến tước cho y, nhưng lại ban rượu độc cho y một lượt, cuối cùng nói với Tần Tương "Tần đại ca, ngươi nghĩ giúp tiểu đệ xem, ta còn có nên quay lại không?". Tần Tương buồn rầu im lặng, mắt hổ ứa lệ, không biết là vì khó xử trước tao ngộ của Thiết Ma Lặc hay đau buồn vì hoàng đế không phân biệt kẻ gian người ngay, không hễ nói gì.

Không Không Nhi cười nói "Chuyện đó đâu có gì khó xử, Ma Lặc, lão hoàng đế không trọng dụng ngươi, thì ta trọng dụng. Ngươi vốn không hợp với chức thị vệ gì gì, làm thị vệ trong cung giống như chim ưng bị nhốt trong lồng, cũng buồn phiền mà chết thôi". Không Không Nhi cười cười, lại nói "Lần này ta mang lễ vật cho ngươi, vốn là dành chỗ tốt cho ngươi,

nhưng bây giờ cũng vô dụng rồi".
Thiết Ma Lặc nói "Không, cũng có chỗ có ích, ít nhất cũng có thể khiến cho vị hoàng đế hồ đồ kia biết rõ ai mới thật sự là phản tặc, nói xong cầm lá thư đưa qua Tần Tương, rồi hỏi "Làn sao ngươi lấy được lá thư này? Mà làm sao lại vừa khéo như thế, đưa tới đây đúng lúc này?". Không Không Nhi nói "Đây là ta lục soát được trên người Tinh Tinh Nhi. Thư tín qua lại giữa Vũ Văn Thông với An Lộc Sơn đều là do y chuyển, lần này đáng kiếp Vũ Văn Thông bị lộ, lá thư này y chưa kịp chuyển, thì bị ta bắt về núi". Ta lục soát lấy được lá thư này bèn tới tìm ngươi, lúc tới hành cung ở Quảng Nguyên, không ngờ ngươi đã xảy ra chuyện, ta nghe lão hoàng đế hạ lệnh đuổi bắt ngươi, bèn theo dấu chân ngựa của Vũ Văn Thông đuổi theo tới đây?".
Tần Tương và Thiết Ma Lặc nghe thấy không kìm được hoảng sợ, một mặt thì hoảng sợ về tuyệt kỹ khinh công của Không Không Nhi, đồng thời đối với việc làm lần này của Không Không Nhi cũng cảm thấy có chỗ bất ngờ. Nên biết Không Không Nhi có hiệu là thiên hạ đệ nhất thần thâu, trước nay cậy tài ngạo nghễ, tùy ý làm càn, không coi hai đạo hắc bạch ra gì, vì thế trong võ lâm mười người thì có đến tám chín kẻ nguyền rủa y, hai người Tần Thiết trước đây cũng coi y là loại yêu tà, không ngờ Không Không Nhi lại hai lần giúp đỡ họ, bất giác hai người Tần Thiết đều cảm thấy kính trọng y. Thiết Ma Lặc lại nghĩ thầm "Tuy Không Không Nhi hành sự kỳ quái nhưng hóa ra cũng còn mấy phần hiệp khí, chẳng trách Đoàn đại hiệp mang cái nhục bị y cướp mất con trai cũng vẫn không chịu lên tiếng phụ họa những người chửi mắng y".
Không Không Nhi nghiêng tai nghe ngóng, cười nói "Truy binh đã tới rồi, Ma Lặc, nếu ngươi không muốn quay về, thì nên đi thôi".
Thiết Ma Lặc nói "Tần đại ca, mấy tháng nay đội ơn chiếu cố rất nhiều, che chở chu toàn cho, hôm nay tiểu đệ xin bái biệt. Lúc nào gặp Uất Trì đại ca, xin chuyển lời cảm ơn giúp ta".
Tần Tương thở dài một tiếng, nói "Ba người chúng ta là bạn tâm giao, đúng là trong triều có bạn, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện chia lìa. Chuyện đã thế này, Thiết hiền đệ, ta cũng không dám ép ngươi ở lại. Chỉ mong ngươi đừng quá bực tức những chuyện ủy khúc đã chịu, thân ở giang hồ, lòng nơi cung cấm, cùng tru diệt bọn nghịch tặc. Sau khi thiên hạ thái bình, chúng ta sẽ có lúc gặp lại nhau.
Thiết Ma Lặc nói "Chuyện đó thì đại ca không cần vất vả dặn dò tuy lão hôn quân kia định giết ta, nhưng ta không nghĩ gì tới oán thù riêng tư đâu. Ta định trở lại vùng Đồng Quan sau lưng địch, giúp Nam sư huynh chống giặc".
Tần Tương khen ngợi nói "Thiết hiền đệ, ngươi không thẹn là kẻ nam nhi! Ta ở trong Thục đợi tin báo tiệp của ngươi. Xin thứ lỗi cho ta không tiện

đưa xa". Lúc ấy bèn trói Vũ Văn Thông lại, đặt lên lưng ngựa, quay đầu nói một tiếng "Bảo trọng", rồi thúc ngựa phóng ra khỏi rừng, con ngựa hoàng phiêu dường như cũng biết từ đây trở đi phải xa cách Thiết Ma Lặc, hí dài không thôi. Tần Tương mấy lần quay nhìn, Thiết Ma Lặc đưa mắt nhìn theo con ngựa, hai người đều không khỏi có ý buồn bã.

Không Không Nhi nói "Tần Tương đã ra gặp họ, chắc truy binh cũng không tới đây đâu. Chúng ta có thể nghỉ ngơi một lúc. Ma Lặc, ngươi không nhớ thù riêng với hoàng đế, vậy còn nhớ mối hận giữa chúng ta không?".

Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói "Lần này ngươi giúp đỡ ta, ta phải cảm tạ ngươi. Nhưng chuyện ngươi cướp con trai của Đoàn đại hiệp, thì ta không sao tha thứ được cho ngươi".

Không Không Nhi cười nói "Mới rồi trước mặt Tần Tương, ta chỉ nói một nửa. Nói thật, lần này ta tới tìm ngươi, ngoại chuyện tặng lễ vật cho ngươi, còn có một lý do khác, đó chính là chuyện thằng nhỏ ấy".

Thiết Ma Lặc nói "Ngươi nguyện ý trả lại thằng nhỏ ấy cho Đoàn đại hiệp à?".

Không Không Nhi nói "Thằng nhỏ ấy không phải trong tay ta, không phải do ta quyết định". Thiết Ma Lặc vô cùng thất vọng, nói "Vậy thì còn có gì mà nói nữa".

Không Không Nhi nói "Không phải thế, ngươi còn nhớ lời ta hứa với Đoàn đại hiệp năm xưa không?", Thiết Ma Lặc nói "Ngươi nói muộn lại mười năm, thì sẽ chính tay ngươi giao trả đứa nhỏ ấy. Này, bây giờ vừa đúng mười năm rồi, ngươi lại còn nói như thế...". Không Không Nhi ngắt lời y, nói "Ta nhất định không để Đoàn đại hiệp nói ta thất tín, đương nhiên là có hy vọng. Ngươi nghe ta nói đã".

Không Không Nhi nói tiếp "Người thu dưỡng đứa nhỏ ấy quả thật không hề có ác ý, y đối với đứa nhỏ ấy quả thật không gì không lo tới, quả thật không kém gì con ruột, vả lại còn đem một thân võ công phi phàm truyền hết cho nó, bây giờ thằng nhỏ ấy tuy chỉ mười tuổi, nhưng căn bản võ công thì kẻ tầm thường không thể bằng được, người ấy cũng muốn trả lại đứa nhỏ cho cha mẹ ruột của nó, có điều phải cha mẹ ruột của nó đích thân tới đón nó về".

Thiết Ma Lặc hỏi "Người ấy là ai?". Không Không Nhi nói "Người này là một vị tiến bối võ lâm, nhưng tên họ của y thì ta không dám nói ra".

Thiết Ma Lặc nghe xong, không kìm được cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ thầm "Gã Không Không Nhi này không sợ trời không sợ đất, mà đối với người kia lại kính sợ như thế, ngay cả tên cũng không dám nói ra, đúng là không biết lai lịch ra sao lại có thể khiến Không Không Nhi như thế?". Lại nghĩ "Tuy nói người kia thương yêu đứa nhỏ, nhưng y bắt con người ta mười năm không cho cha mẹ nó biết tin tức như thế không khỏi có chỗ quá đáng".

Thiết Ma Lặc là một người ngay thẳng, đối với việc làm của vị tiền bối võ lâm kia không cho là đúng, có điều, rốt lại cũng là một tin tức đáng mừng, lúc ấy Thiết Ma Lặc lập tức hỏi "Nói như thế, thì có lẽ ngươi muốn hỏi thăm nơi ở của Đoàn đại hiệp mà tìm ta chứ gì?".

Không Không Nhi nói "Đúng thế. Giữa lúc binh hoang mã loạn, bốn bể mênh mông, muốn tìm một người ở nơi nào thật không phải dễ, ngươi đi theo hoàng đế, tìm ngươi thì dễ hơn rất nhiều".

Thiết Ma Lặc nói "Hành tung của Đoàn đại hiệp thì ta cũng không biết, Nam sư huynh của ta và bọn Hoàng Phủ tiền bối ở cạnh Đồng Quan tổ chức nghĩa quân, đợi ta tới đó tìm họ, sau đó sẽ hỏi thăm tin tức của Đoàn đại hiệp".

Không Không Nhi trầm ngâm hồi lâu, nói "Tìm người thế này, chỉ sợ mất nhiều thời gian, ta còn có việc khác phải đi tới nơi khác.

Chẳng bằng thế này, nếu ngươi tìm được Đoàn đại hiệp, thì mời vợ chồng y lại tới quán Ngọc Hoàng trên núi Ngọc Thụ, ta chờ họ ở đó. Sau khi gặp mặt, thì sẽ cùng nhau đi gặp vị tiền bối kia".

Thiết Ma Lặc nói "Được, nhất định ta sẽ chuyển lời cho ngươi. Sau khi chuyện này giải quyết xong, thù oán giữa ta và ngươi sẽ một nét bút xóa sạch". Không Không Nhi cười ầm lên, nói "Tiểu tử giỏi, ân oán phân minh cũng không thẹn là con của Thiết Côn Luân!". Tiếng cười còn vang trong rừng cây, thân hình đã biến mất.

Thiết Ma Lực ngẩn ra một lúc, nghĩ thầm, con người quả thật khó mà hiểu được, mình đã từng cặm hận Không Không Nhi, không ngờ bây giờ lại kết giao với y, từ Không Không Nhi lại nghĩ qua Vương Yến Vũ, bất giác cảm thấy bối rối.

Con ngựa của Thiết Ma Lặc bị Vũ Văn Thông bắn chết, may mà con ngựa của Vũ Văn Thông chi bị thương nhẹ, vẫn còn dùng để thay chân được, Thiết Ma Lặc có mang theo thuốc kim sang trong người, bên rịt cho nó, rồi nhảy lên lưng ngựa lên đường. Dọc đường bình an vô sự, ra khỏi địa giới đất Thục, trở lại Quan Trung, chỉ thấy quang cảnh tiêu điều, so với trước đó còn tệ hơn, đúng là khói bếp thưa thớt, mười nhà có tới chín nhà bỏ trống, kiếm được cái ăn cũng không phải chuyện dễ. Thiết Ma Lặc dọc đường bắn chim săn thú, có lúc còn phải hái rau dại đỡ lòng, lúc ấy đã đến đầu mùa đông, chim thú rất ít, rau dại cũng đã khô héo, Thiết Ma Lặc vì tìm cái ăn nên không thể đi nhanh, cứ đi từng chặng từng chặng, thường phải chịu đói rét, đi hơn một tháng mới tới địa giới quận Phù Phong cách Trường An không đầy ba trăm dặm.

Hôm ấy Thiết Ma Lặc đang cưỡi con ngự mã đi trên đường cái, con ngựa này vốn là một con tuấn mã khoẻ mạnh, nhưng ruổi qua ngàn dặm, trên đường thiếu thốn cỏ nước, đã sớm suy yếu biến thành một con ngựa gầy giơ

xương, vô cùng mệt mỏi. Thiết Ma Lặc tiếc sức ngựa, để ngựa thong thả đi chợt thấy phía trước bụi bặm bốc cao, có một toán quân mã phóng tới, phía trước giương một lá cờ lớn thêu con rồng vàng, lại thêu hai chữ Đại Yên. Thiết Ma Lặc lúc đầu còn cho là quan quân, đến khi nhìn thấy rõ cờ hiệu mới biết là không phải. Nguyện hai chữ Đại Yên là "quốc hiệu" của An Lộc Sơn, An Lộc sơn, sau khi cộng hãm Lạc Dương, lấy hiệu xưng đế, đặt quốc hiệu là Đại Yên.

Toán quân này là quân của An Lộc Sơn. Thiết Ma Lặc giật nảy mình, nghĩ thầm "Quân giặc xuất hiện ở đây, xem ra Trường An đã bị hãm rồi". Lại qua một lúc, toán quân mã kia đã phóng tới gần, đã nhìn thấy rõ mặt hai viên tướng đi đầu.

Thiết Ma Lặc lần này vô cùng hoảng sợ, hai viên tướng kia không phải ai khác, chính là Tiết Tung và Điền Thừa Tự, mười năm trước Thiết Ma Lặc từng giao thủ với họ ở Trường An. Thiết Ma Lặc vội rời khỏi đường cái, thúc ngựa phóng ra cánh đồng hoang, đúng là "Cuống cuống bỏ chạy".

Đã qua mười năm, Tiết Điền hai người đều không nhận ra Thiết Ma Lặc, có điều giữa lúc binh hoang mã loạn thế này, ở chỗ vắng vẻ không người thế này, lại có một thiếu niên cưỡi ngựa bỏ chạy, quả thật cũng khiến họ chú ý. Tiết Tung kêu lên "Ngươi là ai? Mau lại đây!". Thiết Ma Lặc đời nào chịu nghe, càng thúc ngựa phóng mau, Điền Thừa Tự nói "Người này nhất định là thám tử của quân Đường, không cần hỏi nữa?". Bèn quát một tiếng ra lệnh, lập tức có mấy mươi ky binh dũng mãnh phóng ngựa đuổi theo, phát tên bắn ra như mưa.

Nếu lúc bình thời, Thiết Ma Lặc nhất định không coi vài mươi tên giặc vào đâu, nhưng lúc ấy y trong bụng rỗng không, đã không còn sức lực, vung kiếm đón đỡ đánh rơi mấy mươi mũi tên nhưng sau cùng cũng bị trúng một mũi. Quân giặc đuổi tới càng gần, có một người dáng vẻ như võ quan quát "Các ngươi xem tiễn pháp của ta đây!", rồi giương chiếc cung nặng năm thạch, vù một tiếng, bắn ngã con ngựa của Thiết Ma Lặc. Viên võ quan ấy hô hô cười rộ, giục ngựa phóng tới, quăng dây thừng ra định bắt sống Thiết Ma Lặc. Hai tên quân sĩ khác cũng đã thúc ngựa phóng tới, hình thành thế bao vây ba mặt.

Thiết Ma Lặc hít một hơi, từ lưng ngựa tung người vọt ra, quát "Ngươi cũng xem tiễn pháp của ta!". Đúng lúc ấy có hai mũi tên bắn tới, Thiết Ma Lặc lật người một cái trên không, chụp lấy hai mũi tên, rồi vung tay phóng ra. Lập tức đánh mù mắt hai con ngựa của quân giặc, hất ngã hai tên giặc xuống đất. Y mau lẹ dùng thân pháp Dao tử phiên thân, lại chụp cứng sợi dây thừng mà viên võ quan kia quăng ra.

Thiết Ma Lặc tuy đã đói tới mức đầu váng mắt hoa, lại bị trúng thương, nhưng y rốt lại vẫn là người có võ công thượng thặng, vừa nắm được đầu

dây, lập tức thi triển công phu Tá lực phản kích, chỉ nghe vù mạt tiếng, hai người vừa đứng vào phương vị phù hợp, Thiết Ma Lặc rơi xuống đất, tay vung sợi dây, đã hất viên võ quan ấy lên không.

Chợt nghe văng vẳng có người khen ngợi "Chà, thân thủ của người này hay quá!", giọng nói nghe rất quen, Thiết Ma Lặc ngơ ngác nhìn quanh, muốn tìm người phát thoại, chợt thấy máu nóng tràn lên cổ họng, lập tức trước mắt tối sầm, ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Nguyên là khí lực, tinh thần của y đều đã sử dụng hết rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, Thiết Ma Lực mới từ từ tỉnh lại thị lực vẫn thưa khôi phục hoàn toàn, chỉ mờ mờ nhìn thấy một người mặc nhung phục đeo trường kiếm đang cúi xuống nhìn y, Thiết Ma Lặc lật người lên định nhảy dậy nhưng lực bất tòng tâm, ầm một tiếng lại ngã vật ra, Thiết Ma Lặc kêu lên "Phản tặc Tiết Tung, ngươi giết ta đi?".

Người kia đột nhiên đun tay ra bịt chặt miệng y, hạ giọng nói "Ngươi đừng kêu la ầm ĩ, ta không phải là Tiết tướng quân".

Thiết Ma Lặc định thần nhìn kỹ, lúc ấy mới nhận ra người kia chính là Nhiếp Phong. Nguyên người bật tiếng khen ngợi Thiết Ma Lặc chính là Nhiếp Phong, y lòng dạ rất tốt, lại mến tiếc thân thủ của Thiết Ma Lặc, vì thế bèn năn nỉ với Tiết Tung, cứu mạng Thiết Ma Lặc. Nhiếp Phong là em họ của Tiết Tung, lại là phó thủ của y, bản lĩnh còn cao cường hơn Tiết Tung, những "chiến công" của Tiết Tung có quá nửa là nhờ vào y, nên cho dù vứt bỏ quan hệ họ hàng không nói tới, y cũng không thể không nể mặt Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đem Thiết Ma Lặc vào trướng của hình, buộc vết thương cho y, lại đổ nước sâm cho y.

Năm xưa Thiết Ma Lặc cũng từng giao thủ với Nhiếp Phong trong phủ đệ của An Lộc Sơn ở Trường An, đã qua mười năm, Thiết Ma Lặc đã trưởng thành, Nhiếp Phong lúc đầu cũng không nhận ra y, nhưng càng nhìn càng thấy quen, đến khi Thiết Ma Lặc tỉnh lại, bật ra tiếng chửi mắng Tiết Tung, Nhiếp Phong mới nhận ra Thiết Ma Lặc.

Nhiếp Phong kéo một tấm chăn đắp cho Thiết Ma Lặc, cười nói "Ngươi là Thiết Ma Lặc phải không? Ngươi to gan lắm? Nghe nói ngươi đã làm Ngự tiền thị vệ cho hoàng đế nhà Đường, tại sao lại một mình một ngựa tới đây?".

Năm xưa lúc Đoàn Khuê Chương đang đêm xông vào An phủ cứu Sử Dật Như, Nhiếp Phong đã ngấm ngầm che chở cho y, về sau lại từng nghĩ cách cứu Lư phu nhân vợ Sử Dật Như ra, hai chuyện ấy Thiết Ma Lặc đều đã biết, lúc ấy không giấu diềm nữa, nói thẳng "Không sai, ta là Thiết Ma Lặc. Ta không quen bị trói buộc, không muốn làm thị vệ cho hoàng đế nữa, lén trốn trở về, không ngờ lại gặp các ngươi ở đây muốn giết muốn mổ tùy ý

các ngươi".
Nhiếp Phong cười nói "Ngươi vẫn còn tính nết quật cường như ngày trước. Nếu ta muốn giết ngươi thì cần gì phải cứu nữa? Có điều ngươi cũng không nên chửi mắng bừa bãi, nếu để Tiết tướng quân nghe được, thì ta cũng không có cách nào che chở cho ngươi đâu!".
Nhiếp Phong lại nói "Ngươi đã không muốn làm tôi tớ cho hoàng đế, thì cứ ở lại chỗ ta".
Thiết Ma Lặc lạnh lùng nói "Ngươi cứu mạng ta, ta cảm kích ngươi, còn ngươi khuyên ta như thế, ta lại muốn chửi ngươi!". Nhiếp Phong nói "Ta là có ý tốt, tại sao ngươi lại chửi ta?". Thiết Ma Lặc nói "Ngươi bảo ta ở lại đây, thì ngươi coi ta là hạng người nào? Ta là hán tử nhà Đại Đường đầu đội trời chân đạp đất, há lại ở lại trong quân của bọn phản tặc? Thôi được, ngươi muốn giết ta hay tha ta thì tùy, chứ không có con đường thứ ba đâu.
Nhiếp Phong mặt thoắt xanh thoắt đỏ, hồi lâu mới nói thiên tử nhà Đại Đường sảng sốt bỏ cả tông miếu, vội vã chạy tháo thân, khốn đốn giữ một góc, riêng yên thân ở Tây Thục, cũng khó mà được lâu dài, ngươi lại không phải là quan chức triều đình, lại đi làm trung thần gì cho nhà Đại Đường chứ!"
Thiết Ma Lặc cười nhạt nói "Chỉ là làm quan mới có chức trách giữ đất thôi à? Nhiếp tướng quân, ngươi lầm rồi. Hoàng đế tuy bỏ bách tính mà lánh nạn, nhưng bách tính vẫn phải bảo vệ nhà cửa ruộng đất của mình, bây giờ nam bắc sông Hoàng Hà đã có dân binh nổi lên khắp nơi, ngươi còn chưa biết sao? Huống hồ Quách lệnh công đã dấy quân ở Thái Nguyên, thái tử cũng đã đóng quân ở Lệnh Vũ, hiện các ngươi cho dù rông càn được một lúc, thì chẳng qua cũng chỉ là ánh hào quang cuối cùng mà thôi!".
Nhiếp Phong vội xua tay nói "Ma Lặc, ở chỗ này ngươi tạm thời dừng nói chuyện quốc sự, chúng ta chỉ nói chuyện bạn bè thôi. Nếu ngươi coi ta là bạn bè, thì cứ yên tâm ở lại đây dưỡng thương, sau khi lành rồi ta sẽ có cách thu xếp".
Thiết Ma Lặc lật người lại, nói "Ta bị thương cũng chẳng đáng gì, chỉ là tiếc cho ngươi thôi".
Nhiếp Phong mở to mắt, định không cho y nói, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại không kìm được hỏi "Ngươi tiếc cho ta chuyện gì?".
Thiết Ma Lặc nói "Đoàn đại hiệp cũng từng nói với ta về ngươi, khen ngươi là một bậc nam nhi có nghĩa khí, không ngờ ngươi lại dấn thân vào vũng nước đục, cam tâm theo cọ làm ma tránh".
Nhiếp Phong đỏ bừng mặt, qua một lúc lâu mới thở dài nói "Quả thật là Đoàn đại hiệp khen ngợi ta à? Quả thật làm ta xấu hổ. Ma Lặc, câu ấy ngươi không cần nói lại nữa, sau này sẽ hiểu rõ thôi".
Thiết Ma Lặc thử lòng dạ y, cũng nói một câu đầy ẩn ý "Tướng quân như

thế, thì ta cũng yên tâm dưỡng thương ở chỗ ngươi".
Vừa nói tới dó, chợt nghe có người bước vào, chưa vén rèm cửa lên, đã cao giọng hỏi "Thằng tiểu tử ấy có sống được không?", chính là giọng Tiết Tung!
Nhiếp Phong giật nảy mình, vội vàng bước tới cạnh Thiết Ma Lặc, khẽ vỗ lên vết thương của y, kế đó lại xoa khẽ một cái kế hạ giọng nói "Ngươi nhất thiết không được nói bậy đấy". Thiết Ma Lặc lúc đầu không biểu gì, nhưng nghĩ lại lập tức sực hiểu ra "Y bôi máu ra mặt mình để Tiết Tung không nhận ra".
Nhiếp Phong lúc ấy mới ứng thanh ờ một tiếng, Tiết Tung đã vén trướng lên bước vào.
Tiết Tung nhìn qua Thiết Ma Lặc một cái , nói "Thằng tiểu tử này bị thương không nhẹ, toàn thân đầy máu. Nhiếp Phong nói "Còn khá, chỉ là bị ngoại thương. Thể chất của y rất tốt, dưỡng thương mười bữa nửa tháng chắc sẽ khỏe thôi".
Tiết Tung cau mày nói "Thằng tiểu tử này võ công không kém, điều trị cho y thì cũng là một kẻ có tài hữu dụng, chỉ có điều đang lúc hành quân cũng khó mà chờ đợi, chữa trị cũng không tiện". Y xòe chưởng ra như lưỡi đao làm ra thể chém xuống, tỏ ý chẳng bằng một đao chém chết Thiết Ma Lặc cho xong.
Nhiếp Phong vội nói "Huynh đoán y là ai nào, nói ra còn là người đồng hương với chúng ta đấy?". Tiết Tung nói "Ủa, thật à" Nói cho ta nghe, xem ta có nhớ ra không?". Nhiếp Phong nói "Y là cháu ngoại họ xa của cô đệ, chính là cháu nội của lão Vương chăn bò thuê, tên là Vương Tiểu Hắc, huynh thấy có khéo không?".
Tiết Tung từ nhỏ đã rời khỏi quê, làm sao nhớ được họ hàng dây mơ rễ má, có điều y cũng có "chỗ tốt" là đối với đồng hương thì còn chiếu cố, Nhiếp Phong lợi dụng nhược điểm ấy, bịa đặt một hồi, y cũng tin là thật, bèn nói "Ờ, đúng là khéo thật. Thế thì cứ giữ y lại trong trướng của ngươi, có điều phải cử người chăm sóc cho y, cũng là một chuyện phiền phức, cứ để y tự sinh tự diệt thôi".
Nhiếp Phong nói "Tiểu đệ đã nghĩ ra cách rồi, dù sao chỗ này cũng chỉ cách Trường An hai ngày đường, ta sẽ phái người đưa y về để y dưỡng thương ở Trường An, sau khi khỏe hẳn rồi sẽ theo quân, lúc ấy còn xin huynh chiếu cố cho y".
Tiết Tung nói "Đúng, cách ấy của ngươi rất hay, vậy cứ thế mà làm! Bên cạnh ta đang thiếu người có bản lĩnh, sau khi y khỏe rôi, có thể làm vệ sĩ cho ta".
Nhiếp Phong nói "Vương Tiểu Hắc, ngươi còn chưa tạ ơn Tiết tướng quân sao?". Thiết Ma Lác cố ý làm ra giọng khàn khàn, hàm hồ nói một câu "Đa

tạ, xin thứ lỗi cho tiểu nhân không thể đứng lên dập đầu được".
Tiết Tung cười nói "Ngươi đang bị thương, không cần đa lễ! Hô hô, hôm nay ta suýt nữa còn cho rằng ngươi là thám tử của quân Đường, định mổ bụng ngươi rồi".
Tiết Tung nói chuyện phiếm một hồi, vui vẻ ra về. Nhiếp Phong toát cả mồ hôi, nói "Được rồi, may mà ngươi không nói bậy, bây giờ ngươi có thể ăn chút cháo. Ngươi nhịn đói quá lâu rồi, tạm thời chỉ có thể ăn chút gì dễ tiêu".
Nhiếp Phong đã sớm chuẩn bị một nồi cháo cho y, còn có nửa cái đùi dê hầm rục và một bát thịt hươu, Thiết Ma Lặc cũng không khách khí, ăn sạch nồi cháo và thức ăn. Vết thương của y chẳng qua chỉ là lúc ngã xuống bị sỏi đá làm rách một khoảng da thịt, hoàn toàn không có gì đáng ngại, ăn no xong, lập tức tinh thần phấn chấn.
Nhiếp Phong ngồi bên cạnh y, thấy thần sắc của y đã thay đổi rất vui, nói "Ma Lặc, xem ra ngày mai ngươi có thể lên đường rồi. Không bao lâu chúng ta sẽ gặp lại, ta muốn hỏi ngươi một chuyện. Nghe nói đêm trước hôm hoàng đế lánh nạn từng có người vào cung hành thích, lúc ấy ngươi cũng có mặt phải không?".
Thiết Ma Lặc nói không sai, đúng là có chuyện ấy, thích khách chính là Tinh Tinh Nhi. Y là do bên các ngươi phái đi chẳng lẽ ngươi không biết sao?". Nhiếp Phong nói "Chính vì không thấy y quay về, nên muốn hỏi thăm". Thiết Ma Lặc cười nói "Y đã bị sư huynh y bắt về núi, ít nhất trong vòng ba năm không thể xuất hiện trên giang hồ đâu. Lúc ấy bèn đem tình hình Tinh Tinh Nhi hành thích kể lại một lượt, chỉ giấu diếm chuyện Vương Yến Vũ phản bội đâm trộm Tinh Tinh Nhi. Nhiếp Phong lại hỏi "Gần đây nhất ngươi có gặp Hạ Lăng Sương nữ hiệp không ? Không biết cô ta có khỏe không?".
Thiết Ma Lặc nói "Cô ta đã thành hôn với Nam sư huynh của ta, rất khỏe! Tại sao ngươi lại hỏi tới cô ta?". Nhiếp Phong nói "Trước đây ta từng gặp cô ta trong phủ Tiết tướng quân, đội ơn cô ta coi trọng, không coi ta là người xấu". Thiết Ma Lặc nói "Phải rồi, chuyện ấy cô ta cũng từng nói với ta, ngươi ngấm ngầm che chở cho Lư phu nhân, gia đình cô ta đã biết rồi, Đoàn đại hiệp rất cảm kích ngươi".
Nhiếp Phong vẻ mặt mừng rỡ, đó hoàn toàn không phải vì nghe nói hai người Hạ Đoàn nói tốt cho y, vốn là lần ấy y bị Tinh Tinh Nhi lừa lấy mất lá thư Lư phu nhân nhờ chuyển cho Hạ gia, rất sợ Hạ Lăng Sương bị Tinh Tinh Nhi làm hại, trong lòng áy náy suốt mấy năm. Nên y mới đặc biệt hỏi thăm Thiết Ma Lặc về hai người ấy. Nhưng y lại không biết tuy Hạ Lăng Sương được vô sự, nhưng mẹ con họ đã vì thế mà chịu rất nhiều tai nạn, mẹ nàng cũng đã chết rồi. Cũng may mà Thiết Ma Lặc không nói tới chuyện ấy,

giúp y đỡ phải áy náy rất nhiều, lúc ấy lại nói "Ma Lặc, lúc nào ngươi gặp Đoàn đại hiệp và Hạ nữ hiệp nhờ chuyển lời ta hỏi thăm, nói Nhiếp mỗ ta đội ơn được họ coi là bằng hữu, sấp tới nhất định sẽ có báo đáp".
Hai người càng nói chuyện càng hợp, Thiết Ma Lặc nghe khẩu khí của y đã đoán được y không cam tâm theo giặc, lúc ấy nhợt nói "Ta còn một chuyện muốn nhờ ngươi giúp, không biết ngươi có bằng lòng không?". Nhiếp Phong nói "Chỉ cần ta có thể làm được, thì quyết không từ chối". Thiết Ma Lặc nói "Ta muốn gặp Lư phu nhân một lần, ngươi có thu xếp được không?".
Nhiếp Phong trầm ngâm một lúc, rồi quá quyết nói "Ma Lặc, ta có thể thu xếp cho ngươi nhưng ta cũng muốn ngươi đừng làm chuyện gì khiến ta khó xử". Thiết Ma Lặc nói ngươi ngươi yên tâm, ta chỉ là gặp mặt bà ta một lần, quyết không gây sự trong nhà Tiết gia, chẳng lẽ ngươi sợ ta tàn hại người nhà Tiết gia sao?". Nhiếp Phong nói "Ngươi là người hiệp nghĩa, ta biết ngươi không giết người bừa bãi, nhưng ngươi cũng không được đem Lư phu nhân chạy đi. Thứ nữa, ngươi không được để lộ thân phận trong nhà Tiết gia".
Thiết Ma Lặc nói "Được, ta ưng thuận tất cả. Có điều, nếu người khác tới cứu bà ta đi, thì ta không quản đâu. Nhiếp Phong nói "Bà ta nguyện ý ở lại Tiết gia, chỉ cần không dùng sức mạnh bắt cóc, thì bà ta không đi đâu. Năm xưa ta định ngấm ngầm cứu bà ta ra, bà ta cũng không chịu đi".
Nhiếp Phong lấy ra một tấm lệnh bài, nói "Đây là chứng cứ thông hành trong quân của ta, ngươi có tấm lệnh bài này thì trên đường không gặp chuyện gì khó khăn đâu, tới Trường An rồi, có thể lấy đó để chứng minh ngươi đi công cán việc quân. Sáng mai ta sẽ tìm thuê một chiếc xe đưa ngươi về Trường An, tới Trường An rồi, ngươi có thể tới nhà ta mà ở, nhà ta ở cạnh nhà Tiết tướng quân, hai nhà có cửa thông nhau. Ngươi ở lại đó sẽ có cơ hội gặp Lư phu nhân".
Thiết Ma Lặc cả mừng cảm tạ, nói "Vết thương của ta cũng đã đỡ nhiều, chi cần ban cho một con ngựa là được, không cần thuê xe đâu". Nhiếp Phong nói "Ta lại viết một lá thư, ngươi đưa cho viên quản gia của ta, y sẽ chiếu cố cho ngươi ổn thỏa. Trong nhà ta không có đông người, ngoài nội nhân và tiểu nữ chỉ có mấy tên gia đinh, họ đều là người tâm phúc của ta, ngươi không cần lo lắng gì, có điều ở Trường An hiện đang rất hỗn loạn, nếu không có chuyện gì ngươi đừng ra ngoài".
Thiết Ma Lặc lại cảm tạ, nói "Ta hiểu rồi, xin ngươi yên tâm. Được ngươi gan ruột soi nhau, lấy nghĩa kết giao, ta vô cùng cảm kích". Lúc ấy phía đông đã sáng dần, Thiết Ma Lặc nhận thư, cất kỹ tấm yêu bài rồi lập tức lên đường.
Nhiếp Phong chọn một con ngựa tốt cho y, đích thân đưa y ra ngoài doanh

trại.
Thiết Ma Lặc đã có tấm yêu bài ấy, không những dọc đường không bị cản trở, mà còn có thể giả mạo làm võ quan đi công cán, dọc đường nghỉ lại ở các dịch trạm, cũng không phải chịu đói rét.
Hôm thứ ba thì tới Trường An, chỉ thấy trên đường lớn cứ cách mười bước lại có một binh sĩ đứng gác, các cửa hiệu hai bên đường đều chỉ mở một cửa, người đi đường thưa thớt, ngòi rãnh hai bên đường thỉnh thoảng lại thấy có xương người.
Nguyên là sau khi An Lộc Sơn đánh vào Trường An, thả cho quân tàn sát, tôn thất hoàng gia cả kinh, bất kể là hoàng tử hoàng tôn, quận chúa huyện chúa, phò mã quận mã, người nào không kịp chạy trốn đều bị mổ bụng moi tim, văn võ bá quan ai không chịu quy thuận cũng bị một đao chém chết, thường dân bị chết oan lại càng không biết bao nhiêu mà kể. Thi nhân Vi Trang đương thời có hai câu thơ "Kho báu đốt thành tro cẩm tú, Chân trời đạp khắp máu công khanh" chính là ghi lại thảm trạng của Trường An sau khi An Lộc Sơn hạ được.
Thiết Ma Lặc vô cùng cảm khái "Trường An nhiều đời phồn hoa, không ngờ hôm nay lại biến thành địa ngục nhân gian, thật đáng hận lão hoàng đế, lúc thái bình chỉ lo tầm hoan tác lạc, trọng dụng gian thần, coi Dương Quốc Trung, An Lộc Sơn là tâm phúc, y tông miếu bị phá hủy cũng là sự báo ứng mình làm mình chịu, không đáng thương tiếc, chỉ là lại làm liên lụy tới bao nhiêu bách tính vô tội".
Nhiếp Phong là tướng quân có tiếng trong bọn thủ hạ của An Lộc Sơn, Thiết Ma Lặc đưa yêu bài ra, lấy thân phận võ quan về kinh công cán, hỏi bọn binh sĩ đứng gác, dễ dàng tìm được tới nhà Nhiếp gia.
Chỉ thấy hai ngôi nhà lớn liền nóc, một bên là Tiết phủ, một bên là Nhiếp phủ, Thiết Ma Lặc trong lòng mừng thầm "Mình được nơi ẩn núp thế này đúng là không gì tốt bằng. Không những có cơ hội gặp được Lư phu nhân, mà còn có thể đợi tin tức của dượng Đoàn". Hôm Đoàn Khuê Chương chia tay y, đã từng thề là bất kể thế nào, cũng phải cứu vợ con Sử Dật Như ra khỏi hang cọp, nên Thiết Ma Lặc đoán là sớm muộn gì y cũng sẽ tới Trường An.
Lúc ấy Thiết Ma Lặc gõ cửa, đưa lá thư cho người gác cổng, không bao lâu viên quản gia đã đích thân ra đón, đưa y vào trong. Thư của Nhiếp Phong nói Thiết Ma Lặc là họ hàng ở quê, gia nhân của y đương nhiên không dám coi thường.
Nào ngờ vừa bước vào viện, đang lên bậc thềm, chợt nghe một giọng trẻ con kêu lên "Xem tiêu!".
Đột nhiên chợt nghe tinh tinh hai tiếng, hai ngọn tiễn tiêu xé gió bắn tới theo hình chữ nhân, một cao một thấp, Thiết Ma Lặc nghe tiếng gió phân

biệt ám khí, đã biết ngọn tiền tiêu bay trên đánh vào huyệt Linh phủ trước ngực, ngọn bay dưới đánh vào huyệt Hoàn khiêu trên đầu gối, bất giác giật nảy mình, có nằm mơ cũng không ngờ tới nhà Nhiếp gia lại bị phóng ám khí!

Ý nghĩ chưa dứt, hai ngọn tiễn tiêu dã đánh tới, Thiết Ma Lặc lật tay quờ một cái tiếp được ngọn đánh vào ngực, thân hình ngửa ra, mũi chân đá lên lại đá ngọn tiền tiêu bay dưới tung ra. Nói thì thậm chứ lúc ấy rất mau, keng một tiếng, ngọn tiền tiêu thứ ba lại bắn tới, Thiết Ma Lặc không sao tránh được, đành phóng ngọn tiền tiêu trong tay ra, hai đồng tiền chạm vào nhau cùng rơi xuống đất.

Đúng lúc ấy, chỉ nghe giọng một phụ nữ trách "Ẩn Nương, không được vô lễ, đây là khách của cha!". Thiết Ma Lặc ngẩng đầu nhìn, khí giận lập tức tiêu tan một nửa, té ra người đứng trên bậc thềm phóng tiến tiêu đánh y là một cô gái nhỏ chưa thành niên, thắt hai bím tóc, khuôn mặt ngây thơ xem ra chỉ khoáng mười hai mười ba tuổi, sau lưng cô ta có một phụ nữ trung niên, chắc là mẹ cô ta.

Người quản gia vội nói "Đây là chủ mẫu, đây là tiểu thư của bọn ta. Vương huynh, ngươi đừng ngạc nhiên, tiểu thư của bọn ta...". Câu nói chưa dứt, cô gái nhỏ kia đã vỗ tay cười ầm lên, nói "Thúc thúc, võ công của người cao cường thật, thủ pháp bắt tiền tiêu lại càng tuyệt diệu, bọn họ đều thua xa người".

Nhiếp phu nhân quát con gái "Ngươi thật càng lúc càng rông càn, cũng không xem người tới là ai, cứ đánh bừa một trận, may mà vị thúc thúc này chưa đánh lại ngươi! Nếu không thì ta cũng bị ngươi chọc giận mà chết thôi!". Kế đó giải thích với Thiết Ma Lặc "Đây là tiểu nữ Ẩn Nương, từ nhỏ đã thích vung đao múa gậy, mấy hôm nay học được thủ pháp ném tiền tiêu, chơi đùa rất mạnh tay, cứ quấy rầy bọn gia đinh, muốn họ bắt tiêu, ái chà, thật là chẳng ra làm sao". Cô gái nhỏ kia nói "Đánh ngã họ cũng chẳng hề gì, con lại giải huyệt cho họ mà. Thúc thúc, người không giận điệt nữ chứ?". Nhiếp phu nhân tức giận nói "Ngươi không biết điều đợi cha ngươi về, ta sẽ bảo y đánh cho ngươi một trận".

Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết rõ, dường như cô gái nhỏ này lầm tưởng y là gia đinh, lấy y để thử tiêu. Y lúc nhỏ cũng là một thằng nhỏ nghịch ngợm, ưa thích võ nghệ, không những không tức giận mà lại mừng thay cho Nhiếp Phong "Lúc mình bằng tuổi cô bé bây giờ,
công phu ám khí cũng còn chưa bằng cô bé này", lúc ấy bèn khen ngợi, nói "Đúng là hổ nữ tướng, anh hùng khăn yếm, phu nhân đừng trách cô bé, ám khí đả huyệt vốn phải luyện tập thật nhiều".

Nhiếp Ẩn Nương đắc ý cười nói "Mẹ, mẹ nghe chưa, không luyện tập mà được à?". Nhiếp phu nhân cười nói "Ngươi còn khen ngợi nó, nó lại càng

bậy bạ, cha nó cưng chiều quá nên hư rồi. Ngươi có luyện ám khí cũng không nên lấy người sống làm bia". Nhiếp ẩn Nương nói "Mẹ, mẹ không phải là người trong nghề, tiền tiêu đả huyệt, nếu không tìm người sống làm bia thì có cách nào đâu?". Thiết Ma Lặc nói "Ta có một chủ ý, cứ chế tạo một mộc nhân, đánh dấu huyệt đạo trên thân thể, sai người vác mộc nhân chạy nhảy, cô phóng tiền tiêu đánh vào huyệt đạo của mộc nhân, chẳng phải cũng như thế sao?".

Nhiếp Ẩn Nương vỗ tay kêu lên "Cách ấy rất hay, sao ta không nghĩ ra nhỉ? Thúc thúc, người nhất định là người cao cường, người cùng cháu luyện võ nhé".

Thiết Ma Lặc cười nói "Ta là người nhà quê, chỉ biết vài chiêu nhà quê, muốn ta cùng cháu luyện võ thì chỉ biết đánh bừa đá ẩu thôi".

Nhiếp ẩn Nương chẩu miệng ra nói "Cháu không tin! Ba ngọn tiền tiêu của cháu đều bị người đón đỡ, người còn nói không biết võ nghệ, lừa được ai chứ?".

Nhiếp phu nhân nói "Ẩn Nương, đừng nghịch ngợm, Vương thúc thúc vừa tới, chưa uống được một chén trà, ngươi lại lằng nhằng với khách, đòi người ta cùng ngươi luyện võ à? Quả thật không biết quy củ gì, đi ra ngoài kia!", kế cười nói "Đều là cha nó nuông chiều nên hư, may mà Vương thúc thúc không phải người ngoài, chứ nếu gặp khách lạ, người ta không cười ngươi thì cũng trách ta không biết dạy con!".

Thiết Ma Lặc nói "Đó chính là bản sắc tướng môn, cô bé còn nhỏ tuổi đã có võ công như thế, người ta khen ngợi cô bé còn chưa hết, sao lại còn cười?".

Nhiếp Ẩn Nương bị mẹ mắng, không dám lằng nhằng nữa, nhưng cũng không chiu đi, xem ra không những được cha chiều chuộng, mà cũng quen được mẹ nuông chiều. Cho nên lời mẹ nói cô ta nghe vào tai này lại lọt ra tai kia, xem dáng vẻ thì dường như cũng đang chờ Thiết Ma Lặc luyện võ với cô ta.

Trong thư Nhiếp Phong nói Thiết Ma Lặc là Vương Tiểu Hắc đồng hương với y, còn có chút họ hàng, Nhiếp phu nhân không khỏi nói chuyện quê hương với y, lại hỏi về một số người quen biết. May là Nhiếp phu nhân cũng rời quê từ lâu, về tình hình ở quê hoàn toàn không biết gì, Thiết Ma Lặc lại từng được Nhiếp Phong chỉ giáo, Nhiếp Phong đã sớm đoán vợ y sẽ hỏi tới người nào nên đã dặn Thiết Ma Lặc chuẩn bị trả lời, Thiết Ma Lặc lôi đông kéo tây, cũng tạm đối phó được. Gặp những chỗ mà y không hiểu rõ thì cứ lòng vòng, nói những điều mình biết nhiều hơn, hàm hồ cho qua chuyện.

Nhiếp phu nhân chẳng qua là vì lễ phép ra gặp khách chứ không có ý hỏi han tới nơi tới chốn, trò chuyện một lúc, chuyện cần hỏi đã hỏi hết rồi, bèn nói "Đang lúc binh hoang mã loạn thế này, khó mà được người đồng hương

tới chơi, ngươi cứ ở lại đây, không cần khách khí, cứ coi đây như nhà mình là được. Phòng ốc ta đã chuẩn bị cho ngươi rồi" .
Viên quan gia đang định đưa Thiết Ma Lặc vào phòng nghỉ ngơi, chợt lại có một cô gái bước vào, kêu lên "Ẩn Nương thư thư, hôm nay có luyện kiếm không?". Nhiếp ẩn Nương nói "Hồng Tuyến, ngươi tới rất hay, vị Vương thúc thúc này là khách vừa tới, võ công của thúc ấy rất cao cường, kiếm pháp của chúng ta chỉ là đóng cửa luyện tập, chưa để người ngoài nhìn thấy, cũng không biết có ra gì không, chẳng bằng hôm nay mời Vương thúc thúc bình phẩm một phen".
Nhiếp phu nhân nói "Ẩn Nương, ngươi lại quấy rầy Vương thúc thúc rồi. Các ngươi tự mình luyện đi". Nhiếp Ẩn Nương nói "Dù sao thì Vương thúc thúc cũng đang rảnh rỗi, thúc thúc cũng đã uống trà rồi, mẹ nói thúc ấy là người nhà, cha không có nhà thì con xin thúc ấy chỉ dạy, có gì không được?".
Cô gái tên Hồng Tuyến vô cùng xinh đẹp, nhỏ tuổi hơn Nhiếp ẩn Nương, xem ra nhiều lắm là mười một mười hai tuổi, Thiết Ma Lặc nhìn cô ta hai cái, chỉ cảm thấy tướng mạo cô ta rất giống một người, bất giác trong lòng rúng động. Thiết Ma Lặc nói "Hai chữ chỉ dạy ta không dám nhận. Cho ta mở rộng tầm mắt thì được. Vị tiểu cô nương này là…Nhiếp Ẩn Nương nói "Cô ta là muội muội bên Tiết gia. Hồng Tuyến muội muội, ngươi cũng tới chào Vương thúc thúc đi". Nhiếp phu nhân nói thêm "Cô ta là còn gái cưng của Tiết tướng quân bên láng giềng, hai chị em nó cũng là bạn tốt với nhau, ngày nào cũng cùng chơi đùa. Chắc ngươi cũng đã gặp Tiết tướng quân rồi chứ?". Thiết Ma Lặc nói "Tiết tướng quân rất trọng tình nghĩa quê hương, lần này ta tới Trường An cũng là đội ơn tướng quân chiếu cố cho".
Tiết Hồng Tuyến bước qua thỉnh an, nói "Kiếm pháp của điệt nữ chỉ là mới luyện, người xem xong không được cười đấy", thái độ văn nhã hơn Nhiếp Ẩn Nương nhiều, càng khiên người ta yêu mến. Thiết Ma Lặc rất kinh ngạc, nghĩ thầm "Chẳng lẽ mình đoán sai sao? Cô ta đúng là con gái Tiết Tung à? Kỳ quái thật, Tiết Tung làm sao mà sinh được một đứa con gái xinh đẹp thế này?".
Thiết Ma Lặc đã ưng thuận đi xem họ luyện kiếm, Nhiếp phu nhân cũng không cản trở nữa. Lúc ấy Nhiếp Ẩn Nương liền dắt Thiết Ma Lặc vào hoa viên phía sau, chỗ luyện võ trong nhà họ là ở trong hoa viên. Hai bên có giá binh khí, mười tám ban binh khí đều có đầy đủ.
Nhưng hai cô gái đều không cầm đao thật kiếm thật, mà mỗi người rút từ giá binh khí ra một thanh mộc kiếm, chắc hai thanh mộc kiếm này là vật dành riêng cho họ luyện kiếm. Bên cạnh chỗ luyện võ có một đống vôi, Nhiếp Ẩn Nương cắm thanh mộc kiếm vào đống vôi một cái, xoay người nhảy ra, quát "Lại đây!". Tiết Hồng Tuyến cũng làm như nàng, rút thanh

mộc kiếm ra khỏi đống vội xong, nói "Hôm nay ta không cần ngươi nhường ba chiêu nữa". Thanh mộc kiếm vung lên một cái chân đạp trên không đánh ra một chiêu. Thiết Ma Lặc vừa nhìn thấy, bất giác giật nảy mình, lúc đầu y chỉ cho là bọn con gái nhỏ đùa giỡn, nào ngờ Tiết Hồng Tuyến sử dụng chính là kiếm pháp thượng thặng, nhìn thấy nàng trên không phóng kiếm, rõ ràng ra chiêu Bạch hồng quán nhật, chiêu số chưa sử dụng hết chợt kiếm phong rít lên, mũi kiếm trượt qua một bên, bên phải đâm vào vai, bên trái đâm vào sườn, biến hóa mau lẹ khinh linh, không khác gì cao thủ võ lâm.
Nhiếp Ẩn Nương ứng phó càng kỳ quái, chỉ thấy nàng hoành kiếm trước ngực, đứng thẳng bất động, đợi thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyến đâm tới, đột nhiên nàng hai chân bắt chéo lại, ngồi thụp người xuống, lùn đi một nửa, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyến lướt sát qua trên đầu nàng nhưng không đâm trúng, Tiết Hồng Tuyến lại ra chiêu Hồng hà phố địa, thanh mộc kiếm nghiêng đi vung một vòng chụp xuống. Thiết Ma Lặc đang nghĩ "Nếu là đánh nhau thật thì chiêu ấy không dễ mà tránh", ý nghĩ chưa dứt đột nhiên thấy Nhiếp Ẩn Nương một chân tỳ xuống đất xoay đi một vòng, trầm kiếm rê một cái rồi hất lên, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyến bị nàng dắt đi, xoay vòng mấy cái, thế công đã bị hóa giải.
Hai thanh mộc kiếm vừa hợp lại phân, Tiết Hồng Tuyến di động quanh sân du đấu, Thiết Ma Lặc ngấm ngầm chú ý bộ pháp của nàng, rõ ràng đạp lên phương vị cửu cung bát quái không hề rối loạn. Nhiếp Ẩn Nương triển khai thế công, giống như hồ điệp xuyên hoa, một thanh mộc kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, không nhưng trúng quy hợp thức mà còn thường có chiêu số khiến người ta bất ngờ, ngay một vị hành gia về kiếm thuật như Thiết Ma Lặc cũng không đoán được, quả thật khiến y nhìn hoa cả mắt!
Đúng là:
Sông lớn sóng sau xô sóng trước,
Anh hùng khăn yếm thắng mày râu.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 31
Quê xưa lại thấy người phiêu bạt
Khách trốn sao kham ý nhớ thương

Thiết Ma Lặc càng nhìn càng thấy kỳ quái, không chỉ ngạc nhiên về kiếm pháp tinh diệu của họ, mà quan trọng hơn là vì không nhận ra sư môn của

họ. Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Tiết Tung, Nhiếp Phong thì mình đều đã từng giao thủ, kiếm pháp của Tiết Tung rất tầm thường, chuyện đó không nói, kiếm pháp của Nhiếp Phong thì tuy cao minh hơn rất nhiều, nhưng cũng còn kém xa kiếm pháp biến ảo kỳ lạ của hai cô gái nhỏ này, lộ số cũng khác hẳn. Xem ra kiếm pháp của họ hoàn toàn không phải do cha dạy cho.
Lúc ấy Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến đã giao đấu gần trăm chiêu, Tiết Hồng Tuyến đạp theo phương vị cửu cung bát quái, ra sức tấn công, Nhiếp Ẩn Nương trầm tĩnh ứng phó, trong thủ có công, từng chiêu từng chiêu chém trả, vững vàng mau lẹ, xem ra công lực còn cao hơn Tiết Hồng Tuyến một bậc.
Thiết Ma Lặc đang nghĩ :
- Đứa nhỏ e là phải thua., Tiết Hồng Tuyến dáng như cũng đã biết mình ắt phải thua, đột nhiên ra hiểm chiêu Xuất kỳ chế thắng điểm mũi bàn chân xuống đất một cái, thân hình tung lên lăng không đâm xuống, Thiết Ma Lặc chỉ cảm thấy chiêu Bạch viên thoán chi này đúng là một chiêu tinh diệu trong Viên công kiếm pháp, Thiết Ma Lặc đã thấy Không Không Nhi sử dụng qua. Năm ấy Đoàn Khuê Chương dượng y đã thất bại dưới chiêu này. Nhưng Tiết Hồng Tuyến sử dụng chiêu này không hoàn toàn giống với Không Không Nhi, Không Không Nhi thân hình bình thường phóng kiếm, còn nàng thì lăng không đâm xuống, phương vị và kiếm thế đều có chỗ thay đổi, có điều đều đạt tới mức tinh diệu cực điểm, quả thật có thể nói là hình thức khác nhau nhưng khéo léo như nhau.
Thiết Ma Lặc không kìm được cao giọng khen hay, trong tiếng khen, chi thấy Nhiếp Ẩn Nương hai chân rùn xuống, lưng ngửa ra sau, thanh mộc kiếm quét ra, nàng dùng công phu Thiết bản kiều, hai chân như đóng đinh xuống đất, lưng cơ hồ nằm ngang, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyến đám lướt qua mặt nàng, chỉ cách vài phân, nhát kiếm ấy của Nhiếp Ẩn Nương lại càng hiểm càng diệu hơn, nhưng sau đó Thiết Ma Lặc nghĩ lại, cũng chỉ có chiêu ấy mới có thể đối phó được.
Chỉ nghe chát một tiếng, thanh mộc kiếm của Nhiếp Ẩn Nương phóng lên, thanh mộc kiếm của Tiết Hống Tuyến chém xuống, hai kiếm giao nhau, sức xông tới của Tiết Hống Tuyến mạnh hơn, Nhiếp Ẩn Nương thì nội lực cao hơn, hai thanh mộc kiếm đồng thời đều tung khỏi tay bay ra, hai cô gái nhỏ ,cũng bật tiếng cười khanh khách kéo tay nhau đứng dậy.
Tiết Hồng Tuyến nói :
- Biểu thư, lại là muội thua rồi!. Lúc ấy Thiết Ma Lặc mới nhìn thấy rõ, trên người Tiết Hồng Tuyến có bảy điểm vôi trắng, còn Nhiếp Ẩn Nương trên người chỉ có ba điểm, tức nói trong lúc họ giao đấu, Tiết Hồng Tuyến đã bị trúng bảy kiếm, còn Nhiếp Ẩn Nương chỉ bị trúng ba kiếm.

Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Không, mới rồi muội có tiến bộ hơn lần trước, lần trước ta nhường ngươi ba chiêu, kết quả cũng giống như hôm nay, ngươi nhỏ hơn ta hai tuổi, qua hai năm nữa sẽ giỏi hơn ta.
Tiết Hồng Tuyến nói :
- Chúng ta đừng tự mình bình phẩm, cứ thỉnh giáo vị Vương thúc thúc này thôi, xem có chỗ nào sử dụng không đúng, nếu thật sự đánh nhau với địch nhân, có hiệu quả gì không?.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Kiếm pháp của các ngươi đều cao minh hơn ta, đó là Hỏi đường người mù đấy. Y nói dương nhiên cũng có chút khiêm tốn, có điều cũng là nói thật, nếu chỉ luận về kiếm thuật, Thiết Ma Lặc cũng chưa chắc đã hơn họ.
Hai cô gái nhỏ đời nào chịu, đang còn lằng nhằng, chợt nghe có người gọi :
- Tuyến cô nương, người nên về nhà thôi!., rồi một người đàn bà ăn mặc lối bảo mẫu bước tới.
Người đàn bà này tưởng mạo vô cùng đáng sợ, trên mặt có hai vết sẹo giao nlau, trên trán lại có mấy vệt sẹo, mi mắt cuốn lên xẻ ra mấy vệt, trên mặt tựa hỗ không có chút máu nào, nhưng tuy thế lại hoàn toàn không gây ra cảm giác đáng ghét, thậm chí nhìn thêm lần nữa lại cảm giác nàng có một phong vận tự nhiên, kẻ tầm thường không thể sánh được. Phong thái của nàng đĩnh đạc, cử chỉ đoan trang, dáng vẻ thướt tha, tuy tóc trên dầu đã điểm bạc nhưng có thể đoán định rằng lúc còn trẻ, trước khi dung mạo bị phá hủy, nhất định là một mỹ nhân xuất thân từ danh môn lệnh tộc.
Thiết Ma lặc vừa nhìn thấy, không kìm được trong lòng rúng động, vừa đau xót vừa mừng rỡ, nghĩ thầm :
- Đây nhất định là Lư phu nhân, đáng tiếc bà vì bảo toàn trinh tiết mà tự hủy dung mạo, suốt mười năm nay không biết đã phải chiu bao nhiêu khốn khổ.
Quả nhiên lại nghe Tiết Hồng Tuyến kêu lên Lư ma ma, con đang chơi đùa tới lúc cao hứng, con chưa muốn về đâu. Tiếng :
- Lư ma ma.
ấy chứng tỏ Thiết Ma Lặc đoán không sai. Lư phu nhàn dịu dàng nói:
- Ngươi đã chơi suốt nửa ngày rồi, ngươi xem quần áo ngươi đều ướt mồ hôi rồi kìa, có phải vừa luyện kiếm xong không? Ngươi chịu dụng tâm luyện kiếm, ta rất vui, nhưng ra nhiều mồ hôi quá thì phải về thay áo. Nếu ngươi bị bệnh gì thì làm sao., tình cảm thắm thiết đối với Tiết Hồng Tuyến tràn trề trong câu nói. Thiết Ma Lặc lại không kìm được trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Phải rồi, Tiết Hồng Tuyến nhất định là con gái của bà ta. Chắc vợ chồng Tiết Tung thấy đứa con gái này đáng yêu, nhận làm con họ, mà bảo mẹ ruột cô ta làm bảo mẫu, không cho bà ta bộc lộ thân phận.

Tiết Hồng Tuyến chẩu chẩu môi nói :
- Lư ma ma, người về trước đi con không mắc bệnh đâu, mắc bệnh cũng không trách người mà.
Người không biết, hôm nay có một vị Vương thúc thúc tới, bản lĩnh của thúc ấy rất cao cường, bọn con đang muốn xin thúc ấy chỉ bảo kiếm pháp đây. Vương thúc thúc, người đeo trường kiếm, nhất định là hiểu kiếm pháp, vậy múa vài chiêu cho bọn cháu xem được không?.
Nàng như con cá từ bên hông người Lư phu nhân lách ra, lại tới kéo kéo Thiết Ma Lặc.
Lư phu nhân nhìn Thiết Ma Lặc một cái, nàng không biết Thiết Ma Lặc là ai, nhất thời không tiện nói chuyện, muốn nhờ vị Vương thúc thúc này khuyên giúp mình, nhưng Thiết Ma Lặc đã tuốt kiếm ra, nói :
- Cũng được, chỉ dạy các ngươi ta không dám, nhưng chúng ta có thể giúp nhau luyện tập.
Hai cô gái nhỏ vỗ tay kêu lên :
- Hay lắm, để bọn cháu xem thử kiếm pháp của người, đó là chuyện mong mà còn chưa được. Lư phu nhân đang nghĩ thầm :
- Ông khách này thật không thông tình đạt lý., chợt nghe Thiết Ma Lặc búng thanh kiếm ngâm nga :
- Bảo kiếm muốn rời vỏ, Chém chết kẻ gian tà. Há vì thù oán nhỏ, Nửa đêm đâm người ta, Cho dù thân gãy nát, Cũng chẳng mềm lòng mà!., thanh âm bi tráng, rất có khí khái hào sĩ Yên Triệu gõ kiếm bi ca.
Mấy câu thơ ấy là Đoàn Khuê Chương bình thời thích ngâm, năm xưa vào đêm y sắp đi giết An Lộc Sơn đã từng làm như Thiết Ma Lặc mới rồi, gõ kiếm ngâm nga.
Lư phu nhân nghe thấy, bất giác cả kinh, định thần nhìn Thiết Ma Lặc, không kìm được ứa hai hàng nước mắt, may mà Tiết Hồng Tuyến đang níu kéo Thiết Ma Lặc nên không phát giác ra.
Hai cô gái nhỏ nghe thấy rất kỳ quái, hỏi :
- Thúc thúc, là người đọc kiếm quyết à?. Thiết Ma Lặc gật đấu bừa, Tiết Hồng Tuyến nói:
- Trong một hơi ngươi đánh ra sáu chiêu sao?. Nguyên là lúc nàng vừa học kiếm thuật, đều mỗi khi tập một chiêu thì trước tiên phải đọc một câu kiếm quyết. Tiết Hồng Tuyến nghe y đọc sáu câu, lại không rõ y nói cái gì nghĩ thầm :
- Kiếm quyết mà vị Vương thúc thúc này đọc giống hệt bài thơ Lư má dạy mình đọc.
Thiết Ma Lặc nói :
- Không sai, kiếm pháp này của ta không thể tách ra luyện từng chiêu từng chiêu, đoạn trước là ba mươi sáu chiêu, đoạn sau là hai mươi tám chiêu,

đoạn trước cứ sáu chiêu thành một tiết, đoạn sau thì bảy chiêu thành một tiết.
Tiết Hồng Tuyến vỗ tay cười nói :
- Kiếm quyết của người còn hay hơn kiếm quyết của bọn cháu, nhất định rất hay, mau mau luyện cho bọn cháu xem đi.
Thiết Ma Lặc nói :
- Thì ta đang muốn luyện cho các ngươi xem đây, nhưng con gái nhỏ cũng phải nghe lời người lớn, ngươi cứ về thay áo đi, để Lư ma ma khỏi lo lắng.
Tiết Hồng Tuyến sốt ruột muốn xem kiếm pháp của Thiết Ma Lặc, nũng nịu nói :
- Thay áo không gấp, chỉ là khi điệt nữ về nhà mẹ cháu sẽ không cho cháu quay lại. Bà nhất định nói hôm nay ngươi chơi nhiều rồi, sáng mai hãy đi chơi.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Vậy thì sáng mai ngươi lại tới, dù sao sáng mai ta cũng chưa rời khỏi đây.Tiết Hồng Tuyến nói :
- Không được, nếu bây giờ người không luyện cho điệt nữ xem, thì tối nay cháu không ngủ được đấy. Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Ta có một cách, ngươi chỉ thấp hơn ta một chút, quần áo năm trước của ta nhất định rất vừa với ngươi, chúng ta vào phòng ta thay áo đi.
Tiết Hồng Tuyến nói :
- Hay lắm, rốt lại là biểu thư người suy nghĩ rất chu đáo. Lư ma ma, người chờ con ở đây, con xem vị thúc thúc này biểu diễn kiếm thuật xong sẽ cùng về với người. Lư phu nhân nói :
- Mẹ ngươi đang đợi ngươi đấy!. Tiết Hồng Tuyến nói :
- Thì người cứ bịa chuyện nói với bà, nói bây giờ vẫn chưa tìm thấy con lại không được sao? Vườn hoa rộng thế này, nếu bọn con không tập võ ở đây, thì vốn ngươi cũng không dễ mà tìm ra bọn con được. Chúng ta ba người cùng nói như thế, sợ gì mà không qua mặt được?. Lư phu nhân nói:
- A, ngươi nghịch ngợm thật. Được, ngươi cứ đi thay quần áo đi, thay cho mau rồi ra cho mau.
Hai cô gái nhỏ đi xong, Lư phu nhân ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, nói :
- Xin tha lỗi cho bà già mạo muội, xin hỏi thiếu hiệp, mới rồi ngươi đọc là thơ gì thế?. Thiết Ma Lặc nói :
- Ta cũng không biết, ta chỉ nghe một người thường đọc, nghe nhiều lần mà thuộc thôi.
Lư phu nhân nói :
- Người ấy hiện còn sống không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Y gặp rất nhiều tai nạn, nhưng chắc trời còn thương y thù lớn chưa trả nên ngấm ngầm phù hộ, lần nào gặp nạn cũng thoát được, biết đâu không bao lâu nữa y sẽ tới Trường An đấy. Lư phu nhân buông lời thăm dò xong, đã không

còn nghi ngờ gì Thiết Ma Lặc nữa, vội hỏi :
- Ngươi là ai, ngươi đã biết người ấy, tại sao cũng tới chỗ này?.
Thiết Ma Lặc lúc ấy mới nói :
- Nói thật không giấu diếm, trưởng huynh của Đậu phu nhân nhà họ Đoàn là nghĩa phụ của ta, năm ấy ta và Đoàn đại hiệp lén tới Trường An, đại sát một trận trong phủ An tặc, đáng tiếc là ít không địch nổi nhiều, không cứu được tôn phu. Lư phu nhân giật nảy mình nói :
- Ngươi là Thiết Ma Lặc à?. Thiết Ma Lặc nói Đúng thế. Phu nhân, sao người lại biết tên ta?. Lư phu nhân nói :
- Sau sự tình hôm ấy, Nhiếp Phong đã nói với ta. Tên của ngươi thì về sau ta nghe ngóng được. Con người Nhiếp Phong tuy theo giặc nhưng còn biết thị phi. Ta cũng từng khuyên y mấy lần, chắc sớm muộn gì y cũng sẽ bỏ tối theo sáng thôi. Ngươi đã biết được tăm tích của y, mới tới nhà y phải không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Đây cũng là một chuyện vừa khéo, chứ không phải có hẹn trước. Lúc ấy bèn kể lại vắn tắt chuyện vừa khéo gặp được Nhiếp Phong.
Lư phu nhân nói :
- Nhiếp Phong tuy chịu che chở ngươi, nhưng thành Trường An hiện nay đã là thiên hạ của An Lộc Sơn. Đầm rồng hang cọp, rốt lại vẫn không phải là chốn yên thân, ngươi cũng phải mau mau rời khỏi đây là hay.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta tới đây chẳng qua mới một hôm, phu nhân, người ở giữa đầm rồng hang cọp đã mười năm, tại sao không muốn ra đi?.
Lư phu nhân khẽ nhường mày, hạ giọng nói :
- Ma Lặc, ngươi định cứu ta đi phải không Thiết Ma Lặc nói :
- Ta vốn có ý ấy nhưng ta đã hứa với Nhiếp Phong, không nỡ để y bị liên lụy. Ta là muốn chờ Đoàn đại hiệp tới, để dượng ấy cứu bà ra.
Lư phu nhân vội nói :
- Ngươi mau báo tin cho Đoàn Khuê Chương, bảo huynh ấy nhất thiết không được khinh cử vọng động. Hiện chưa phải lúc ta rời khỏi Tiết gia, nếu huynh ấy tới đây thì đối với ta chỉ có hại chứ không có lợi. Ta cũng quyết không theo huynh ấy rời khỏi chỗ này đâu.
Thiết Ma Lặc không sao hiểu được, hỏi :
- Vì sao lại thế?. Lư phu nhân nói :
- Theo như ngươi thấy, triều đình muốn diệt An tác thì dễ hay khó?. Nàng không trả lời mà đột nhiên lại hỏi Thiết Ma Lặc một câu :
- ngoài đề., Thiết Ma Lặc càng không sao hiểu được, sửng sốt đáp:
- Trung nguyên rơi vào tay Di Địch, thế lực của An tặc đã vững. Muốn tiêu diệt y đâu phải chuyện dễ? Có điều may mà lòng dân đều căm hận quân giặc. Mất dân sẽ mất tất cả, giang sơn của An tặc rồi cũng không yên ổn, chỉ

là sớm hay muộn mà thôi.
Lư phu nhân nói :
- Ta ở lại sào huyệt của giặc, là để sớm tối thấy nhanh sự bại vong của An tặc thôi. Trước đây ta còn chỉ vì muốn trả thù nhà, nhưng bây giờ thì kiêm thêm cho việc trả thù cho nước.
Ngươi nghĩ xem ta làm sao rời khỏi nơi này được?.
Lư phu nhân là một phụ nữ yếu ớt, nhưng nói mấy câu ấy lại khí khái bức người, khiến người ta rúng động. Thiết Ma Lặc đang định hỏi, Lư phu nhân đã nói :
- Không bao lâu Trường An ắt sẽ phát sinh bạo loạn, ngươi nghe lời ta đi mau đi, bảo Khuê Chương nhất thiết đừng tới đây.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta và Đoàn đại hiệp cũng hoàn toàn không có hẹn gặp nhau ở đây, chỉ là ta biết dượng ấy sẽ tới nên muốn ở đây chờ dượng ấy.
Lư phu nhân nói :
- Thế thì hỏng bét. Chỉ mong huynh ấy tới càng muộn càng hay. Còn nữa, ngươi muốn ở lại đây thì không được tùy tiện tìm ta. Nếu ta có việc cần ngươi giúp đỡ sẽ bảo Hồng Tuyến báo tin cho ngươi.
Thiết Ma Lặc đang định hỏi chuyện gì sẽ phát sinh, và nàng định trả thù thế nào thì hai cô gái nhỏ đã nhảy nhót chạy ra.
Họ cùng lên tiếng :
- Thúc thúc, bọn ta chờ xem kiếm pháp của người đây.
Thiết Ma Lặc chỉ đành nghe theo lời họ, rút kiếm ra cười nói:
- Các ngươi đã nhất định muốn xem, thì ta chỉ đành khoe cái dở. nếu có chỗ nào không đúng, các ngươi cũng chỉ cho ta. Họ tuy là trẻ con, nhưng trong mắt Thiết Ma Lặc, đã coi họ như bậc hành gia, thật sự thi triển kiếm pháp từng chiêu từng thức hoàn toàn không dám hàm hồ.
Thiết Ma Lặc triển khai Long hình kiếm pháp tám tám sáu mươi tư chiêu, pho kiếm pháp này hoàn toàn theo đường lối dương cương, kiếm thế hùng kiện dị thường, sử dụng tới lúc mau lẹ, quả thật tiến như khỉ vượn chuyền cây, lui như rắn rồng phóng lẹ, tung lên như ưng cắt xông trời, rơi xuống như cọp dữ móp đất, biến hóa mau lẹ, không thể hình dung, không thể suy đoán, kiếm quang chớp chớp, kiếm khí tung hoành, trong vòng mấy trượng cát bay đá chạy?
Kiếm thuật của Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến là theo lộ số lấy nhu khắc cương, sở trường về sự khinh linh mau lẹ, hoàn toàn khác với kiếm pháp của Thiết Ma Lặc lấy sự hùng kiện bức người, lộ số đôi bên khác nhau, nhưng đều là kiếm pháp thượng thặng. Theo Thiết Ma Lặc, thì kiếm pháp của họ vô cùng đẹp đẽ, còn theo họ, thì kiếm pháp của Thiết Ma Lặc cũng cực kỳ ưa nhìn! Nhưng họ không thể sánh được với Thiết Ma Lặc, Thiết Ma

Lặc kiến văn rộng rãi, họ thì ngoài kiếm pháp mà bản thân học được còn chưa nhìn thấy kiếm pháp thượng thặng nào khác, nên càng nhìn tới mức mờ mắt mê lòng, như ngây như say. Thiết Ma Lặc vừa sử dụng xong chiêu cuối cùng Thần long bãi vĩ, chợt nghe một giọng nói trong như chuông bạc vang lên :
- Kiếm pháp hay lắm!.
Giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, thanh trường kiếm vạch ra nửa vòng tròn, lập tức thu chiêu, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ đang đứng bên sân luyện võ, không phải Vương Yến Vũ thì là ai?
bốn mắt nhìn nhau, hai người đối mặt, đều cảm thấy nỗi ngạc nhiên về sự gặp gỡ bất ngờ, trong chớp mắt ấy, dáng vẻ đôi bên đều có chút lúng túng, không biết nói thế nào thì tốt. Tiết Nhiếp hai cô gái nhỏ vỗ tay khen ngợi :
- Thúc thúc, kiếm thuật của người hay thật, người nghe đấy, không chỉ bọn ta khen ngợi mà cả Vương thư thư cũng khen ngợi.
Hai cô gái nhỏ rất thân thiết với Vương Yến Vũ, mỗi người một bên, kéo tay Vương Yến Vũ bước tới, vừa đi vừa nói :
- Vị ương thúc thúc này là khách mới tới, bản lĩnh rất cao cường, nhưng lại có chút không thành thật, lúc đầu thúc lúc còn nói không biết, cứ khách khí với bọn muội.
Vương Yến Vũ định thần, cười nói :
- Người lớn làm sao giống trẻ con các ngươi, các ngươi biết một chút là khoe khoang ầm lên, người lớn thì không như thế, đó không phải nói dối mà là khiêm nhường., kế lại làm ra vẻ không quen biết Thiết Ma Lặc, khép nép làm lễ, nói:
- Té ra người là khách mới tới, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh.
Thiết Ma Lặc chỉ đành lộng giả thành chân, đáp lễ nói tiểu nhân họ Vương tên Tiểu Hắc, từ dưới quê lên, nhờ cậy người đồng hương.
Người nhà quê không biết lễ mạo, tiểu thư, người đừng trách.
Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Vị Vương thư thư này của bọn cháu võ công cũng rất cao minh, tỷ ấy thường tới đây chỉ cho bọn cháu, các người có tỷ thí với nhau không?. Lư phu nhãn từ sau khi hai cô gái nhỏ ra vẫn không nói với Thiết Ma Lặc, lúc ấy chợt nói chen vào :
- Vị Vương tiểu thư này là con gái cưng của Lỗ quốc công Vương công gia húy Bá Thông, Vương công gia và Tiết đại nhân Nhiếp đại nhân là nhất điện chi thần, cũng đều có tình thông gia. Vương tiểu thư thân phận ngàn vàng, nhưng rất hòa nhã, đối xử với người dưới rất có lễ mạo.
Mấy câu ấy của Lư phu nhân thật ra là chỉ rõ thân phận của Vương Yến Vũ, tiện nhắc cho Thiết Ma Lặc phải cẩn thận để ý, Thiết Ma Lặc nghe xong,

nghĩ thầm :
- Té ra Vương Bá Thông đang ở Trường An, vả lại còn được An Lộc Sơn phong tước, làm tới Quốc công gì đó rồi. Nói như thế thì Vương Yến Vũ cũng chưa từng khuyên cha cô ta rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Đa tạ Lư ma ma khen ngợi, có điều lời bà có chỗ không đúng. Không sai, ta đối với mọi người không chia trên dưới, nhưng cũng phải xem người nào đối xử tốt với ta thì ta mới tốt với y. Lúc nói câu ấy, không biết là cố ý hay vô ý, liếc Thiết Ma Lặc một cái.
Lúc ấy Nhiếp Ẩn Nương còn lằng nhằng đòi Thiết Ma Lặc và Vương Yến Vũ hai người tỷ võ, Thiết Ma Lặc nghe câu nói của Lư phu nhân bèn làm ra vẻ sợ sệt, nói :
- Té ra là một vị tiểu thư, tiểu nhân chỉ là một người nhà quê, làm sao dám tỷ thí với tiểu thư?.
Vương Yến Vũ cũng cười nói :
- Ngươi đừng nghe hai đứa nhỏ này nói bậy, mấy chiêu công phu mèo què của ta chơi đùa với trẻ con thì được, làm sao dám tỷ thí với bậc tráng sĩ?.
Nhiếp Ẩn Nương thấy bai người đều không chịu, cảm thấy thất vọng, cô ta hơi lớn hơn, không muốn lằng nhằng nữa, nhưng Tiết Hồng Tuyến lại nhất định không chịu thôi, lại kéo Vương Yến Vũ nói:
- Tỷ không chịu tỷ thỉ thì thôi, lần trước tỷ ưng thuận dạy công phu điểm huyệt cho bọn muội, bây giờ dạy được chưa?.
Vương Yến Vũ nói :
- Hôm nay ta chỉ tới xem các ngươi luyện kiếm thế nào thôi, lần trước không phải ta đã nói rồi sao, muốn học điểm huyệt, trước tiên đầu ngón tay phải có kình lực, cũng phải biết vận dụng nội kình thế nào mới được. Chuyện đó đợi lúc nào kiếm thuật của các ngươi đã luyện đủ mới có thể học thêm điểm huyệt. May mà các ngươi đã có vị thúc thúc đây, các ngươi cứ bảo y chỉ dạy thêm về pháp môn vận kình sử kiếm.
Lư phu nhân cũng nói :
- Hồng Tuyến, ngươi không dược lằng nhằng với Vương tiểu thư nữa, ngươi nhìn đấy, đã sắp tối rồi, ngươi mà còn không chịu về, ta cũng không còn cách nào trả lời với mẹ ngươi đâu.
Vương Yến Vũ nói theo :
- Đúng đấy, ngươi còn không nghe lời Lư ma ma về nhà đi, hôm nay ta cũng có việc, không ở đây với các ngươi lâu hơn được nữa.
Nhiếp Ẩn Nương vội nói :
- Vương thư thư, lúc nào ngươi lại tới?.
Vương Yến Vũ nói lúc nào ta muốn tới thì tới, chỉ cần ta thích ai thì tự nhiên ta sẽ tới gặp y, biết đâu ngày mai ta lại tới thăm các ngươi đấy. Lúc nàng nói

câu ấy, lại không biết là có ý hay vô ý, lại liếc Thiết Ma Lặc một cái.
Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, nhất thời ngẩn ra, lại quên mất đưa tiễn Vương Yến Vũ. Vương Yến Vũ bước đi hai bước, lại quay đầu như cười mà không phải là cười nói :
- Bao nhiêu năm nay chỉ thấy mọi người từ Trường An trốn đi, rất ít gặp người tới Trường An.
Vương tướng công, khó được ngươi tới Trường An lúc này. Bên ngoài hỗn loạn, ngươi nên cẩn thận một chút mới hay. Đáng tiếc hiện ta phải đi, ta rất muốn hỏi thăm ngươi về tình hình ngoài Trường An đấy.
Lư phu nhân ngấm ngầm hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ cô ta đã nhìn thấy chỗ sơ hở?. Nhiếp Ẩn Nương cướp lời nói :
- Vương thúc thúc đã nói với muội, y không đi ngay đâu. Vương thư thư, ngày mai ngươi cứ tới đây.
Thiết Ma Lặc chỉ đành khách khí với nàng vài câu, xin nàng hẹn ngày, Vương Yến Vũ cười nói :
- Lúc nào ta muốn tới thì tự nhiên sẽ tới., nói xong tự mở cửa vườn hoa bước ra. Xem ra nàng là khách thường xuyên của hai nhà Tiết Nhiếp, đã quen thuộc tới mức không cần câu nệ lễ nghi.
Vương Yến Vũ đi xong, Lư phu nhân cũng dắt Tiết Hồng Tuyến về, hai nhà họ kề nhau, có cửa ngách thông với nhau, rất tiện lợi, Lư phu nhân không tiện nói gì với Thiết Ma Lặc nữa, nhưng bà không sao yên tâm, lúc bước ra khỏi cửa ngách, cố ý cao giọng nói :
- Đi mau đi!. tựa hồ giục giã con gái, nhưng Thiết Ma Lặc đương nhiên biết đó là bà nói với mình.
Thiết Ma Lặc lòng rối như tơ vò, nghiền ngẫm về lời của Vương Yến Vũ nói với y lúc nãy một lượt, nghĩ thầm :
- Cô ta đã nói là không muốn gặp mình, hay là cô ta nói là sẽ tới đây, còn nữa, cô ta bảo mình cẩn thận, đó là có ý gì, xem ra đó hoàn toàn không phải là lời dặn dò tầm thường.
Lão quản gia nhà Nhiếp gia ân cần chiêu đãi, tối hôm ấy chuẩn bị cho Thiết Ma Lặc một mâm rượu tiếp phong thịnh soạn lấy thân phận người dưới hầu hạ y, Thiết Ma Lặc cảm thấy rất áy náy, kéo y cùng ngồi xuống uống rượu luôn miệng tôn xưng y là :
- Lão bá., người quản gia kia lúc đầu nơm nớp không yên, nhưng thấy Thiết Ma Lặc rất hòa nhã, hoàn toàn không làm ra vẻ, uống vài chén cũng bạo dạn lên dần.
Thiết Ma Lặc thấy y đã ngà ngà say, cũng dần dần nói nhiều hơn, bèn hỏi y :
- Tiểu thư các ngươi đúng là hổ nữ tướng môn, anh hùng khăn yếm, khó mà được người mới bấy nhiêu tuổi đầu như cô ta, không biết vì sao luyện được kiếm pháp như thế? Nhiếp tướng quân nam chinh bắc chiến, chắc không ở

nhà thường?. Viên quản gia nói:
- Nói ra thì đây là một chuyện lạ, kiếm thuật của tiểu thư bọn ta không phải do cha cô ta dạy. Năm cô ta ba tuổi, chơi đùa trước cổng, có một ni cô đi qua nhìn thấy, bèn vào cầu kiến phu nhân, phu nhân tường bà ta hóa duyên, nào ngờ bà ta nói:
Vị tiểu cô nương này cân cốt rất tốt, ta muốn thu làm đệ tử, phu nhân đương nhiên không chịu, ni cô kia nói:
Ngươi không chịu ta cũng bắt đi. Quả nhiên tối hôm ấy, cửa nẻo đóng chặt, tiểu thư còn ngủ chung giường với phu nhân mà nửa đêm mất tích.
Phu nhân khóc tới mức chết đi sống lại, qua mấy hôm lão gia trở về, nghe phu nhân kể lại, y hỏi rõ tướng mạo ni cô rồi an ủi phu nhân:
Vị ni cô ấy là cao nhân ngoài đời, có mời cũng không mời được, bà ta đã chịu thu Ẩn Nương làm đồ đệ, như thế là phúc cho Ẩn Nương, cô khóc cái gì?.
Thiết Ma Lặc nghe tới đó vội hỏi :
- Ngươi có biết pháp húy của ni cô ấy không. Lão quản gia nói :
- Chủ nhân của tiểu nhân không nói, nhưng theo khẩu khí thì chắc người đã biết lai lịch của ni cô ấy, có điều tiểu nhân không dám hỏi han, qua năm năm, tiểu thư tám tuổi, ni cô ấy mới đưa tiểu thư về, nghe nói ni cô ấy đã thoát thai hoán cốt cho cô ta, rèn luyện được căn bản, có thể tự luyện võ rồi. Sau đó cứ khoảng một năm ni cô kia lại tới một lần, thái độ của phu nhân đối với bà ta khác hẳn, lần nào bà ta tới cũng đưa vào phòng trong đích thân khoản đãi, ta tuy là quản gia, nhưng cũng không được gặp mặt bà ta.
Thiết Ma Lặc hỏi :
- Vậy kiếm thuật của Tiết cô nương cũng là do lão ni cô ấy dạy phải không?.
Viên quản gia nói :
- Ta cũng từng nghe Tiết cô nương gọi ni cô ấy là sư phụ, có điều Tiết cô nương từ nhỏ đến lớn sống trong nhà Tiết gia, chưa từng nghe nói bị mất tích, có lẽ cô ta gọi theo tiểu thư bọn tiểu nhân thôi. Hai nhà này mấy năm gần đây mới làm láng giềng với nhau. Thiết Ma Lặc nói :
- Hai vị cô nương nhỏ này giống hệt chị em ruột. Viên quản gia nói :
- Hồng Tuyến cô nương thông minh lanh lợi, vợ chồng Tiết tướng quân rất thương yêu cô ta. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Cha mẹ đương nhiên thương yêu con cái, chuyện đó cần gì phải nói!. Viên quản gia đã có mấy phần tửu ý, hạ giọng nói :
- Vương tướng công, ngươi không phải người ngoài, nói cho người biết cũng không hề gì, cô gái nhỏ ấy không phải là con ruột của Tiết tướng quân, nghe nói cha cô ta vốn là một viên quan của nhà Đường, bị đương kim hoàng thượng ngấm ngầm hại chết, lúc ấy hoàng thượng còn là Tiết độ sứ ba trấn, Tiết tướng quân là thuộc hạ của y, cô nương nhỏ này còn chưa đầy một tuổi.

Tiết tướng quân thấy đứa nhỏ mồ côi này đáng thương bèn cầu tình với hoàng thượng xin mang cô ta về nuôi. Ái chà, chuyện này vốn không nên nói ra, người biết rồi thì đừng nói với người khác đấy. Thiết Ma Lặc nói :
- Lão bá yên tâm, ta sẽ thủ khẩu như bình, nhất định không tiết lộ ra nửa câu.
Viên quản gia đời nào biết được Thiết Ma Lặc còn hiểu rõ ràng tường tận về thân thế và tao ngộ của cô nương nhỏ vốn tên là Sử Nhược Mai hiện có tên là Tiết Hồng Tuyến này hơn y. Thiết Ma Lặc thấy thái độ của Lư phu nhân đối với Tiết Hồng Tuyến đã sớm hoài nghi Tiết Hồng Tuyến là con của bà, bây giờ lại càng có chứng cứ xác thực. Bữa cơm ấy ăn suốt một giờ, Thiết Ma Lặc muốn biết tình hình của hai nhà Tiết Nhiếp, cũng đã nghe ngóng khá rõ ràng nhiều điều, có điều y chưa hỏi tới chuyện Lư phu nhân để bà không bị nghi ngờ. Sau bữa cơm, đã gần canh hai, viên quản gia kia dắt Thiết Ma Lặc vào phòng nghỉ ngơi.
Thiết Ma Lặc ở trong một gian phòng gần vườn hoa, theo quy củ nhà quan, trong ngoài cách biệt, phòng khách cách chỗ ở của gia quyến nhà họ Nhiếp mấy lớp cửa, khoảng cách cũng xa, viên quản gia đón tiếp y như khách quý, sợ y cần người hầu hạ, đích thân tới hầu y, Thiết Ma Lặc ở lầu trên, y ở lầu dưới.
Thiết Ma Lặc trong lòng không yên, làm sao ngủ được, nghĩ thầm:
- Lư phu nhân không chịu rời khỏi đây, lại không cho mình tới cứu, mình có nên ở lại đây không? Không ngờ Vương Yến Vũ cũng là khách quen thường lui tới hai nhà này, mình ở đây đã bị cô ta biết, chỉ e ở lại sẽ gặp phiền phức.
Thiết Ma Lặc đã sớm tin Vương Yến Vũ không hại y, y không sợ nàng mật báo, mà là sợ nàng lằng nhằng.:
- Không Không Nhi nhờ mình báo tin cho dượng Đoàn, dượng Đoàn sớm muộn gì cũng tới đây, nếu mình rời khỏi đây, lại càng không dễ gặp y. Lại nghĩ :
- Lư phu nhân nói sắp tới sẽ có chuyện lớn phát sinh nhưng không biết là chuyện gì? Chẳng bằng mình cứ lại thêm vài hôm, nếu bà cần giúp đỡ, mình có thể ra sức cho bà.
Thiết Ma Lặc đang nghĩ ngợi, ngần ngừ không quyết, chợt nghe ngoài cửa có một tiếng két, hai cánh cửa mở ra, để lộ một khuôn mặt thiếu nữ, chính là Vương Yến Vũ lén tới gặp y sớm hơn y đoán nhiều.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, ấp úng nói :
- Cô, cô, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại tới đây?. Vương Yến Vũ cười nói :
- Ngươi yên tâm, không ai nhìn thấy ta đâu, lão quản gia đã say mềm, ta chưa yên tâm còn điểm vào Thụy huyệt của y, mặt trời chưa lên cao thì y hoàn toàn chưa tỉnh dậy.
Thiết Ma Lặc nói :

- Cô có chuyện gì thì sáng mai tới không được sao, ái chà, cô không hiểu ý ta. Vương Yến Vũ ngẩn ra, trên mặt chợt đỏ bừng chì chiết :
- Té ra ngươi là tỵ hiềm chuyện nam nữ à? Hừ ngươi coi ta là hạng người nào, ta tuy xuất thân lục lâm nhưng cũng không phải loại nữ nhân hạ tiện đâu!.
Vương Yến Vũ nói thế, Thiết Ma Lặc lại đỏ mặt, đành mở cửa cho nàng vào. Vương Yến Vũ ngồi xuống, vẫn chưa hết tức giận rất lâu rất lâu cũng không nói gì.
Thiết Ma Lặc tạ lỗi nói :
- Vương cô nương, ta là thật lòng thôi, không biết ăn nói, cô đừng trách, ta chỉ sợ chúng ta đi lại quá thân mật thế này Triển đại ca biết được lại hiểu lầm. Ờ, Triển đại ca tìm cô khắp nơi, cô có biết không?.
Vương Yến Vũ mày liễu dựng lên, nói :
- Chuyện của ta không cần ngươi quản. Nhưng chuyện của ngươi, ngươi phải suy nghĩ một chút đấy. Hừ, nếu ta không nỡ không nhìn thấy ngươi gặp tai họa thì ta không tới đây đâu. Ngươi cho rằng ta muốn gặp ngươi à? Ngươi yên tâm, qua đêm nay rồi ta hoàn toàn không gặp lại ngươi nữa đâu.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ta có chuyện gì nguy hiểm? Chẳng lẽ có người biết ta đang ở Trường An, báo lại cho An tặc à?.
Vương Yến Vũ nói :
- An lộc Sơn hiện đang tự đắc vì làm được hoàng đế, ở trong cung làm chuyện trên trời dưới đất không lo tới chuyện gì cả. Sợ là sợ có người khác muốn làm hại ngươi thôi? Ta hỏi ngươi trước đã, ngươi tới Trường An làm gì?.
Thiết Ma Lặc nói :
- Tới xem ma quỷ múa may ở Trường An?.
Vương Yến Vũ nói :
- Ta biết ngươi sẽ không nói thật với ta, nhưng ta cũng đoán được một hai phần, đây không phải là vua Đường phái ngươi tới hành thích An Lộc Sơn chứ?. Vương Yến Vũ tự cậy là thông minh, nhưng lần này thì nàng đã đoán sai.
Thiết Ma Lặc nói :
- Ủa, té ra cô sợ ta không tự lượng sức mình, như con thiêu thân tự lao đầu vào chỗ chết sao?.
Vương Yến Vũ nói :
- Có một người không biết ngươi có quen không, ba mươi năm trước là một đại ma đầu tiếng tăm sánh ngang vời Triển Long Phi sư phụ ta, là Thất bộ truy hồn Dương Mục Lao.
Câu ấy vừa buông ra, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đột nhiên biến sắc, hai mắt cơ

hồ tóe lửa, giận dữ hỏi :
- Dương Mục Lao à? Lão ma đầu ấy vẫn còn sống à?.
Vương Yến Vũ giật nảy mình, nói :
- Xin hỏi ngươi là kẻ thù của y à? Chẳng trách mấy lần y hỏi thăm cha ta về ngươi.
Thiết Ma Lặc định thần, vội hỏi :
- Lão ma đầu ấy hiện ở đâu?.
Vương Yến Vũ nói :
- Y ở bên cạnh An Lộc Sơn, An Lộc Sơn đã lấy lễ mời y về làm Tổng quản đại nội. Hôm trước y còn nói chuyện với cha ta về ngươi. Thiết Ma Lặc nói :
- Ủa, y nói những gì? Có phải là muốn hại chết ta không?.
Vương Yến Vũ nói :
- Theo khẩu khí của y, thì quả thật y rất muốn hại ngươi. Y nói, y nói.. Ờ, tóm lại là không có gì hay, ngươi phải thật cẩn thận đấy. Y đã biết ngươi ly khai vua Đường, y cũng đang đoán là ngươi tới Trường An. Nguyên là trong hai hôm ấy Dương Mục Lao bàn bạc về Thiết Ma Lặc với Vương Bá Thông, vừa khéo có Vương Yến Vũ bên cạnh, lúc Vương Bá Thông nói tới việc đại phá núi Phi Hổ, Dương Mục Lao bên đập bàn nói :
- Đáng tiếc, đáng tiếc, ngươi đã giết Đậu gia ngũ hổ, tại sao lại nhổ cỏ không nhổ rễ, để thằng con hoang của Thiết Côn Luân chạy thoát. Vương Bá Thông nói Lúc ấy vì nể mặt Không Không Nhi, sau này hối hận đã không còn kịp nữa, thằng tiểu tử ấy theo Ma kính lão nhân học được một thân võ nghệ, chuyện gì cũng đối đầu với ta. Dương Mục Lao nói :
- Vương huynh cũng không cần lo lắng phiền não, thằng tiểu tử ấy thì ta cũng không tha được. Nghe nói y bị vua Đường đuổi đi, ta ngờ đó là khổ nhục kế.
Vương Bá Thông nói :
- Khổ nhục kế à? Chẳng lẽ y dám tới đầu hàng hoàng thượng chúng ta?.
Dương Mục Lao nói :
- Hoặc giả không dám giả đầu hàng, nhưng có thể trà trộn vào Trường An, âm mưu hành thích. Vương Bá Thông nói :
- Thủ hạ của ta có rất nhiều người biết y, ta bảo họ để ý dò xét là được.Chỉ là nếu tra xét ra được hành tung của y, thì còn phải được đại huynh đích thân xuất thủ mới xong. Vương Yến Vũ vì sợ nhắc tới chuyện cũ ở núi Phi Hổ, lại sợ Thiết Ma Lặc càng căm thù cha nàng, nên không thuật lại chi tiết cuộc đối thoại ấy.
Vương Yến Vũ đang sợ Thiết Ma Lặc đi hành thích An Lộc Sơn, chạm trán Dương Mục Lao, lúc ấy mới không sợ hiểm nghi, tới báo tin cho y, khuyên Thiết Ma Lặc rời khỏi Trường An. Nào ngờ Thiết Ma Lặc nghe xong lại đùng đùng nổi giận, đập bàn chửi :

- Được lắm, y muốn lấy mạng ta, ta cũng đang muốn lấy mạng y đây!.
Sở dĩ Thiết Ma Lặc lại giận dữ như thế vì Dương Mục Lao chính là kẻ thù giết chết cha y. Hai mươi lăm năm trước, lúc Thiết Côn Luân còn làm Yên Sơn vương, có một hôm có một người khách tìm tới sơn trại của y, người khách ấy chính là Dương Mục Lao. Y với Thiết Côn Luân tuy không biết nhau nhiều, nhưng vì đôi bên đều ngưỡng mộ võ công của đối phương, nên lần ấy Dương Mục Lao tới, Thiết Côn Luân bèn mở tiệc chiêu đãi.
Rượu đến lúc ngà ngà, hai vị đại sư võ học này cũng không tránh khỏi bàn luận về võ công, Dương Mục Lao nói :
- Thiết huynh, công phu ngoại gia của ngươi đăng phong tháo cực, về chưởng lực đã gặp đối thủ chưa?. Thiết Côn Luân nói :
- Lão huynh có hiệu là Thất bộ truy hồn thủ, trước mặt lão huynh thì ta phải thua rồi. Ý ở ngoài lời là luận về chưởng lực thì anh hùng thiên hạ chỉ có Dương Mục Lao mà thôi.
Dương Mục Lao hô hô cười rộ, nói :
- Thiết huynh quá khen rồi, chúng ta một người là chưởng lực ngoại gia, một người là chưởng lực nội gia, chỉ sợ khó phân cao thấp. Thiết Côn Luân tự nhận là không bằng, còn Dương Mục Lao chỉ nói là :
- khó phân cao thấp. ngữ khí hiển nhiên cao ngạo hơn Thiết Côn Luân nhiều. Thiết Côn Luân tự nhận không bằng, đó chẳng qua là lời khiêm nhường, lúc ấy có hơi rượu, bèn khích Dương Mục Lao tỷ thí. Nào ngờ Dương Mục Lao có ý tới để khích y tỷ thí.
Thiết Côn Luân nói ra hai chữ :
- tỷ thí. trước, chính hợp ý y, nhưng y còn cố ý cau mày, nói :
- Sở học của chúng ta khác nhau, vốn nên giúp đỡ nhau, nhưng ta lại có chút lo lắng. Thiết huynh, ngoại gia chưởng lực của ngươi chí mãnh chí cương, mà nội gia chưởng lực của tiểu đệ cũng có công phu mấy mươi năm, ta không dám khoe khoang, chứ đến nay vẫn chưa gặp đối thủ. Nếu có lỡ tay, tiểu đệ bị thương thì cũng thôi. Nhưng nếu lão huynh bị thương, thì coi sao được?. Thiết Côn Luân đã ngà ngà say, nghe y nói thế càng không thoải mái, lập tức hô hô cười rộ nói :
- Lão huynh không việc gì phải lo lắng, từ lâu đã ngưỡng mộ Thất bộ truy hồn chưởng của lão huynh, tiểu đệ còn muốn tỷ thật sự. Đừng nói là bị thương, cho dù bị ngươi truy hồn thật, ta cũng quyết không căm hận ngươi.
Lúc ấy hai người tỷ võ trước tiệc, đầu mục lớn nhỏ trên sơn trại đứng chung quanh, đều im phăng phắc xem, chỉ thấy Thiết Côn Luận quát tháo như sấm, mỗi chưởng đánh ra, ngói trên nóc nhà rơi xuống, vách tường dường như cũng bị chấn động, Dương Mục Lao thì khí định thần nhàn, thân theo chưởng chuyển, mỗi chưởng phát ra nhất định là di động một bước, hoặc tới hoặc lui, hoặc qua hai bên, chiêu thức khác nhau, liên tiếp thay đổi, chưởng

lực phát ra không hề có tiếng gió nhưng những người đứng gần đều cảm thấy có một luồng tiếm lực ép tới, bất giác đều lùi lại phía sau, những bậc hành gia có mặt đều đã nhận ra, luận về công lực thì hai người đều đã đạt tới mức đăng phong tháo cực, nhưng Dương Mục Lao lấy bộ pháp linh hoạt mà hóa giải lực đạo của đối phương, thì có chút xảo kình, vì thế tựa hồ cũng chiếm được một chút tiện nghi. Đôi bên qua lại bảy chưởng, Dương Mục Lao xoay người một cái, lật tay vỗ ra, song chưởng chợt khựng lại, chỉ thấy hai người đều mồ hôi như mưa, qua một lúc Thiết Côn Luân cười nói :
- Tiểu đệ may mà chưa bị truy hồn, chúng ta có thể dừng tay chưa?. Dương Mục Lao nói :
- Lão huynh tiếp được bảy chưởng của ta, đôi bên đều chưa thụ thương, thì không cần miễn cưỡng so thắng bại nữa.
Bọn đầu mục bên ngoài thở phào, đều cảm thấy kết thúc thế này thì đôi bên đều có thể diện, không ngờ trong chớp mắt đôi bên thu chưởng về, chợt nghe Thiết Côn Luân gầm lớn một tiếng, nhảy ra ngoài một trượng. Dương Mục Lao làm ra dáng vẻ giật nảy mình, kêu lên :
- Thiết huynh, ngươi sao thế? Bị thương ở đâu? Tiểu đệ có thuốc đây. Thiết Côn Luân một chiêu Lý ngư đả đỉnh lật người lại, hai mắt trợn tròn quát :
- Dương Mục Lao, ngươi đừng vờ vĩnh! Đợi ta trị thương xong, sẽ tìm ngươi lãnh giáo công phu chân thực!. Tuy y vẫn còn có thể đứng lên, nhưng nghe thanh âm trung khí không đủ, rõ ràng đã bị nội thương.
Bọn đầu mục bên ngoài nhìn thấy rõ hai người công lực tương đương mà Thiết Côn Luân lại đột nhiên bị trọng thương một cách kỳ lạ, lại theo khẩu khí của y, bất giác đều nghi ngờ y bị Dương Mục Lao ám toán, lúc ấy có mấy người bộ hạ trung thành rút binh khí ra, chỉ vào Dương Mục Lao mắng nhiếc.
Dương Mục Lao cười nhạt nói :
- Thiết huynh, ngươi nói gì? Những lời ngươi nói lúc nãy có còn nhớ không.
Thiết Côn Luân vung tay nói:
- Để y đi, không cần các ngươi trả thù cho ta!.
Dương Mục Lao còn cố ý thở dài, nói :
- Thiết huynh, ta nhất thời lỡ tay, vô cùng hối hận, không ngờ ngươi lại coi ta là kẻ thù, ta không còn cách nào, đành phải đi thôi. Mong ngươi sớm trị thương cho lành, ta sẽ lại tới thỉnh giáo.
Thiết Côn Luân luyện công phu Kim chung tráo, bọn đầu mục còn cho rằng y chỉ bị thương nhẹ, đoán là không có chuyện gì lớn, nào ngờ đêm ấy y lúc nóng lúc lạnh, từ đó nằm liệt giường không dậy nổi, càng không thể đích thân tìm Dương Mục Lao báo mối thù một chưởng ấy.
Nguyên là y và Dương Mục Lao công lực tương đương, nhưng Dương Mục Lao luyện chưởng lực nội gia, lúc đôi bên đồng thời thu chưởng, chưởng lực

dương cương của Thiết Côn Luân đã thu về nhưng Dương Mục Lao lại ngấm ngầm phát ra một luồng ám kình, sau khi thu chưởng, kình lực còn chưa tiêu tan, đột nhiên thừa lúc không đề phòng đánh tới, phá công phu Kim chung tráo của Thiết Côn Luân, lại đả thương mạch Tam tiêu của y. Đó có thể nói là :
- ám toán., nhưng lại không phải ám toán rõ ràng, vì đó là chỗ ảo diệu trên chưởng lực của y, nên lúc ấy Thiết Côn Luân chỉ đành tự trách mình quá sơ ý, quá coi y là bạn bè, nên bị thua thiệt mà không nói được.
Sau khi Thiết Côn Luân chết, bộ hạ của y đương nhiên muốn báo thù, cho ky mã túa đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng không biết Dương Mục Lao đã đi đâu. Quan quân lại nhân lúc Thiết Côn Luân chết, mấy người đại đầu mục ra ngoài đuổi theo kẻ thù, thừa cơ tấn công sơn trại, đáng thương cơ nghiệp mấy mươi năm kinh dinh của Thiết Côn Luân tại Yên Sơn một sớm bị hủy diệt, mà Thiết Ma Lặc cũng trở thành con mồ côi, về sau mới được Đậu gia nhận làm nghĩa tử.
Người tấn công sơn trại là Tổng quản Hành binh U Châu Tii Bỉnh, sau đó bộ hạ của Thiết Côn Luân mới biết nguyên là Dương Mục Lao đã nhận lời Tô Bỉnh nhờ tới ám toán Thiết Côn Luân, Tô Bỉnh lập được công ấy được thăng quan ba cấp, chuyện không cần nói, nhưng chẳng qua cũng chi đắc ý được vài năm, về sau Đậu Lệnh Khản nghĩa phụ của Thiết Ma Lặc suất lãnh lâu la tấn công U Châu, cuối cùng giết chết Tô Bỉnh, tính ra cũng là trả được một nửa mối thù của Thiết Côn Luân, đó cũng là lý do tại sao Thiết Ma Lặc coi Đậu Lệnh Khản như cha ruột.
Dương Mục Lao vẫn không biết đang ở đâu, đó đương nhiên là vì Thiết Côn Luân giao du rất rộng, y sợ bạn bè của Thiết gia tìm tới trả thù, nên im hơi dấu vết. Đậu gia thì vì tranh giành ngôi minh chủ lục lâm với Vương gia, cũng không rảnh để tìm y.
Thiết Côn Luân có giao tình thân thiết với Ma kính lão nhân, lúc lâm chung từng dặn thuộc hạ phải đưa con tới chỗ Ma kính lão nhân học võ để báo thù, nhưng vì Ma kính lão nhân hành tung vô dình, hơn mười năm sau Thiết Ma Lặc và Đoàn Khuê Chương tình cờ gặp Nam Tễ Vân ở Trường An, mới được Nam Tễ Vân dẫn dắt vào sư môn, lúc ấy trại Phi Hổ đã bị Vương Bá Thông tiêu diệt.
Thiết Ma Lặc theo Ma kính lão nhân tám năm, trong năm năm đầu, Ma kính lão nhân có một người bạn từ Đột Quyết (tức vùng Tân Cương và Thanh Hải hiện nay) về, theo y nói thì Dương Mục Lao đã chết ở Đột Quyết, vả lại y còn từng tham gia lễ tang của Dương Mục Lao, vị bằng hữu này chính là Huyền Không từ, một trong Võ lâm thất kỳ, Ma kính lão nhân và Thiết Ma Lặc đều tin y quyết không đơm đặt, nên Thiết Ma Lặc sau khi nhập môn, vẫn canh cánh không quên việc báo thù cho nghĩa phụ, nhưng lại cho rằng

kẻ thù của cha ruột mình đã chết, về căn bản không sao trả thù.
Nào ngờ bầy giờ Vương Yến Vũ nói Dương Mục Lao vẫn chưa chết, vả lại còn đang là Tổng quản đại nội của An Lộc Sơn! Ký ức bi thảm được khơi dậy, Thiết Ma Lặc không kìm được trong lòng đau xót, nước mắt rơi xuống lã chã, hình bóng cha y hiện ra, dáng vẻ phẫn nộ, khuôn mặt u uất, đau xót dặn dò lúc lâm chung.. Ngọn lửa thù hận lại bừng lên trong lòng, Thiết Ma Lặc nghiến răng nghiến lợi nói :
- Dương Mục Lao đang ở đây à? Tốt lắm, y ở đây thì ta lại không rời Trường An?. Vương Yến Vũ giật nảy mình, nói:
- Ma Lặc, ta không biết ngươi và Dương Mục Lao có thù oán gì, nhưng ta đã chính mắt nhìn thấy công phu Miên chưởng kích thạch của y, hôm ấy y bộc lộ thân thủ trước mặt An Lộc Sơn và rất nhiều võ sĩ trong Ngự hoa viên, mười mấy hòn đá to bằng cái đầu, y nói chỉ đánh nát một viên ở giữa, nói xong khẽ vỗ ra một chưởng, hòn đá ấy vẫn bất động, nhưng sau đó y bảo người ta bưng ra, quả nhiên hình thù bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn nhưng bên trong đã nát bét như bột.
Ờ, xem ra công phu ấy của y không kém gì sư phụ ta, Ma Lặc, ta không phải coi thường công phu của ngươi, nhưng sợ là, sợ là...
Thiết Ma Lặc là hành gia võ học, đương nhiên biết sự lợi hại của công phu Miên chưởng kích thạch ấy, nghĩ thầm :
- Từ đó mà nhìn thì chưởng lực nội gia của lão ma đầu này quả thật không thể coi thường, nếu một chưởng đập xuống đánh nát toàn bộ tảng đá thì còn dễ, bây giờ y có thể theo như lòng muốn, tùy ý đánh viên đá ở giữa, chưởng lực nội gia này đã đạt tới mức đăng phong tháo cực rồi!.
Nhưng Thiết Ma Lặc tuy hoảng sợ, vẫn dằn giọng nói :
- Cho dù y là đá, ta là trứng, ta cũng phải chọi nhau với y một phen. Vương Yến Vũ dịu dàng nói :
- Ma Lặc, xem ra ngươi có mối thù không đội trời chung với y, lẽ ra ta không nên khuyên ngươi, nhưng có câu Còn được non xanh đó, Lo gì thiếu củi đun, ta không dám nói ngươi bỏ qua, nhưng ở Trường An hiện nay thì ngươi tay lẻ khó vỗ, mà bè cánh của y thì rất đông.
Thiết Ma Lặc nhìn nàng một cái, thấy nàng dáng vẻ lo sợ hiện ra ngoài mặt, đâu có gì giống với con gái kẻ thù? Quả thật giống như một người chị em gái quan tâm tới y, trong lòng vô cùng cảm động, nhất thời không nói nên lời.
Vương Yến Vũ nói tiếp :
- Ma lặc, cho dù ngươi hận ta cũng được, ta vẫn không nỡ nhìn thấy ngươi bị tổn thương chút gì, nếu ngươi muốn tiếp tục ở lại Trường An thì ta chỉ xin ngươi một chuyện, xin ngươi đừng một mình mạo hiểm, đi hành thích An Lộc Sơn. Thiết Ma Lặc hiểu rất rõ ý nàng, nàng không dám khuyên Thiết

Ma Lặc bỏ qua chuyện trả thù, mà chỉ muốn y đừng vào cung hành thích, như thế đương nhiên không có cơ hội mà chạm trán Dương Mục Lao.
Thiết Ma Lặc nói :
- Được, ta ưng thuận. Ta quyết không một mình đi hành thích là được. Trời sắp sáng rồi, cô đi đi!.
Vương Yến Vũ ánh mắt đầy vẻ u oán, mỉm cười buồn rầu, nói :
- Ma Lặc, ngươi không cần đuổi ta, ta cũng phải đi rồi, ngươi yên tâm, trở đi ta không bao giờ một mình tới gặp ngươi nữa đâu. Nói xong bèn nhảy qua cửa sổ không quay lại nữa.
Thiết Ma Lặc không kìm được dựa vào song cửa, nhìn theo bóng nàng mất hút trong đêm sâu.
Đúng là:
Chim én qua rèm đi lại tới,
Đáng thương yêu hận vẫn chưa tiêu.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 32
Hang cọp náu thân lo báo nước
Phòng khuê nói chuyện biết lòng ngươi

Thiết Ma Lặc tuy nóng ruột trả thù, nhưng cũng hoàn toàn không phải là kẻ thô mãng, Vương Yến Vũ đi rồi, y dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ cặn kẽ, Vương Yến Vũ nói quả thật có lý, ở chỗ Trường An ma quỷ múa may này mình tay lẻ khó vỗ quả thật không nên lộ mặt, càng không cần nói tới chuyện vào cung hành thích. Nghĩ thầm :
- Có trả thù cũng không phải gấp gáp trong mấy hôm nay, cứ chờ cô cô và dượng tới sẽ tính. Thiết Ma Lặc làm đệ tử Ma kính lão nhân tám năm, về nội công vả kiếm thuật đều có thành tựu rất cao, y so sánh võ công của mình với Dương Mục Lao, tính thấy có thể đối phó với Miên chưởng của y, nhưng nếu muốn thủ thắng thì lại rất khó, nếu có vợ chồng Đoàn Khuê Chương giúp đỡ thì may ra còn có thể nghĩ tới việc trả thù.
Một chuyện khác khiến y lo lắng là Lư phu nhân. Lư phu nhân không chịu rời khỏi Tiết gia, lý do thì không nói, chỉ đoán là sắp có chuyện lớn phát sinh, theo lời của bà thì tựa hồ sự phát sinh chuyện ấy không hề nguy hiểm gì tới bà. Lúc ban ngày nói chuyện còn chưa hết ý, Thiết Ma Lặc định tìm cơ hội khác gặp bà, nhưng Lư phu nhân lại không cho y qua Tiết gia, Thiết Ma Lặc chỉ đành đợi bà và Hồng Tuyến trở lại.
Nhưng mấy hôm sau đó không những Lư phu nhân và Hồng Tuyến không qua, mà Nhiếp Ẩn Nương cũng không thấy tới níu kéo đòi y luyện võ, Thiết Ma Lặc ngấm ngầm lo lắng. Trong nhà quan lại, trong ngoài cách biệt, y đương nhiên cũng không tiện bước vào phòng trong tìm Nhiếp Ẩn Nương hỏi thăm, chỉ đành hàng ngày giải khuây với viên quản gia.
Tiết Tung Nhiếp Phong đều là đại tướng tâm phúc của An Lộc Sơn, lão quản gia này biết không ít về gia đạo của An Lộc Sơn, theo y nói thì con trai thứ của An Lộc Sơn tức An Khánh Tự hiện được phong là :
- Thái tử. thì ngu muội, An Lộc Sơn vốn không thích y, chỉ vì An Khánh Tông con lớn của y lúc y làm phản vẫn còn đang ở Trường An làm Quận mã bị Đường Huyền tông giết, nên mới không thể không lập y làm :
- Thái tử., hai cha con y trước nay không hòa thuận với nhau lắm. Thiết Ma Lặc nghe xong là thôi, hoàn toàn không để ý tới.
Năm sáu ngày sau, một hôm đột nhiên Nhiếp Ẩn Nương lại tới phòng Thiết Ma Lặc, muốn Thiết Ma Lặc cùng nàng ra hoa viên luyện kiếm, Thiết Ma

Lặc vui vẻ ưng thuận, tới hoa viên chỉ thấy Tiết Hồng Tuyến đã có mặt ở đó, vừa thấy Thiết Ma Lặc không đợi y hỏi, đã nói ngay :
- Vương thúc thúc, điệt nữ đã sớm muốn qua đây, chỉ vì Lư ma ma bị bệnh, điệt nữ không thể rời khỏi bà nên bỏ mất mấy ngày không luyện tập. Nhiếp Ẩn Nương cười nói :
- Vương thúc thúc, người không biết đấy, Lư ma ma này quả thật còn thương cô ta hơn cả mẹ ruột cô ta. Cô ta đối với Lư ma ma cũng hiếu thuận như mẹ ruột. Lư ma ma tuy là nhũ mẫu, nhưng biết thi thư, mấy hôm nay điệt nữ cũng cùng Tiết muội muội bầu bạn với bà, cũng được bà dạy nửa bộ Kinh Thi. Thiết Ma Lặc nghe Lư phu nhân lúc bệnh vẫn có thể dạy con đọc sách, đoán chỉ là bệnh nhẹ, mà hôm nay thấy dáng vẻ Tiết Hồng Tuyến vui mừng, nghĩ chắc bà đã khỏi bệnh rồi.
Hai cô gái nhỏ đòi Thiết Ma Lặc chỉ dạy kiếm thuật, Thiết Ma Lặc lại có ý muốn biết sư phụ môn phái của họ, lúc ấy bèn nói :
- Hai chữ chỉ dạy ta không dám nhận, kiếm thuật của ta và các cô lộ số khác nhau, không bằng các cô cứ đem hết toàn bộ kiếm pháp đã học được biểu diễn cho ta xem một lượt, chúng ta mới dễ cùng nhau rên luyện, đôi bên giúp đỡ nhau.
Tiết Hồng Tuyến nói :
- Như thế cũng được, nhưng kiếm thuật của ta là Nhiếp thư thư dạy lại, ta còn chưa học được toàn bộ. Nhiếp thư thư, ngươi ra luyện đi, để ta đứng ngoài học thêm. Nhiếp Ẩn Nương cười nói :
- Hồng Tuyến, ngươi bịa đặt gì thế? Ta gọi Lư ma ma tới gọi ngươi về dạy dỗ cho một trận bây giờ. Tiết Hồng Tuyến nói :
- Ta bịa đặt lúc nào?. Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Còn không phải là bịa đặt à?
Kiếm thuật của ngươi không phải cũng do sư phụ dạy sao? Lần trước bà còn khen ngộ tính của ngươi rất cao mà!. Tiết Hồng Tuyến nói:
- Mỗi lần sư phụ tới đây, chẳng qua chỉ ở lại mười ngày tám ngày, tính những ngày ta theo bà học kiếm cộng lại còn chưa dầy ba tháng, lúc đầu chỉ học kiếm thuật, thiếu số đều do ngươi thay mặt dạy lại, kiếm pháp này đến nay ta còn chưa học được trọn vẹn, sao lại nói là ta bịa đặt?.
Thiết Ma Lặc làm ra vẻ kinh ngạc, nói :
- Ủa, té ra các cô còn có sư phụ, ta chỉ tưởng đây là kiếm pháp gia truyền, sư phụ của các cô là ai?.
Nhiếp Ẩn Nương trầm ngâm một lúc, nói :
- Ngươi không phải là người ngoài, nhưng sư phụ có dặn ta không được nói bừa tên bà cho người ngoài biết.
Thiết Ma Lặc nói :
- Thế thì cô không cần nói nữa, chỉ cần biểu diễn kiếm pháp của bà dạy cho

ta xem thôi.
Nhiếp ẩn Nương rút một thanh đoản kiếm trên giá binh khí đứng thẳng người, ánh mắt nhìn thẳng vào mũi kiếm, xoay người một vòng, đã thấy kiếm quang như dải lụa bao trùm một khoảng hơn một trượng chung quanh, đột nhiên thân hình chớp lên, thân theo kiếm chuyển, càng đánh càng mau, chỉ thấy kiếm quang vấn vít, chợt đông chợt tây, chợt tụ chợt tán, quả thật là lật tựa chim hồng, xoay như du long!
Múa đến lúc mau, lại như thủy ngân rơi xuống đất mưa hoa tán loạn, nhìn rất đẹp mắt.
Thiết Ma Lặc thầm ngạc nhiên, thấy kiếm pháp của cô ta tựa hồ cùng nguồn khác dòng với kiếm pháp của Vương Yến Vũ. Kiếm pháp của Vương Yến Vũ cứng rắn hơn, kiếm pháp của Nhiếp Ẩn Nương thì thiên về âm nhu, đạt tới mức cực kỳ khinh linh ảo diệu, bề ngoài tuy khác, nhưng trong con mắt của bậc hành gia thì có thể nhận ra là cùng từ một nguồn. Có điều nếu chỉ bàn về kiếm pháp, thì Nhiếp Ẩn Nương con cao minh hơn của Vương Yến Vũ rất nhiều. Những chỗ biến hóa tinh vi ảo diệu, quả thật không kém gì Viên công kiếm pháp của Không Không Nhi.
Thiết Ma Lặc đang đoán định, chợt nghe lão quản gia hớt hãi chạy tới, kêu lên :
- Tiểu thư, tiểu thư.... Nhiếp Ẩn Nương vừa khéo đi hết đường kiếm pháp ấy, lúc ấy thu kiếm đứng lại, tỏ vẻ không vui nói :
- Chuyện gì, ngươi không thấy ta đang luyện kiếm à? Ta còn phải thỉnh giáo Vương thúc thúc nữa.
Viên quản gia ấp úng nói :
- Ở ngoài có một bà già tìm tới, vô cùng hung dữ, nói muốn gặp Diệu Tuệ sư thái gì đó, ta nói ở đây không có người ấy, bà ta nói là có người muốn gặp tiểu thư, bà ta xông vào cửa, đi một bước là trên bậc đá in lại một vết chân, bọn gia đinh không dám cản trở, xin hỏi tiểu thư có ra gặp bà ta không.
Viên quản gia vừa nói vừa nhìn Thiết Ma Lặc, tựa hồ muốn mời Thiết Ma Lặc nghĩ cách giúp y. Nhiếp Tiết hai cô gái đều lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thanh hỏi :
- Bà già ấy muốn gặp Diệu Tuệ sư thái à? Bà ta có nói bà ta là ai không?.
Lão quản gia nói :
- Bà ta không nói. Nhiếp Ẩn Nương lớn hơn, ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói với Thiết Ma Lặc :
- Bà ta hung dữ như thế, ta cũng muốn đi gặp bà ta, Vương thúc thúc người đi phía sau, nếu bà ta hà hiếp điệt nữ thì người giúp điệt nữ nhé.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Người có bản lãnh thật sự, thì không hà hiếp bọn con gái nhỏ đâu. Các cô muốn ta cùng đi cũng được, có điều ta là người ngoài không liên can gì, lại

không tiện ra mặt. Chẳng bằng thế này, cô đi gặp bà ta, ta núp sau bình phong, nghe xem bà ta tới đây làm gì.
Tiết Hồng Tuyến vỗ tay nói :
- Hay lắm, có người thì càng can đảm thêm, Nhiếp thư thư, chúng ta cùng đi. Ta không sợ bà ta hung dữ, ta chỉ sợ bà ta không hung dữ thôi. Chúng ta luyện công phu mấy năm, cũng phải thử xem. Nói xong rút một thanh đoản kiếm trên giá giắt vào người, lại nói với Thiết Ma Lặc :
- Vương thúc thúc người cũng không cần vội vàng bước ra, nếu bọn điệt nữ không đánh được bà ta thật thì người hãy ra giúp đỡ. Xem dáng vẻ của nàng thì rất hăm hở muốn thử, giống như mong muốn trận đánh nhau này xảy ra.
Thiết Ma Lặc lắc đầu, cười nói :
- Hồng Tuyến, con gái nhỏ không nên thích đánh nhau, các cô trước tiên phải hòa nhã hỏi bà ta, cho dù bà ta có hung dữ hơn, cũng không thể động thủ đánh trẻ con trước.
Tiết Hồng Tuyến chẩu miệng ra nói :
- Bà ta hòa nhã thì ta mới hòa nhã, chứ tại sao lại bắt bọn ta phải minh nọt bà ta.
Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến dắt tay nhau đi ra khách sảnh, chỉ thấy một bà già tướng mạo hung dữ, ngựa lớn đao vàng khệnh khạng ngồi đó, đầu tóc rối bù, hai con mắt lồi ra như mắt cá vàng, như người lớn lúc đang dọa nạt trẻ con, giống như :
- yêu bà. mà các truyện cổ vẫn kể. Tiết Nhiếp hai cô gái nhỏ tuy can đảm cũng không kìm được rùng mình, Tiết Hống Tuyến run lên nói :
- Ngươi là ai? Tại sao ngươi muốn tìm Diệu Tuệ sư thái?.
Bà già kia hai mắt đảo đảo, nhìn Tiết Hồng Tuyến từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên nhe răng ra cười nói :
- Xem nhãn thần của ngươi thì Độ nữ công của ngươi cũng có chút căn bản rồi, vậy ngươi cũng là đồ đệ của Diệu Tuệ à? Diệu Tuệ thật là có phúc, thu luôn một lúc được hai đệ tử có khí cốt rất tốt, đúng là làm ta ghen tức?. tiếng cười cực kỳ khó nghe, giống như tiếng cú kêu đêm, khiến người ta rùng mình rởn gai ốc.
Thiết Ma Lặc núp sau bình phong, còn hoảng sợ hơn hai cô gái nhỏ, bà già ấy không phải ai khác mà chính là Triển Đại nương sư phụ của Vương Yến Vũ, Nhiếp Ẩn Nương trấn tĩnh hơn, nói :
- Bà bà, ngươi tìm lầm nhà rồi. Nhà ta họ Nhiếp, cha ta đem quân đi đánh giặc, trong nhà cũng không có Diệu Tuệ sư thái gì cả.
Triển Đại nương cười khánh khách nói :
- Ta biết ngươi là con gái Nhiếp Phong, cha ngươi mà gặp ta cũng phải tự xưng là vãn bối.
Ngươi còn nhỏ tuổi mà cũng biết bịa đặt, ngươi nói Diệu Tuệ không ở đây,

tại sao em gái ngươi lại hỏi tại sao ta tìm bà ta? Mau mau nói thật, Diệu Tuệ là sư phụ của các ngươi phải không?.
Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Ta không nói cho ngươi nghe, sư phụ không cho bọn ta nói với người ngoài. Triển Đại nương cười lớn nói :
- Ồ, té ra Diệu Tuệ cũng có giới điều như thế đấy. Hô, tiểu cô nương, ngươi không nói thì ta không thử ra được à?. Tiếng cười chưa dứt, Tiết Hồng Tuyến đột nhiên thấy một luồng kình phong quét tới cạnh người, thanh đoản kiếm mang trong người đã bị Triển Đại nương giật mất. Triển Đại nương xoay người, thanh kiếm chưa rút ra khỏi vỏ đâm vào Nhiếp Ẩn Nương một nhát, quát :
- Con nha đầu, cẩn thận đón dỡ chiêu Dạ xoa thám hải của ta!.
Nhiếp Ẩn Nương tuổi hơi lớn hơn, ứng biến cũng mau lẹ hơn, lúc thanh kiếm của Tiết Hồng Tuyến bị cướp, nàng đã tuốt kiếm ra, vừa khéo kịp thời đỡ gạt, Triển Đại nương nói tên chiêu ra trước, Nhiếp Ẩn Nương cũng không rảnh suy nghĩ, ra chiêu Ngọc nữ đầu thoa, nguyên là trong kiếm pháp sư phụ nàng truyền thụ, chiêu Ngọc nữ đầu thoa là chiêu số duy nhất có thể phá chiêu Dạ xoa thám hải của Triển Đại nương, nàng bình thời đã sớm tập luyện mười phần thuần thục, có điều nếu Triển Đại nương không nói ra trước, thì nàng không có kinh nghiệm lâm địch, cũng không biết làm sao thi triển.
Chỉ nghe keng một tiếng, thanh đoản kiếm của Nhiếp Ẩn Nương đã chém vào vỏ kiếm của Triển Đại nương. Triển Đại nương hô hô cười nói :
- Tiểu cô nương, các ngươi còn không biết ta là ai à?.
Thiết Ma Lặc đã sớm nhận ra Triển Đại nương cố ý thử chiêu, lúc ấy cũng đã nhận ra sư môn của Triển Đại nương và hai cô gái Nhiếp Tiết như có cùng nguồn gốc, nhưng Tiết Hồng Tuyến còn là một cô bé ngây thơ, lúc ấy vội vàng kêu lên :
- Vương thúc thúc, người mau ra đây, bọn điệt nữ đều không đánh lại bà ta.
Triển Đại nương sắc mặt sa sầm, nói :
- Ồ, té ra các ngươi còn có một vi Vương thúc thúc à? Y là ai, ta phải gặp y một phen. Thiết Ma Lặc sau bình phong giật nảy mình. Triển Đại nương không thấy có ai bước ra, liền xông vào bên trong tìm kiếm.
Chợt có một tiếng kêu vang lên :
- Sư phụ, người đi đâu thế?. Vương Yến Vũ bước ra, vừa khéo tới trước mặt Triển Đại nương hai mắt trợn lên, quát :
- Ngươi còn nhận ra sư phụ à?. Vương Yến Vũ nói :
- Xin sư phụ bớt giận, hôm ấy trốn đi, là chủ ý của Nguyên Tu ca ca.
Triển Đại nương cười nhạt nói :
- Hay đấy, té ra là các ngươi đã đi cùng đường, liên kết nhau phản đối ta.

Triển nhi đâu? Ngươi gọi y ra đây, ta muốn hỏi y còn có nhận ta là mẹ nữa không?. Triển Đại nương tuy lời nói vẻ mặt hung dữ, nhưng Vương Yến Vũ ở chung với bà ta lâu ngày, làm gì không biết tâm ý của bà ta, lập tức nói :
- Sư phụ yên tâm, Nguyên Tu ca ca không hề gì, huynh ấy trước sau vẫn hiếu thuận với lão nhân gia người, chẳng qua huynh ấy không có ở đây, người muốn gặp huynh ấy thì phải chờ thêm một thời gian.
Triển Đại nương hừ một tiếng nói :
- Ta không muốn gặp nó nữa!.
Nhưng kế đó lại hỏi :
- Nó ở đâu?. Tiết Hồng Tuyến không biết xấu tốt, lúc ấy đã hơi định thần, chợt lại líu lo :
- Vương thư thư, bà già hung dữ này là sư phụ của người à?., lại kêu lên :
- Vương thư thư tới rồi, Vương thúc thúc người còn chưa ra đây sao?.
Triển Đại nương nói :
- Ngươi thân thiết với nhà này lắm phải không? Ngươi đã gặp sư bá chưa? Còn có vị Vương thúc thúc nào thế?. Vương Yến Vũ nói :
- Sư phụ hỏi một loạt như thế, bảo con trả lời câu nào trước? Ờ, con cứ nói chuyện Nguyên Tu ca ca trước đã. Có điều chuyện này rất dài, ở đây không phải là chỗ nói chuyện, sư phụ, mời người khuất giá tới nhà con, cha con cũng rất nhớ nhung người.
Triển Đại nương trong lòng ngần ngừ định đi mà không đi Vương Yến Vũ tươi cười nói :
- Sư phụ, lão nhân gia người còn giận con à?.
Triển Đại nương hừ một tiếng, nói :
- Ta không rảnh đâu mà giận ngươi?. Vương Yến Vũ nói :
- Vậy thì chúng ta đi thôi. Triển Đại nương phất tay áo nói :
- Khoan đã, ngươi cần gì phải hối thúc ta? Ta đã tới chỗ này, chưa hỏi được nơi ở của sư bá ngươi, làm sao nói đi là đi?. Vương Yến Vũ cười nói :
- Chuyện đó người hỏi con là được, chúng ta vừa đi vừa nói thôi. Người không biết đấy, con đang có rất nhiều chuyện muốn nói với người. Gặp người rồi, sao lại không sốt ruột?
Diệu Tuệ sư bá quả thật không có ở đây, bà thường mỗi năm vào mùa đông mới tới, đại khái ở đến rằm tháng giêng thì đi. Hiện nay mới là đầu mùa đông, người tới hơi sớm rồi. Triển Đại nương nghĩ thầm:
- Câu này thì tin được, sư thư tuy bất hòa với mình, nhưng nếu bà ở đây cũng không đến nỗi không ra gặp. Thật ra Triển Đại nương cũng muốn biết tin tức con trai, nên muốn sớm tới nhà Vương Yến Vũ, hỏi rõ Vương Yến Vũ. Bây giờ đã biết Diệu Tuệ không có ở nhà Nhiếp gia, cũng không ngần ngừ nữa, theo Vương Yến Vũ đi ra.
Nhìn thấy Triển Đại nương đã bước ra bậc cửa, Thiết Ma Lặc núp sau bình

phong mới thở phào một hơi, chợt thấy Triển Đại nương dừng bước, hỏi Vương Yến Vũ :
- Hai con quỷ con này đã học được chân truyền của sư bá ngươi, mới rồi chúng gọi Vương thúc thúc gì đó ra đối phó với ta, Vương thúc thúc ấy là nhân vật lợi hại nào?. Vương Yến Vũ phì cười nói :
- Vương thúc thúc ấy là một ông già, uống rượu say rồi là nói khoác, lại rất giỏi chửi người, bọn trẻ con đều không dám đụng chạm tới y, hai con quỷ con ương ngạnh này muốn y khoe cái dở, nên mới gọi y ra. Nhưng lão tửu quỷ ấy thấy sư phụ Oai phong như thế, cho dù bình thời quen thói ương bướng, cũng làm sao dám thở mạnh?
Chỉ e đã sớm núp xuống gầm giường rồi, còn dám ra sao?. Triển Đại nương cười lớn nói :
- Té ra là thể, rồi sải chân bước ra, trong chớp mắt đã ra khỏi cổng lớn.
Hai cô gái nhỏ ngớ mặt nhìn nhau, không hiểu gì cả. Nhiếp Ẩn Nương nói :
- Kỳ quái, Vương thư thư bình thời đối xử với chúng ta rất tốt, hôm nay lại giúp sư phụ của cô ta, mắng chúng ta là quỷ con?
Vương thúc thúc rõ ràng không phải là ông già, lại không phải tửu quỷ, tại sao cô ta lại bịa đặt như thế chứ?.
Tiết Hồng Tuyến kêu lên :
- Vương thúc thúc, ngươi có nghe thấy không đấy? Ngươi quả thật là sợ tới mức chui vào gầm giường à?.
Thiết Ma Lặc hô hô cười rộ, bước ra nói :
- Vương thư thư là tốt với các cô, các cô không biết. Bà già hung dữ ấy là sư thúc của các cô, các cô lại dám bất kính với bà ta, Vương thư thư sợ bà ta trách phạt các cô, nên vội vàng kéo bà ta đi. Còn cô ta chửi các cô là quỷ con, không phải là đã trừng phạt nhẹ nhàng rồi sao?.
Nhiếp Ẩn Nương chẩu miệng ra nói :
- Quả thật không ngờ chúng ta lại có một vị sư thúc hung dữ như thế! Nói thế thì Vương thư thư há không phải là sư thư của chúng ta sao? Cô ta lúc bình thời chưa từng nói ra. Tiết Hồng Tuyến cũng nói :
- Sư phụ thương yêu chúng ta, còn vị sư thúc này vừa tới là hà hiếp chúng ta, tính nết hung dữ, người lại khó coi, ta không muốn nhận bà ta làm sư thúc đâu. Vương thúc thúc, tại sao mới rồi ngươi không dám ra, để người ta chê cười?.
Thiết Ma Lặc cười nói :
- Bà ta rốt lại là trưởng bối trong sư môn của các ngươi, ta đánh nhau với bà ta sao tiện?.
Nhiếp Ẩn Nương hơi lớn hơn, biết việc nhiều hơn, cũng phụ họa nói :
- Không sai, nếu Vương thúc thúc đánh nhau với bà ta, không thua gì cũng không hay. Thua thì cố nhiên bị thua thiệt, còn nếu thắng thì Vương thư thư

lại mất mặt.
Hai cô gái nhỏ líu lo trò chuyện một lúc, mọi người tan đi. Thiết Ma Lặc buông được hòn đá đè nặng trong lòng xuống, chỉ sợ Triển Đại nương quay lại, phát hiện ra hành tung của y, muốn nghĩ cách né tránh bà ta, nhưng Trường An tuy rộng lớn lại không có chỗ nào đặt chân. Vả lại thù cha chưa trả, nếu rời khỏi nơi đây, lại không cam lòng.
May mà qua vài hôm, Triển Đại nương và Vương Yến Vũ đều không trở lại Nhiếp gia. Thiết Ma Lặc đoán nhất định là Vương Yến Vũ dùng cách gì đó ràng buộc bà ta.
Trong mấy hôm ấy, Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến ngày nào cũng luyện võ, y dạy hai cô gái nhỏ vận kình sử kiếm thế nào mà hàng ngày nhìn thấy họ luyện kiếm, bản thân mình cũng thu được điều hay. Y và hai cô gái nhỏ càng thân thiết, chỉ là Lư phu nhân vẫn không hề ra mặt.
Hôm ấy, y dang tĩnh tọa trong phòng, chờ Nhiếp Ẩn Nương tới gọi, chợt nghe bên ngoài có tiếng người ngựa huyên náo, bất giác giật nảy nịnh, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ hành tung của mình bi tiết lộ, An tặc phái quân tới bắt mình sao?.
Đang kinh nghi bất định, chợt nghe Nhiếp Ẩn Nương mặt mày hớn hở đứng dưới lầu gọi lên Vương thúc thúc, ngươi xuống đây mau, cha ta về rồi. Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa mừng, vội vàng xuống lầu, cùng Nhiếp Ẩn Nương ra đón. Vừa bước ra tới lần cửa thứ hai thì thấy Nhiếp Phong và viên quản gia.
Nhiếp Phong vừa mới về nhà, còn chưa kịp hỏi viên quản gia, chỉ cho là vết thương của Thiết Ma Lặc đã lành, y đã đi rồi, đột nhiên thấy y dắt tay con gái mình bước ra, sửng sốt buộc miệng kêu:
- Thiết... chữ Thiết vừa ra khỏi miệng, mới nhớ lại Thiết Ma Lặc đã đổi tên họ, vội nói trớ đi :
- Quân thiết kỵ lần này theo ta xuất chinh, không ngờ lại bất lợi, nên lần này ta trở về sớm. Vương huynh đệ, ngươi ở đây quen chưa?.
Thiết Ma Lặc thấy Nhiếp Phong mặt đầy bụi bặm, lại có dáng vẻ tiều tụy, trong lòng chợt rúng động, nói :
- Đa tạ vị Hầu quản gia này lo lắng chu đáo, so với ở nhà ta còn thoải mái hơn nhiều.Nhiếp Phong ngần ngừ một lúc, chợt nói với con gái :
- Ngươi vào nói với mẹ, ta muốn nói chuyện với Vương thúc thúc trước. Nói xong bèn sai viên quản gia:
- Ngươi đem mấy bao thổ sản vào đưa phu nhân. Nếu có khách ở ngoài tìm ta, ngươi nói hôm nay ta vừa về, ngày mai mới gặp khách.
Viên quản gia vô cùng ngạc nhiên, nhưng lại mừng thầm, nghĩ bụng :
- May mà mình biết cách lấy lòng vị Vương tướng công này. Lần này lão gia về, lại không vào nhà trong thăm phu nhân trước, đủ biết y coi trọng vị Vương tướng công này như thế nào.

Nhiếp Phong đuổi tả hữu ra, một mình cùng Thiết Ma Lặc bước vào phòng khách, đóng chặt cửa lại, rồi hít sâu một hơi. Thiết Ma Lặc nói :
- Tướng quân có việc gì lo phiền, quả thật là thua trận à?. Nhiếp Phong cười gượng nói :
- Cũng may mà chưa đến nỗi toàn quân tan vỡ, nhưng người ngựa mười doanh chi còn được ba doanh. Thiết Ma Lặc nói :
- Ai thống lãnh quân Đường mà lợi hại thế? Tần Tương, Uất Trì Bấc hai người có ra trận không?. Thiết Ma Lặc trong lòng mười phần lo lắng cho hai người ấy, nên cố ý nhân cơ hội hỏi dò.
Nhiếp Phong lại cười gượng nói :
- Nếu là thua dưới tay hai người ấy cũng còn xứng đáng, nói ra rất mất mặt, lần này căn bản lại không phải chạm trán với quan quân chính thức, chỉ là dân binh ô hợp mà thôi. Họ ra vào vô thường, cứ đến trời tối là từ bốn phương tám hướng tập kích, sáng sớm thì không thấy đâu, bọn ta về căn bản chưa đánh trận, nhưng sức lực đã dần dần sứt mẻ.
Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói :
- Tướng quân, thế thì ngươi phải vui vẻ mới đúng. Nhiếp Phong kinh ngạc nói :
- Ngươi nói thế là có ý gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Tướng quân thua một trận như thế, cũng nên hiểu rõ chỉ có quân mạnh ngựa khỏe vẫn không đủ cậy. Chuyện quan trọng nhất là phải được lòng dân. Lời xưa có câu Thuận với dân thì hay, nghịch với dân thì mất. Tướng quân hiểu được đạo lý ấy thì biến họa thành phúc chẳng qua chỉ trong một chớp mắt mà thôi. Dân khí thịnh vượng, người Hồ suy yếu, nếu tướng quân xem cơ hội ra quyết định, ắt năm sau quốc thổ trùng quang, tướng quân cũng có thể giữ được lộc vị, đó không phải là điều rất đáng chúc mừng sao?.
Nhiếp Phong cúi đầu, trầm ngâm một lúc rồi thong thả nói :
- Ma Lặc, bây giờ còn chưa đến lúc, tạm thời không nói tới. Trước tiên ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi đã gặp Lư phu nhân chưa?. Thiết Ma Lặc nói :
- Lúc vừa tới có gặp một lần. Nhiếp Phong nói :
- Bà ta nói gì?. Thiết Ma Lặc nói :
- Như ngươi nói, bà ta không muốn rời khỏi đây. Thiết Ma Lặc vốn định nói lời Lư phu nhân lại cho y nghe, nhưng nghĩ lại vẫn không nói ra.
Nhiếp Phong nhìn Thiết Ma Lặc một cái, nói :
- Thiết huynh đệ, ngươi là nhân vật trong đạo hiệp nghĩa, ngươi và Đoàn đại hiệp coi trọng ta, coi ta như bằng hữu, ta vô cùng cảm kích. Vốn là ta gánh vác việc rất lớn, cũng tuyệt đối không thể để các ngươi bị thua thiệt, nhưng ta không có ở nhà còn hay, ta mà trở về, tình hình lại khác rồi. Trong lòng ta lo lắng, chính là chuyện ấy. Thiết Ma Lặc đã đoán được vài phần, nhưng làm

ra vẻ không hiểu, nói :
- Ta vẫn chưa hiểu rõ ý tướng quân, đội ơn tướng quân kết bạn tâm giao, xin tướng quân cứ nói thẳng ra.
Nhiếp Phong nói :
- Ta không ở nhà, người ngoài sẽ không tới đây.
Ta về rồi, đồng liêu nhất nhất định sẽ tới thăm hỏi, hỏi ta về quân tình ở chiến trường, tung tích của ngươi về lâu về dài chi e khó mà không bị tiết lộ. Thiết huynh đệ, người ngươi muốn gặp thì đã gặp rồi, ngươi ở lại Trường An còn có chuyện gì khác không?.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Té ra y sợ mình làm liên lụy cho y., có hơi không vui, nhưng nghĩ lại, Nhiếp Phong có ý bảo y ra đi, cũng là nghĩ cho y, lúc ấy liền nói :
- Tướng quân đã có chỗ khó khăn, thì ngày mai ta cáo từ là được.
Vừa nói tới đó, chợt nghe viên quản gia đứng dưới lầu bẩm lên:
- Tiết tướng quân mời gia chủ và Vương tướng công qua. Nhiếp Phong giật nảy mình, hạ giọng nói :
- Y muốn gặp ngươi, nếu không qua y lại sinh nghi, ngươi phải thật bình tĩnh, để ta đưa ngươi đi vậy.
Hai nhà Nhiếp Tiết vốn có cửa thông nhau, lúc ấy Nhiếp Phong dắt Thiết Ma Lặc từ cửa ngách đi qua, chỉ thấy Tiết Tung ngồi giữa sảnh đường, Hồng Tuyến đứng bên cạnh. Tiết Tung vừa nhìn thấy Thiết Ma Lặc liền đứng lên hô hô cười rộ nói :
- Vương Tiểu Hắc, ta có mắt không biết anh hùng, quả thật rất xấu hổ, rất xấu hổ!., lại vỗ vỗ vai Nhiếp Phong nói :
- Còn có ngươi có nhãn lực, nhận ra y là người phi thường, bảo toàn tính mạng cho y.
Nhiếp Phong và Thiết Ma Lặc giật nảy mình, chỉ thấy Tiết Tung dáng vẻ rất cao hứng, mà dường như không hề có chút ác ý nào. Tiết Tung mời hai người ngồi xuống, gọi a hoàn bưng trà ra, rồi hỏi :
- Vương Tiểu Hắc, kiếm pháp của ngươi là học được của ai?. Thiết Ma Lặc nói:
- Là học được của một tiên sinh mở võ quán ở quê, y nói tư chất của ta có thể học võ, nên cũng dụng tâm dạy ta. Tiết Tung nói :
- Nói thế thì vị tiên sinh ấy là bậc dị nhân phong trần náu vết nơi rừng núi rồi.
Nhiếp Phong nói :
- Chuyện này lạ thật, ngươi vừa về tới nhà, làm sao mà biết kiếm pháp của y cao cường. Tiết Tung cười nói :
- Lệnh ái còn chưa nói với ngươi sao? Trong mấy hôm ấy, Vương Tiểu Hắc hàng ngày chỉ dạy kiếm thuật cho họ. Cả hai con nhãi Ấn Nương và Hồng

Tuyến cùng ca ngợi kiếm pháp của y cao cường, thì ta không cần phải chính mắt nhìn thấy cũng có thể tin được rồi. Nhiếp Phong động tâm nghĩ thầm :
- Té ra là thế, chỉ là Hồng Tuyến lắm chuyện, không biết rồi sẽ đưa tới cho mình bao nhiêu phiền phức nữa đây.
Tiết Hồng Tuyến làm sao biết được tâm sự của Thiết Ma Lặc nghênh ngang đắc ý cười nói :
- Vương thúc thúc, người không cần về quê nữa, điệt nữ nói cha phong cho người một chức quan, cứ ở lại đây, làm bạn với bọn ta.
Tiết Tung nói :
- Biểu đệ, ta đang vì chuyện ấy mà muốn thương lượng với ngươi đây, Vương Tiểu Hắc là đồng hương với chúng ta, lại có một thân võ nghệ, ý ta là muốn đề bạt y làm Tá lĩnh thân binh của ta, ngươi có đồng ý không?.
Nhiếp Phong chỉ đành trả lời :
- Vương Tiểu Hắc được huynh đề bạt, đó là ngươi làm ơn cho y. Vương Tiểu Hắc, ý ngươi thế nào?. Y cho rằng Thiết Ma Lặc nhất định sẽ mềm mỏng từ chối, nào ngờ Thiết Ma Lặc lại nói ngay :
- Tiểu dân thật may mắn được Tiết tướng quân chiếu cố, đó là chuyện mong mà còn chưa được.
Thiết Ma Lặc miệng thì tạ Ơn, nhưng hoàn toàn không quỳ lạy.
Tiết Tung nghĩ thầm :
- Rốt lại y là người nhà quê, không biết lễ số.
Nhưng như thế cũng đủ thấy y là người chất phác, về sau cứ từ từ dạy y biết quy củ là được. Lúc ấy bèn nói :
- Ta đã bảo quản gia chuẩn bị phòng cho ngươi rồi. Tuy hai nhà thông nhau, nhưng ngươi làm Tá lĩnh thân quân của ta, ở bên chỗ ta thì tiện hơn. Hành lý của ngươi ta sẽ bảo gia đinh qua lấy về, ngươi không cần qua đấy nữa. Ờ, ngươi còn chưa gặp phu nhân phải không?
Thiết Ma Lặc sửng sốt, không biết ý y, nhưng cứ theo sự thật trả lời :
- Ta ở trong nhà Nhiếp tướng quân, không có việc gì nên không dám qua phủ, vẫn chưa từng được bái kiến phu nhân. Tiết Tung nói:
- Từ nay trở đi người là thân tín kiêm hộ viện tùy thân của ta, cũng như người nhà rồi. Ngươi gặp phu nhân đã., nói xong sai a hoàn mời phu nhân ra.
Qua một lúc, chỉ thấy một người đàn bà ăn mặc lộng lẫy bước ra trước sảnh, tuổi tác xấp xỉ Tiết Tung, tướng mạo rất đoan trang, xem ra có vẻ con nhà đại gia, Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Tiết Tung thô bỉ tàn ác mà lại có được người vợ thế này, phúc khí không phải nhỏ đâu.
Lúc ấy, y bên bước lên thỉnh an.
Tiết phu nhân đã biết là hộ viện mới tới, thấy y vóc dáng cao lớn, khí vũ

hiên ngang, trong lòng khen thầm :
- Lần này y dùng người đúng là không sai. Lúc ấy bèn nhìn qua chồng cười nói :
- Nếu không phải người đã nói lai lịch của y, thì chức thiếp đã tưởng y là con nhà tướng rồi.
Tiết Tung thấy vợ khen ngợi Thiết Ma Lặc, trong lòng cũng rất vui vẻ, cười nói :
- Văn võ không dòng giống, Nam nhi nên tự cường. Tổ tiên của ta cũng chưa từng làm quan, nhưng không phải ta cũng là một đại tướng quân sao? Vương Tiểu Hắc, ngươi làm việc cho tốt, ta đảm bảo ngươi sẽ có tiền trình hoa gấm. Thiết Ma Lặc chỉ đành nhún nhường cảm tạ lần nữa. Tiết Tung cười nói :
- Phu nhân, cô khen y tướng mạo phi phàm, nói ra cũng kỳ lạ, lần đầu tiên ta gặp y, cũng cảm thấy dường như đã gặp người này ở đâu rồi, trong lòng lại có chút vui mừng, nên lúc Nhiếp Phong cầu tình cho y, ta bèn ưng thuận ngay., thật ra lúc ấy căn bản y chưa nhìn thấy rõ tướng mạo của Thiết Ma Lặc, phát hiện ra đã từng gặp nhau là chuyện sau đó. Nhiếp Phong hơi hoảng sợ, vội nói :
- Y là đồng hương của chúng ta, có khi lúc ngươi nhỏ từng gặp y mà ngươi không nhớ ra đó thôi. Tiết Tung cười nói :
- Có thể là thế, chuyện này tính ra cũng là có duyên. Thiết Ma Lặc mười năm trước từng giao thủ với Tiết Tung ở Trường An một lần, tuy giữa lúc hỗn chiến, đôi bên chỉ đánh nhau ba chiên hai thức, nhưng Thiết Ma Lặc trong lòng vẫn có tật giật mình, sợ bị y nhận ra, bây giờ thấy y hoàn toàn không nghi ngờ gì, như buông được một khối đá nặng trong lòng.
Trong lúc trò chuyện, chợt có gia nhân vào báo :
- Nghiêm phu nhân tới!. Tiết Tung nói :
- Là khách của nàng tới, chồng bà ta hiện là kẻ ở lầu son gác tía, khó mà được giao tình như của bà ta với nàng.
Thiết Ma Lặc thấy Tiết phu nhân có khách, lập tức cáo từ. Tiết Hồng Tuyến nói :
- Vương thúc thúc, điệt nữ đi với người vào xem phòng người. Quản gia trong Tiết phủ đưa Thiết Ma Lặc đi, vừa tới hành lang, một a hoàn bước tới nói :
- Hống Tuyến, Lư ma ma gọi người. Bà nói người phải về học bài. Tiết Hồng Tuyến thè lưỡi nói :
- Ái chà, cai quản chặt chẽ qua. Vương thúc thúc, ngày mai điệt nữ mới gặp được.
Thiết Ma Lặc thấy nàng đi qua hành lang, bước vào một cánh cửa vòm bèn trái, bên ngấm ngầm ghi nhớ vị trí.

Viên quản gia biết :
- Vương Tiểu Hắc. này là người được đại nhân coi trọng, cũng ra sức lấy lòng y, trong lúc chuyện phiếm nói với Thiết Ma Lặc, cho biết phu quân Nghiêm phu nhân tên Nghiêm Trang, là:
- Đại thần. của An Lộc Sơn, giữ chức :
- Thái tử Thái bảo. Thiết Ma Lặc nghe xong, cũng không buồn ghi nhớ. Thiết Ma Lặc vừa nhận chức trong Tiết gia, vả lại Tiết Tung hôm nay mới về, y cho rằng nhất định sẽ có một bữa tiệc tiếp phong, nào ngờ đến xế chiều, Tiết Tung chỉ ra lệnh bảo viên quản gia chiêu đãi y, lại dắt y tới khắp nơi trong nhà một lượt để tiện biết rõ đường lối cửa nẻo, dễ làm hộ viện. Y theo viên quản gia kia đi một lượt, chỉ là đi lướt qua bên ngoài, chứ không vào gặp :
- Lư ma ma., cũng không gặp Tiết Tung.
Buổi chiều, viên quản gia dọn cơm cho một mình y, mới nói cho y biết, tối nay vốn Tiết Tung định bày tiệc chiêu đãi y nhưng sau khi Nghiêm phu nhân tới, vợ chồng Tiết Tung lập tức vào nhà trong trò chuyện với bà ta, nhiều khách khứa khác tới thăm Tiết Tung đều không tiếp. Nghe viên quản gia nói, dáng vẻ của Tiết Tung cơ hồ không được thoải mái, bữa cơm chiều cũng chỉ có ba người bọn họ ăn trong phòng trong, Tiết Hồng Tuyến cũng không được gọi vào, không biết vì chuyện gì. Thiết Ma Lặc nghe xong, ngấm ngầm hối hộp. Nghĩ thầm vị Nghiêm phu nhân kia là vợ của :
- đại thần. cho dù hai nhà Nghiêm Tiết đi lại thân mật, Tiết Tung cũng không cần phải trực tiếp tiếp chuyện bà ta.
Sau bữa cơm chiều, Thiết Ma Lặc nghỉ ngơi một lúc, đợi đến canh ba, y mặc một bộ quần áo dạ hành màu đen, rón rén ra ngoài, y đã biết rõ đường lối cửa nẻo trong nhà Tiết gia, lại đã biết chỗ ở của Lư phu nhân, không bao lâu đã tìm tới phòng nàng.
Thật kỳ lạ, trong phòng Lư phu nhân vẫn còn đèn lửa, sau tấm rèm sa màu xanh thấp thoáng bóng hai phụ nữ, vả lại còn có tiếng nói chuyện thì thào. Ngoài cửa sổ phòng Lư phu nhân là đình viện, trong đình viện có một cây mai già, Thiết Ma Lặc thi triển khinh công phi thân lên cây, rón rén tiến vào, chỉ thấy hai người phụ nữ ấy là Lư phu nhân và Tiết phu nhân. Thiết Ma Lặc không kìm được thầm thấy ngạc nhiên, chỉ nghe Tiết phu nhân nói :
- Trước đây lần nào ta khuyên y, y cũng nói các cô là đàn bà, biết gì tới đại sự quốc gia? Nhưng lần này khuyên y, tuy y chưa ưng thuận, nhưng cũng không chửi mắng ta nữa.
Lư phu nhân nói :
- Nghe nói lần này Tiết tướng quân ra quần bất lợi, chuyện đó có thật không?. Tiết phu nhân nói :
- Cũng chính vì lý do ấy. Đồng liêu của y vốn có một số kẻ ghen ghét với y,

lần này y thua trận, rất sợ bị những người ấy thừa cơ ném đá xuống người dưới giếng.
Lư phu nhân nói :
- Thư thư, ta ở trong nhà người nhiều năm, được người hậu đãi, vào lúc quan hệ thế này, ta không thể không nói thẳng. Thư thư người ngàn vạn lần phải nắm chắc chủ ý, khuyên Tiết tướng quân kịp thời quay đầu cho sớm, nếu không đến lúc thân bại danh liệt sẽ hối hận không kịp đâu.
Tiết phu nhân nói :
- Thư thư, ta được ngươi dạy bảo nhiều năm, cũng hiểu đại nghĩa. Cho dù không phải là tính toán vì mình, ta cũng không muốn thấy y khuất thân theo giặc, bị người ta phỉ nhổ. Chỉ là con người y nhút nhát, chuyện gì cũng sợ, ta nhiều lần khuyên cũng không nghe, phải làm thế nào?.
Lư phu nhân chợt nói :
- Bài hịch văn này, ngươi đã đọc chưa?.
Tiết phu nhân cầm tờ hịch văn, nhìn qua một lượt, hạ giọng đọc mấy cầu :
- Nếu nổi dậy quay về, quay giáo đánh giặc, nhất định sẽ ban thưởng, xem xét công lao lớn nhỏ, cắt đất phân phong. Ờ, thư thư, tờ hịch văn này ngươi lấy ở đâu ra thế? Theo ngươi thấy mấy câu này có tin được không?.
Lư phu nhân nói :
- Không giấu gì ngươi, đây là con gái Vương Bá Thông cầm tới. Cô ta là bậc hào kiệt trong đám nữ lưu, từng qua lại giang hồ, trước đây vài hôm còn đi Tây Thục một chuyến, lấy được tờ hịch văn này, cô ta cũng đang khuyên cha cô ta? Tờ hịch văn này là cô ta sao lại cho ta, cũng là có ý muốn ta đưa người xem. Theo cô ta nói, đây là hịch văn của Thái tử kiêm Binh mã đại nguyên soái.
Tháng trước Thái tử đã xưng đế ở Linh Vũ, sốt ruột khôi phục hai kinh, nên không tiếc đưa ra chiêu bài trọng thưởng. Theo cô ta nói thì những người như Tiết tướng quân nếu quay về với triều đình, ít nhất cũng có thể được phong chức Tiết độ sứ. Nghe lời cô ta tựa hố rất đáng tin cậy!.
Tờ hịch văn ấy Thiết Ma Lặc đã sớm đọc qua, bất giác nhớ lại:
- Rốt lại Lư phu nhân rất biết ăn nói, đã dùng đại nghĩa mà chiêu dụ, lại lấy lợi hại mà khuyên nhủ, câu ây người ta nghe được. Lúc mình khuyên Nhiếp Phong cũng nên nhớ tới tờ hịch văn này, chứ nếu chỉ một mực nói chuyện đạo lý với y, thì may là Nhiếp Phong vốn không phải kẻ xấu, chứ nếu là Tiết Tung mà mình khuyên như thế, chỉ e là lại nộp mạng rồi.
Qua một lúc, Tiết phu nhân nói :
- Được, ngươi đưa tờ hịch này cho ta, ta cầm về khuyên y, nếu y vẫn không nghe, ta sẽ liều cái mạng này với y.
Lư phu nhân nói :
- Nếu được như thế, thì đó là cái phúc của quốc gia, cũng là cái phúc của

Tiết gia.
Tiết phu nhân chợt thở dài nói :
- Thư thư, trong bấy nhiêu năm bọn ta quả thật ủy khúc ngươi quá nhiều, con gái ruột ngươi cũng không được nhận, ủy khúc ngươi làm nhũ mẫu. Ta quả thật rất xấu hổ. Lư phu nhân nói :
- Thân này còn tiếp tục sống thì còn kể tới danh phận gì nữa? Bao nhiêu năm nay đội ơn người chiếu cố, cho mẹ con ta nương nhờ dưới thềm, nói thật lòng, ta còn cảm kích người không kịp.
Tiết phu nhân nói :
- Nếu việc thành công rồi, ta sẽ nói rõ sự thật với Hồng Tuyến. Chỉ mong ngươi cho Hồng Tuyến coi ta là nghĩa mẫu thì ta đã thoa? mãn rỗi. Đến lúc ấy, chắc y cũng không dám làm khó ngươi nữa đâu.
Ờ, tính tình y tuy thô bạo, nhưng quả thật rất thương yêu đứa nhỏ, nên mới định ra điều cấm:
ai tiết lộ phong thanh, thì sẽ bị đánh chết.
Lư phu nhân cười gượng nói :
- Chuyện đó sau này sẽ nói.
Vừa nói tới đó, chợt có tiếng chân bước lên lầu, Tiết phu nhân khẽ cười nói :
- Lại có một người muốn thỉnh giáo ngươi, ta tránh mặt bà ta, để các ngươi tiện nói chuyện. Lư phu nhân gật gật đầu nói:
- Cũng được. Rồi rón rén mở tủ áo, mở ra một cánh cửa trong phòng, để Tiết phu nhân bước ra.
Nàng vừa đóng cửa tủ áo lại, quả nhiên có tiếng gõ cửa. Thiết Ma Lặc vừa nhìn thấy, không kìm được lại sửng sốt.
Đúng là:
Gian nan giữ được thân tàn sống,
Nhẫn nhục dằn lòng để báo thù.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 33
Giết voi cậy mạnh ra oai dữ
Tắm khỉ lên ngôi chuốc tiếng cười

Nguyên đó là một phụ nữ đài các lộng lẫy, bà ta vừa gõ cửa vừa nói :
- Lư phu nhân, ngươi chưa ngủ à? Ta lại tới quấy rầy ngươi đây. Nghe lối xưng hô, thì dường như bà ta đã biết thân phận của Lư phu nhân.
Lư phu nhân mở cửa phòng, đón bà ta vào, cười nói :
- Nghiêm phu nhân, người khuất giá tới phòng kẻ dưới, quả thật không dám nhận.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Té ra những nữ khách tới hôm nay đều là vợ các quan nhất phẩm của An Lộc Sơn. Lư phu nhân làm sao mà thân thiết được với họ như thế?.
Nghiêm phu nhân nói :
- Thư thư, sao ngươi lại mắng ta như thế, chồng chúng ta cùng là tiến sĩ một khoa, nếu luận về chức quan năm xưa, lão gia nhà ta còn là bề dưới của tôn phu mà.
Lư phu nhân nói :
- Đó là chuyện trước đây. Lúc ấy Nghiêm đại nhân là Tiến sĩ của nhà Đại Đường, nhưng bây giờ là đại thần của nhà Đại Yên.
Nghiêm phu nhân mi mắt đỏ lên, nói :
- Thư thư, ta vốn ngưỡng mộ ngươi là Gia Cát trong giới phụ nữ, hôm nay quả thật có chuyện nghi nan, muốn tới thỉnh giáo ngươi, xin ngươi đừng mỉa mai nữa.
Lư phu nhân nói :
- Người đã lấy tình chị em tới gặp ta, vậy thì tha lỗi cho ta quá phận, cũng gọi người là thư thư. Thư thư, đại nhân nhà người đang ở trong triều, còn có chuyện gì nghi nan?.Nghiêm phu nhân nói :
- Chúa công càng ngày càng không thích Thái tử, tính nết cũng càng ngày càng hung dữ. Không giấu gì thư thư, phu quân ta là đại thần mà cũng thường bị chúa công đối xử tệ, ngay Thái tử là bậc tôn quý cũng cứ năm ba ngày lại bị đánh một trận. Bây giờ chúa công rất sủng ái Đoàn phi, Đoàn phi đã sinh được một con trai, tên là Khánh ân, xem ý chúa công tựa hồ muốn phế Thái tử mà lập Khánh ân, ờ Thái tử và phu quân ta chỉ đành chịu nhục, chuyện đó cũng thôi, nhưng chỉ e sẽ có cái họa khôn lường, khó giữ tính mạng.

Lư phu nhân trầm ngâm hồi lâu, thở dài nói :
- Chuyện phế lập này, sử sách triều nào cũng có chép. Từ xưa lập một con thì phế một con, những kẻ bị phế cũng có ai giữ được tính mạng đâu? Chuyện này quả thật cũng khó trách tôn phu lo xa.
Nghiêm phu nhân nghe nàng nói thế, lại càng hoảng sợ run rẩy hỏi :
- Thư thư, nếu đã như thế, thì ngươi dạy ta nên thế nào?. Lư phu nhân nói :
- Chuyện này phải tỉnh kế lâu dài, có thì cũng có cách rồi, chỉ là không biết ngươi có dám làm không?. Nói tới đó thì hai người chụm đầu ghé tai nhau nói thầm, Thiết Ma Lặc không nghe được gì nữa.
Chỉ thấy Nghiêm phu nhân nhướng mày, dáng vẻ trên mặt vô cùng khẩn trương, lại như có mấy phần hoảng sợ, qua một lúc chỉ nghe Nghiêm phu nhân hít vào một hơi, nói :
- Chuyện này quả thật phải tính kế lâu dài, thư thư, tối nay ta ở lại chỗ ngươi.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Té ra Lư phu nhân ở trong hang cọp, quả thật là có nỗi khổ tâm, mình không cần hỏi, đợi lúc việc lớn mà bà nói xảy ra đã.
Sáng hôm sau, Thiết Ma Lặc ngủ dậy, quản gia của Tiết phủ mang vào một bộ y phục Tá lĩnh, nói Vương Tá lĩnh, mời ngươi thay mặc quần áo này rồi tới gặp Tiết tướng quân ngay.
Thiết Ma Lặc thầm hồi hộp, nghĩ thầm :
- Tuy mình nhận chức Tá lĩnh thân binh của y, nhưng không phải lên đường ra trận, vẫn ở trong nhà, lại bắt mình mặc quần áo này làm gì?.
Tới trước sảnh đường, thấy Tiết Tung đang chắp tay trầm ngâm trong đó, vừa thấy Thiết Ma Lặc liền hỏi :
- Ngươi ăn điểm tâm chưa?.
Thiết Ma Lặc rất ngạc nhiên, nói thật :
- Chưa. Tiết Tung cau mày, sai viên quản gia :
- Mang mấy cái bánh lớn lên đây. Vương lão đệ, dọc đường ngươi sẽ ăn vậy, thời gian không còn nhiều đâu. Thiết Ma Lặc nói :
- Tướng quân muốn đi đâu thế? Muốn ta đi theo phái không?. Tiết Tung nói :
- Đúng thế, hôm nay chúa thượng mở tiệc lớn ở Ly Sơn, có đủ trò vui, khoản đãi sứ thần các nước Phiên tới chầu, bá quan văn võ trong triều đều tới, chúa thượng nghe nói ta đã về, bảo ta cũng tới dự tiệc. Vương Tiểu Hắc, ngươi là vệ sĩ của ta, cũng đi tới đó để mở rộng tầm mắt.
Tiệc lớn như thế, Tiết Tung vừa về tới, lại được An lộc Sơn truyền chỉ gọi y tới phó yến, vốn phải vui vẻ mới đúng, nhưng y luôn nhíu mày, tựa hồ có sự lo lắng, vốn là vì y thua trận, sợ bị bọn đồng liêu thừa cơ nói xấu, thậm chí có khi còn ám toán, nên tuy đi dự tiệc vui, cũng không thể không nơm nớp

đề phòng. Y muốn Thiết Ma Lặc làm vệ sĩ cùng đi với y, dụng ý chính là đế phòng chuyện bất trắc.
Thiết Ma Lặc nghe xong, giật nảy mình :
- Nếu bị người ta nhận ra, thì làm sao đây!. Nhưng y lại nghĩ trong một buổi tiệc lớn thế này:
- Tổng quản đại nội. Dương Mục Lao của An Lộc Sơn cũng tất nhiên có mặt, lúc Dương Mục lao hại chết cha y y còn rất nhỏ, bây giờ căn bản đã không nhớ được dáng vẻ Dương Mục Lao thế nào, vì thế y cũng muốn nhân cơ hội này biết mặt kẻ thù, đồng thời cũng để xem bọn ma quỷ múa may.
Thiết Ma Lặc rất to gan, ăn mấy cái bánh, không nói tới câu thứ hai, lập tức đi theo Tiết Tung. Nhiếp Phong cũng như Tiết Tung, được An Lộc Sơn triệu vào, gọi đi phó yến, lúc ấy đã đứng chờ trước cửa, y thấy Tiết Tung dắt Thiết Ma Lặc cùng đi, cũng giật nảy mình, trong lòng ngấm ngầm kêu khổ.
Từ trong thành tới hành cung ở Ly Sơn khoảng ba mươi dặm, trên đường ngựa xe nối đuôi không dứt, đều là nhưng người được gọi tới phó yến. Thiết Ma Lặc lên Ly Sơn, qua phủ đệ cũ của An Lộc Sơn trước kia. Nhớ lại năm xưa Sử Dật Như tử nạn ở đây, mình và Đoàn Khuê Chương, Nam Tễ Vân từng tắm máu ác đấu ở đây, mà Tiết Tung chính là một trong nhưng địch nhân lúc bấy giờ, không ngờ hôm nay lại cùng y quay lại, trong lòng đầy cảm xúc.
Bước vào hành cung, chỉ nghe khắp nơi ầm ĩ, trong sự Ồn ào chẳng có chút nào là phong thái tôn nghiêm của hoàng gia, Thiết Ma Lặc thầm thấy buồn cười :
- An Lộc Sơn vốn xuất thân là một gã vô lại ở chợ búa, chắc văn võ bá quan của y cũng không khác bao nhiêu!.
Yến tiệc bày ở :
- Ngự uyển. trong hành cung, ở đó lại càng đông đảo, rất nhiều quan viên bưng chén rượu, đi qua đi lại xem trò, thấy cung nữ đi ngang là chành môi nhe răng ngắm nghía. Ngay Tiết Tung bước vào cũng không ai để ý, Thiết Ma Lặc thì càng không cần phải nói.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm :
- Thế này thì có gì giống với thiên tử ban yến? Lúc nghĩa phụ mình làm minh chủ lục lâm, mỗi khi vớ được một món lớn, cũng mở tiệc lớn mời bọn đầu mục thủ hạ, so với tình hình hôm nay cũng chẳng khác bao nhiêu, nhưng bọn đầu mục của nghĩa phụ mình còn không có dáng vẻ say sưa lộ hết cái xấu như đám quan lại này của An Lộc Sơn.
An Lộc Sơn vốn là người Hồ, những đầu mục thuộc các bộ lạc chư Phiên của y nghe nói y làm hoàng đế đều tới triều hạ. An Lộc Sơn có ý khoe khoang giàu sang, bày đủ trò vui trong ngự uyển ở hành cung, hưởng hết thú vui thanh sắc, cho bọn tùy tùng của họ đi lại khắp nơi trong ngự uyển, mặc

sức hưởng lạc. An Lộc Sơn thì ngồi giữa đình Bách Hoa trong ngự uyển, cùng bọn đầu mục chư Phiên (gọi cho đẹp là sứ thần) uống rượu làm vui, các tướng quân và đại thần có địa vị dưới trướng của y mới có tư cách tiếp khách trong đình.
Tiết Tung, Nhiếp Phong hai người giữ chức Long hổ thượng tướng quân, lại là được :
- ngự chỉ. của An Lộc Sơn triệu kiến, vì thế phải tới đình Bách Hoa tiếp khách. Thiết Ma Lặc chỉ là vệ sĩ không được bước vào trong đình.
Trong vườn khắp nơi bày thức ăn la liệt, có thể tùy ý ăn uống, Thiết Ma Lặc thích tự do tự tại, vả lại trà trộn vào đám đông cũng có thể che giấu thân phận của mình, trong đình Bách Hoa y chỉ nhận ra được Vương Bá Thông, còn ai là Dương Mục Lao thì y không biết.
Thiết Ma Lặc đang nhìn ngó chung quanh, đột nhiên có người kêu lên :
- Voi tới đây, mau tránh ra!., chỉ thấy một đám tượng nô dắt bốn con voi lớn ra dàn thành hàng chữ nhất ở khoảng trống trước đình Bách Hoa.
Thiết Ma Lặc thầm ngạc nhiên :
- Đang lúc yến hội, lại mang voi tới làm gì?. Một viên quan có vẻ say nhìn thấy thái độ của y, hô hô cười rộ, vỗ vỗ vai y nói :
- Ngươi không hiểu à? Trò vui mới lạ sắp diễn ra rồi.
Nguyên đó là voi được thuần dưỡng trong cung, lúc đầu trong niên hiệu Thiên Bảo, Huyền tông lưu tâm tới thanh sắc mỗi khi ăn tiệc uống rượu thì sai bọn tượng nô chăn voi trong ngự uyển dắt voi vào, sai lấy vòi cuốn chén rượu quỳ xuống trước ngai ngự dâng lên chúc thọ, đều là voi thường ngày được thuần dưỡng. Lại từng dạy mấy mươi con ngựa nhảy múa theo điệu nhạc, sai bọn mã phu coi việc nuôi ngựa dắt ngựa ra trước sân, bầy ngựa này vừa nghe tiếng nhạc là ngẩng đầu giẫm chân nhảy nhót tới lui, lại rất tự nhiên ăn khớp với tiết tấu phách nhạc. Từ Tiết Hiếu thời Tống có bài thơ Vũ mã như sau :
- Huyền tông thiên tử lúc vui vầy, Sáng múa chiều ca ý tựa ngây. Chuồng gấm lại qua giam vó mạnh, Áo nhung che phủ kín bờm mây. Vừa khua trống múa tranh nhau nhảy, Không đánh roi vàng thế tự ngay. Mai sáng Lê Viên thay khúc cũ, Phạm Dương binh giáp ngập Quan Tây., chính là nói về đoạn sử này.
Năm ấy trong tiệc yến, An Lộc Sơn cũng được dự, vô cùng hầm mộ, hôm nay làm phản đắc chí, bên muốn theo lối ấy tìm vui, nên sai tượng nô cũ trong cung Đường dắt mấy con voi thuần ấy tới, bảo họ biểu diễn, để cho đầu mục chư Phiên kinh ngạc.
Quả nhiên mọi người nhao nhao xúm lại, An Lộc Sơn sai một thái giám bước xuống nói với mọi người :
- Thánh thượng nhận mệnh trời làm Thiên tử, không những lòng người quy

phục, mà cả loài súc vật vô tri cũng đều quy thuận. Xin các vị xem mấy con voi lớn này bưng rượu quỳ xuống dâng lên, lát nữa còn có tuấn mã nghe nhạc nhảy múa!.
Câu ấy nói ra, mọi người đều tròn mắt chờ xem trò vui tân kỳ.
Không ngờ mấy con voi lại không nghe hiệu lệnh, bọn tượng nô quát tháo mấy lần, chúng vẫn đứng đờ ra bất động, cũng không quỳ xuống, bọn tượng nô đưa chén rượu tới trước mặt một con voi, muốn nó bưng lên quỳ xuống. Con voi ấy đưa vòi cuốn chén rượu ném ra vài trượng, một con khác lại càng tệ hại, cuốn luôn cả tên tượng nô đưa chén rượu cho nó lên, lập tức khiến bọn tả hữu của An Lộc Sơn đều thất sắc, bọn đầu mục chư Phiên không biết nghi lễ, cũng nhịn không được che miệng cười trộm.
Nguyên là mấy con voi này tuy đều là voi thuần đã được huấn luyện, nhưng chúng đã mời rượu mấy lần, đều chỉ dâng cho một mình Huyền tông hoàng đế, vì thế đã quen rồi. Bây giờ chúng thấy An Lộc Sơn ngồi quay mặt về hướng nam, tuy cũng mặc long bào, nhưng hoàn toàn không phải là người chúng từng thấy, vì thế không muốn làm những động tác ấy, thậm chí còn nổi giận.
An Lộc Sơn nghe tiếng cười khúc khích, vừa thẹn vừa giận, chửi lớn :
- Nghiệt súc đáng ghét, cả gan khi quân, đem giết chúng đi!. Bọn tượng nô ngớ mặt nhìn nhau, nên biết mỗi con voi đều nặng hàng ngàn cân, muốn họ giết chết voi lớn, họ lấy đâu ra bấy nhiêu sức lực?
Chợt thấy một ông già vóc dáng cao lớn bước ra nói :
- Xin chúa thượng bớt giận, việt giết mấy con voi này cứ giao cho nô tỳ là được.
Nghe nói vòi voi rất ngon, mấy con voi lớn này dám to gan khi quân thì để ngự trù nấu vòi của chúng làm món ăn.
An Lộc Sơn lúc ấy mới đổi giận làm vui, vỗ tay cười nói :
- Cách ấy của Dương Tổng quản hay lắm, hay lắm! Các ngươi tới mà xem thủ pháp giết voi của Dương Tổng quản!.
Ông già kia bước vào trường, thản nhiên, bước tới cạnh một con voi, con voi ấy cho rằng y tới vuốt ve nó, tuy không nguyện ý, nhưng cũng chưa nổi giận. Ông già kia cũng hoàn toàn không giống như dùng sức, quả nhiên giống như vuốt ve, khẽ vỗ một chưởng, chỉ nghe tiếng ầm ầm như một ngọn núi sập xuống, con voi ấy đã bị y một chưởng đánh chết. Lập tức tiếng hò reo khen ngợi vang lên ầm ầm, bọn đầu mục Phiên bang không hiểu sự ảo diệu về nội công, lại càng sợ tới mức trợn mắt há miệng, hồi lâu mới nói được thành tiếng :
- Vị Dương Tổng quản này là Lôi thần trên trời xuống phàm chăng? Tại sao lại lợi hại như thế.. Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết người kia là Dương Mục Lao, cũng không kìm được hoảng sợ giật nảy mình :

- Từ đó mà xem thì công phu Miên chưởng của lão ma đầu này quả nhiên đã đạt tới cảnh giới thượng thặng, xem ra chỉ sợ mình không đón đỡ được Thất bộ thất chưởng của y.
Lúc ấy, ba con voi còn lại đã biết Dương Mục Lao tới không có ý tốt, ba con từ ba phía xông vào y, ba cái vòi như nhuyễn tiên vung ra cuốn y, Dương Mục Lao có ý khoe khoang công phu, vung chưởng như lưỡi đao chém xuống một nhát chặt đứt nửa cái vòi của con voi hung dữ nhất, con voi ấy đau quá rống lên ầm ầm, lăn lộn dưới đất, Dương Mục Lao hô hô cười rộ.
Con voi thứ hai đưa vòi cuốn tới, Dương Mục Lao lại cố ý để nó cuốn lấy, ra một chiêu Phân cân thác cốt, bứt đứt một sợi gân trên vòi nó, con voi ấy uổng có sức lực hàng ngàn hàng vạn cân, cái vòi đã mềm nhũn ra đã không dùng được kình lực, khí lực toàn thân không sao sử dụng được. Con voi ấy bị Dương Mục Lao làm cho vòi ngứa ngáy, theo bản năng rút vòi lại, cuốn Dương Mục Lao tới trước mặt nó, như thế cũng như nhường y phát chưởng đánh ra, Dương Mục Lao nhắm vào giữa trán voi, một chưởng đập xuống, con voi ấy lập tức cũng bị y đánh chết.
Dương Mục Lao phi thân nhảy lên lưng con voi còn lại, từ trên đánh xuống, lại một chưởng đánh chết nó. Lúc ấy con voi bị đứt vòi đang nổi cơn điên, xông ra khỏi bãi đất làm bọn quan lại đang đứng xem bên ngoài kêu la ầm ĩ, nhảy nhót tránh né, hỗn loạn nháo nhào.
Dương Mục Lao hai chân điểm xuống đất một cái như một mũi tên bắn ra, năm ngón tay xỉa xuống, một cái xỉa ấy dùng ngạnh công Thiết sa chưởng, chỉ nghe lách cách một tiếng, trán con voi ấy đã vỡ toác. Dương Mục Lao rút năm ngón tay máu chảy ròng ròng ra, hô hô cười rộ, con voi hung dữ nhất ấy đương nhiên cũng mất mạng rồi.
Dương Mục Lao liên tiếp dùng thần. pháp và chưởng pháp khác nhau, chỉ trong thời gian không đầy một nén hương liên tiếp giết bốn con voi khiến bọn đầu mục chư Phiên hoảng sợ, văn võ bá quan tim đập chân run, tiếng khen ngợi cũng run run.
Thiết Ma Lặc trà trộn trong đám đông, chợt thấy hai đứa nhỏ khoảng trên dưới mười tuổi cũng chen vào, một đứa nói :
- Ông già này bá đạo thật! Dáng vẻ cũng hung ác, ta thấy đúng là một người độc ác.
Đứa kia nói :
- Đừng nhìn gã hung ác ấy nữa, chúng ta tìm Vương thúc thúc đi. Đứa trước nghểnh nghểnh cổ, nói :
- Ta không nhìn thấy Vương thúc thúc, cha ta và cha ngươi ở trong đình bồi tiếp hoàng đế uống rượu, ngươi có nhìn thấy không?.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, nhìn thấy hai đứa nhỏ mặc nam trang ấy chính là Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến, đúng lúc ấy chỉ thấy Vương Yến

Vũ cũng chen tới, khẽ suýt một tiếng, nói :
- Tại sao các ngươi không nghe lời, chạy lung tung khắp nơi thế. Mau về bên lán kia đi, không bước vào trong đình này được đâu? Nếu để cha các ngươi nhìn thấy thì các ngươi không xong đâu.
Có một viên quan tưởng Vương Yến Vũ là cung nữ, tưởng hai đứa nhỏ là tiểu bằng môn (thái giám), cậy có mấy phần hơi men, mặt dày bước lên chọc ghẹo nàng, nói :
- Đừng đi đâu xa, hôm nay vạn tuế và trăm quan cùng vui, chúng ta cũngvui một chút!. Vương Yến Vũ cười một tiếng nói :
- Ngươi tự vui một mình đi!., tay áo phất một cái như môt ngọn nhuyễn tiên đánh vào cái bụng phệ của y, lập tức khiến viên quan kia gập người xuống, vuốt bụng kêu đau ầm lên, Vương Yến Vũ mỗi tay dắt một đứa nhỏ chen ra khỏi đám đông.
Một võ sĩ bên cạnh đỡ viên quan kia đứng lên, nói :
- Ngươi cũng to gan lắm, ngươi biết cô ta là ai không? Cô ta là con gái của Lỗ quốc công Vương Bá Thông, còn chưa mổ bụng ngươi thì tính ra ngươi cũng còn may đấy.
Thiết Ma Lặc nghe bọn quan lại bàn luận, mới biết lán bên kia là nơi chiêu đãi các phi tử của An Lộc Sơn và nữ quyến của đám vương công đại thần đi dự tiệc, sự ngăn cách nam nữ của người Hồ rất lỏng lẻo, nên các phi tử của y cũng ra mặt. Nhưng Vương Yến Vũ lại dám bảo hai cô gái Nhiếp Tiết cải trang làm con trai trà trộn vào đây, quả thật khiến Thiết Ma Lặc bất ngờ.
An Lộc Sơn được Dương Mục Lao lấy lại thể diện, vui vẻ trở lại, sau khi voi dâng rượu vốn là tiết mục tuấn mã nhảy múa, nhung y sợ bầy ngựa múa này cũng không tuân hiệu lệnh như mấy con voi, nên bỏ luôn tiết mục ấy, truyền lệnh gọi nhạc công ra biểu diễn.
Giáo phường trong cung nhà Đường (tương đương với tổ chức phối hợp cả kịch viện và nhạc viện thời cận đại) quy mô rất lớn, vì Đường Huyền tông vốn là một người say mê âm nhạc, biết sử dụng tất cả các loại nhạc khí, cũng biết soạn khúc vì thế nhạc công mà y tuyển vào giáo phường như Lý Mạ thổi Phương địch, Hạ Hoài Trí gõ phương hưởng, Hoa Nô đánh trống yết cổ, Trương Dã Hồ thổi kền tất lật, Hoàng Phan Xước gõ phách bản, Lôi Hải Thanh và Trịnh Quan Âm đánh đàn tỳ bà, đều là những tay kỳ cựu âm nhạc nổi tiếng đương thời. Mỗi khi có yến tiệc lớn, đầu tiên bày nhã nhạc Thái thường, có Tọa bộ, có Lập bộ, các nhạc công trong Tọa bộ ngồi trên sảnh biểu diễn, các nhạc công trong Lập bộ thì đứng dưới thềm biểu diễn, tấu xong nhã nhạc, tiếp tới nhạc Cổ xúy sau đó tới những khúc mới của giáo phường và tản nhạc tạp hý của các phủ huyện, theo thứ tự biểu diễn tới hết.
An Lộc Sơn tuy không hiểu âm nhạc, nhưng trước đây lấy thần phận là :
- nghĩa tử. của Dương Qúy phi cũng thường vào cung, đã quen nhìn thấy,

hôm nay làm hoàng đế, cũng không khỏi muốn theo đúng bài bản ấy mà :
- phong quang. một phen.
Huyền tông chạy vào Tây Thục, bọn nhạc công tử đệ này chỉ có Lý Mộ, Trương Dã Hồ, Hạ Hoài Trí tùy giá vào Thục, tất cả số còn lại đều bị An Lộc Sơn bắt được, An Lộc Sơn một lệnh truyền xuống, đều gọi tất cả những người ấy ra.
Chỉ thấy các nhạc công trong giáo phường chia ban tiến vào xếp hàng dưới đình Bách Hoa, năm bộ nhạc công này sử dụng các loại nhạc khí khác nhau, vốn có nhiệm vụ khác nhau, nhưng An Lộc Sơn không biết chuyện ấy, nhạc quan áp ban hỏi y muốn diễn tấu thế nào, y không nói ra được danh mục, liền cau mày chửi :
- Ngu ngốc, cả chuyện đó cũng hỏi ta à, ngươi bảo họ đem hết tài năng ra là được!.
Nhạc quan áp ban của năm bộ nhạc công ngớ mặt nhìn nhau, chỉ đành chọn mỗi nhạc khí ra một người chơi xuất sắc, bảo họ tới trình diễn khúc đại hợp tấu Quân thiên nhã nhạc.
Đây là một bản hợp tấu vui vẻ náo nhiệt, lập tức sáo phượng địch rỗng, sênh loan ngà voi, chuông vàng khánh ngọc, yết cổ Tần tranh, tỳ bà không hầu, phương hưởng thủ phách, cái thổi thì thổi, cái đàn thì đàn, cái đánh thì đánh, cái gõ thì gõ, tuy tâm tình của nhạc công không tốt, nhưng cũng thanh âm cao vút, nghe rất êm tai. An Lộc Sơn cả mừng, vuốt râu khen ngợi nói :
- Năm xưa trẫm cùng Lý Tam Lang (xét:
tức Huyền tông, vì Huyền tông bày vai thứ ba) ăn yến, cũng từng thấy khúc ca vũ này. Chỉ là đương thời hầu hạ người khác, không khỏi bị trói buộc làm sao được thoải mái như hôm nay. Hôm nay chỉ thiếu là không được họp mặt vui vẻ với Ngọc Hoàn thư muội thôi!.
Nhạc công tấu xong, một vương tử Đột Quyết hiểu âm nhạc nói:
- Hay thì hay, nhưng vẫn chưa đủ. An Lộc Sơn hỏi :
- Có chỗ nào chưa đủ?. Vương tử kia nói :
- Tại sao không nghe có tiếng đàn tỳ bà, từ lâu nghe nói Lôi Hải Thanh đàn tỳ bà giỏi nhất, chẳng lẽ hôm nay y không tới đây sao?. Viên thái giám đứng bên cạnh nhận ra Lôi Hải Thanh, bèn chỉ cho An Lộc Sơn nhìn, nói :
- Tới thì có tới, nhưng chắc mới rồi y không ra biểu diễn, nên tiểu vương tử không nghe thấy. An Lộc Sơn tức giận nói :
- Y dám không ra sức, gọi y ra một mình biểu diễn cho tiểu vương tử nghe.
Thiết Ma Lặc nghe thái giám truyền lệnh gọi Lôi Hải Thanh, giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Tại sao y còn chưa chạy trốn?. Ý nghĩ chưa dứt, chỉ thấy một nhạc công trung niên ôm đàn tỳ bà bước vào đình Bách Hoa.
Sở dĩ Thiết Ma Lặc giật mình là vì Lôi Hải Thanh này không phải ai khác,

chính là anh ruột Lôi Vạn Xuân, sư huynh của Thiết Ma Lặc. Hai anh em y cùng một mẹ sinh ra nhưng tính tình khác hẳn nhau, Lôi Hải Thanh thích âm nhạc, từ nhỏ đã vào Lê Viên, bái nhạc công giỏi làm thầy, cuối cùng trở thành tay đàn tỳ bà giỏi nhất Trung Quốc còn Lôi Vạn Xuân thì từ nhỏ đã thích luyện võ, lớn lên được Ma kính lão nhân thu làm đệ tử, trở thành du hiệp nổi tiếng. Nhưng hai anh em họ cũng có chỗ giống nhau, đó là tính nết cương liệt ngay thẳng không a dua. Lôi Hải Thanh lần này bị bắt tới, trong lòng vốn đã đầy nỗi bi phẫn, nên lúc hợp tấu bản Quân thiên nhã nhạc tuy tay cầm tỳ bà, nhưng vẫn không gảy tiếng nào. Lúc ấy y bị An Lộc Sơn gọi vào đình Bách Hoa, vừa bước vào đình, đột nhiên bị khích động lòng trung liệt, bèn cao giọng khóc lớn, chỉ An Lộc Sơn chửi :
- Lôi Hải Thanh ta tuy là một nhạc công, nhưng cũng biết trung nghĩa, đời nào chịu hầu hạ tên phản tặc nhà ngươi!. Câu chửi ấy lập tức khiến những người có mặt đều thất kinh, tả hữu của An Lộc Sơn đang định xông tới bắt, Lôi Hải Thanh đã nhảy xổ tới, vung chiếc đàn tỳ bà đập xuống đầu An Lộc Sơn. Dương Mục Lao vung tay gạt một cái, chỉ nghe chát một tiếng, chiếc đàn tỳ bà vỡ ra từng mảnh, Lôi Hải Thanh bị hất lùi lại mấy bước, vẫn chưa ngã xuống, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai tên võ sĩ của An Lộc Sơn đã vung đao cùng chém trúng y.
Lôi Hải Thanh quát lớn :
- Hôm nay là ngày ta tuẫn tiết, sau khi ta chết, Lôi Vạn Xuân em ta cũng có thể tận trung báo quốc, chẳng thiếu gì đao kiếm để chém chết bọn phản tặc các ngươi đâu., dứt lời mới ngã xuống đất. Về sau thi nhân nổi tiếng Vương Duy có bài thơ :
- Muôn hộ lòng đau khói nội sầu, Ngày nao văn vũ lại vào chầu? Hòe thu rụng lá trong cung vắng, Ngưng Bích đầu ao tiếng nhạc đâu, là tả chuyện hôm ấy. Lúc ấy Vương Duy cũng ở lại Trường An, chưa kịp trốn đi, giả bệnh không làm quan với ngụy triều, bị An lộc Sơn giam lỏng trong chùa Phổ Thí, vì thế bài thơ ấy của y tuy viết về việc Lôi Hải Thanh tử nạn nhưng không dám công khai ca ngợi Lôi Hải Thanh mà chỉ viết ra nỗi bi cảm của mình. Vế sau Huyền tông trở về, phàm những người theo kẻ nghịch đều phân biệt trị tội, Vương Duy lại nhân có bài thơ ấy mà được tha tội nhưng đó là chuyện ngoài đề.
Thiết Ma Lặc trà trộn trong đám đông, chợt gặp biến cố ấy, mắt thấy Lôi Hải Thanh bị loạn đao băm nát, khí giận đầy bụng, nhất thời cũng không kìm chế được mình, kêu lên thất thanh, xông ra khỏi đám đông mười mấy bước, nhưng lúc ấy Lôi Hải Thanh đã chết, không sao cứu kịp nữa, đến khi Thiết Ma Lặc sực nhớ tới :
- thân phận.
của mình, thì đã sớm bị người ta phát hiện.

Vương Bá Thông là người đầu tiên nhận ra Thiết Ma Lặc, y giật nảy mình, lập tức kêu lên :
- Dương Tổng quản, thằng tiểu tử kia chính là con trai Thiết Côn Luân!. Lại nói với An Lộc Sơn :
- Chúa công, ta nghe nói thằng tiểu tử này và Đoàn Khuê Chương từng phạm long giá, không biết có chuyện ấy không?.
An Lộc Sơn là kẻ vũ phu thô bỉ, nhưng cũng có một chỗ sở trường là trí nhớ rất tốt, y nhìn thấy người nào thì rất lâu sau vẫn không quên, lúc ấy cũng đã nhận ra Thiết Ma Lặc là thiếu niên năm xưa đã đại náo phủ riêng của y ở Ly Sơn, không kìm được dùng đùng nổi giận, quát :
- Tiểu tử to gan thật! Người đâu, mau bắt lấy y, chết sống bất kể, đều có trọng thưởng!. Thật ra không cần An Lộc Sơn hạ lệnh, đám võ sĩ trong vườn đã sớm nhao nhao nhảy xổ vào Thiết Ma Lặc, Dương Mục Lao cũng đã nhảy ra khỏi đình Bách Hoa.
Thiết Ma Lặc quát một tiếng :
- Đi., thi triển công phu Đại suất bi thủ, chi quờ tay một cái đã chụp lấy một tên võ sĩ sấn tới trước mặt y, giống như bắt một con gà con, ném vào đám người! Bách quan tề tựu trong ngự uyển, chỗ nào cũng có đầy người đứng, Thiết Ma Lặc căm ghét có ý chơi ác, đại triển thần oai, liên tiếp chụp ba tên võ sĩ, đều ném vào chỗ đông người, như thế quả thật là Cửa thành bốc lửa, vạ lây tới cá dưới ao, rất nhiễu quan lại bị hất ngã chổng bốn vó lên trời,biến thành cái hồ lô lăn lông lốc dưới đất, lập tức kêu gào ầm ĩ, trật tự hỗn loạn. Thiết Ma Lặc bèn xông ra khỏi đám đông.
Bọn võ sĩ trong ngự uyển tuy đông, nhưng khắp nơi đều có người chen chúc, vả lại những người này đều là loại quyền quý trong triều, họ có chỗ sợ sệt, không dám thẳng tay, có mấy người vất vả lắm mới chen ra khỏi đám đông, đuổi tới gần Thiết Ma Lặc, nhưng không phải là đối thủ của Thiết Ma Lặc, lại bị y nắm lấy, dùng làm võ khí.
Thiết Ma Lặc vừa đánh vừa chạy, trong lúc hỗn loạn không nhận rõ phương hướng, lại xông gần tới rạp khách nữ, trong đó có phi tử, cung nữ của An Lộc Sơn và nữ quyến của các vương công đại thần, nhìn thấy Thiết Ma Lặc như hung thần ác sát đánh tới, người nào cũng hoảng sợ mặt không còn sắc máu, rú lên thất thanh.
Dương Mục Lao nhìn thấy cả giận, bất kể bọn quan lại kia sống hay chết, thi triển khinh công Đề tung thuật, đạp bừa lên đầu mọi người phóng tới, quát lớn một tiếng, lại giống như một con chim ưng từ trên không chụp xuống, một chưởng đập tới Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc vung tay đỡ, song chưởng chạm nhau, chỉ nghe bùng một tiếng, Thiết Ma Lặc ngã lăn xuống đất, nhưng Dương Mục Lao bị y hất ra, cũng lộn nhào một vòng trên không, mới ổn định được thân hình.

Thiết Ma Lặc dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh, lại bật người dậy đứng lên, đúng lúc ấy Dương Mục Lao cũng đã vung chưởng đánh tới, Thiết Ma Lặc dùng hết mười thành công lực lại tiếp một chưởng, lần này đôi bên đều bị chưởng lực của đối phương chấn động loạng choạng, Thiết Ma Lặc lùi nhiều hơn hai bước, bị thua thiệt hơn nhưng không đến nỗi ngã xuống. Nguyên là công lực của Dương Mục Lao hơn Thiết Ma Lặc không chỉ một bậc, nhưng vì mới rồi y dùng công phu Miên chưởng kích thạch liên tiếp giết bốn con voi, nội lực đã tiêu hao không ít, lại thêm Thiết Ma Lặc dùng toàn lực đón đỡ, hai người chỉ chênh nhau không bao nhiêu, chưởng thứ nhất y ở thế trên cao đánh xuống mới có thể hất Thiết Ma Lặc ngã. Chưởng thứ hai tuy y chiếm thượng phong, nhưng không có bao nhiêu ưu thế.
Dương Mục Lao phất tay áo một cái, dùng công phu Triêm y thập bát diệt, đánh lùi tất cả mọi người chung quanh, lập tức dọn ra một khoảnh đất trống, y như một mũi tên bắn tới, chưởng thứ ba lại đánh vào Thiết Ma Lặc, chưởng này y đã dùng hết mười thành công lực.
Nhiếp Phong thấy Thiết Ma Lặc gây ra chuyện lớn, vô cùng hoảng sợ, nhưng y trầm tĩnh hơn, không để lộ ra sắc mặt. Tiết Tung thì hoảng sợ hơn, y nằm mơ cũng không ngờ Vương Tiểu Hắc vừa nhận chức Tá lĩnh thân binh của y lại là Thiết Ma Lặc năm xưa đại náo phủ đệ An Lộc Sơn, mà Thiết Ma lặc này lại còn là kẻ thù của Dương Tổng quản! Vương Bá Thông thấy thần sắc Tiết Tung khác lạ, bèn hỏi :
- Dường như Tiết tướng quân cũng nhận ra thằng tiểu tử ấy?.
An Lạc Sơn cười nói :
- Đâu chỉ nhận ra, y còn bị thằng tiểu tử này cho nếm mùi đau khổ rồi. Năm ấy thằng tiểu tử này cùng Đoàn Khuê Chương vào hành thích ta, ta còn nhớ Tiết tướng quân bị y chém một đao.
Vương Bá Thông đắc ý nói :
- Được rồi, bây giờ Dương Tổng quản đã đuổi kịp rồi, Tiết tướng quân, Nhiếp tướng quân, chúng ta cùng ra giúp Dương Tổng quản một tay bắt thằng tiểu tử kia băm ra hàng trăm hàng ngàn mảnh, cũng tiện giúp ngươi trả mối thù một nhát đao ấy.
Tiết Tung có nỗi khổ không nói ra được, trong lòng chỉ nghĩ thầm:
- Không biết có ai nhận ra y là vệ sĩ mà mình dắt theo không?. Y sợ An Lộc Sơn nghi ngờ, chỉ đành đứng lên, định bước ra với Vương Bá Thông. Đúng lúc ấy Vương Bá Thông đang dương dương đắc ý đột nhiên la hoảng một tiếng, giống như bị trúng Định thân pháp, chết sững ra ở đó.
Nguyên là y đã nhìn thấy con gái y từ trong lán khách nữ nhảy ra, vung kiếm đâm tới Dương Mục Lao!
Dương Mục Lao sử dụng mười thành công lực, một chưởng đập xuống Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc liều mạng với y, tuy không đến nỗi quá thua thiệt,

nhưng song chưởng đã bị đối phương hút chặt, nhất thời không kéo về được. Dương Mục Lao hô hô cười rộ, thôi động chưởng lực, càng đẩy mạnh tới, công lực của Thiết Ma Lặc rốt lại không bằng, chỉ cảm thấy nội lực của đối phương từng đợt từng đợt xô qua, làn sóng trước chưa qua, làn sóng sau đã tới, nhìn thấy đã không chi trì nổi, chợt nghe một tiếng cười vang lên, chính là giọng Vương Yến Vũ cười nói:
- Dương Đại Tổng quản, ta cũng lãnh giáo công phu của ngươi!.
Dương Mục Lao có nằm mơ cũng không ngờ Vương Yến Vũ đột nhiên nhảy ra vung kiếm đâm y, trong lúc vội vàng xoay chưởng tâm một cái hất Thiết Ma Lặc lùi ra hai bước, vung chưởng chém xuống Vương Yến Vũ, nhưng đã chậm mất một bước, Vương Yến Vũ phóng kiếm như gió, đã đâm trúng đầu vai Dương Mục Lao.
Dương Mục Lao quả thật rất cao cường, đầu vai trầm xuống một cái, làm giảm đi một nửa kình lực trên mũi kiếm, nhát kiếm ấy của Vương Yến Vũ vốn định đâm vào xương tỳ bà, phế bỏ võ công của y, nào ngờ mũi kiếm vừa chạm vào thịt, lập tức bị nội kình của Dương Mục Lao hất ra, Dương Mục Lao chỉ bất quá bị mũi kiếm rạch một vết nhỏ, mà Vương Yến Vũ cơ hồ bị y hất ngã.
Dương Mục Lao cả giận, lại sấn vào đánh một chưởng, quát :
- Con nha đầu ngươi tại sao lại ám toán ta?. Lúc ấy Thiết Ma Lặc đã tuốt kiếm ra, lui rồi lại tiến, vù một tiếng đâm vào huyệt Kiên tỉnh trên vai Dương Mục Lao, kiếm thuật của Thiết Ma Lặc đã được hết chân truyền của Đoàn Khuê Chương, vả lại còn qua sự chỉ dẫn của Ma kính lão nhân, đã tinh lại càng cho tinh hơn, tiếc là công phu còn kém chứ quả thật không thua gì Đoàn Khuê Chương. Nhát kiếm ấy là sử dụng chiêu Phi long tại thiên, cương mãnh nhất trong Long hình kiếm pháp, mũi kiếm rung lên thành chín bông kiếm hoa, nghe văng vẳng có tiếng sấm ì ầm.
Dương Mục Lao biết là lợi hại, y một chưởng vốn là đánh về phía trước, nhưng bị bức bách phải thay đổi phương hướng, tránh qua một bước, lại tiếp tục đẩy tới Thiết Ma Lặc, chợt nghe vù một tiếng, kiếm quang tan tác, mũi kiếm của Thiết Ma Lặc bị chưởng lực Phách không chưởng của y đánh lệch đi, nhát kiếm ấy đâm trượt.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Ta nghe nói ngươi có hiệu là Thất bộ truy hồn thủ nhưng chưa từng thấy qua, nên hôm nay đặc biệt tới đây để mở rộng tầm mắt, xem ngươi rốt lại là truy hồn gì?. Nàng miệng thì nói chuyện, nhưng tay chân không hề lơi lỏng, đã sớm một kiếm phóng ra, vừa khéo đúng lúc Thiết Ma Lặc bị y hất ra, nhát kiếm của nàng lấp vào chỗ trống ấy.
Dương Mục Lao cười nhạt nói :
- Được, cứ cho ngươi biết mùi lợi hại., liền bước qua cung Ly, chuyển tới vị

Khảm, đột nhiên từ một phương vị Vương Yến Vũ không ngờ phát ra một chưởng, thanh kiếm của Vương Yến Vũ bị hất lên, thân hình đã bị bóng chưởng của y chụp xuống.
Dương Mục Lao chợt động tâm niệm :
- Mình mà đánh chết cô ta thì khó mà ăn nói với Vương Bá Thông., bên đổi vỗ thành đè, nào ngờ khinh công của Vương Yến Vũ đã đạt gần tới mức nhất lưu, cũng đã biết thân pháp bộ pháp ngũ hành bát quái, có điều không vận dụng được tới mức thần diệu như Dương Mục Lao mà thôi, đúng trong chớp mắt Dương Mục Lao biến chiêu ấy, nàng đã đạp vào vị Chấn, vòng qua Sinh môn, lật tay đánh một kiếm, chênh chếch đâm vào huyệt Phong phủ của Dương Mục Lao.
Thiết Ma Lặc lui xong lại tiến, ra chiêu Lý Quảng xạ thạch, trường kiếm đâm thẳng vào cổ họng Dương Mục Lao, hai người bọn họ trước sau giáp công, nhất là nhát kiếm của Thiết Ma Lặc lại càng tấn công vào chỗ địch nhân không thể không cứu. Dương Mục Lao không thể nghĩ tới chuyện bắt Vương Yến Vũ nữa, đột nhiên ra chiêu Phượng điểm đầu dời thân đổi chỗ, ra chiêu Đảo đả kim chung, tay chưởng chém ngang vào cổ tay Thiết Ma Lặc, hóa giải kiếm chiêu của y, đồng thời tránh một kiếm của Vương Yến Vũ từ sau lưng đâm tới.
Nhưng tuy y chưa bị trúng kiếm, thắt lưng đã vị Vương Yến Vũ một kiếm chém đứt.
Dương Mục Lao cả giận, thi triển tuyệt kỹ Thất bộ truy hồn, bất kể Thiết Ma Lặc bước tới chỗ nào cũng bị y chặn lại, Vương Yến Vũ quyết tâm cứu Thiết Ma Lặc, Dương Mục Lao tuy không thể phân thân cản trở nàng, nhưng nàng cũng không chịu chạy trốn, hai người hoặc trước hoặc sau, hoặc trái hoác phải, hợp lực giao đấu với Dương Mục Lao, tuy họ không xông ra được, nhưng Dương Mục Lao cũng không làm gì được họ.
Thiết Ma Lặc đã không còn cách nào xông vào đám đông, bọn quan lại kia đương nhiên cũng tránh ra xa xa, khoảng trống chung quanh càng lúc càng rộng, bọn võ sĩ thủ hạ của An Lộc Sơn không còn bị cản trở, có thể sải chân xông vào. Hai người xông vào trước tiên là hai viên :
- Long kỵ đô úy. của An Lộc Sơn Đơn đao Trương Trung Chí và Thiết quải Đỗ Thụ, võ công của hai người này cao hơn hẳn các võ sĩ khác Họ không dám động vào Vương Yến Vũ, không hẹn mà cùng xông vào đánh Thiết Ma Lặc, Trương Trung Chí vung đao chém vào tay Thiết Ma Lặc, Đỗ Thụ thì vung quải trượng đập mạnh vào đầu gối Thiết Ma Lặc.
Thiết Ma Lặc đương nhiên không sợ gì họ, nhưng y bị Dương Mục Lao đánh rát, nhất thời không sao xuất thủ ứng phó. Chính đang lúc nguy cấp, chợt nghe hai giọng nói non nớt trong trẻo đồng thanh vang lên :
- Vương thúc thúc, người đừng sợ, diệt nữ tới giúp người đây.

Nguyên là Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến hai cô gái nhỏ lúc ấy đã ra khỏi lán nữ khách xông tới.
Họ thân hình thấp nhỏ, nhanh nhẹn như cá bơi, Tiết Hồng Tuyến đoản kiếm vừa vung lên đã đâm trúng hông Trương Trung Chí, Nhiếp Ẩn Nương càng tàn độc bơn, chém vào dưới háng Đỗ Thụ, thanh đoản kiếm chuyển một vòng từ trái qua phải, chém bị thương cả hai chân Đỗ Thụ.
Đỗ Thụ la lớn một tiếng, ngã lăn ra đất, bị Dương Mục Lao đạp lên một cái, vừa khéo đạp trúng người y, lập tức vong mạng. Dương Mục Lao tức giận nói :
- Hai thằng nhãi Mán ở đâu ra thế này?., vung bàn tay to như cái quạt chụp xuống, Vương Yến Vũ vội kêu lên :
- Các ngươi không được đụng vào lao ma đầu này, đi đánh bọn võ sĩ kia thì không sao!. Nàng và Thiết Ma Lặc song kiếm cùng đánh ra, đều nhắm vào huyệt đạo yếu hại trên người Dương Mục Lao, Dương Mục Lao chỉ đành thu chưởng tiếp chiêu, Nhiếp Ẩn Nương thân hình nhanh nhẹn, không chờ y chụp tới lần nữa, đã lập tức lui ra. Trương Trung Chí hông bị trúng kiếm, máu tuôn như suối chỉ đành nhảy mau ra ngoài, tìm người trị thương, nhưng bọn võ sĩ còn lại đã lục tục xông vào. Bọn võ sĩ thấy hai đứa nhỏ đả thương Trương Trung Chí và Đỗ Thụ, đều rất ngạc nhiên, đồng thời lại không biết họ rốt lại là con nhà ai, nhưng đoán là đã có thể xuất hiện trong :
- Ngự uyển. thì chắc chắn cha họ phải là bậc quý hiển trong triều, biết đâu còn là người trong :
- hoàng thất., nhất thời vẫn chưa dám động thủ.
Tiết Hồng Tuyến kêu lên :
- Các ngươi giương mắt nhìn bọn ta làm gì? Các ngươi muốn đả thương Vương thúc thúc của bọn ta, bọn ta không cho đâu!. Đúng lúc ấy đã có hai tên võ sĩ xông vào giáp công Thiết Ma Lặc, Tiết Hồng Tuyến liền tung người nhảy lên cưỡi lên vai một người, trở chuôi kiếm gõ lên đầu y. Tiết Hồng Tuyến tuy còn nhỏ tuổi, kình lực yếu, nhưng cái gõ ấy chính trúng vào phần yếu hại trên đỉnh đầu người ta, lập tức đánh tên võ sĩ ấy ngất đi, loạng choạng mấy bước rồi ngã vật xuống. Tên võ sĩ kia trong chớp mắt cũng bị Nhiếp Ẩn Nương đâm trúng liên tiếp ba kiếm, không chi trì được cũng ngã lăn ra. Tiết Hồng Tuyến nhảy xuống, vui vẻ cười gập cả lưng xuống nói :
- Kiếm pháp của sư phụ quả nhiên dùng được, gã người lớn này bị ta đánh ngất đi rồi. Nhiếp thư thư, ngươi cũng không kém, chỉ một kiếm đã đâm y bị thương.
Dương Mục Lao dằn giọng quát :
- Bất kể là con cái nhà ai, các ngươi cứ giết chết đi, mọi chuyện đã có ta chịu. Thằng nhãi này với con nha đầu kia không cần các ngươi phải lo!.
Bọn võ sĩ được Dương Mục Lao che chở, can đảm hẳn lên, đao thương kiếm

kích nhao nhao phóng tới. Tiết Nhiếp hai cô gái thân hình thấp nhỏ, xuyên qua xuyên lại giữa bọn họ, đông một kiếm, tây một kiếm, bọn võ sĩ có mấy người bị họ đả thương. Nhưng bọn võ sĩ càng lúc càng đông, dần dần không còn chỗ để xoay trở, Tiết Nhiếp hai cô gái bị vây vào giữa, tình thế đã dần dần nguy hiểm.
Nhưng người tới càng đông thì thân thủ của Dương Mục Lao lại có chỗ bị vướng víu, Vương Yến Vũ rung trường kiếm là công phu tiểu xảo thích huyệt, nhân lúc Thiết Ma Lặc dùng kiếm chiêu cương mãnh bức bách y, đột nhiên lật tay đâm một kiếm, Dương Mục Lao không đề phòng, suýt nữa bị nàng đâm trúng huyệt đạo, trên lưng lại có thêm một vết thương. Dương Mục Lao vội vàng thi triển nội công thượng thặng phong bế huyệt đạo cạnh vết thương. Không để cho máu chảy ra.
Dương Mục Lao cả giận, lại dùng nội công Triêm y thập bát diệt hất bọn võ sĩ đứng gần bay ra bốn phía, song chưởng giao nhau đánh ra, lại bức bách Thiết Ma Lặc và Vương Yến Vũ xoay người lại, không cho họ xông vào đám đông, đồng thời vận đủ trung khí, quát lớn một tiếng :
- Vương Bá Thông, ngươi còn không ra đây quản giáo con gái ngươi à?.
Tiếng huyên náo trong vườn đều bị tiếng quát của Dương Mục Lao át đi, thanh âm giống như mũi tên nhọn xuyên vào trái tim của Vương Bá Thông. Vương Bá Thông đương nhiên biết rõ tính nết con gái, nàng đã quyết ý làm một việc thì nhất định không sao khuyên can được, huống hồ hôm nay nàng làm chuyện :
- đại nghịch bất đạo. thế này, cho dù mình đích thân ra trói nàng, thì An Lộc Sơn vốn tính hẹp hòi, cũng chưa chắc đã chịu bỏ qua cho hai cha con y. Huống hồ lại còn có Thiết Ma Lặc trong đó, làm sao cho mình bắt trói con gái dễ dàng, vả lại con gái cũng chưa chắc đã cho y tùy ý bắt trói.
Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng Vương Bá Thông có vô số ý nghĩ xoay chuyển, cho dù y trải nhiều sóng gió, cơ trí hơn người, lúc ấy cũng hoảng sợ cuống cá tay chân, không đưa ra được chủ ý.
Chợt nghe tiếng chén bát rơi vỡ loáng xoảng, nguyên là An Lộc Sơn nhìn thấy con gái Vương Bá Thông từ trong lán nữ khách nhảy ra phóng kiếm đâm Dương Mục Lao, cũng hoảng sợ tới mức lục thần vô chủ. Không phải y sợ sệt Vương Yến Vũ, mà là úy ky Vương Bá Thông. Vương Yến Vũ đã bị vây chặt, không sao đánh giết được tới cạnh y, nhưng Vương Bá Thông chỉ cách trong gang tấc, nếu Vương Bá Thông cũng có lòng gây biến, đột nhiên xông qua giết y thì há không phải là cực kỳ nguy hiểm sao, y vừa nghĩ tới đó, không còn nghĩ gì tới thể diện, hớt hơ hớt hãi bỏ chạy ra phía sau đình, vì hấp tấp đứng lên, cử động vội vã nên hất đổ tất cả chén bát trên bàn xuống đất.
Vương Bá Thông vừa bước ra khỏi đình, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại

nhìn, chỉ thấy An Lộc Sơn dưới sự bảo vệ của mấy tên võ sĩ thân tín nhất cuống cuồng bỏ chạy, có mấy tên vệ sĩ côn nhìn y chằm chằm, lộ rõ dáng vẻ đề phòng, đao đã ra khỏi vỏ, tên đã đặt trên cung, tựa hồ chỉ cần y bước về plưa An Lộc Sơn một bước, lập tức sẽ có ám tiễn bay tới.
Vương Bá Thông ngẩn ra, kế lập tức hiểu ngay là An Lộc Sơn nghi ngờ y, đột nhiên nảy ý ương ngạnh, nhảy ra khỏi đình đi ngược lại phương hướng của An Lộc Sơn, một tên vệ sĩ vốn là thuộc hạ cũ của y chặn y lại hỏi :
- Lão gia quả thật muốn giết chết tiểu thư à?.
Người ấy là gia nhân cũ của y, chăm sóc Vương Yến Vũ từ nhỏ đến lớn, rất thương yêu Vương Yến Vũ.
Vương Bá Thông thở dài một tiếng, đột nhiên cởi mãng bào ra, giật đai ngọc xuống, nói :
- Chức quan này ta không làm nữa, các ngươi cứ tùy ý mà làm, ta đi đây!.
Người bộ hạ cũ kia nói :
- Đương gia định đi đâu?. Vương Bá Thông nói :
- Ta trở về núi làm đại vương thôi. Bọn lâu la của Vương Bá Thông ở cốc Long Miên sau khi bị người ngựa núi Kim Hạc của bọn Tân Thiên Hùng Nam Tễ Vân đang đêm đánh úp, mười phần đã tan tác mất bảy tám, không còn bao nhiêu, số còn lại cũng bị An Lộc Sơn thu thập phiên chế, chỉ còn trơ trụi một mình y, nhưng bọn đầu mục đắc lực của y có rất nhiều người làm thị vệ, chiếm gần một phần ba số thị vệ của An Lộc Sơn, lúc ấy cũng nhiều người có mặt trong vườn, bây giờ xảy ra biến cố thế này, một số người sợ trở đi không được An Lộc Sơn dung tha, liền chạy theo Vương Bá Thông, nhao nhao la thét:
- Đúng thế, chẳng bằng cứ về chiếm cứ trên núi, làm đại vương, lại càng tự do tự tại.
Trong vườn vốn đã hỗn loạn, chuyện bất ngờ ấy phát sinh, hỗn loạn càng thêm hỗn loạn. :
- Quân Cấm vệ. của An Lộc Sơn dưới sự suất lãnh của :
- Long kỵ đô úy. Tư Không Bát lập tức dàn ra vây quanh chỗ ác đấu một giọt nước cũng không lọt vào được, đó tự nhiên là đề phòng Vương Bá Thông tới cứu con gái.
Vương Bá Thông thở dài, cao giọng gọi :
- Dương Tổng quản, ta không quản được con nha đầu ấy, tùy ngươi xử trị là được!. Y dắt bọn thuộc hạ cũ tình nguyện đi theo xông qua chỗ bọn vệ sĩ phòng thủ yếu ớt ra khỏi :
- Ngự uyển. Bọn quân :
- Cấm vệ. của An Lộc Sơn thấy y chỉ bỏ chức quan chạy trốn cũng không cản trở, cũng chưa phát sinh chuyện đánh nhau, liền nhường cho họ ra khỏi cửa vườn.

Tiết Tung nhớn nhác, cũng định nhân lúc hỗn loạn lén bỏ trốn, Nhiếp Phong kéo y lại, hạ giọng nói :
- Huynh không nghĩ tới con gái à?. Tiết Tung nói :
- Dù sao nó cũng không phải là con ruột của ta, tính mạng của chúng ta và gia đình quan trọng hơn, sao ngươi còn không về cho mau để thu xếp?.
Nhiếp Phong nói :
- Huynh trốn là trốn được à?. Tiết Tung nói :
- Chuyện về sau thì về sau hãy nói, nhân lúc bây giờ họ chưa phát hiện ra, mau mau về dắt người nhà chạy thôi. Y sợ Nhiếp Phong nhiều lời, giằng mạnh một cái giật được ra, sải chân bỏ chạy. Nhiếp Phong lắc đầu, nói :
- Con gái ta lại là con ruột của ta, ta không thể không quản!.
Tư Không Bát xông vào vòng chiến, nhìn qua một lượt, cả giận nói :
- Bọn ăn hại các ngươi, có bấy nhiêu người mà cũng không bắt được hai thằng tiểu tử, không xấu hổ à? Tránh ra, tránh ra, để ta vào xem. Nguyên Tư Không Bát cũng là lục lâm xuất thân, y nghe nói Thiết Ma Lặc là con trai Thiết Côn Luân, trong lòng đã có mấy phần úy kỵ, đồng thời y cũng biết tính nết của Dương Mục Lao, cho dù trong tình hình này, Dương Mục Lao lấy một chống hai, quả thật cũng khó mà dễ dàng thủ thắng, nhưng đoán chắc y cũng không muốn người khác tới :
- chia công. Nên Tư Không Bát cũng đành tìm món dễ ăn, sải bước xông vào, vung ngọn Hàng ma chử lên, quát hỏi Tiết Nhiếp hai cô gái.
Tư Không Bát là thủ hạ giỏi nhất nhì trong bọn thủ hạ của An Lộc Sơn, mạnh khỏe vô cùng, ngọn Hàng ma chử của y dài tới một trượng, khi vũ động thì tảng đá to bằng cái đầu cũng có thể đập vỡ nát, bọn võ sĩ vây chặt Nhiếp Tiết hai cô gái trước đó đều sợ bị y lỡ tay làm bị thương, không chờ y bảo đã sớm nhao nhao tránh ra.
Tư Không Bát cầm thiết chử cao giọng quát :
- Các ngươi rốt lại là con cái nhà ai, còn không nói mau? Ai bảo các ngươi tới đây phá rối?.
Nhiếp Ẩn Nương kéo Tiết Hồng Tuyến, cao giọng nói :
- Ngươi hung dữ như thế, ta cứ không nói với ngươi. Các ngươi bấy nhiêu người mà hà hiếp Vương thúc thúc của bọn ta, bọn ta thấy ngứa mắt, không tới giúp y không xong.
Tư Không Bát quát :
- Các ngươi mà không nói, ta một côn đánh xuống cho các ngươi mất xác luôn. Tiết Hồng Tuyến làm ra vẻ mặt nhát ma, chẩu miệng hừ lạnh một tiếng nói :
- Các ngươi cũng chỉ khoe khoang thế thôi, ngươi nhìn xem, chẳng phải bọn ta vẫn sống sờ sờ đây sao?. Tư Không Bát hừ một tiếng, đột nhiên phi nhân đá nàng một cước, định đá ngã nàng. Nào ngờ Tiết Hồng Tuyến thân hình

linh hoạt, giống như khỉ vượn nhảy lui ra, Nhiếp Ẩn Nương thừa thế một kiếm đâm tới.
Tư Không Bát hoảng sợ rút chân lại, chỉ nghe soạt một tiếng, ống quần đã bị Nhiếp Ẩn Nương một kiếm rọc rách một đường. Tư Không Bát vốn chỉ định bắt sống nàng, sau khi bị thua thiệt, ý ác chợt sinh, cả giận quát lớn :
- Quân giặc con, đi gặp Diêm vương đi!., rồi vung ngọn Hàng ma chử lên, vù một tiếng quét ngang vào hai cô gái nhỏ.
Nhiếp Ẩn Nương mũi chân điểm xuống đất một cái, thân hình nhẹ nhàng như chim én, giống như nhảy dây nhảy qua ngọn Hàng ma chử, ngọn Hàng ma chử to như cái bát vừa nhấc lên, Tiết Hồng Tuyến đã theo tư thế Hải yến lược ba, cũng nhảy lên phía trên ngọn Hàng ma chử.
Nhiếp Ẩn Nương cười khanh khách nói :
- Ta còn quá nhỏ tuổi, Diêm vương lại chịu nhận ta à?. Tư Không Bát quát :
- Quân giặc con, chết đến nơi rồi mà còn mồm mép trơn tuột!., rồi vũ động ngọn Hàng ma chử, càng quét càng mau, gió rít vù vù Nhiếp Tiết hai cô gái cậy vào khinh công, giỏi né tránh mà thôi, lúc ấy thấy y càng đánh càng hung dữ, trong lòng cũng sợ sệt, ngọn Hàng ma chử quét tới đâu thì cát bay đá chạy, nếu không kịp tránh né, hơi bị nó chạm vào một cái, Nhiếp Tiết hai cô gái xương mềm da mỏng, chỉ e phải nát thành bột.
Chợt nghe có người kêu lên :
- Tư Không Đô úy, ta tới giúp ngươi.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nhiếp Phong tay cầm trường kiếm đã xông tới. Tiết Hồng Tuyến kêu lên :
- Nhiếp thúc thúc, tại sao ngươi lại giúp y?. Câu nói chưa dứt, chỉ nghe đùng một tiếng, Nhiếp Phong đã một chiêu Chẩu quyền thúc trúng hậu tâm Tư Không Bát, Tư Không Bát bước chân loạng choạng, ngọn Hàng ma chử quét xuống đất mặt đất lõm xuống, đất đá bay lên rơi xuống rào rào như mưa, cơ hồ lấp kín Tiết Hồng Tuyến. Tiết Hồng Tuyến chui ra, cả mừng nói:
- Nhiếp thúc thúc, đa tạ ngươi giúp ta hả giận. Cha ta đâu?.
Nếu không phải Nhiếp Phong thúc cái ấy, ngọn Hàng ma chử đã đánh trúng Nhiếp Ẩn Nương, Nhiếp Ẩn Nương lúc ấy vừa qua cơn hoảng sợ, cũng kêu lên :
- Cha, cha cho y một kiếm đi?.
Tư Không Bát lại nhấc ngọn Hàng ma chử lên, giận dữ quát:
- Nhiếp Phong, ngươi làm phản à?. Nhiếp Phong cười nhạt nói :
- Ngươi chửi con gái ta là giặc con, ta há lại bỏ qua cho ngươi sao? Nào nào! Ta lãnh giáo Hàng ma chử pháp của ngươi!. Nhiếp Phong là thân phận đại tướng, nên mới rồi tuy sốt ruột cứu con gái, vẫn không chịu phóng kiếm đâm vào hậu tâm Tư Không Bát, mà muốn quang minh chính đại tỷ thí với y.
Tư Không Bát vung chử lên gạt, choang một tiếng gạt trường kiếm của

Nhiếp Phong ra, đang định mắng trả, Tiết Nhiếp hai cô gái cũng không đếm xỉa gì tới quy củ giang hồ, như cá luồn qua, vung đoản kiếm đâm y. Tư Không Bát bị Nhiếp Phong thúc trúng hông, di chuyển không linh hoạt, hông và đùi liên tiếp bị trúng hai kiếm, đến khi y phóng cước theo Liên hoàn thoái đá tới, hai cô gái nhỏ đã sớm tránh ra.
Dương Mục Lao quát :
- Giỏi lắm, té ra là con của ngươi!., thân hình lắc một cái, sử dụng thân pháp Thất bộ truy hồn, đột nhiên nghiêng người một cái sấn tới trước mặt Nhiếp Phong, Nhiếp Phong lật tay đánh ra một kiếm, chỉ nghe keng một tiếng, sống kiếm đã bị búng một cái. Dương Mục Lao là sử dụng chân lực nội gia Cách vật truyền kình, Nhiếp Phong hổ khẩu rách toạc, thanh Thanh cương kiếm cơ hồ bật ra khỏi tay, cùng lúc ấy ngọn Hàng ma chử của Tư Không Phát đã quét tới.
Thiết Ma Lặc phi thân vọt tới, vung trường kiếm lên làm đại đao chém xuống, keng một tiếng chém trúng ngọn Hàng ma chử. Chỉ thấy tia lửa bắn tung tóe, Tư Không Bát hổ khẩu đau rát, không kìm được lui lại hai bước :
- Thằng tiểu tử này khỏe thật. Lần này mình gặp được đối thủ rồi!.
Dương Mục Lao như bóng theo hình, lạng người một cái ra chiêu Du long thám trảo, lại đã chụp tới hậu tâm của Nhiếp Phong. Nhiếp Ẩn Nương rít lên :
- Không được đả thương cha ta!. Đừng khinh cô bé tuổi nhỏ sức yếu vì chiêu pháp cô bé sử dụng toàn là kiếm chiêu thượng thặng, roát một tiếng, mũi kiếm chỉ vào huyệt Hoàn khiêu trên đầu gối Dương Mục Lao. Dương Mục Lao bị bức bách xoay người phóng cước đá ra, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Vương Yến Vũ cũng đã một kiếm đâm tới, liên thủ với Nhiếp Phong chặn đứng Dương Mục Lao.
Nhiếp Phong thấy con gái không biết sợ sệt, sợ toát mồ hôi lạnh, vội gọi :
- Nhiếp Ẩn Nương, ngươi mau cùng muội tử nhà Tiết gia chạy mau đi, không được đụng tới lão ma đầu ấy. Nhiếp Ẩn Nương nói:
- Không, cha không chạy thì con cũng không chạy!.
Dương Mục Lao cười lớn nói :
- Dưới chưởng của ta, ai còn định chạy?., rồi triển khai Thất bộ truy hồn chưởng pháp, trong chớp mắt bốn phương tám hướng đều là bóng y. Hai cha con Nhiếp Phong và Vương Yến Vũ đều bị chưởng lực của y vây chặt, bất kể chạy về phía nào cũng bị y bức bách phải lui lại. Mà Thiết Ma Lặc cũng bị Tư Không Bát cản trở, nhất thời không xông qua được.
Chợt thấy một bóng đen như tên bắn mau vào vòng chiến, Dương Mục Lao chợt thấy kinh ngạc :
- Trong bọn vệ sĩ sao lại có được nhân vật loại này? Xem ra còn hơn Tư Không Bát. Ý nghĩ chưa dứt, chợt thấy kiếm quang chớp lên, tên vệ sĩ ấy đã

phóng kiếm vào y? Lúc ấy Thiết Ma Lặc mới nhìn thấy rõ, tên vệ sĩ ấy không phải ai khác mà chính là Triển Nguyên Tu, không kìm được kêu lên thất thanh :
- Triển huynh, sao huynh cũng ở đây?.
Dương Mục Lao lúc đầu còn tưởng đó là bộ thuộc cũ của Nhiếp Phong (Tiết Tung và Nhiếp Phong trước kia là Chánh Phó Thống lĩnh thân quân của An Lộc Sơn) theo Nhiếp Phong làm phản, nghe tiếng hô hoán của Thiết Ma Lặc, trong lòng chợt hoảng sợ :
- Chẳng lẽ người này là con trai của Triển Đại nương?.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, thanh kiếm của Triển Nguyên Tu đã đâm tới huyệt Thiên khu trước ngực y, Dương Mục Lao ngón tay xòe ra như ngọn kích, thân hình rùn xuống, chém vào khuỷu tay Triển Nguyên Tu, Triển Nguyên Tu dời thân đổi chỗ, xoay mũi kiếm lại, kiếm chiêu chưa đánh ra, một chưởng của Dương Mục Lao đã vỗ tới. Dương Mục Lao và Triển Đại nương giao tình không kém, y biết Triển Đại nương chỉ có một đứa con trai này, trước khi hỏi rõ ràng, không dám dùng hết toàn lực, dùng công phu Ấn chưởng bát huyệt, chỉ dùng bảy thành công lực.
Nào ngờ Triển Nguyên Tu kiếm pháp bình thường nhưng chưởng pháp đã học được hết chỗ ảo diệu gia truyền, công lực của y không sánh được với Dương Mục Lao, nhưng sự kỳ ngụy biến ảo về chưởng pháp thì hơn Dương Mục Lao, Dương Mục Lao chưởng lực vừa nhả ra, y đã thân theo chưởng chuyển, trong chớp mắt chỉ đông đánh tây, một chưởng đánh trúng hông Dương Mục Lao.
Dương Mục Lao quát lớn một tiếng, thân hình vọt lên, y bị trúng một chưởng ấy, không cần nói gì đã biết là hậu duệ của Triển gia, cả giận quát :
- Ta nể mặt mẹ ngươi nên muốn tha mạng ngươi, ngươi lại không biết hay dở, lại muốn lấy mạng lão phu à?. Tiếng tới người tới, đã như chim ưng bắt thỏ, một chưởng lăng không đập xuống?
Đúng là:
Tà chính xưa nay như nước lửa,
Truy hồn ma chưởng dứt giao tình.
Muốn biết Triển Nguyên Tu tính mạng ra sao, xin nghe hạ hồi phân giải

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Hồi 34
Ma chưởng truy hồn tài khó chống
Khổ tâm vì bạn oán đâu sờn

Đúng lúc Dương Mục Lao đang dùng toàn lực đánh Triển Nguyên Tu, Thiết Ma Lặc và Tư Không Bát cũng đã phân thắng bại. Nguyên là Tiết Hồng Tuyến tuy còn nhỏ tuổi, nhưng mười phần khôn ngoan, nàng thân thể thấp nhỏ, nhân lúc Tư Không Bát đang vung ngọn Hàng ma chử đón đỡ trường kiếm của Thiết Ma Lặc, bất ngờ phóng tới một kiếm, nhát kiếm này trúng vào sau đùi, Tư Không Bát chân đứng không vững, bị Thiết Ma Lặc vận kình hất một cái, ngọn Hàng ma chử đập trở lại, lập tức đánh vỡ sọ y, óc bắn tung tóe.
Thiết Ma Lặc lập tức sấn vào, đúng lúc ấy Dương Mục Lao đang lăng không đánh xuống, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, kiếm phải chưởng trái đồng thời phát ra, Triển Nguyên Tu cũng đột nhiên đứng thẳng lên, vận đủ mười thành công lực đồng thời phát chưởng.
Dương Mục Lao công lực cũng rất cao cường, thân hình chưa rơi xuống đất, trên không đã phóng ra một cước, mũi hài của y có một mảnh sắt, chỉ nghe xoảng một tiếng, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc đã bị y đá bay ra, nhưng phát chưởng của Thiết Ma Lặc cũng đã chạm vào chưởng của y.
Dương Mục Lao thân hình chưa đứng vững, song chưởng chia ra chống lại hai người, Thiết Ma Lặc công lực không kém y bao nhiêu, chưởng pháp của Triển Nguyên Tu thì cực kỳ phiêu diêu, chỉ nghe bùng một tiếng, đơn chưởng của Dương Mục Lao đã chạm vào chưởng lực của Thiết Ma Lặc, bị chấn động loạng choạng, chưởng phải của y cũng hơi lệch đi, chưởng của Triển Nguyên Tu theo cạnh chưởng của y lướt vào, thừa thế đánh tới, bộp một tiếng đánh trúng giữa ngực y.
Triển Nguyên Tu một chưởng ấy liều mạng đánh ra, cho dù Dương Mục Lao nội công thâm hậu cũng bị đánh tới mức ngũ tạng nhộn nhạo, trước mắt tối sầm, chỉ nghe y ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không tự chủ được chúi lên hai bước, vừa khéo xô vào lòng một tên võ sĩ sấn tới cứu viện, hất tên võ sĩ ấy ngã chổng bốn vó lên trời.
Tiết Hồng Tuyến nhặt thanh Thanh cương kiếm của Thiết Ma Lặc dưới đất lên, gọi :
- Vương thúc thúc, kiếm của người đây. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Hồng Tuyến, đa tạ cô nương, từ nay về sau ngươi đừng gọi ta là Vương

thúc thúc nữa. Ta họ Thiết, tên thật của ta là Ma Lặc. Tiết Hồng Tuyến cả mừng nói :
- Té ra người là Ma Lặc thúc thúc.
Vương cô cô đã nói tới tên người rồi.
Triển Nguyên Tu cũng nói :
- Thiết huynh, đa tạ ngươi!. Vương Yến Vũ cười nói :
- Các người đừng khách sáo nữa, mau thừa cơ xông ra đi.
Tư Không Bát bị giết, Dương Mục Lao bị thương, quá nửa :
- Cấm vệ quân. của An Lộc Sơn đều kinh hoàng, chỉ có gần một nửa còn nghe lệnh, dưới sự chỉ huy của Phó Thống lĩnh Hồng Đại Tồn xông vào, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng :
- Chống ta thì chết!., vung kiếm chém bừa ra, một mình đi đầu đánh giết xông ra. Nhiếp Phong cũng vội theo Thiết Ma Lặc xông ra quát :
- Các huynh đệ, xin lưu lại chút tình bằng hữu, sau này còn dễ gặp nhau!.
Nhiếp Phong trước đây từng làm Phó Tổng quản :
- Cấm vệ quân.
của An Lộc Sơn, vốn đối xử với thủ hạ rất tốt, bọn :
- Cấm vệ quân.
nghe y nói thế, mười người có đến năm sáu người tránh ra. Hồng Đại Tồn trước nay bất hòa với Nhiếp Phong, cả giận gầm lên :
- Nhiếp Phong, ngươi đã phản bội chúa công, còn có tình bằng hữu gì nữa?., rồi vung trường mâu lên chênh chếch phóng tới, hướng vào Nhiếp Phong.
Thiết Ma Lặc tức giận nói :
- Nhiếp tướng quân, để ta giúp ngươi giết thằng gian tặc theo cọp làm ma tránh này., rồi như một cơn lốc xoay lại, vung trường kiếm làm đại đao ra chiêu Độc phách Hoa Sơn, chát một tiếng chém ngọn trường mâu của Hồng Đại Tồn đứt làm hai đoạn, kiếm thứ hai đang định chém xuống, Nhiếp Phong kêu lên :
- Thiết huynh, khoan hãy hạ thủ., rồi sấn mau lên, nhẹ vươn tay nắm Hồng Đại Tồn kéo qua, cao giọng nói :
- Ngươi không nghĩ tình bằng hữu, thì ta cũng còn nghĩ tình đồng liêu?. rồi dùng xảo kình ném Hồng Đại Tồn bay ra vài trượng. Thủ hạ của Hồng Đại Tồn thấy Nhiếp Phong nghĩa khí sâu nặng như thế, lập tức đều tan ra.
Còn một đám vệ sĩ thì có kẻ là bộ thuộc cũ của Vương Bá Thông, không muốn đối đầu với Vương Yến Vũ, có kẻ có giao tình thân thiết với Nhiếp Phong, tuy bị bức bách phải xông lên, nhưng chỉ hư trương thanh thế, có một số ít vốn muốn lập công nhưng thấy Thiết Ma Lặc dữ tợn như thế cũng sợ sệt ngần ngừ không dám xông vào.
Đoàn người từ góc Cấm uyển đánh ra, Tiết Hồng Tuyến quay nhìn, thấy Dương Mục Lao đứng như tượng đá ở giữa sân, hai tay ôm chưởng, ngẩng

mặt lên trời, dáng vẻ rất kỳ quái Tiết Hồng Tuyến vô cùng hồi hộp, nói :
- Nhiếp biểu thúc, người xem kìa, lão ma đầu kia trông rất kỳ quái. Nhiếp Phong vừa nhìn đã biết Dương Mục Lao đang ngầm vận huyền công bế huyệt trị thương, vội vàng nói :
- Không cần đếm xia tới y, mau chạy theo ta. Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, lại thấy Vương Yến Vũ lắc đầu, vốn là Vương Yến Vũ xem mặt xét sắc, đã biết tâm ý của Thiết Ma Lặc, sợ y lại muốn quay lại giết Dương Mục Lao, nên lắc đầu ngăn cản, Thiết Ma Lặc biết Dương Mục Lao nội công thâm hậu, mình quay lại chưa chắc đã giết được y, nghĩ thầm :
- Không thể vì chuyện của một mình mình mà làm liên lụy tới mọi người, chẳng bằng nhân lúc y vận công trị thương thì rời khỏi chỗ đầm rồng hang cọp này cho sớm.
Trên Ly Sơn vốn cứ năm bước có một ụ canh, mười bước có một trạm gác, nhưng Nhiếp Phong là đại tướng thủ hạ của An Lộc Sơn, trước đó đã là Phó Thống lĩnh :
- Cấm vệ quân., bộ thuộc cũ ở những chỗ ấy đều biết y, thấy y dẫn đầu mọi người chạy ra, nhất thời làm sao nghĩ rằng y đã phản bội?
Có một hai vệ sĩ lớn mật hỏi, y liền nói :
- Mới rồi phát hiện được thích khách trong vườn, ta đang truy sát thích khách, các ngươi phải giữ chặt các trạm gác, không được rời đi!. Các trạm gác ấy đương nhiên không dám cản trở y, đến khi phía sau đuổi tới thì họ đã chạy khá xa rồi.
Xuống đến lưng núi, ụ canh trạm gác đã thưa thớt, Nhiếp Phong mới thở phào, đang ngần ngừ chưa biết nên về phía nào, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên như mưa dồn gió dập, quay nhìn chỉ thấy một toán người ngựa từ trên núi phóng xuống, người cưỡi ngựa đi dầu không phải ai khác mà chính là Dương Mục Lao. Nguyên là Dương Mục Lao cậy vào huyền công bế huyệt cầm máu, lại rịt thuốc kim sang, uống sâm ngàn năm, khí huyết điều hòa, đã như lúc chưa bị thương. Lúc ấy An Lộc Sơn cũng đã núp vào mật thất, không cần nhiều võ sĩ bảo vệ nữa, y bèn điều động tám tên :
- Ngự tiền thị vệ. có bản lĩnh nhất, do Dương Mục Lao suất lãnh, cưỡi ngựa của Thanh Hải tiến cống, xuống núi đuổi mau theo.
Trong chớp mất, toán người ngựa do Dương Mục Lao cầm đầu đã đuổi tới, Thiết Ma Lặc cả giận quát :
- Được, chúng ta lại quyết một trận tử chiến. Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói :
- Thằng tiểu tử nhà ngươi to gan lắm, hôm nay lão phu sẽ cho ngươi toại nguyện., rồi vung tay một cái, tám tên thị vệ đều từ trên lưng ngựa nhảy xuống, từ hai bên tràn tới bao vây.
Nhiếp Phong trong lòng chợt hoảng sợ, nói :

- Họ dàn thành trận Nhất tự trường xà, đầu đuôi ứng nhau, đánh vào đầu thì đuôi ứng, đánh vào đuôi thì đầu ứng, đánh vào giữa thì đầu đuôi cùng cứu ứng, tám người này đều không phải là kẻ tầm thường, lại có lão ma đầu kia chỉ huy, quả thật không thể khinh địch. Thiết huynh đệ, ngươi đừng nên vọng động.
Bên Nhiếp Phong có bốn người lớn, hai cô gái nhỏ, nếu bị trận Trường xà của đối phương đánh tới, người lớn còn có thể chống cự, chứ trẻ con thì rất đáng lo, Nhiếp Phong có tài đại tướng, hiểu đạo hành binh bố trận, lúc ấy bèn gọi bốn người lớn mỗi người giữ một góc, kết thành trận Tứ phương chống lại trận Trường xà của đối phương, hai cô gái nhỏ thì ở giữa trận, nhân lúc sơ hở xông ra đánh.
Đúng lúc đôi bên đối trận, sắp xông vào ác chiến, chợt nghe một giọng nói cực kỳ chói tai vang lên :
- Dương lão tam, ngươi giở trò ma gì thế, ngươi không nhận ra con trai và đệ tử của ta à?., câu nói chưa dứt, trên sườn núi đã có một bóng người chớp lên, chính là Triển Đại nương, mẹ Triển Nguyên Tu.
Vương Yến Vũ vội kêu lên :
- Sư phụ, người tới mau! Con đang muốn đưa Nguyên ca về nhà gặp người, Dương thúc thúc lại nói y không chạy được, muốn bắt y lại. Mới rồi Nguyên ca suýt nữa bị y đả thương đấy.
Nguyên là Triển Nguyên Tu sau khi biết được tình cảm của sư muội đối với Thiết Ma Lặc, vốn đã lòng tàn ý lạnh, không muốn gặp sư muội nữa, nhưng một sợi tơ tình rốt lại khó dứt, nhất là sau khi y biết sư muội đang ở TrườngAn, lại càng không sao yên tâm, nghĩ thầm :
- Mình với cô ta tuy không thành vợ chồng với nhau, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cô ta lầm đường lạc lối., y còn cho rằng Vương Yến Vũ tham luyến vinh hoa phú quý, nên tới Trường An để dựa vào cha, làm quận chúa trong phủ quốc công gì đó dưới trướng An Lộc Sơn. Vì suy nghĩ ấy, y cũng lén tới Trường An, ngấm ngầm gặp sư muội.
Sau khi sư huynh muội gặp nhau, Triển Nguyên Tu mới biết nỗi khổ tâm của sư muội, nàng không những muốn khuyên cha cải tà quy chính mà còn bí mật giúp đỡ kế hoạch của Lư phu nhân. Kết quả Triển Nguyên Tu không khuyên sư muội ra đi, mà lại bị sư muội khuyên nên ở lại. Y thay tên đổi họ, được Vương Yến Vũ tiến cử vào làm một viên đội trưởng trong :
- Cấm vệ quân., nếu hôm nay không xảy ra chuyện bất ngờ thì cũng không người nào biết y là ai.
Triển Đại nương hôm trước, sau khi gặp Vương Yến Vũ, mới biết tin con. Nhưng quân lệnh trong :
- Cấm vệ quân. rất nghiêm, rất khó xin nghỉ, Triển đại nương là một người không sợ trời không sợ đất, bà ta nghe được tin An Lộc Sơn hôm nay mở đại

yến ở Ly Sơn, nghĩ chắc con trai cũng phải tới hầu hạ, bà ta lại cậy có quen biết với Dương Mục Lao, bèn xông bừa vào, nào ngờ chưa tới Ly cung đã thấy Dương Mục Lao đang đuổi bắt con mình ở sườn núi.
Triển Đại nương nghe đệ tử tố cáo, không kìm được tức giận, nói:
- Dương lão nhị, ngươi không nể mặt sư cũng phải nể mặt Phật, tại sao ngươi dám hà hiếp con trai ta? Con trai ta không cần làm vệ sĩ gì gì cả, ta là tới để đón nó về, ngươi dám không thả người à?.
Dương Mục Lao và chồng Triển Đại nương năm xưa là hai ma đầu nổi tiếng ngang nhau, xưng huynh gọi đệ, y biết rõ tính tình của Triển Đại nương, lúc ấy Muốn đè xuống thì trước tiên nâng lên, hô hô cười nói :
- Triển Đại nương, nhiều năm không gặp, chúc mừng nhãn lực ngươi còn tinh tường, thu được một đệ tử thông minh lanh lợi như thế?. Triển Đại nương sửng sốt, nói :
- Dương lão nhị, ta nói chuyện con trai ta với ngươi, sao ngươi lại kéo đệ tử ta vào?.
Dương Mục Lao thong thả nói :
- Đồ đệ của ngươi là một thiên tài bịa đặt, ta vô cùng khâm phục!. Triển Đại nương hấp háy mắt, nói:
- Chẳng lẽ cô ta bịa đặt à?. Vương Yến Vũ muốn phân biện, Vương Đại nương trừng mắt nhìn nàng nói :
- Để Dương thúc thúc ngươi nói trước, ngươi gấp gì chứ!.
Dương Mục Lao chỉ qua Thiết Ma Lặc, nói :
- Triển Đại nương, mới rồi ngươi hỏi ta có nhận ra lệnh lang không, bây giờ ta cũng hỏi ngươi có nhận ra thằng tiểu tử này không? Triển Đại nương nói :
- Y là đệ tử của Ma kính lão nhân, có đốt thành tro ta cũng nhận ra được.
Dương Mục Lao nói :
- Nếu ngươi nhận ra thì hay rồi. Chuyện hôm nay đều do thằng tiểu tử này gây ra, mới rồi y đại náo cấm cung, định hành thích hoàng thượng, ta làm Tổng quản đại nội, làm sao không can thiệp?
Lệnh đồ và lệnh lang lại muốn che chở cho thằng tiểu tử này, ngươi nói ta đừng đếm xia tới à? Ma kính lão nhân với ngươi có cái thù giết chồng, chắc ngươi cũng không đến nỗi quên mối thù trước, vì đồ đệ mà tha cho thằng tiểu tử này chạy đi chứ?.
Triển Đại nương từ khi nhận ra Thiết Ma Lặc, đã sớm tức giận trong lòng, cũng đoán Vương Yến Vũ chưa dứt tình cũ với y, lúc ấy Dương Mục Lao nói, tức giận cơ hồ muốn phát tác lập tức bùng ra, cả giận quát :
- Đều là thằng tiểu tử ngươi làm hại người nhà ta bất hòa.
Được, hôm nay ta cứ giết ngươi trước đã!. Câu nói chưa dứt đã như một mũi tên xông mau vào Thiết Ma Lặc.
Nhưng bà ta còn chưa tới nơi, Triển Nguyên Tu và Vương Yến Vũ đã không

hẹn mà cùng nhảy ra khỏi phương trận, mỗi người một bên, chặn hai tay Triển Đại nương lại, Triển Nguyên Tu kêu lên :
- Mẹ, khoan hãy động thủ. Triển Đại nương tức giận nói :
- Thằng đầy tớ bất hiếu, ngươi dám làm mất mặt ta à?. Triển Nguyên Tu nói :
- Con và Thiết huynh đã kết làm bằng hữu, nếu mẹ giết y, thì xin giết con trước.
Vương Yến Vũ nói :
- Sư phụ, chuyện nhà chúng ta thì đóng cửa lại từ từ nói với nhau. Nhưng hôm nay con và Nguyên ca bị người ngoài hà hiếp, chẳng lẽ lão nhân gia người lại giúp đỡ người ngoài, tỏ ra mình kém trước mặt đông người sao?.
Dương Mục Lao vội nói :
- Đại tẩu, ngươi là một nữ hào kiệt xưa nay quyết đoán sáng suốt, tại sao hôm nay lại hồ đồ như thế? Chuyện nhà còn có thể thong thả mà tính, còn thằng tiểu tử này là đệ tử của kẻ thù của ngươi, ngươi bỏ qua cho y, về sau nếu muốn tìm y thì rất khó đấy. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đại tẩu, nếu ngươi vì tình cảm nữ nhi, thương nhà thương cả tới quạ, ném chuột sợ vỡ đồ quý, ngay thằng tiểu tử này ngươi cũng muốn che chở, thì ta cũng chẳng còn gì hay để nói nữa, ngươi muốn nghe lời lệnh đồ, đánh ta chửi ta thì ta cũng tuân lời ngươi thôi.
Dương Mục Lao trong lời nói lần này có ý ta mai, còn lợi hại hơn lời Vương Yến Vũ nhiều, nhất là bốn chữ :
- Tình cảm nữ nhi. lại càng chói tai, nhưng lại cởi bỏ được tình cảm thương con của Triển Đại nương, cũng có thể cởi bỏ được tình cảm nhi nữ của Vương Yến Vũ đối với Thiết Ma Lặc. Nếu cần giải thích thêm, thì cũng không khác gì nói Triển Đại nương mắt mở to mà không thấy đệ tử câu kết với kẻ thù, mà mình còn bị đệ tứ xỏ mũi dắt đi.
Triển Nguyên Tu nói :
- Mẹ, con còn nhớ một điều giáo huấn của gia gia, chúng ta làm chuyện gì ác cũng được, nhưng không thể dựa vào quan lại. Họ Dương này là ưng khuyển của An Lộc Sơn, chúng ta cần gì y giúp chứ? Mẹ, nếu mẹ cần con, thì xin đừng đếm xỉa tới chuyện ở đây.
Triển Đại nương tuy hung ác nhưng chỉ có một đứa con trai này, nhìn thấy dáng vẻ của con trai rõ ràng đã quyết ý, nếu mình giết Thiết Ma Lặc trước mặt y, chỉ sợ mẹ con suốt kiếp này sẽ trở nên bất hòa.
Triển Đại nương tức tới mức khuôn mặt xám xanh, sau cùng nghiến răng, nói :
- Thôi được, ta không quản tới chuyện ở đây cũng không cho các ngươi quản, các ngươi theo ta về ngay!. Ngừng lại một lúc rồi quay qua Dương Mục Lao nói :

- Dương lão nhị, ta không muốn chia công với ngươi, thằng tiểu tử họ Thiết này giao lại cho ngươi đấy.
Triển Nguyên Tu còn định nói nữa, Triển Đại nương đã hai tay giang ra, mỗi tay một người nắm chặt y và Vương Yến Vũ, dằn giọng nói :
- Nếu các ngươi không chịu theo ta về thì ta cứ giết thằng tiểu tử kia trước.
Triển Nguyên Tu không còn cách nào, chỉ đành để mẹ kéo đi.
Dương Mục Lao chắp tay cười nói :
- Đại tẩu cứ thong thả mà đi, tha lỗi cho ta không tiện đưa xa, ta tính thằng tiểu tử này xong, sẽ tới thỉnh tội với ngươi. Hai người Triển Vương vừa đi, bên Thiết Ma Lặc thực lực đã mất đi một nửa, tám tên :
- Long kỵ vệ sĩ. của Dương Mục Lao chỉ phải đối phó với Nhiếp Phong, Thiết Ma Lặc và hai cô gái nhỏ, tự nhiên là nắm chắc phần thắng. Cho nên Dương Mục Lao đã không còn phải khích Triển Đại nương tới giúp y nữa.
Triển Đại nương kéo con và đệ tử đi được hai bước, chợt thấy trên sườn núi lại xuất hiện hai người, người đi trước là một ông già ăn mặc kiểu lang trung trên giang hồ, người đi sau là một thiếu nữ rất xinh đẹp.
Thiếu nữ kia cười nói :
- Vương gia thư thư, thật là khéo quá không ngờ lại gặp ngươi ở đây lúc này, thế nào, ngươi đi à?. Kế đó cao giọng gọi :
- Ma Lặc huynh khỏe không? Huynh không ngờ muội sẽ tới tìm huynh chứ gì? Huynh thật may mắn lắm nhé, lúc nào gặp nạn cũng có người giúp đỡ.
Thiết Ma Lặc nhìn hai người ấy, lập tức mừng sợ lẫn lộn, nguyên thiếu nữ ấy là Hàn Chỉ Phân vợ chưa cưới của y, còn ông già ăn mặc theo kiểu lang trung giang hồ chính là nhạc phụ của y, danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ Hàn Trạm.
Hàn Chỉ Phân trong câu nói có ý móc mỉa, Vương Yến Vũ nghe thấy vô cùng khó chịu, cũng lạnh lùng đáp lễ nói :
- Hàn thư thư, ngươi tới rất đúng lúc, mau vào giúp đi, nếu không phu quân ngươi bị người ta bắt mất đấy!.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ngươi nói lão ma đầu họ Dương kia à, ta thì rất yên tâm, bằng vào một chút tài năng của y thì không bắt được phu quân ta đâu. Triển Đại nương đang bực mình, thấy Hàn Chỉ Phân đang bước tới trừng mắt nhìn bà ta (thật ra Hàn Chỉ Phân đang nhìn vào Vương Yến Vũ), lập tức đùng đùng nổi giận nói :
- Ngươi là ai mà trước mặt ta lại dám khệnh khạng như thế? Hàn Chỉ Phân nói :
- Ta là ai thì ngươi cứ hỏi đồ đệ của ngươi ấy. Kỳ quái, đang bỗng không đột nhiên lại nổi giận, ngươi thấy ta ngứa mắt lắm à? Triển Đại nương hừ một tiếng, nắm chặt tay Vương Yến Vũ quát hỏi :

- Nói mau, cô ta là ai?.
Vương Yến Vũ chưa đáp, Dương Mục Lao đã kêu lên :
- Đại tẩu ngươi không nhận ra vị danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ Hàn lão tiên sinh kia à? Y là bạn thân của Ma kính lão nhân, cũng là nhạc phụ đại nhân của vị Thiết, Thiết thiếu hiệp này đấy.
Hàn Trạm cười khẽ nói :
- Dương Dại Tổng quản, ngươi trát vàng lên mặt lão hủ rồi, thật thẹn không dám nhận. Không sai, cha con ta tới đây tìm con rể, tiểu nữ tính tình không hay, lại đang nôn nóng, nếu có chỗ nào chưa đủ lễ tiết, còn xin Triển Đại nương rộng lượng tha thứ cho.
Triển Đại nương giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Té ra ông già trông không ra sao này là Hàn Trạm! Con gái y lại là vợ chưa cưới của Thiết Ma Lặc!. Vương Yến Vũ chợt nói :
- Nguyên ca, nên nói chuyện của chúng ta với mẹ. Vương Yến Vũ đột nhiên buông ra câu ấy, Triển Đại nương không kìm được kinh ngạc, hỏi :
- Chuyện gì?. Vương Yến Vũ mặt đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu nói :
- Con và Nguyên ca đã nói rõ với nhau rồi, chỉ chờ lão nhân gia người chọn ngày lành tháng tốt. Vị Hàn thư thư này là bạn tốt của con. Khó mà gặp nhau thế này, mẹ, mẹ không mời cô ta tới uống rượu mừng sao?.
Triển Nguyên Tu sửng sốt, kêu lên thất thanh :
- Yến muội, muội.... Vương Yến Vu bóp tay y, như không kìm được tình cảm nói:
- Huynh đừng nhìn muội nữa có được không? Thật xấu hổ quá. Triển Nguyên Tu tâm thần lâng lâng, không nói được nên lời. Y nằm mơ cũng không ngờ Vương Yến Vũ lại đối xử với y như thế, từ khi y tới Trường An, căn bản không hề nói nửa câu về chuyện kết hôn với Vương Yến Vũ, y đã sớm tuyệt vọng rồi, nhưng Vương Yến Vũ lại nói:
- đã nói rõ. với y. :
- Đây là lừa mình à, hay là mình nằm mơ., y nhìn nhìn dáng vẻ của sư muội, lại thấy có một mảnh chân tình bộc lộ, không hề giả dối.
Lúc ấy Vương Yến Vũ tâm tình vô cùng phức tạp, lời nàng nói là giả, nhưng hoàn toàn không phải là có ý giả, nguyên là có ba lý do.
Thứ nhất nàng biết mình hoàn toàn không có khả năng kết hợp với Thiết Ma Lặc, mà Hàn Chỉ Phân lại vừa khéo tới đây lúc này, châm chọc mỉa mai này, nên nàng sốt ruột muốn bộc lộ rõ cho Hàn Chỉ Phân thấy. Câu ấy của nàng là nói cho Hàn Chỉ Phân nghe. Thứ hai, sư phụ nàng bị Dương Mục Lao kích động, lại sinh thêm nhiều chuyện, vì thế nàng lấy lý do hôn sự, thu hút sự chú ý của bà ta, cũng có thể khiến bà ta rời khỏi chỗ này. Thứ ba, trong mấy tháng nay, nàng cũng ngày càng cảm nhận được mối chân tình của sư huynh với mình, nhận biết được nhân phẩm và võ công của sư huynh hoàn

toàn không thua kém Thiết Ma Lặc. Vì nàng, y không tiếc ở lại Trường An, khuất thân làm một tên tiểu tốt trong :
- Cấm vệ quân., y và Thiết Ma Lặc đổi thù thành bạn, tình nguyện che chở cho Thiết Ma Lặc mà chống lại mẹ, đó đều là những chỗ đáng quý. Vì thế cho dù không có Hàn Chỉ Phân tới, thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ ưng thuận làm vợ y.
Triển Đại nương nghe xong quả nhiên vừa sợ vừa mừng, mắng:
- Té ra, các ngươi đã sớm nói rõ với nhau rồi, con nha đầu quỷ quái nhà ngươi, tại sao vẫn còn giấu diếm không báo cho ta biết?.
Hàn Chỉ Phân thông minh tới mức nào, vừa nghe là biết ngay Vương Yến Vũ muốn tỏ rõ với mình, lại thấy áy náy, nghĩ thầm :
- Té ra cô ta đã sớm có chồng chưa cưới rồi, nói thế thì mình đã trách lầm cô ta.
Hàn Chi Phân mỉm cười duyên dáng, nói :
- Vương thư thư, chúc mừng, chúc mừng! Nhưng chỉ sợ ta không thể tới quấy rầy đám cưới của ngươi thôi.
Triển Đại nương vô cùng cao hứng, đồng thời bà ta cũng có điểm sợ sệt Hàn Trạm, lúc ấy liền nói :
- Hàn lão tiên sinh,chúng ta đều vì con cái, ai cứ lo việc người ấy, xin thứ lỗi cho ta không tiếp chuyện được nữa.
Hàn Trạm bước lên, trầm giọng nói với Dương Mục Lao :
- Dương Đại Tổng quản, hạnh hội, hạnh hội! Hôm nay lão phu thay Thiết Côn Luân tới chỗ hẹn. Dương Mục Lao trong lòng lạnh buốt, nói :
- Hàn lão tiên sinh, chúng ta dường như không có gì bất hòa, hôm nay ta đuổi bắt lệnh tế, cũng là ai vì chủ người ấy, không thể không như thế. Nếu lão tiên sinh trách móc, thì chúng ta cũng có thể thương lượng.
Hàn Trạm lạnh lùng nói :
- Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện con rể ta thì cố nhiên ta phải quản, nhưng Thiết Côn Luân là bạn già của ta, bây giờ lại là thông gia với ta, y đã chết không sống lại được, y đã hẹn với ngươi thì cũng chỉ đành do lão phu thay y thôi. Dương Mục Lao nói :
- Không biết lão tiên sinh muốn thay y làm chuyện gì?.
Hàn Trạm nói :
- Dương Đại Tổng quản trí nhớ vốn rất tốt, chẳng lẽ lại không nhớ cái hẹn này sao? Hai mươi năm trước Thiết Côn Luân so chưởng với ngươi ở Yên Sơn, ngươi nhân lúc y rút tay thu chiêu đã dùng ám kình đả thương y, Thiết Côn Luân từng hẹn sẽ so tài lần nữa, lúc ấy y vẫn không biết mình đã bị trọng thương, còn cho rằng sau khi trị thương xong có thể lãnh giáo công phu thực sự của ngươi.
Nào ngờ không bao lâu y lại bị thương mà chết, ôm hận xuống suối vàng.

Nếu ta không tới nơi hẹn thay y, chỉ e y ở dưới suối vàng cũng không nhắm mắt được. Hàn Chỉ Phân kêu lên :
- Cha, y là muốn kéo dài thời gian đấy. Cha còn nói chuyện với y làm gì, đến lúc đại đội người ngựa của y kéo tới thì chúng ta sẽ phải chịu thiệt đấy.
Dương Mục Lao bị Hàn Chỉ Phân nói toạc ra ý nghĩ trong lòng, thẹn quá hóa giận, hừ một tiếng, cười nhạt nói :
- Hàn cô nương, ngươi cũng coi thường lão phu quá đấy, được rồi, chúng ta cứ làm riêng từng chuyện., nói tới đó hơi ngừng lại một chút, rồi vung tay nói :
- Các ngươi làm việc công, để ta lãnh giáo công phu điểm huyệt của vị Hàn lão tiên sinh này.
Lệnh vừa ban ra, tám tên :
- Ngự tiền thị vệ. bày trận Trường xà lập tức xông vào bọn Thiết Ma Lặc, cùng lúc ấy, Dương Mục Lao bắt đầu giao thủ với Hàn Trạm.
Dương Mục Lao triển khai sát thủ Thất bộ truy hồn, bước đầu tiên đạp vào trung cung, vung chưởng chém tới, chưởng này trong nhu có cương, đánh vào trước ngực, vô cùng lợi hại! Hàn Trạm cười nhạt một tiếng, ngón trỏ bật ra, chỉ nghe vù vù, một dây kình phong đã đánh tới. Chỉ lực của y đã luyện tới cảnh giới Cách không điểm huyệt, có thể ngoài mười bước vận ám kình đả thương người ta, tiếng vù vù vang lên là do luồng chỉ lực ấy xé gió đánh tới.
Dương Mục Lao một chưởng đập ra, chợt thấy hổ khẩu giống như bị kiến càng cắn một cái, giật nảy mình vội xoay người dời bước, bước thứ hai chuyển tới phương Ly rồi bước qua vị Khảm, chưởng trái vung lên, lại đánh vào trước ngực Hàn Trạm, :
- Bảy bước bảy chưởng. của y, cứ bước một bước là phát một chưởng, bộ pháp kỳ diệu, vả lại chưởng nào cũng mạnh như nhau, Hàn Trạm cũng bất giác ngấm ngầm hoảng sợ :
- Không lạ gì năm xưa Thiết Côn Luân bị thua dưới chưởng của y.
Tám tên :
- Ngự tiền thị vệ. tổ chức thành trận Trường xà đánh qua, Hàn Chỉ Phân đã sớm gia nhập vào trận thế do Nhiếp Phong bố trí, cùng với Thiết Ma Lặc tạo thành thế sừng trâu, sóng vai chống địch. Bọn thị vệ kia đã thấy công phu của Thiết Ma Lặc, đều không dám thẳng thắn đón đỡ, nhưng thế trận Trường xà đầu đuôi ứng cứu lẫn nhau, hai tên vệ sĩ làm :
- đầu rắn. và :
- đuôi rắn. không hẹn mà đều vung binh khí đánh vào Hàn Chỉ Phân, hai tên vệ sĩ này một người là Đơn Hùng đại đệ tử của Dương Mục Lao, một người là Mông Quán xuất thân đại đạo, là hai người có võ công cao nhất trong tám tên:

- Ngự tiền thị vệ.
Nào ngờ Hàn Chỉ Phân ra tay còn tàn độc hơn Thiết Ma Lặc, nàng triển khai công phu thích huyệt gia truyền, kiếm quang vừa chớp lên, chỉ nghe soạt một tiếng, đã đâm trúng huyệt Hoàn khiêu trên đầu gối Mông Quán, Mông Quán đứng không vững, huỵch một tiếng ngã lăn xuống, Đơn Hùng một trượng đập tới, đánh không trúng Hàn Chỉ Phân, lại đập Mông Quán vỡ sọ.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Ma Lặc, huynh đúng là người tốt được trời giúp, gặp nạn lại thành may?., trong tiếng cười lại xoay người theo thân pháp Bàn long nhiễu bộ, kiếm quang chớp lên, trong tiếng chát chát vang lên lại chém đứt ngón trỏ và ngón giữa của Đơn Hùng.
Đơn Hùng la thảm một tiếng, vứt trượng nhảy ra ngoài.
Thiết Ma Lặc vung trường kiếm lên dùng như đại đao, tay lên kiếm xuống, chém ngã một tên vệ sĩ, nói :
- Không sai, các người tới vừa khéo, chắc ta có thể qua được trường tai nạn này. Họ vừa đối địch vừa cười nói với nhau, quả thật không coi tám tên vệ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn vào đâu.
Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Không phải muội nói muội và gia gia, mà là nói vị Vương tiểu thư kia, không phải huynh được cô ta giúp đỡ sao? Mới rồi huynh và cô ta liên thủ chống lại tên ma đầu kia, ta đã nhìn thấy rõ rồi. Thiết Ma Lặc đỏ mặt, ấp úng nói :
- Không sai, may mà có cô ta, còn có sư huynh cô ta nữa, chính là hán tử vừa đi với cô ta lúc nãy. Trong lúc nói chuyện, trường kiếm phạt ngang, lại đánh ngã một tên vệ sĩ khác.
Vốn trận Trường xà mà tám tên :
- Ngự tiền thị vệ. này bày ra nếu được Dương Mục Lao điều khiển thì chắc chắn không đến nỗi bị họ phá vỡ, chỉ vì thiếu Dương Mục Lao, :
- rắn không đầu không đi được., lại vì ngay từ đầu họ đã đánh giá lầm dối phương, bị Hàn Chỉ Phân chém ngã người đứng đầu giỏi nhất, kế lại bị Thiết Ma Lặc đả thương thêm hai người, trận Trường xà có tất cả tám người, bây giờ đã bị chặt làm hai đoạn, số còn lại đời nào dám ham đánh, lập tức quát lớn một tiếng tản ra, Tiết Hồng Tuyến kêu lên :
- Đáng tiếc đáng tiếc, ta còn chưa hả dạ, họ đã chạy hết rồi.
Vừa khéo đến lúc ấy Dương Mục Lao và Hàn Trạm bên kia cũng đã phân cao thấp, nguyên là Dương Mục Lao liên tiếp bước sáu bước, đổi dùng sáu loại chưởng pháp khác nhau cũng không chiếm được chút lợi thế nào, bất đắc dĩ phải ra một chiêu sát thủ tối hậu, một bước một chưởng tối hậu ấy lại phải nghiêng người xông thẳng vào, song chưởng cùng phát, đánh vào huyệt Thái dương hai bên của địch nhân.

Chiêu này vô cùng lợi hại, cho dù võ công của địch nhân suýt soát với mình, thì hai chưởng này cùng đánh tới cũng có thể lấy được tính mạng của địch nhân, nhưng sử dụng tuyệt chiêu tối hậu ấy cũng có chỗ nguy hiểm, vì nghiêng người tiến đánh, nếu địch nhân mạnh hơn mình nhiều, thì cũng như xông vào nhận đòn.
Dương Mục Lao trước khi phát chiêu cũng đã nghĩ tới sự nguy hiểm ấy nhưng y tự cậy công phu Miên chưởng kích thạch đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, thân pháp bộ pháp sử dụng lại ảo diệu vô cùng, nghĩ thầm Hàn Trạm công lực tuy cao cường nhưng chẳng qua chỉ hơn mình một chút, vả lại lúc ấy hậu viện của y vẫn chưa tới, trận Trường xà đã như băng tan ngói vỡ, nếu không mạo hiểm thủ thắng, đến lúc bọn Thiết Ma Lặc kéo tới vây đánh, thì ắt không giữ được tính mạng.
Nào ngờ Hàn Trạm đã sớm có chủ kiến trong lòng, Dương Mục Lao bước thứ bảy vừa bước tới, Hàn Trạm đã đột nhiên ra quái chiêu, tỳ gót chân xuống đất xoay người một vòng, đột nhiên chỉ thấy vạt áo phất phơ, bóng người trùng trùng, Dương Mục Lao song chưởng đánh ra, chỉ nghe bùng một tiếng như đánh vào một tấm da dày, trong chớp mắt ấy một dây kình phong đã như mũi tên nhọn bắn mau tới huyệt Não hải của Dương Mục Lao.
Dương Mục Lao la lớn một tiếng, tung người vọt lên, công phu của y quả rất cao cường, đã bị trọng thương vẫn có thể nhận được phương hướng, tung người lên một cái vừa khéo rơi xuống lưng một con ngựa, hai chân kẹp một cái, con ngựa ấy là ngự mã đã được huấn luyện, lập tức quay đầu lại phóng mau lên trên núi.
Nguyên là chiêu ấy của Hàn Trạm gọi là chiêu Toàn phong vũ Thiên ma chỉ, dùng thân pháp Toàn phong vũ khiến cho Dương Mục Lao mắt hoa lòng loạn, song chưởng không sao đánh trúng vào phương vị muốn đánh, mà y thì có thể nhân lúc song chưởng của Dương Mục Lao đánh trúng mình, không sao thu về đón đỡ, mau lẹ dùng cương kình Thiên ma chỉ phóng vào chỗ trống, điểm trúng huyệt đạo yếu hại của đối phương.
Hàn Chỉ Phân cả kinh, vội sấn tới hỏi :
- Cha, người sao rồi?. Hàn Trạm cười nói :
- Dương Mục Lao có hiệu là thất bộ truy hồn, quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng may mà bộ xương già của ta cũng còn chịu được, vẫn chưa bị y truy hồn. Lúc Hàn Chỉ Phân định thần nhìn kỹ, chỉ thấy sau lưng cha có một chỗ vải áo bị đánh rách, in rõ dấu một bàn tay.
Thiết Ma Lặc lúc ấy cũng đã bước qua, thấy Hàn Trạm vô sự mới yên tâm, lấy lễ con rể yết kiến Hàn Trạm xong, cười nói :
- Không biết lão ma đầu kia tính mạng ra sao? Con lại có chút lo lắng cho y.
Hàn Chỉ Phân ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao ngươi lại lo lắng cho y?. Thiết Ma Lặc nói :

- Nếu y chết thì ta há lại không được chính tay trả thù sao?.
Hàn Chỉ Phân nói :
- Cha, có phải y bị trúng Thiên ma chỉ không?.
Hàn Trạm nói :
- Không sai, công phu của ngươi quả nhiên đã tiến bộ nhiều, đã nhận ra được. Hàn Chỉ Phân lại ngạc nhiên nói :
- Ồ, vậy tại sao y vẫn có thể cướp ngựa bỏ chạy? Không phải cha từng nói là bất kể ai lợi hại tới đâu mà bị trúng Thiên ma chỉ cũng quyết không sống được, phải chết ngay tại đương trường sao?. Hàn Trạm nói :
- Thiên ma chỉ luyện tới cảnh giới cao thâm thì đúng là như thế. Nhưng ta còn chưa luyện được tới mức ấy, nên Ma Lặc không cần phải lo lắng quá, lão ma đầu kia chắc vẫn sống được thôi. Thật ra không phải y luyện chưa tới mức ấy, nhưng vì y nghĩ tới tâm niệm của Thiết Ma Lặc là muốn chính tay trả thù, nên lúc hạ thủ lại nương tay, chỉ đánh Dương Mục Lao bị nội thương, như thế trở đi nếu Thiết Ma ặc chính tay trả thù cũng dễ hơn nhiều.
Thiết Ma Lặc hỏi :
- Cha, tại sao lão nhân gia người biết con ở đây?. Hàn Chỉ Phân cười nói chen vào :
- Huynh tưởng huynh ẩn núp trong Tiết gia thì không ai biết à?. Hàn Trạm giải thích :
- Lần này bọn ta tới kinh, đầu tiên từng được Vệ lão tiền bối gửi thư, làm quen với mấy vị bằng hữu trong Cái bang. Hôm nay tới gần nhà Tiết gia điều tra, người ăn mày thường xin cơm chỗ ấy cũng là người trong Cái bang, y nói cho bọn ta biết, có hai vị tướng quân Tiết Nhiếp và một thiếu niên đã ra đi lúc trời vừa sáng, ta hỏi kỹ tướng mạo thiếu niên ấy thì đoán là ngươi. Còn chuyện hôm nay An Lộc Sơn mở tiệc lớn ở Ly Sơn thì ta đã biết từ hôm qua rồi. Hai chuyện ấy gộp làm một, thì hướng đi của bọn ta đương nhiên cũng mười phần đúng tới tám chín rồi. Ma Lặc, ngươi cũng to gan thật đấy!.
Thiết Ma Lặc trong lòng rúng động, vội hỏi :
- Tại sao cha lại tới gần nhà Tiết gia điều tra?. Lúc ấy Nhiếp Phong đã dắt Ẩn Nương, Hồng Tuyến bước qua chào hỏi, thông tính danh xong, Hàn Trạm cười nói :
- Nhiếp tướng quân, chỉ e trong nhà ngươi bây giờ đã có khách quý tới rồi.
Nhiếp Phong hai hàng lông mày nhăn tít, nói :
- Đúng thế, gây ra chuyện lớn này, nhất định quân Vũ lâm đã vâng mệnh tới tịch thu nhà cửa của ta rồi. Hàn Trạm nói :
- Ủa, các ngươi đã gây ra chuyện lớn gì? Ta đang không biết gì cả, tại sao Nhiếp tướng quân ngươi lại đối đầu với Dương Mục Lao?. Nhiếp Phong cũng nói :
- Té ra khách quý mà ngươi nói không phải là thủ hạ của An Lộc Sơn sao?.

Trong lúc trò chuyện, chỉ nghe trên núi có tiếng người ngựa huyên náo, Hàn Trạm nói :
- Truy binh tới rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Nhiếp Phong nói :
- Ta biết một con đường tắt, gập ghềnh hiểm trở, người ngựa khó qua, các người đi theo ta. Đoàn người kể cả Nhiếp Ẩn Nương, Tiết Hồng Tuyến hai cô gái nhỏ ai cũng khinh công cao cường, không đầy nửa giờ đã theo đường tắt vòng ra sau núi, Nhiếp Phong mới thở phào một hơi, nhưng lại lập tức cau mày nói:
- Bây giờ quả thật ta không biết nên đi đâu. Nếu về nhà chi e là tự đâm đầu vào lưới. Hàn lão tiền bối, mới rồi ngươi nói có khách quý tới nhà ta, là người nào vậy?.
Hàn Trạm vuốt râu nói :
- Ma Lặc, mới rồi không phải ngươi hỏi vì sao ta tới gần nhà Tiết gia điều tra sao? Bây giờ có thể nói cho ngươi biết rồi. Nhiếp tướng quân, vị khách quý mà ta nói ấy là Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp, y rất cảm kích ngươi trước kia từng ngấm ngầm che chở, hôm nay y tới Tiết gia, một là để gặp Lư phu nhân thông gia của y, hai là cũng để gặp ngươi đấy. Thiết Ma Lặe cả mừng nói :
- Té ra dượng Đoàn của con cũng tới sao?. Nhiếp Phong thở dài nói :
- Đáng tiếc là y tới lại không đúng lúc.
Thiết Ma Lặc nói :
- Không phải, ta nói y tới rất khéo, y cùng tới với cô cô của con phải không?.
Hàn Trạm gật gật đầu, Thiết Ma Lặc nói :
- Có hai vợ chồng họ thì ngàn quân muôn ngựa cũng không cản được. Nếu quả thật quân Vũ lâm của An Lộc Sơn đã tới nhà ngươi, tất nhiên họ không ngồi nhìn. Nhiếp Phong nói :
- Không biết có chạm trán nhau không? Lúc chuyện xảy ra, Tiết tướng quân đã một mình bỏ chạy, lúc ấy ta còn chưa tới giúp Thiết huynh, họ cũng không biết ngươi theo Tiết tướng quân tới đây, có thể Tiết tướng quân đã về nhà trước, dắt người nhà chạy rồi., Tiết Hồng Tuyến chợt hỏi :
- Nhiếp thúc thúc, tại sao cha ta bỏ chạy không đếm xỉa gì tới ta thế? Ta muốn có cha ta.
Thiết Ma Lặc trong lòng chua xót, không kìm được nói :
- Hồng Tuyến, tại sao người cha này không đếm xỉa tới cô, cô về hỏi Lư ma ma sẽ biết. Tiết Hồng Tuyến tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã biết chuyện này rắc rối, vô cùng ngạc nhiên, hỏi :
- Hôm nay Lư ma ma không cùng đi, chẳng lẽ bà đã đoán được chuyện vừa phát sinh ở đây à? Tại sao lại phải hỏi bà ta? Mà nói lại, mỗi người chỉ có một cha, tại sao người lại nói cha này cha kia, là có ý gì? Chẳng lẽ ta lại có tới hai cha à?. Thiết Ma Lặc thở dài nói :

- Hồng Tuyến, có rất nhiều chuyện cô không biết rõ, ta nhất thời cũng không nói rõ được nhưng cô đừng sốt ruột, Lư ma ma sẽ nói hết cho cô nghe. Tóm lại cô chỉ cần nhớ Lư ma ma là người thân thiết nhất của cô, cô cứ nghe lời bà là được.
Thiết Ma Lặc vốn có hơi nhịn không được, định nói thân thế của Tiết Hồng Tuyến ra, nhưng một là vì :
- Nói ra thì chuyện rất dài., hiện đang gấp rút tránh nạn, không phải là lúc nói chuyện ấy, hai là vì thân thế của nàng phải để mẹ ruột của nàng nói ra mới phải, Thiết Ma Lặc không muốn quá phận làm thay.
Tiết Hồng Tuyến nghĩ thầm :
- Lư ma ma còn thương ta hơn cả mẹ, hàng ngày bầu bạn với ta, vốn là người thân thiết nhất của ta, đương nhiên ta nghe lời bà, cần gì ngươi phải nói!., lúc ấy bên càu nhàu:
- Vậy chúng ta mau mau về nhà gặp Lư ma ma thôi. Nhiếp Phong nói:
- Lư ma ma có ở nhà hay không, thì chưa biết được. Nhiếp Ẩn Nương lớn tuổi hơn, hiểu được sự tình bất trắc, nói :
- Không sai, hôm nay chúng ta gây ra tai họa lớn, Tiết bá bá đã chạy trốn trước xem ra là về nhà báo tin, bảo người nhà trốn mau, vậy thì Lư ma ma cũng phải chạy trốn rồi.
Nhiếp Phong nói :
- Vấn đề là không biết Tiết Tung có về nhà không, hay một mình chạy tới nơi khác? May là chúng ta đông người, có thể chia làm hai đường, theo chỗ ta biết, Tiết Tung có một cánh thân quân, là quân sĩ theo y lâu năm, hoàn toàn nghe lệnh y, hiện đang đóng ở chùa Phúc Long. Y muốn chạy trốn nhất định sẽ chạy tới đó, để có quân bảo vệ. Không bằng thế này, ta dắt hai đứa nhỏ tới chùa Phúc Long tìm y, Thiết huynh đệ, nhờ ngươi và Hàn lão tiền bối tới nhà ta xem, nếu quả thật đã phát sinh chuyện gì các ngươi cũng dễ cứu viện. Thiết Ma Lặc nói :
- Như thế cũng tốt, rốt lại cũng sẽ tìm được y.
Nhiếp Phong ngẫm nghĩ một lúc, lại nói :
- Ta biết một con đường tắt tới chùa Phúc Long, dọc đường không có nhiều trạm canh, quân canh ở một dải ấy đều là bộ hạ của ta và Tiết tướng quân, ta tới chùa Phúc Long không hề gì, nhưng các ngươi về nhà ta phải cẩn thận, trên đường phố bây giờ e cũng đã canh gác nghiêm ngặt rồi, sợ có người nhận ra các ngươi.
Hàn Trạm nói :
- Ta có cách, ta cải trang cho Thiết Ma Lặc., rồi lấy Dịch dung đan trong người ra hòa tan vào nước, bôi lên mặt Thiết Ma Lặc, lập tức biến y thành một hán tử thô mãng kiểu Hắc Trương Phi.
Thiết Ma Lặc tới suối soi bóng mình, cũng bất giác phì cười, lúc ấy bèn cởi

y phục quân sĩ ra. Hàn Trạm xua tay nói :
- Không nên thay quần áo.
Nhiếp Phong nói :
- Đúng, ngươi cứ lấy thân phận Hiệu úy đi đường, lại càng tiện hơn. Tấm lệnh bài ta đưa cho ngươi trước kia vẫn còn chứ?. Thiết Ma Lặc nói :
- Vừa khéo là ta có mang trong người.
Nhiếp Phong cười nói :
- Như thế càng hay. Hiện tuy ta đã làm phản, nhưng tấm lệnh bài này chắc cũng còn có thể thông hành không ai cản trở. Thiết huynh đệ, xin nhờ cậy ngươi, nếu người nhà ta chưa trốn đi thì phiền ngươi hộ tống họ tới chùa Phúc Long. Thiết Ma Lặc nói :
- Nhiếp huynh yên tâm, ta hiểu rồi.
Kế sách đã định, lúc ấy bèn chia ra, Thiết Ma Lặc dẫn đường, cùng cha con Hàn Trạm trở vào Trường An, quả nhiên trên đường phố đã bố trí quân sĩ đông đặc, chẳng thấy bóng người dân nào. Thiết Ma Lặc sau khi cải trang, tướng mạo hung ác, lại mặc y phục quan quân, không ai dám hỏi y, ngay cả tấm lệnh bài cũng không cần phải đưa ra. Nhưng cha con Hàn Trạm đi sau lưng y thì bị tra hỏi mấy lần, lần nào bị hỏi là Thiết Ma Lặc lại quát tháo :
- Nhà ta có người bệnh, ngươi lại dám cản trở đại phu ta mời à? Người bệnh mà có chuyện gì thì ta bắt ngươi phải đền mạng đấy?. Bọn quân sĩ kia bị y quát, đều vội vàng tươi cười, mau lẹ cho đi. Nhưng đi tới con đường chỗ hai nhà Tiết Nhiếp thì không khí khác hẳn, chỉ thấy trên đường toàn quân Vũ lâm khoác Tỏa tử hoàng kim giáp, Thiết Ma Lặc vừa bước vào ngõ, liền có một viên võ quan bước tới quát :
- Ngươi là quan quân phiên hiệu nào, tới đây làm gì? Hai người này là ai?.
Thiết Ma Lặc nghĩ thầm:
- Giả mời đại phu chỉ e không xong. Ở đây ngoài hai nhà Tiết Nhiếp đều là nhà dân thường. Y lúc gấp nảy ý khôn, cau mày, hạ giọng trầm trầm nói :
- Ta phụng mệnh chúa công tới đây, chúa công nói muốn phạm nhân còn sống để thẩm vấn, sợ yếu phạm bị thương nặng, bảo ta dắt ngự y tới. Cô ta là con gái của vị ngự y này, đi theo để chiếu cố cho phạm nhân bị thương. Viên võ quan nghe y nói thấy giống như thị vệ trong cung, thị vệ của An Lộc Sơn thì viên võ quan không biết hết, lúc ấy nửa tin nửa ngờ, cho vào hay không, nhất thời không quyết được, bèn hỏi :
- Có mang chiếu lệnh của phủ Tổng quản theo không?. Thiết Ma Lặc hơi vận kình xô một cái, trầm giọng nói:
- Sự tình gấp rút, ta tuân theo lệnh miệng của chúa công, thời giờ đâu mà đi lấy chiếu lệnh?. Viên võ quan kia là một lực sĩ có tiếng trong quân Vũ lâm, nhưng bị y khẽ xô một cái, lại đứng không vững, suýt nữa ngã chúi xuống, nghĩ thầm :

- Xem ra đúng là cao thủ trong đại nội rồi. Vì thế cái xô ấy của Thiết Ma Lặc không ngờ lại chứng minh cho:
- thân phận. của y, viên võ quan không những không tức giận mà lại luôn miệng vâng dạ, tránh qua một bên nhường cho họ vào.
Cạnh cổng nhà Tiết gia lại có rất nhiều quân Vũ lâm vung roi đánh một bọn ăn mày chạy tán loạn. Thiết Ma Lặc đang ngạc nhiên, chỉ nghe đám quân Vũ lâm ấy chửi :
- Bọn ta đang bắt khâm phạm, không phải lo chuyện cưới gả ma chay, bọn ăn mày các ngươi tới đây ầm ĩ cái gì? Đem chặt chân tất cả các ngươi bây giờ?. Bọn ăn mày kia nói :
- Bọn ta đều xin ăn trên phố này, nhất thời không kịp tránh đi, các ngươi cũng không cần hung dữ như thế., trong chớp mắt đã chạy túa ra đường lớn hẻm nhỏ không thấy bóng dáng đâu nữa. Thiết Ma Lặc sực hiểu ra, đoán bọn ăn mày ấy nhất định là thám tử của Cái bang không còn gì phải nghi ngờ.
Quân Vũ lâm vây kín chung quanh hai nhà Tiết Nhiếp, viên võ quan ấy là đội trưởng phụ trách việc tuần tra bên ngoài, y có ý lấy lòng Thiết Ma Lặc, đích thân đưa tới cổng, nói :
- Vị Đô úy đại nhân này đưa ngự y tới, các ngươi để họ vào. Thiết Ma Lặc không nhiều lời, lập tức sấn vào trong. Thiết Ma Lặc vừa bước vào trong viện thì thấy mấy võ sĩ toàn thân đẫm máu, đứt tay cụt chân loạng choạng, kẻ chạy người bò đổ ra, họ tưởng Thiết Ma Lặc là trợ thủ tới tăng viện, hớt hãi kêu lên :
- Mau, mau vào đi! Vợ chồng thằng giặc kia lợi hại lắm!.
Thiết Ma Lặc trong lòng cả mừng, nghĩ thầm :
- Quả nhiên là họ rồi., liền tuốt trường kiếm ra, xông vào đại sảnh.
Chỉ nghe tiếng đánh giết ầm ầm, ánh đao lóa mắt, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đang quát tháo ác chiến giữa vòng vây của bọn võ sĩ, nhưng không thấy Tiết Tung. Thiết Ma Lặc đang định xông vào trợ chiến, chợt nghe có người quát :
- Họ Đoàn kia, ngươi còn dám ngoan cố chống cự, thì bọn ta sẽ giết chết tất cả người nhà Tiết Nhiếp không để ai sống sót!. Lại có người quát :
- Đoàn Khuê Chương, ngươi vốn là một hảo hán giang hồ, tại sao lại liều mạng cho Tiết Tung?.
Chỉ thấy một toán võ sĩ khác đẩy mười mấy người trẻ già trai gái trong hai nhà Tiết Nhiếp toàn thân bị trói chặt trong nhà sau ra, Thiết Ma Lặc định thần nhìn kỹ, thì thấy Lư phu nhân và viên quản gia họ Hầu đều có trong đó, nguyên là trong bọn võ sĩ ấy có người nhận ra Đoàn Khuê Chương, nhưng lại không biết là y tới cứu Lư phu nhân, chỉ tưởng y có giao tình với Tiết Tung hoặc Nhiếp Phong, nên họ đẩy Thiết Nhiếp hai phu nhân lên trước nhất, sau lưng mỗi người đều có một thanh đao sáng loáng kề vào, định uy

hiếp vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương cao giọng quát :
- Các ngươi dám động tới một sợi tóc của họ, thì ta sẽ giết chết tất cả các ngươi không để ai sống sót!.
Một người ăn mặc như võ quan quát :
- Được lắm, y đã quật cường như thế, thì cứ cho chút màu sắc trước để y xem! Khai đao, xoẹt một tiếng, một vành tai của vợ Tiết Tung đã bị chém rụng xuống, bà ta đau quá rú lên như heo bị chọc tiết. Bọn võ sĩ ấy là :
- coi trọng. vợ hai người Tiết Tung và Nhiếp Phong, nhưng Thiết Ma Lặc sốt ruột nhất là cứu Lư phu nhân, y vừa nghe tiếng :
- Khai đao., sợ Lư phu nhân cũng ngọc đá cùng tan, cũng gặp độc thủ, vội quát lớn một tiếng:
- Dừng tay!., tên võ sĩ kề đao vào lưng Lư phu nhân nhìn thấy y ăn mặc kiểu quan quân xông tới mình như phát điên, bất giác ngẩn ra, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe keng một tiếng, Thiết Ma Lặc đã phóng ra một quả Thiết liên tử đánh rơi thanh tiêm đao của tên võ sĩ ấy.
Nhưng như thế thì mục tiêu của Thiết Ma Lặc lập tức bộc lộ một tên võ sĩ đột nhiên sấn mau lên hai bước, vung tay chụp Lư phu nhân, rồi ra chiêu Phượng điểm đầu tránh qua hai quả Thiết liên tử đánh tới, cũng quát lớn một tiếng :
- Dừng tay! Ngươi mà dám phóng ám khí nữa, ta sẽ giết chết người đàn bà này!. Y nhấc chân phóng một cước đá một cái bàn vỡ thành bốn năm mảnh bay ào vào mặt Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc thấy y võ công rất cao cường, Lư phu nhân lại đã rơi vào tay y, chuyện đột nhiên tập kích cứu người chỉ có thể làm được lần đầu chứ không làm được lần nữa, vì ném chuột sợ vỡ đồ quý nên cũng bị y dọa phải đứng lại, không dám xông tới nữa.
Nguyên tên vệ sĩ ấy là tam đệ tử của Dương Mục Lao, tên là Thượng Côn, trong bảy đệ tử của Dương Mục Lao thì y là người võ công cao cường nhất, cũng cơ trí nhất, tuy y không nhận ra Thiết Ma Lặc, cũng không biết thân phận của Lư phu nhân, nhưng nhìn thấy cử chỉ của Thiết Ma Lặc, cũng đã nhận ra là quan quân giả mạo, nghĩ thầm :
- Kẻ địch phải tốn bấy nhiêu tâm lực tới cứu một bà vú thì thân phận của bà ta ắt không phải tầm thường!.
Đúng là:
Cứu tinh tuy tự trời rơi xuống,
Nhưng sợ tai tinh vân chửa tiêu.
Muốn biết việc sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 35
Mười năm nhịn nhục thù đà trả
Mấy độ tìm con hận chửa tiêu

Thượng Côn tuy trấn định nhưng bọn võ sĩ canh giữ con tin bị Thiết Ma Lặc đột ngột xông tới đánh giết như thế lại không khỏi nhớn nhác, chân trận rối loạn, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, cha con Hàn Trạm cũng đã phi thân nhảy xổ tới, Hàn Trạm thủ pháp mau như chớp, một chỉ điểm ngã tên võ sĩ đả thương Tiết phu nhân, Hàn Chỉ Phân phóng một ngọn phi đao xuyên tim tên võ sĩ canh giữ Nhiếp phu nhân, Tiết phu nhân chỉ bị cắt một vành tai, Nhiếp phu nhân thì hoàn toàn vô sự. Hàn Trạm nói :

- Chỉ Phân, ngươi bảo vệ hai vị phu nhân, ta tới giúp Ma Lặc một tay.

Y đang định thi triển bản lĩnh Cách không điểm huyệt điểm ngã Thượng Côn, nhưng Thượng Côn lại vô cùng giảo hoạt, y nhận ra Hàn Trạm là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, lập tức lui vào góc nhả, dựa lưng vào tường, nắm chặt Lư phu nhân che chắn trước mặt, cười nhạt nói :

- Hàn lão tiền bối, ta biết bản lĩnh Cách không điểm huyệt của ngươi, nhưng ngươi vẫn không thể cách vật truyền công đâu! Nếu ngươi không sợ điểm chết người đàn bà này, thì cứ việc thi triển công phu thôi. Thượng Côn lấy Lư phu nhân làm cái mộc đỡ tên, Hàn Trạm cũng hết cách.

Lư phu nhân lại thần sắc thản nhiên, không những không sợ hãi, mà còn mặt mày hớn hở, nói :

- Ma Lặc, ngươi quay về đây chắc có chuyện gì xảy ra rồi, Tiết Tung và Nhiếp Phong đâu?. Thiết Ma Lặc nói :

- Cha con Nhiếp Phong và con gái người cùng đi với ta, hôm nay đã đánh giết một trận trong cung An tặc, Nhiếp Phong đã quyết ý hồi tâm rồi. Xem tình hình này thì Tiết Tung cũng không phản không xong, y đã không ở đây thì nhất định đã tới chùa Long Phúc triệu tập thân binh rồi. Lư phu nhân cười nói :

- Hay lắm, An tặc quân loạn người lìa, ngày chết không còn xa nữa. Các ngươi cứ chờ mà xem, còn có chuyện hay hơn sắp diễn ra. Thượng Côn quát :

- Ngươi líu líu lo lo cái gì thế, mau bảo họ lui ra, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại. Lư phu nhân cười nói :

- Nếu ta sợ chết, đã không ở lại làm bà vú trong nhà Tiết Tung, tuy ta không thể chính mắt nhìn thấy An tặc diệt vong, nhưng mối thù chồng nay mai là

trả được rồi, chết cũng không có gì hối tiếc. Đột nhiên nàng cất cao giọng nói :
- Đại ca, đại tẩu, làm phiền các ngươi chiếu cố cho con gái ta. Câu nói chưa dứt, chỉ nghe một tiếng la hoảng. Lư phu nhân đã máu đẫm vạt áo.
Nhưng tiếng la hoảng ấy không phải do Lư phu nhân phát ra, nguyên là Lư phu nhân có ý làm như chống nàng, để bọn Đoàn Khuê Chương đánh giết kẻ địch không cần úy ky, nên làm theo cách Sử Dật Như chồng nàng thúc mạnh về phía sau một cái ấn vào mũi đao của tên võ sĩ sau lưng để tự tử năm xưa, tiếng la hoảng ấy là do Thượng Côn phát ra. Y có nằm mơ cũng không ngờ Lư phu nhân lại có động tác ấy.
Đoàn Khuê Chương gầm lớn một tiếng, như một con mãnh sư xông tới, Đậu Tuyến Nương còn mau hơn, nàng thân hình chưa tới, đạn hoàn đã phát ra, Thượng Côn mất đi tấm :
- mộc đỡ tên., bị đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương đánh trúng, Thiết Ma Lặc nhảy vọt tới, trường kiếm vung ra đóng đinh luôn Thượng Côn xuống đất, từ trước ngực xuyên ra sau lưng.
Đậu Tuyến Nương bế Lư phu nhân lên, nói :
- Đại tẩu, tẩu vất vả quá! Lư phu nhân ứa nước mắt mỉm cười nói :
- Gặp lại các người, ta có chết cũng rất vui sướng!. Đậu Tuyến Nương kêu lên :
- Không, tẩu không chết được!. Nàng nhìn kỹ vết thương của Lư phu nhân, thấy vết thương rất sâu, nhưng tim vẫn còn đập, vội lấy thuốc kim sang rịt cho Lư phu nhân.
Đoàn Khuê Chương quát :
- Tránh ta thì sống, chống ta thì chết!., một thanh trường kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, đánh bọn võ sĩ kêu trời kêu đất. Hàn Trạm thì đã dùng thân pháp Xuyên hoa nhiễu thụ thi triển công phu điểm huyệt, bọn võ sĩ bị y điểm trúng huyệt đạo là lập tức không sao động đậy. Không đầy khoảnh khắc, bọn võ sĩ bắt giữ con tin đều đã bị điểm ngã.
Trong sảnh tuy cũng có một số võ sĩ giỏi, nhưng họ đối phó với vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã cảm thấy khó khăn, huống hồ hiện lại có thêm ba người cha con Hàn Trạm và Thiết Ma Lặc, như cọp mọc thêm cánh, qua một trận đánh giết bọn võ sĩ đã không thể đứng vững trong sảnh nữa.
Nhưng bọn Đoàn Khuê Chương đánh ra tới cổng lớn lại gặp khó khăn, trên đường phố dày đặc quân Vũ lâm của An Lộc Sơn, ở trong sảnh đường thì họ không thể nhất tề xông vào, nhưng trên đường phố thì không dễ mà xông qua được. Đương nhiên nếu không bị vướng bận thì với bản lĩnh của bọn Đoàn Khuê Chương mà muốn phá vòng vây cũng không khó lắm, nhưng họ phải chiếu cố cho vợ của Tiết Tung và Nhiếp Phong cùng gia nhân của hai nhà. Vợ hai người Tiết Nhiếp còn tốt, có thể tự đi được, vợ Tiết Tung cơ hồ

đã sợ vỡ mật, Hàn Chỉ Phân phải dìu bà ta đi. Đậu Tuyến Nương trên lưng lại cõng Lư phu nhân bị thương, cũng phải cẩn thận từng bước, không dám nhảy mạnh, sợ động tới vết thương của Lư phu nhân, lại còn phải đề phòng tên bắn lên.
Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc sóng vai xung sát, ra sức cướp đường, Hàn Trạm vung múa chiếc áo trường sam gạt đỡ xạ tiễn của quân Vũ lâm, còn may là vì giữa lúc hỗn chiến, chỉ có một số xạ thủ bắn giỏi trong quân Vũ lâm mới dám phát tên, không đến nỗi loạn tiễn cùng bắn, nhưng cũng đã có mấy người gia nhân bị trúng tên thương vong. Viên quản gia họ Hầu cũng bị trúng một mũi tên, may là không vào chỗ yếu hại, Thiết Ma Lặc có giao tình với y, liền kéo y chạy.
Đang lúc khẩn trương, chợt thấy đội quân của quân Vũ lâm rối loạn, một đám ăn mày từ đường hẻm tắt đánh ra, người nào cũng cầm Đả cẩu bổng xông vào đánh quân Vũ lâm, Thống lĩnh quân Vũ lâm là Mộc An cả giận quát :
- Lẽ nào lại thế, ăn mày mà cũng làm phản à?., rồi sai một nhóm quân sĩ chặn họ lại. Một lão ăn mày hô hô cười rộ, nói :
- Con heo mập An Lộc Sơn còn dám làm phản, thì tại sao bọn ta không thể làm phản? Hô hô, bọn dê đội lốt cọp các ngươi ngày thường hà hiếp bọn ta, bây giờ cũng nên nếm thử mùi lợi hại của bọn ta xem?. Mộc An cả giận, thúc ngựa phóng ra, từ trên cao đánh xuống, trường thương vung lên đâm tới lão ăn mày, lão ăn mày quát :
- Mộc đại nhân, ngươi xuống đây, chúng ta công bằng đánh nhau một trận!., vù một tiếng chợt ném ra một sợi dây cuốn chặt cán thương, kéo Mộc An xuống ngựa. Nguyên lão ăn mày ấy là Vũ Thiết Tiều sư đệ của Phong cái Vệ Việt, thủ lĩnh Cái bang ở kinh đô võ công tuy kém xa sư huynh nhưng muốn đối phó với một viên Thống lĩnh quân Vũ lâm thì thừa sức. Lần này Đoàn Khuê Chương vào kinh đã sớm liên lạc với Cái bang, nên Vũ Thiết Tiều vừa nghe tin y gây ra chuyện ở nhà Tiết gia, liền đích thân suất lãnh đệ tử Cái bang tới trợ chiến.
Mộc An cả kinh, kêu lên :
- Ngươi là cái gì mà xứng đáng đánh nhau với ta., rồi bỏ thương tháo chạy.
Vũ Thiết Tiều hô hô cười rộ, nói :
- Đại nhân, cứ thong thả mà đi, coi chừng vấp ngã đấy. Mộc An đổi con ngựa khác, chỉ huy quân Vũ lâm hai phía bao vây, lúc ấy y đã biết bọn ăn mày này người nào cũng biết võ công, càng không dám khinh địch, càng không dám đích thân giao thủ với họ.
Bọn Đoàn Khuê Chương được Cái bang tới cứu viện, tinh thần phấn chấn, ra sức xung sát, không bao lâu đôi bên đã gặp nhau.
Nhưng vì đệ tử Cái bang là do Vũ Thiết Tiều triệu tập lúc gấp gáp, chỉ có

bốn năm mươi người, so với quân Vũ lâm quả thật nhân số chênh lệch quá nhiều. Mộc An điều quân thiết giáp tới, người nào cũng tay cầm thuẫn bài chặn ngang đường lui, Cung tiễn thủ thì đứng sau lưng quân thiết giáp bắn tới. Đệ tử Cái bang đánh tới cố nhiên đánh bị thương không ít quân thiết giáp nhưng cũng có người trúng tên bị thương. Mấy phen vất vả mới đánh ra được tới đầu đường, nhưng quân Vũ lâm càng lúc càng đông.
Đang lúc kịch chiến, chợt nghe quân Vũ lâm lại nhốn nháo, quân sĩ chặn giữ đầu đường phía trước đột nhiên đều tránh ra hai bên, chỉ thấy một con ngựa phóng mau tới, người trên ngựa là một viên quan mặt trắng không râu. Hai phu nhân Tiết Nhiếp nhận ra y là Tổng quản thái giám Lý Trừ Nhi của An Khánh Tự :
- Thái tử. của An Lộc Sơn. Chỉ nghe Lý Trừ Nhi quát lớn :
- Thái tử và Dương Đại Tổng quản có lệnh, quân Vũ lâm rút về cung ngay.
Thống lĩnh đội quân Vũ lâm này là Mộc An tướng thân tín của An Lộc Sơn, còn hai viên Phó Thống lĩnh đều là đệ tử của Dương Mục Lao, một người là Thượng Côn vừa chết, một người là Trình Kiên nhị đệ tử của Dương Mục Lao.
Mộc An thoáng ngần ngừ, nói :
- Chúng ta vâng mệnh chúa công đi bắt phản tặc tại sao Thái tử lại đột nhiên gọi về? Chúng ta nên tiếp tục làm theo lệnh của chúa công hay theo lệnh của Thái tử?. Trình Kiên nói :
- Tiết Tung và Nhiếp Phong đều không có ở nhà, muốn bắt họ cũng không bắt được. Có lẽ họ đã đem quân làm phản, đánh vào Đông cung, nên mới gọi chúng ta về cứu giá. Theo như ta thấy, cứ theo lệnh của Thái tử là được.
Trình Kiên là đệ tử của Dương Mục Lao, lệnh mà Lý Trừ Nhi truyền là do :
- Thái tử. và sư phụ y cùng ban ra, nên Trình Kiên chủ trương tuân lệnh :
- Thái tử. Mộc An thấy Trình Kiên chủ trương như thế, mà Trình Kiên võ công còn cao hơn y, chỗ dựa cũng mạnh hơn y, y không có chủ ý, chỉ đành nghe theo, một lệnh ban ra, cánh quân Vũ lâm ấy đổi hậu đội làm tiền đội, lập tức thoái lui.
Lư phu nhân trên lưng Đậu Tuyến Nương hơi thở chỉ còn thoi thóp, lúc ấy đột nhiên tinh thần phấn chấn lên, đưa tay vẫy gọi vợ Tiết Tung, Hàn Chỉ Phân liền dìu bà ta bước tới. Lư phu nhân nói:
- Thư thư, viên quan mới rồi dường như từ quý phủ tới, y có phải là Lý Trừ Nhi không?. Vợ Tiết Tung nói :
- Không sai, y chính là Lý Trừ Nhi. Lư phu nhân nói :
- Đoàn đại ca, các người phái người đi nghe ngóng tin tức, xem đã phát sinh chuyện gì rồi?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Đại tẩu tẩu không cần lo lắng, bọn ta sẽ phái người đi thám thính ngay. Lúc ấy bèn bàn bạc với Vũ Thiết Tiễu, phái hai tên đệ tử Cái bang đi, lại dặn họ

nghe được tin tức rồi thì tìm lấy một ít nhân sâm tới chùa Long Phúc gặp nhau.
Quân Vũ lâm đã rút lui, bọn Đoàn Khuê Chương cùng đệ tử Cái bang ung dung đi ra, trên các đường phố họ đi qua tuy vẫn còn rất nhiều quân sĩ nhưng bọn họ đều kêu la inh ỏi, người nào cũng vội vội vàng vàng chạy về phía hoàng thành, bọn Đoàn Khuê Chương tay cầm binh khí đi cùng một bọn đệ tử Cái bang, hình tích vốn rất khả nghi nhưng bọn quân sĩ kia không một ai bước lên cật vấn, mà ai lo phận người ấy, không can thiệp vào chuyện của nhau. Đoàn Khuê Chương vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ hai người Tiết Nhiếp quả thật to gan như thế, dám đem quân tấn công vào hoàng thành sao?.
Chùa Phúc Long trên núi Bạch Mã phía đông thành, chỗ đó cách xa kinh đô. Lúc mọi người tới trước chùa dã là xế chiều, chỉ thấy cổng chùa đóng kín, trong rừng cũng không phát hiện ra tên quân sĩ nào, chỉ thấy dưới đất vương vãi những lều trướng cũ rách và một số vật nặng khó mang đi, thậm chí còn có cả một mũ và áo giáp.
Vợ Tiết Tung và Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn nhau, viên quản gia nói :
- Xin hai vị phu nhân đừng nóng ruột, để lão nô gọi cửa xem sao.
Y bị trúng tên, tấp tểnh bước tới gọi cửa, qua hồi lâu bên trong có người hỏi :
- Ai đấy?. Viên quản gia mừng rỡ nói :
- Hải ca nhi, ta là Hầu nhị thúc đây, ngươi không nhận ra à?. Người bên trong lại hỏi :
- Hai vị phu nhân cùng đi với ai, có bao nhiêu người?. Viên quản gia bực mình nói :
- Nhiều người lắm, ta không có thời giờ đâu mà đếm. Ngươi mở cửa ra mà xem lấy. Thiết Ma Lặc cười nói :
- Hầu lão bá, ngươi đừng sốt ruột, để ta tới nói cho., rồi bước lên cao giọng nói :
- Ta là Thiết Ma Lặc bạn thân của Tiết tướng quân, cùng bọn Đoàn đại hiệp hộ tống người nhà hai nhà các ngươi tới đây. Câu nói chưa dứt, quả nhiên cửa chùa đã mở ra.
Chi thấy một hòa thượng già và một hán tử tnmg niên bước ra, hán tử trung niên kia nhìn thấy Tiết phu nhân mặt đầy nước mắt, bên tóc mai đầy vết máu loang lổ, một vành tai không thấy đâu nữa, y hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng quỳ xuống nói :
- Phu nhân gặp nạn, xin thứ tội cho tiểu nhân nghênh tiếp chậm trễ. Hầu quản gia xô y một cái Nói :
- Ngươi còn nói thế nữa, gọi suốt nửa ngày ngươi mới mở cửa. Hán tử kia nói :

- Nhị thúc, ngươi đừng trách, Tiết Nhiếp hai vị tướng quân lúc lên đường có dặn lại, phải hỏi rõ ràng nếu là Thiết tướng công và Đoàn đại hiệp tới mới được mở cửa. Họ sợ các ngươi đã bị quân Vũ lâm bắt được thật may quá, tuy bị chút tai nạn nhỏ, nhưng hai vị phu nhân vẫn được bình yên.
Vợ Tiết Tung nhảy dựng lên nói :
- Cái gì, Tiết tướng quân đã đi rồi à, tại sao không chờ ta. Hán tử trung niên kia tên Lưu Hải, vốn là người hầu trong nhà Tiết gia, được Tiết Tung cất nhắc làm Bách phu trưởng. Lưu Hải nói :
- Mời hai vị phu nhân, Đoàn đại hiệp, Thiết tướng công và các vị đại gia vào trong, để tiểu nhân từ từ bẩm báo. Y thấy một bọn ăn mày rất đông đi cùng, cũng rất ngạc nhiên.
Chùa Phúc Long vốn rất rộng, bị thân quân của Tiết Tung chiếm đóng làm Tổng bộ, bên trong vẫn còn quân lương chưa kịp chuyển đi.
Bọn đệ tử Cái bang cũng không khách khí, lấy luôn quân lương ra nấu cơm.
Đoàn Thiết hai người cùng vợ của Tiết Tung và Nhiếp Phong vào trong nghe Lưu Hải kể lại sự tình.
Nguyên là Tiết Tung hoàn toàn không phải tới đánh vào hoàng cung, mà là thống lĩnh thân quân tới quận Sóc Phương nơi Túc tông hoàng đế dừng chân để đầu hàng. Lưu Hải nói :
- Lúc Nhiếp tướng quân tới thì Tiết tướng quân đã ra lệnh, quân sĩ đã sắp lên đường. Nhiếp tướng quân cũng khuyên y đóng lại để chờ phu nhân, nhưng Tiết tướng quân nói:
Hiện tại sự tình cấp bách, thám tử báo về là triều đình đã phát binh mã tiến tới chùa Long Phúc, nếu chúng ta không mau chóng đem toán quân này đi, chờ lúc đại quân kêo tới bao vây, thì ngay cả chút căn cơ cuối cùng cũng mất hết. Tiết tướng quân lại nói:
Đường thái tử mới lên ngôi, tự lập làm hoàng đế, đang cần mộ quân, chuyến này tới Sóc Phương, quân phòng trú (tức quận của An Lộc Sơn) ở ba trăm dặm dọc đường lại có nhiều bộ thuộc cũ của chúng ta, nếu chúng ta cứ giương cờ hiệu làm phản, ít nhất cũng có một nửa đi theo, tới Sóc Phương thì sợ gì hoàng đế nhà Đường không coi trọng chúng ta? Biết đâu chúng ta còn có thể tìm được một chức Tiết độ sứ.
Nhiếp tướng quân khuyên mãi không được, sau cùng cũng chỉ đành đi với Tiết tướng quân, chỉ lưu lại một mình tiểu nhân ở đây để đón tiếp phu nhân.
Vợ Tiết Tung khóc lớn nói :
- Đến lúc khẩn cấp thế này mà y vẫn coi trọng công danh phú quý của mình, cả vợ kết tóc xe tơ cũng không nghĩ tới. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Tiết Tung tuy là một kẻ tiểu nhân, nhưng lần này y mang quân phản lại An Lộc Sơn thì cũng có lợi cho quốc gia., liền nói :
- Hai vị phu nhân không cần đau buồn, hiện có Vũ bang chủ của Cái bang ở

đây, chờ khi sóng gió hơi yên, hai vị phu nhân có thể cải trang, nhờ đệ tử Cái bang hộ tống tới Sóc Phương gặp lại tôn phu. Vợ Tiết Tung trên mặt đầy vẻ xấu hổ, lạy phục xuống nói :
- Đa tạ Đoàn đại hiệp không nhớ thù cũ đại ân đại đức. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện qua rồi nhắc lại làm gì? Chúng ta vào thăm Lư phu nhân đi.
Lư phu nhân bị thương rất nặng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo Đậu Tuyến Nương đang bên cạnh săn sóc. Nàng thấy Đoàn Khuê Chương bước vào, liền hỏi :
- Tiết Tung chạy rồi phải không, con gái ta đâu?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Tiết Nhiếp hai vị tướng quân đã di Sóc Phương đầu hàng hoàng đế nhà Đường, Nhược Mai và Ấn Nương cũng được họ dắt theo. Vợ Tiết Tung nằm phục xuống trước giường khóc nói :
- Thư thư, nhà ta có lỗi với người. Lư phu nhân nói :
- Không, tướng quân nhà ngươi đã cải tà quy chính, đó là không có lỗi với ta. Ta chỉ tiếc là không được nhìn mặt con gái một lần. Đoàn Khuê Chương nói:
- Đại tẩu, tẩu cứ yên tâm dưỡng thương đi. Lư phu nhân thoáng mỉm cười nói :
- Hai nhà chúng ta quả thật là nhiều tai lắm nạn, may mà hôm nay còn được gặp nhau. Chỉ là e ta không có phúc phận dựng vợ gả chồng cho hai đứa nhỏ rồi. Ờ, lệnh lang đâu? Lần này y không cùng đi à?. Đoàn Khuê Chương sợ nàng lo lắng thêm, nên không nói cho nàng biết chuyện con trai mất tích, chỉ nói :
- Đang lúc binh hoang mã loạn, ta không dám đắt tiểu nhi tới Trường An.
Lư phu nhân chợt hỏi :
- Quan quân đuổi tới chưa?. Thiết Ma Lặc nói :
- Chưa. Lưu Hải cũng nói :
- Ta cũng đang ngạc nhiên, Tiết tướng quân nói thám tử đã nghe ngóng được tin triều đình (chỉ :
- triều đình.
của An Lộc Sơn) phát binh mã tới chùa Phúc Long, nhưng bây giờ đã qua hơn nửa ngày mà vẫn chưa thấy gió khua cỏ động gì cả. Tinh thần Lư phu nhân đột nhiên trở nên phấn chấn, hai mắt mở to, thoáng nét cười nói :
- Hay lắm, tin tức ấy rất hay.
Vợ Tiết Tung sửng sốt, vội hỏi :
- Hay chỗ nào, ta vẫn chưa hiểu, thư thư là Gia Cát trong đám phụ nữ, xin cởi bỏ mối nghi ngờ cho ta.
Lư phu nhân nói :

- Chuyện này rất dễ hiểu. An tặc vốn đã phát binh nhưng hiện vẫn chưa tới, rõ ràng là đi được nửa đường đã bị triệt hồi.
Tại sao lại triệt hồi? Chuyện đó không hỏi cũng biết, chính là lại phát sinh một chuyện cực kỳ bất ngờ, còn nghiêm trọng hơn cả chuyện Tiết Nhiếp hai vị tướng quân làm phản. Đoàn Khuê Chương gật gật đầu nói :
- Đại tẩu, cách nhìn của người rất có lý. Nếu đã như thế, thì người càng nên yên tâm dưỡng thương.
Lư phu nhân ho khúc khắc mấy tiếng, thở phào một hơi, rướn người lên nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong vẻ phấn chấn có mấy phần nôn nóng, như sốt ruột chờ đợi tin tức gì đó. Đậu Tuyến Nương và phu nhân Tiết Tung bước tới đỡ nàng, đột nhiên nàng mở to hai mắt, nhìn vào phu nhân Tiết Tung nói :
- Thư thư, ta nhờ cậy người một chuyện. Vợ Tiết Tung vội nói :
- Thư thư, người cứ việc căn dặn là được.
Lư phu nhân nói :
- Ta sợ không gặp được con gái ta. Hiện nó đã theo Tiết tướng quân tới Sóc Phương, ngày sau vợ chồng các người đoàn tụ, xin phu nhân nói rõ thân thế lai lịch của nó cho nó biết. Còn nữa, nó từ nhỏ đã hứa hôn với con trai Đoàn đại hiệp, nếu Tiết tướng quân gả nó cho người khác thì ngươi ngàn vạn lần phải tìm cách ngăn cản. Tính tình của Tiết tướng quân thì ta đã biết, nếu ngăn cản không được thì xin ngươi ngầm nói cho nó biết, bảo nó trốn đi. Những chuyện này đều phải giấu diếm Tiết tướng quân, phu nhân làm được không?.
Vợ Tiết Tung lộ vẻ xấu hổ, hạ giọng nói :
- Thư thư, người không cần lo lắng, phu nhân sẽ khỏe lại thôi. Còn nếu xảy ra chuyện tai bay vạ gió gì, thì ta cứ làm theo lời phu nhân là được. Chồng ta cướp con gái người, không cho mẹ con ngươi nhận nhau, trước nay ta vẫn áy náy về chuyện đó, có điều hiện y đã phản lại An tặc, theo về nhà Đường, Đoàn đại hiệp lại là ân nhân cứu mạng cho già trẻ cả nhà y, tương lai chắc y cũng sẽ không ngang ngược như thế nữa, đâu lại có thể làm chuyện gì có lỗi với phu nhân và Đoàn đại hiệp. Lư phu nhân cười gượng nói :
- Chỉ mong là như thế. Đó là tỏ ý không tin Tiết Tung. Vợ Tiết Tung vừa xấu hổ vừa áy náy, vội nói :
- Thư thư, người yên tâm, nếu lão trời đánh kia quá thật ngang ngược không chịu nói lý lẽ, thì cho dù y giết chết ta, ta cũng sẽ nói hết sự thật với con gái người. Đậu Tuyến Nương cũng nói :
- Đại tẩu, con gái tẩu là con dâu chưa cưới của nhà ta, bọn ta cũng tuyệt nhiên sẽ không để mất nó, ít là một năm, nhiều là ba năm, bọn ta sẽ đích thân tới Sóc Phương tìm Tiết Tung đòi lại con dâu, hai nhà chúng ta họp thành một nhà, cùng ăn mừng được đoàn tụ. Lư phu nhân gật gật đầu nói :

- Thế thì ta yên tâm rồi. Chợt lại như nhớ ra chuyện gì, lại nói với vợ Tiết Tung:
- Chiếc Phụng thoa của con gái ta là sính lễ của Đoàn đại hiệp đưa cho nó, trong mỏ con phụng có chỗ rỗng, ta đã viết thân thế lai lịch của nó ra một tờ giấy giấu ở trong đó. Nếu sự tình khẩn cấp, ngươi không kịp nói cho nó biết, hoặc giả nó phòng tin lời ngươi nói, thì ngươi nói cho nó biết bí mật ấy, bảo nó lấy viên giấy trong mỏ con phụng ra mà xem.
Vừa nói tới đó, chợt có tiếng Vũ Thiết Tiêu ở ngoài kêu ầm lên:
- Tin, tin hay đấy, ngươi mau vào bẩm với Đoàn đại hiệp và Lư phu nhân.
Chỉ thấy một người ăn mày vội vã bước vào, chính là tên đệ tử Cái bang được Vũ Thiết Tiêu phái đi nghe ngóng tin tức vừa bước qua cửa là cao giọng kêu lớn :
- Tin mừng, tin mừng! An Lộc Sơn đã bị con trai y giết rồi!.
Đoàn Khuê Chương vừa ngẩn ra, chợt nghe Lư phu nhân buông tiếng cười rộ nói :
- Hay lắm! An Lộc Sơn ngươi cũng có ngày hôm nay!
Sử lang, ngươi dưới suối vàng đã có thể nhắm mắt được rồi!.
Đậu Tuyến Nương kêu lên :
- Đại tẩu, người.... Chợt thấy Lư phu nhân vẻ mặt tươi cười còn chưa thu lại, hai mắt đã nhắm nghiền, đầu thì gục xuống, Đậu Tuyến Nương đưa tay lên mũi nàng xem, thì đã dứt hơi rồi.
Vợ Tiết Tung bật tiếng khóc lớn, vợ Nhiếp Phong thì quay qua hỏi kỹ tên đệ tử Cái bang ấy. Y nói :
- Nghe nói là Thái tử Thái bảo Nghiêm Trang chủ mưu, người hạ thủ là thái giám Lý Trừ Nhi.
Nghiêm Trang hiện được phong là Phùng dực vương, nắm quyền triều chính, hiện đang do Nghiêm Trang ra mặt triệu tập bá quan văn võ của ngụy triều phát tang cho An Lộc Sơn, lại đưa tân hoàng đế lên ngôi. Chà, không ngờ tin mừng này lại thành đạo bùa đòi mạng vị phu nhân kia!. Y hai tay giăng một cái, một bao nhân sâm rách toạc đổ tung tóe xuống đất, đó là nhân sâm mà Đoàn Khuê Chương bảo y mua để làm Tục mệnh thang, các hiệu thuốc trên đường đều đóng cửa, y đã mất rất nhiều sức lực vất vả lắm mới lấy trộm được một bao, nhưng bây giờ đã không cần dùng tới nữa rồi.
Đoàn Khuê Chương mắt đẫy lệ, đứng chết điếng trước giường Lư phu nhân, nhưng không sao khóc được. Vợ Nhiếp Phong nói :
- Đoàn đại hiệp, xin đừng đau xót, ta kể một chuyện cho ngươi nghe. Cái chết của An Lộc Sơn thật ra là do Lư phu nhân mượn tay Nghiêm Trang giết y. Nếu nói tới kẻ chủ mưu, thì Lư phu nhân mới đúng là chủ mưu.
Thiết Ma Lặc cũng kể lại bí mật y nghe trộm được đêm trước vợ Nghiêm Trang thỉnh giáo Lư phu nhân ra sao, Lư phu nhân vạch ra mưu kế giúp

chồng bà ta thế nào, khiến mọi người nghe thấy đều ngẩn ra.
Đoàn Khuê Chương ngẩng đầu lên trời cười lớn, trong tiếng cười nước mắt chảy xuống ròng ròng, chợt khom người lạy rạp xuống, nói:
- Đại tẩu, người quả thật là một nữ hào kiệt, làm bọn mày râu bọn ta thẹn chết đi được.
Lúc ấy y mới khóc được ra tiếng. Mọi người đang khóc tang, tên đệ tử Cái bang thứ hai mà Vũ Thiết Tiều phái đi nghe ngóng tin tức cũng đã tới, y đem tin về tình hình lúc An Lộc Sơn bị giết, cũng mang về một tin dữ. Dương Mục Lao được :
- tân hoàng. trọng dụng, kiêm nhiệm Thống lãnh :
- quân Vũ lâm., Sử Tư Minh vốn là Phó thủ của An Lộc Sơn thì nắm hết binh quyền, vẫn đem quân làm loạn, tranh cướp giang sơn với nhà Đại Đường.
Nguyên là An Khánh Tự :
- Thái tử. của An Lộc Sơn tầm thường bất tài, không được cha thích, thường bị đánh đập chửi mắng, sợ bị An Lộc Sơn phế truất, vì thế mới nghe lời xúi giục của Nghiêm Trang, âm mưu giết cha. Hôm ấy An Lộc Sơn sau :
- sự biến ở Ly cung., vì cuộc:
- thịnh hội. kia bị bọn Thiết Ma Lặc phá cho tan nát, lúc về cung vừa sợ vừa giận, y vốn có bệnh ở mắt, sau cơn tức giận hai mắt đều lòa luôn. An Khánh Tự giả tới thăm bệnh, dắt Lý Trừ Nhi vào, An Lộc Sơn đang nằm phanh bụng ra ngủ. Lý Trừ Nhi tay lên đao xuống, một đao mổ phanh bụng y. An Lộc Sơn là một người béo mập, theo lời đồn là sau khi bị mổ bụng, trong bụng vẫn còn vài đấu rượu. Đó cũng là vận may của Lý Trừ Nhi, vì An Lộc Sơn sức khỏe hơn người, nếu hai mắt y chưa lòa, chắc chắn Lý Trừ Nhi không thể giết y dễ dàng như thế.
Mọi người nghe xong vừa mừng vừa lo. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm một lúc, nói :
- Cho dù Nghiêm Trang có ý bỏ tối theo sáng, thì không nên để binh quyền lọt vào tay người khác, y không đưa ra được chủ trương, xem ra y và An Khánh Tự đều biến thành con rối trong tay Sử Tư Minh, trận loạn lạc này vẫn còn kéo dài. Có điều An Lộc Sơn vừa chết, nội bộ của họ ắt sẽ xảy ra biến loạn, ngày bại vong cũng còn không xa đâu. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :
- Có điều đó là chuyện tương lai, hiện chúng ta nên đề phòng họ phái quân tới đây, nên rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.
Lúc ấy Đoàn Khuê Chương bèn mời Vũ Thiết Tiều vào bàn bạc, Vũ Thiết Tiều lập tức ưng thuận, tình nguyện hộ tống già trẻ hai nhà Tiết Tung và Nhiếp Phong tới Sóc Phương, vợ Tiết Tung cảm kích đến rơi lệ, chuyện không cần nói rõ.

Còn lại việc an táng Lư phu nhân, may mà chùa Phúc Long là một chùa lớn nổi tiếng ở Trường An, bình thời có nhiều người muốn làm việc thiện, bố thí rất nhiễu quan tài. Phương trượng Quảng Trí thiền sư lại là bạn thân của Nhiếp Phong, Đoàn Khuê Chương liền ủy thác cho y việc mai táng Lư phu nhân, để ngày sau thái bình sẽ trở lại dời mộ, hợp táng nàng với chồng.
Vợ chồng Đoàn Khuê Chương đậy nắp quan tài cho nàng, không kìm được sa nước mắt, Đậu Tuyến Nương thở dài nói :
- Lúc lâm tử bà ta gởi gắm lại con gái, bây giờ đã biết nơi ở của con gái bà ta, còn con trai chúng ta thì chưa biết rơi vào tay ai. Chuyện thông gia của hai nhà Đoàn Sử thật là tai nạn trùng trùng, cũng không biết chúng ta có phúc phận cưới đứa con dâu này hay không nữa.
Thiết Ma Lặc chợt nói :
- Tiểu diệt có một việc đang định bẩm lại với cô dượng. Hai tháng trước tiểu diệt gặp Không Không Nhi, y nói đã qua cái hẹn mười năm, bây giờ có thể trả lại biểu đệ cho cô dượng rồi.
Đoàn Khuê Chương sửng sốt, rồi lập tức kêu lên :
- Không sai, đúng là lúc ấy Không Không Nhi có nói như thế, y nói thằng nhỏ bị một người đòi mang đi, người ấy dường như là bậc tiền bối mà y kính sợ, nhưng y tình nguyện bảo đảm, nhiều nhất là mười năm nhất định sẽ trả con của bọn ta lại.
Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói :
- Lời của Không Không Nhi mà tin được à, các người không sợ mắc lừa lần nữa sao?. Nàng căm giận nên không coi lời nói của Không Không Nhi ra gì, nên cái hẹn mười năm gì đó đã sớm quên đi.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Nàng khoan hãy nổi giận, nghe Ma Lặc nói y gặp Không Không Nhi thế nào, nói chuyện với y thế nào đã.
Lúc ấy Thiết Ma Lặc liền đem chuyện hôm ấy y bị Vũ Văn Thông truy bắt, về sau Không Không Nhi đột nhiên xuất hiện, giúp đỡ y thế nào, nhất nhất kể lại một lượt, sau cùng nói :
- Không Không Nhi nói mời cô dượng tới quán Ngọc Hoàng trên đỉnh Ngọc Thụ tìm y, trong vòng ba tháng y sẽ không rời khỏi chỗ đó, ái chà, bây giờ đã gần hai tháng rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Thế nào? Nếu Không Không Nhi là người xấu thì y đã không giúp Ma Lặc. Huống hồ chỉ có một manh mối này, cho nàng không tin y cũng phải tới tìm y một chuyến.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Được rồi, nếu lần này lại là trò lừa đảo, chúng ta cứ liều mạng với Không Không Nhi là được.

Lúc vợ chồng họ tranh luận, Hàn Trạm ngồi một bên chỉ mỉm cười, Đoàn Khuê Chương thấy thần sắc của y có vẻ khác lạ liền hỏi:
- Hàn lão tiễn bối có cao kiến gì?. Hàn Trạm cười nói :
- Ta nghe nói Không Không Nhi là kẻ ương bướng, hành sự kỳ quái, trong võ lâm có nhiều người khen ngợi y, cũng có rất nhiều người chửi mắng y, nhưng hiện cách nhìn về Không Không Nhi của hiền phu phụ các ngươi cũng vừa khéo mỗi người theo một phía, vì Không Không Nhi mà sinh ra cãi cọ, chuyện đó không buồn cười sao? Thật ra không cần tranh cãi, tới núi Ngọc Thụ xem thử là minh bạch thôi mà. Dù sao lão phu cũng rảnh rỗi, nếu các ngươi không chê bỏ, ta cũng muốn cùng các ngươi đi một chuyến, xem thử Không Không Nhi rốt lại là loại người nào?.
Đoàn Khuê Chương cả mừng nói :
- Có lão tiền bối đi cùng thì còn gì bằng. Tuyến Nương, nàng yên tâm được chưa? Nếu Không Không Nhi quả thật là người xấu, lừa chúng ta mắc câu, thì có mặt Hàn lão tiền bối, còn sợ gì không đối phó được y?. Hàn Trạm cười nói :
- Đoàn đại hiệp khách khí rồi, vợ chồng các ngươi liên thủ thì còn cần gì lão phu giúp đỡ? Có điều không phải lão phu cậy già khoe khoang, đại khái nếu lão phu có mặt, thì Không Không Nhi cũng không dám động thủ thật đâu.
Đậu Tuyến Nương nghĩ thầm :
- Người tuy là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ, nhưng chưa chắc Không Không Nhi cũng đã sợ người. Cầu ấy không khỏi quá tự phụ đấy.
Đoàn Khuê Chương lại ngấm ngầm ngạc nhiên :
- Hàn lão tiền bối vốn là người khiêm nhường, tại sao hôm nay lại coi thường Không Không Nhi, chẳng lẽ bên trong còn có duyên cớ khác?. Y liếc mắt một cái, chợt thấy Thiết Ma Lặc trên mặt cũng hơi thoáng nét cười, Hàn Chỉ Phần thì đang đưa mắt ra hiệu cho y. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ma Lặc, chắc ngươi có câu gì muốn nối phải không?. Thiết Ma Lặc nói :
- Không có gì, tiểu diệt và Chỉ Phân đều muốn tới đó xem trò vui. Thật ra Thiết Ma Lặc đã biết:
- duyên cớ. ấy, có điều y trải qua bấy nhiêu năm rèn luyện, đã hiểu rõ nhân tình thế cố hơn trước, Đậu Tuyến Nương đã có thành kiến rất sâu với Không Không Nhi, nên Thiết Ma Lặc cũng không muốn nói ra.
Lúc ấy đã bàn bạc xong, một toán năm người lập tức rời khỏi chùa Phúc Long. Trường An đang lúc hỗn loạn, Thiết Ma Lặc lại có tấm lệnh bài Nhiếp Phong đưa cho, nên ra khỏi thành không gặp chuyện gì rắc rối.
Họ ngày đêm đi mau, hôm ấy đã tới dưới núi Ngọc Thụ, tính lại ngày tháng thì từ Trường An tới đó đã mất một tháng ba ngày, chỉ còn hai ngày là hết cái hẹn ba tháng của Không Không Nhi. Đoàn Khuê Chương thở phào một hơi nói :

- Chiều mai là có thể tới quán Ngọc Hoàng rồi.
Núi Ngọc Thụ vách đá dựng thẳng, đỉnh cao chót vót, thế núi hiểm trở, có một đường sơn cốc dài hẹp, quanh co khúc khuỷu, quái thạch lởm chởm, quả thật bước đi một bước cảnh vật đều thay đổi, khác lạ. Đậu Tuyến Nương nói :
- Khuê Chương, chàng còn nhớ lần trước chúng ta tới đây bị người ta ám toán không?. Câu nói chưa dứt chợt nghe huýt một tiếng, một mũi tên bay vọt lên trời, trên sườn núi xuất hiện hai hán tử dáng người vạm vỡ. Đậu Tuyến Nương tức giận nói :
- Hay lắm, quả nhiên lại diễn lại trò cũ à?. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Lần này thì không phải ám toán, chúng ta gặp phải bọn cướp rồi.
Thiết Ma Lặc cười lớn nói :
- Bọn cướp đánh cướp à? Hô hô, con mắt của các ngươi không được sáng lắm đâu, các ngươi biết ta là ai không? Các ngươi lại định đánh cướp tổ tông giặc cướp à?.
Hán tử kia quát :
- Hay lắm, té ra thằng tiểu tử này là bè đảng Đậu gia. Lão tử chuyên giết cường đạo đây, xem đao?. Chỉ nghe vù một tiếng, ba ngọn phi đao dàn thành hình chữ :
- phẩm. phóng tới Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vung kiếm gạt, keng một tiếng đánh rơi một ngọn phi đao, nhưng chỉ thấy hổ khẩu chợt tê rần, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai ngọn phi đao hai bên đã đồng thời phóng tới. Thiết Ma Lặc thân hình móp xuống, dùng thân pháp Ngọa hổ phiên thân lăn ra vài trượng, hai thanh phi đao ấy cắm vào chỗ y vừa đứng, nếu động tác của y hơi chậm, thì đã bị đóng đinh xuống đất rồi.
Cùng lúc hán tử kia phóng phi đao ra, Đậu Tuyến Nương cũng phát đạn hoàn, ba viên đạn sắt mau như chớp bắn tới, hán tử kia đứng trên sườn núi, nghe tiếng ám khí xé gió, thân hình co lại một cái núp vào một gốc cây lớn phía sau, ba viên đạn hoàn đều cắm vào gốc cây.
Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói :
- Người Đậu gia tới rồi, sao ngươi lại biến thành con rùa đen rụt đấu rút cổ thế?. Câu nói chưa dứt, một hán tử khác đã quát :
- Mụ giặc cái đừng khoe khoang, để xem ai là con rùa đen rụt đầu rút cổ., rồi giang hai tay ra một cái, sáu ngọn phi đao liên tiếp phóng ra.
Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói :
- Viên ngọc nhỏ như hạt gạo cũng phát ra ánh sáng à?., đạn hoàn bắn ra như sao xẹt. Công phu ám khí của nàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, đạn hoàn tuy nhẹ hơn nhưng vừa chạm vào là chặn đứng phi đao lại, chỉ nghe tiếng keng keng vang lên không ngớt, phi dao và đạn hoàn đồng thời rơi xuống đất, trên không ánh bạc giao thoa, tia lửa tung bay trông rất dẹp mắt.

Hán tử núp sau gốc cây lúc ấy cũng đã bước ra, cũng giang hai tay ra, đồng thời phóng ra sáu ngọn phi đao. Cung đạn của Đậu Tuyến Nương tuy phát ra rất mau nhưng rốt lại cũng không thể trong chớp mắt phát ra mười hai viên đạn hoàn, có hai thanh phi đao không bị đạn hoàn đánh rơi, đi một vòng trên không, lại hợp thành một vòng tròn màu bạc phóng mau vào cổ nàng.
Đậu Tuyến Nương không sao đón đỡ, chỉ đành ra chiêu Phượng điểm đầu, thân hình rún thấp xuống. Đoàn Khuê Chương thân hình lướt tới, bảo kiếm ra chiêu Hoành vân đoạn phong chém hai ngọn phi đao đứt làm bốn đoạn.
Đại hán kia cười nói :
- Té ra ngươi cũng là con rùa đen rụt đầu rút cổ. Đậu Tuyến Nương cả giận nhắm đúng vào y bắn một phát, hán tử kia không kịp phóng phi đao ra, tuy né tránh rất mau nhưng cũng bị đạn hoàn bắn trúng hông, kêu lên :
- Nguy to, chạy thôi!., rồi cùng đồng bọn bỏ chạy lên núi.
Đậu Tuyến Nương nỗi tức giận khó tan, cầm cung đuổi theo, Đoàn Khuê Chương nói :
- Chúng ta đang có việc gấp, bọn tiểu tặc này bỏ đi đừng đếm xia tới. Đậu Tuyến Nương nói :
- Chàng không nghe họ nói gì sao? Họ là đụng chạm tới Đậu gia, há lại không tra xét cho rõ ràng. Đoàn Khuê Chương không sao ngăn cản, chỉ đành cùng nàng đuổi theo lên núi.
Đuổi qua một chỗ sườn núi, chợt thấy trên đỉnh núi có một gian nhà giống như ngôi chùa. Hàn Trạm phía sau chợt kêu lên :
- Đoàn đại hiệp khoan đã!.
Đúng là:
Hiểm nguy hoạn nạn theo nhau tới,
Đất phẳng đâu ngờ dấy núi cao.
Muốn biết việc sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 36
Lục lâm nợ máu than khôn giải
Ma trận hơi yêu hóa chẳng tan

Đoàn Khuê Chương ngạc nhiên dừng bước, hỏi :
- Chuyện gì vậy?., Hàn Trạm nói :
- Chúng ta đi lầm lên núi Hắc Thạch rồi. Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới chú ý nhìn, thấy đá núi chung quanh đều đen bóng, vô cùng đặc biệt, không kìm được hỏi :
- Trên núi này có gì lạ, không lên được à?.
Đậu Tuyến Nương đang đuổi theo hai hán tử kia, chồng nàng dừng chân, nàng lại chưa dừng, lúc Đoàn Khuê Chương lên tiếng hỏi, chợt nghe có tiếng vù vù, đột nhiên hai ngọn thiết trảo bay ra, một trái một phải chụp tới Đậu Tuyến Nương. Nguyên là hai bên sườn núi đều có người mai phục, có hai người giống hệt nhau, võ khí cũng hoàn toàn giống nhau, đều cầm thiết xích dài hơn một trượng, trên đầu có một cái móc câu sắc bén, hai người kia điều khiển sợi thiết xích dài vung thiết trảo chụp tới, công lực rõ ràng không phải tầm thường.
Nhưng Đậu Tuyến Nương thân trải trăm trận, về ám khí lại có thành tựu cao, tai mắt linh mẫn khó có ai sánh được, nàng vừa nghe tiếng trảo rít gió, đạn hoàn đã phát ra.
Vù một tiếng, ngọn thiết trảo bên phải đã phóng tới. Đậu Tuyến Nương thi triển thủ pháp Kim cung thập bát đả nhắc cung gạt ra, sợi thiết xích kia ngoằn ngoèo như con rồng, vòng một cái lại quét ngang, móc câu đầu sợi xích vừa khéo móc vào chiếc cung sắt của nàng.
Đúng lúc ấy hán tử ở sườn núi bên trái phát ra một tiếng kêu nhỏ, chắc bị đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn trúng, nhưng thương thế không nặng lắm, thiết trảo của y tuy phóng tới hơi chậm, nhưng vẫn chụp vào Đậu Tuyến Nương.
Đoàn Khuê Chương vội vàng sấn lên, ngọn thiết trảo kia vốn chụp xuống đầu Đậu Tuyến Nương, nhưng vì người kia bị đạn hoàn đánh trúng, cổ tay tê rần, ngọn thiết trảo không còn chính xác, lại bay lướt qua cổ Đậu Tuyến Nương, cũng may là đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn trúng y trước, nếu không thì lúc ấy Đậu Tuyến Nương đã bị người kia chụp được chiếc cung, ắt là không sao chống đỡ.
Đoàn Khuê Chương tới rất đúng lúc, ngọn thiết trảo kia chụp một cái không

trúng, vừa mới thu về, Đoàn Khuê Chương đã sấn tới bảo kiếm của y chém sắt như chém bùn, tay lên kiếm xuống, chát một tiếng, đã chặt đứt lưỡi câu sắc bén trên sợi xích sắt. Đúng lúc ấy, Đậu Tuyến Nương đã không giữ được chiếc cung bị ngọn trảo kia móc vào, hổ khẩu tê rần, chỉ đành buông tay, chiếc cung sắt bị thiết trảo kéo đi. Hai ngọn xích sắt đồng thời thu lại, hai người kia cũng đồng thanh chửi :
- Mụ giặc cái dám lớn mật lên núi Hắc Thạch đánh người, chán sống rồi phải không?.
Đậu Tuyến Nương cả giận rút bội đao ra đuổi theo, quát :
- Bất kể là núi Hắc Thạch Bạch Thạch gì cũng mau trả cung báu cho ta rồi dập đầu tạ tội, nếu không, các ngươi cứ xem ai lấy mạng ai.
Hai người kia không chửi lại, chỉ ha hả cười nhạt, chắc họ đã quen chạy trên đường núi, mau như khỉ vượn, Đậu Tuyến Nương rõ ràng không sao đuổi kịp.
Nhưng Đậu Tuyến Nương mất chiếc cung báu gia truyền, đời nào chịu thôi, đuổi riết không tha, qua một lúc chỉ thấy hai hán tử ấy và hai hán tử phóng phi đao đánh lén đều đã chạy tới phía trên, lỏn vào một ngôi chùa trên đỉnh núi.
Đậu Tuyến Nương vừa lên tới trên núi, chỉ thấy ánh vàng chớp chớp lóa mắt, nguyên ngôi chùa ấy kiến trúc mười phần kỳ lạ, mái chùa hình chóp tròn, mà trên đỉnh chóp tròn lại mạ vàng bên ngoài.
Trên núi hoang mà lại có một ngôi chùa lộng lẫy như vậy, quả là chuyện không sao ngờ tới. Cho dù Đậu Tuyến Nương hiểu biết nhiều, cũng bất giác ngẩn ra.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Chúng ta đã biết những người kia núp trong chùa thì không cần phải vội vã, trước tiên cứ thỉnh giáo Hàn lão tiền bối đã, xin hỏi Hàn lão tiền bối có biết lai lịch ngôi chùa này không?
Lúc ấy Hàn Trạm và bọn Thiết Ma Lặc đều đã chạy lên tới, Hàn Trạm nói :
- Đây là cung Kim Bích trên núi Hắc Thạch, chủ nhân trong cung là một vị tăng nhân từ Thiên Trúc tới đây từ ba mươi năm trước, pháp hiệu là Chuyển Luân pháp vương. Y định ra cấm lệ, núi Hắc Thạch này không cho người ngoài lên, hôm nay chúng ta lầm lên núi này, chỉ e khó mà tránh được rắc rối.
Đậu Tuyến Nương hỏi :
- Chuyển Luân pháp vương này là nhân vật thế nào mà lại dám kiêu ngạo như thế?.
Hàn Trạm nói Võ công của y sâu nông thế nào thì ta không biết, chỉ biết Tạng Linh tử sư phụ của Không Không Nhi lúc còn sống thì mắt mọc trên đỉnh đầu, nhưng khi nhắc tới vị Chuyển Luân pháp vương này cũng mười

phần khâm phục.
Vợ chồng Đoàn Khuê Chương lần đầu nghe nói tới tên sư phụ của Không Không Nhi, vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi :
- Té ra Hàn lão tiền bối có quen biết với sư phụ Không Không Nhi à?.
Hàn Trạm nói :
- Năm xưa lão phu ngao du ở vùng tây bắc, được Tạng Linh tử hạ mình kết giao, ta ở trong quán Ngọc Hoàng của y cũng nhiều ngày, nói thật là lúc Không Không Nhi còn là một đứa nhóc con, ta cũng đã từng gặp.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Sư phụ của Không Không Nhi là một đạo sĩ à?.
Hàn Trạm nói :
- Y là nửa đời xuất gia, nghe nói là vì phu phụ bất hòa, mới đội mũ vàng đi làm đạo sĩ, có điều ta cũng không hỏi y.
Hàn Trạm lại nói tiếp :
- Tính tình của Tạng Linh tử và Chuyển Luân pháp vương mười phần cổ quái, nghe nói họ từng là bạn bè rất thân, về sau không biết vì sao lại trở mặt với nhau. Tạng Linh tử ở quán Ngọc Hoàng trên đỉnh chính của núi Ngọc Thụ, Chuyển Luân pháp vương ở cung Kim Bích trên núi Hắc Thạch này, cánh nhau không quá một ngày đường, nhưng sau khi hai nhà trở mặt với nhau, không những hai người bọn họ, mà cả môn hạ đệ tử của họ trước nay cũng không đi lại với nhau. Cấm lệ của Chuyển Luân pháp vương cũng chính đặt ra là vì đệ tử của quán Ngọc Hoàng, nhưng hiện Tạng Linh tử đã chết hơn mười năm, điều cấm lệ ấy đã bỏ chưa thì ta không biết.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Ta còn tưởng mấy người kia là do Không Không Nhi phái xuống quấy rối, nhưng nếu thế thì họ hoàn toàn không phải một bọn. Nhưng bất kể là Chuyển Luân pháp vương hay Không Không Nhi, ta cũng không thể dễ dàng cho họ hà hiếp khinh rẻ.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Đã tới đây thì nên hỏi cho rõ ràng, đòi lại cung báu. Nhưng rốt lại y cũng là tiền bối, chúng ta không được lỗ mãng.
Đoàn Khuê Chương đang định gõ cửa lấy lễ cầu kiến, hai cánh cửa đột nhiên đã mở tung ra. Chỉ nghe một giọng âm trầm vang lên:
- Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn vào? Được Đoàn Khuê Chương, cho dù ngươi cao cường, hôm nay cũng phải rơi vào tay lão nương rồi?. Người mở cửa chính là Triển Đại nương, quả thật mọi người vô cùng bất ngờ, Đoàn Khuê Chương vừa giật nảy mình, Triển Đại nương đã xông vào y! Nguyên là năm xưa Triển Đại nương bị quần hùng vây đánh trên núi Hoa Sơn, Đoàn Khuê Chương đã từng tham dự, trong lần vây đánh ấy, Triển Đại nương từng bị Đoàn Khuê Chương đâm

trúng một kiếm, cho nên kẻ thù thấy mặt, hai mắt đỏ ngầu, vừa gặp nhau là thi triển sát thủ.
May mà Đoàn Khuê Chương thân trải trăm trận, nhiều lần bị tập kích, y dùng thân pháp Bàn long nhiễu bộ tránh qua, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyến Nương cũng đã triển khai Du thân bát quái đao pháp, cùng Đoàn Khuê Chương đao kiếm phối hợp chặn Triển Đại nương lại.
Triển Đại nương một đòn không trúng, bèn lật người vọt đi sấn tới trước mặt Thiết Ma Lặc quát :
- Thằng tiểu tặc nhà ngươi cũng tới đây à?., tiếng tới chưởng tới, một chiêu Du long thám trảo chụp vào xương tỳ bà của Thiết Ma Lặc.
Chợt nghe vù vù hai tiếng, ngón tay của Triển Đại nương vừa sắp chạm vào người Thiết Ma Lặc, đột nhiên hổ khẩu tê rần, nguyên là Hàn Trạm đã dùng nội công Cách không điểm huyệt thượng thặng điểm một chỉ vào Triển Đại nương.
Hàn Trạm cười nói :
- Triển Đại nương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, còn nhớ hôm trước ngươi còn mời bọn ta tới mừng đám cưới lệnh lang, tại sao hôm nay đột nhiên trở mặt vô tình, định đánh khách tới mừng à?.
Triển Đại nương sắc mặt sa sầm, giận dữ nói :
- Ngươi lại còn mỉa mai ta à? Con trai và đồ đệ của ta đều không đi theo ta, còn đám cưới gì nữa?.
Thiết Ma Lặc vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ Vương Yến Vũ và Triển Nguyên Tu lại gây ra chuyện gì rồi sao?.
Triển Đại nương còn định hạ thủ với Thiết Ma Lặc, nhưng bà ta cũng biết Hàn Trạm lợi hại, đang ngần ngừ, trong chùa lại có một người bước ra cười hì hì nói :
- Khó mà được các vị khách quý cùng tới, gia sư có lời mời. Kế đó lại nói :
- Xin sư thúc bớt giận, họ đã tới đây, xử trị thế nào gia sư tự có chủ trương.
Người kia phe phẩy một ngọn tập phiến, mặt mày tươi cười miệng nói :
- quý khách., nhưng dáng vẻ vô cùng khinh mạn, chẳng phải ai xa lạ, chính là Vương Long Khách, con Vương Bá Thông.
Đoàn Khuê Chương sực hiểu ra, nghĩ thầm :
- Dường như Vương Long Khách chính là đệ tử của Chuyển Luân pháp vương, bọn người phục kích dọc đường là sư huynh đệ của y, họ có ý dẫn dụ bọn mình lên núi Hắc Thạch? Nhưng họ làm sao biết được hôm nay mình đi ngang đây? Đậu Tuyến Nương và Vương gia có mối huyết hải thâm cừu, nhìn thấy dáng vẻ của Vương Long Khách như thế, lại càng phẫn nộ quát một tiếng :
- Tiểu tặc!., đang định phóng đạn hoàn ra, Hàn Trạm vội nói :

- Đánh chó phải nể mặt chủ nhà. Đại tẩu, cứ vào chùa gặp Pháp vương sẽ nói chuyện.
Vương Long Khách cũng hoàn toàn không tức giận, chỉ lạnh lùng nói :
- Ta phụng mệnh gia sư mời các ngươi, các ngươi lại chửi ta, được rồi, các ngươi cứ chửi đi, nếu không một lúc nữa, chỉ sợ các ngươi có mồm cũng khó mà chửi đấy!.
Vương long Khách ăn nói lạnh lùng, chính là có ý chọc giận Đậu Tuyến Nương, y chỉ hận Đậu Tuyến Nương không ngoác mồm chửi lớn, thậm chí động võ trước, sau đó sẽ dễ bới móc tội danh của nàng trước mặt sư phụ.
Đậu Tuyến Nương biết ngụy kế của y, nghĩ thầm:
- Chuyện hôm nay xem ra khó mà êm đẹp. Trước hết cứ nhịn thằng tiểu tặc này một lúc, xem sư phụ y nói gì?., bèn nén giận đi theo Vương Long Khách.
Đi tới một tòa đại đường, trên đại đường bày vài chiếc ghế, phía sau có một chiếc ghế đàn hương, bốn người vừa phục kích trên đường lúc nãy xếp thành hai hàng, cũng hơi có không khí như công đường thẩm vấn. Đoàn Khuê Chương lúc bấy giờ cũng hơi tức giận.
Vương Long Khách bước vào đại đường, liền cao giọng nói :
- Đã mang những người xông vào cung Kim Bích tới đây xin sư phụ đăng đường xử lý.
Đoàn Khuê Chương là một hảo hán thà chết chứ không chịu khuất phục, không kìm được tức giận, nói :
- Ta cho rằng đây là chốn Phật môn thanh tịnh, không ngờ lại lầm bước vào chỗ nha môn.
Câu nói chưa dứt, chỉ thấy hai người tướng mạo cổ quái bước ra, người đi trước là một hòa thượng cao gầy, da đen bóng, mũi khoằm râu dài, hai mắt sáng rực, thái dương nhô cao, vừa nhìn là biết nội công thâm hậu phi thường, người đi sau giống hệt một con khỉ lớn, té ra là Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi đột nhiên xuất hiện ở đây, vả lại còn đi theo Chuyển Luân pháp vương, mọi người không ai không kinh ngạc, nhất là Hàn Trạm càng cảm thấy lạ lùng, nghĩ thầm :
- Tinh Tinh Nhi là người của quán Ngọc Hoàng, tại sao lại tới cung Kim Bích?.
Chỉ thấy Chuyển Luân pháp vương hai mắt mở tròn, không giận mà có uy, nhìn Đoàn Khuê Chương nói :
- Các ngươi là ai, phạm vào cấm lệ của ta, lên núi Hắc Thạch, còn dám lớn mật ăn nói bậy bạ Ở đây?.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Sư phụ không cần hỏi han họ, lai lịch của những người này con đều biết hết, con mụ giặc cái kia là nữ tặc trong Đậu gia trại núi Phi Hổ, thằng giặc

này là chồng mụ ta, còn những người khác đều là đồng bọn của y.
Đậu Tuyến Nương bất giác tức giận nói :
- Người của Đậu gia trại thì sao? Chẳng lẽ đại sư cao niên thịnh đức, lại đi quản chuyện của hắc đạo à?.
Chuyển Luân pháp vương cười nhạt nói :
- Mồm mép lợi hại lắm, lão nạp không quản chuyện trần tục của các ngươi, chỉ hỏi các ngươi lên núi Hắc Thạch làm gì?.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Xin ngươi hỏi bốn đệ tử hai bên, hỏi tại sao bọn họ nửa đường đánh lén bọn ta, lại cướp mất bảo cung của ta?.
Người dùng thiết trảo cướp mất cung sắt của Đậu Tuyến Nương bước ra khỏi hàng, khom người nói với Chuyển Luân pháp vương:
- Bẩm sư phụ, người Đậu gia trại làm nhiều điều ác, cha anh của bọn đệ tử đều bị Đậu gia ngũ hổ hại chết, sư phụ có thể không đếm xỉa chuyện của hắc đạo, nhưng họ đã tới đây tiện tay trừ ác cũng là một chuyện công đức.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Ồ, chẳng trách gì bốn người các ngươi đều không muốn theo sư phụ làm sư, té ra là có mối thù cha anh. Cha anh các ngươi bị hại thế nào, nói ra cũng dễ cho họ chết mà không oán.
Hán tử sử dụng thiết trảo nói :
- Ta là Chu Linh, em ta là Chu Bảo, cha bọn ta trước đây là trại chủ Chu Húc ở núi Chu Tước, Đậu gia cậy là minh chủ lục lâm đòi các sơn trại hàng năm phải nộp cống cho núi Phi Hổ. Có một năm cống vật của núi Chu Tước không đủ, Đậu gia ra kỳ hạn bảo cha ta phải nộp cho đủ, nếu không sẽ tiêu diệt Chu gia trại ở núi Chu Tước. Cha ta không còn cách nào mạo hiểm tới đánh cướp phủ khố U Châu, tuy đã cướp được vàng bạc vào tay, nhưng cha ta bị trúng tên của quan quân, trở về tới sơn trại vì bị trọng thương mà chết. Đậu gia trại thừa cơ thôn tính luôn Chu gia trại, tất cả vàng bạc cướp được đều lấy đi, ngay cả một chiếc quan tài cũng không cho cha ta. Nếu cha ta không vì cống nộp cho Đậu gia, thì đâu đến nỗi phải chết? Cho nên suy cho tới cùng, cha ta là chết trong tay Đậu gia.
Hán tử sử dụng phi đao nói tiếp :
- Gia đình ta còn thảm hơn, cha ta là trại chủ núi Đồng Mã ở U Châu, đại đầu lĩnh Đậu gia trại là Đậu Lệnh Khản ghen ghét cha ta có thế lực trong giới lục lâm, mượn cớ mở yến anh hùng lục lâm, dụ cha ta tới núi Phi Hổ giam lại, dùng cực hình tàn khốc khảo đả, bắt cha ta phải viết một lá thư, đem hết người của núi Đồng Mã về theo y, sau đó đánh thuốc độc giết chết cha ta.
Một hán tứ sử dụng phi đao khác nói :
- Nhà ta thì không phải là người trong giới lục lâm. Anh ta là tiêu sư (vệ sĩ

áp tải) nổi tiếng, y đi khắp Đại giang nam bắc, chưa từng xảy ra chuyện gì, có lần trên đường Bình Lương, Đậu gia ngũ hổ cùng tới cướp tiêu, cướp mất hàng cũng không hề gì, còn đuổi tận giết tuyệt, ca ca ta đã bị thương bỏ chạy, họ vẫn đuổi theo hơn trăm dặm, giết chết ca ca ta.
Đậu Tuyến Nương và Thiết Ma Lặc đầu tiên còn cho rằng họ bịa đặt, về sau nghe họ tự xưng tên họ, đều có chứng cứ, vả lại chuyện núi Phi Hổ thôn tính hai sơn trại Chu Tước, Đồng Mã thì Đậu Thiết hai người đều biết, có điều lúc ấy Đậu Tuyến Nương còn là một cô gái nhỏ, mà Thiết Ma Lặc càng là trẻ con, chỉ biết chuyện chứ không biết rõ ràng, có nằm mơ cũng không ngờ trại chủ hai nhà ấy bị Đậu gia hại chết thảm khốc như thế.
Thiết Ma Lặc nghe xong sởn gai ốc, không kìm được nghĩ thầm:
- Mình vì cái ơn của nghĩa phụ, lúc nào cũng muốn trả thù cho y, nhưng té ra nghĩa phụ mình cũng từng hại chết rất nhiều người, nếu cứ oan oan tương báo thế này, thì biết bao giờ mới chấm dứt?.
Đậu Tuyến Nương cũng trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Mình muốn trả thù Vương gia, nhưng té ra người khác cũng muốn trả thù Đậu gia mình. Nàng ngẫm nghĩ một lúc, nói :
- Chuyện đó cho dù là các anh ta làm cũng không quan hệ gì tới ta, nếu nói người nhà Đậu gia ta đều phải đền mạng thì vị lệnh cao túc này, nhà y đã giết hết năm người anh của ta, nếu Pháp vương chủ trì công bằng, cũng xin giao người đệ tử họ Vương này cho ta, để ta xử trị y xong sẽ để cho các người tùy ý xử trị trả món nợ máu của Đậu gia cho các người.
Chuyển Luân pháp vương sắc mặt sa sầm, hừ một tiếng nói :
- Mụ ác bà nhà ngươi to gan thật, lại dám ăn nói vô lễ với ta như thế, đệ tử trong cung Kim Bích của ta há lại có thể giao cho người ngoài xử trị sao?.
Đoàn Khuê Chương cao giọng nói :
- Đệ tử của Pháp vương không thể để cho người khác xử trị thì chẳng lẽ bọn ta lại do ngươi xử trị à?
Nếu ngươi ra tay quản việc phân tranh trong võ lâm, thì phải dựa vào công đạo mà làm.
Chuyển Luân pháp vương thẹn quá hóa giận, cười nhạt nói :
- Ta không hơi đâu mà quản việc phân tranh của các ngươi, chỉ là các ngươi đã phạm vào cấm lệ của ta thì ta không thể không hỏi tới, được, các ngươi đã xông vào cung Kim Bích, thì cũng không cần trở về nữa, Tinh Tinh Nhi, lại đây!.
Tinh Tinh Nhi rẽ mọi người bước ra, khom lưng nói :
- Đệ tử nghe lệnh sư phụ.
Chuyển Luân pháp vương lạnh lùng nói :
- Cung Kim Bích đang thiếu tăng nhân làm việc tạp dịch, ngươi rút xương tỳ bà của những người này, cạo trọc đầu họ, phát cho mỗi người một chiếc áo

sư. Tinh Tinh Nhi ứng thanh một tiếng :
- Tuân lệnh., nhưng lại hỏi :
- Còn con mụ này?. Chuyển Luân pháp vương nói :
- Cung Kim Bích không thu nhận ni cô, con mụ này à, được rồi, ngươi chỉ cần rút xương tỳ bà của thị ra, không cần cạo đầu, phế võ công của thị xong, giao thị qua Triển Đại nương làm nữ tỳ.
Pháp vương ngừng một lúc, rồi cao giọng nói :
- Ta xử phạt các ngươi như thế, là đã đặc biệt rộng lượng, các ngươi có hiểu không?
Nếu ai dám chống lại, hình phạt sẽ càng nặng nề, không chỉ rút xương tỳ bà mà còn cắt lưỡi, móc mắt, cắt tai các ngươi.
Đậu Tuyến Nương cả giận, đang định phát tác, Hàn Trạm chợt bước lên, cười nhạt nói :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi tới đây mà rút xương tỳ bà của ta?. Tinh Tinh Nhi biến hẳn sắc mặt, nói :
- Hàn, Hàn lão tiền bối, người đừng tức giận, ta, ta sẽ nói giúp cho ngươi!.
Hàn Trạm cao giọng nói :
- Ai cần người nói giúp, ngay sư phụ mà ngươi cũng dám phản bội, thì có tình cảm gì với ta mà nói.
Tinh Tinh Nhi mặt thoắt xanh thoắt đỏ, vốn là y bị sư huynh phạt quay mặt vào vách ba năm ở quán Ngọc Hoàng, trong lòng không phục nên trốn tới Cung Kim Bích, nhận Chuyển Luân pháp vương làm sư phụ. Y là từ miệng sư huynh Không Không Nhi biết được bọn Đoàn Khuê Chương lên núi Ngọc Thụ. Bọn Chu Linh, Chu Bảo chặn đường mai phục, đều là do y bố trí.
Khi bọn Đoàn Khuê Chương tiến vào cung Kim Bích, y không ngờ Hàn Trạm cũng có trong đó, nhất thời không kịp đặc biệt nói rõ thân phận của Hàn Trạm với Pháp vương, thì mệnh lệnh của Pháp vương đã ban ra.
Chuyển Luân pháp vương nhãn lực lợi hại thế nào, vừa nhìn đã biết Hàn Trạm là người có võ công cao nhất, lại nghe y nói như thế, bên hỏi Tinh Tinh Nhi :
- Ông già này là ai?.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Y tên Hàn Trạm, là một người bạn của tiên sư.
Chuyển Luân pháp vương mắt lộ tinh quang, nôi :
- Ồ, té ra là danh gia điểm huyệt đệ nhất thiên hạ Hàn tiên sinh, trước đây ta cũng từng nghe Tạng Linh tử nói tới rồi, được, khó mà được dịp ngươi tới đây, ta đang muốn hỏi ngươi một chuyện... Câu nói chưa dứt, đột nhiên cả người lẫn ghế bay lên, đập xuống Hàn Trạm.
Bọn Đoàn Khuê Chương đều là kẻ sĩ học võ, nhưng thấy Chuyển Luân pháp vương bộc lộ công phu siêu phàm nhập thánh như thế, cũng bất giác cả kinh

thất sắc! Nên biết người thân mang tuyệt kỹ, từ vài trượng vọt người bay tới cũng chưa đáng để ngạc nhiên, nhưng ngồi yên trên ghế, cả người lẫn ghế cùng bay tới, thì đó không chỉ là nội công cao minh, mà còn đã vận dụng được nội lực của bản thân một cách cực kỳ cao cường! Loại công phu ấy không những họ chưa từng thấy qua, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Chuyển Luân pháp vương cả người lẫn ghế đã đè xuống Hàn Trạm. Chỉ nghe chát một tiếng, cái ghế của Chuyển Luân pháp vương bay một vòng trên không rồi mau lẹ bay về, lại hạ xuống chỗ cũ chỉ nghe Chuyển Luân pháp vương hơi run run thở dốc, qua một lúc mới hô hô cười nói :
- Hàn tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, đã điểm trúng huyệt Toàn cơ của lão nạp, nhưng chắc Hàn tiên sinh cũng đã minh bạch, nếu lão nạp có ác ý thì bây giờ Hàn tiên sinh cũng không thể đứng được nữa đâu. Nói xong lấy ra một mảnh vải rách, lúc ấy mọi người mới để ý thấy trên áo Hàn Trạm đã bị xé rách một mảnh, vả lại còn đúng ở chỗ trước ngực.
Chuyển Luân pháp vương vò mảnh vải lại, hai tay xoa một cái, mảnh vải ấy đã biến thành bụi rơi xuống đất, Chuyển Luân pháp vương cười nói :
- Hàn tiên sinh, bây giờ ngươi có thể trả lời câu hỏi của ta rồi, võ công của ta so với Tạng Linh tử thì thế nào?. Mọi người lúc ấy mới biết Chuyển Luân pháp vương mới rồi hoàn toàn không phải là bất ngờ tập kích Hàn Trạm, mà là muốn Hàn Trạm biết rõ võ công của y. Hàn Trạm không kiêu hãnh, không khuất phục, cao giọng đáp:
- Nếu nói về võ công thì Pháp vương không kém Tạng Linh tử bao nhiêu, nhưng nếu bàn về chí khí thì Pháp vương thua y nhiều lắm.
Lối nói ấy thật ra là nói võ công, phong thái của y đều không bằng Tạng Linh tử, chẳng qua về võ công thì gần bằng mà thôi.
Chuyển Luân pháp vương sửng sốt, rồi lập tức hô hô cười rộ, nói:
- Được, Hàn tiên sinh quả nhiên sảng khoái thẳng thắn, nói chuyện còn thành thật hơn Tinh Tinh Nhi nhiều, Tinh Tinh Nhi đỏ mặt tía tai, không nói nên lời.
Chuyển Luân pháp vương lại nói :
- Hàn tiên sinh đã là bạn của Tạng Linh tử, ta nể mặt cố nhân, ngươi có thể được miễn xử phạt, ngươi muốn tới quán Ngọc Hoàng thì cứ đi thôi. Nếu gặp Không Không Nhi có thể nói với y, Tinh Tinh Nhi đã đổi làm đồ đệ của ta, từ nay trở đi y không cấn quản nữa.
Hàn Trạm nói :
- Xin Pháp vương thứ lỗi, bây giờ bảo ta đi thì ta lại không muốn đi. Chuyển Luân pháp vương kinh ngạc nói :
- Cái gì?

Ngươi còn muốn ở lại đây à?. Hàn Trạm nói :
- Không sai, ta cùng tới với họ, nếu đi thì phải cùng đi với họ, nếu Pháp vương cứ nhất định muốn xử phạt họ thì lão phu cũng xin được xử phạt.
Chuyển Luân pháp vương dằn giọng nói :
- Hàn Trạm, tuy ngươi là kẻ đã thành danh, nhưng nếu muốn làm càn ở cung Kim Bích thì e còn chưa làm được đâu. Hàn Trạm nói :
- Hàn mỗ há dám sính cường, Hàn mỗ cũng biết muốn chống cự Pháp vương thì không khác gì lấy trứng chọi đá, nhưng vì nghĩa không thể sống một mình, nếu được chết dưới tay Pháp vương, thì cũng là vô cùng may mắn.
Chuyển Luân pháp vương lạnh lùng nói :
- Ồ, té ra là các ngươi còn muốn động thủ vài chiêu với lão nạp à?. Đoàn Khuê Chương đặt tay lên chuôi kiếm, cao giọng nói :
- Đại trượng phu chết thì thôi chứ làm sao có thể chịu nhục? Pháp vương là Thái Sơn Bắc đẩu trong võ lâm, nhưng ngươi đã không tiếc lấy lớn hiếp nhỏ, lấy chủ lấn khách, thì cũng xin thứ tội cho Đoàn mỗ vô lễ?.
Chuyển Luân pháp vương chợt lắc đầu, thở dài buồn bã nói :
- Sau khi bạn cũ Tạng Linh tử chết, lão nạp đã lòng tàn ý lạnh, chỉ vì thiên hạ tuy lớn, nhưng tìm đâu ra đối thủ, trừ phi Cù Nhiêm khách ở đảo Phù Tang còn có truyền nhân, nếu không lão nạp quyết không thể động thủ ra chiêu với ai cả. Ý ở ngoài lời là những người trước mặt, kể cả Hàn Trạm đều không xứng đáng là đối thủ của y. Mọi người nghe câu áy xong, đều không kìm được nổi giận, nhưng với võ công và thân phận của y, thì nói như thế quả thật cũng không thể kể là đại ngôn.
Triển Đại nương bước lên nói :
- Bọn người này cuồng ngôn vô lễ lão bà ta thấy rất ngứa mắt, không cần Pháp vương động thủ, lão bà xin ra sức cho Pháp vương.
Chuyển Luân pháp vương thoáng trầm ngâm, rồi nói :
- Cũng được, Triển Đại nương ngươi là khách của cung Kim Bích, Hàn tiên sinh, ta vốn cũng định coi ngươi như khách, nhưng ngươi đã nhất quyết đi chung với họ, vậy thì cứ để ngươi đánh nhau với Triển Đại nương một trận đi. Hình phạt của ta không dùng với ngươi, ngươi thắng cũng được, thua cũng được đều là chuyện đánh nhau riêng giữa khách khứa với nhau, cũng không cần rút xương tỳ bà ra nữa. Nói tới đó y ngừng lại một lúc, giọng nói đột nhiên chuyển thành âm trầm, nhìn qua Tinh Tinh Nhi nói :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi suất lãnh đồng môn, chấp hành lệnh của ta, ngoài một mình Hàn tiên sinh ra, thì cứ rút xương tỳ bà của tất cả những người khác cho ta, ta tuy võ công không bằng tiên sư của ngươi để dạy cho ngươi, nhưng Thất tuyệt tru ma trận của ta thì tiên sư của ngươi không có, ngươi cứ vận dụng cho tốt, chắc bọn người này không chạy khỏi được đâu. Hàn tiên sinh, Triển Đại nương, trận đánh giữa các ngươi là muốn để lại sau hay

muốn dời lên trước?.
Hàn Trạm nói :
- Hàn mỗ không cần ngươi nể mặt, các ngươi cứ xông vào một lúc, bọn ta cũng cùng xông vào một lúc.
Tinh Tinh Nhi sau khi nhận Chuyển Luân pháp vương làm sư phụ, vì y hơi lớn tuổi hơn bọn Vương Long Khách, Chu Bảo, Chu Linh, vả lại đã sớm thành danh, vì thế không theo thứ tự nhập môn sau trước, mà lấy y làm nhị đệ tử, đại đệ tử là một hòa thượng theo Chuyển Luân pháp vương xuất gia từ nhỏ tên là Thiên Đức thiền sư, lúc ấy đang đứng hầu bên cạnh Pháp vương.
Tinh Tinh Nhi đã mời y tới, cùng bày trận thế, Triển Đại nương chợt nói :
- Đội ơn Pháp vương không tiếc truyền thụ Thất tuyệt tru ma trận, lão bà hiện cũng đã biết chút yếu quyết, các ngươi đã cùng xông vào, lão bà cũng xin làm một tên tiểu tốt trong trận, góp chút sức mọn. Nguyên là Triển Đại nương có mấy phần e dè Hàn Trạm, chỉ sợ đơn đả độc đấu không thắng được y, mất mặt trước Pháp vương, nên không tiếc hạ thấp thân phận để Tinh Tinh Nhi chỉ dẫn.
Tinh Tinh Nhi ngẫm nghĩ, Triển Đại nương tuy không thông thạo biến hóa của trận này bằng Thiên Đức thiền sư, nhưng võ công thì cao hơn Thiên Đức thiền sư nhiều, có bà ta cùng tham gia lại càng nắm chắc phần thắng, bèn nói Triển Đại nương chịu giúp đỡ, thật không gì tốt bằng.
Câu ấy vừa buông ra, trận thế đã phát động, Triển Đại nương hú dài một tiếng, một mình một ngựa xông lên trước một trảo chụp xuống đầu Hàn Trạm. Hàn Trạm đứng thẳng như núi, chờ phát trảo của bà ta chụp tới, đột nhiên quát một tiếng :
- Tới rất hay., ngón tay chĩa tới như chớp, bên trái điểm vào huyệt Bạch hải, bên phải điểm vào huyệt Nhũ đột, ở giữa điểm vào huyệt Toàn cơ, quả thật vô cùng phiêu diêu kỳ ảo, giống như điểm vào bên trái mà như vào bên phải hay vào giữa, khiến người ta không sao đoán được.
Đúng trong chớp mắt ấy, Triển Đại nương đã một chưởng vỗ tới, chưởng phong rát mặt, bóng người chớp lên, chỉ nghe vù một tiếng, hai cái bóng người còn chưa phân khai, Triển Đại nương đã một chưởng chém tới cổ Hàn Trạm, còn cách một chút nhưng chưa chém kịp thì áo của bà ta đã bị Hàn Trạm chọc thủng ba lỗ. Nguyên là tiếng vù ấy là chỉ lực của Hàn Trạm phát thành tiếng, tuy chưa điểm vào thật, nhưng chân lực nội gia đã rít lên thành tiếng, đâm thủng áo của bà ta, cho dù Triển Đại nương vô cùng hung dữ cũng không kìm được trong lòng lạnh buốt.
Hàn Trạm nghĩ thầm :
- Pháp vương đã nói trước, tuyệt đối không xuống trường, trong cung Kim Bích này chỉ có Triển Đại nương võ công cao nhất, chỉ cần đánh bà ta bị thương là có thể phá giải Thất tuyệt trù ma trận, thì không phải hoàn toàn

không có hy vọng thoát ra khỏi cung Kim Bích. Vì thế hoàn toàn không lơi lỏng, vừa chiếm thượng phong lập tức truy kích, xuất chỉ lần nữa, lật tay điểm vào ba đại huyệt Quy hồn, Trung khu, Thiên trụ sau lưng Triển Đại nương.
Hàn Trạm tự cậy thân pháp linh hoạt mau lẹ hơn Triển Đại nương, cái lật tay điểm lại ấy chính là thủ pháp điểm huyệt độc môn mà y đắc ý nhất, không trúng không xong, nào ngờ một chỉ điểm ra, Triển Đại nương lại vừa khéo nghiêng người nhảy qua, chỉ thấy tiếng gió rít lên, Tinh Tinh Nhi đã từ bên cạnh đánh tới. Hàn Trạm cười nhạt nói :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi cũng muốn động thủ với lão phu à?., liền biến chỉ thành chưởng, vận tám thành công lực, một chưởng vỗ ra, y biết rõ Tinh Tinh Nhi khinh công cực cao nhưng nội lực thì thua xa mình, nên lấy sở trường của mình đánh vào sở đoản của đối phương, nào ngờ Tinh Tinh Nhi chỉ làm ra vẻ tấn công y một chiêu, kế đó hai hán tử sử dụng Nguyệt nha loan đao từ hai bên đánh tới, phương vị họ đạp lên cực kỳ xảo diệu, cũng là đánh một chiêu liền thu lại, kế đó lại xoay chuyển qua một bên giống như đèn kéo quân.
Nguyên Thất tuyệt tru ma trận án theo phương vị ngũ hành sinh khắc, trận thế xoay tròn, giống như cửa nẻo trùng trùng, bảy người liên thủ giống như một người, cho dù trong đó có người võ công kém hơn, đối phương cũng không dễ phá vỡ được trận thế của họ.
Đôi bên vừa tiếp xúc, Đậu Tuyến Nương căm hận Vương Long Khách nhất, lập tức tấn công y. Đậu Tuyến Nương tuy đã bị mất chiếc cung sắt, nhưng nàng vẫn còn hai tuyệt kỹ gia truyền, một là Du thân bát quái đao pháp, hai là Xuyên hoa nhiễu thụ thân pháp, lúc ấy trận thế vừa khai triển, còn chưa vây chặt, Đậu Tuyến Nương xoay người một vòng, đã xông tới trước mặt Vương Long Khách, vù một đao chém ngang vào hông y, sả xuống dưới gối. Vương Long Khách cũng vô cùng hung dữ, thiết phiến xòe ra, chém vào mặt Đậu Tuyến Nương, kế đó lại xếp lại thành phán quan bút điểm vào huyệt Khúc trì trên cánh tay Đậu Tuyến Nương. Một chiêu này cũng là công phu đắc ý của y, cái quạt che khuất tầm mắt của địch nhân để y thừa cơ tấn công. Nào ngờ Đậu Tuyến Nương đã sớm biết y giảo hoạt, một đao ấy chỉ là hư chiêu, lúc Vương Long Khách xếp thiết phiến lại, nàng đã vòng ra sau lưng y, đang định hạ sát thủ, chợt nghe hai tiếng vù vù, giống như bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ canh phía sau, hai ngọn thiết trảo đã từ hai bên đánh tới.
Hai ngọn thiết trảo này uốn lượn như du long, đột nhiên từ trên không chụp xuống, nếu bị chụp trúng thì chỉ có nước vỡ toác xương đầu, chợt nghe hai tiếng keng keng, Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc song song sấn tới, Đoàn Khuê Chương một kiếm hất thiết trảo của Chu Linh ra, Thiết Ma Lặc thì vung kiếm thành đao, một kiếm chém ra, đè ngọn trảo của Chu Bảo

xuống.
Người biết võ công, lâm nguy phản kích là bản năng, Đậu Tuyến Nương không ngờ chồng đã kịp thời xông tới, nên lúc hai ngọn trảo chụp xuống, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc nàng cũng lập tức triển khai thân pháp Xuyên hoa nhiễu thụ, xông vào chỗ giáp nhau của hai ngọn thiết trảo, sấn tới trước mặt anh em họ Chu, quát :
- Tàn độc thật!. vung đao chém xuống, đao quang như tuyết, đao khí lạnh buốt, khiến Chu Linh Chu Bảo hồn phi phách tán.
Lúc ấy Thất tuyệt tru ma trận chỉ mới bắt đầu khai triển, còn chưa hợp vây, nhưng hai người bản lĩnh cao cường nhất là Triển Đại nương và Tinh Tinh Nhi đang toàn lực đối phó với Hàn Trạm, một đao ấy của Đậu Tuyến Nương chém xuống, anh em họ Chu ắt phải có một người mất mạng. Đậu Tuyến Nương đứng đối diện với anh em họ Chu, đao quang chém xuống, chỉ thấy anh em họ Chu lộ ra ánh mắt hoảng sợ, bất giác trong lòng mềm ra, nghĩ thầm :
- Cha anh họ đều bị Đậu gia mình hại chết, mình há lại giết họ?., mũi đao chuyển qua, chém hờ một chiêu, lại từ dưới ngọn trảo luồn ra, chuyển qua một bên.
Không những Đậu Tuyến Nương mềm lòng, mà Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc cũng có ý nghĩ như thế, cho nên vừa vội vàng cứu người, cũng không ra sát thủ, chỉ là đỡ gạt binh khí của họ, nếu không thì anh em họ Chu làm sao còn được tính mạng?
Trận thế trong chớp mắt đã bắt đầu thay đổi, đúng lúc bọn Đậu Tuyến Nương không nỡ hạ thủ, chỉ hơi ngần ngừ, Tinh Tinh Nhi và Vương Long Khách đã từ hai phía xông tới, Tinh Tinh Nhi còn tới mau hơn, thanh đoản kiếm rạch lên không một nhát, một đạo ánh sáng màu lam chớp chớp bắn tới trước ngực Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương hóp ngực lại, bước chân không chuyển, thân hình co lại phía sau nửa thước, mau lẹ đánh ra một đòn, Tinh Tinh Nhi một đòn không trúng, như mũi tên lướt qua cạnh người Đoàn Khuê Chương sấn vào Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vung kiếm ra đỡ, keng một tiếng chặn đứng thanh đoản kiếm, Tinh Tinh Nhi đã vọt tới sau lưng Đậu Tuyến Nương, Đậu Tuyến Nương trước mặt có Vương Long Khách, sau lưng có Tinh Tinh Nhi, may là nàng cũng cực kỳ mau lẹ, vừa nghe tiếng gió rít lên, lập tức sử dụng thân pháp Xuyên hoa nhiêu thụ, giống như chuồn chuồn điểm nước, chim én lướt sóng, xuyên qua giữa Vương Long Khách và Tinh Tinh Nhi, nhưng cho dù thân pháp của nàng mau lẹ như thê, ống quần cũng đã bị thanh kiếm của Tinh Tinh Nhi đâm thủng một lỗ.
Vương Long Khách kêu lên :
- Đáng tiếc, kẻ thù ở ngay trước mặt, chúng ta còn không mau bày trận cho

đúng, không được hoảng hốt!.
Mấy câu sau cùng là nói với anh em họ Chu, anh em họ Chu trong chỗ chết mà được sống, biết rõ địch nhân nương tay, vì thế bất giác ngẩn ra, Vương Long Khách câu ấy khơi gợi lòng thù hận của họ, họ định thần lại, nhận kỹ môn bộ phương vị, dưới sự suất lãnh của Tinh Tinh Nhi, lại phát động lại trận thế, trong chớp mắt Thất tuyệt tru ma trận đã hợp thành vòng vây vây chặt bọn Đoàn Khuê Chương tới mức mưa gió cũng không lọt vào được.
Thất tuyệt tru ma trận là tập hợp tinh túy võ học bình sinh của Chuyển Luân pháp vương, tuy do đệ tử chủ trì, nhưng uy lực cũng không phải tầm thường, Tinh Tinh Nhi phát động trận thế, càng chuyển càng mau, quả thật là như sóng to gió lớn, làn sóng đầu vừa qua, làn sóng sau đã tới. Hai người Hàn Trạm và Đoàn Khuê Chương còn có thể chi trì, chứ ba người kia đã có chút ứng phó không kịp, nhất là Hàn Chỉ Phân võ công kém nhất, lại càng cảm thấy không sao thở được.
Tinh Tinh Nhi khinh công trác tuyệt, hành động càng như quỷ mỵ, trận thế vừa hợp thành vòng vây, y đưa mắt nhìn, thấy Hàn Chỉ Phân là khâu yếu nhất của đối phương, lập tức đưa mắt cho Triển Đại nương một cái, hai người song song nhảy xổ vào Hàn Trạm, vừa được nửa đường, một người xoay lưng lại vọt tới trước mặt Hàn Chỉ Phân.
Hàn Trạm bị Triển Đại nương cản trở, lúc gấp rút không sao thoát ra được. May mà Thiết Ma Lặc đứng cạnh Hàn Chỉ Phân, luôn luôn để ý, chợt thấy Tinh Tinh Nhi tập kích Hàn Chỉ Phân, y bất kể tính mạng quát lớn một tiếng, lập tức cũng nhảy xổ vào vung kiếm chém mạnh xuống, chiêu này của y có tên là Dữ địch hài nhân, quả thật là lối đánh hoàn toàn liều mạng, Tinh Tinh Nhi làm sao dám thực sự liều mạng với y, chỉ nghe tiếng choang choang vang lên, kế soạt một tiếng, Tinh Tinh Nhi đã lướt qua cạnh người y, cành thoa trên đầu Hàn Chỉ Phân đã bị chém rụng. Thiết Ma Lặc thì vai áo bị chém rách một mảnh, may là Tinh Tinh Nhi không dám liều mạng, thanh kiếm của y định đâm vào xương tỳ bà của Thiết Ma Lặc, chiêu đầu chưa trúng chỗ yếu hại, nhưng không dám dừng lại ra chiêu thứ hai.
Thiết Ma Lặc và Hàn Chỉ Phân sóng vai cùng đứng, vội vàng hỏi:
- Phân muội, muội có sao không?. Hàn Chỉ Phân nói :
- Không sao, có huynh bên cạnh, muội không sợ gì cả. Chiến thoa trên đầu nàng bị chém gãy, nói không sợ là giả, chẳng qua nỗi sợ hãi của nàng lại bị niềm vui át đi :
- Mình chỉ nghĩ Thiết ca ca bị con nha đầu họ Vương mê hoặc, té ra y lại thật lòng yêu thương mình.
Hàn Trạm đánh mạnh ba chiêu, bức Triển Đại nương lùi lại hai bước, giận dữ quát lớn :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi lại dám hà hiếp con gái ta!. Tinh Tinh Nhi đã sớm

đổi hướng, xông vào Đoàn Khuê Chương, nhưng hai anh em Chu Linh Chu Bảo đã xoay theo trận thế, hai ngọn trảo chụp xuống Hàn Trạm, Hàn Trạm chẳng coi họ ra gì, nhưng cũng không muốn đả thương họ, lúc ấy liền búng thiết trảo của họ bay ra, Triển Đại nương vừa điều hòa hơi thở xong, lại tiếp tục xông vào.
Hàn Trạm và Triển Đại nương hai người trong lúc kịch chiến vẫn mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, chợt nghe có tiếng bước chân văng vẳng vang lên, có tiếng rất nặng, có tiếng thì cực kỳ nhẹ nhàng, hai người đều vô cùng kinh ngạc, đều nghĩ thầm :
- Tại sao lại đồng thời có sáu bảy người dám lên núi Hắc Thạch, trong đó có người võ công cực kỳ cao minh, có người lại như hoàn toàn không biết võ công?.
Ý nghĩ còn chưa dứt, chợt nghe một giọng phụ nữ lớn tuổi kêu lên:
- Sư muội, ngươi nhìn xem ai đây?. Triển Đại nương giật nảy mình, chỉ thấy ngoài cửa có một đoàn người tiến vào, người đi đầu là một ni cô, chính là sư thư Diệu Tuệ thần ni mà bà ta từng tới tìm ở Trường An, sau lưng Diệu Tuệ thần ni là một nam một nữ, nam là Triển Nguyên Tu con trai một của bà ta, nữ là Vương Yến Vũ đệ tử cưng của bà ta.
Triển Nguyên Tu kêu lên :
- Mẹ, mẹ xuống đây, đừng động thủ.
Triển Đại nương nhìn qua một cái, chỉ thấy dáng vẻ Triển Nguyên Tu tiều tụy, mặt như bôi sáp, giống như bệnh nặng vừa khỏi, vả lại trên mặt còn có một cái sẹo, Triển Đại nương không khỏi giật nảy mình, vội hỏi :
- Cái gì, ngươi bị ai hà hiếp thế nhưng lúc ấy trận thế đã tới lúc khẩn trương, bà ta miệng thì nói chuyện nhưng thân hình vẫn còn trong trận, tay cũng chưa dừng lại.
Diệu Tuệ thần ni nói :
- Sư muội, ngươi không có lý do gì mà bỏ mặc con trai không đếm xỉa tới, lại ở đây đánh nhau với người ta.
Câu nói chưa dứt, đã mau lẹ tiến vào giữa trận, Thất tuyệt tru ma trận cửa nẻo trùng trùng, nhưng vẫn không cản được bà ta, chỉ thấy bà ta vung phất trần một cái, cái phất ấy vừa khéo phất vào giữa hai người Hàn Trạm và Triển Đại nương, Hàn Trạm và Triển Đại nương đều cảm thấy một luồng kình lực nhu hòa hất họ ra. Diệu Tuệ thần ni hóa giải luồng kình lực đang giao đấu của họ xong, vung tay kéo Triển Đại nương ra khỏi trận.
Lúc ấy Vương Long Khách đang dựa vào trận thế, hướng tới trước mặt Thiết Ma Lặc. Thiết Ma Lặc vung kiếm phạt ngang ra, Vương Long Khách cũng đang xòe chiếc tập phiến ra làm Ngũ hành kiếm chém vào cổ tay y, đám người kia đã liên tiếp sấn tới, chỉ nghe một tiếng quát lớn :
- Ma Lặc dừng tay!., kế một giọng nói khàn khàn vang lên :

- Long nhi, dừng tay!. Người gọi Thiết Ma Lặc chính là Ma kính lão nhân, còn người gọi Vương Long Khách là Vương Bá Thông cha y.
Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa mừng, vội vàng dừng tay, nhưng Vương Long Khách đột nhiên ấn vào cán quạt, vù một tiếng, một cái nan quạt bắn ra. Khoảng cách quá gần, vốn là không trúng không được, may mà Hàn Chi Phân đối với Thiết Ma Lặc canh cánh quan tâm, vừa thấy y dừng tay lập tức xô y một cái, nhưng cho dù như thế, mũi:
- đoản tiễn. kia cũng bắn vào cánh tay Thiết Ma Lặc, khiến y bị một vết thương ngoài da thịt.
Vương Bá Thông âm thanh nặng nề lại quát lớn :
- Súc sinh bất hiếu! Lời của cha cũng không chịu nghe à?. Vương Long Khách không biết làm sao, chỉ đành lui lại, đưa mắt nhìn ra, bất giác giật nảy mình.
Nguyên là cha y đang nằm trên cáng, được người ta khiêng vào hai người khiêng cáng, một là Chử Toại anh em kết nghĩa của cha y, người kia là Tổng đầu mục Tam đường Hoa Lang trên sơn trại của họ trước kia, đều là hàng chú bác của y. Hai người này võ công vốn không kém, nhưng bước chân nặng nề, nên vừa nghe chỉ thấy giống như người không biết võ công, người đi bên cạnh lại là Ma kính lão nhân, đầu tóc bạc phơ, nhưng sắc mặt cực kỳ hồng hào.
Thiết Ma Lặc cách biệt sư phụ đã nhiều năm, thấy y tinh thần vẫn tráng kiện, quên cả vết thương trên cánh tay, cũng hơi ngờ ngợ, vội vàng bước qua hỏi :
- Sư phụ, sao người lại tới đây?.
Vương Long Khách nghe Thiết Ma Lặc gọi người kia là sư phụ, vô cùng hoảng sợ, cũng vội vảng bước tới nói :
- Cha, sao cha lại tới đây?
Cha, cha rơi vào tay kẻ thù à?. Y bước tới còn cách một trượng chợt nghĩ ra Thiết Ma Lặc lợi hại như thế thì sư phụ đương nhiên càng không phải tầm thường, tuy sốt ruột lo lắng cho cha, nhưng lại ngần ngừ không dám bước tới.
Đúng là:
Cha con tuy nói là thiên tính,
Nhưng lúc nguy nan chi biết mình.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 37
Chuộc tội xóa hờn thà một chết
Một lời giải họa kết tân tri

Vương Bá Thông quát :
- Súc sinh, ngươi còn ăn nói bậy bạ, cái gì mà kẻ thù với không phải kẻ thù. Nếu không phải là Ma kính lão nhân, thì cha ngươi đã không còn sống được đâu.
Triển Đại nương và Vương Long Khách đã lui lại, Thất tuyệt tru ma trận đã không bị tấn công mà tự tan vỡ, Tinh Tinh Nhi lùi lại cạnh sư phụ, hạ giọng nói :
- Sư phụ, cấm lệ của lão nhân gia người cũng không cần tới nữa sao?.
Đúng lúc ấy, Diệu Tuệ thần ni đã cùng Ma kính lão nhân đồng thanh nói :
- Tỳ khâu ni Diệu Tuệ Ở Bồng Lai, Ma kính lão nhân Bốc An Kỳ trên giang hồ bái yết Pháp Vương, xin thứ tội bọn ta xông vào cung.
Chuyển Luân pháp vương vẻ mặt chợt sa sầm, nói :
- Khó được quý khách từ xa tới, thứ lỗi cho ta chưa kịp đón tiếp, bây giờ xin tiếp lễ!., chợt nghe ào một tiếng, Chuyển Luân pháp vương cả người lẫn ghế bay lên không, đập vào chỗ Diệu Tuệ thần ni và Ma kính lão nhân đang đứng? Ai cũng nhìn thấy rõ, lần này là y có ý làm khó Diệu Tuệ thần ni và Ma kính lão nhân.
Diệu Tuệ thần ni tay cầm phất trần khẽ phất ra, Ma kính lão nhân chắp hai tay cũng đẩy ra ngoài một cái, đồng thanh nói :
- Pháp vương không cần đa lễ, chỉ cần tha tội cho đã là vạn hạnh rồi.
Chợt thấy cái ghế của Chuyển Luân pháp vương đột nhiên dừng lại trên không, nguyên là chân lực nội gia của đôi bên chạm nhau, đôi bên đều khựng lại nên chiếc ghế dừng lại trên không, không thể nhích lên phía trước. Đó chỉ là hiện tượng xảy ra trong chớp mắt, chiếc phất trần của Diệu Tuệ thần ni từ bên trái phất qua bên phải nửa vòng, Pháp vương cả người lẫn ghế trên không cũng xoay một vòng bay về, lại hạ xuống chỗ cũ. Trong mọi người chỉ có Hàn Trạm là hiểu rõ được chỗ hay trong đó, xem ra nội công của Pháp vương so với Diệu Tuệ thần ni hay Ma kính lão nhân đều cao hơn một bậc, nhưng lại thua hai người bọn họ hợp lực tấn công.
Pháp vương sắc mặt sa sầm, nhất thời lại khó mà phát tác, Vương Bá Thông chợt ngồi dậy trên cáng, nói :
- Bẩm Pháp vương, hai vị này hộ tống ta tới đây, chuyện trước chưa kịp bẩm

lại với Pháp vương, nếu trách thì chỉ nên trách ta thôi.
Chuyển Luân pháp vương và Vương Bá Thông giao tình rất thân thiết, vả lại con Vương Bá Thông còn là đệ tư giỏi của y, vì thế Chuyển Luân pháp vương rất khó xử, chỉ đành nói :
- Vương trại chủ, ngươi dĩ nhiên không phải là người ngoài, cũng không cấn nói tới cấm lệ nữa. Ngươi bị thương thế nào? Mau vào trong nghỉ ngơi đi. Chuyện ở đây ngươi không cần quản nữa.
Vương Bá Thông lại nói :
- Tại hạ được họ trải qua muôn cay ngàn đắng hộ tống tới đây, bây giờ chưa phải là lúc nghỉ ngơi, xin Pháp vương cho mượn chỗ này để tại hạ nói vài câu với khuyển tử.
Chuyển Luận pháp vương thoáng trầm ngầm rồi nói :
- Được Tinh Tinh Nhi ngươi thay ta ở đây tiếp khách. Chu Linh Chu Bảo, các ngươi cũng giúp y., rồi phất tay áo đứng lên, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta không sao chịu nổi, không ai biết được tâm ý của y ra sao.
Pháp vương lui vào rồi, Vương Long Khách cũng bước tới cạnh cha. Chỉ nghe cha y thở hồng hộc, tựa hồ rất đau đớn, Vương Long Khách cũng không kìm được rơi nước mắt, nới :
- Cha, chuyện ấy đợi sau khi cha trị thương xong sẽ nói được không?.
Vương Bá Thông dằn giọng nói :
- Không được!. Y quay đầu lại đưa ánh mắt qua Đậu Tuyến Nương, lại nói :
- Khó được vợ chồng Đoàn đại hiệp và mấy vị lão tiền bối đều có ở đây, câu này của ta lại càng phải nói, không nói ra thì không thể mà yên lòng.
Đậu Tuyến Nương ôm mối thù giết anh, vốn đã căm hận Vương Bá Thông thấu xương, nhưng lúc ấy thấy dáng vẻ của y như thế, bất giác lòng thù hận cũng đã giận đi mấy phần, chỉ nghe Vương Bá Thông nói :
- Long nhi, ta biết ngươi nhất định muốn biết ta bị thương thế nào, được cứu thế nào, lại làm thế nào mà tới được nơi đây, những chuyện ấy ta đều muốn nói với ngươi, nhưng ta còn phải nói một chuyện khác trước.:
- Trong đời ta đã làm rất nhiều chuyện xấu, làm rất nhiều chuyện sai, vì xưng bá lục lâm mà không tiếc sử dựng rất nhiều thủ đoạn tàn độc, bây giờ nghĩ lại, quả thật hối hận đã muộn?.
Y nói tới đó, Đậu Tuyến Nương bất giác nghĩ thầm :
- Đậu gia mình làm minh chủ lục lâm còn lâu hơn y, theo lời Chu Linh Chu Bảo nói ra hôm nay, thì còn làm nhiều chuyện tàn ác hơn y, tuy đều là các anh mình làm, nhưng trước khi lấy chồng thì quả thật mình cũng khó tránh được một phần tội đanh đồng phạm.
Ý nghĩ chưa dứt, đã nghe Vương Bá Thông nói tiếp :
- Nhưng chuyện xấu nhất, sai nhất, khiến ta xấu hổ nhất chính là giúp đỡ An Lộc Sơn! Ta cậy mạnh xưng bá trong lục lâm, đó chỉ là làm hại hắc đạo,

nhưng làm ưng khuyển cho An Lộc Sơn, thì là có lỗi với bách tính trong khắp thiên hạ?.
Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Khó mà được y tỉnh ngộ như thế, những chuyện quá khứ giống người đã chết hôm qua, nếu y chịu thay đổi làm người lại từ đầu, thì mình cũng nên khuyên Tuyến Nương đừng trả thù nữa.
Vương Bá Thông nói tiếp :
- Ta làm rất nhiều chuyện sai, bây giờ thì phải chịu báo ứng. Các ngươi biết ai đả thương ta không?. Vương Long Khách nói :
- Kẻ thù của chúng ta rất nhiều, là Thái gia hay Mạc gia? Hay là...
Vương Bá Thông nói :
- Đều không phải, là Dương Mục Lao do An Lộc Sơn phái tới, Dương Mục Lao bạn thân của ta đấy!. Câu ấy vừa nói ra, bọn Vương Long Khách, Tinh Tinh Nhi và Thiết Ma Lặc đều không khỏi giật nảy mình.
Vương Bá Thông nói :
- Ngoài Dương Mục Lao còn có hai người khác, mục đích của ba người này đều khác nhau, nhưng ngoài hai người đánh vào cốc Long Miên, người đích thân ra tay đánh ta trọng thương là Dương Mục Lao.
Vương Long Khách nói :
- Cha, cha nghỉ một lúc đi., rồi bưng một bát trà nóng kề vào miệng cha y.
Vương Bá Thông uống xong, lại nói:
- Chuyện ta gây ra ở Trường An, chắc ngươi đã biết rồi. Em gái ngươi giúp Thiết thiếu trại chủ đại náo Ngự uyển của An tặc, chuyện đó nó làm rất đúng? Đáng hận lúc bấy giờ ta không phân biệt đen trắng, không những không giúp đỡ mà còn trách mắng nó.:
- Sau chuyện ấy, ta biết An Lộc Sơn quyết không thể tin cậy ta, bèn trở về nhà cũ ở cốc Long Miên, vốn là em gái ngươi đã sớm khuyên ta rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao. Nhưng ta cả đời đã quen cầm quyền, không làm được phản vương thì cũng làm tặc vương.
Vì thế ta lại dựng cờ hiệu ở cốc Long Miên, vẫn muốn làm minh chủ lục lâm.
Vương Long Khách nói :
- Cha, tình cảnh đang bất lợi cho chúng ta, sau trận đánh ở cốc Long Miên năm xưa, chúng ta bị hao binh tổn tướng, con đã sớm nghĩ tới các trại lục lâm sẽ không tuân lệnh chúng ta như trước kia, mà cha cũng khó mà yên thân trong triều đình, nên con mới về với sư phụ. Cha, lẽ ra cha phải chờ con về bàn kỹ mới phải.
Nguyên Vương Long Khách muốn lấy cứu binh từ cung Kim Bích, lôi kéo mấy người sư huynh đệ xuống núi, dã tâm của y còn lớn hơn, không những muốn kế thừa chức minh chủ lục lâm của cha mà còn muốn cùng An Lộc

Sơn lợi dụng lẫn nhau, nhân lúc thiên hạ hỗn loạn, xây dựng thế lực tranh đoạt giang sơn. Vương Bá Thông làm sao biết tâm tư ấy của y, còn cho rằng y đã hối cải, nộ khí đã giảm, hơi được an ủi, mỉm cười nói :
- Rốt lại ngươi là người trẻ tuổi, cũng có kiến thức hơn ta., chỉ có Vương Yến Vũ nghe anh gọi An Lộc Sơn là triều đình., cảm thấy rất chối tai.
Vương Bá Thông nói tiếp :
- Long nhi, lời của ngươi chỉ đúng một nửa, họ không chịu tuân phục chúng ta, dường như không phải vì thực lực cốc Long Miên của chúng ta đã yếu đi, mà vì chúng ta giúp Trụ làm ác, làm mất nhân tâm. Sau khi ta trở về cốc Long Miên, giới lục lâm chia làm hai phe, một phe là định giậu đổ bìm leo, định thay thế Vương gia chúng ta, một phe khác thì hoàn toàn không tranh đoạt bá quyền, nhưng họ không hiểu rõ, cho rằng cốc Long Miên chúng ta chiêu binh mãi mã định ra sức cho An Lộc Sơn nên muốn vì dân trừ hại. Phe này là cánh hiệp nghĩa trong giới lục lâm, do Tân Thiên Hùng ở núi Kim Hạc cầm đầu, còn phe muốn tranh đoạt bá quyền với chúng ta là do Lý Ma Tử ở Hồng Châu cầm đầu. Vương Long Khách nghe tới đó, hừ một tiếng, nói :
- Lý Ma Tử à, y cũng xứng đáng sao?.
Nguyên Lý Ma Tử tên Lý Thiên Ngao, luận về võ công cũng là một nhân vật có tiếng, nhưng chỉ là một gã dũng phu, không biết thao lược, Vương Long Khách tự phụ là văn võ toàn tài, trước nay vẫn không coi y ra gì.
Vương Bá Thông nói :
- Ngươi đừng coi thường y, lúc chúng ta thất thế, y lên cao hô một tiếng cũng vẫn có không ít người hưởng ứng đó.:
- Người của hai phe không hẹn mà cùng đánh vào cốc Long Miên.
Nhưng kẻ đánh ta bị thương trí mạng lại không phải là người trong hai phe mà là một bọn cao thủ đại nội do Dương Mục Lao cầm đầu.:
- Sau khi An Lộc Sơn chết, An Khánh Tự con trai y được đưa lên làm hoàng đế bù nhìn, Dương Mục Lao quyền thế càng lớn, câu kết chặt chẽ với Sử Tư Minh, dốc lòng làm khai quốc công thần cho bọn nghịch tặc. Sử Tư Minh cho rằng ta đã ra khỏi Trường An làm phản, sợ ta thổi gió làm sóng, đối đầu với y nên muốn Dương Mục Lao tới giết ta trước.:
- Lúc Dương Mục Lao tới chỗ chúng ta, thừa cơ tập kích, đầu tiên đánh giết vào trại trong. May mà lúc ấy bọn Tân Thiên Hùng đã phát hiện được mục đích của họ, lập tức biết ta dã phản An Lộc Sơn, lại vứt bỏ thù hiềm trước kia, hợp lực với ta chống cự Dưỡng Mục Lao, may mà được họ ra sức một trận nếu không cốc Long Miên đã sớm không còn một cọng cỏ.
Nhưng phe Lý Ma Tử bị Dương Mục Lao xúi giục lại hợp tác với họ, lực lượng của họ mạnh hơn bên bọn ta nhiều, cuối cùng Dương Mục Lao đuổi theo ta, y lại không hề nghĩ tới tình nghĩa ngày trước, lập tức ra sát thủ.

Thiết Ma Lặc nhịn không được nắm tay lại chửi :
- Dương Mục Lao tàn ác thật, ta không giết y, thề không làm người!. Vương Long Khách không biết lý do bên trong, cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm :
- Cha ta bị y đả thương, tại sao ngươi muốn trả thù?. Lúc ấy bèn nói :
- Đây là vì con bất hiếu, không theo hầu hạ bên cạnh cha, đến nỗi thế này. Cha, cha không cần tức giận, đợi con bẩm rõ với sư phụ, tới hỏi tội y là được. Thiết thiếu trại chủ, đa tạ lòng tốt của ngươi?. Y cho rằng Thiết Ma Lặc làm ra vẻ thương xót, nên trong ngôn ngữ vẫn lộ rõ ý đối địch với Thiết Ma Lặc, Vương Yến Vũ không kìm được cau mày.
Nhưng Vương Bá Thông chưa phát hiện ra, lại hô hô cười nói :
- Ta thì không tức giận chút nào, cám ơn phát chưởng ấy của Dương Mục Lao, lại thức tỉnh ta, khiến ta biết ai là bạn bè, ai là kẻ thù? Làm điều bất nghĩa sẽ tự chôn mình, y tác oai tác quái, sẽ có báo ứng.
Ngươi cũng không cần phải hỏi tội y đâu!. Vết thương của y chưa liền miệng, trận cười ấy lại động tới vết thương, da thịt trên mặt đều co rúm lại, dáng vẻ trông rất ghê rợn.
Vương Long Khách kêu lên :
- Cha, cha sao thế?. Vương Bá Thông nói :
- Không chết đâu, ngươi nghe ta nói tiếp đoạn sau. Vương Yến Vũ nói :
- Chuyện về sau thì con cũng có mặt tại chỗ, để con kể thay cha.
Vương Bá Thông thở dốc một lúc, gật đầu nói :
- Cũng được, chuyện về sau thì ngươi còn biết rõ hơn ta.
Vương Yến Vũ đứng lên, trước tiên lạy Triển Đại nương một lạy, nói :
- Xin sư phụ tha thứ cho hai người bọn con hôm ấy bỏ trốn, lý do bọn con bỏ trốn, một là vì không muốn theo sư phụ tới học Thất tuyệt tru ma trận của người khác để đối đầu với người hiệp nghĩa trên giang hồ, hai là vì bọn con đã quyết ý thành hôn nên muốn bẩm rõ với cha con. Nguyên là Triển Đại nương sau khi hạ sơn lần thứ hai tự cho rằng võ công của mình đã luyện thành, có thể đánh giết tất cả kẻ thù, nào ngờ qua hai trận đánh lớn, lần thứ nhất thì thua dưới tay Phong cái Vệ Việt và vợ chồng Đoàn Khuê Chương, lần thứ hai dưới chân núi Ly Sơn lại được lãnh giáo công phu điểm huyệt của Hàn Trạm, mới biết ngay Hàn Trạm mà mình cũng không địch nổi thì nói gì tới Ma kính lão nhân? Vì thế mới muốn dắt con trai và đệ tử tới cung Kim Bích học Thất tuyệt tru ma trận của Chuyển Luân pháp vương, định lúc nào học xong sẽ mời Vương Long Khách và mấy người sư huynh đệ của y giúp đỡ, tái xuất giang hồ thổi gió làm sóng, quyết ý phục thù, nào ngờ vừa bộc lộ ý định thì con trai và Vương Yến Vũ đã đang đêm bỏ trốn.
Vương Yến Vũ nói tiếp :
- Sau khi bọn con rời khỏi lão nhân gia người, lập tức ngày đêm đi gấp về cốc Long Miên, về tới thì vừa đúng lúc Dương Mục Lao đang đánh cha con,

chưởng thứ hai định kết thúc tính mạng của người, Nguyên ca không tiếc thân xông vào, một kiếm đâm trúng cổ tay y. Triển Đại nương cả kinh nói :
- Nguyên Tu, ngươi cũng lớn mật lắm, ngươi làm sao là đối thủ của Dương Mục Lao được.
Về sau ra sao?.
Triển Nguyên Tu cười khẽ nói :
- Mẹ, không phải mẹ đã nhiều lần trách con nhút nhát, không đủ tàn ác sao? Nhưng nếu tàn ác với người yếu, khiếp sợ trước kẻ mạnh thì còn tính là đại trượng phu gì chứ? Mẹ, bây giờ con biết rồi, con cũng rất tàn ác, nhưng phải xem là đối với người nào.
Triển Đại nương sửng sốt, chợt dằn quải trượng một cái, hô hô cười nói :
- Giỏi, ngươi đã có chí khí như thế, không thẹn là con của cha ngươi! Ta không trách ngươi, nói mau đi, về sau thế nào?.
Bọn Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Mụ ác bà này chỉ biết chồng là anh hùng, chứ không biết con trai lại càng hơn cha y gấp trăm gấp ngàn lần! Hà, nói như thế cũng chưa đúng, một người tốt, một người xấu căn bản không thể so sánh với nhau được. Vương Bá Thông lại thoáng nét cười, nghĩ thầm :
- Triển Đại nương nói cũng không sai, tính nết quật cường của Nguyên Tu quả thật giống hệt cha y, tốt nhất là y học chỗ tốt mà đừng học chỗ xấu của cha? Mình được một đứa con rể như thế, cũng đã thỏa mãn rồi.
Triển Nguyên Tu nói tiếp :
- Quả thật con không phải là đối thủ của Dương Mục Lao, y bị con nhân lúc bất ngờ đâm một kiếm, lại lập tức bị y ra chiêu phản kích, mũi kiếm của con chưa phóng tới thì đã trúng chưởng của y! Bọn thủ hạ y mang theo cũng lập tức loạn đao loạn kiếm xông vào chém con!.
Triển Đại nương biết rõ con mình còn sống hiện đang đứng trước mặt, nhìn là thấy, sờ là chạm, nhưng nghe tới đó cũng không kìm được bật tiếng la hoảng. Vương Yến Vũ cười nói :
- Sư phụ không cần lo sợ, người tốt ắt có trời giúp, đúng lúc ấy cứu tinh trên trời rơi xuống, sư bá và Ma kính lão nhân cùng đồng thời xuất hiện, Nguyên ca là được Ma kính lão nhân cứu thoát.
Triển Đại nương mở tròn mắt, không nói nên lời, chỉ nghe Vương Yến Vũ nói tiếp :
- Dương Mục Lao vừa nhìn thấy họ, không dám động thủ, lập tức tháo chạy, sư bá một ngọn phất trần đánh rơi tất cả binh khí của bọn cao thủ đại nội bao vây Nguyên ca, Ma kính lão nhân lập tức ra tay thôi huyết quá cung giúp cha và Nguyên ca, lại dùng nửa bình Hoàn dương bổ huyết đan cứu sống hai người. Sư phụ, người còn chưa cảm ơn họ sao?.
Ma kính lão nhân cười nói :

- Đó là chuyện nhỏ, không cần để tâm!
Hôm ấy Diệu Tuệ thần ni mời ta đi thăm sư diệt của bà, ta muốn hóa giải mối thù giữa hai nhà Vương Đậu, cũng tiện nghe ngóng tin tức của Ma Lặc, vì thế cùng tới cốc Long Miên, vừa khéo gặp chuyện ấy, lại khiến Dương Mục Lao hoảng sợ bỏ chạy, nói ra thì căn bản cũng chưa tốn chút sức lực nào. Còn chuyện Hoàn dương bổ huyết đan thì càng không đáng gì.
Ma kính lão nhân nói rất từ tốn, nhưng Triển Đại nương nghe xong, trong lòng lại thấy vừa cảm kích, vừa xấu hổ không sao diễn tả được nên biết Hoàn dương bổ huyết đan của Ma kính lão nhân nổi tiếng thiên hạ, đó là dùng ba mươi loại dược vật hiếm có phối hợp điều chế thành, người trong võ lâm coi như vật chí bảo khởi tử hoàn sinh, Ma kính lão nhân vân du bốn bể, mất rất nhiều tâm lực mới tìm được ba mươi loại dược vật ấy, chế luyện ra một bình linh đan, mà đến nay để cứu con mình, lại không tiếc dùng nửa bình, mà Ma kính lão nhân lại là kẻ đối đầu sống chết với chồng mình trước kia.
Vương Yến Vũ nói tiếp :
- Nguyên ca thân thể khoẻ mạnh, uống linh đan ấy rất mau lẹ khôi phục, công lực cũng không hề tổn thất chút nào. Triển Nguyên Tu cười nói chen vào :
- Chỉ là vết sẹo trên mặt ta thì không có cách nào làm mất đi thôi! Mẹ, mẹ thấy con đã biến thành Xú bát quái chưa?.
Triển Nguyên Tu thân hình dong dỏng, mặt đẹp như ngọc, vốn là một thiếu niên vô cùng đẹp trai, nhưng hiện trên mặt có một vết sẹo, không những mẹ y đau lòng, mà người ngoài nhìn cũng cảm thấy rất tiếc.
Triển Đại nương chưa nói gì, Vương Yến Vũ đã cười nói :
- Nguyên ca, huynh có thêm vết sẹo ấy muội lại thấy rất dễ nhìn. Nếu huynh không có vết sẹo ấy thì nhất định muội cũng chưa chịu theo huynh đâu!. Nói tới đó nàng quay lại nói với Triển Đại nương :
- Sư phụ, xin tha cho chúng con bây giờ mới nói với người, chúng con đã thành hôn rồi, là cha con chủ toa. hôn lễ giữa lúc đang bệnh nặng.
Câu ấy vừa nói ra. Hàn Chỉ Phân trong lòng như buông được một khối đá lớn, Thiết Ma Lặc lại càng vô cùng mừng rỡ, y bất giác nhìn qua Vương Yến Vũ một cái, chỉ thấy nàng sóng vai xem dáng vẻ quả thật đang chìm đắm trong hạnh phúc tân hôn, như không hề chú ý tới ánh mắt của Thiết Ma Lặc.
Sự vui mừng của Triển Đại nương càng không cần phải nói, bà ta chợt bước tới trước mặt Ma kính lão nhân thi lễ, nói :
- Ngươi giết chết chồng ta, cứu sống con ta, vừa đủ đền bù, từ nay trở đi, oán thù giữa chúng ta một nét bút xóa hết.
Mọi người ngạc nhiên ngẩn ra, đều mừng rỡ reo ầm lên, Diệu Tuệ thần ni hạ giọng cười nói :

- Sư muội, lẽ ra ngươi phải làm như thế sớm hơn.
Tiếng cười vừa ngớt, Vương Bá Thông lại nghiêm trang nói :
- Em gái ngươi đã có chỗ gởi gắm, ta chỉ còn lo cho ngươi thôi. Ta không muốn ngươi làm như ta mà muốn ngươi học em gái ngươi, cải tà quy chính, từ nay trở đi không được ở trong quân An Lộc Sơn nữa.
Vương Long Khách trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng chỉ đành nói :
- Làm con phải nghe lời cha.
Vương Bá Thông chợt nói :
- Đoàn đại hiệp, mời hiền phu phụ các ngươi qua đây. Đậu Tuyến Nương ngần ngừ một lúc, cuối cùng cũng theo chồng bước tới cạnh y. Vương Bá Thông buồn rầu nói :
- Ta kiếp này có nhiều tội ác, Đậu nữ hiệp, ta biết ngươi nhất định hận Vương gia ta thấu xương, ta không dám xin ngươi tha thứ, nhưng ta chỉ xin ngươi tha thứ cho con gái ta, lúc ấy nó còn nhỏ tuổi, là ta sai bảo nó giết năm người anh của ngươi, ngươi có trách cũng chỉ nên trách ta thôi.
Đậu Tuyến Nương ứa nước mắt nghẹn ngào, trong lòng chua xót, nghĩ tới mối huyết hải thâm cừu của cả nhà mình, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Vương Bá Thông trước mặt, nàng có muốn phát tác cũng không sao phát tác được, chỉ đành im lặng. Đoàn Khuê Chương nói:
- Vương lão tiền bối, chuyện đã qua còn nhắc lại làm gì!.
Vương Bá Thông thở hổn hển nói :
- Không, nếu ta không trả món nợ này thì không những ta không yên lòng, mà mối thù hận trong lòng Đậu nữ hiệp cũng không tiêu tan được. Chỉ mong sau khi ta trả rồi, hai nhà Vương Đậu sau này sẽ không coi nhau như kẻ thù nữa.
Người đời trước gây ra chuyện, thì người đời trước phải kết thúc cho xong.
Đậu Tuyến Nương trong lòng mờ mịt, nhất thời không hiểu rõ y có ý gì, Đoàn Khuê Chương trong lòng chợt lạnh buốt, vội kêu lên:
- Vương lão tiền bối, không được... Hai chữ :
- như thế. y còn chưa kịp nói ra, chỉ thấy Vương Bá Thông năm ngón tay đã bấu vào trước ngực một cái, lập tức từ ngã lăn xuống cáng, nguyên là y đã tự triệt đứt Quyết âm tâm mạch, gào lớn một tiếng, lập tức tắt hơi mà chết.
Sự kiện thê thảm không ngờ tới ấy đột nhiên phát sinh, mọi người đều bất giác chết điếng. Trong điện đường im phăng phắc như cõi chết, qua một lúc Vương Yến Vũ mới bật tiếng khóc òa lên. Diệu Tuệ thần ni chắp tay khen :
- Buông đao đồ tể, rời khỏi ma đạo, là đại giải thoát, đừng quá thương xót!.
Triển Nguyên Tu hạ giọng nói:
- Diệu Tuệ thần ni nói không sai, nhạc phụ không từ cái chết, giải oán tiêu cừu, quả thật là việc làm đại trí đại dũng, Yến muội, muội không cần bi thương.

Chu Linh, Chu Bảo và hai hán tử dùng Nguyệt nha đao nhìn thấy cái chết của Vương Bá Thông, ngớ mặt nhìn nhau, Chu Linh thở dài một tiếng, nói :
- Oán thù nên cởi không nên buộc, kể như xong!. Y bước tới cạnh Vương Bá Thông, im lặng hồi lâu rồi rảo chân bước ra khỏi điện đường. Ba người kia cũng không nói tiếng nào, đều đi theo y.
Diệu Tuệ thần ni nói :
- Thiện tai, thiện tai!. Vương Yến Vũ kìm nước mắt, nói :
- Ca ca, mời sư phụ huynh ra đi, chúng ta phải lo hậu sự cho cha.
Vương Long Khách nãy giờ ngẩn ra như gà gỗ, lúc ấy chợt trợn tròn hai mắt, cao giọng nói :
- Ngươi là con gái hiếu thuận của cha, ngươi lại xin kẻ thù thương xót à? Ta thì không thể theo lời trăn trối mờ tối của người lúc lâm chung được!., phất tay áo một cái, hất ngã em gái, như một cơn lốc xông ra ngoài. Vương Yến Vũ vừa đau xót, vừa tức giận nghẹn ngào nói :
- Ca ca, ngươi thông minh một đời, mà sao hôm nay lại hồ đồ như thế?.
Nhưng Vương Long Khách đã sớm mất hút, đã không nghe thấy câu ấy nữa.
Chử Toại là anh em kết nghĩa với Vương Bá Thông, y phủ một tấm chăn lên thi thể Vương Bá Thông trên cáng, nói :
- Đại ca, huynh cứ yên tâm ra đi, tuy huynh không có lời di ngôn nào dặn lại đệ, nhưng đệ cũng biết ý tứ của huynh, đệ sẽ thu xép huynh đệ trong cốc Long Miên giúp huynh.
Chử Toại đưa mắt nhìn quanh, phát giác không còn đệ tử nào của cung Kim Bích, cả Tinh Tinh Nhi cũng không biết đã bỏ đi lúc nào, y là một kẻ từng trải giang hồ, lập tức cảm thấy sự tình không hay, ý nghĩ chưa dứt, chợt thấy Chuyển Luân pháp vương sải chân bước ra, phía sau chính là Tinh Tinh Nhi.
Tinh Tinh Nhi chỉ vào xác Vương Bá Thông một cái, nói :
- Sư phụ, ngươi xem kìa, Vương trại chủ đã bị họ bức tử rồi.
Đoàn Khuê Chương tức giận nói :
- Ngươi ăn nói bậy bạ, may mà có con gái của y ở đây.
Vương Yến Vũ bước lên thi lễ với Chuyển Luân pháp vương, nói:
- Gia phụ để cởi bỏ mối thù oán giữa hai nhà Vương Đậu đã bỏ liều tính mạng để rửa oán, không hề có liên quan gì tới họ, xin Pháp vương nghĩ tới tình nghĩa với gia phụ lúc còn sống cho mượn một chỗ để vãn bối liệm xác.
Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Vương cô nương, không sai, ngươi là con gái Vương Bá Thông, nhưng ngươi đã sớm hướng tới người ngoài, thậm chí câu kết với kẻ thù của Vương gia, có Tinh Tinh Nhi ta ở đây, ngươi muốn hoa ngôn xảo ngữ để giải thoát cho họ thì không được đâu!.
Hàn Trạm quát :
- Tinh Tinh Nhi, ngươi khơi gợi thị phi, là có ý gì?

Ngươi muốn hại bọn ta, chuyện đó cũng đành, nhưng tại sao lại làm nhục Vương cô nương?.
Tinh Tinh Nhi cười nhạt nói :
- Ta làm nhục cô ta à? Được ngươi xem vết thương trên tay ta đây? Ngươi hỏi cô ta có phải là cô ta đâm không?.
Tinh Tinh Nhi vén tay áo lên, nói :
- Ta nói lại cho ngươi biết, lúc cô ta đâm ta một kiếm, thì đang ở cùng chỗ với con rể ngươi. Lúc ấy, con rể ngươi là thị vệ của vua Đường, ta là được cha cô ta phái tới hành thích, cô ta không giúp cha, lại đâm lén ta, giúp con rể ngươi, làm ta trọng thương, hô hô, ngươi hiểu rõ thưa? Xem ra cô ta đối với con rể ngươi còn tốt gấp hàng trăm lần là đối với cha.
Vương Yến Vũ tức giận tới mức run bắn cả người, Đoàn Khuê Chương cao giọng nói :
- Được, điều đó cho thấy Vương cô nương biết được chuyện đúng chuyện sai, ngươi ngậm máu phun người chẳng làm cô ta tổn thương gì cả!.
Tinh Tinh Nhi nói :
- Điều mình cho rằng đúng là đúng, điều mình cho rằng sai là sai, hai chữ đúng sai khó mà tranh biện. Chuyện ta nói thì không hề có chút nào giả dối.
Y quay lưng lại, khom người nói với Chuyển luân pháp vương :
- Sư phụ, đệ tử không muốn hao hơi tốn sức cãi nhau với người ngoài, chỉ là muốn sư phụ biết sự thật thôi.
Chuyển Luân pháp vương dằn giọng nói :
- Ta biết rồi. Vương cô nương, lệnh tôn là bạn thân của ta, đương nhiên ta phải lo chuyện hậu sự cho y, ngươi muốn chôn cất y ở đây hay đưa về cốc Long Miên mai táng?.
Vương Yến Vũ nghe y nói :
- Lo chuyện hậu sự., trong lòng chợt nhẹ nhõm, nói :
- Vãn bối không muốn quấy rầy Pháp vương, mà muốn đưa gia phụ về cốc Long Miên.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Được!. Rồi gọi hai hòa thượng ra, nói :
- Các ngươi hỏa táng cho Vương trại chủ, rồi giao tro xương của y cho Vương cô nương. Việc hỏa táng đương thời rất bình thường, phổ biến nhất là ở vùng tây bắc. Vương Yến Vũ là con gái người chết, theo lễ đương nhiên phải có mặt lúc hỏa táng di thể của cha, vì thế nàng và Triển Nguyên Tu cùng đi theo hai hòa thượng kia. Chử Toại, Hàn Trạm, Đoàn Khuê Chương cũng đang muốn đi theo, Chuyển Luân Pháp vương chợt nói :
- Các ngươi khoan đã, các ngươi bức tử Vương Bá Thông, cần gì phải giả vờ từ bi làm trò mèo già khóc chuột?.
Vương Yến Vũ cả kinh, vội dừng lại nói :

- Pháp vương, ta đã nói rõ rồi, quả thật không phải họ bức tử cha ta đâu.
Chuyển Luân pháp vương dằn giọng nói :
- Vương cô nương, ta là chủ nhân cung Kim Bích, trong cúng Kim Bích mọi chuyện đều do ta chủ trương, ngươi không cần nhiều lời, ngươi không đi đưa cha ngươi về trời, còn đứng đây làm gì? Chẳng lẽ quả thật ngươi lại coi trọng những người này hơn sao?.
Diệu Tuệ thần ni nói :
- Vương cô nương, Pháp vương đã nói như thế, ngươi cứ đi đi. Hàn Trạm cũng nói :
- Pháp vương thông minh tuệ trí, tuyệt đối không làm càn bất kể lý lẽ, cô cứ yên tâm đi đi, không cần lo cho bọn ta.
Vương Yến Vũ không biết làm sao, chỉ đành đi lo hỏa táng cho cha. Chuyển Luân pháp vương đối diện với mọi người, lạnh lùng nói:
- Không sai, ta đang muốn nói chuyện lý lẽ với các ngươi đây.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Vương trại chủ là tự tận, không những con gái y có thể làm chứng, mà mấy người đồ đệ của ngươi cũng chính mắt nhìn thấy, tại sao lại nói là bọn ta bức tử?.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Vương Bá Thông đã chết, nhưng y có cam tâm tự tận hay không thì ta không hỏi y được.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Lời y nói lúc lâm tử, mấy người đệ tử của ngươi cũng nghe thấy rõ ràng, Tinh Tinh Nhi, ngươi nói theo lương tâm đi, lúc Vương trại chủ lâm tử đã nói những gì?.
Tinh Tinh Nhi lạnh lùng nói :
- Không sai, lúc Vương trại chủ lâm tử, quả thật đã nói là muốn dùng cái chết để cởi bỏ thù oán, y còn xin các ngươi không nên coi con gái y là kẻ thù, đó chính là y vì con gái, chứ không phải không tiếc tính mạng, còn có thể nói không phải các ngươi bức tử sao?.
Cũng một sự thật ấy, nhưng qua cách :
- giải thích. của Tinh Tinh Nhi, thì rõ ràng cái chết của Vương Bá Thông không phải vì muốn chuộc tội, mà vì bị bức bách không thể không làm như vậy. Đoàn Khuê Chương không khéo ăn nói, chỉ tức giận giẫm chân nói :
- Ngươi không những vu khống cho người sống, mà còn miệt thị cả người đã chết.
Chuyển Luân pháp vương dằn giọng nói :
- Không phải ta bênh vực đồ đệ, nhưng lời Tinh Tinh Nhi quả thật có lý hơn các ngươi rất nhiều. Nhưng Vương Bá Thông đã chết, tâm ý của y không sao biết được, nếu các ngươi mỗi giữ ý mình thì ta cũng chỉ còn cách gác chuyện

này lại không nói tới nữa.
Hàn Trạm thở phào một hơi, nói :
- Được, vậy nếu Pháp vương không cho bọn ta tới dự lễ hỏa táng Vương Bá Thông, thì bọn ta xin cáo từ.
Chuyển Luân pháp vương lạnh lùng nói :
- Hàn tiên sinh, ta dã nói rồi, nể mặt Linh Tạng tử bạn cũ của ta và ngươi, ta có thể mở một mặt lưới, không áp dụng cấm lệ của cung Kim Bích với ngươi.
Hàn Trạm nghe y lại nhắc tới chuyện cũ, giật nảy mình nói :
- Cái gì? Ngươi còn không cho bọn ta đi, chẳng lẽ quả thật ngươi muốn động thủ với bọn tiểu bối à?.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Hàn tiên sinh, ngươi muốn đi thì cứ đi, chứ họ thì không đi được. Ngươi đừng lằng nhằng nữa.
Ma kính lão nhân cau mày nói :
- Nói như thế thì bọn ta lên núi Hắc Thạch cũng là phạm cấm lệ, xin Pháp vương cũng trị tội luôn.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Ta đang định nói với các ngươi đây, mới rồi ta thấy các ngươi cùng Vương Bá Thông tới nên chưa từng nói tới cấm lệ của ta với các ngươi, bây giờ Vương Bá Thông đã chết rồi, các ngươi đã mất người bảo lãnh, thì cấm lệ ấy cũng áp dụng luôn cho các ngươi.
Ma kính lão nhân cao giọng nói :
- Được, Pháp vương muốn trị tội thế nào, tiểu lão xin kính cẩn chờ đợi.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Chính là vì có ngươi và Diệu Tuệ thần ni, nên ta mới dễ làm. Y ngừng lại một lúc, nói tiếp :
- Hàn tiên sinh biết đấy, sau khi Tạng Linh tử chết, thiên hạ tuy lớn nhưng khó tìm được đối thủ, đã rất lâu ta gần như không động thủ với người khác, nếu chỉ một mình ngươi tới thì ta cũng không so tài với ngươi, nhưng bây giờ Ma kính và Diệu Tuệ cùng tới, ta có thể phá lệ rồi. Ý ở ngoài lời là muốn Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni liên thủ so tài với y.
Ma kính lão nhân hô hô cười nói :
- Được Pháp vương coi trọng, tiểu lão vô cùng vinh dự, chỉ xin Pháp vương ra lệnh, đâu dám không bồi tiếp.
Chuyển Luân pháp vương nói :
- Ta đã nói từ đầu, bọn họ là tiểu bối, ta không động thủ mà chỉ so tài với hai người các ngươi, nếu các ngươi thắng thì ta cho họ đi, nếu các ngươi thua thì tất cả mọi người đều do ta xử trị. Các ngươi có dám gánh vác không?.
Thiết Ma Lặc nói :

- Sư phụ, cứ việc đáp ứng đi!. Ma kính lão nhân nhìn qua Diệu Tuệ thần ni cười nói :
- Thần ni, hôm nay chắc chúng ta không được thua đâu? Họ đều giao sinh mạng cho chúng ta rồi. Diệu Tuệ thần ni cười nói :
- Chuyện thắng bại chúng ta cũng không làm chủ được, chúng ta cứ làm hết sức mình, lãnh giáo Pháp vương vậy.
Chỉ thấy Chuyển Luân pháp vương vẫy tay một cái, bên trong có bốn hòa thượng bước ra, khiêng hai cái hương án, trên mỗi cái cắm năm ngọn đèn to như gốc cây, đặt xuống hai bên góc nhà đối diện với nhau, cách nhau hơn ba trượng, rồi lập tức thắp đèn lên.
Mọi người đang ngạc nhiên :
- Làm gì thế này?., chỉ nghe Pháp vương nói :
- Diệu Tuệ thần ni, Ma kính lão nhân, chúng ta không phải như bọn vô lại ở chợ búa, chỉ biết đánh bừa, hôm nay mọi người đều dùng công lực của mình tỷ thí cao thấp được không. Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni đồng thanh đáp :
- Chi xin Pháp vương dạy bảo.
Bọn hòa thượng chấp sự đặt một tấm đệm cói xuống cạnh hương án phía Pháp vương, cũng đặt hai tấm đệm cói xuống cạnh hương án phía Ma kính lão nhân. Chuyển Luân pháp vương nói :
- Chúng ta đều dùng công lực của bản thân, đánh tắt ngọn đèn của đối phương, đèn còn thì người còn, đèn tắt thì người chết, xin hai vị ngồi xuống! Mời!.
Ma kính lão nhân lúc vừa bước vào cung Kim Bích đã thử qua một chiêu với Chuyển Luân pháp vương, biết rõ công lực của y, nghĩ thầm:
- Nếu mình và Diệu Tuệ thần ni liên thủ liều mạng với y, thì còn có thể nắm được phần thắng, bây giờ cách nhau vài trượng, dùng chân khí nội gia đánh tắt đèn đả thương người, chuyện thắng bại rất khó đoán được. Diệu Tuệ thần ni cũng biết nội công của Chuyển Luân pháp vương đã luyện có chỗ quái dị, vì thế cũng không dám nghênh ngang, chỉ đành cùng Ma kính lão nhân liên thủ, lấy hai chống một.
Mỗi người ngồi lên tấm đệm của mình xong, chỉ nghe Chuyển Luân pháp vương hú dài một tiếng, tiếng như xé lụa, vô cùng chói tai, những người công lực hơi yếu như Chử Toại và Hàn Chỉ Phân đều cảm thấy trong lòng rúng động, tựa hồ :
- linh hồn. thoát ra theo thất khiếu, bọn Hàn Trạm, Đoàn Khuê Chương tuy còn chịu được, nhưng cũng cảm thấy rất khó thở.
Trong tiếng hú chỉ thấy ánh đèn bên phía Ma kính lão nhân lung lay bất định, nguyên là Chuyển Luân pháp vương đã luyện thành Khảm Ly khí công trong Thiên Trúc Bà la môn, cũng tương tự như thần công Sư tử hống của

Phật môn, có thể quát tháo trấn nhiếp đối phương, dùng hơi thở đả thương người, quả thật lợi hại cực điểm.
Diệu Tuệ thần ni miệng niệm Phật hiệu, ngọn phất trần khẽ phất ra, âm thanh của bà rất nhu hòa, mọi người nghe thấy, như nghe nhạc hay, nỗi phiền muộn trong lòng lập tức tiêu tan, riêng Triển Đại nương vừa hâm mộ vừa ganh tỵ, nghĩ thầm :
- Sư thư trầm mặc ít nói, đèn xanh lạy Phật, mình chỉ cho là bà ta ngu độn, ai ngờ lại luyện được thần công tuyệt thế như vậy.
Ánh lửa trên mấy ngọn đèn trước mặt Diệu Tuệ thần ni giống như được một luồng lực đạo vô hình đỡ cho đứng lên, nhưng vẫn còn lay động, Ma kính lão nhân đột nhiên vỗ tay cười lớn, cao giọng ngâm:
- Gió lớn nổi chừ mây tung bay, Làm sao được kẻ tráng sĩ chừ giữ núi sông, Làm sao được kẻ tráng sĩ chừ giữ ánh đèn?. Hai câu trước là trong bài Đại phong ca của Hán Cao tổ Lưu Bang, câu sau là y tự thêm vào, giọng ca hùng tráng, nói ra cũng kỳ quái, y vừa vỗ tay cất tiếng ca, ngọn đèn trước mặt Chuyển Luân pháp vương cũng bắt đầu lay động, lúc sáng lúc tối. Nguyên là nội công của Ma kính lão nhân theo đường lối dương cương, vỗ tay lên tiếng ca cũng đủ tăng thêm uy lực.
Chuyển Luân pháp vương, chỉ đành tạm thời bỏ thế công quay về phòng thủ. Chợt thấy Chuyển luân pháp vương nhắm mắt cúi đầu giống như lão tăng nhập định, ánh đèn trên hương án lại sáng bừng lên, chân khí nội gia của Diệu Tuệ thần ni và Ma kính lão nhân khi tới trước hương án của đối phương giống như bị một bức tường vô hình cản lại, bất giác đều trong lòng lạnh buốt. Thật ra đó không phải vì nội công của Pháp vương hơn được hai người bọn họ, mà vì lộ số nội công của hai người khác nhau, một người nhu hòa, một người cương mãnh, hai người liên thủ nhất thời đều chưa thể bổ sung điều tiết cho nhau, cương nhu tịnh tế.
Thành tựu võ học của Chuyển Luân pháp vương cao thâm, không đầy khoảnh khắc đã biết nội lực của đối phương từng người đánh tới chứ chưa hòa hợp thành một, y cố ý làm ra vẻ yếu ớt, phạm vi phòng ngự hẹp dần, luồng cương khí thuần dương của Ma kính lão nhân đánh tới trước, ngọn đèn trên hương án giống như giữa chỗ sóng gió lay động không ngừng, vả lại còn lách cách thành tiếng, tựa hồ không bao lâu sẽ bị đánh gãy.
Thiết Ma Lặc trong lòng cả mừng, hạ giọng nói với Hàn Chỉ Phân :
- Rốt lại thì sư phụ ta rất cao minh., Hàn Chỉ Phân vẻ mặt vô cùng căng thẳng, cũng hạ giọng nói :
- Huynh xem ánh đèn trước mặt y kìa?. Thiết Ma Lặc nhìn kỹ lại, chỉ thấy ngọn đến trên hương án trước mặt y tuy lay động, nhưng ánh đèn vẫn đứng thẳng, càng cháy càng sáng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, Thiết Ma Lặc tuy không hiểu được sự ảo diệu bên trong nhưng cũng hiểu được Pháp

vương dùng chân khí nội gia bảo vệ ánh đèn, y không sợ đối phương mãnh liệt công kích, vẫn nhắm mắt như cũ, thần sắc không thay đổi, lộ rõ dáng vẻ rất tự tin, nắm chắc phần thắng.
Thiết Ma Lặc ý nghĩ chưa dứt, chợt thấy Chuyển Luân pháp vương hai mắt mở to, tiếng hú lại vang lên, ngón giữa chỉ ra một cái, quát lớn một tiếng :
- Tắt!., tiếng nói chưa dứt, một ngọn đèn trên hương án trước mặt Ma kính lão nhân lập tức tắt phụt! Bọn Thiết Ma Lặc đứng cách hương án khoảng một trượng, trong chớp mắt ấy đều cảm thấy có một luồng kình phong táp vào mặt, sắc nhọn như đao, kình phong quét qua, da thịt đều đau rát.
Thiết Ma Lặc giật nảy mình, gần như đồng thời cũng nghe Ma kính lão nhân quát một tiếng :
- Tắt!., một ngọn đèn trước mặt Chuyển Luân pháp vương cũng tắt phụt. Vả lại không chi tắt một ngọn mà là hai ngọn. Nên biết thành tựu võ học của Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni đã không phải tầm thường, vừa khéo trong chớp mắt ấy, hai người đều đã tham ngộ được đạo cương nhu phối hợp, mà vừa khéo lúc ấy Chuyển Luân pháp vương dốc toàn lực đánh ra, sức phòng ngự tự nhiên giảm đi, vì thế Diệu Tuệ thần ni và Ma Kính lão nhân cũng đồng thời đánh tắt được hai ngọn đến của đối phương.
Chuyển Luân pháp vương giật nảy mình, vội vàng chắp hai tay lại, lại rút về phòng thủ, chân khí nội gia của đôi bên đều tuôn ra, giành giật qua lại, ở khoảng giữa hai chiếc hương án hình thành một cơn lốc xoáy, bụi bặm dưới đất theo gió cuốn lên xoay tròn, giống như ở giữa gian nhà có một tấm rèm màu vàng quay tròn.
Qua một lúc, chỉ thấy trên đỉnh đầu Chuyển Luân pháp vương bốc ra một làn hơi trắng, trán ứa mồ hôi to bằng hạt đậu lăn xuống, làn hơi mù màu trắng kia là từ mồ hôi của y bốc lên.
Hàn Trạm hạ giọng nói :
- Pháp vương định liều mạng rồi!., câu nói chưa dứt, chợt nghe Pháp vương quát lớn một tiếng, song chưởng vung ra, trên hương án phía Ma kính lão nhân có hai ngọn đến đồng thời bị quạt tắt.
Lúc ấy Pháp vương đã chiếm tiện nghi, nhưng Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni trên mặt đều hiện ra vẻ mừng rỡ, họ trong lòng đều biết rõ, Chuyển Luân pháp vương đã như chiếc nỏ giương lên tới mức chót, tuy sính cường một lúc nhưng sau cùng cũng sẽ không chi trì được.
Diệu Tuệ thần ni niệm một câu :
- A Di Đà Phật!., ngọn phất trần phẩy ra một cái đánh tắt một ngọn đèn trên hương án của đối phương, còn cương khí thuần dương của Ma kính lão nhân vẫn bị đối phương chặn lại.
Đến lúc ấy đôi bên vẫn ngang tay, đều chỉ còn hai ngọn đèn còn cháy trước mặt, thế thắng bại vẫn chưa rõ ràng, đôi bên đều toàn thần giao đấu, công

thủ đều cẩn mật, không dám lơi lỏng. Chi thấy cơn lốc kia lúc cuốn tới gần Ma kính lão nhân, lúc chuyển qua gần Pháp vương, người ngoài nhìn vào biết là công lực tương đương, cục diện giằng co. Nhưng đôi bên đều trong lòng đã biết rõ, lúc này Pháp vương đã dùng toàn lực, còn phía Diệu Tuệ thần ni chỉ cần giữ vững thêm lúc nữa là có thể dốc sức phản kích, dành được thắng lợi.
Đúng lúc đôi bên đang giằng co kịch liệt, ánh đèn trước mặt lúc sáng lúc tối, chợt thấy bóng trắng chớp lên, không biết từ lúc nào một người áo trắng đã không một tiếng động bước vào, đứng ở giữa phòng, đúng chỗ hai luồng kình lực đánh tới.
Người áo trắng ấy vừa xuất hiện, hai tay chắp lại một cái vái chào tất cả mọi người chung quanh, trong chớp mắt ấy, hai ngọn đèn còn sáng của môi bên đều lập tức tắt ngấm.
Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người ấy là một thiếu niên mặt đẹp như ngọc, xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, đều vô cùng kinh ngạc, nên biết y xông vào giữa chỗ đôi bên đang dùng toàn lực tranh giành, thừa chỗ sơ hở sấn vào, khẽ một cái đánh tắt bốn ngọn đèn, tuy nói có chỗ khéo léo, nhưng y đứng giữa luồng chân khí nội gia của đôi bên đánh tới mà thần sắc vẫn tự nhiên, phần công lực ấy rõ ràng không kém gì Chuyển Luân pháp vương.
Chuyển Luân pháp vương đang điều hòa hơi thở, chưa kịp lên tiếng quát hỏi, thiếu niên kia đã sang sảng nói :
- Mạt học hậu tiến Mâu Thương Lãng đệ tử đời thứ ba của Cù Nhiêm khách ở Phù Tang vâng lệnh gia sư yết kiến Pháp vương., kế quay qua thi lễ với Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni, nói :
- May mắn được gặp hai vị tiền bối!. Chuyển Luân pháp vương giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Y chỉ là đồ tôn của Cù Nhiêm khách mà công lực đã tới mức như thế, nếu là Nghiêm Nhất Vũ sư phụ y, truyền nhân y bát của Cù Nhiêm khách tới thì mình chỉ còn cách chắp tay nhận thua.
Chuyển Luân pháp vương khẽ thở ra một hơi, định thần hỏi:
- Lệnh sư sai ngươi tới đây, có gì chỉ giáo?.
Mâu Thương Lãng nói :
- Hai mươi năm trước Tạng Linh tử từng tới Phù Tang gặp gỡ gia sư, nói Pháp vương có ý hạ mình kết giao, mời người tới cung Kim Bích làm khách, chỉ vì gia sư đã có lời thề không tới Trung thổ, khó lãnh thịnh tình, trong lòng áy náy, nên hôm nay sai đệ tử tới đây, thay mặt gia sư xin lỗi Pháp vương.
Chuyển Luân pháp vương biến hẳn sắc mặt, hồi lâu mới nói :
- Té ra Nghiêm Nhất Vũ bảo ngươi tới đây đo lường võ công của ta à?.
Mâu Thương Lãng nói :

- Pháp vương hiểu lầm ý gia sư rồi. Đệ tử là học chưa tới nơi tới chốn, làm sao dám so tài với bậc tiền bối? Gia sư là vì năm xưa Pháp vương không câu nệ cao thấp mà học hỏi người dưới, nên sai đệ tử tới nghiên cứu võ học với Pháp vương.
Chuyển Luân pháp vương lúc ấy mới nhớ lại năm xưa y nhờ Tạng Linh từ chuyển lời mời Nghiêm Nhất Vũ tới, quả thật là muốn thỉnh giáo mấy chỗ khó khăn về võ học, lúc ấy y và Tạng Linh tử còn chưa bất hòa, từng đồng tâm hợp lực nghiên cứu võ học thượng thặng, nhưng vì võ công mỗi người tu tập khác nhau, nên người nào cũng có khó khăn riêng. Thỉnh giáo Nghiêm Nhất Vũ là chủ trương của Tạng Linh tử nhưng được Chuyển Luân pháp vương đồng ý. Nhưng không ngờ Nghiêm Nhất Vũ đã có lời thề, không thể tới Trung thổ, mà sau khi từ Phù Tang trở về không lâu Tạng Linh tử lại bất hòa với Chuyển Luân pháp vương. Về sau võ công của Tạng Linh tử đại tiến, Chuyển Luân pháp vương biết đó là nhờ được Nghiêm Nhất Vũ chỉ giáo, vừa hâm mộ vừa ganh tỵ, y cũng từng mấy lần định tới Phù Tang, nhưng một là vì phải vượt sóng qua biển, y trước nay không biết bơi, không biết đi thuyền, hai là vì y còn kiêu ngạo hơn Tạng Linh tử. Tạng Linh tử lúc trẻ từng gặp qua Cù Nhiêm khách sư phụ của Nghiêm Nhất Vũ, nói là có quen với sư môn của họ, còn Chuyển Luân pháp vương là một tăng nhân từ Thiên Trúc tới Trung Hoa, chỉ nghe nói tới tiếng tăm của thầy trò Cù Nhiêm khách mà thôi. Vì vậy y cũng không muốn :
- đổi đạo học hỏi., giữ lễ đệ tử trước một người lạ không hơn mình bao nhiêu tuổi. Năm xưa y nhờ Tạng Linh tử mời khách thay quả thật cũng muốn gìn giữ :
- thân phận., cùng :
- rèn luyện.
với người ngang hàng để tránh không làm như Tạng Linh tử, lấy thân phận hậu bối tới cửa thỉnh giáo :
- tiền bối.
Chuyển Luân pháp vương trong lòng bực bội, nghĩ thầm :
- Y mới bấy nhiêu tuổi thì biết được bao nhiêu võ học thượng thặng nhưng vì nể mặt Nghiêm Nhất Vũ, lại không muốn người ta nói y tự đại tự mãn, lúc ấy tuy trong lòng tức giận nhưng không tiện phát tác, y ngẫm nghĩ một lúc mới nói :
- Nói thế thì ngươi tới rất đúng lúc, võ công của ta sâu cạn ra sao, chắc ngươi đã biết đại khái rồi. Ngươi nói thử xem, ta có chỗ nào còn kém không?.
Mâu Thương Lãng nói :
- Đệ tử vốn không dám nghị luận bừa bãi, có điều gia sư trong lòng có chuyện lo ngại. Mà đệ tử hôm nay nhìn thấy, thì chỗ lo lắng của gia sư hình

như không may lại đúng nên không dám không nói.
Chuyển Luân pháp vương giật nảy mình, vội hỏi :
- Tôn sư lo ngại chuyện gì?.
Mâu Thương Lãng nói :
- Năm xưa gia sư nghe nói Pháp vương tu tập Khảm Ly khí công có nói sau khi luyện thành Khảm Ly khí công, uy lực cố nhiên rất lớn, nhưng chỉ e có lo lắng về sau. Theo tình hình mới rồi mà nhìn, thì Khảm Ly khí công của Pháp vương đã đạt tới chín bậc, chỉ còn một bậc nữa, chắc mạch Minh di vẫn chưa được đả thông, nếu theo đường lối luyện công của Pháp vương hiện nay, chỉ e sau một năm sẽ tẩu hỏa nhập ma!.Chuyển Luân pháp vương vốn đang ngồi xếp bằng, nghe y nói thế, không kìm được đứng phắt lên.
Mọi người thấy Chuyển Luân pháp vương trước kiêu sau kính, đều không kìm được cười thầm, nhưng lúc ấy Chuyển Luân pháp vương đã không thể nghĩ tới thể diện nữa, vội vàng chắp tay thi lễ, nói :
- Tôn sư quả thật học rộng biết nhiều, xét rõ muôn phương. Xin hỏi có cách nào tránh khỏi bị tẩu hỏa nhập ma không?.
Mâu Thương Lãng đáp lại một lễ, rồi thong thả nói :
- Pháp vương về võ học không gì không biết, nghĩ chắc đều đã thấu suốt tất cả nghĩa lý của Tam tượng quy nguyên và Thất bảo liên thụ rồi. Gia sư nói muốn tránh không bị tẩu hỏa nhập ma thì nên theo hai cách ấy.
Chuyển Luân pháp vương nghe xong, bất giác trên mặt thoắt trắng thoắt đỏ. Nguyên Tam tượng quy nguyên và Thất bảo liên thụ là hai loại tâm pháp nội công rất cao xa, Chuyển Luân pháp vương chi biết tên gọi chứ còn nội dung cụ thể thì vẫn chưa biết chút gì, làm sao nói tới chuyện nghiên cứu sâu sắc, đành không thể không mặt dày nói :
- Thật không dám giấu, hai môn võ học ấy lão nạp chỉ hơi biết qua chứ chưa từng tìm hiểu sâu, khó được Mâu cư sĩ từ xa tới đây, xin mời ở lại đây lâu hơn cho lão nạp được thỉnh giáo thêm được không?.
Mâu Thương Lãng cố ý làm ra vẻ hoảng sợ không yên, nói :
- Pháp vương nói thế há không phải là làm tiểu bối giảm thọ sao? Chuyện đó, vãn bối không dám.
Chuyển Luân pháp vương vội nói việc học không chia sau trước, kẻ dạy là thầy. Mâu cư sĩ, xin ngươi nghĩ lại một chút lòng thành thỉnh giáo tôn sư của lão nạp hai mươi năm trước khuất giá dừng lại một phen.
Mâu Thương Lãng ngẫm nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :
- Gia sư lần này sai đệ tử tới đây, bản ý là muốn cho đệ tử được tìm hiểu võ học với Pháp vương, bây giờ Pháp vương lại có thịnh ý như thế, vãn bối cũng không nên từ chối, cũng nên học hỏi lẫn nhau, đôi bên đều có lợi....
Chuyển Luân pháp vương thấy y nói năng khiêm nhường, trong lòng rất mừng, không chờ y nói xong, đã vội vàng sai Tinh Tinh Nhi đi dọn dẹp một

gian tịnh thất cho Mâu Thương Lãng ở lại.
Nào ngờ Mâu Thương Lãng ngừng lại một lúc, lại dài giọng ra nói:
- Nhưng... Chuyển Luân pháp vương sửng sốt, hỏi :
- Nhưng cái gì?.
Mâu Thương Lãng nói :
- Nhưng sau khi vãn bối tới Tây Vực nghe nói chỗ Pháp vương có một cấm lệ, nếu người ngoài chưa được Pháp vương ưng thuận thì không được lên núi Hắc Thạch, lần này vãn bối tới, trước đó chưa xin phép Pháp vương, đang sợ sệt không yên, chỉ không biết quy củ ấy có thật hay không?.
Thiết Ma Lặc nhanh miệng nói :
- Sao không phải thật? Sư phụ ta và Diệu Tuệ thần ni vừa tỷ võ với Chuyển Luân pháp vương cũng chính vì chuyện ấy.
Mâu Thương Lãng nói :
- Ồ, té ra hai vị tiền bối là vì chuyện ấy mà tỷ võ với Pháp vương. Ma kính lão nhân, gia sư ngưỡng mộ hiệp danh đã lâu, dặn đệ tử tới Trung thổ nhất định phải yết kiến lão nhân gia để tỏ bày kính ý. Diệu Tuệ thần ni, mười sáu năm trước đại sư huynh của đệ tử từng đội ơn lão nhân gia người giải vây cho trên đảo Trường Kỳ, tệ sư huynh cũng dặn đệ tử hỏi thăm người. Chà, không ngờ đều gặp nhau ở đây, thật là rất khéo, mà cũng là rất không khéo.
Chuyển Luân pháp vương đột nhiên hô hô cười rộ, chắp tay làm lễ nói với Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni :
- Chúng ta đúng là không đánh không thành quen biết, điều cấm lệ ấy từ nay hủy bỏ.
Còn mong hai vị không chê ngu xuẩn, bỏ hiềm thù kết Phật duyên, thường xuyên tứ giáo.
Nên biết cho dù Chuyển Luân pháp vương không vì chuyện Mâu Thương Lãng cũng không thắng được Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni, Mâu Thương Lãng tới vừa khéo đúng lúc y sắp thua, hóa giải trường ác đấu ấy, giúp y vãn hồi được thể diện, y cũng nhân dịp ấy để kết thúc.
Chuyện tới như thế, ai cũng mừng rỡ, Ma kính lão nhân và Diệu Tuệ thần ni cũng không cho rằng mình giỏi, cùng nói :
- Thiện tai!., rồi đáp lễ Pháp vương.
Lúc ấy Vương Yến Vũ đã hỏa táng cha xong, mang bình tro xương ra, thấy đôi bên đã hòa hiếu, cũng rất vui mừng.
Sau đó Vương Yến Vũ và bọn Chử Toại cùng cáo biệt Chuyển Luân pháp vương, đưa tro xương Vương Bá Thông về cốc Long Miên, Triển Đại nương vì con trai, cũng đi cùng với họ.
Triển Đại nương nói :
- Sư thư, chị em chúng ta nhiều năm không gặp, ngươi cũng đi cốc Long Miên với bọn ta một chuyến. Diệu Tuệ thần ni nói :

- Chỉ là ta còn chưa biết hai đứa đồ đệ đang ở đâu, không thể yên tâm. Thiết Ma Lặc nói :
- Hai vị lệnh đồ có phải là Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyến không? Cũng xin báo cho thần ni biết, Tiết Hồng Tuyến tên thật là Sử Nhược Mai, con dâu chưa cưới của Đoàn đại hiệp, hiện hai người bọn họ đều đã theo Tiết Tung tới Sóc Phương rồi, sắp tới bọn đệ tử cũng đều tới Sóc Phương.
Diệu Tuệ thần ni nói :
- Nếu thế thì ta đi trước một bước. Ta cùng sư muội tới cốc Long Miên ở lại vài hôm, rồi đi Sóc Phương. Chỉ mong chúng ta gặp lại nhau ở Sóc Phương.
Thiết Ma Lặc và Triển Nguyên Tu ý khí hợp nhau, bây giờ Triển Nguyên Tu lại đã là phu quân của Vương Yến Vũ, Thiết Ma Lặc trong lòng càng được an ủi, y là người thẳng thắn hào sảng, cũng không tránh hiềm nghi một mình bước tới ân cần từ biệt vợ chồng họ. Hàn Chỉ Phân trên mặt thoáng nét cười, không hề ngần ngừ cũng bước tới từ biệt Vương Yến Vũ. Hàn Chỉ Phân cười nói :
- Vương thư thư, chúng ta cũng có thể nói là không đánh không thành quen biết. Chỉ tiếc là chưa được uống rượu mừng của ngươi.
Vương Yến Vũ cười nói :
- Chờ đến hôm ngươi thành hôn với Ma Lặc, ta sẽ tới mượn hoa dâng Phật vậy!. Ánh mắt nàng lướt qua mặt Hàn Chỉ Phân rồi dừng lại ở Thiết Ma Lặc, rồi như vô tình nắm tay chồng bước đi. Thiết Ma Lặc nhớ lại chuyện quá khứ, cũng có chút thẫn thờ, trong lòng thầm chút phúc cho họ.
Những người có liên quan với Vương Bá Thông đều đã đi hết, Đoàn Khuê Chương, Hàn Trạm cũng cáo từ. Ma kính lão nhân biết được Đoàn Khuê Chương muốn tìm Không Không Nhi đòi lại con trai, bèn nói :
- Sư phụ của Không Không Nhi năm xưa cũng có chút giao tình với ta, để ta đi với ngươi.
Chuyển Luân pháp vương tiễn họ ra tới ngoài chùa, nói :
- Không Không Nhi mắt mọc trên đỉnh đầu, không biết có bậc tôn trưởng, nếu y cậy mạnh không trả, các ngươi cứ báo cho ta biết, để ta tới dạy bảo y.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Không dám làm phiền Pháp vương, mong Pháp vương nghĩ tới giao tình với Tạng Linh tử ngày trước, cung Kim Bích và quán Ngọc Hoàng hòa giải mới nên.
Đúng là:
Khoan hậu đãi ngờ lòng hiệp sĩ,
Chỉ mong dẹp nạn gỡ phân tranh.
Muốn biết Đoàn Khuê Chương đi chuyến này có đòi lại được con trai không, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 38
Mừng gặp con hùng ngờ giữa mộng
Đau nghe bạn thiết khốn trong thành

Núi Hắc Thạch và núi Ngọc Thụ từ xa đối nhau, ra khỏi cung Kim Bích là có thể thấy quán Ngọc Hoàng trên đỉnh Ngọc Thụ xa xa, nhưng đi tới nơi lại tốn rất nhiều sức lực, bọn Đoàn Khuê Chương đều có khinh công thượng thặng, gia tăng cước bộ, mà lúc tới trước quán Ngọc Hoàng cũng đã xế chiều.

Đoàn Khuê Chương trong lòng vui mừng, bước lên gõ cửa, cao giọng nói :

- Đoàn mỗ theo hẹn mà tới, xin gặp chủ nhân.

Nào ngờ gõ cửa mấy lần, bên trong vẫn không có một tiếng động, giống hệt như lần trước. Đoàn Khuê chương lập tức nảy ý nghi ngờ, nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Không Không Nhi chờ không được đã bỏ đi rồi?

Nhưng tuy là mình tới chậm, cũng chưa quá hẹn mà? Ờ chẳng lẽ...

Y vừa cảm thấy nghi ngờ, Đậu Tuyến Nương đã nói ngay :

- Muội nói Không Không Nhi là không tin được, huynh thấy đấy, còn không phải là trò lừa đảo giống hệt lần trước sao?.

Thiết Ma Lặc rất khó chịu, nói :

- Tại sao Không Không Nhi lại như thế chứ? Tiểu diệt phải làm cho ra lẽ với y!. Trong tiếng cười nhạt của Đậu Tuyến Nương, Thiết Ma Lặc đã một chưởng đánh tung cánh cửa? Đoàn Khuê Chương vội nói :

- Ngươi không nên lỗ mãng. Y vẫn giữ lễ, bước qua cổng lớn, đứng lại dưới thềm lại lên tiếng gọi:

- Đoàn Khuê Chương từ xa tới chậm, xin chủ nhân thứ tội, cho được gặp mặt!.

Câu nói chưa dứt, chợt nghe một tiếng cười dài, đột nhiên kiếm quang chớp lên, một thanh chùy thủ lấp loáng đâm tới giữa mặt Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, xoay người theo thân pháp Bàn long nhiễu bộ, đánh mau ra một chưởng, chỉ nghe soạt một tiếng, nửa tay áo đã bị thanh chùy thủ hớt đứt.

Đoàn Khuê Chương quát :

- Không Không Nhi, ngươi.... chữ :

- ngươi.

vừa ra khỏi miệng, thanh đoản kiếm của Không Không Nhi lại đâm tới giữa mặt y. Đoàn Khuê Chương tức giận tới mức bảy khiếu phun khói, vội dùng

chiêu Phượng điểm đầu tránh qua, bảo kiếm đã tuốt khỏi vỏ, ra chiêu Hoành giá kim lương chênh chếch chém tới, Không Không Nhi dường như biết thanh bảo kiếm sắc bén, như một làn khói lướt qua cạnh người Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới lấy lại hơi, nói tiếp câu nói còn chưa nói hết :
- Không Không Nhi, ngươi còn có phải là con người không?.
Không Không Nhi nghiêng người sấn vào tấn công, lạnh lùng nói:
- Ngươi thắng được ta thì sẽ tự hiểu?. Câu nói chưa dứt đã vù vù vù đánh ra ba chiêu liên tiếp, quả thật mau như gió cuốn, những chỗ thanh chùy thủ chỉ vào đều là huyệt đạo yếu hại của Đoàn Khuê Chương, ánh sáng lấp lóe nhìn hoa cả mắt, bức bách Đoàn Khuê Chương phải tránh đông né tây.
May mà Đoàn Khuê Chương cũng là người quen gặp đại địch, lui lại vài bước, đột nhiên ra một chiêu theo lối đánh lấy cứng chọi cứng, thanh bảo kiếm khua một vòng, kiếm quang vọt ra mau lẹ cuốn tới, quát lớn :
- Đoàn mỗ tự biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng phải liều mạng với ngươi?.
Đoàn Khuê Chương biết rõ bản lĩnh của Không Không Nhi cao hơn y nhiều, chiêu ấy của y thật ra là lấy công làm thủ, nào ngờ một kiếm chém tới, Không Không Nhi lại không dám đỡ gạt, nhào một cái lật người ra ngoài, đồng thời kêu lên một tiếng úi chà, trong thanh âm như có mấy phần sợ sệt.
Đoàn Khuê Chương không kìm được vô cùng kinh ngạc, lúc y sử dụng chiêu ấy, vốn đã đoán Không Không Nhi sẽ không thẳng thắn đón đỡ, nhưng với bản lĩnh của Không Không Nhi thì hoàn toàn có thể dời thân chuyển bước, từ một phương vị khác tiếp tục tấn công, chứ y hoàn toàn không ngờ Không Không Nhi lại lăn tròn dưới đất tránh ra, vô cùng thảm hại, vả lại còn bật tiếng la hoảng!
Nhưng đó chỉ là cảnh tượng trong nháy mắt, đúng lúc Đoàn Khuê Chương vừa nảy ý nghi ngờ, còn chưa kịp ra chiêu đánh tới, chợt nghe Không Không Nhi quát lớn :
- Xem chiêu Di tinh trích đẩu của ta!., lăn tròn một vòng tới, quả nhiên ra chiêu Di tinh trích đẩu, thanh đoản kiếm lại đâm vào giữa mặt Đoàn Khuê Chương!
Vốn là đang lúc đối địch mà nói ra chiêu số mình sẽ sử dụng thì chẳng khác gì chỉ cho đối phương nên đón đỡ thế nào, nhưng một là vì Không Không Nhi thân pháp quá mau lẹ, hai là vì Đoàn Khuê Chương vốn không dám tin lời y, nào ngờ Không Không Nhi lại sử dụng chiêu ấy thật, mà quả thật đó là chiêu thích hợp nhất, đến khi Đoàn Khuê Chương trong lòng chợt lạnh buốt, nghiêng người đánh trả thì đã nghe soạt một tiếng, thanh thủy thủ của Không Không Nhi đã rạch lên đầu vai y cắt đứt vải áo, chỉ còn nửa phân là đã chém trúng xương tỳ bà của y.

Thiết Ma Lặc nhịn không được toan tuốt kiếm xông vào, Hàn Trạm chợt giữ y lại, hạ giọng nói :
- Bên trong có nội tình, ngươi đừng vọng động.
Không Không Nhi một chiêu thấy có hiệu quả, liên tiếp đánh thêm mấy chiêu, một hơi liền lạc như mây bay nước chảy, tay theo lòng ứng, khinh linh cực điểm, tinh diệu tuyệt luân bức bách Đoàn Khuê Chương chỉ còn cách đón đỡ chứ không sao có sức trả đòn.
Đối với người đứng ngoài nhìn vào thì Đoàn Khuê Chương đã vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với Đoàn Khuê Chương thì trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái, mấy chiêu ấy của Không Không Nhi tuy tinh diệu, thân pháp cũng rất khinh linh, nhưng công lực tựa hồ không bằng trước kia, không rõ là y cố ý nương tay hay đúng là như thế.
Hàn Trạm giữ được Thiết Ma Lặc nhưng không giữ được Đậu Tuyến Nương, nàng đã chờ cơ hội, lúc ấy Đoàn Khuê Chương vừa khéo đang sử dụng một chiêu hung mãnh, Không Không Nhi vẫn không dám thẳng thắn đón đỡ, đúng lúc hai cái bóng người vừa phân khai, Đậu Tuyến Nương vội giương cung tách tách vù vù, một chuỗi đạn hoàn bắn ra, Không Không Nhi nhảy đông né tây, tất cả đạn hoàn đều bắn trượt nhưng cũng đã lộ vẻ tay chân luống cuống.
Đậu Tuyến Nương cả mừng nghĩ thầm :
- Không ngờ tài năng của Không Không Nhi lại giảm sút!., bèn nhảy một bước sấn vào, lập tức sử dụng tuyệt kỹ gia truyền Kim cung thập bát đả, hai vợ chồng liên thủ, quả nhiên tình thế chủ khách thay đổi, chiếm được thượng phong, lại bức bách Không Không Nhi chỉ còn cách đón đỡ chứ không có sức phản kích!.
Hàn Trạm chợt hạ giọng nói :
- Ngươi xem Không Không Nhi này thân hình tựa hồ quá thấp nhỏ. Thân hình Không Không Nhi vốn thấp nhỏ, vì thế nãy giờ Thiết Ma Lặc không để ý, lúc ấy nghe nhạc phụ nói, để ý nhìn kỹ lại, quả nhiên cảm thấy có điểm kỳ quái, vì Không Không Nhi này so với Không Không Nhi y gặp trước đây có vẻ như còn thấp nhỏ hơn mấy phần.
Thiết Ma Lặc còn đang nghi cảm, chợt thấy hình thế đánh nhau đã thay đổi hẳn, nguyên là Đậu Tuyến Nương rất căm hận Không Không Nhi, nàng vừa chiếm được thượng phong, có ý chẳng tha người, liên tiếp ra sát thủ, mới rồi Không Không Nhi tấn công liên tiếp, bây giờ thì nàng liên tiếp bức bách người ta, Không Không Nhi nhảy đông né tây, đã lộ rõ dáng vẻ hoảng loạn.
Đang lúc kịch chiến Đậu Tuyến Nương dùng thân pháp Xuyên hoa nhiễu thụ, đột nhiên nghiêng người sấn vào, chiếc cung nhắm vào cổ Không Không Nhi từ trên kéo xuống, nếu bị dây cung của nàng kéo trúng, cổ Không Không Nhi chắc chắn đứt lìa.

Không Không Nhi nghiêng đầu tránh qua, quát :
- Xem chiêu Thảo thuyền tá tiễn của ta!., thanh chùy thủ chênh chếch hất lên, đột nhiên trượt vào dây cung chém tới một nhát, chỉ nghe soạt một tiếng, một mảnh tay áo của Đậu Tuyến Nương đã bị cắt đứt.
Nhưng Đậu Tuyến Nương dùng lối đánh liều mạng lưỡng bại câu thương, Kim cung thập bát đả của nàng biến hóa vô cùng, Không Không Nhi còn chưa đâm trúng nàng, sợi dây cung của nàng đã tinh một tiếng bật ra, đã cắt đứt da mặt của Không Không Nhi.
Đoàn Khuê Chương đột nhiên hoảng sợ quát lớn :
- Tuyến muội, dừng tay!. Sở dĩ y kinh hoàng như thế là vì là lúc Không Không Nhi nghiêng đầu ra chiêu, vừa khéo xoay mặt qua phía Đoàn Khuê Chương, Đậu Tuyến Nương thì không nhìn thấy chứ y thấy rất rõ ràng, Không Không Nhi chưa hề máy môi mà âm thanh đã phát ra.
Rõ ràng người này không phải là Không Không Nhi, mà Không Không Nhi thật đang ẩn núp chỉ điểm cho y dùng chiêu Thảo thuyền tá tiễn ấy. Đoàn Khuê Chương đột nhiên trong lòng rúng động, nên bất giác bật ra tiếng quát ấy.
Đôi bên động tác đều mau như chớp, nên khi Đoàn Khuê Chương lên tiếng thì đã muộn. Dây cung của Đậu Tuyến Nương đã rạch đứt da mặt của Không Không Nhi, nhất thời thu tay không kịp, còn đang tiếp tục cắt xuống. Đúng trong chớp mắt ấy, Đậu Tuyến Nương chợt thấy trước mắt bóng người chớp lên, trên tay đột nhiên nhẹ bỗng, kế đó nghe tiếng hô hô cười rộ, chiếc cung trong tay Đậu Tuyến Nương đã bị đoạt mất, nàng lui lại ba bước, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy hai:
- Không Không Nhi. đang song song cùng đứng, một Không Không Nhi cầm chiếc cung của nàng trong tay, một Không Không Nhi đang đưa tay lột tấm :
- da mặt. xuống, té ra đó là một cái mặt nạ rất mỏng, đã bị dây cung cắt rách nhưng người chưa bị thương, lộ ra khuôn mặt thật, chỉ là một đứa nhỏ khoảng trên dưới mười tuổi, còn đầy vẻ ngây thơ.
Trong chớp mắt ấy, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đều ngẩn ra.
Chỉ nghe Không Không Nhi cười nói :
- Ta có đánh lừa các ngươi đâu?
Có phải con trai các ngươi dã luyện được võ công tuyệt thế không, rồi nói :
- Sư đệ, hai người này chính là cha mẹ đệ đấy, đệ còn không mau lạy chào cha mẹ đi?.
Đoàn Khuê Chương lệ nóng tràn mi, bước lên phía trước, giang hai cánh tay ra, đứa nhỏ nhảy vào lòng y, nói :
- Cha, mẹ, thứ lỗi cho hài nhi không nhận ra cha mẹ, mới rồi làm cha mẹ hoảng sợ :

-. Đậu Tuyến Nương lúc ấy mới định thần, vội vàng bước tới kéo con lên, nói:
- Con ngoan của mẹ, mẹ chưa làm con bị thương chứ?. Không Không Nhi cười nói :
- Sư đệ cầm cái cung này trả lại cho mẹ đệ đi? Đậu nữ hiệp, bây giờ ngươi không chửi ta nữa chứ hả?.
Đậu Tuyến Nương bị y đùa cợt tới mức dở khóc dở cười, có mấy phần tức giận, lại có mấy phần cảm kích, chỉ đành im lặng cầm lại cái cung, không nói tiếng nào. Thiết Ma Lặc nói :
- Không Không Nhi, ngươi cũng không khỏi chơi ác quá đấy!. Không Không Nhi cười nói:
- Nếu không như thế, Đoàn đại hiệp làm sao biết được cảnh ngộ mười năm nay của thằng nhỏ này thế nào, thành tựu thế nào? Mà nói lại, trò chơi ác này cũng không phải là chủ ý của ta.
Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nghĩ tới lời nói của Không Không Nhi với y trước kia, nói là có bậc dị nhân khác thu con y làm đệ tử, mà mới rồi lại nghe y gọi con mình là sư đệ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm :
- Tạng Linh tử đã chết, mà theo lời Hàn Trạm thì Tạng Linh tử hoàn toàn không có huynh đệ đồng môn, tại sao họ lại gọi nhau là sư huynh sư đệ?.
Đậu Tuyến Nương thì không lòng dạ nào mà nghĩ tới chuyện đó, kéo con trai lên, nói :
- Con mất tích mười năm, mẹ nhớ con chết được.
Thằng con ngoan, khó mà luyện được một thân võ công như của con, sáng mai theo cha mẹ về, còn có một người nhất định con phải gặp.
Đoàn Khắc Tà ngần ngừ nói :
- Mẹ, thế này nhé, con còn phải thưa lại với sư phụ. Đậu Tuyến Nương nói :
- Ủa, con còn có sư phụ à?. Nàng chỉ cho rằng võ công của con mình là do Không Không Nhi dạy cho, bây giờ mới biết là không phải.
Còn đang trò chuyện, chợt nghe một giọng đàn bà lớn tuổi hô hô cười rộ, nói :
- Khắc Tà, ngươi gặp cha mẹ rồi vẫn chưa quên sư phụ, không uổng công ta thu nhận ngươi làm đồ đệ. Chỉ thấy một bà già chống gậy thong thả bước tới.
Hàn Trạm ái chà một tiếng, vội bước tới thi lễ, nói :
- Quy phu nhân, nhiều năm không gặp, tinh thần của người lại càng tráng kiện!. Nguyên tên tục của Tạng Linh tử là Quy Phương Chấn, bà già này chính là vợ y.
Quy phu nhân nói :
- Tiểu Hàn, ngươi cũng không già đi bao nhiêu đâu? Khó được ngươi tới đây

hôm nay. Ngươi xem đệ tử ta thu nhận so với đệ tử của Phương Chấn thì thế nào?.
Không Không Nhi vội nói :
- Đương nhiên sư đệ giỏi hơn con rất nhiều, lúc con bằng tuổi y còn chưa thể lên cây bắt chim sẻ đâu!.
Hàn Trạm nói :
- Người dạy đệ tử còn cao minh hơn cả tôn phu, thằng nhỏ này hiện đã hơn cha vượt tổ, qua mười năm nữa thì còn cao cường tới mức nào? Nếu Phương Chấn còn sống, nhất định cũng phải nhận thua với người.
Quy phu nhân lại hô hô cười rộ, nói :
- Đoàn đại hiệp, ta chưa được vợ chồng ngươi ưng thuận đã giữ thằng nhỏ này lại mười năm, cũng có chỗ quá đáng, nhưng ta đem hết một thân bản lĩnh dạy lại cho y, chắc cũng có thể lấy công chuộc tội rồi.
Nguyên Tạng Linh tử và bà ta vốn là một đôi vợ chồng rất tương đắc, chỉ vì đôi bên đều có tính hiếu thắng tranh cường, đến nỗi giữa đường chia tay, đệ tử của y là Không Không Nhi danh chấn thiên hạ, Quy phu nhân một mặt nhung nhớ người chồng đã chết, đồng thời lại nảy ra một ý nghĩ cổ quái, muốn :
- đấu. với chồng một phen, để cho hả dạ mình cũng dạy một đệ tử giỏi, tình cảm ấy thật ra căn bản cũng là sự nhung nhớ chồng.
Vừa khéo lúc ấy Không Không Nhi bắt cóc con trai Đoàn Khuê Chương về, thằng nhỏ này mười phần khả ái, bà ta vừa nhìn thấy liền đòi mang nó đi, nhưng sợ cha mẹ nó không chịu, nên không cho Không Không Nhi nói rõ chân tướng. Nhân trước quả sau của chuyện ấy đã được kể rõ, Đậu Tuyến Nương chỉ còn mừng rờ vì được quá lòng mong mỏi, đời nào còn dám oán hờn. Đoàn Khuê Chương nói :
- Đa tạ Quy phu nhân đã ra ơn dạy dỗ cho thằng nhỏ này, vợ chồng vãn bối đến chết cũng không quên. Xin phu nhân chuẩn cho bọn ta nhận y về.
Quy phu nhân nói :
- Y là con các ngươi, đương nhiên phải về ở với cha mẹ. Nhưng trước khi y rời khỏi đây, ta còn muốn y làm cho ta một việc. Đoàn Khuê Chương nói :
- Sư phụ có việc thì đệ tử phải làm, xin phu nhân cứ sai bảo y là được.
Quy phu nhân nói :
- Khắc Tà, ngươi đi giết một ngươi cho ta.
Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, Đoàn Khắc Tà chớp chớp cặp mắt đen láy, giọng nói hơi run lên, hỏi :
- Sư phụ người muốn con giết người, con, con hơi sợ.
Quy phu nhân nói :
- Ta đang muốn rèn luyện can đảm cho ngươi đấy. Kế lại nói :
- Nghe nói Tinh Tinh Nhi đã trốn tới cung Kim Bích, nhờ Chuyển Luân

pháp vương che chở. Không Không Nhi, ngươi đi với Khắc Tà một chuyến, đem đầu Tinh Tinh Nhi về đây gặp ta.
Ngươi lược trận cho Khắc Tà, ta muốn Khắc Tà đích thân giết y.
Không Không Nhi sắc mặt xám xanh, Quy phu nhân nói :
- Thế nào? Ngươi không muốn à? Ngươi nên biết, sư phụ ngươi đã chết, ngươi vốn phải phụ trách việc thanh lý môn hộ.
Quy phu nhân lại nói :
- Ta biết ngươi và Tinh Tinh Nhi sống chung với nhau từ nhỏ, tình nghĩa rất sâu sắc, không nỡ sai ngươi đích thân ra tay, nên mới bắt Khắc Tà làm thay. Nhưng phải cẩn thận, nếu Khắc Tà bị Tinh Tinh Nhi làm thương tổn một sợi tóc, thì về đây ta sẽ hỏi tội ngươi đấy.
Không Không Nhi nói :
- Nếu Chuyển Luân pháp vương không chịu thì sao?.
Quy phu nhân cười nhạt nói :
- Y dám à? Ngươi cứ nói với y đây là mệnh lệnh của ta, nếu y dám nói nửa chữ không, ta sẽ tới phá tan cung Kim Bích của y đấy! Y cũng phải biết, chồng ta lúc sinh tiền chuyện gì cũng nhường nhịn y, chứ ta thì không chịu nhường nhịn ai đâu. Hừ, chắc y tưởng ta chết rồi, nếu không y cũng không dám giữ Tinh Tinh Nhi lại.
Nguyên là Quy phu nhân lúc trung niên chia tay với chồng, bà có chỗ ở khác, lần này vì chuyện trả con lại cho Đoàn Khuê Chương mới tới quán Ngọc Hoàng.
Không Không Nhi không biết làm sao, chỉ đành tuân lệnh, Quy phu nhân lại dặn Đoàn Khắc Tà :
- Lần này đi không phải như mới rồi, mới rồi là ngươi thử chiêu với cha mẹ, tuy trước đó ngươi chưa biết nhưng ta đã dặn ngươi là không được làm họ bị thương. Lần này là ta muốn ngươi đi lấy đầu Tinh Tinh Nhi, ngươi nhất định phải lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn mới được.
Đoàn Khuê thương thầm cau mày, nghĩ thầm :
- Vị Quy phu nhân này võ công tuy cao cường, nhưng rốt lại vẫn là tà phái. May mà con mình trời sinh thuần lương, có điều theo bà ta từ nhỏ, chỉ e cũng đã nhiễm chút tà khí.
Nhưng tuy y trong lòng bất mãn cũng không dám phản ứng, chỉ đành giương mắt nhìn Không Không Nhi dắt Đoàn Khắc Tà đi.
Quy phu nhân nói :
- Các ngươi đã đi nhiều đường núi, chắc cũng đói rồi., liền sai lão đạo sĩ trong quán chuẩn bị cơm chay, rồi mời bọn Đoàn Khuê Chương vào tiệc.
Vợ chồng Đoàn Khuê Chương tuy biết có Không Không Nhi làm bạn, con họ nhất định không đến nỗi bị thua thiệt, nhưng trong lòng vẫn hồi hộp không yên, không sao nuốt nổi cơm. Quy phu nhân thì vui vẻ trò chuyện với

Hàn Trạm, không hề để ý. Đến lúc ăn cơm xong, bà mới cau mày nói :
- Đã qua một giờ rồi, tại sao còn chưa về.
Hàn Trạm nói :
- Để ta đi xem thử được không?. Quy phu nhân nói:
- Không cần đâu. Ờ, người mà ngươi vừa nói tới là ai? Y giơ tay một cái mà quạt tắt toàn bộ đèn nến hai bên, tuy có chút mánh khóe nhưng công lực cũng không thể coi thường đâu!.
Nguyên là nãy giờ Hàn Trạm nói chuyện DiệuTuệ thần ni, Ma kính lão nhân tới cung Kim Bích của Chuyển Luân pháp vương tỷ võ, vừa nói tới lúc Mâu Thương Lãng đột nhiên xuất hiện.
Hàn Trạm cười nói :
- Người ấy à, nói ra thì sư môn của y cũng có chút quen biết với tôn phu....
Y vừa nói tới đó, Quy phu nhân đột nhiên đứng lên, một chưởng đánh ra, trầm giọng nói :
- Ngươi là ai? Tới đây làm gì?.
Chỉ nghe tiếng gió khẽ vang lên, Mâu Thương Lãng đã bước vào phòng. Với võ công của bọn Hàn Trạm mà đều chưa phát giác ra y tới lúc nào, Quy phu nhân lại càng kinh ngạc, Phách không chưởng của bà đã dùng tới tám thành công lực, mà người tới vẫn như hoàn toàn không có cảm giác gì.
Mâu Thương Lãng thi lễ nói :
- Mâu Thương Lãng đệ tử của Cù Nhiêm khách ở Phù Tang yết kiến Quy phu nhân. Cũng tiện để phu nhân biết luôn, người Hàn lão tiên sinh vừa nói với chính là vãn bối.
Quy phu nhân sửng sốt, vội nói :
- Mâu tiên sinh không cần đa lễ, hai mươi năm trước phu quân của ta từng tới Phù Tang thỉnh giáo tôn sư, ngươi và ta xem như là ngang hàng.
Mâu Thương Lãng nói :
- Lúc ấy vãn bối chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi, luận về tuổi tác tài đức, đương nhiên không bằng., rồi vẫn theo lễ ra mắt Quy phu nhân. Quy phu nhân thấy y khiêm nhường, rất có hảo cảm, đáp lại một lễ, rồi hỏi :
- Mâu tiên sinh tới đây, chắc là phụng mệnh tôn sư có điều gì chỉ giáo phải không?.
Mâu Thương Lãng nói :
- Gia sư sai ta tới quán Ngọc Hoàng và cung Kim Bích yết kiến Quy phu nhân và Chuyển Luân pháp vương hai vị tiền bối. Ta vì tiện đường đã tới cung Kim Bích trước, mới biết quán Ngọc Hoàng bất hòa với cung Kim Bích, nên vãn bối không ngại mạo muội, muốn tới giải hòa.
Quy phu nhân nói :
- A, té ra ngươi là người tới giải hòa, nhưng Chuyển Luân pháp vương lén lút giữ đệ tử của chồng ta, nếu y không tạ tội cầu hòa thì ta rất khó vâng

lệnh. Ủa, Không Không Nhi, ngươi về rồi à?.
Nguyên là lúc Mâu Thương Lãng nói chuyện với Quy phu nhân, Không Không Nhi và Đoàn Khắc Tà đã dắt tay nhau bước vào.
Quy phu nhân sắc mặt chợt sa sầm, nói :
- Thủ cấp của Tinh Tinh Nhi đâu?. Không Không Nhi lấy ra một cái hộp, nói :
- Xin sư nương tha tội, Tinh Tinh Nhi đã sớm bỏ trốn, đệ tử không biết y trốn đi đâu, nên chỉ đành trở về phục mệnh. Chuyển Luân pháp vương tự biết đuối lý, có viết bái thiếp tạ tội, báo con đem về trình lại sư nương.
Quy phu nhân thấy có thể diện, lại được Mâu Thương Lãng bên cạnh khuyên giải, cũng thấy bớt giận, lúc ấy bên nói :
- Nếu đã thế thì lễ phải có đi có lại, ngày mai ngươi cũng cầm thiếp của ta qua đáp lễ y vậy. Còn như Tinh Tinh Nhi thì ta không thể để y sợ tội bỏ trốn, ta ra hạn cho ngươi trong vòng ba năm phải bắt Tinh Tinh Nhi mang về gặp ta.
Đoàn Khắc Tà hì hì cười nói :
- Mâu đại ca, khinh công của ngươi còn cao minh hơn ta và sư huynh, ta phục ngươi lắm.
Mâu Thương Lãng nói :
- Đó là sư huynh ngươi cố ý nhường ta thôi, chứ nếu thật sự tỷ thí, trong vòng trăm dặm thì có thể ta còn hơn được sư huynh ngươi, chứ ngoài trăm dặm thì nhất định ta phải thua y.
Quy phu nhân nói :
- Mâu tiên sinh, ngươi là trưởng bối, công phu của họ còn chưa tới đâu, mong ngươi chỉ dạy thêm cho, không cần phải nuôi dưỡng ý khí kiêu ngạo của họ. Khắc Tà, ngươi phải gọi vị tiên sinh đây là thúc thúc, chứ không được gọi là đại ca.Đoàn Khắc Tà nói :
- Cái đó, cái đó là Mâu đại ca, à không Mâu thúc thúc bảo con gọi huynh ấy như thế. Y suốt đường cứ quen gọi là :
- đại ca., nhất thời không đổi được cách xưng hô.
Mâu Thương Lãng cười nói :
- Vãn bối và lệnh đồ vừa gặp nhau đã thấy rất hợp, chúng ta ai có bạn của người ấy, phu nhân người không cần phải câu thúc quá. Lệnh đồ có tư chất học võ trời sinh, vãn bối được làm quen với vị tiểu huynh đệ này, thì rất vui.
Đoàn Khắc Tà nói :
- Vị Mâu đại ca này chơi rất hay, huynh ấy còn biết ma thuật nữa đấy!. Quy phu nhân cười nói :
- Ủa, y dạy ngươi trò chơi gì thêm?. Đoàn Khắc Tà nói :
- Không phải là trò chơi, con và y chơi trò đập tay nhau, y vỗ vào chưởng tâm của con mấy cái, con thấy toàn thân nóng ran lên, nhưng rất khoan

khoái, sau đó y bảo con nhảy lên một cái cây bắt chim sẻ, cái cây ấy rất cao, tổ chim ở tận trên ngọn, con nói nhất định con không nhảy lên được, leo lên thì còn được. Y nói ngươi cứ đánh bạo thử một lần xem. Con nhảy một cái, kỳ quái thật, quả nhiên lên được, đáng tiếc là không bắt được chim sẻ chỉ lấy được hai quả trứng chim.
Quy phu nhân vừa sợ vừa mừng, cười nói :
- Khắc Tà, còn không mau tạ Ơn Mâu tiên sinh đi, y đã đả thông Khiếu âm huyền quan cho ngươi rồi, kiếp này ngươi được lợi ích dùng không hết đâu. Nguyên nếu muốn luyện được nội công thượng thặng thì phải đả thông Khiếu âm huyền quan. Võ công của môn phái Quy phu nhân tuy lợi hại, nhưng sở trường không phải là tâm pháp nội công chính tông, muốn đả thông Khiếu âm huyền quan ít nhất cũng phải có công lực mười năm trở lên. Bây giờ Mâu Thương Lãng dùng bí pháp sư môn, huyền công vô thượng đả thông Khiếu âm huyền quan cho Đoàn Khắc Tà, trở đi Đoàn Khắc Tà tu tập nội công thượng thặng thì chỉ tốn sức một nửa mà thành công gấp đôi.
Đoàn Khắc Tà làm sao biết được nguyên nhân bên trong, nghe sư phụ nói liền theo lời dập đầu cảm tạ Mâu Thương Lãng, Mâu Thương Lãng hô hô cười rộ, nói :
- Tiểu huynh đệ, ca ca không có cái gì tặng ngươi làm lễ ra mắt, đang rất xấu hổ, qua mấy năm nữa ngươi lớn lên, ta sẽ tới thăm ngươi.
Mâu Thương Lãng đi rồi, mọi người đều chúc mừng vợ chồng Đoàn Khuê Chương, một là mừng gia đình họ đoàn tụ, hai là mừng con trai họ gặp được kỳ ngộ như thế, tiền đồ xán lạn. Quy phu nhân cười nói :
- Võ công của thằng nhỏ này tuy chưa hoàn toàn thành tựu, nhưng ra giang hồ chuyến này thì cũng gần như có thể đối phó được mọi chuyện rồi.
Câu ấy là đồng ý cho Đoàn Khuê Chương dắt y về, Đoàn Khuê Chương vô cùng mừng rỡ, lại cảm tạ Quy phu nhân.
Mọi người nghỉ lại trong quán Ngọc Hoàng một đêm, sáng sớm hôm sau cáo biệt Quy phu nhân, Quy phu nhân đích thân tiễn họ đi một đoạn, ôm ấp đứa nhỏ mấy lần, mới rơi nước mắt từ biệt.
Bọn Đoàn Khuê Chương nôn nóng trở về, ngày đêm đi gấp, không đầy một tháng đã tới cửa Ngọc Môn. Trong vài tháng gần đây, họ không nghe được về tin tức chiến sự, sau khi tới cửa Ngọc Môn mới biết được chút ít quân tình ngoài tiền phương.
Tin tức họ nghe được là :
- Tuy An Lộc Sơn bị con trai giết chết, nhưng Sử Tư Minh lại nối theo nổi lên, thế giặc vẫn đang rất mạnh, hiện chia quân thành ba lộ, một lộ đánh vào các quận ở Hà Bắc, thẳng tới Linh Vũ, một lộ đánh Tuy Dương, một lộ Ở lại bảo vệ Phạm Dương Bình Lô đánh dẹp các toán nghĩa quân sau lưng. May mà tân quân của Quách Tử Nghi đều đã được huấn luyện, nghe nói cũng

chia quân làm hai đường tới cứu Linh Vũ và Tuy Dương.
Họ nghe được tin tức ấy, bên dọc đường bàn bạc. Thiết Ma Lặc hỏi :
- Tổng trại nghĩa quân ở núi Kim Hạc, không biết Nam sư huynh còn ở đó không?. Hàn Trạm nói :
- Lúc ta rời núi Kim Hạc, Nam đại hiệp đã vâng lệnh Quách Tử Nghi trở về Tuy Dương giúp Trương Tuần giữ thành rồi. Thiết Ma Lặc trong lòng nhẹ nhõm, nói :
- Trương Tuần là tướng tài thời nay, lại phối hợp với Quách Tử Nghi, chắc cũng không có gì đáng lo. Hàn Trạm nói :
- Ta có hẹn với Tân Thiên Hùng, phải tới núi Kim Hạc giúp y một tay. Bây giờ xem ra trong ba đường thì hai đường kia đều có ngoại viện, chỉ có núi Kim Hạc là tình hình nguy cấp nhất. Ma Lặc, ngươi và ta đi một đường, trước tiên giúp nghĩa quân phá vây, nếu Tuy Dương nguy cấp thì tới cứu Tuy Dương.
Thiết Ma Lặc tuy lo lắng cho sư huynh, nhưng cân nhắc chỗ nặng chỗ nhẹ, vả lại kế sách của Hàn Trạm cũng chiếu cố được cho cả hai nơi, bèn theo lời nhạc phụ. Hàn Trạm lại nói :
- Đoàn đại hiệp, ngươi là ân nhân cứu mạng cho hai nhà Tiết Tung, Nhiếp Phong, họ đã ở Sóc Phương, ngươi cũng nên tới Sóc Phương là phải. Một là có thể khuyên hai người bọn họ đầu quân, hai là có thể giải quyết chuyện riêng của ngươi. Lúc ấy kế sách đã định, ba cha con Hàn Trạm đi một đường, chia tay vợ chồng Đoàn Khuê Chương.
Đoàn Khuê Chương lòng như lửa đốt, ngày đêm đi gấp, nhưng từ cửa Ngọc Môn tới Sóc Phương hơn ba ngàn dặm, đường cũng không phải dễ đi, họ chỉ dựa vào hai chân, đi suốt một tháng mới bắt đầu vào tới địa giới Lâm Hoài, còn cách Sóc Phương hơn sáu trăm dặm, nhưng chỉ cách Tuy Dương trên dưới ba trăm dặm.
Đi được một chặng, Đoàn Khắc Tà chợt hỏi :
- Cha, trong mấy hôm nay con thường nghe cha nói chuyện Nam đại hiệp, nói trên đời chỉ có y mới không thẹn với hai chữ đại hiệp, bây giờ tới đây đã rất gần Tuy Dương, sao không tới thăm y, mà lại phải vội vàng tới Sóc Phương làm gì?.
Đoàn Khuê Chương hơi giật mình, nghĩ :
- Thằng nhỏ này nói cũng có lý. Đậu Tuyến Nương lại cười nói :
- Tiểu tử, con không biết chúng ta tới Sóc Phương có quá nửa là vì chuyện của con.
Đoàn Khắc Tà nói :
- Cái gì là chuyện của con ở Sóc Phương?.
Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Ta đưa con đi gặp một người bạn nhỏ, cô ta là một tiểu cô nương vừa

thông minh vừa xinh đẹp, con mà gặp rồi nhất định sẽ rất thích cô ta.
Đoàn Khắc Tà hỏi :
- Cô ta biết võ nghệ không?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Cô ta là đệ tử của Diệu Tuệ thần ni, không những biết múa đao múa kiếm, mà còn biết đánh đàn đọc sách, biết nhiều chuyện hơn cả con. Đoàn Khắc Tà trước nay chưa từng có bạn bè bằng tuổi, nghe thế rất lấy làm thích thú, nhưng lại hơi lo lắng, nói :
- Mẹ, mẹ nói cô ta chuyện này hay chuyện kia giỏi, thì mẹ làm sao biết được cô ta có chịu kết bạn với con không?. Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Chuyện đó thì con không cần phải lo, không những cô ta sẽ làm bạn với con, mà đời này kiếp này còn không bao giờ xa lìa con. Đoàn Khắc Tà không hiểu gì, chớp chớp mắt hỏi :
- Tại sao thế?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Con ạ, bây giờ con còn nhỏ quá, có nói con cũng không hiểu. Qua vài năm nữa, con sẽ biết cô ta là gì của con. Đoàn Khắc Tà có vẻ sợ cha hơn, không dám lằng nhằng nữa, nhưng vẫn vui vẻ nói :
- Được, cô ta cũng biết võ công, vậy thì chúng ta tới Sóc Phương. Rủ cô ta cùng đi gặp Nam đại hiệp, giúp Nam đại hiệp đánh lùi quân giặc.
Đoàn Khuê Chương nghe con nói thế, vừa vui mừng vừa bất an, nghĩ thầm :
- Mấy hôm nay không nghe tin tức gì về thành Tuy Dương, không biết Nam huynh đệ hiện giờ ra sao?.
Đi được một lúc, thấy bên cạnh đường có một quán trà bán cơm rượu, Đoàn Khuê Chương muốn nghe ngóng tin tức, liền gọi con đứng lại, nói :
- Mẹ con hơi mệt rồi, chúng ta vào đây nghỉ ngơi một lúc.
Ngồi cách một bàn có hai người giống như võ quan, Đoàn Khuê Chương vừa bước vào quán, đã nghe một người nói :
- Môi hở răng lạnh, đạo lý này chúng ta đều biết. Hạ Lan Nguyên súy tại sao lại không chịu phát binh?. Người kia nói :
- Còn có chuyện làm người ta tức giận hơn, ờ, đại ca, chúng ta chức vụ quá thấp, có nói ra cũng vô ích, thôi cứ uống rượu đi.
Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, đang định bước qua làm quen, chợt nghe một người khách ném đũa xuống, quát :
- Các ngươi bán thịt heo gì thế này, nặng mùi quá rồi, dường như là heo chết dịch thì phải?. Tửu bảo vội vàng bước qua khom lưng chắp tay nói :
- Đại gia người tha lỗi cho, thịt heo này chỉ mới qua đêm thôi, hoàn toàn không phải heo chết dịch đâu, còn chưa nặng mùi lắm mà!. Người khách kia nói :
- Còn nói chưa nặng mùi nữa, quả thật là nuốt không trôi!., xem dáng vẻ của y tựa hồ như một công tử.
Bên cạnh có một người khách chợt cười nhạt nói :

- Thịt heo qua đêm dù sao cũng hơn thịt chuột chứ?. Đáng thương tướng sĩ trong thành Tuy Dương hiện không có gì mà ăn, nghe nói cả chuột và chim sẻ trong thành Tuy Dương cũng đều đã bị bắt ăn hết sạch rồi.
Mọi người trong quán nghe y nói tới chuyện Tuy Dương đều xúm lại, có người hỏi :
- Nghe nói Trương Tuần ngay cả người ái thiếp cũng đã giết cho quân sĩ ăn, chuyện đó có thật không?. Người kia nói :
- Đó là lời đồn đại thất thiệt, người ái thiếp ấy vì thấy trong thành hết lương, nên tự tử mà chết, để Trương Tuần bớt đi được một suất lương.
Lại một người khác hỏi :
- Không phải Quách lệnh công đã phái đại tướng tới cứu à?. Người kia nói :
- Quách lệnh công phái một cánh quân tới, không may giữa đường bị mai phục, thương vong quá nặng nề, cánh quân ấy nhân số bất quá chỉ có vài ngàn, viện quân phía sau chưa tới, khó mà chi trì, đành phải rút lui. Mọi người nghe nói ai cũng than thở, có người hỏi :
- Quách lệnh công và Trương Phòng ngự sứ là bạn tri giao, về cả hai bề công tư y cũng đều không thể ngồi nhìn, tại sao không đích thân đem đại quân tới cứu?. Người kia nói:
- Chuyện đó thì không thể trách Quách lệnh công. Quân giặc có một lộ đánh tới Linh Vũ, nghe nói hoàng thượng trong một ngày phát tới bảy chiếu thư, đòi y mang toàn quân về cứu viện cho Linh Vũ, cánh quân tới cứu Tuy Dương chỉ là cánh thân quân của y và dân binh mà thôi. Người trước lại hỏi :
- Quân giặc còn cách Linh Vũ rất xa, tại sao lại đảo lộn nặng nhẹ, nơi khẩn cấp lại không cứu?. Người kia thở dài nói :
- Ngươi có biết đương kim hoàng thượng hiện đang ở Linh Vũ không?. Mọi người ngớ mặt nhìn nhau không dám nói gì, qua hồi lâu, có người hạ giọng nói :
- Nghe nói ở Tuy Dương đã có người tới bản châu xin cứu binh, không biết Hạ Lan Nguyên soái có chịu phát binh không?.
Chợt nghe có người ngoài quán trà nói chen vào :
- Chuyện đó thì ngươi đừng nói tới nữa, nói ra càng khiến người ta tức giận! Xin chư vị nghe ta hát một khúc Quải chi nhi, kể một câu chuyện Cắn ngón tay xin quân mà quân không phát.
Chỉ thấy một người ăn mày quần áo rách rưới giống như hát rong trên giang hồ, không biết đã tới ngoài quán trà từ lúc nào, y nói xong mấy câu mở đầu, bèn gõ hai miếng phách tre nói:
- Tiến Minh ơi, ngươi cũng ăn hại lộc nhà Đường sao? Người ta mong ngươi cứu nguy nan, phóng ngựa mau tới đây cầu cứu ai ngờ ngươi ngồi giữ binh tụ thủ, không thấy ngươi phát binh, còn muốn bắt dũng sĩ. Đáng thương

Nam Bát hảo nam nhi, mười ngón tay y chỉ còn chín. Tiến Minh ơi ngươi mặt dày bất kể người ta chửi mắng, để y máu lệ cùng tuôn vẫn không chịu nghe, ngươi trơ mắt nhìn y cắn đứt ngón tay, lúc ấy y cắn đứt ngón tay, hôm nay ta kể chuyện cũng nghiến răng? Nguyên soái không thể nhờ cậy khi hoạn nạn, chuyện giữ nhà cửa ruộng vườn còn phải do dân đen tự nghĩ cách mà thôi.
Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ, nhảy dựng lên hỏi :
- Lão trượng, vị Nam Bát mà ngươi nói ấy chính là Nam Tễ Vân bộ tướng của Trương Tuần phải không?. Ông già kia nói :
- Không phải y thì là ai? Đáng thương y cắn ngón tay xin quân, nhưng Hạ Lan Tiến Minh không những không phát binh, mà cả y cũng không chịu cho về.
Hai viên võ quan ngồi gần Đoàn Khuê Chương vội quát :
- Lão ăn mày, sao ngươi lại lớn mật không sợ sệt gì thế, dám chửi Hạ Lan Nguyên soái ở đây à?. Nguyên Tiến Minh trong bài hát ấy là chỉ Hạ Lan Nguyên soái trưởng quan của họ.
Câu ấy vừa buông ra, lập tức khách có mặt trong quán trà đều nhốn nháo, nhao nhao chửi bới :
- Y ngồi cầm trọng binh mà thấy chết không cứu, còn không đáng chửi à?. :
- Ông già, ngươi nói rất đúng, nguyên soái tướng quân không thể nhờ cậy chuyện giữ nhà cửa ruộng vườn còn phải do chúng ta tự nghĩ cách mà thôi. :
- Đúng đấy, bậc nam nhi có huyết khí đều tới Tuy Dương. Trong tiếng ầm ĩ, chợt thấy một cái bóng người như mũi tên chớp lên bay ra, chính là Đoàn Khuê Chương, thanh bảo kiếm của y vung lên, chém đứt dây buộc ngựa, lập tức phi thân lên ngựa, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyến Nương và con trai cũng đã nối nhau vọt ra, phi thân lên một con ngựa khác.
Hai viên võ quan tức giận tới mức nhảy nhót gào thét như sấm, lớn tiếng chửi mắng, nguyên đó là hai con ngựa của họ. Đoàn Khuê Chương trên lưng ngựa cao giọng nói :
- Xin lỗi, dù sao các ngươi cũng không đi đánh nhau, hai con ngựa này bọn ta đang cần. Nếu các ngươi muốn đòi ngựa lại thì cứ tới Tuy Dương?. Khách khứa trong quán cười ầm lên :
- Vị tráng sĩ này nói rất đúng, làm quân đã không đi đánh trận, lại không cho dân đen đi đánh à? Người anh hùng, ngươi đi trước một bước đi, bọn ta sẽ đi sau!. Trong tiếng cười ầm ầm, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã phóng ra xa.
Đậu Tuyến Nương thúc ngựa đuổi theo chồng, kêu lên :
- Khuê Chương, chúng ta đi Tuy Dương phải không?. Đoàn Khuê Chương nói:
- Thì sao? Dường như nàng không muốn phải không? Nàng không nhớ năm xưa Nam huynh đệ đã liều tính mạng hộ tống chúng ta à?. Đậu Tuyến

Nương nói :
- Thì chính vì muốn báo đáp ơn lớn ấy của y, nên thiếp mới hỏi chàng. Mới rồi chàng không nghe ông già kia nói sao?
Nghe y nói thì Hạ Lan Tiến Minh không những không phát binh mà còn giữ Nam huynh đệ lại, vậy không phải chúng ta nên tới thành cứu Nam huynh đệ sao?.
Đoàn Khuê Chương sửng sốt, nghĩ thầm :
- Đây lại là một chuyện khó khăn. Nên biết Tuy Dương đã nguy cấp chỉ còn trong sớm tối, nếu đi cứu người, nếu lại gặp chuyện rủi ro, há không phải làm lỡ chuyện lớn. Nhưng nếu không cứu Nam Tễ Vân ra trước, thì y lại không thể yên tâm.
Đang lúc ngần ngừ, bất tri bất giác đã phóng tới một chỗ ngã tư, có hai viên võ quan cưỡi ngựa từ trước mặt phi tới, thần sắc kinh hoàng, phóng đi rất mau, Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Đường này là từ Tuy Dương tới, chẳng lẽ lại có quân tình gì khẩn cấp?.
Ý nghĩ chưn dứt, chợt nghe một tiếng ngựa hí, từ một con đường bên cạnh lại xuất hiện một con tuấn mã, thế tới như gió bay chớp lóe, còn nhanh hơn hai viên võ quan kia nhiều.
Trong chớp mắt con ngựa ấy đã đuổi kịp hai viên võ quan, chỉ thấy người ngồi trên ngựa là một ông già vóc dáng cao lớn, dáng vẻ hung ác? Chợt nghe y quát lớn một tiếng :
- Lẽ nào lại có chuyện ấy, các ngươi dám lớn mật đánh lừa ta, ta hỏi các ngươi có mấy cái đầu?.
Câu nói chưa dứt, hai ngựa đã kề sát vào nhau, viên võ quan kia quát :
- Ngươi giết chết ta, ta cũng không nói với ngươi!., lật một đao chém xuống ông già kia. Ông già hô hô cười rộ, một chưởng vỗ ra, chỉ nghe choang một tiếng, viên võ quan kia đã bị y đánh ngã ngựa, thanh Nguyệt nha loan đao bay lên không!
Ông già vẫn ngựa không dừng vó, trong chớp mắt lại đuổi tới viên võ quan còn lại, tiếng cười đột nhiên thu lại, quát lớn :
- Mau nói thật đi, họ Nam chạy theo đường nào, nếu có nửa câu bịa đặt, thì người kia là tấm gương cho ngươi đấy.
Hai con ngựa vẫn sóng đôi phóng tới, ông già kia đang một trảo chụp xuống viên võ quan, chợt nghe tiếng dây cung bật lên, Đậu Tuyến Nương đã phát ra ba viên đạn sắt, ông già kia quả rất lợi hại, quờ tay một cái bắt hết đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương.
Chỉ nghe bùng một tiếng, ngựa hí người kêu, viên võ quan kia đã lăn tròn xuống ruộng lúa cạnh đường, nguyên là ông già kia đã một chưởng đập chết con ngựa của viên võ quan. Thân người y chưa rời khỏi yên, trong chớp mắt ấy đã tay trái chụp ám khí, chưởng phải đập chết ngựa, Đoàn Khuê Chương

thấy y lợi hại như thế cũng không kìm được ngấm ngầm hoảng sợ.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ông già kia đã phóng ngựa qua, lạnh lùng nói :
- Té ra là đại tiểu thư của Đậu gia đã tới. Được ban cho đạn sắt, xin được trả lại., lật tay phóng ba viên đạn hoàn ra, nghe thấy tiếng xé gió vang lên, kình lực còn mạnh hơn Đậu Tuyến Nương dùng cung bắn ra.
Đoàn Khắc Tà chợt nới :
- Mẹ, để con giúp mẹ đánh lão tặc này!., đột nhiên từ lưng ngựa phi thân vọt lên, chụp xuống đầu ngựa ông già kia, Đậu Tuyến Nương vô cùng hoảng sợ, vội vàng kêu lên :
- Khắc nhi, quay lại?.
Đoàn Khắc Tà thân hình vừa vọt lên, như tên rời dây cung, làm sao dừng lại được? Chỉ nghe keng keng mấy tiếng, y đang trên không đã rút một thanh đoản kiếm ra, đánh rơi ba viên đạn sắt mà ông già phóng ra, cả người lẫn kiếm biến thành một đạo ngân quang.
Môn phái của Tạng Linh tử khinh công đứng đầu võ lâm, Đoàn Khắc Tà tuy chưa luyện tới bản lĩnh như Không Không Nhi sư huynh của y, nhưng với tuổi của y thì đã tới mức kinh thế hãi tục!
Ông già khen :
- Thằng nhãi, thân thủ khá lắm, ngươi là gì với Không Không Nhi?. Ông già võ học cao thâm, kiến văn rộng rãi, Đoàn Khắc Tà vừa bộc lộ khinh công, y đã nhận ra lộ số, trong lòng bất giác ngập ngừng :
- Mình không sợ đắc tội với cha mẹ nó, nhưng nếu gây sự với Không Không Nhi thì rắc rối lắm.
Đoàn Khắc Tà nói :
- Ngươi quản ta là ai, ta chỉ biết ngươi là một kẻ xấu xa, ta muốn đánh ngươi?. Tiếng tới người tới, trên không lật người nhào một cái, đầu dưới chân trên, lập tức lăng không đâm xuống, mũi chuỷ thủ chỉ thẳng vào huyệt Thái dương của ông già!
Ông già kia đời nào để y đâm trúng, ngón giữa bật một cái, đánh lệch mũi kiếm của Đoàn Khắc Tà qua một bên, tay trái khua ra một vòng, đã kéo Đoàn Khắc Tà xuống. Nhưng rốt lại vẫn vì sợ sệt Không Không Nhi, chưa dám sử dụng Truy hồn thần chưởng của y.
Thanh đoản kiếm của Đoàn Khắc Tà bị y búng một cái, cổ tay tê rần, cũng bất giác trong lòng lạnh buốt, trong lúc hấp tấp sử dụng tuyệt kỹ khinh công của bản môn, mượn sức cái búng ấy của y, lại lật người nhào một vòng trên không, lại phóng kiếm đâm ra phía sau nhát nữa.
Cái búng ấy của ông già không đánh rơi thanh đoản kiếm trong tay y, cũng là chuyện bất ngờ, lúc ấy vừa ngạc nhiên vừa có chút mến tài, con ngựa của y là ngựa chiến đã quen chiến trận, không chờ chủ nhân chỉ huy đã xông vào

Đoàn Khắc Tà, Đoàn Khắc Tà vừa lật người trên không hạ xuống, thân hình vừa chạm đất, ông già lẫn ngựa đã xông vào, thấy như y chắc chắn sẽ bị thương dưới vó ngựa.
Chợt nghe một tiếng quát lớn :
- Lão tặc, không được đả thương con ta?. Chỉ thấy kiếm quang chớp lên, Đoàn Khuê Chương đã thúc ngựa phóng tới, ông già kia thấy kiếm thế của y lợi hại, không dám khinh địch, giật đầu ngựa qua, mau lẹ vỗ ra một chưởng. Đoàn Khuê Chương mũi kiếm rung lên một cái, vạch ra một bông kiếm hoa, ra chiêu Lý Quảng xạ thạch phóng kiếm đâm mau, lúc ấy con ngựa y cưỡi đã lướt qua, ông già kia dùng thân pháp Đẳng lý tàng thân, hai chân móc vào yên ngựa, tay trái vươn ra, nửa người treo trên không, rõ ràng sử dụng thủ pháp cầm nã cực kỳ lợi hại, định lôi con ngựa của Đoàn Khuê Chương lại, may là Đoàn Khuê Chương kỵ thuật kiếm thuật đều tinh diệu, chưởng trái đập xuống yên con ngựa một cái, thi triển công phu Thiết bản kiều trên lưng ngựa, dùng một cánh tay làm trụ, toàn thân bay ra khỏi lưng ngựa ba thước, mũi kiếm xoay một cái lại ra chiêu Thuận thủy thôi chu, bằng bặn đâm tới. Chỉ nghe bình một tiếng, ông già kia một chưởng đập trúng lưng ngựa của Đoàn Khuê Chương, con ngựa lăn tròn xuống dốc, ném Đoàn Khuê Chương tung ra vài trượng.
Ông già kia chợt cảm thấy da đầu mát lạnh, một kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương vừa khéo đâm lướt qua đầu y, một mớ tóc bạc theo ánh kiếm rơi xuống. Ông già kia cũng bất giác giật nảy mình :
- Kiếm pháp của họ Đoàn này quả nhiên danh bất hư truyền, vợ chồng y liên thủ thì mình quyết khó mà thủ thắng!. Lúc ấy hô hô cười rộ nói :
- Họ Đoàn kia, ngươi đứng cho vững đi, chúng ta sẽ so tài cao thấp dưới thành Tuy Dương., rồi ngựa tốt thêm roi, trong chớp mắt đã phóng đi mất hút.
Đậu Tuyến Nương vội vàng chạy qua phía chồng, Đoàn Khuê Chương dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh lật người nhảy lên, chỉ thấy con ngựa của mình đã bị đánh gãy cổ, nằm phục xuống thành một đống, không kìm được chặc lưỡi nói :
- Lợi hại thật, may mà chưa bị y đánh trúng, lão tặc này là ai nhỉ?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Lão tặc này chính là Tổng quản đại nội của An Lộc Sơn, Thất bộ truy hồn Dương Mục Lao. Nguyên trước đây Dương Mục Lao có thời gian dấn thân trong hắc đạo, cũng từng tới núi Phi Hổ của Đậu gia, nên Đậu Tuyến Nương nhận ra được y.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Té ra là y, ái chà, không xong rồi!. Đậu Tuyến Nương nói :
- Cái gì?. Đoàn Khuê Chương nói :

- Mới rồi nàng không nghe y cật vấn viên võ quan kia à, dường như y muốn bắt Nam huynh đệ thì phải. Đậu Tuyến Nương nói :
- Ở đây có hai con đường thông tới Tuy Dương, không biết Nam huynh đệ đi đường nào?.
Chợt nghe tiếng rên rỉ, nguyên là viên võ quan lăn xuống ruộng lúa đã bò lên, kêu lên :
- Tôn giá có phải là Đoàn đại hiệp Đoàn Khuê Chương không?.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Không sai, nhưng hai tiếng đại hiệp thật thẹn không dám nhận. Túc hạ là ai, tại sao lại đối đầu với lão tặc kia?.
Viên võ quan kia nhìn lên, thấy người bạn của y cả người lẫn ngựa đều đã chết lăn bên đường, chợt nức nở khóc ba tiếng, lại cười ba tiếng, tiếng khóc tiếng cười đều run run, rõ ràng đã bị nội thương.
Đoàn Khuê Chương sửng sốt, vội nói :
- Ngươi nằm xuống đi, để ta buộc thuốc cho ngươi. Viên võ quan kia nói :
- Ngươi không cần mất thời gian vì ta, nghe ta nói xong, phải mau mau đi gặp Nam nghĩa sĩ, y ở phía trước!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ngươi nói Nam Tễ Vân phải thông?. Viên võ quan kia nói :
- Không sai! Bọn ta là Thống lĩnh thân quân của Hạ Lan Tiến Minh, phụng mệnh đuổi bắt Nam nghĩa sĩ, bọn ta làm sao nỡ hại y, nên làm trái tướng lệnh, đích thân tiễn Nam nghĩa sĩ qua cửa quan.
Viên võ quan ấy âm thanh yếu dần, lại nói tiếp :
- Không ngờ lúc trở về lại gặp lão ma đầu kia, y bộc lộ công phu Miên chưởng toái thạch, bức bách bọn ta phải chỉ đường Nam nghĩa sĩ chạy. Bọn ta biết không phải là đối thủ của y chỉ đành chỉ bừa một con đường khác, nào ngờ ngựa y phóng nhanh như gió, đi xong lại quay lại, bọn ta lại không tránh khỏi độc thủ.
Đoàn Khuê Chương nghe xong, nảy lòng kính trọng, vội nói:
- Ngươi cứu được Nam nghĩa sĩ, Nam tướng quân sẽ hoàn toàn không nỡ để ngươi mất mạng vì y!., vừa nói vừa lấy thuốc kim sang ra, viên võ quan kia chợt nói :
- Ngươi có biết tại sao mới rồi ta khóc ba tiếng, cười ba tiếng không?. Đoàn Khuê Chương ngạc nhiên, nói :
- Đang định thỉnh giáo.
Viên võ quan kia gạt thuốc của y ra, nói :
- Ta khóc vì đau xót cho anh em ta phải mất mạng, mà cười vì mừng Đoàn đại hiệp ngươi đã tới, có ngươi tới đây thì Nam tướng quân nhất định làm nên việc.
Nam tướng quân đi theo con đường bên trái, ngươi mau đuổi theo đi.
Nói tới chữ :

- đi., đột nhiên cúi xuống đập mạnh đầu vào một tảng đá bên cạnh, lập tức máu đổ như suối, kế đó ngã lăn trong vũng máu.
Nguyên là y biết mình bị thương nặng khó chữa trị, không muốn làm mất thời giờ của Đoàn Khuê Chương, nên không tiếc mạng coi thường cái chết. Đoàn Khuê Chương không ngờ y lại tráng liệt hy sinh như thế, muốn cản thì đã không kịp, vội hỏi :
- Ngươi có chuyện gì về sau cần Đoàn mỗ thu xếp không?., rồi ghé tai vào sát miệng y. Chỉ nghe y thều thảo nói :
- Chỉ mong ngươi nói lại với Nam tướng quân, xin y giết thêm vài tên giặc.
Nói tới hai chữ cuối cùng, Đoàn Khuê Chương đã rất khó khăn mới nghe thấy, đưa tay sờ một cái, thì thấy tim của viên võ quan ấy đã ngừng đập.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Chúng ta không thể phụ lòng mong mỏi của y, đi mau thôi!. Ngựa của Đoàn Khuê Chương và hai viên võ quan kia đều bị Dương Mục Lao đánh chết, chỉ còn một con ngựa của Đậu Tuyến Nương. Đoàn Khắc Tà nói :
- Cha và mẹ cưỡi chung một con ngựa, xem con đuổi kịp được không?.
Đoàn Khuê Chương biết y khinh công cao cường, bèn nói :
- Cũng được, cứ để ngươi chạy đua với ngựa thứ xem.
Đoàn Khuê Chương phi thân lên ngựa hỏi :
- Mới rồi lão ma đầu kia chạy đường nào?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Y lại lầm đường, đuổi theo con đường chính giữa. Đoàn Khuê Chương nói :
- Tốt lắm, vậy thì chúng ta ngựa tốt thêm roi, có thể gặp được Nam huynh đệ trước khi y phát hiện là đi lầm đường. Nhưng con ngựa họ cưỡi chỉ là một con ngựa bình thường, phải chở hai người trên lưng, tuy họ ra sức thúc giục cũng chạy không mau lắm. Đoàn Khắc Tà thi triển khinh công Bát bộ sấn thiền, con ngựa lại càng không thể bằng y, lại khiến Đoàn Khắc Tà phải chạy chậm lại để đợi nó.
May mà con đường nhỏ ấy là một con đường tắt, đi được nửa giờ thì ra khỏi địa giới Lâm Hoài. Đang thúc ngựa phóng mau, chợt nghe phía trước có tiếng đánh giết.
Đúng là:
Tự cổ cứu binh như cứu lửa,
Ngựa bay giết địch tới Tuy Dương.
Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Đại Đường Du Hiệp Ký

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 39
Đâu buồn giặc mạnh vào Trung thổ
Còn có anh hùng dựng Hán tinh

Nhìn từ xa thì thấy có một đám người đang đánh nhau dưới chân núi, Đậu Tuyến Nương từ nhỏ đã luyện tập ám khí, ánh mắt tinh tường, giật nảy mình nói :

- Không xong, là Nam huynh đệ bị quân giặc bao vây, thằng tiểu tặc nhà Vương gia cũng có trong đó.

Lúc ấy khoảng cách giữa đôi bên đã rút ngắn rất nhiều, Đoàn Khuê Chương cũng đã nhìn thấy rõ ràng, bọn giặc kia có khoảng mười mấy tên, chính là do Vương Long Khách chỉ huy xông vào đánh Nam Tễ Vân ráo riết.

Đoàn Khuê Chương cao giọng gọi lớn :

- Nam huynh đệ, ta tới đây!. Câu nói chưa dứt, chợt nghe tiếng Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói :

- Ngươi tới rất hay, chúng ta có thể không cần tới dưới thành Tuy Dương so tài cao thấp nữa. Giọng nói từ phía sau truyền tới, chấn động ong ong trong tai, chỉ nghe tiếng nói, không thấy bóng người.

Đoàn Khuê Chương sửng sốt, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xa xa có một cái đốm đen, trong chớp mắt đã to lên gấp mười lần, Dương Mục Lao một người một ngựa đã xuất hiện trên đường, quả thật nhanh như ruổi gió đuổi chớp, mau lẹ cực điểm.

Đậu Tuyến Nương cười nói :

- Khắc nhi, con xem mẹ đánh y ngã ngựa này!., trên lưng ngựa xoay người lại, dây cung bật ra, Dương Mục Lao mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, nghe thấy tiếng dây cung vang lên liền đánh ra một chiêu Phách không chưởng, nào ngờ Đậu Tuyến Nương chỉ hư trương thanh thế, chưa hề bắn đạn ra.

Đậu Tuyến Nương liên tiếp kéo dây cung ba lần, Dương Mục Lao cũng liên tiếp đánh ra ba chưởng, đều không thấy có đạn hoàn bắn tới.

Dương Mục Lao cười lớn nói :

- Ngươi giở trò huyễn hoặc gì thế, viên ngọc nhỏ như hạt gạo cũng phóng ra ánh sáng à?., con ngựa đã phóng tới rất gần.

Nào ngờ câu nói chưa dứt, Đậu Tuyến Nương lại bật dây cung lần thứ tư, bảy viên đạn sắt đột nhiên liên châu bắn ra, Dương Mục Lao đang vung tay phát thoại, chợt toàn thân chấn động, con ngựa đột nhiên hất y tung lên.

Nguyên là Đậu Tuyến Nương biết muốn bắn trúng Dương Mục Lao rất không dễ dàng, nên bảy viên đạn sắt ấy có hai viên bắn vào hai mắt con ngựa của y, mà còn dùng mánh khóe lui một bước tiến hai bước. Dương Mục Lao võ công cao cường, giỏi nghe tiếng ám khí, nhưng không ngờ cung đạn của Đậu Tuyến Nương xuất thần nhập hóa tới mức như thế, y :
- nghe thấy. tiếng đạn hoàn đánh vào năm chỗ huyệt đạo trên người mình, vội lo bảo vệ cho mình, không đề phòng hai viên đạn hoàn sau cùng của nàng, quả như sét đánh không kịp bưng tai, lập tức bắn mù hai mắt con Hắc long câu y cưỡi, điều đó chính hợp với câu nói cổ :
- Bắn người bắn ngựa trước, Bắt giặc bắt chúa trước.
Dương Mục Lao lật người một cái nhào ra khỏi lưng ngựa, Đậu Tuyến Nương nói :
- Khuê Chương, chống đối phó với y, thiếp tới cứu Nam huynh đệ. Đoàn Khuê Chương ứng thanh nói :
- Được!., lập tức từ trên ngựa phi thân vọt tới, người còn trên không kiếm đã quét ra khỏi vỏ ra chiêu Ưng kích trường không lăng không đâm xuống Dương Mục Lao.
Dương Mục Lao cũng rất lợi hại, còn chưa đứng vững đã phóng cả chỉ cả chưởng ra, dùng thế Dĩ dật đãi lao, tìm cái sống trong chỗ chết!
Chưởng ấy của y dùng chưởng lực Tiểu thiên tinh, định kéo thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương qua một bên, kế đó mau lẹ phóng chỉ đâm vào mạch môn đối phương, đoạt thanh bảo kiếm. Đoàn Khuê Chương thân hình lơ lửng trên không, hai chân chưa chạm đất, vốn rất khó tránh được đòn Dĩ dật đãi lao của y, nhưng Đoàn Khuê Chương là người thân trải trăm trận, không dễ gì để y ám hại! Lúc y lăng không đánh xuống, đã sớm đề phòng Dương Mục Lao ra chiêu sát thủ ấy, trong khoảnh khắc nguy hiểm ấy, y cũng bộc lộ bản lĩnh trác tuyệt phi phàm.
Chỉ thấy y khua trường kiếm một vòng, đột nhiên giữa đường ngừng chiêu, thân hình co lại một cái, hai chân đạp mạnh vào nhau, nghiêng người lật lại trên không, chiêu Ưng kích trường không biến thành chiêu Ngư tường thiển để vù một tiếng vung kiếm thành một chiếc cầu vồng phóng vào hông Dương Mục lao. Dương Mục Lao la lớn:
- Kiếm pháp rất hay!., tiếng ra người chuyển, phương vị lập tức thay đổi, song chưởng giao nhau vỗ ra, giải khai chiêu sát thủ của Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương mũi chân vừa chạm đất, còn chưa đứng vững, không dám lập tức ra chiêu, đôi bên đều lui lại hai bước.
Đoàn Khắc Tà kêu lên :
- Cha, con tới giúp cha., tiếng ra người tới, lại sấn ra trước mặt cha, thanh đoản kiếm chĩa vào ngực Dương Mục Lao. Đoàn Khuê Chương vội nói :
- Khắc nhi con qua giúp mẹ đi. Đoàn Khắc Tà nói :

- Không, con bị lão tặc làm nhục, không hả giận không xong., trong lúc nói hai câu ấy đã liên tiếp đánh ra bảy kiếm, kiếm nào cũng đâm vào huyệt đạo yếu hại của Dương Mục Lao.
Đoàn Khắc Tà công lực đương nhiên không thể bằng cha, nhưng thân pháp mau lẹ linh hoạt hơn nhiều, vả lại y đã học được hết bí truyền Viên Công kiếm pháp của sư môn, tuy còn chưa luyện được tới cảnh giới như Không Không Nhi, có thể trong một chiêu đâm vào chín chỗ huyệt đạo của địch nhân, nhưng cũng đã có thể như Tinh Tinh Nhi, trong một chiêu đâm vào bảy chỗ huyệt đạo của địch nhân, nếu để y đâm trúng thì cho dù Dương Mục Lao có công phu Kim chung tráo, cũng khó mà tránh khỏi trọng thương.
Dương Mục Lao quát :
- Thằng nhãi tàn độc thật!., lúc ấy y đã không thể e dè gì nữa, nghĩ thầm :
- Cho dù y là đồng môn của Không Không Nhi cũng phải giết chết y rồi sẽ tính. Sát cơ vừa nổi lên, lập tức sử dụng tuyệt kỹ Thất bộ truy hồn chưởng, chân đạp theo phương vị ngũ môn bát quái, chưởng phát bước chuyển, hết chưởng này tới chưởng khác.
Nào ngờ Đoàn Khắc Tà cực kỳ thông minh, y vừa rồi sau khi bị thua thiệt đã biết rõ công lực của địch nhân hơn mình cả chục lần, đời nào chịu thẳng thắn đón đỡ, chỉ cậy vào khinh công độc môn di chuyển giao đấu, chưởng lực của Dương Mục Lao tuy lợi hại nhưng không đánh trúng được y, vừa phát được ba chưởng, Đoàn Khuê Chương đã phóng kiếm đâm tới, cha con hợp công, triển khai một trường ác đấu với Dương Mục Lao.
Đoàn Khuê Chương nhìn thấy thân pháp của con trai, cũng hơi yên tâm, hơn nữa có mình trợ lực, Dương Mục Lao có muốn đả thương con trai mình cũng không phải dễ. Đồng thời trong lòng cũng thấy kỳ quái :
- Thất bộ truy hồn chưởng của Dương Mục Lao quả rất cao minh, nhưng đâu có lợi hại tới mức như các bậc tiền bối võ lâm vẫn nói!.
Đoàn Khuê Chương có chỗ chưa biết, Dương Mục Lao bị Hàn Trạm dùng tuyệt kỹ Thiên ma chỉ đả thương kinh mạch Tam tiêu, đến nay công lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vì thế bị cha con y liên thủ hợp công, dần rơi vào thế hạ phong. Đánh đến lúc hăng, Đoàn Khắc Tà chợt quát một tiếng :
- Xem!., Dương Mục Lao nghe thấy sau lưng có tiếng binh khí chém tới, lật tay đánh lại một chưởng, nào ngờ đúng trong chớp mắt ấy, Đoàn Khắc Tà đột nhiên lộn người một cái lật qua đầu y, cho dù Dương Mục Lao thân trải trăm trận cũng chưa nhìn thấy thân pháp quái dị như vậy, vả lại hoàn toàn không ngờ :
- thằng nhãi. này lại to gan đến thế, đến lúc trong lòng lạnh buốt, thu chưởng về chụp tới Đoàn Khắc Tà thì Đoàn Khắc Tà đã đâm trúng hố mắt của y, một tròng mắt cũng theo ánh kiếm bay ra.
Dương Mục lao như thú dữ bị thương, giận dữ gầm lớn một tiếng, song

chưởng xô ra, Đoàn Khắc Tà bị chưởng phong của y đẩy tới, lộn nhào ba cái liên tiếp trên không, lật người ra ngoài ba trượng. Đoàn Khuê Chương sợ y đuổi tới đả thương con trai, thanh bảo kiếm vung ra biến thành một cái cầu vồng cản đường y.
Nào ngờ Dương Mục Lao lại không xông tới, y một chưởng đánh ra xong liền xoay người lại, cao giọng quát :
- Được, món nợ này hãy tạm gửi lại, Dương mỗ còn được ba tấc hơi thở, thề sẽ trả mối thù này, một con mắt phải đổi bằng tính mạng hai cha con ngươi đấy., nói tới câu cuối đã lao ra nửa dặm.
Nguyên là Dương Mục Lao cho dù mười phần phẫn nộ cũng hoàn toàn không phải kẻ thô mãng không tự lượng sức mình, y biết rõ sau khi bị thương, nếu còn đánh nữa chỉ có thua thiệt nhiều hơn, nên ném ra câu nói giữ thể diện ấy xong là cuống cuồng chạy tháo thân.
Đoàn Khuê Chương lo lắng cho con trai, đương nhiên không đuổi theo địch nhân, y quay lại nhìn, chỉ thấy Đoàn Khắc Tà cười hì hì đứng trước mặt y, nói :
- Cha, con cho lão tặc kia biến thành độc nhãn long rồi.
Đoàn Khuê Chương thấy y chưa bị thương, lúc ấy mới yên tâm, nói :
- Khắc nhi, ngươi cũng to gan lắm. Đoàn Khắc Tà cười nói :
- Con không móc tròng mắt của y ra, thì làm sao hả giận dược?. Đoàn Khuê Chương vốn còn định giáo huấn con trai mấy câu, nhưng thấy y vui vẻ như thế, cũng không nỡ nói nữa.
Hai cha con bước tới, chỉ thấy Đậu Tuyến Nương đạn hoàn bắn ra như mưa, đã đánh quần đạo chạy tán loạn, chỉ còn Vương Long Khách và Âm dương đao Thạch gia huynh đệ đang khổ chiến với Nam Tễ Vân, nhưng vừa phải tránh né đạn hoàn, vừa phải đối phó với đao pháp cương mãnh tuyệt luân của Nam Tễ Vân, cũng đã tay chân luống cuống.
Đoàn Khuê Chương mày kiếm dựng lên, cao giọng nói :
- Vương thế huynh, ngươi còn nhớ lời dặn dò của lệnh tôn lúc lâm chung không?
Há lại vẫn giúp Trụ làm ác?.
Vương Long Khách lạnh lùng nói :
- Chuyện của họ Vương ta không cần họ Đoàn ngươi quản, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, nếu ngươi thấy chướng mắt, thì chúng ta cứ tới dưới thành Tuy Dương quyết sống mái lần nữa. Đậu Tuyến Nương cả giận nói :
- Thằng tiểu tặc ngươi đúng là Chưa tới suối vàng lòng chửa dứt, Chẳng thấy quan tài lệ chẳng sa!., dây cung bật một tiếng, vù vù vù ba viên đạn hoàn cùng nhắm vào đầu Vương Long khách bắn tới.
Đoàn Khuê Chương vội vàng đánh ra một chiêu Phách không chưởng, nói :
- Oan gia nên cởi không nên buộc, Tuyến muội nên tha y lần nữa. Ba viên

đạn hoàn vừa bắn ra, bị chưởng phong của Đoàn Khuê Chương hất tung đi, không còn chính xác, rơi xuống bên cạnh Vương Long Khách.
Vương Long Khách và Thạch gia huynh đệ thấy họ tới, biết là rất khó đối địch, huýt một tiếng sáo, chia làm ba bốn đường tháo chạy.
Đoàn Khuê Chương ngăn con trai lại khôngcho đuổi theo, Vương Long Khách vừa chạy vừa quát lại :
- Họ Nam kia, họ Đoàn kia, mối thù giữa chúng ta đã kết chắc rồi, muốn xóa bỏ mối thù này thì kiếp này đừng có mơ. Có gan thì tới dưới thành Tuy Dương gặp nhau.
Nguyên là Vương Long Khách dã tâm rất lớn, y một là muốn nhân lúc hỗn chiến thừa nước đục thả câu, khi nào đã đủ lông cánh sẽ cắt đất xưng vương, ít nhất cũng phải kế nhiệm làm minh chủ lục lâm, hai là y ghen ghét Nam Tễ Vân cưới được Hạ Lăng Sương nên phát thệ đối đầu với Nam Tễ Vân, ba là y trước sau vẫn cho rằng Vương Đậu hai nhà vẫn là kẻ thù nhiều đời, vợ chồng Đoàn Khuê Chương là chướng ngại lớn trong việc y kế nhiệm minh chủ lục lâm.
Vì ghen ghét, thành kiến và lại lộc hun đốt trong lòng, y quên hết lời dạy của cha lúc lâm chung, coi sự tự sát và lời dặn dò của cha là bị kẻ thù bức bách, không thể không làm như thế.
Đậu Tuyến Nương lắc đầu, căm giận nói :
- Đúng là Gỗ mục không sao chạm trổ, tính nết giặc cướp rốt lại khó sửa, Khuê Chương, chàng cũng không khỏi quá tốt bụng đấy. Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Hôm nay được gặp lại Nam huynh đệ, quả thật là chuyện vui to bằng trời, mặc kệ thằng tiểu tặc ấy.
Nam Tễ Vân hô hô cười rộ nói :
- Đoàn đại ca, ta mong huynh như nắng hạn mong mưa, thành Tuy Dương gặp nguy, đang cần các người giúp đỡ. Vị tiểu anh hùng này là... Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Khắc nhi, không phải con muốn gặp Nam thúc thúc sao? Còn không mau làm lễ ra mắt đi. Nam Tễ Vân lúc ấy mới biết đó là con Đoàn Khuê Chương, kinh ngạc lạ lùng không thôi, nói :
- Đúng là Sông lớn sóng sau xô sóng trước, Cõi trần người mới vượt người xưa. Đoàn đại ca, ta thấy tương lai nhất định thằng cháu còn giỏi hơn huynh nhiều đấy.
Đoàn Khuê Chương nhìn qua, thấy tay trái Nam Tễ Vân quả nhiên bị cụt mất một ngón tay, Nam Tễ Vân cười nói :
- Đại ca, huynh nói tại sao ngón tay này của tiểu đệ bị chặt đứt nào? Ờ...
Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện của đệ ta biết rồi. Nhưng những chuyện bọn ta gặp thì đệ lại chưa

biết. Nam huynh đệ, đệ đừng sốt ruột, Hạ Lan Tiến Minh không chịu phát binh không hề gì, trăm họ sẽ phát binh giúp đệ. Lúc ấy bèn kể lại chuyện mọi người xôn xao bàn tán trong quán trà và chuyện hai viên võ quan anh dũng hy sinh kể lại cho Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân nghe xong lệ nóng tràn mi, hướng lên trời vái lạy, nói :
- Hai vị nghĩa sĩ vì Nam mỗ mà chết, nếu Nam mỗ dám phụ lời ký thác, thì cũng như gốc cây này!., một đao chém ra, phạt đổ một gốc cây bên đường.
Người đem quân vây thành Tuy Dương là đại tướng Lệnh Hồ Triều thủ hạ của Sử Tư Minh, lúc ấy họ đã tiến vào khu vực bố phòng của Lệnh Hỗ Triều, may mà Nam Tễ Vân thông thuộc địa lý, đi trước dẫn đường, qua một ngọn núi, theo đường tắt tới thẳng Tuy Dương.
Giờ Ngọ hôm sau đã tới ngoài thành Tuy Dương, họ núp trong một ngôi nhà đất cách thành năm sáu dặm, chỉ thấy khôi giáp liền mây, cờ xí phấp phới, người ngựa rầm rập, chiêng trống vang trời, Nam Tễ Vân buồn rầu nói :
- Không xong, quân giặc đang ra sức công thành.
Đoàn Khuê Chương cười nói :
- Chúng ta tới rất đúng lúc, hay lắm.
Nam Tễ Vân nói :
- Chẳng bằng để tiểu đệ xông vào thành trước, mang một cánh quân ra tiếp ứng huynh.
Đoàn Khuê Chương cười lớn nói :
- Nam huynh đệ, đệ là hán tử lẫy lừng, nhưng Đoàn mỗ cũng không phải là người tham sống sợ chết, ta biết đệ muốn bảo vệ bọn ta, ý tốt ấy ta tâm lãnh rồi., xoảng một tiếng tuốt bảo kiếm ra khỏi vỏ xông lên trước đánh giết.
Quân giặc thấy họ ít người, chẳng coi ra gì, một người dáng vẻ như võ tướng cưỡi một con ngựa cao to trừng mắt quát :
- Ở đâu tới đây?
Xông vào đại doanh, không muốn sống à?. Cầu nói chưa dứt, chợt từ lưng ngựa ngã lăn xuống đất, nguyên là y đã bị Đậu Tuyến Nương bắn một phát đạn đánh vỡ nát Thiên linh cái.
Đoàn Khuê Chương quát lớn :
- Tránh ta thì sống, chống ta thì chết., thanh bảo kiếm vung ra, chỉ nghe một tràng tiếng chặt vàng chém ngọc vang lên, mấy thanh trường mâu phóng tới trước mặt đều bị y chém đứt! Trong chớp mắt, Nam Tễ Vân cũng đã vung đao đánh tới, quả thật như hai con mãnh hổ xuống núi, đi tới đâu quân địch dạt ra tới đó.
Trong quân giặc có rất nhiều người nhận ra Nam Tễ Vân, bỏ chạy kêu la :
- Không xong, là Nam Bát quay lại đấy!. Nên biết hôm trước Nam Tễ Vân từng một mình một ngựa phá vòng váy, sát thương mấy trăm tên địch, nên quân giật thấy y quay lại, đã sớm run sợ.

Không đầy khoảnh khắc, họ đã xông qua ba lớp doanh trại, chợt thấy địch nhân phía trước rẽ ra hai bên, một đội kỵ binh từ giữa phóng ra, thế tới như mưa sa gió táp, Đậu Tuyến Nương giương cung liên tiếp bắn ra, chỉ nghe tiếng leng keng vang rền không dứt, nguyên là đội kỵ binh kia cả người lẫn ngựa đều khoác giáp dày, định xéo họ nát ra như bùn.
Đoàn Khắc Tà kêu lên :
- Cha, để con mở đường cho!. Đội kỵ binh chưa tới, y đã sấn lên trước, chỉ thấy y giữa bầy ngựa như hồ điệp xuyên hoa, vung kiếm chém vào chân ngựa, thanh đoản kiếm của y tuy không sánh dược với thanh bảo kiếm của cha nhưng cũng không phải binh khí tầm thường. Y thân nhỏ người thấp, thân pháp lại cực kỳ nhẹ nhàng mau lẹ, đoản kiếm vung lên một nhát là có một cái chân ngựa bị chém đứt, mau lẹ tới mức khó mà tưởng tượng được, đội kỵ binh ấy có ba mươi sáu kỵ mã, còn cách Đoàn Khuê Chương một tầm tên thì chỉ còn mười ba con ngựa, những kỵ sĩ đã ngã ngựa, vì trên người khoác giáp nặng, muốn bò dậy cũng không phải dễ, lại trở thành vật cản đối với đồng bọn.
Đánh tan toán kỵ binh ấy, đã tới chỗ trọng địa của địch nhân, bốn phương tám hướng đều là rừng thương núi đao dày đặc chi chít, đến lúc ấy kỵ binh khoác giáp nặng đã không thể xung sát, nhưng bọn Đoàn Khuê Chương đã lọt vào giữa vòng vây, muốn đánh ra cũng không phải dễ.
Nam Đoàn hai người vung đao múa kiếm, đang ra sức xung sát, chợt nghe tiếng Dương Mục Lao hô hô cười nói :
- Các ngươi tới mau lắm, Dương mỗ đang cung kính chờ đợi ở đây. Cùng tới với y còn có phó soái của quân địch, tức Trương Trung Chí một trong bốn đại cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn. Trương Trung Chí cũng lớn tiếng quát:
- Nam Tễ Vân, hôm trước để ngươi may mắn thoát thân, hôm nay là ngươi tự đâm đầu vào lưới rồi.
Nam Tễ Vân quát lên một tiếng như sấm :
- Hôm nay nếu ngươi không chết thì là ta chết., ra chiêu Lực phách Hoa Sơn vung đao chém mạnh, Dương Mục Lao dùng thân pháp Du long thám trảo, chưởng trái chụp vào khuỷu tay đối phương, chưởng phải từ dưới khuỷu tay trái đánh ra, thi triển thủ pháp Đại cầm nã đánh vào uyển mạch của Nam Tễ Vân, nào ngờ nội ngoại công phu của Nam Tễ Vân đều đã luyện tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, y dùng công phu Trọng thân pháp, hai chân giẫm một cái đứng vững như núi, Dương Mục Lao công lực tương đương y, cái hất ấy không hất được y, Nam Tễ Vân thừa thế thúc khuỷu tay một cái, giải khai chiêu Cầm nã thủ, lưỡi đao xoay lại, như mưa sa gió táp quét vào Dương Mục Lao.
Tam thập lục thức khoái đao của Nam Tễ Vân mau lẹ như gió, trầm mãnh như sét, Dương Mục Lao bất giác cũng trong lòng lạnh buốt, y bị Nam Tễ

Vân chiếm lại tiên cơ, không thể thi triển sát thủ, vội vàng đạp chân theo phương vị cửu cung bát quái từng bước lùi ra.
Đoàn Khắc Tà thân hình tung lên một cái, như con cá chuồn qua đám đông lướt tới, cười hì hì nói :
- Lão tặc, ngươi không sợ mù thêm mắt nữa à?.Dương Mục Lao tức giận quát :
- Thằng nhãi con, ta lấy mạng ngươi?., song cước liên hoàn đá ra. Y chưởng địch Nam Tễ Vân, cước đá Đoàn Khắc Tà, quả thật toàn thân trên dưới chỗ nào cũng ra công phu. Đoàn Khắc Tà tới quá mau, thu thế không kịp, suýt nữa bị y đá trúng, may mà Nam Tễ Vân khoái đao liên tiếp chém xuống Dương Mục Lao ba nhát, mới chặn được thế công Liên hoàn thoái của y.
Nên biết lần trước sở dĩ Đoàn Khắc Tà có thể đánh mù mắt Dương Mục Lao là toàn nhờ vào khinh công trác tuyệt, vả lại còn có thanh bảo kiếm của cha trợ lực, nhưng hôm nay tuy Nam Tễ Vân không thua kém Đoàn Khuê Chương, song giữa đám ngàn quân muộn ngựa thì không phải như ngoài đồng hoang bãi rộng, khinh công của Đoàn Khắc Tà lại khó mà thi triển, nên sự uy hiếp của y đối với Dương Mục Lao cũng giảm đi nhiều.
Đoàn Khuê Chương khua bảo kiếm, trong khoảng một trượng chung quanh giọt nước cũng không lọt vào được, Đậu Tuyến Nương cậy có y ngăn cản quân địch, lập tức sán lên, sử dụng tuyệt kỹ Kim cung thập bát đả gia truyền tấn công Dương Mục Lao.
Dương Mục Lao ra sức đánh nhau với hai người Nam Đoàn đã cảm thấy khó khăn, làm sao cản được một con cọp cái xông tới, chỉ nghe tinh một tiếng, tiếng dây cung ngân dài, áo của Dương Mục Lao đã bị dây cung cắt rách.
Nam Tễ Vân quát lớn một tiếng chém xuống một đao, Dương Mục Lao không ham đánh, nhảy ra khỏi vòng chiến cười nói :
- Nam Bát, ngươi muốn liều mạng thì thứ lỗi cho lão phu không bồi tiếp được, dù sao các ngươi liều mạng cũng chết, không liều mạng cũng chết mà thôi.
Trung quân đều là quân tinh nhuệ, được Dương Mục Lao ấp trận, bọn Đoàn Khuê Chương đánh lui một đợt lại có đợt khác xông vào, vả lại Dương Mục Lao hoàn toàn không phải tụ thủ bàng quan, nếu chân trận chỗ nào hơi lung lay thì y liền xông tới cản trở, y đã có chủ ý, chờ lúc bọn Nam Tễ Ván đã kiệt sức sẽ một tiếng trống diệt sạch.
Đang đánh nhau tới mức trời mờ đất tối, khó giải khó phân, chợt nghe bên ngoài lại có tiếng đánh giết vang lên ầm ầm, Đoàn Khuê Chương đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy chân trận cạnh lá cờ súy rối loạn, dường như có một toán quân tinh nhuệ trên trời sa xuống, đột nhiên từ trướng chủ soái đánh giết xông ra!
Chợt thấy một viên Kỳ bài quan cưỡi ngựa phóng tới, vung lệnh kỳ gọi lớn :

- Đại doanh bị đánh úp, nguyên soái mời Dương Tổng quản trở về bảo giá!.
Dương Mục Lao không biết làm sao, chỉ đành tuân lệnh.
Dương Mục Lao vừa chạy đi, áp lực giảm hẳn, nhưng Trương Trung Chí vẫn còn ở đó chỉ huy quân địch bao vây trùng trùng lớp lớp, vẫn không dễ phá được vòng vây.
Nam Tễ Vân nói :
- Chúng ta đánh qua đó hội họp với họ. Đoàn Khuê Chương vung bảo kiếm chuyên chặt đứt binh khí của địch nhân, Nam Tễ Vân vung đao chém bừa, đánh giết mở ra một con đường máu, nhìn ra xa xa chỉ thấy chỉ có một nhóm dũng sĩ từ chỗ lá cờ in chữ :
- Sư. đánh ra, nhiều lắm cũng chỉ có hơn mươi người, không bao lâu hơn mười người nối nhau tử thương, chỉ còn một ông già. Ông già này tay trái xách một cái đầu người, tay phải cầm một ngọn trường mâu, trường mâu nhấc lên là có một tên giặc bị y hất lên không, kiêu dũng phi thường, đi tới đâu quân dịch dạt ra tới đó.
Nam Tễ Vân kêu lên :
- Ồ, kia không phải là Quách lão tiền bối sao?. Câu nói chưa dứt, Dương Mục Lao đã sấn tới, cao giọng quát lớn:
- Quách lão đầu, ngươi không phải là quan lại nhà Đường, cần gì phải vất vả liều mạng cho Trương Tuần, mau buông binh khí xuống, ta nghĩ tới giao tình ngày trước, có thể tha cho ngươi được sống!.
Ông già kia quát lớn :
- Phản tặc không biết xấu hổ, xem mâu!., vung ngọn trưởng mâu xông thẳng vào Dương Mục Lao, chỉ nghe ào một tiếng, Dương Mục Lao tránh qua ngọn mâu, vung tay gạt ra, ngọn mâu lập tức gãy làm hai đoạn, Nam Tễ Vân bật tiếng la hoảng, nhưng chính trong chớp mắt ấy ông già kia đã sấn tới, hai người cách nhau quá gần, mà ông già thân pháp lại mau như chớp, chỉ nghe bùng một tiếng, hai người đã thúc vào nhau! Dương Mục Lao kêu lớn một tiếng, đã bị Ông già kia hất tung ra mấy trượng, ông già kia thân hình loạng choạng, hừ lạnh một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, nguyên một cái thúc ấy ông già đã dùng hết công lực bình sinh, nhưng trước đó y đã bị mười mấy vết thương nên tuy hất Dương Mục Lao tung ra, chính mình cũng bị thương rất nặng.
Đoàn Khuê Chương lúc ấy cũng đã nhận ra ông già ấy là ai, bèn liều mạng đánh giết xông qua, cao giọng gọi :
- Quách lão tiền bối, Đoàn mỗ tới đây?. Nguyên ông già ấy là hiệp khách tiền bối Quách Tùng Cẩn, Kim kiếm thanh nang Đỗ Bá Anh đồ đệ của y cũng là một hiệp khách ở vùng Ký Lỗ nổi tiếng suýt soát với hai người Nam Đoàn.
Quách Tùng Cẩn tuổi đã ngoài bảy mươi, sau khi đồ đệ xuất đạo y đã mai

danh ẩn tích, nên mấy năm nay lại không nổi tiếng bằng đồ đệ của y. Những nhân vật tiền bối võ lâm thành danh đều biết Quách Tùng Cẩn là lão anh hùng có công phu ngoại gia gần đạt tới mức đăng phong tháo cực.
Dương Mục Lao bị y thúc bay ra, gãy mất hai rẽ xương sườn, y không biết Quách Tùng Cẩn còn bị thương nặng hơn y, trong lòng bất giác hoảng sợ, nghĩ thầm :
- Mình chỉ cho rằng ông già này tuổi cao sức yếu, nào ngờ y lại còn dũng mãnh như thế. Nhìn thấy hai người Nam Đoàn đã đánh tới, Dương Mục Lao bị thương không dám nghênh chiến, luôn miệng nói phải bảo vệ nguyên soái, lùi vào đại doanh.
Quách Tùng Cẩn toàn thân đầy máu, giơ nửa thanh xà mâu lên, vẫn còn thần uy lẫm liệt, bọn dũng tướng của địch quân thấy Dương Mục Lao còn bại dưới tay y, trong mười người có đến chín kẻ phát hoảng, không dám xông tới.
Hai người Nam Đoàn song song đánh tới, thấy Quách Tùng Cẩn bị thương nặng như thế không kìm được ngấm ngầm hoảng sợ, Đoàn Khuê Chương đưa mắt nhìn Nam Tễ Vân một cái, Nam Tễ Vân lấy thân mình che chở cho Quách Tùng Cẩn, cao giọng nói :
- Quách tiền bối, Dương lão tặc bị thương rồi, cho dù thoát chết, nhưng ta thấy chúng ta, không cần phải lấy đầu y đâu, cứ đánh tới Tuy Dương trước đã.
Ngàn quân muôn ngựa, tiếng người quát tháo nhưng Nam Tễ Vân vận trung khí nói ra mấy câu ấy, địch quân chung quanh đều nghe thấy rất rõ ràng. Địch nhân nghe thấy, chỉ cho rằng họ đang tranh cãi nên đi đâu, có mấy viên tướng tâm phúc của Lệnh Hồ Triều còn sợ họ định đánh vào doanh trại để lấy đầu Dương Mục Lao, vội vàng quay về bảo vệ cho Lệnh Hồ Triều.
Thật ra Quách Tùng Cẩn chưa từng mở miệng nói câu ấy nguyên là y đã bị thương rất nặng, chỉ cậy vào tinh thần để trấn nhiếp địch nhân mà thôi. Nam Đoàn hai người sợ địch quân có người tài năng nhìn thấy, nên mới hư trương thanh thế giúp y.
Nam Tễ Vân câu nói vừa dứt, Đoàn Khuê Chương đã vung kiếm chém ngã một tên hiệu úy, cướp được ngọn trường thương của y, nói:
- Quách lão tiễn bối, ngọn thương này dùng được không?. Quách Tùng Cẩn gật gật đầu, cầm lấy ngọn thương, lại dưới sự yểm hộ của hai người Nam Đoàn xông ra đánh giết. Y dựa vào công phu tinh thuần mấy mươi năm, tuy y đã sức cùng lực kiệt, nhưng quân địch bình thường cũng không chịu được một nhát thương của y.
Nam Tễ Vân thấy Quách Tùng Cẩn từ nãy giờ vẫn cầm cái thủ cấp kia không chịu ném đi, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lúc ấy không rảnh mà hỏi.
Dương Mục Lao bị thương, địch quân đã mất đi một nhân vật chủ chốt, chỉ

còn Trương Trung Chí lấy thân phận Phó soái chỉ huy, vì thế cho dù họ đã mở ra một con đường máu, nhưng xông qua một lớp vòng vây lại có lớp khác, nhìn thấy đã cách chân thành không đầy nửa dặm, nhưng trên nửa dặm đường ấy, địch quân ít nhất cũng có mấy vạn người, núi người biển người, muốn xông tới dưới thành Tuy Dương vô cùng khó khăn. Nên biết lần trước Nam Tễ Vân phá vòng vây là vào lúc đêm tối, bây giờ đang ban ngày, ban ngày xông trận, khó khăn đâu chỉ gấp mười lần?

Càng gần thành Tuy Dương, tiếng chiêng trống càng vang rền điếc tai, nguyên là quân giặc trước mặt đang ra sức công thành, Nam Tễ Vân đưa mắt nhìn ra xa, tình hình trên thành đã thấp thoáng có thể nhìn thấy. Chỉ thấy trên thành có một viên đại tướng đang đứng, chính là Lôi Vạn Xuân sư đệ của y. Nam Tễ Vân vừa sợ vừa mừng, cao giọng kêu lên :

- Lôi sư đệ, là Quách lão anh hùng và Đoàn đại hiệp cùng ta tới đây!.

Đúng lúc ấy chỉ thấy hàng vạn mũi tên như châu chấu nhao nhao bắn lên thành, từ xa nhìn tới, đã có thể thấy Lôi Vạn Xuân quần áo ướt đẫm máu tươi, tựa hồ không chỉ trúng một mũi tên, nhưng y vẫn đứng vững như núi không hề nhúc nhích.

Nam Tễ tân đứng cách quá xa, không nhìn thấy rõ, quân giặc dưới chân thành lại vô cùng hoảng sợ, Lôi Vạn Xuân trên mặt liên tiếp trúng sáu mũi tên, vẫn hiên ngang đứng thẳng, oai như thiên thần, trong quân giặc có kẻ bàn tán Hay chỉ là một người gỗ?.

Nguyên là tối hai hôm trước, Trương Tuần vì trong thành hết tên, bên sai tướng sĩ bện hơn một ngàn người cỗ, cho mặc áo đen, nhân ban đêm dòng dây thả xuống dưới thành, quân giặc kinh nghi, loạn tiễn bắn ra, thu được rất nhiều tên. Đêm sau lại dòng dây thả người cỏ xuống, quân giặc cả cười, không hề để ý, Trương Tuần bèn chọn năm trăm tráng sĩ đều mặc áo đen đi tắt đánh úp doanh trại của giặc, sát thương rất nhiều. Có hai lần như thế, nên bây giờ quân giặc thấy Lôi Vạn Xuân liên tiếp trúng sáu phát tên vẫn đứng bất động, liền nghi là người giả. Đang lúc bàn tán, Lôi Vạn Xuân đột nhiên rút tên ra, máu chảy đầy mặt, quát lên như sấm sét :

- Bọn giặc kia, trả ngươi mũi tên?., rồi giật một chiếc cung cứng năm thạch trong tay viên Hiệu úy bên cạnh, giương cung lắp tên, cung bật như tia chớp, tên bay như sao xẹt, một mũi bắn ra, trúng vào mắt trái Y Tử Kỳ Thống lãnh Thần tiên doanh của quân giặc, Y Tử Kỳ gào lên một tiếng, lập tức ngã ngựa, Lôi Vạn Xuân rút tất cả tên ra, quát lớn :

- Là ai bắn ta, chờ ta nhất nhất trả lại!. Kỳ thực chỉ có Y Tử Kỳ bắn y phát ấy, vì Y Tử Kỳ là Thần tiễn thủ đệ nhất trong quân giặc nên trên mũi tên có khắc tên y, còn năm mũi khác căn bản không biết là ai bắn. Nhưng những người từng bắn vào Lôi Vạn Xuân thấy Y Tử Kỳ ngã ngựa, đều bị thần oai của Lôi Vạn Xuân trấn nhiếp, lúc hoảng sợ không kịp suy nghĩ cặn kẽ, nghe

Lôi Vạn Xuân quát như thế, nhao nhao bỏ chạy, chân trận đại loạn, Lôi Vạn Xuân thừa thế đánh ra thành. Người sau có thơ khen Lôi Vạn Xuân rằng :
- Người cỏ thì tưởng là địch nhân, Người thật lại ngờ là cây gỗ, Cười ngươi cây cỏ thảy là quân, Khen y trí dũng đều đầy đủ. Bọn Nam Tễ Vân liều mạng xung sát, trong ngoài giáp công, đánh giết quân chặn đường chạy tan tác, đến khi Lệnh Hồ Triều đích thân đốc suất quân sĩ công thành, giữ vững được chân trận thì bọn Nam Tễ Vân đã hội họp với Lôi Vạn Xuân, lui vào trong thành.
Lôi Vạn Xuân không có thời gian hỏi han sư huynh, trước tiên săn sóc cho Quách Tùng Cẩn, Quách Tùng Cẩn chợt ném cái thủ cấp kia xuống, nói :
- Nam đại hiệp, ngươi nhận ra thằng giặc này không?.
Nam Tễ Vân vừa nhìn thấy, kêu lên thất thanh :
- Đây là Hạ Côn thủ hạ của Quách lệnh công!. Quách Tùng Cẩn nói :
- Không, y là phản tặc Hạ Côn!., kế hô hô cười rộ nói :
- Ta được Ma Lặc gởi gắm, chưa kịp báo cho Quách lệnh công, nhưng hiện đã chém được thằng giặc này, mang đầu về đây, ta chết cũng không có gì hối tiếc.
Tiếng cười nhỏ dần, Nam Tễ Vân vội bước lên đỡ y, chỉ thấy tay chân y lạnh như băng, đã đứt hai chết rồi.
Nguyên Hạ Côn là gian tế trà trộn vào trong quân Quách Tử Nghi, lúc Nam Tễ Vân và Thiết Ma Lặc ở Cửu Nguyên đã phát hiện ra y hình tích khả nghi, về sau Thiết Ma Lặc làm thị vệ cho Đường Huyền tông lại từng gặp y trong nhà riêng của Vũ Văn Thông, lúc Huyền tông chạy nạn vào Tây Thục, Quách Tùng Cẩn đón tiếp xa giá giữa đường, Thiết Ma Lặc từng nhờ y bẩm báo chuyện ấy với Quách Tử Nghi, những chuyện này Đoàn Khuê Chương đều từng nghe Thiết Ma Lặc nói qua. Nhưng lý do Quách Tùng Cẩn giết chết Hạ Côn, thì đến khi Quách Tùng Cẩn chết, mấy người cùng nói chuyện mới minh bạch.
Nguyên là Quách Tùng Cẩn nhận lời gởi gắm của Thiết Ma Lặc, tuy ngày đêm lên đường, nhưng không ngờ binh lửa lan tràn, đường đi bị nghẽn, chưa kịp tới Cửu Nguyên yết kiến Quách Tử Nghi thì chiến sự Ở hai lộ Tuy Dương và Linh Vũ đã nổ ra, Linh Vũ là nơi Túc tông hoàng đế dừng chân, Quách Tử Nghi phụng kim bài tuyên triệu, đích thân dẫn đại quân tới cứu viện, lộ Tuy Dương thì do đại tướng Lưu Ngạn thuộc hạ của y suất lĩnh, chỉ vì chủ lực dồn vào lộ Linh Vũ nên người ngựa của lộ này có một nửa là dân binh, một nửa là quân hộ vệ của Quách Tử Nghi, nhặt nhạnh gom góp mà thành, chẳng qua chỉ có bảy tám ngàn người. Lúc ấy Hạ Côn đã làm tới chức Thiên ngưu vệ trong quân Quách Tử Nghi, y xin Quách Tử Nghi cho y đem quân mã bản bộ một ngàn người theo Lưu Ngạn tới cứu viện cho Tuy Dương, Quách Tử Nghi không nghi ngờ gì, bên chấp thuận.

Nào ngờ Hạ Côn mang lòng phản trắc, đã báo tin cho quân giặc, nửa đường mai phục, trong ứng ngoài hợp, đánh tan tác cánh viện quân của Lưu Ngạn, Hạ Côn cũng đầu hàng quân giặc.
Quách Tùng Cẩn tới ngoài thành Tuy Dương, biết được chuyện Hạ Côn làm phản gây biến, cảm thấy phụ lời gửi gắm của Thiết Ma Lặc, bèn dắt ba mươi sáu hảo hán nghĩa quân y tổ chức được dọc đường đánh vào đại doanh của Lệnh Hồ Triều, đích thân lấy đầu Hạ Côn, Quách Tùng Cẩn và ba mươi sáu hảo hán cũng đều trước sau hy sinh.
Nam Đoàn hai người nghe Lôi Vạn Xuân kể lại, than thở không thôi, Đoàn Khuê Chương giơ ngón tay cái lên nói :
- Qúy Bố thời cổ một hứa ngàn vàng, Thái sử công viết truyện về y danh truyền hậu thế.
Nay Quách lão anh hùng không tiếc đem thân làm tròn lời hứa, trừ gian báo nước, còn hơn xa Qúy Bố. Nhưng vì quân tình khẩn cấp chỉ có thể đau buồn một lúc, đem thi hài Quách Tùng Cẩn mai táng qua loa, lưu lại dấu tích để sau này thái bình sẽ lập mộ cho y.
Lúc ấy Nam Tễ Vân dẫn vợ chồng Đoàn Khuê Chương vào yết kiến Trương Tuần, Trương Tuần đã ba ngày ba đêm không ngủ, hai mắt lõm vào, đầu tóc rối bời, một viên quan đường đường là Phó Tiết độ sứ kiêm Thái thú Tuy Dương đã giống hệt người rừng. Đoàn Khuê Chương nhìn thấy, vừa thấy khâm phục, vừa thấy áy náy.
Trương Tuần đã biết chuyện Hạ Lan Tiến Minh không chịu phát binh, y lại an ủi Nam Tễ Vân, nói :
- Bách tính nói rất đúng, nguyên soái tướng quân không thể nhờ cậy, giữ nhà cửa còn phải được bách tính nghĩ cách. Bây giờ theo Đoàn đại hiệp dọc đường nhìn thấy, bách tính khắp nơi đều tự tổ chức thành nghĩa quân, phát binh cho chúng ta rồi. Chi cần không mất lòng dân, thì còn hơn gấp trăm lần Hạ Lan Tiến Minh. Nam Tễ Vân nói :
- Chỉ e nước xa không cứu được lửa gần?. Trương Tuần cả cười nói :
- Chuyện được mất của một tòa thành có đáng gì, cho dù Trương Tuần phải chết, Tuy Dương bị hạ, nhưng lòng dân chưa mất, sẽ có hàng trăm hàng ngàn Trương Tuần nối theo, giang sơn gấm vóc của Trung Hoa, giặc Hồ há có thể chiếm cứ, ngươi sợ gì chứ?. Hào ngôn tráng ngữ khiến hai người Nam Đoàn vô cùng khâm phục, Trương Tuần lại thong thả nói :
- Đương nhiên nếu Tuy Dương có thể giữ được không mất thì càng tốt, chuyện đó còn phải nhờ mọi người đồng tâm hiệp lực, bây giờ chuyện quan trọng nhất là các ngươi đi nghỉ ngơi cho sớm, quyết phải bồi dưỡng tinh thần cho đầy đủ, mới có thể đánh giặc.
Nam Tễ Vân nói :
- Thái thú cũng nên về nghỉ đi!. Trương Tuần nói :

- Ta tự biết lo lắng cho ta, bây giờ ta bảo các ngươi về nghỉ, đó là tướng lệnh!. Nam Đoàn hai người liên tiếp mấy ngày vất vả đi đường, lại vừa trải qua một trường đại chiến, quả thật cũng rất mệt mỏi. Lúc ấy chỉ đành theo lời Trương Tuần về nghỉ, Nam Tễ Vân đi thu xếp chỗ ở cho cha con vợ chồng Đoàn Khuê Chương.
Hạ Lăng Sương vợ Nam Tễ Vân nghe nói vợ chồng Đoàn Khuê Chương tới, bế hai đứa nhỏ vội vàng ra đón, Đoàn Khuê Chương thấy hai đứa nhỏ cao thấp giống hệt nhau, vừa hỏi quả nhiên là anh em sinh đôi. Đậu Tuyến Nương cười nói :
- Phong cái Vệ Việt mong mỏi ngươi sinh được ba đứa, bây giờ quả nhiên muội không phụ hy vọng của tiền bối. Nguyên là Đậu Tuyến Nương nhìn bụng Hạ Lăng Sương, nàng là người có kinh nghiệm, vừa nhìn là biết Hạ Lăng Sương ít nhất cũng đã có thai năm tháng.
Hạ Lăng Sương cười nói :
- Câu ấy nói còn hơi sớm, đứa nhỏ này còn chưa biết là trai hay gái. Lại nói :
- Quả thật muội không muốn có thai lúc này, vì đứa nhỏ trong bụng này, quả thật muội rất áy náy.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Có thai trong thời loạn lạc đúng là không tiện, nhưng cũng không cần phải áy náy. Hạ Lăng Sương nói :
- Đại tẩu, tẩu không biết đấy, Tễ Vân vì muội có thai, không cho muội lên thành trợ chiến, muội nhìn thấy mọi người hăng hái giết giặc, ngày nào cũng có thương vong, làm sao không áy náy?. Đoàn Khuê Chương cười nói:
- Còn được non xanh đó, lo gì thiếu củi đun, tương lai mấy đứa con của muội đều trở thành rường cột quốc gia, còn hơn giết giặc hôm nay.
Hạ Lăng Sương lại nói :
- Còn nữa, trong thành đang thiếu lương, lúc Tễ Vân ở nhà, sợ muội ăn không no, nhường phần cơm của huynh ấy cho muội. Trong mấy hôm huynh ấy ra ngoài cầu viện binh, Trương Thái thú lại đặc biệt sai người mang gạo mang thịt tới cho muội, nói đàn bà có thai nên ăn ngon một chút, muội biết Thái Thú cũng không có mà ăn, tẩu nói muội làm sao nuốt trôi? Nhưng trả lại thì không được, Trương Thái thú nối đấy là mệnh lệnh, muội chỉ đành ngấm ngầm đưa tới cho các tướng sĩ bị thương.
Đoàn Khuê Chương nghe xong, hai hàng lông mày nhăn tít, Hạ Lăng Sương nói :
- Đại ca, đại tẩu, lúc này các người tới đây chỉ e cũng phải liên lụy chịu đói.
Đoàn Khuê Chương gượng cười nói :
- Muội cho rằng ta sợ đói à? Ta còn khoe hơn quân sĩ bình thường rất nhiều, cho dù không ăn vài hôm cũng vẫn chịu được. Ta là thấy quân sĩ người nào cũng có sắc đói không kìm được lo lắng. Nếu không sớm giải vây, sĩ khí tuy

mạnh nhưng không có gì ăn, cũng không thể đánh nhau.
Nói tới đó mọi người đều trong lòng lo lắng, chỉ mong dân quân các lộ mau tới cứu viện.
Nhưng liên tiếp qua mấy ngày, không những viện quân chưa tới, mà quân địch tựa hồ càng lúc càng đông, công thành hôm sau còn mãnh liệt hơn hôm trước, may mà Trương Tuần và sĩ tốt đồng cam cộng khổ, trên dưới một lòng cùng giữ thành, nên địch nhân trước sau dùng đủ loại võ khí như thang mây, tên lửa, chiến xa, lôi mộc công thành đều bị tướng sĩ trong thành đánh bại, nhưng những cái có thể ăn được trong thành, thậm chí cả những thứ như chim chuột rau dại gần như cũng đã bị ăn hết sạch.
Tối hôm ấy, Đoàn Khuê Chương đánh nhau trở về, đang ngồi trong phòng buồn rầu, Đoàn Khắc Tà thì cao hứng kể lại chuyện đánh nhau trong ngày cho y nghe, chợt nghe một giọng nói quen thuộc vang lên :
- Quả nhiên cha con các ngươi ở đây. Đoàn Khuê Chương quay lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen như con chim từ mái hiên lướt mau xuống, chính là Không Không Nhi. Đoàn Khắc Tà cả mừng kêu lên :
- Sư huynh, sao huynh lại tới đây?. Không Không Nhi cười nói Ta tới xem đệ đã đói lả ra chưa.
Đúng là:
Binh lửa thành nguy tin tức tuyệt,
Không nề ngàn dặm kiếm đồng môn.
Muốn biết Không Không Nhi tìm tới có việc gì, xin nghe hạ hồi phân giải.

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Hồi 40
Quên thân đại hiệp nêu lòng đỏ
Tắm máu danh thành chép sử xanh

Đoàn Khắc Tà thành thật nói :
- Mấy hôm nay ăn toàn rau dại, quả thật lạt miệng lắm, nhưng cũng quen rồi.
Không Không Nhi cả cười nói :
- Tiểu Đoàn, quả thật khó có người như đệ, sư huynh không có gì tặng đệ, chỉ đem được cho đệ một con gà quay, là lấy trộm trong bếp của Lệnh Hồ Triều đấy. Đoàn Khắc Tà cầm con gà quay, suýt chảy nước bọt, nhưng lại đặt xuống nói :
- Đa tạ sư huynh, đệ để lại chờ Nam thúc thúc về, mọi người cùng ăn.
Không Không Nhi nói :
- Đoàn đại hiệp, các người ngồi giữ cô thành, không phải cách hay đâu!.
Đoàn Khuê Chương nói :
- Theo ý ngươi thì nên làm sao Không Không Nhi nói :
- Dọc đường ta thấy viện quân của đối phương các ngươi liên tiếp kéo tới, hiện nay dưới thành Tuy Dương ít nhất cũng có mười hai vạn người. Các ngươi tuy cũng có mấy lộ dân binh kéo tới, nhưng lộ gần nhất cũng cách Tuy Dương hàng trăm dặm. Ở những nơi hiểm yếu Lệnh Hồ Triều đã đặt quân giữ, ít nhất trong mười bữa nửa tháng mấy lộ dân binh ấy vẫn chưa thể xông qua được. Theo ta thấy, các ngươi quân thiếu tướng ít, ngoại viện khó tới, trong thiếu lương thảo, không phải ta nói chuyện rủi ro, chứ thành Tuy Dương bị hãm e chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai thôi. Đoàn đại ca, Đoàn thiếu hiệp, cho dù các ngươi có bản lĩnh to bằng trời cũng khó ngăn sóng dữ, chẳng bằng chạy trước là hơn.
Đoàn Khuê Chương không vui nói :
- Ta cũng biết một tay khó ngăn sóng dữ, nhưng mấy vạn quân dân cùng khốn trong thành, ta há có thể ham sống một mình? Nếu chạy cũng chỉ có thể cùng mọi người xông ra mà chạy. Không Không Nhi nói :
- Ta đã đoán trước ngươi sẽ trả lời như thế, các ngươi trong đạo hiệp nghĩa, coi trọng mấy chữ trung dũng nghĩa hiệp hơn cả tính mạng, ta cũng không dám khuyên ngươi. Nhưng ta chỉ muốn xin một điều, xin ngươi để ta mang Đoàn Khắc Tà đi. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chuyện đó... Y nhìn con một cái, thấy nó đã gầy đi rất nhiều, nhất thời ngần ngừ không sao quyết định.

Không Không Nhi nói :
- Ta nói thật với ngươi, lần này ta xuống núi là để làm bốn việc. Trong đó hai việc là nhận lời gởi gắm của sư mẫu, một là bắt Tinh Tinh Nhi về hai là tới thăm Đoàn Khắc Tà sư đệ. Sư mẫu ta rất xót y hoàn toàn không muốn y gặp phải tai họa ngọc đá cùng tan trong cô thành, y chỉ là một đứa nhỏ, nghĩ chắc ngươi cũng không muốn bắt y phải làm như ngươi, mới bấy nhiêu tuổi đầu mà vong thân báo nước cái gì? Ngươi yên tâm, ta mang y đi, giữa trăm vạn quân, Không Không Nhi ta cũng dám khoe là có thể lui tới như thường, nhất định không để y bị thương tổn sợi tóc nào đâu.
Đoàn Khắc Tà chợt nói :
- Sư huynh, huynh nói sai rồi!. Không Không Nhi nói :
- Cái gì?. Đoàn Khắc Tà nói :
- Đệ lại muốn làm như cha đệ, mấy hôm nay đệ nghe ai cũng khen ngợi cha đệ, lại khen ngợi cả đệ, hôm qua đệ giết được mấy tên giặc, sau khi xuống thành mọi người đều tới nhìn đệ, đều giơ ngón tay cái lên nói:
Cha là anh hùng con hảo hán? Còn có mấy tên quân sĩ bỏ chạy thì bị mọi người thóa mạ, nếu đệ đi theo huynh, nhất định họ sẽ nói:
Cha là anh hùng con khốn nạn. Ái chà, đệ thì không muốn bị người ta thóa mạ!.
Đoàn Khuê Chương nhướng mày lên, hô hô cười nói :
- Thằng con ngoan, có chí khí!., rồi nói với Không Không Nhi :
- Đoàn mỗ ta há không xót con mình, nhưng ta muốn nó từ nhỏ đã là người biết thị phi, hiểu đại nghĩa. Ý tốt của ngươi đối với nó ta trọn đời không quên, nhưng ta cũng chỉ có thể cho nó tuân theo mệnh trời thôi.
Không Không Nhi thở dài nói :
- Các ngươi đã quyết ý, ai có chí người ấy, ta cũng không tiện ép buộc. Đoàn đại hiệp, chúng ta từng đối đầu với nhau, Không Không Nhi ta trong mắt không người, nhưng ngươi chính là người mà ta khâm phục nhất! Hai chữ đại hiệp, quả thật ngươi có thể nhận mà không thẹn!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta cũng chỉ mong được yên lòng mà thôi. Khắc Tà, con bước qua đây dập đầu lạy sư huynh đi, tạ Ơn sư phụ, sư huynh đã truyền thụ võ nghệ cho con.
Cử chỉ ấy của Đoàn Khuê Chương là có ý vĩnh biệt, Đoàn Khắc Tà không hiểu chứ Không Không Nhi thì hiểu, lập tức lệ nóng tràn mi, đỡ Đoàn Khắc Tà đứng lên, nói :
- Sư đệ, là ta phải tạ Ơn đệ, tuy đệ nhập môn sau cùng, còn chưa trưởng thành, nhưng vừa rời khỏi sư môn đã khiến bản môn thanh danh bất hủ, chỉ tiếc ta chưa có truyền nhân, không thể đi cùng đường với ngươi được.
Nguyên là Không Không Nhi để truyền thụ y bát của sư phụ y, lại chưa từng thu nhận đồ đệ nên phải bảo toàn tính mạng của mình, mới nói như thế.

Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Không Không Nhi vốn là nhân vật nửa chính nửa tà, mà hôm nay lại có ý đưa Khắc Tà đi lánh nạn, cũng đã là khó lắm rồi.
Không Không Nhi lại nói :
- Một việc nữa là ta có một vật muốn tặng Thiết Ma Lặc, ngươi biết y đang ở đâu không?. Đoàn luê Chương nói :
- Y ở núi Kim Hạc, nhưng núi Kim Hạc đang bị quân địch bao vây, có lẽ bây giờ họ đã phá vòng vây chạy rồi. Không Không Nhi nói :
- Ta tới xem thử thấy trong những vật Vương Bá Thông để lại có tín phù minh chủ lục lâm, lúc ấy không kịp giao lại, đó vốn là vật của Đậu gia, nhưng tương lai chắc vợ ngươi cũng không dùng được, ta thấy nên giao lại cho Thiết Ma Lặc thôi. Ngươi có lời gì muốn ta nhắn lại cho Thiết Ma Lặc không?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta chỉ muốn y làm một bậc nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, còn chức minh chủ lục lâm có làm hay không cũng thôi.
Không Không Nhi nói :
- Được, nhất định ta sẽ nhắn lại giúp ngươi, chỉ mong các ngươi có thể bình yên thoát nạn, sau này chúng ta sẽ có dịp gặp lại. Rồi vươn người một cái, mau như chim bay, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.
Không Không Nhi đi rồi, Đoàn Khuê Chương lòng lo như lửa đốt, Không Không Nhi đã nói tình thế chiến trường rất rõ ràng, dân quân các lộ đều bị ngăn chân, trong thành thiếu lương, quả thật khó mà chờ được. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm :
- Không Không Nhi khuyên mình chạy đương nhiên không đúng, nhưng lời y cũng có lý, ra sức giữ thành cũng vô ích, phải khuyên Trương Thái thú phá vây xông ra.
Đêm ấy y không sao chợp mắt, chỉ mong trời sáng để đi gặp Trương Tuần. Nào ngờ vừa mới mờ sáng, đã nghe tiếng ầm ầm vang trời, Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội ầm bảo kiếm bước ra, chỉ thấy trên không đầy rắn lửa bay lượn, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, một viên Kỳ bài quan vung lá cờ lệnh vừa chạy vừa gọi lớn :
- Nguyên soái có lệnh, tất cả quân dân đều trở về bộ ngũ, lập tức phá vây!. Nguyên là vào lúc canh năm quân giặc nhân lúc phòng thủ hơi lơ là đã tăng cường máy bắn đá đánh gấp vào tường thành phía nam, tên lửa cũng đua nhau bắn vào, trong thành đã có nhiều chỗ bốc cháy.
May là Trương Tuần đã sớm chuẩn bị, không những sĩ tốt mà cả nhân dân trong thành cũng đã được phiên chế thành bộ ngũ, lệnh phá vây vừa ban ra, tuy chưa thể răm rắp đâu vào đấy nhưng cũng không đến nỗi quá hoảng loạn.
Đoàn Khuê Chương vừa hỏi thăm, biết Trương Tuần đang ở cửa đông thành,

lập tức dặn con :
- Con đi đón mẹ con và cả nhà Nam thẩm thẩm cùng tới cửa đông thành gặp nhau.
Đoàn Khuê Chương chạy tới cửa đông thành, chỉ thấy Nam Tễ Vân và một toán quân hộ vệ của Trương Tuần đang bảo vệ một chiếc chiến xa, bốn con ngựa kéo xe đều đã khoác giáp, đang định mở cổng thành đánh xuống. Người ngồi trên xe chính là Trương Tuần.
Nam Tễ Vân nói :
- Có thấy Lăng Sương đâu không?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta đã bảo Khắc Tà đi đón họ rồi. Nam Tễ Vân nói:
- Được, bây giờ cũng khó mà bảo bọc cho họ, chúng ta bảo vệ nguyên soái phá vây thôi!. Cổng thành mở ra, đôi bên lập tức binh khí ngắn chạm nhau, Nam Đoàn hai người đi trước mở đường, đánh giết quân địch, người ngã ngựa đổ, tiếng quát tháo chém giết hòa vào tiếng đàn bà trẻ con kêu khóc vang lên ầm ầm.
Trương Tuần lệ nóng đầy mắt, ra lệnh :
- Mau chia quân ra bảo vệ bách tính, không nên chỉ lo lắng cho ta.
Hỗn chiến càng lúc càng lịch liệt, không bao lâu quân dân phá vây đã bị chia cắt làm mấy mươi đoạn, cơ hồ những người bị vây hãm đều phải chiến đấu. Hai cánh quân của Trương Tuần cũng đã bị cắt nát, chỉ còn hai người Nam Đoàn và một toán quân hộ vệ nhỏ, đều là dũng sĩ thân trải trăm trận xúm xít quanh chiến xa của Trương Tuần, tắm máu tử chiến.
Đang lúc kịch chiến chợt thấy một chiếc chiến xa xông tới, đi tới đâu quân địch nhao nhao dạt ra tới đó, nguyên là Hạ Lăng Sương ngồi trên chiếc xe ấy, Đậu Tuyến Nương đích thân cầm cương, cung đạn của nàng bắn ra không phát nào sai, Đoàn Khắc Tà chạy nhảy như bay phía trước chiến xa, gặp người chém người, gặp ngựa chêm ngựa. Quân địch thấy thằng nhỏ này lợi hại như vậy, vô cùng hoảng sợ, cho rằng là yêu tinh xuống trần, càng không dám cản trở y.
Trương Tuần hai hàng lông mày hơi giãn ra, nói :
- Nam tướng quân, nương tử đang có thai, ngươi quay lại chỗ cô ta đi!. Nam Tễ Vân hai mắt ứa lệ, nói :
- Nguyên soái ơn nặng như thế, Nam Mỗ dẫu tan xương nát thịt cũng không sao báo đáp! Xin tha tội cho tiểu nhân lần này không tuân tướng lệnh. Y không đợi Trương Tuần nói tiếp, đã xông vào địch quân đánh giết.
Nguyên là phần lớn ngựa trong thành đều đã bị giết để ăn, chỉ còn mười mấy con ngựa chiến chia cho ba chiếc chiến xa, Trương Tuần một chiếc, Phó súy Hứa Viễn một chiếc xông ra cửa tây thành, còn một chiếc Trương Tuần hạ lệnh cấp cho Hạ Lăng Sương, đến bây giờ Nam Tễ Vân mới biết.
Nhưng cũng chính vì trong đội quân từ thành xông ra phá vây chỉ có ba

chiếc chiến xa, nên đều trở thành đích ngắm của cung tên quân địch, đang lúc kịch chiến chợt nghe quân giặc đồng thanh reo lên:
- Hứa Viễn bị bắt rồi, Trương Tuần ngươi còn định chạy đi đâu?.
Trương Tuần đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy chiếc chiến xa của Hứa Viễn đã bốn bánh chổng lên trời, lật ở cạnh đường, nhưng người đông như kiến, khoảng cách quá xa, lại không nhìn thấy Hứa Viễn, cũng không biết có đúng là bị bắt không. Trương Tuần vừa đau xót vừa tức giận, trầm giọng nói :
- Hôm nay là lúc ta tận trung báo quốc, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!., rồi giật một ngọn trường mâu của vệ sĩ, đích thân xông ra đánh giết quân địch đang xông tới bám vào càng xe.
Nam Tễ Vân vừa vung đao, đã liên tiếp chém ngã mười mấy viên mãnh tướng của địch quân, quân giặc đang tấn công chiếc chiến xa của Trương Tuần reo lên một tiếng, tạm thời lui lại. Nam Tễ Vân khuyên :
- Chủ soái không nên cậy cái dũng huyết khí, xin Trương công bảo trọng, cốt là phải xông ra được khỏi vòng vây.
Chợt thấy cờ súy của quân địch giương cao, mấy mươi chiếc chiến xa xông tới, nguyên soái quân giặc Lệnh Hồ Triều đứng trên chiếc chiến xa ở giữa, thị vệ Kỳ bài quan hai bên vung vung cờ súy, cao giọng quát :
- Nguyên soái có lệnh, nếu Trương Tuần không đầu hàng thì cứ băm nát hai chiếc chiến xa của y. Chiến xa của quân địch chia làm hai đội, lập tức như mưa sa sóng dữ ào ào tràn tới.
Trương Tuần cả giận quát :
- Lệnh Hồ Triều, ngươi hà hiếp đàn bà trẻ con thì là hảo hán gì. Trương Tuần ở đây, ngươi dám ra cùng ta quyết chiến một trận không?.
Y thấy đôi bên nhiều ít quá chênh lệch, biết rõ không còn hy vọng phá vây nên không đếm xỉa tới lời khuyên của Nam Tễ Vân, ôm lòng quyết chết, muốn thu hút chủ lực của quân dịch dể chiếc chiến xa của Hạ Lăng Sương có cơ hội ra khỏi vòng vây.
Trương Tuần ba ngày ba đêm không hề chợp mắt, mỗi bữa cơm chỉ ăn nửa bụng, nhưng quát tiếng ấy âm thanh như tiếng đại hồng chung vang rền, át hết âm thanh ầm ầm của đám chiến xa đang phóng mau tới, Lệnh Hồ Triều vốn không biết chiếc chiến xa này chở Trương Tuần, tiếng quát ấy quả nhiên thu hút sự chú ý của y, chỉ thấy hai lá cờ súy nhất tề phất về phía Trương Tuần, quân địch kẻ nào mà không muốn tranh công? Mấy mươi chiếc chiến xa có tới tám chín phần mười lập tức đổi hướng xông về phía Trương Tuần.
Lôi Vạn Xuân cả giận nói :
- Sư huynh, huynh ở đây bảo vệ chủ soái, để đệ ra phá mấy chiếc chiến xa của họ!. Y trên lưng giắt mười mấy ngọn tiêu thương dài hơn một thước, tay cầm một ngọn Hổ đầu kim thương nặng sáu mươi bốn cân, quát lớn một tiếng, không chờ số chiến xa kia xông tới, đã đánh giết xông ra.

Chỉ thấy y vung tay trái một cái, hai ngọn tiêu thương phóng mau ra, hai con ngựa phía trước chiếc chiến xa thứ nhất bị tiêu thương của y đâm ngã, chiếc chiến xa cũng lập tức đổ nhào. Lôi Vạn Xuân liên tiếp phóng ra mười bốn ngọn tiêu thương, liên tiếp phá bảy chiếc chiến xa, nhưng chiếc thứ tám đã phóng tới trước mặt y, khoảng cách quá gần, tiêu thương đã không còn tác dụng. Lôi Vạn Xuân quát lớn một tiếng như sét :
- Ta liều mạng với ngươi?., ngọn Hổ đầu thương hất lên một cái, chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc chiến xa ấy đã bị y hất tung ra vài trượng! Lôi Vạn quân liên tiếp hất đổ ba chiếc chiến xa, khí lực đã cạn, chiếc thứ mười một xông tới, y cố gắng hất một cái, chiếc chiến xa bị hất đổ, nhưng y cũng phun ra một ngụm máu tươi, ngã vật xuống không đứng lên nữa.
Lệnh Hồ Triều vén rèm xe bước ra, hô hô cười rộ nói :
- Trương Tuần, bọ ngựa làm sao chống xe? Ta khuyên ngươi nên quy thuận chủ ta đi! Nghĩ tới tình đồng liêu trước kia, ta không những bảo đảm tính mạng toàn gia của ngươi, mà còn bảo lĩnh cho ngươi được thăng quan ba cấp, mãi hưởng vinh hoa!.
Trương Tuần tức giận nói :
- Lệnh Hồ phản tặc, ngươi nhiều đời đội ơn nước, không nghĩ tới việc báo đáp, lại theo cọp làm ma tranh, giúp Trụ làm điều ác, còn dám huênh hoang ra mặt dụ hàng? Ta lúc sống không giết được ngươi, chết làm ma dữ cũng phải ăn thịt ngươi!.
Lệnh Hồ Triều cười nhạt nói :
- Biết thời thế mới là tuấn kiệt, huống hồ nhà Đường đối xử với bề tôi vốn ít có tình nghĩa, ngươi cần gì phải liều mạng cho họ? Được, nếu ngươi cứ mê muội, ta cũng chỉ đành giúp ngươi toại nguyện, cho ngươi chết mà làm ma dữ?.
Nguyên Lệnh Hồ Triều là anh Lệnh Hồ Đạt Thống lĩnh quân Vũ lâm của Đường Huyền tông, Lệnh Hồ Đạt câu kết với Vũ Văn Thông làm phản, việc không thành bị Vũ Văn Thông giết chết để bịt miệng, sau đó Lệnh Hồ Triều lại dầu hàng An Lộc Sơn.
Lôi Vạn Xuân ra sức phá hủy mười một chiếc chiến xa, quân giặc chưa bao giờ nhìn thấy loại hổ tướng kiêu dũng như vậy! Tuy y đã kiệt sức gục xuống, nhưng oai thừa vẫn còn khiến người ta run sợ, mấy chiếc chiến xa phía sau bất giác đều kìm ngựa lại, không dám xông xáo, nhưng cờ súy của Lệnh Hồ Triều phất mạnh, mấy chiếc chiến xa ấy không biết làm sao chỉ còn cách xông tới.
Nhưng đúng lúc ấy, Nam Tễ Vân cũng đã chạy mau tới, ứa nước mắt nói :
- Sư đệ, ta đi trước một bước vậy!., rồi cầm ngọn Hổ đầu kim thương của Lôi Vạn Xuân lên, hết sức hất một cái, hất chiếc chiến xa thứ mười hai bay lên không, vừa khéo đập vào chiếc chiến xa phía sau, hai chiếc chiến xa lập

tức đều vỡ nát, người kêu ngựa hí, thi thể bay lên, máu thịt tung tóe!
Lôi Vạn Xuân thần dũng đã khiến quân giặc khiếp sợ vì thấy điều chưa từng thấy, nghe điều chưn từng nghe, bây giờ Nam Tễ Vân hất một thương phá nát hai chiếc chiến xa, so với Lôi Vạn Xuân còn lợi hại hơn, các :
- dũng sĩ. trên mấy mươi chiếc chiến xa phía sau đều bị y làm cho vỡ mật, trong chớp mắt ấy, càng không kể gì tới :
- súy lệnh., nhao nhao giật cương ngựa quay đầu lùi lại.
Đột nhiên trong xe của Lệnh Hồ Triều có một ông già cao gấy nhảy xuống, quát :
- Nam Tễ Vân đừng ngông cuồng, ta tới gặp ngươi đây!. Tiếng tới người tới, trong chớp mắt đao quang bao phủ, liên tiếp chém mấy đao vào Nam Tễ Vân. Người này chính là Mã Viễn Hành anh em kết nghĩa với Dương Mục Lao.
Đánh gần, trường thương không thể sử dụng, Nam Tễ Vân rút bảo đao ra chiêu Bát phương dạ vũ gạt thanh Quỷ đầu đao của Mã Viễn Hành ra, đột nhiên quát lớn :
- Lệnh Hồ tặc xem thương!., ngọn trường thương từ tay bay ra, phụp một tiếng cắm vào càng xe của lệnh Hồ Triều, cán thương không ngừng rung lên. Lệnh Hồ Triều hồn phi phách tán, vội vàng co người vào xe.
Mã Viễn Hành tức giận quát :
- Nam Bát, ngươi chết tới nơi rồi mà còn dám cậy tài à? Xem đao?., lật tay một cái chém xuống, chưởng trái theo lưỡi đao đánh ra, năm ngón tay khoằm lại như móc câu, nhờ lưỡi đao bảo vệ chụp vào xương tỳ bà của Nam Tễ Vân. Mã Viễn Hành cùng hai người Dương Mục Lao, Ngưu Lực Canh nổi tiếng ngang nhau, y vốn cao hơn Nam Tễ Vân nửa cái đầu, tay dài chân dài, từ trên cao đánh xuống, ra độc chiêu trong đao có chưởng ấy, quả nhiên không phải tầm thường.
Nam Tễ Vân cười lớn nói :
- Nam mỗ đã sớm định máu rưới sa trương, chết có gì sợ? Nhưng ta phải mổ thịt con súc sinh nhà ngươi trước đã., đột nhiên ra chiêu Phượng điểm đầu, vung đao đón đỡ, kế ào một tiếng vung quyền đánh ra, chỉ nghe bùng một tiếng, kế đó tiếng loảng xoảng vang lên bất tuyệt, trong chớp mắt ấy hai người quyền chưởng tương giao, binh khí đôi bên cũng chạm nhau sáu bảy lần.
Mã Viễn Hành nổi tiếng Nột điện thủ, không ngờ khoái đao của Nam Tễ Vân còn mau hơn, sau một tràng tiếng chém vàng chặt ngọc, chỉ thấy thanh Bính thiết trảm sơn đao của Mã Viễn Hành đã bị mẻ ba bốn chỗ, may mà thanh Bính thiết trảm sơn đao của y sống đao rất dày, vẫn chưa bị chém gãy.
Nam Tễ Vân đao sau tiếp đao trước, quả thật như gió trời mưa biển đuổi tới, chỉ thấy ánh đao, không thấy bóng người, quân giặc tuy đông nhưng dưới

ánh đao lóa mắt, đã không phân biệt được ai là Nam Tễ Vân, ai là Mã Viễn Hành, chỉ thấy hai vầng đao quang xoay tròn lui tới, chỉ hơi vào gần là rách da chảy máu, làm sao xông vào đánh giúp.
Mã Viễn Hành thấy Nam Tễ Vân chiêu nào cũng ra sát thủ, hoàn toàn là lối đánh liều mạng không tiếc thân mình, cũng không kìm được ngấm ngầm sợ sệt. Lúc ấy quyết ý không cần có công, chỉ cần không có tội, kéo dài thời gian chờ bọn Dương Mục Lao tới là có thể nắm chắc phần thắng.
Nam Tễ Vân quen gặp đại địch, há lại không biết địch nhân cố ý kéo dài thời gian, mà mình thì có lợi ở chỗ tốc chiến tốc quyết, nhưng trong mấy hôm nay y chỉ ăn được nửa bụng, mới rồi lại ra sức hất chiếc chiến xa, cho dù là người bằng sắt cũng khó mà chi trì được lâu.
Mấy mươi chiêu mở đầu còn đao quang chớp chớp, rít gió vù vù, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, có mấy chiêu đã thấy có thể thủ thắng, nhưng vẫn bị Mã Viễn Hành đỡ được.
Mã Viễn Hành cũng nhận thấy điều đó, hô hô cười rộ nói :
- Nam Bát, ta thấy ngươi cũng là một hảo hán, ném binh khí xuống đi, ta tha không giết ngươi!. Nam Tễ Vân nén giận, đột nhiên cắn vào đầu lưỡi phun một ngụm máu ra, lập tức đao quang chớp lên chém tới khiến Mã Viễn Hành chỉ còn cách đón đỡ chứ không còn sức trả đòn!
Nguyên lày dùng sự đau đớn để kích thích công lực toàn thân, quả thật đánh nhau bất kể tính mạng! Trong lúc kịch chiến chỉ nghe Đoàn Khuê Chương bên kia quát tháo đánh giết vang rền, Nam Tễ Vân lo lắng cho sự an nguy của Trương Tuần, vội đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy chiếc chiến xa của Trương Tuần đã rơi vào vòng vây, toán quân hộ vệ chỉ còn lơ thơ vài người, ngoài Đoàn Khuê Chương đại khái chỉ còn ba bốn người mà thôi.
Cao thủ tỷ đấu không thể phân tâm, Mã Viễn Hành nhìn thấy cơ hội, đột nhiên ra chiêu Loan yêu chiếc liễu, lưỡi đao cuốn đất chém tới, quét vào hai chân Nam Tễ Vân.
Nam Tễ Vân thấp hơn đối phương nửa cái đầu, nên nãy giờ toàn dùng đao pháp ngẩng đầu đánh lên, không ngờ đối phương đột nhiên biến chiêu, Nam Tễ Vân một đao ấy chém qua đầu đối phương, chiêu số đã hết đà, lúc nguy cấp không kịp thu về, nhìn thấy khó tránh được một nhát đao này.
Nam Tễ Vân rất giỏi, đúng trong khoảnh khắc sinh tử ấy lập tức quyết đoán, lại xông thẳng tới phi cước đá ra, động tác của đôi bên đều mau lẹ cực điểm, chỉ nghe lách cách một tiếng, xương chân Nam Tễ Vân đã bị chém gãy, kế đó bùng một tiếng, Mã Viễn Hành bị y đá lộn nhào ra ngoài.
Hai người lập tức phân khai, Nam Tễ Vân đang định xông tới kết liễu tính mạng Mã Viễn Hành, nào ngờ bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau, trong đám loạn quân còn có Vương Long Khách, đã sớm rình bên cạnh chờ cơ hội ra tay, chỉ vì họ đánh nhau khó giải khó phân, không sao ra tay ám

toán, bây giờ đã tới cơ hội khó kiếm, đời nào chịu bỏ qua, ngọn tập phiến Vương Long Khách sử dụng, nan quạt đúc bằng thép tốt, ở cán quạt có cơ quan, một khi ấn vào, nan quạt sẽ lập tức biến thành ám khí, vù vù vù liên tiếp ba mũi như sao băng chớp xẹt bắn tới Nam Tễ Vân.
Nam Tễ Vân một chân bị thương, y vung đao ra sau lưng đón đỡ, đánh rơi một mũi, nghiêng người né qua tránh được mũi thứ hai, nhưng mũi thứ ba thì không tránh được, chỉ nghe xoạt một tiếng, mũi ám khí ấy đã bắn trúng nách Nam Tễ Vân, từ sau lưng xuyên ra phía trước, lập tức máu chảy như suối.
Vương Long Khách hô hô cười rộ nói :
- Hay lắm, hôm nay ta mới hả mối giận trong lòng?. Mã Viễn Hành lộn nhào một vòng, lúc ấy đã nhảy bật dậy, thấy Nam Tễ Vân lắc lư như ngọn đèn trước gió, lảo đảo sắp ngã, y nhìn thấy ưu thế có thể chiếm được, lập tức tung người vọt tới, một đao chém xuống Nam Tễ Vân.
Bọn thủ hạ của Lệnh Hồ Triều mừng rỡ như điên, không hẹn mà cùng bật tiếng reo ầm ầm :
- Nam Bát xong rồi!.
Đúng trong lúc tiếng reo hò vang lên, Nam Tễ Vân đột nhiên quát lớn một tiếng, giống như giữa trời quang đột nhiên có tiếng sét nổ, mọi người bưng tai không kịp, lúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy Nam Tễ Vân đã biến thành một người đầy máu, nhưng người ngã xuống đất không phải là y mà là Mã Viễn Hành, mà đầu Mã Viễn Hành đã không còn trên cổ! Nguyên là Nam Tễ Vân đã hội tụ công lực toàn thân, một đòn cuối cùng ấy y bị trúng ba đao của Mã Viễn Hành, nhưng lại một đao chém bay đầu đối phương.
Tiếng reo hò lập tức tắt ngấm, Lệnh Hồ Triều cũng có rất nhiều tướng sĩ thủ hạ thân trải trăm trận nhưng chưa từng thấy cuộc ác đấu nào ghê rợn kịch liệt như thế, người nào cũng bất giác im bặt, trong lòng run sợ. Nam Tễ Vân đưa mắt nhìn quanh, cao giọng quát :
- Vương Long Khách, ngươi ra đây!. Vương Long Khách nép mình trong đám đông đâu dám lên tiếng?
Chiếc xe của Hạ băng Sương đang từ một bên phóng mau tới, nàng nghe tiếng quát, trong lòng rúng động, xô Đậu Tuyến Nương qua định nhảy ra khỏi xe, nhưng trong nhớp mắt ấy tiếng quát tắt đi, chiến trường đột nhiên im bặt, lại càng đáng sợ. Hạ Lăng Sương kinh nghi bất định, lắp bắp kêu lên :
- Tễ Vân, Tễ Vân..!.
Nam Tễ Vân hít sâu một hơi, cao giọng nói :
- Lăng Sương, ta không việc gì, nàng cứ chạy trước một bước, ta sẽ theo ngay!. Y không muốn dể vợ biết mình bị thương, cơ hồ ngưng tụ tất cả tinh lực còn sót dồn lên, phát ra nội công Thiên lý truyền âm, để vợ y yên tâm!

Hạ Lăng Sương nào biết chồng đã như ngọn đèn cạn dầu, lúc tối hậu ấy nàng nghe thấy thanh âm của chồng tinh lực sung mãn, chỉ cho rằng y quả nhiên chưa hề bị thương, trong lòng nhẹ nhõm, Đậu Tuyến Nương thừa thế giật một cái kéo nàng trở lại vào trong xe.
Hạ Lăng Sương chưa nhìn thấy chồng, nhưng Đậu Tuyến Nương đã nhìn thấy rõ ràng, nàng thấy Nam Tễ Vân toàn thân đầy máu, từ xa nhìn tới, giống như một cây nến màu hồng, từ đầu tóc tới gót chân đều dính đầy máu, nhìn qua lần nữa, lại thấy Đoàn Khuê Chương chồng nàng và Trương Tuân cũng bị hãm giữa vòng vây, hình thế vô cùng nguy cấp, bất giác giật nảy mình.
Đúng lúc ấy, chợt nghe quán giặc chiêng trống khua vang, lại một chiếc chiến xa mang cờ tướng phóng mau tới, Đậu Tuyến Nương tinh mắt, đã nhận ra người đứng trên xe chính là Dương Mục Lao.
Đậu Tuyến Nương trong lòng rúng động, không kịp suy nghĩ, bèn quay đầu ngựa định xông vào cứu chồng, Đoàn Khuê Chương cao giọng nói :
- Tuyến muội, hôm nay muội phải bảo vệ mẹ con Nam đệ yên ổn, nếu không ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho muội, chạy mau đi!.
Hai đứa con sinh đôi của Hạ Lăng Sương nghe tiếng chiêng trống khua vang hoảng sợ bật tiếng khóc oa oa, Đậu Tuyến Nương lòng như đau cắt, nghĩ thầm :
- Mình và Khuê lang chết cùng một chỗ cũng không hề gì, nhưng lại không bảo vệ được ba mẹ con họ!. Đúng chớp mắt ấy, nàng xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, cuối cùng cắn răng nuốt lệ, nhìn chồng lần nữa rồi vung roi giục ngựa phóng mau về phía ngược lại với chống, đáng thương vợ chồng họ lúc tử biệt sinh ly mà chỉ có thể giữa đám loạn quân, từ xa nhìn nhau một cái.
Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói :
- Cá ở trong nồi, còn muốn giãy giụa à? Họ Đoàn kia, ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi rồi!.
Câu nói chưa dứt, chợt nghe ầm một tiếng, chiếc xe của y đột nhiên nghiêng đi, nguyên là Đoàn Khắc Tà không biết từ đâu lỏn ra, đột nhiên dùng thủ pháp nhanh như chớp giật chém đứt chân con ngựa kéo xe của y.
Dương Mục Lao lăng không nhảy vọt lên, cả giận quát :
- Tiểu tặc chạy đâu? Hôm nay ta phải kết liễu tính mạng cha con ngươi!.
Đoàn Khắc Tà thân thể thấp lùn, nhanh như cá lội đã sớm chui vào đám loạn quân, y vừa chạy vừa hì hì cười nói :
- Lão tặc, ngươi mà dám đuổi theo, ta sẽ cho ngươi mù luôn mắt kia.
Trong chớp mắt Đoàn Khắc Tà đã chạy tới cạnh cha, Đoàn Khuê Chương lúc ấy đã đánh lui địch nhân trước mặt, thấy con trai tới, trong lòng vừa đau xót vừa mừng rỡ, y không kìm được nước mắt, vội nói :
- Khắc nhi, con hứa với cha là làm một hảo hán đội trời đạp đất, có còn nhớ

không?.
Đoàn Khắc Tà nghiêm trang đáp :
- Cha là anh hùng con là hảo hán, con còn nhớ không quên đâu!. Đoàn Khuê Chương nói :
- Được, vậy con đi bảo vệ mẹ con, đánh ra ngoài vòng vây đi. Đoàn Khắc Tà nói :
- Cha, còn cha thì sao?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Ta phải ở đây bảo vệ Trương Thái thú, nếu ta chạy đi thì còn gì là anh hùng?. Đoàn Khắc Tà nói :
- Vậy lão tặc kia thì sao?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Để ta thu xếp y, nếu hôm nay ta không giết được y thì lúc con lớn lên hãy tìm y tính sổ. Y muốn nói hai chữ :
- Trả thù, nhưng sợ nói rõ ràng quá, con trai khôn ngoan sẽ hiểu được tâm ý tuẫn nạn của y, nên câu nói ra tới miệng, lại sửa hai chữ :
- Trả thù. bằng hai chữ :
- Tính sổ.
Dương Mục Lao dắt một đội võ sĩ cao giọng quát tháo càng lúc càng tới gần. Đoàn Khuê Chương nói :
- Khắc nhi, con xem chiếc xe của mẹ con đã chạy xa rồi, con còn không mau đuổi theo đi, nếu con không bảo vệ mẹ con đánh giết ra khỏi vòng vây thì không phải là hảo hán đâu.
Đoàn Khắc Tà nói :
- Được, cha, cha xem bản lĩnh của con đây!
Cha, cha giết xong lão tác kia cũng ra cho mau đấy. Y thân hình vọt ra, loáng lên như hồ điệp xuyên hoa, chuồn chuồn điểm nước, xuyên qua khe hở trong đám loạn quân xông ra, quả nhiên muôn quân ngàn ngựa cũng không cản y được, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.
Đoàn Khuê Chương vội bước tới cạnh Nam Tễ Vân, Nam Tễ Vân mất máu quá nhiều, hai mắt hoa lên, thần trí đã mơ hồ, toàn dựa vào thần uy, đứng sừng sững như núi, trấn nhiếp địch nhân, y thấy một bóng người chớp lên, chỉ cho là quân địch đánh tới, quát lớn một tiếng, vung đao chém xuống, Đoàn Khuê Chương vội tránh qua, kêu lên :
- Nam huynh đệ, ta đây! Để ta cõng ngươi ra. Nam Tễ Vân nói:
- Mấy người Lăng Sương sao rồi?. Đoàn Khuê Chương nói :
- Chiếc xe của vợ đệ đã xông ra khỏi vòng vây rồi. Nam Tễ Vân nói :
- Được, vậy thì đệ không còn luyến tiếc gì nữa. Đoàn đại ca, xin tha thứ cho đệ giao hết gánh nặng lại cho huynh!., ọe ra một búng máu tươi rồi ngã huỵch xuống đất.
Đoàn Khuê Chương không kịp bế y lên, người ngựa của bọn Dương Mục Lao đã như cơn lốc cuốn tới. Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói :

- Họ Đoàn kia, hôm nay Dương mỗ lại quyết sống mái với ngươi lần nữa, tiếc là Nam Bát chết rồi, ngươi mất đi một người trợ thủ.
Đoàn Khuê Chương khom người nhặt thanh bảo đao của Nam Tễ Vần lên, quát :
- Đoàn mỗ chỉ có một cái đầu, các ngươi xông vào cả đi, xem ai có bản lĩnh.
Tay trái đao tay phải kiếm, sán tới chém giết, trong chớp mắt đã có bảy tám :
- dũng sĩ. bị thương dưới đao kiếm của y.
Dương Mục Lao nói :
- Các ngươi qua bắt sống Trương Tuần, đừng đứng đây làm vướng tay vướng chân ta!. Bọn dũng sĩ kia lập tức theo lời y, như bầy ong tan ra. Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nghĩ thầm :
- Không xong, mình đừng để trúng kế điệu hổ ly sơn của Dương Mục Lao.
Nhưng y vừa định đánh giết quay lại, đã bị Dương Mục Lao chặn đường.
Dương Mục Lao cười lớn nói :
- Họ Đoàn kia, ngươi không dám đánh nhau với lão phu một trận à? Hô hô, ngươi muốn chạy cũng dễ, cứ móc hai con mắt của ngươi để lại đây cho ta!.
Câu nói chưa dứt, Đoàn Khuê Chương đã quát lớn một tiếng, lật tay phóng ra một kiếm, Dương Mục Lao ra chiêu Du long thám trảo, triển khai Đại cầm nã thủ pháp chụp vào uyển mạch của y. Thanh bảo đao trong tay trái Đoàn Khuê Chương đã từ dưới khuỷu tay phóng ra rọc ngược lên, Dương Mục Lao sử dụng công phu Miên chưởng một chưởng đập xuống, Đoàn Khuê Chương lại không tránh không né, đao trái kiếm phải, kiếm đâm vào ngực, đao chém xuống gối, Dương Mục Lao cả kinh, vội bỏ thế công bảo vệ trước ngực, huych huych huych lui lại ba bước, khó khăn lắm mới hóa giải được một chiêu hai thức ấy của Đoàn Khuê Chương.
Mấy chiêu ấy nhanh như mưa sa gió táp, đôi bên đều sử dụng bản lĩnh toàn thân, chiêu nào cũng có thể lấy mạng đối phương, nhưng Đoàn Khuê Chương là không tiếc mạng, mà Dương Mục Lao thì bị bức bách liều mạng, qua vài chiêu Dương Mục Lao không kìm được sợ hãi.
Vốn Dương Mục Lao từng giao đấu với Đoàn Khuê Chương, đương nhiên đã biết công lực của đối phương, vì thế nghĩ thầm :
- Đoàn Khuê Chương tuy kiếm pháp tinh diệu, nhưng Thất bộ truy hồn chưởng của mình cũng đủ để ứng phó, nhiều lắm cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi. Mà bây giờ y đánh nhau đã lâu, cũng như nỏ cứng đã giương hết sức, có gì đáng sợ?. Vì thế y mới sai quân sĩ lui ra, có ý khoe tài, định đơn đả độc đấu với Đoàn Khuê Chương, nào ngờ Đoàn Khuê Chương ôm lòng quyết chết, rõ ràng lại mạnh mẽ không sao chống nổi, đánh cho y tay chân luống cuống!
Dương Mục Lao đang hoảng loạn, chợt nghe một giọng nói âm trầm quái khí vang lên :

- Tiểu Vương, ngươi qua kia bắt sống Trương Tuần, để ta gặp gỡ vị Đoàn đại hiệp này. Dương Mục Lao cả mừng nói :
- Tam đệ, ngươi tới rất hay, không phải ngươi muốn được một thanh bảo kiếm sao? Thanh kiếm của họ Đoàn chính là một thanh bảo kiếm đấy.
Nguyên người ấy chính là Ngưu Bất Canh em kết nghĩa của y, cùng Vương Long Khách dẫn một đội quân thiết giáp xông tới, vốn phụng mệnh bắt sống Trương Tuần, nhưng vì thèm thuồng thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương, nên y thà nhường công lao bắt sống Trương Tuần lại cho Vương Long Khách.
Ngưu Bất Canh sử dụng một ngọn Tịch vân sừ bằng Kim loại đen đúc thành, đen thui rất xấu xí nhưng rất nặng, Đoàn Khuê Chương một kiếm chém vào, chỉ nghe choang một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, ngọn Ô kim sừ của Ngưu Bất Canh bị mẻ một miếng, nhưng thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương vốn chém sắt như chém bùn bây giờ chẳng qua cũng chỉ làm mẻ một miếng nhỏ trên thanh Ô kim sừ của y, đủ thấy thanh Ô kim sừ của y cũng là một bảo vật.
Ngưu Bất Canh rút binh khí ra thử thấy cũng không thua thiệt bao nhiêu, lập tức dũng khí tăng lên, ra sức thi triển một trăm linh tám lộ Tịch vân sừ, người sử dụng Tịch vân sừ trong võ lâm chỉ có một mình y, Đoàn Khuê Chương cũng chưa từng thấy qua.
Đoàn Khuê Chương bị hai đại cao thủ giáp công, liều mạng ác chiến, đáng thương y từ sáng đến trưa suốt trên đường xông ra, chưa được nghỉ ngơi lúc nào, y rốt lại cũng là người bình thường, dần dần cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, không sao chịu nổi.
Giữa lúc kịch chiến chợt nghe ầm một tiếng, quân giặc reo ầm lên:
- Hay lắm, chiến xa của Trương Tuần bị lật rồi!., kế nghe tiếng Vương Long Khách kêu lên :
- Nguyên soái có lệnh, chỉ được bắt sống Trương Tuần!.
Đoàn Khuê Chương hoảng sợ giật nảy mình, nghĩ thầm :
- Hôm trước mình nương tay, để thằng tiểu tặc này sống, hôm nay lại thành làm hại Trương công?. Trong lúc vội vàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy chiếc xe của Trương Tuần quả nhiên bốn bánh chổng lên trời, cung tên của quán giặc bắn vào như mưa, quân sĩ hộ vệ của Trương Tuần đã thương vong hết sạch, Vương Long Khách tay vung tập phiến đang sấn vào Trương Tuần!
Đoàn Khuê Chương vừa hối hận vừa sốt ruột, chợt thấy đầu vai rát bỏng, nguyên là đã bị ngọn Ô kim sừ của Ngưu Bất Canh đánh trúng, xương vai đều nát vụn. Đoàn Khuê Chương lúc ấy lại không hề cảm thấy đau đớn, cũng không biết sức lực từ đâu ra, đột nhiên quát lớn một tiếng, cả người nhảy xổ vào, chỉ nghe bùng một tiếng, Dương Mục Lao đã đánh trúng ngực y một chưởng, nhưng Đoàn Khuê Chương cũng đã hất Dương Mục Lao ngã

lăn xuống đất. Ngưu Bất Canh thân hình chớp lên, vung sừ đập xuống, Đoàn Khuê Chương quát lớn :
- Được, ngươi muốn bảo kiếm phải không? Thanh bảo kiếm này cho ngươi đấy!., dùng thủ pháp Đại suất bi, thanh bảo kiếm rời khỏi tay phóng thẳng vào ngực Ngưu Bất Canh, đóng đinh y xuống đất. Kế đó y vung tay một vòng, thanh bảo đao trong tay trái cũng biến thành một đạo cầu vồng, vù một tiếng phóng tới Dương Mục Lao, Dương Mục Lao đang dung thân pháp Lý ngư đả đỉnh lật người lại, vừa đúng bị thanh bảo đao cắt qua bắp chân, đáng tiếc khoảng cách hơi xa, Đoàn Khuê Chương lại không còn bao nhiêu sức lực, nhát đao ấy chỉ làm Dương Mục Lao trọng thương chứ không lấy được mạng y.
Quân giặc nhao nhao đổ tới, Đoàn Khuê Chương ngẩng lên trời cười nói :
- Đoàn mỗ hôm nay chết rất đúng chỗ, chết cũng không có gì đáng tiếc! Nam huynh đệ, chúng ta lại có thể gặp nhau rồi!. Y không muốn chịu nhục, ngưng tụ công lực toàn thân, lật tay đập một cái, lập tức tự triệt đứt kinh mạch mà chết.
Nguyên soái quân giặc là Lệnh Hồ Triều cưỡi xe tới, cũng không kìm được thở dài nói :
- Quả thật là hai bậc hảo hán, không hổ danh đại hiệp. Rồi sai thủ hạ dùng lễ chôn cất Nam Tễ Vân vả Đoàn Khuê Chương.
Lát sau Trương Tuần cũng vì ít không địch nổi nhiều, tự sát không được, bị quân giặc bắt. Sau đó Lệnh Hồ Triều mấy lần dụ hàng, Trương Tuần chỉ chửi mắng không ngớt, sau cùng cũng tựu nghĩa với Hứa Viễn. Ba mươi sáu tùy tùng của Trương Tuần hoặc tử thương, hoặc bị bắt, đều không có ai chịu khuất phục, người sau có thơ khen rằng :
- Trương Tuần Hứa Viễn cùng tận trung, Chính khí mênh mông soi nhật nguyệt. Chết theo không chỉ Nam Tễ Vân, Ba mươi sáu người đều nghĩa liệt!.
Đậu Tuyến Nương giong xe phóng mau, dựa vào một bộ cung đạn, không phát nào sai, ai chống là ngã, mở một con đường máu, tuy vẫn chưa ra khỏi chiến trường, nhưng cũng đã xa nơi ác chiến kịch liệt.
Đậu Tuyến Nương khẽ thở phào một hơi, nhưng nghe tiếng chiêng trống ầm ầm từ xa vang tới, trong lòng lại càng nặng nề, nàng đưa mắt nhìn quanh, đương nhiên không nhìn thấy chồng đâu, nhưng con trai cũng không thấy quay lại.
Đang lúc lòng như lửa đốt chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một con chiến mã như gió đuổi tới, người ngồi trên ngựa chính là Vương Long Khách! Đậu Tuyến Nương cả giận, giương cung bắn một phát, đạn hoàn bay ra, Vương Long Khách dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh lật người một cái, viên đạn lướt qua bên cạnh y Đậu Tuyến Nương cho tay vào túi định lấy đạn

hoàn ra thi triển tuyệt kỹ Liên châu đạn, nào ngờ trong túi rỗng không, lúc ấy mới biết, một trăm hai mươi viên đạn sắt trong túi ám khí đã dùng hết rồi.
Vương Long Khách ngựa phi như gió, trong chớp mắt đã tới gần, vù một tiếng, một ngọn trường mâu phóng ra, xuyên qua giáp da giết chết một con ngựa kéo xe. Chiếc xe trọng tâm khỏng ổn, lập tức lắc lư nghiêng ngả, may mà bốn con ngựa kéo xe đều đã được huấn luyện thuần thục, một con vấp chân, ba con còn lại cùng lập tức dừng lại, chiếc xe mới không bị lật. Có điều như thế thì Đậu Tuyến Nương lại rơi vào vòng vầy.
Vương Long Khách hô hô cười nói :
- Các ngươi có chạy cũng không chạy được đâu, Đậu Tuyến Nương, chuyện thù hận giữa hai nhà chúng ta về sau có tính nữa hay không thì phải xem ngươi eo biết điều không!. Trong tiếng cười, đột nhiên từ lưng ngựa vọt lên, rơi xuống càng xe của Đậu Tuyến Nương.
Đậu Tuyến Nương tay cầm cung sắt đập vào mặt Vương Long Khách, Vương Long Khách móp xuống mui xe, đòn ấy đánh không trúng, Hạ Lăng Sương nhảy ra khỏi thùng xe, tuốt kiếm đâm lên mui xe.
Vương Long Khách kêu lên :
- Lăng Sương, chồng nàng đã chết rồi, chẳng bằng nàng theo ta thôi!. Hạ Lăng Sương quát :
- Cường đạo chó má, ăn nói bậy ba....., câu nói chưa dứt, chợt nghe keng một tiếng, Vương Long Khách một đao chém xuống, chém chiếc cung sắt của Đậu Tuyến Nương đứt làm hai đoạn.
Vương Long Khách hô hô cười rộ nội !Nàng không tin à? Nàng mở to mắt mà nhìn, đây là bảo đao của ai?. Nguyên là Vương Long Khách sau khi hai người Nam Đoàn chết đã cướp võ khí của họ, y nộp thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương cho Lệnh Hồ Triều, mình thì lấy thanh bảo đao của Nam Tễ Vân nhảy lên ngựa đuổi theo Hạ Lăng Sương.
Hạ Lăng Sương thấy bảo đao của chồng, lập tức như bị sét đánh giữa đỉnh đầu, trời xoay đất chuyển. Vương Long Khách kêu lên:
- Nàng theo ta, ta bảo đảm mẹ con nàng bình an, cả Đậu Tuyến Nương ta cũng tha mạng!.
Hạ Lăng Sương tức giận tới mức cực điểm, một kiếm phóng tới, nhưng nàng đang có thai, vừa lên cơn tức giận, dùng lực quá độ, chưa đâm trúng địch nhân, tự mình đã ngã vật xuống.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Vương Long Khách đã nhảy vào thùng xe, Đậu Tuyến Nương ngón tay như ngọn kích điểm mau vào huyệt Chí đường của y, đó là một trong ba mươi sáu huyệt đạo quan trọng trên thân thể con người, nếu bị điểm trúng không chết cũng trọng thương. Đáng tiếc Đậu Tuyến Nương huyết chiến suốt nửa ngày, bắn hơn một trăm viên đạn, chém chết mấy chục người, cũng đã sớm vô cùng mệt mỏi, điểm huyệt ắt phải có

nội lực kèm theo, kình lực thấu lên ngón tay mới có thể làm người ta mất mạng, bây giờ nàng lại không có được công lực như thế.
Vương Long Khách bị nàng xỉa trúng, tuy không bị thương, cũng ầm một tiếng rơi vào thùng xe. Đậu Tuyến Nương đang định giành giật bảo đao với y, Vương Long Khách chợt bật tiếng cười hung dữ, khom người cúi xuống, Đậu Tuyến Nương lập tức giật nảy mình, cảm thấy choáng váng. Nguyên là Vương Long Khách đã túm một trong hai đứa con của Hạ băng Sương nhấc lên, dằn giọng nói :
- Ngươi mà bước thêm một bước, ta sẽ bóp chết đứa nhỏ này. Lăng Sương, nàng có muốn dứa nhỏ nảy sống không? Ngoan ngoãn đi theo ta mau!.
Hạ Lăng Sương nhảy bật lên, chợt ném thanh kiếm xuống kêu lên :
- Vương thiếu trại chủ, ngươi tha mạng cho đứa nhỏ ấy, ta quỳ xuống lạy ngươi mà., Đậu Tuyến Nương vừa đau lòng vừa ngạc nhiên, vì nàng vốn biết Hạ Lăng Sương tâm cao khí ngạo, quyết không chịu lạy lục người ta.
Vương Long Khách hô hô cười rộ nói :
- Hạ cô nương, nàng nguyện ý theo ta rồi à? Được, được, đứng lên, đứng lên! Sắp tới ta và nàng sẽ làm vợ chồng, vợ chồng chỉ nên kính trọng lẫn nhau, không nên làm đại lễ như thế. Y thấy hạ Lăng Sương ném kiếm xuống, trong lòng không còn e ngại gì nữa, mặt mày hớn hở, lời lẽ ngọt ngào, vừa cười nói vừa cúi xuống định bế Hạ Lãng Sương lên, đứa nhỏ kia thì đương nhiên y đã đặt xuống.
Nào ngờ tiếng cười chưa dứt, chợt nghe vù một tiếng, một mũi tụ tiễn bắn ra, Hạ Lăng Sương mắng lớn :
- Cường đạo chó má, ta không giết ngươi, thề không làm người.
Hạ Lăng Sương nhân lúc quỳ xuống, tay áo chắp lại che khuất tầm mắt của Vương Long Khách, đột nhiên phóng tụ tiễn ra, Vương Long Khách vốn không đề phòng, khoảng cách lại gần, vốn là không trúng không xong, nhưng không ngờ đúng lúc ấy y lại cúi xuống định bế nàng, mũi tụ tiễn vốn bắn vào cổ họng y như thế lại không khỏi lệch quá cao, mũi tên vọt lên không, vù một tiếng xuyên qua mui xe.
Vương Long Khách hoảng sợ giật nảy mình, lập tức khí giận xông lên, nghiến răng một cái, lại cao giọng quát :
- Con giặc cái, không biết xấu tốt, ta cho ngươi đoàn tụ với chồng ngươi!.
Ấn vào tập phiến một cái, phát động cơ quan, hai chiếc nan quạt đã biến thành hai mũi đoản tiễn bắn ra, y vì đã biết Hạ băng Sương nhất định không chịu theo y, nên dã tính nổi lên, bất kể mọi chuyện, không hủy diệt nàng không xong.
Hạ Lăng Sương chưa kịp ngồi lên, càng không cần nói tới chuyện né tránh, đúng lúc sinh tử quan đầu ấy, chợt nghe Đậu Tuyến Nương quát một tiếng, nhảy xổ lên người Hạ Lăng Sương, dùng thân mình che đỡ cho nàng.

Chiếc cung sắt của Đậu Tuyến Nương đã bị chém đứt, lúc ấy nàng hai tay trống không, không có vật gì đỡ gạt, định thi triển công phu ám khí, nhưng vì đã kiệt sức, mũi tên thứ nhất chụp được vào tay lại bị mũi nhọn xuyên qua chưởng tâm, mũi tên thứ hai thì không bắt dược, chỉ nghe phụp một tiếng, mũi tên đã xuyên qua đầu vai nàng, ló ra sau lưng.
Vương Long Khách quát lớn :
- Mụ giặc cái, ta cũng đang muốn cho ngươi đi gặp thằng chồng ma của ngươi đây., rồi vung thanh bảo đao của Nam Tễ Vân lên, chém thẳng xuống Đậu Tuyến Nương.
Chợt nghe một tiếng quát :
- Dừng tay!. Đột nhiên một bóng người lướt tới như gió, lưỡi đao của Vương Long Khách vừa chạm vào đầu Đậu Tuyến Nương, cổ tay đột nhiên tê rần, là Đoàn Khắc Tà như con chim nhảy xổ vào, đoản kiếm phóng ra, đánh rơi bảo đao của y. Đoàn Khắc Tà giữa đám trăm vạn quân lòn đông lủi tây, cũng rất khó khăn mới tới được chiếc xe của mẹ, đáng tiếc là y tới chậm một bước, Đậu Tuyến Nương đã bị trọng thương.
Vương Long Khách võ công cũng không phải tầm thường, binh khí vừa rơi khỏi tay, lập tức chụp vào cổ tay Đoàn Khắc Tà, đồng thời tay trái vung ngang ra, hung dữ vận khí bóp vào hông Đoàn Khắc Tà.
Đoàn Khắc Tà rốt lại chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, cho dù võ công cao cường thế nảo thì sức khỏe cũng không bằng đối phương, lúc ấy đôi bên níu kéo đánh nhau, khinh công Đạp tuyết vô ngân, chiêu số thần kỳ gì gì đều không dùng được. Chỉ nghe một tiếng huych, hai người đều ngã xuống thùng xe, Vương Long Khách dùng thân thể to lớn của y đè xuống Đoàn Khắc Tà, cao giọng quát :
- Người đâu tới mau!.
Đậu Tuyến Nương bò dậy xông tới giúp đở, chỉ cảm thấy trong đầu lùng bùng, lập tức đau thấu tim gan, cánh tay ấy dường như không phải của mình, không thể vận lực, đúng lúc ấy chỉ nghe tiếng bánh xe ầm ầm, một chiếc chiến xa của quân địch đang phóng mau tới.
Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hạ Lăng Sương đã nhặt thanh bảo đao của chồng lên, cũng không biết sức lực từ đâu ra, một đao chém đứt đôi lưng Vương Long Khách!
Đoàn Khắc Tả hít sâu một hơi, may mà còn chưa bị thương, y nhảy bật dậy kêu lên :
- Chiếc xe này tới rất hay, mẹ, mẹ chờ một lúc, con đi sẽ quay về ngay. Y điểm mũi chân xuống đất một cái, lập tức như mũi tên bắn ra xông thẳng vào chiếc chiến xa của đối phương.
Đôi bên cách nhau hơn mười trượng, một toán quân Thần tiễn doanh trên chiếc chiến xa thấy một thằng nhỏ như phi tướng trên trời rơi xuống, ai cũng

hoảng sợ, cơ hồ không dám tin vào mắt mình, tay chân run bắn lên, tên phát ra đều không chuẩn, không phát nào bắn trúng, đương nhiên đó cũng vì Đoàn Khắc Tà xông tới quá mau.
Đoàn Khắc Tà vừa tới chiếc xe, lập tức dùng thủ pháp nhanh như chớp đâm chết mười ba tên Thần tiễn thủ, nắm lấy cương ngựa, vừa khéo dừng lại ở cạnh chiếc xe của họ.
Đoàn Khắc Tà bế hai đứa nhỏ qua trước, lúc ấy mới phát hiện trên vai mẹ đẫm máu, hoảng sợ hỏi :
- Mẹ, mẹ bị sao thế?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Con ngoan, không cần lo cho mẹ đâu, các ngươi chạy mau!. Hạ Lăng Sương mặt đầy nước mắt, cúi xuống định ôm lưng Đậu Tuyến Nương nhấc lên, nhưng nàng cũng đã quá mệt mỏi, không sao động đậy, cuối cùng lại là Đoàn Khắc Tà kéo hai người bọn họ lên xe.
Có một toán kỵ binh của quân giặc phóng ngựa đuổi theo, Đoàn Khắc Tà nhấc xác của mười ba tên Thần tiễn thủ từng cái từng cái ném ra, quát lên :
- Ai không sợ chết cứ đuổi theo, những người này là tấm gương cho các ngươi đấy!.
Đội kỵ binh kia thấy đám quân Thần tiễn thủ rất tinh nhuệ trong xe còn bị thằng nhỏ này giết chết, ai cũng hoảng sợ, đều nghĩ thầm:
- Thằng nhỏ này nhất định là yêu tinh xuống trần, tốt nhất là đừng đụng chạm tới nó., không hẹn mà cùng quay đầu ngựa lại, la ó gì đấy rồi tan đi.
Lúc ấy đã tới chỗ quân địch thưa thớt, không bao lâu đã ra khỏi chiến trường, Hạ Lăng Sương không chịu đựng nổi nữa, ôm thanh bảo đao của chồng, kêu lên một tiếng :
- Nam đại ca. rồi ngất đi.
Đậu Tuyến Nương muốn khóc mà không có nước mắt, vả lại lúc này chỗ này nàng vẫn phải cố gắng chịu đựng, nửa người không sao động đậy, chỉ có một cánh tay còn miễn cưỡng sử dụng được, nàng dựa vào thùng xe, dùng cánh tay ấy giữ dây cương, thúc ngựa giong xe chạy khỏi chỗ nguy hiểm.
Đoàn Khắc Tà kêu lên :
- Mẹ, đều là do con không tốt, để mẹ bị thương, con có lỗi với cha rồi., Đậu Tuyến Nương vội hỏi :
- Con gặp cha à? Cha con có nói gì không?.
Đoàn Khắc Tà nói :
- Cha bảo con bảo vệ mẹ bình yên thoát hiểm, cha bảo con phải làm một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, vĩnh viễn nhớ lời cha, ồ, mẹ bị sao thế?. Đậu Tuyến Nương nói :
- Con ngoan, mẹ không sao đâu, chỉ là bị thương một chút, tính ra cũng tạm thời thoát khỏi nguy hiểm rồi. Con đã không phụ sự ký thác của cha con, không cần áy náy đâu. Con này, chỉ cần con nhớ lời cha, thì mẹ yên tâm rồi.

Giọng nói đứt quãng nhỏ dần, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, máu trên vai không ngừng chảy ra. Đoàn Khắc Tà vội xé một mảnh vạt áo bó thuốc kim sang vào vết thương cho mẹ. Y thấy mẹ bị thương nặng như thế, cũng không kìm được hoảng sợ.
Đoàn Khắc Tà còn chưa biết, thuốc kim sang của y tuy có thể cầm máu, nhưng đối với vết thương của mẹ y thì chỉ có hiệu quả tạm thời cầm máu mà thôi, xương tỳ bà của Đậu Tuyến Nương đã bị bắn gãy, nàng đã trở thành phế nhân, không sao sử dụng võ công được nữa.
Nhưng vết thương của Đậu Tuyến Nương so với nỗi đau đớn trong lòng nàng quá thật không thấm vào đâu! Nàng nghe câu nói của con, đã biết chồng quyết ý hy sinh vì nước, đời này kiếp này chi e không thể gặp mặt chồng được nữa.
Nàng tứ chi bải hoải, trước mắt tối sầm, giống như rơi xuống vực sâu tối đen, không ngừng rơi xuống, rơi xuống.. !
Chợt nàng cắn răng một cái, mở to mắt kêu lên :
- Không, đây không phải là lúc đau thương, chúng ta còn chưa hoàn toàn rời khỏi nơi nguy hiểm. Mẹ con Nam đệ tẩu còn cần có người giúp đỡ., nhưng quả thật nàng đã không sao cố được nữa, sợi dây cương ngựa cầm trong tay lỏng ra rơi xuống.
Vừa khéo lúc ấy Hạ Lăng Sương đã tỉnh lại, nghe thấy mấy câu ấy của nàng, trong lòng vốn đã chất chứa nỗi đau chồng chết, đang còn giữa lúc mơ mơ hồ hồ, bất giác tỉnh hẳn lại. Trong chớp mắt ấy, một tình cảm mạnh mẽ dâng trào trong nàng, khiến nàng thấy cảm động sâu xa. Đậu Tuyến Nương đem tính mạng mình bảo vệ cho nàng, mà Đậu Tuyến Nương cũng chết chồng như nàng (cái chết của Đoàn Khuê Chương thì con trai y chưa biết, nhưng Hạ Lăng Sương đã biết được qua lời Vương Long Khách). Nhưng Đậu Tuyến Nương lại nén nỗi đau xót, giữa lúc trọng thương vẫn giong xe cho mẹ con nàng.
Chỉ thấy Đậu Tuyến Nương cắn răng nhặt sợi dây cương lên, quát:
- Chạy đi nào, chạy đi nào!. Không biết có phải con ngựa bị nàng thôi thúc hay không nhưng phóng đi rất mau, nàng lập tức bị chấn động ngã lăn ra, sợi dây cương trong tay lại rơi xuống lần nữa.
Hạ Lăng Sương lệ nóng tràn mi, đột nhiên khí lực dâng lên, nói lớn :
- Đúng, đây không phải là lúc đau thương! Thằng cháu ngoan, ngươi lo chăm sóc cho mẹ đi!. Nàng cầm lấy dây cương, nhặt roi ngựa lên, đánh gió một roi, dùng sở trường khống chế ngựa của nàng giong chiếc xe ngựa vững vàng phóng mau về phía trước.
Trên xe chẳng qua chỉ có hai người phụ nữ, ba đứa trẻ con, nhưng là hai người phụ nữ mất chồng, ba đứa trẻ mất cha. Ồ, chiếc xe ấy:
- chở. bấy nhiêu đau thương, không phải là quá nặng nề sao?

Ba hôm sau, Hạ Lăng Sương về tới nhà cũ của nàng dưới núi Ngọc Long, ngôi nhà ấy sau khi mẹ con nàng dời đi đã giao lại cho một người vú già coi sóc, trong cơn binh lửa may mà còn chưa bị phá hủy. Đến nay Hạ Lăng Sương trải hết phong sương, cũng may mà bình yên trở về, nhưng không may là Đậu Tuyến Nương lại bị bệnh nặng.
Bệnh của Đậu Tuyến Nương ngầy càng nặng, hôm ấy Đoàn Khắc Tà đang hầu hạ cạnh giường, chợt nghe có tiếng gió khẽ vang lên, quay đầu lại nhìn, chi thấy trong phòng có thêm một người, chính là Không Không Nhi, sư huynh của y.
Đậu Tuyến Nương vội ngồi bật dậy, run giọng nói :
- Không Không Nhi, ngươi?. Sở dĩ nàng kinh hoàng như thế do là trên tay Không Không Nhi cầm một thanh bảo kiếm, chính là thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chồng nàng!
Không Không Nhi dáng vẻ trầm mặc, đau xót nói :
- Đoàn đại tẩu thanh bảo kiếm này của tôn phu không thể để rơi vào tay người khác, nên ta đem về cho tẩu, cũng nhân dịp ghé thăm sư đệ?.
Không Không Nhi nói tiếp :
- Đây là lấy trộm được từ tay Lệnh Hồ Triều. Đại tẩu, tẩu không cần quá thương tâm. Hiện đại quân của Quách lệnh công đã đánh thẳng tới Tuy Dương, đại quân của Lý Quang Bật cũng đã tiến tới Đồng Quan. Cơn loạn lạc này chỉ nay mai là dẹp yên rồi, có thể tôn phu không có gì phải căm hận nữa.
Đoàn Khắc Tà kêu lên :
- Cái gì? Huynh nói cha ta, cha ta.... Y không muốn tin cha mình đã chết, nên chữ :
- chết. đã ra tới miệng mà không sao thốt ra được.
Hai mẹ con tâm ý tương thông, Đậu Tuyến Nương cao giọng nói:
- Cha con quả là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất! Không sai, từ nay trở đi con không gặp được cha nữa rồi! Bằng người như cha con, vĩnh viễn sẽ bất tử! Con nhận lấy thanh bảo kiếm của cha con đi!.
Đoàn Khắc Tà trong lòng mờ mịt, đối với lời nói của mẹ như hiểu, mà không phải hiểu, hai mắt mộ to đầy vẻ xúc cảm, đón lấy thanh bảo kiếm từ tay Không Không Nhi.
Đúng lúc ấy Hạ Lăng Sương bước vào, câu nói của Không Không Nhi nàng đã nghe thấy, Đậu Tuyến Nương còn chưa bật tiếng khóc, nhưng nàng đã nước mắt nhỏ ướt vạt áo.
Đậu Tuyến Nương nói :
- Sương muội, muội tới rất đúng lúc. Nàng rút ra một chiếc thoa báu, nói :
- Khắc Tà, đây là tín vật đính hôn của con. Vợ con tên Sử Nhược Mai, hiện do Tiết Tung nuôi nấng, đổi tên là Tiết Hồng Tuyến. Khi con lớn lên thì cầm

chiếc thoa này đi tìm cô ta. Trên chiếc thoa khắc một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt, đầu thoa còn khảm một viên dạ minh châu.
Đoàn Khắc Tà ngơ ngác đón lấy chiếc thoa báu, đang định hỏi:
- vợ. rốt lại là ai, lại nghe mẹ nói tiếp :
- Nếu con có chuyện gì chưa hiểu thì sau này cứ hỏi cô cô của con. Sương muội, ta gởi gắm con trai ta cho muội, Đoàn nhi, con rút bảo kiếm ra đưa đây.
Keng một tiếng, Đậu Tuyến Nương búng lên thanh bảo kiếm một cái, kêu lên :
- Đoàn lang, Đoàn lang.. ta, ta tới đây., thanh âm đột nhiên tắt ngang. Đáng thương nàng đã sớm như ngọn đèn khô dầu, chỉ vì trong lòng còn ôm chút hy vọng trong muôn một nên cố sống đến hiện tại, bây giờ hy vọng đã tắt, nàng cũng nhắm mắt qua đời.
Kế đó lại keng một tiếng, chiếc thoa từ tay Đoàn Khắc Tà rơi xuống đất, tấm lòng trẻ thơ tràn ngập nỗi đau thương.
Đúng là:
Sầu mang mang, nạn mông mênh,
Vợ chồng nghĩa hiệp kiêm trung liệt,
máu biếc lòng son mãi bất diệt!

Hết Bộ Đại Đường Du Hiệp Ký

Muốn biết Đoàn Khắc Tà về sau ra sao,
có kết thành giai ngẫu với Sử Nhược Mai hay không, xin xem bộ :
Long phụng bảo thoa lục.

Nguồn: Vietkiem
Người đăng: Mọt Sách
Thời gian: 16/02/2004 2:21:18 CH